

[des]Ma.

Editor: Lạc Vũ Phi Phi

Truyện chi đang tại diendanlequydon.com

Tổng giám đốc,
Chào tôi
mười nghìn
em bé

Mục lục

- Chương 1: Mẹ Già Nổi Giận
- Chương 2: Cô Muốn Mượn Giống
- Chương 3: Xác Định Mục Tiêu
- Chương 4: Thực Hiện Kế Hoạch
- Chương 5: Hối Hận Không Kịp
- Chương 6: Hấn Muốn Giết Người
- Chương 7: Hoàn Toàn Không Có Đầu Mối
- Chương 8: Trở Thành Trò Cười
- Chương 9: Nguyệt Sự Không Có Tới
- Chương 10: Thật Sự Mang Thai
- Chương 11: Lão Mẹ Nổi Giận
- Chương 12: Nương Nhờ Bạn Tốt
- Chương 13: Phong Thủy Thay Đổi Liên Tục
- Chương 14: Vô Tình Gặp Ở Quán Bar
- Chương 15: Bị Hấn Để Ý
- Chương 16: Đúng Là Cô Ấy
- Chương 17: Đi Khám Thai Bị Bắt Cóc
- Chương 18: Cứu Cô Một Mạng
- Chương 19: Một Tia Không Đành Lòng
- Chương 20: Không Có Tim Không Có Phổi
- Chương 21: Âm Thầm Chú Ý
- Chương 22: Hấn Muốn Đưa Bé
- Chương 23: Lại Bị Bắt Cóc
- Chương 24: Mượn Sai Người
- Chương 25: Một Tờ Hiệp Nghị
- Chương 26: Khả Năng Thích Ứng
- Chương 27: Nhanh Lên Một Chút Ký Tên
- Chương 28: Tai Nạn Phòng Bếp
- Chương 29: Phát Điên
- Chương 30: Bạn Tốt Tới Cửa
- Chương 31: Tự Do Sao
- Chương 32: Tai Nạn Xe Cộ
- Chương 33: Bạn Tốt An Ủi
- Chương 34: Đến Nhà Cảnh Cáo
- Chương 35: Lưu Luyến Không Rời
- Chương 36: Người Chuyển Phát Kỳ Lạ
- Chương 37: Điện Thoại Cầu Cứu
- Chương 38: Chân Tướng Rõ Ràng

Chương 39: Làm Thí Nghiệm Bị Thương
Chương 40: Uy Hiếp Ra Lệnh
Chương 41: Tâm Tình Kích Động
Chương 42: Bóng Ma Trong Lòng
Chương 43: Vật Từ Trên Cao Rơi Xuống
Chương 44: Trùng Hợp Đến Cửa
Chương 45: Nguồn Gốc Sự Việc
Chương 46: Nghi Ngờ Rơi Xuống Nước
Chương 47: Bị Hấn Mắng Khóc
Chương 48: Một Tia Đau Lòng
Chương 49: Hấn Tới Đón Cô
Chương 50: Mẹ Con Gặp Nhau
Chương 51: Số Điện Thoại
Chương 52: Hôm Nay Rất Tuấn Tú
Chương 53: Ba Đến Nhắc Nhở
Chương 54: Trong Lòng Âm Thầm Lo Lắng
Chương 55: Đề Nghị Ở Chung
Chương 56: Anh Thật Tốt
Chương 57: Để Cho Cô Nghịch Tuyệt
Chương 58: Một Chút Tình Cảm
Chương 59: Cảm Giác Máy Thai
Chương 60: Dấu Hiệu Sắp Sinh
Chương 61: Lan Sơ Mất Tích
Chương 62: Trai Đẹp Tới Cửa
Chương 63: Thần Bí Khó Lường
Chương 64: Bi Kịch Gia Đình
Chương 65: Cố Nhân
Chương 66: Tình Cảm Của Mẫn Huyền
Chương 67: Bị Mẫn Huyền Giam Cầm
Chương 68: Mẫn Huyền Thổ Lộ
Chương 69: Dấu Vết
Chương 70: Thân Phận Thực Sự
Chương 71: Vợ Con Của Hấn
Chương 72: Cùng Hấn Về Nhà
Chương 73: Vô Cùng Đáng Tiếc
Chương 74: Nguy Cơ Đồng Thời
Chương 75: Ba Hân Hân
Chương 76: Học Bổ Túc Làm Ba
Chương 77: Con Rể Hoàn Mỹ
Chương 78: Ba Huyền Huyền
Chương 79: Cuộc Chiến Của Ba Người
Chương 80: Bắt Đầu Đổi Nhà

Chương 81: Vô Cùng Lúng Túng

Chương 82: Người Đàn Ông Dịu Dàng

Chương 83: Đại Kết Cục

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mẹ Già Nổi Giận

Đầu mùa hè thời tiết, khí hậu hợp lòng người nhất. Trời cao mây nhạt, ánh mặt trời sáng rực rỡ chiếu xuống khu vực màu xanh biếc tự nhiên phía chân trời. Chiếu rọi vào bụi cây cối, đem đá vụn mặt đường và bóng cây làm thành từng mảng nhiều màu.

Nơi tiểu khu ngoại ô thành phố, một màu xanh biếc làm cho người ta hài lòng. Cảnh sắc tím đỏ vô cùng ngạc nhiên, giấc ngủ sau giữa trưa làm tăng thêm sức sống. Mấy chục nóc nhà đã có không ít dấu vết gió tấp mưa sa, chỉnh tề xếp theo thứ tự dãy số. Không giống với sáng sớm cùng gần tối, sau giữa trưa trong tiểu khu vẫn còn có chút vắng lạnh, hiếm có người đi đường ở tiểu khu qua lại như con thoi.

Chính là một loại thoải mái như vậy, bình thường đến buổi chiều, trong một cái nhà lầu, ở bên trong nhà lầu hai hướng Đông Nam, một luồng lại một luồng sương khói màu xám tro như ẩn như hiện đang hướng ra phía ngoài khuếch tán không liên tục .

Sương khói kia lúc nhẹ lúc nặng, một thời gian dài, không có chút dấu hiệu muốn dừng lại. Thậm chí theo thời gian trôi qua, ngược lại càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm. Nhưng quý dị hơn chính là, trong sương khói còn kèm theo một tia tạp âm không hoàn toàn là tiếng hát.

Hướng ra phía ngoài mở rộng, bên trong cửa sổ ô vuông thủy tinh màu đen, một người mặc áo khoác ngoài màu trắng, vóc người nhỏ xinh, cô gái có cái mũi đẹp bên trên còn chống đỡ một bộ gọng kiếng màu đen quê mùa, chính lúc này vừa vui vẻ vừa tùy hứng ngâm nga một giai điệu, vừa thuận thực buôn bán ở trong nhà, trên một cái bàn dài lớn là một đồng lớn bình,

lọ. Mà những thứ khói mù kỳ quái, chính là từ trên bàn mấy thứ sớm bị nấu điên cuồng sôi trào trong bình thủy tinh không ngừng phiêu tán đến ngoài phòng .

Khi màu sắc khói mù từ xám nhạt hoàn toàn chuyển biến thành đậm trong nháy mắt, chờ một hồi ngấm đơ chút, trong giây lát, cổ khói đen lớn nhất thời chen hướng ngoài cửa sổ.

Mắt thấy trong nhà ngoài nhà khói đen càng ngày càng dày đặc, cô gái nhưng ngay cả mí mắt cũng không có giơ lên. Cô nhanh chóng thả ra trong tay bình cùng lọ, ôm lấy cái bàn trước mắt đặt một mô hình bình chữa cháy nhỏ, trên bàn lớn động tác vô cùng thuần thục chính là dừng lại phun ra bừa bãi.

Khói đen quỳ dị ở bình chữa cháy dưới thế tiến công rất cuộc bị căn bản khống chế, chỉ là khi cô gái ném xuống trong tay bình chữa cháy vô ích, lại xác định kiểm tra tình huống trên bàn lớn thì cả gian phòng đều đã là một mảnh hỗn độn.

Nhìn không khí ngột ngạt, trắng đen rõ ràng ở giữa căn phòng còn kèm theo không ít miếng thủy tinh hỏng, cô gái võ trán hơi có chút nhức đầu. Lần này xong rồi, cô sẽ bị mẹ cô truy sát. Nhưng trong lòng cô còn chưa kịp ở thở dài xong, một tiếng rống sắc lạnh ở phía sau của cô thoáng chốc vang tận mây xanh.

"Lan Sơ ——!" (thực ra tên tiếng trung dịch sang tiếng việt là Lan Hao, mình thấy nó sao sao ý, nên để tên này cho dễ nhớ)

Cả người cô gái run lên, chỉ cảm thấy trái tim cũng bị rống run lên. Cô như máy móc sinh gỉ, cứng ngắc nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn chẳng biết lúc nào xuất hiện ở phía sau cô, tay cầm cái xẻng, tròn tròn đôi mắt, bên hông nổi bật cái tạp dề được làm quần cộc của phụ nữ trung niên, vô cùng gian nan nuốt ngậm nước miếng. Cô cứng rần ngẩng đầu lên sững sờ

nặng ra bộ mặt lấy lòng tươi cười, run giọng nói: "Mẹ, con yêu mẹ, con yêu nhất mẹ."

Vậy mà, không đợi Lan Sơ nói xong toàn bộ từ ngữ cô thường dùng để nịnh hót, bà cũng đã mất khống chế bạo phát ra tiếng rống giận thứ hai. "Tháng này đây là lần thứ mấy rồi hả?"

Lan Sơ trong lòng vừa run một cái, nhưng cô vẫn là hết sức thành thực lắc đầu, yếu ớt trả lời: "Đã quên."

Trả lời như vậy, không thể nghi ngờ là đổ thêm dầu vào lửa cho mẹ Lan Sơ. Bà lập tức liền quơ múa vung lên cái xẻng trong tay, tiếp tục rống lớn, "Con trừ cả ngày làm những thứ thí nghiệm chó má này, thì không thể làm chút việc người bình thường làm sao?"

"Để nhà khoa học không làm thí nghiệm, vậy còn gọi cái gì nhà khoa học." Lan Sơ không quá cao hứng đẩy một cái kính mắt trên sống mũi, cúi đầu nhỏ giọng nói thầm một câu.

Lời vừa nói ra, mẹ Lan Sơ âm lượng đê-xi-ben lập tức lại tăng lên mấy phần. Bà dùng cái xẻng nhắm thẳng vào Lan Sơ, nhấn tâm đả kích nói: "Con nghĩ mình là nhà khoa học? Có nhà khoa học thành tích học tập kém như vậy sao? Con cho rằng mặc trên người áo trắng thì chính là nhà khoa học rồi sao? Mẹ thấy con chính là người nhặt ve chai đấy!"

"Thất bại là mẹ của thành công, con nhất định sẽ thành công." Lan Sơ lần nữa đẩy gọng kiếng một cái, lòng tin tràn đầy. Không có thất bại, ở đâu ra thành công? Thất bại càng nhiều, thành công mới có thể càng lớn. (^ ^)

Bà chột bình tĩnh lại, âm thanh lạnh lạnh hỏi: "Được, vậy con nói cho mẹ biết, con rốt cuộc đang làm thí nghiệm gì?"

"Cái đó." Cái vấn đề này thật đúng là làm Lan Sơ cứng họng, cô cười khan hai tiếng, nghiêm trang trả lời: "Tên con còn không nghĩ được, chờ

con thành công, con sẽ đặt một cái tên vang dội."

"Thành công cái đầu con a! Cái người này cả đời cũng sẽ không thành công!" Lời còn chưa dứt, lão mẹ lại rống giậm một lần vang dội tới mây xanh. Lan Sơ bị rống lỗ tai ong ong vang lên, cô nhu nhu lỗ tai chịu đủ tàn phá, rất là buồn bực hỏi: "Mẹ, mẹ đến cùng phải hay không mẹ ruột con à? Làm sao mẹ có thể đả kích lòng tin con gái đáng yêu lại hiếu thuận như vậy?"

"Con nếu không phải phải con ruột mẹ, thì mẹ đây sẽ cảm ơn rồi rít!" Bà căn rặng nghiêng lợi, nếu sớm biết năm đó con gái bảo bồi đáng yêu cực điểm sẽ thay đổi thành bộ dáng này hôm nay, bà tuyệt đối ban đầu trước lúc cô sắp thay đổi sẽ bóp chết cô.

Lan Sơ không nhịn được cong môi lên, hơi có chút ưu thương lâm bầm một câu, "Mẹ, người làm tổn thương lòng con a."

"Đừng gọi ta mẹ, lão nương không có đứa con gái mất mặt như vậy." Bà hung hăng oán Lan Sơ một cái, dùng cái xẻng chỉ chỉ áo trắng rộng thùng thình trên người cô, tiếp tục quở trách. "Con xem con một chút đi, người gì đều ăn mặc rách nát thế này? Con có phải hay không chuẩn bị đi nhặt ve chai? Người ta thu nhặt đều mặc sạch sẽ hơn so với con, đẹp hơn con."

"Mẹ, người có văn hóa hay không, nhà khoa học đều là ăn mặc như vậy." Lan Sơ lúc này thật là có chút không cao hứng, cô mặc đồ này nhưng là trang phục tiêu chuẩn nhà khoa học. Mẹ cô không biết thường thức thì cũng thôi đi, tại sao có thể miệt thị cô như vậy.

Bà thở dài một cái, nói ra lời nói thấm thía: "Con năm nay 28 tuổi, con cho rằng mình còn là tiểu hài tử sao? Con xem một chút những đồng học bằng hữu cùng lứa với người, kết hôn, sanh con. Không nói người khác, liền nói ba người chị em của con đúng không, họ người nào không phải ăn mặc thật xinh đẹp, đi ra ngoài ai không mê đảo một đống đàn ông." Nói tới

chỗ này, mẹ Lan Mặc dừng một chút. Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lan Sơ mấy lần, trên mặt lộ ra thần sắc ghét bỏ hết sức rõ ràng, "Con nhìn lại chính con một chút, dáng vẻ cái người này, chính là bỏ tiền ra bán cũng bán không được."

"Ai nói con bán không được, chỉ cần con muốn bán, khẳng định liền bán được đi ra ngoài." Lan Sơ thiếu chút nữa bị kích thích hộc máu, trước mắt cô người đàn bà trung niên này thật sự là mẹ ruột thịt cô sao? Nếu không phải là trong lòng cô năng lực chịu đựng đủ mạnh, nói không chừng cô sớm đã bị đả kích treo cổ tự tử rồi.

"Vậy con đi bán đi, bộ dáng thì không khác gì người nhặt ve chai, cũng chỉ có đàn ông mắt bị mù mới cần con. Nhưng phàm là có mắt, con đưa tiền cũng sẽ không có người muốn con." Mẹ Lan Sơ khước miệng gương lên, lạnh lùng cười một tiếng, vô cùng khinh thường tiếp tục kích thích Lan Sơ.

"Mẹ, người là đang nói cái gì? Đàn ông muốn con còn nhiều mà, là con không chịu bọn họ mà thôi." Lan Sơ không nhịn được muốn điên cuồng, cô phát hiện tính khí tốt của cô mỗi lần vừa gặp phải mẹ cô sẽ hoàn toàn tan thành mây khói.

Bà không khách khí dùng cái xẻng chọc chọc bả vai Lan Sơ, âm hiểm cười nói: "Vậy con đi tìm một người cho mẹ nhìn xem!"

"Muốn phải không, con sẽ đi tìm đàn ông sinh đứa bé cho người xem. Không phải là tìm đàn ông sinh con sao? Mẹ chờ, ngày mai con liền ôm đứa bé trở lại cho mẹ." Lan Sơ giơ tay một cái đẩy ra cái xẻng trong tay mẹ cô, ngẩng đầu ưỡn ngực, vừa nói vừa liền hướng bên ngoài đi. Thấy thế, mẹ cô lập tức đuổi theo hai bước, lại khích lệ cổ vũ cô, "Đi a, con đi tìm a, con đi sinh a, lão nương xem con có thể sinh ra cái thứ gì!"(chịu thua mẹ con nhà chị Sơ Sơ)

"Đi thì đi!" Lan Sơ liền đầu cũng không quay lại, trong lúc bất chợt liền bước nhanh hơn, rất có một loại cảm giác bàn chân bơi dẫu.

Đưa mắt nhìn bóng lưng Lan Sơ, bà không khỏi cười gian ra tiếng. Nhưng là khi trong lúc bà vô tình nghiêng đầu sang chỗ khác, lần nữa thấy bên trong nhà ngổn ngang thì lúc này mới hoảng hốt đã nhận ra cái gì. Bà nhất thời cơn giận bốc lên ba trượng, cũng không quản có thể hay không hù hàng xóm, trực tiếp liền bạo rống lên, "Con cút cho ta trở lại, đem phòng dọn dẹp sạch sẽ mới được đi!"

Đáng tiếc Lan Sơ cũng đã mở ra cửa trước, nhưng mà cuối cùng đầu lại bị mẹ cô néo quay trở lại. Mặc dù cô có thể liều mạng chạy ra, nhưng mà trừ phi cô vĩnh viễn đều không về nhà. Nếu không, mẹ cô nhất định sẽ làm chính đốn cô thê thảm hơn.

Chấp nhận thất bại quay trở về hiện trường cục diện rối rắm mình chế tạo ra, Lan Sơ vén tay áo lên, dưới ánh mắt tựa như laser giám thị của mẹ cô, bắt đầu động thủ làm vệ sinh. Nhưng chưa từng nghĩ đến, thời gian cô dọn dẹp xong là một buổi chiều, cho đến ban đêm cuối cùng cũng đem cả căn phòng dọn dẹp sạch sẽ.

Đối với quét dọn vệ sinh như vậy, Lan Sơ tuyệt đối là quen việc dễ làm. Dưới tình huống bình thường, chỉ cần trong đầu cô buồn bực dùng sức quét dọn, trong nháy mắt là có thể thu thập xong. Vậy mà lần này, bất luận như thế nào trong đầu cô buồn bực làm từ đầu đến cuối cũng cảm thấy thời gian vô cùng dài. Trên thực tế, quả thật cô so bình thường dùng một nửa thời gian mới dọn dẹp kết thúc. Bởi vì, cô thật đói bụng.

Để sớm chạy về nhà lại làm thí nghiệm, bữa ăn sáng cô chưa ăn liền đi ra cửa. Kết quả không nghĩ tới, bà mẹ vô lương lại vẫn không cho cô ăn cơm trưa, ngay cả nửa trái cây cũng không chịu cho cô. Mà cực kỳ thảm nhất trên đời cũng chính là dạ dày, cô đều đã đói đến mỗi một ngón tay chân lạnh như băng, tứ chi suy nhược, nhưng người mẹ độc ác kia thậm chí cơm

tối cũng không cho một miếng liền trực tiếp đem cô đá ra khỏi nhà. Đáng thương nàng bần thiêu, ánh mắt đờ đẫn, sắc mặt trắng bệch, trên người một bộ quần áo màu trắng dơ dáy bần thiêu không chịu nổi, cứ như vậy bước chân liêu xiêu rời đi nhà. Thời điểm xuống cầu thang, hai chân mềm nhũn cô thiếu chút nữa từ lầu hai lặn đến lầu một đi.

Gian nan vịn cầu thang, từng bước một di chuyển đi ra ngoài lầu. Lan Sơ yên lặng ngẩng đầu lên nhìn về phía gian phòng mình, ở trong lòng nảy sinh ác độc. Bất luận mẹ cô hành hạ cô như thế nào, cô còn muốn quay trở lại làm thí nghiệm. Đem trong nhà đốt rụi không cần cô bồi thường tiền, nhưng nếu như cô đem nhà trọ cho đốt rụi rồi, thì mẹ cô phải bồi thường chết!

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cô Muốn Mượn Giống

Ban đêm, trong tiểu khu đã hết sức náo nhiệt. Lan Sơ đếm xỉa ánh mắt quái dị của mọi người, như âm hồn tựa như xuyên qua vườn hoa, bay tới cửa chính bên ngoài cư xá. Nhìn ven đường một chút đang đợi mấy chiếc xe taxi, Lan Sơ thật sâu thở dài một cái, sau đó chuyển hướng về trạm xe buýt cách trăm mét.

Giống như tê liệt dường như dán vào biển quảng cáo trạm xe buýt đợi hai mươi mấy phút, Lan Sơ rốt cuộc mới thấy một chiếc xe buýt khoan thai tới chậm. Cô dùng hơi sức cuối cùng vội vã nhắc tới điểm đến, leo lên xe buýt, chạy đến hàng cuối cùng, trực tiếp liền nằm ra.

Tài xế xuyên thấu qua kính chiếu hậu, thấy hành động Lan Sơ vô cùng không văn minh, không khỏi chán ghét cau lại lông mày. Nhưng lúc này cô là một người hành khách, vì vậy không có mở miệng nói gì.

Trên đường hết sức thông thoáng, xe buýt chạy hết sức vững vàng. Hơi nhỏ lay động ở bên trong, Lan Sơ bắt đầu buồn ngủ. Nhưng nháy mắt ngay khi cô sắp ngủ say, điện thoại bị cô nhét vào trong túi đeo đột nhiên bèn nhộn vang lên. Trong lòng cô không hề phòng bị, thiếu chút nữa kinh hãi từ trên ghế lăn xuống.

Vịn thành ghế đầu choáng váng ngồi dậy, Lan Sơ mở túi ra, lấy ra điện thoại di động. Nhìn trên màn ảnh biểu hiện ra ngoài số điện thoại, trong lòng chợt bốc lên một cỗ tức giận vô danh. Cô dùng sức đè xuống nút trả lời, hướng về phía điện thoại di động lạnh lùng nói: "Tôi hiện tại tâm tình thật không tốt, cho nên, bất luận báo cáo cái gì, giá tiền giao cho ta tăng gấp đôi!"

Người bên kia điện thoại đầu tiên là sừng sốt, tiếp đó, hơi có chút nhạo báng trả lời: "Mới ra thuốc giảm cân, có tác dụng phụ."

Nghe vậy, Lan Sơ càng tức giận. "Đồ chơi này làm sao có thể sẽ không có tác dụng phụ? Loại chuyện lật vạt này tôi cho tới bây giờ đều không nhận, người có phải hay không già nua nên ngu ngốc?"

"Tự người nói, giá tiền phải gấp đôi, chỉ cần người chịu viết, đối phương nguyện ý tặng cho người gấp mười lần." Điện thoại đầu kia hoàn toàn không thấy cảm xúc cực kém của Lan Sơ, tiếp tục trêu tức cô.

"Cút!" Lan Sơ liếc mắt, cúp điện thoại. Bây giờ rất bực mình, cô ngược lại buồn ngủ hoàn toàn biến mất. Lặng lẽ ngồi một chỗ, trong lòng hỏa khí cũng dần dần diệt. Chẳng có mục đích nhìn ngoài cửa sổ cảnh vật nhanh chóng lui về phía sau nhanh chóng đi, đáy lòng cô không khỏi sinh ra ý niệm càng ngày càng mãnh liệt.

Cơ hồ là không chút do dự, Lan Sơ lần nữa lấy điện thoại di động ra, gửi một cái tin nhắn. Sau đó, cô xuống xe, ngăn cản một chiếc taxi, nhất thời cao hứng chuẩn bị chạy đến chỗ một bạn xấu của cô, sắp long trọng khai trương sàn nhảy.

Đáng thương tài xế taxi trung thực ở đâu gặp phải hành khách chật vật không chịu nổi như vậy, dọc theo con đường này vẫn không ngừng từ trong kính chiếu hậu quan sát Lan Sơ, giống như là chỉ sợ Lan Sơ lại đột nhiên có thể biến hóa.

Nhận thấy được tài xế khiếp đảm, Lan Sơ cuối cùng là cào cào mái tóc rối bù mình, lại móc ra tiền giấy xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn bẩn thỉu của mình. Mượn kính chiếu hậu, vô cùng thân thiện hướng tài xế cười ngây ngô một cái, làm cho tài xế rất lúng túng.

Bốn mươi lăm phút sau, xe taxi rốt cuộc dừng ở một đoạn đường phần hoa nhất trong thành phố, một tòa nhà đã sắp lắp đặt thiết bị xong ngoài cửa

quán bar. Lan Sơ thanh toán tiền xe xuống xe, không coi ai ra gì bỏ đi vào.

Thấy bộ dáng nhặt ve chai của Lan Sơ xông tới, bên trong quán đang hoàn tất những việc cuối cùng. Trên bậc thềm công nhân liền ngấm cũng không ngấm cô một cái. Lan Sơ cũng không quan tâm mình là có phải quay đầu nhìn, trực tiếp đi lên phòng làm việc lầu hai.

"Cậu còn có thể lại chậm chút nữa sao? Bọn mình cũng chờ cậu nửa tiếng rồi!"

Lan Sơ mới đem cửa phòng làm việc đẩy ra một nửa, đột nhiên vọt tới trước mặt cô, hé ra khuôn mặt làm cho người ta kinh ngạc của Bạch Nhã rống lên một trận. Đối mặt Bạch Nhã tức giận, Lan Sơ hiển nhiên bình tĩnh tới cực điểm, chậm rãi hỏi một câu: "Cơm đâu?"

"Ở chỗ này." Ngồi ở phòng làm việc góc đông nam, sau bàn công tác có chút khoa trương, diện mạo Hoàng Oanh vô cùng ngọt ngào cầm trên bàn một hộp cơm, hướng Lan Sơ lắc lắc. (bản convert tên là chim hoàng oanh nên mình để Hoàng Oanh thôi)

Lan Sơ nhất thời cặp mắt sáng lên chen qua Bạch Nhã, sải bước chạy hướng Hoàng Oanh, "Đói chết mình rồi, mau cho mình."

"Cậu vô cùng khẩn cấp gọi bọn mình ra chỉ là vì ăn cơm không?" Thấy thế, Bạch Nhã lập tức níu lấy áo trắng trên người Lan Sơ, không nhịn được ra lệnh: "Không cho ăn, đem lời nói cho rõ ràng chính xác mới được ăn!"

Bạch Nhã lời còn chưa dứt, Lan Sơ liền nhanh chóng trả lời. "Mình muốn sinh con." Nói xong, cô vội vàng đẩy ra tay Bạch Nhã, lại đi xông về hướng Hoàng Oanh. Kết quả, cô mới bước ra một bước, lại một lần nữa bị người ngăn lại. Lần này, người ngăn lại cô cũng không phải Bạch Nhã, mà là Hồng Quyên vẫn ngồi ở trước khay trà uống trà. "Cậu nói cái gì? Cậu lặp lại lần nữa!"

Hồng Quyên mặt nghiêm túc, ánh mắt giống như xem kỹ phạm nhân giống như đem Lan Sơ lên xuống trái phải kiểm tra nhiều lần. So với Bạch Nhã kinh ngạc cùng Hoàng Oanh ngọt ngào, Hồng Quyên trước mặt ngược lại cảm giác hơi có chút đẹp trai hiên ngang mạnh mẽ.

"Mình nói mình muốn sinh con, các cậu có biện pháp gì có thể để cho mình sinh con sao?" Lan Sơ đã đói diên rồi, thật sự nếu không để cho cô ăn cơm, cô nhất định sẽ đói xảy ra án mạng. Cô cơ hồ là reo hò lặp lại một lần nữa lời của mình, đi vòng qua Hồng Quyên, cả người hướng về phía Hoàng Oanh.

Nhìn không thể chờ đợi, Lan Sơ bắt đầu ăn như hổ đói, Bạch Nhã, Hồng Quyên cùng Hoàng Oanh cùng nhau trao đổi một cái ánh mắt nghi ngờ.

Hồng Quyên đi tới bên người Lan Sơ, hai tay chống bàn làm việc, hỏi: "Cậu trúng gió cái gì, vô duyên vô cớ tại sao muốn sinh con?"

"Mẹ dạ xoa nói mình bỏ tiền ra cũng không người muốn, cho nên mình muốn sinh đứa bé cho bà xem một chút." Lan Sơ vừa không ngừng nhét thức ăn vào miệng, vừa mơ hồ không rõ giải thích đôi câu.

Bạch Nhã cái rắm. Đùi ngồi vào bên kia Lan Sơ, nói: "Cậu tìm đàn ông cho đi xem một chút không được sao?"

"Mình không cần đàn ông." Lan Sơ liền không hề nghĩ ngợi, trực tiếp từ chối đề nghị của Bạch Nhã. Nếu mẹ cô có thể dễ như vậy, thì cô sớm tám trăm năm trước liền tốn tiền mượn đàn ông về nhà để cho mẹ cô nhìn đủ rồi. Huống chi mẹ cô miệt thị cô như vậy, nói gì cô đều phải sinh thứ gì để cho mẹ cô xem một chút.

"Mình còn tưởng rằng là đại sự không tốt gì chứ, muốn sinh con quá đơn giản, mượn chút hạt giống là được." Hoàng Oanh mặt thất vọng dùng ngón tay chọc chọc cái trán Lan Sơ, thuận miệng nói chủ ý của mình. Thời điểm thấy tin nhắn, cô còn tưởng rằng là Lan Sơ thí nghiệm thành công, cô nghĩ

thế nào ăn mừng cũng tốt lắm. Nhưng ngoài dự liệu của tất cả mọi người, tính tình xưa nay vững vàng nhất, chỉ thích làm loạn cái gì thí nghiệm khoa học, Lan Sơ hấp tấp như vậy lại là vì chuyện khác.

Lan Sơ cuối cùng cũng ngưng động tác ăn cơm, nghiêm trang hỏi: "Mượn thế nào?"

Hoàng Oanh bị Lan Sơ hỏi suýt nữa một hơi không thở được nghẹn chết quá, cắn răng nói: "Cậu còn có thể ngu ngốc một chút nữa sao? Tìm đàn ông, quan hệ, không cần làm bất kỳ biện pháp an toàn là có thể mượn được. Loại chuyện như vậy còn cần người chỉ giáo sao? Cái này đứa nhỏ cũng biết."

Nghe xong Hoàng Oanh bày ra thao tác quá trình, Lan Sơ lập tức vui vẻ ra mặt. "Đơn giản dứt khoát, ừ, mình thích." Cô trịnh trọng thả chiếc đĩa trong tay ra, mặt tràn đầy cảm kích một phen cầm tay Hoàng Oanh, nói: "Được, cứ làm như thế đi."

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Xác Định Mục Tiêu

Hoàng Oanh nhú mày, hỏi: "Cậu xác định?"

Lan Sơ dùng sức gật đầu một cái, vô cùng kiên định nói: "Xác định!"

"Nói đi, cậu muốn tuýp đàn ông như thế nào?" Hoàng Oanh một phen tìm kiếm thuận tay chuyên điện thoại di động của mình, vừa hỏi vừa bắt đầu lật sổ ghi chép điện thoại.

"Ừ." Lan Sơ nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó mặt nghiêm túc nói: "Gen hoàn mỹ."

Bạch Nhã không chịu được thưởng cho Lan Sơ một cái gõ. "Cái người này không phải nói nhảm sao? Hoàng Oanh chọn đàn ông cho người có thể có Gen không hoàn mỹ sao?"

Lan Sơ vượt vượt chỗ đau bị Bạch Nhã gõ, hùng hồn trả lời: "Kia không nhất định, lớn lên đẹp trai cùng Gen hoàn mỹ là hai khái niệm."

Bạch Nhã hỏi ngược lại, "Nhưng làm sao cậu biết đối phương Gen hoàn mỹ hay không hoàn mỹ? Cậu còn có thể đem bọn họ mỗi một người đều kéo tới bệnh viện kiểm tra một chút không?" Cái này mà sai chính là phiền toái cho nhà khoa học Lan Sơ.

"Không cần phải như vậy, mình chỉ muốn nhìn thấy người, là có thể đại khái phân tích ra được." Lan Sơ lòng tin tràn đầy, cô chính là nhà khoa học, phải dùng tới bệnh viện kiểm tra sao? Cô chỉ muốn dùng Hỏa Nhân Kim Tinh của mình nhìn một chút là có thể phân tích ra được. (sặc)

"Nói thật đúng là dễ nghe, căn bản là nghĩ trông mặt mà bắt hình dong." Hồng Quyên có chút khinh bỉ quét Lan Sơ một cái, trở lại trước khay trà tiếp tục uống trà của cô.

"Trông mặt mà bắt hình dong có lỗi sao? Có lẽ một người ngũ quan đặt ở gương mặt, sẽ cảm thấy rất tốt, nhưng nếu như đem ngũ quan từng cái một tách đi ra nghiên cứu, là có thể nhìn ra rất nhiều vấn đề rồi." Lan Sơ không phục quay đầu lại ném cái liếc mắt cho Hồng Quyên, ba nữ nhân này thật là tầm thường, họ thấy cũng chỉ là gương mặt vô dụng, nhưng cô thông qua gương mặt có thể nhìn ra rất nhiều vấn đề.

Bạch Nhã nhin không được căn răng nghiêng lợi. "Cậu cho rằng cậu là coi bói sao?"

Hoàng Oanh mặt thâm trầm trầm mặc chốc lát, lúc sau, cô chột lấy ra mấy quyển tạp chí Bát Quái ném tới trước mặt của Lan Sơ. "Muốn Gen hoàn mỹ đúng không, a, bốn người này tuyệt đối Gen hoàn mỹ vô cùng."

"Đàn ông trên tạp chí Bát Quái làm sao có thể hoàn mỹ?" Lan Sơ ngăm cũng không ngăm một cái, liền đem kia mấy quyển tạp chí đẩy sang một bên đi.

Hoàng Oanh một cái hất đẩy ra tay Lan Sơ, đầu lòng ôm lấy mấy quyển tạp chí kia, dịu dàng vuốt ve bên ngoài. "Cậu là nhà quê à, cậu cho rằng người nào cũng có thể xuất hiện trên tạp chí Bát Quái sao? Mình cho cậu xem bốn người này là CEO của tứ đại tập đoàn, tuyệt đối đều là siêu cấp người đàn ông kim cương giá trị nhất. Cậu cho rằng CEO tốt như vậy sao? Nếu không có chỗ hơn người, tuyệt đối không thể nào được xuất hiện. Huống chi còn là CEO tứ đại tập đoàn, xuất thân từ gia tộc lớn. Đừng nói từ nhỏ bị giáo dục cùng người bình thường không giống nhau, chính là không khí người ta hô hấp đều cùng người bình thường không giống nhau."

Nhìn Hoàng Oanh vẻ mặt nghiêm túc, Lan Sơ theo bản năng đưa tay cầm lấy trong đó một quyển tạp chí, nhưng cô mới lật vài tờ liền trực tiếp đem tạp chí đặt ở trên bàn, "Cái này căn bản là một loại. Heo, Gen hoàn mỹ cái rắm a!"

Hoàng Oanh liếc một cái tạp chí bị Lan Sơ ném tới trên bàn, bưng tình hiểu ra. "A, Tây Môn Hạo Vũ a, tên này scandal trắng hoa là nhiều một chút." Nói xong, cô đem ba bản tạp chí xếp hạng khác tới trước mặt của Lan Sơ, khuyên nhủ: "Không cần gấp gáp, chúng ta còn có Bắc Đường Căn Du, Đông Lý Lê Hân, cùng Nam Vinh Dịch Khiêm của mình." (em chịu thua. Tên mấy anh kêu như chuông ý)

Thấy thế, Hồng Quyên cũng đi tới. Bới lên trong đó một quyển, nhìn hai mắt, trực tiếp đưa tới trong tay Lan Sơ, "Đông Lý Lê Hân, cái này không tệ."

Lan Sơ cau mày, nghiên cứu cẩn thận một chút, cuối cùng là gật đầu, "Cái này ngược lại có thể miễn cưỡng thích hợp."

"Miễn cưỡng thích hợp? Cậu cái tên này, nói lời như vậy cũng không sợ bị sét đánh!" Hoàng Oanh quả muốn học máu, "Đông Lý Lê Hân quả thật rất tốt, cho tới bây giờ cũng không có scandal trắng hoa, cũng cho tới bây giờ cũng không bị bất kỳ truyền thông tin tức Bát Quái chụp hình hãm và phụ nữ thần bí ở chung với nhau." Nói tới chỗ này, cô dừng một chút, hơi có chút há hê hỏi: "Bộ dáng này của hãn rất có thể là gay a, cậu xác định gen hãn thật sẽ hoàn mỹ sao?"

"Coi như hãn thật sự là gay, gen cũng tuyệt đối so với những loại heo kia cũng sẽ hoàn mỹ hơn." Lan Sơ không sao cả nhún vai một cái, ngón tay ở trên tạp chí ở trên mặt cùng trên người Đông Lý Lê Hân khoa tay múa chân tới khoa tay múa chân đi.

Nhìn trên tạp chí Đông Lý Lê Hân vẻ mặt âm hàn như bị người ta thiếu mấy ngàn vạn, Hồng Quyên lắc đầu một cái, cũng không phải rất coi trọng." Loại tính cách này của hần, cậu nhất định mượn không được mầm mống."

"Mượn không được liền đánh mê hần." Hoàng Oanh tùy miệng nói bậy một câu, mượn không đến, còn không giành được sao?

Hồng Quyên nghiêm nghị nhìn Hoàng Oanh một cái, nhắc nhở: "Cậu quên thân phận của hần sao? Trừ phi không lưu một tia đầu mối, nếu không hần nhất định sẽ tra mọi chuyện rõ ràng, đuổi giết Lan Sơ."

"Vậy đem đầu mối cũng dọn dẹp sạch sẽ không được sao?" Bạch Nhã ngược lại có chút tán thành đề nghị Hoàng Oanh, nếu Lan Sơ có lòng muốn sinh con, đương nhiên phải sinh một đứa trẻ mọi mặt hoàn mỹ cũng phải một trăm phần trăm. Cho dù hao chút sức lực, đó cũng là đáng giá.

Hoàng Oanh nhìn một chút Hồng Quyên, lại nhìn một chút Bạch Nhã, sau khi chặn ngang Lan Sơ vẫn còn đang dùng sức nghiên cứu Đông Lý Lê Hân trên tạp chí, nghiêm túc dị thường mà hỏi: "Lan Sơ, cậu xác định cậu thật muốn mượn mầm mống Đông Lý Lê Hân sao?"

"Xác định cùng với khẳng định!" Lan Sơ vội vàng dùng sức gạt đầu, vẻ mặt kiên định tới cực điểm.

"Vậy được, chúng ta sẽ làm việc này." Hoàng Oanh buông ra Lan Sơ, đứng lên suy nghĩ một chút, nói: "Mình phụ trách đánh mê Đông Lý Lê Hân, sau đó Bạch Nhã cậu theo mình cùng nhau đem hần chuyển đến giường Lan Sơ. Đi lên, chờ Lan Sơ xử lý sự tình xong rồi, chúng ta cùng nhau đón Lan Sơ. Hồng Quyên phụ trách đến tiếp sau dọn dẹp tất cả đầu mối, nhớ, nhất định phải sạch sẽ, cho dù là nửa cọng tóc nhỏ cũng không thể lưu lại!"

"Cái này không thành vấn đề." Hồng Quyên vô cùng dứt khoát, dọn dẹp đầu mối với cô mà nói hoàn toàn chính là chuyện trẻ con.

Bạch Nhã đốt điếu thuốc, phun ra một hơi sương trắng. "Mình cũng vậy không thành vấn đề."

Nhìn Lan Sơ vẫn còn cố gắng khoa tay múa chân nghiên cứu Đông Lý Lê Hân ở trên tạp chí, Hoàng Oanh chỉ có thể đem tạp chí đoạt lại, không vui nói: "Chuyện trên giường chỉ có thể chính cậu giải quyết, chuyện này chúng ta ai cũng không giúp được gì, cậu không thành vấn đề chứ?"

Lan Sơ trầm mặc một chút, đột nhiên ông nói gà bà nói vịt hỏi một vấn đề, "Nghe nói lần đầu tiên đau lắm, đúng không?"

Lời vừa nói ra, Bạch Nhã, Hồng Quyên cùng Hoàng Oanh tất cả đều ngớ ngẩn. Ngay sau đó, ba người nhanh chóng trao đổi một cái ánh mắt. Cuối cùng, Hoàng Oanh một bộ dáng rất có kinh nghiệm dụ dỗ nói: "Cậu nghe ai nói? Một chút cũng không đau ."

"Thật không đau?" Lan Sơ rõ ràng không quá tin tưởng, cặp mắt qua lại thăm tra ba vị bạn xấu của cô.

Bạch Nhã bực mình lại gõ Lan Sơ một cái rõ đau. "Cậu chỉ biết thoải mái chết, tuyệt đối sẽ không đau chết." Trên thực tế họ ai cũng không có kinh nghiệm, nhưng kế hoạch cũng đã nghĩ xong, cũng không thể khiến Lan Sơ vì điểm này vấn đề liền rút lui thôi.

"Được rồi, không thành vấn đề." Lan Sơ vẫn suy nghĩ một chút, rốt cuộc nhanh chóng buông lỏng tâm xuống rồi. Mặc dù ba bạn xấu này của cô cũng không quá đáng tin, nhưng họ tuyệt đối sẽ không lừa gạt cô.

Vấn đề cần rồi rằm tựa hồ cũng đã rồi rằm đến, vì vậy, Lan Sơ an tâm cầm lên chiếc đũa, tiếp tục ăn cơm của cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thực Hiện Kế Hoạch

Bốn người nói động thủ liền động thủ, tất cả đều buông xuống chuyện của mình, một lòng vì kế hoạch Lan Sơ mượn giống mà toàn lực ứng phó.

Mặc dù các bằng hữu đều vô cùng nghĩa khí trợ giúp mình, nhưng Lan Sơ vẫn còn cả ngày lẫn đêm nghĩ tới thí nghiệm của cô, tựa hồ ba vị bạn tốt đang vội vì chuyện của cô cùng cô không có chút quan hệ nào.

Hoàng Oanh mỗi ngày đều sẽ đích thân đi ra ngoài năm vùng, cả ngày sống ở bên ngoài chịu hết gió táp mưa sa cùng phơi nắng mặt trời, chỉ vì tra rõ địa chỉ chỗ nào, lúc nào thì xuống tay đối với Đông Lý Lê Hân an toàn nhất, bảo đảm nhất.

Bạch Nhã thì nhàn rỗi thỉnh thoảng lái xe đến khu vực nội thành, muốn tìm một tiếp xúc thích hợp để Lan Sơ làm việc, có thể làm cho các cô dễ dàng, nơi dễ dàng trốn chạy hoàn mỹ.

Về phần Hồng Quyên, chuyện cô phải xử lý thì càng nhiều. Nếu như nếu đổi lại là cho người khác dọn dẹp đầu mối, cô tuyệt đối sẽ không có cảm giác vội vã dồn nén. Nhưng Lan Sơ là một trong những bạn bè cô quan tâm nhất, cô nhất định phải đem kết thúc công việc làm hoàn hảo nhất nên không có thời gian rảnh rỗi. Nếu không, nói không chừng một tia sơ sót của cô, sẽ hại Lan Sơ cả đời.

Rốt cuộc, ở bốn người cùng chung dưới sự nỗ lực, ngăn ngừa một tuần lễ, họ liền đem tất cả công tác chuẩn bị cũng làm thỏa đáng, chỉ chờ thời cơ thích hợp để hành động.

Ngay tại thời điểm sắp áp dụng kế hoạch mượn giống trước một buổi tối, bốn người trước cùng nhau chen chúc ăn bữa tiệc lớn ở trong nhà trọ của Lan Sơ. Tiếp theo, lại cùng nhau ngủ thẳng tới buổi chiều ngày thứ hai mới bò dậy. Sau khi, bảo dưỡng đầy đủ nhuệ khí và tích trữ sinh lực bốn người cùng nhau hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang từ nhà trọ Lan Sơ lên đường. Nhưng vừa ra khỏi cửa, bốn người liền tự mình phân tán ra.

Lan Sơ cầm vé máy bay cùng thân phận giả đã dùng qua Hồng Quyên làm cho cô, giơ lên túi du lịch vào ở một khách sạn cấp năm sao trước đã dự định sớm hai ngày. Trong kế hoạch cô là người không phải làm chuyện gì, chỉ cần cô ở trong khách sạn ngoan ngoãn chờ là được.

Hoàng Oanh xác định được hành tung Đông Lý Lê Hân, sau khi đi vệ sinh liền bí mật vội vàng đi theo. Khi cô ở bãi đỗ xe tìm được xe Đông Lý Lê Hân thì giống như là trò đùa dai của cô vậy, dính một đồng kẹo cao su ghê tởm ở trên tay cầm cửa xe. Sau đó, cô như người không có việc gì tránh ra, trốn vào chỗ tối.

Không bao lâu, Bạch Nhã lái xe đi tới cùng một bãi đậu xe, dừng ở vị trí cách xe Đông Lý Lê Hân không xa lắm. Nhưng cô cũng không có xuống xe, mà là để thấp ghế lái, nằm xuống.

Bãi đỗ xe an tĩnh cực kỳ, thật lâu mới thỉnh thoảng có một, hai chiếc xe ra vào.

Thời gian hai người trước sau đại khái đợi hơn hai giờ, cuối cùng là nghe được một hồi tiếng bước chân trầm ổn.

Hoàng Oanh thận trọng thò đầu ra, trùng hợp thấy một bóng dáng người cao lớn của dừng ở trước xe Đông Lý Lê Hân. Đang ở lúc chủ nhân của bóng dáng vươn tay chạm được tay cầm cái cửa, nháy mắt cổ khói trắng quý dị đột nhiên xông thẳng hương tới trước mặt hẳn. Người nọ không hề

phòng bị, bị khói trắng bao trùm. Một giây kế tiếp, thân thể của hắn liền khống chế không được bắt đầu lắc lư .

Người nọ một tay vô lực quạt khói trắng, một tay đỡ xe, giống như là muốn rời xa khói trắng này. Nhưng hắn chỉ miễn cưỡng giùng giăng hoạt động mấy bước, liền âm âm ngã trên mặt đất.

Thấy thế, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh lập tức nhảy ra ngoài. Thấy rõ ràng người bị hôn mê xác thực cùng dáng dấp Đông Lý Lê Hân giống nhau như đúc, Hoàng Anh lập tức móc ra hai viên thuốc màu xanh đen cứng rắn nhét vào trong miệng hắn.

Ngay sau đó, Bạch Nhã lấy ra một túi vải to dài màu đen đã sớm chuẩn bị xong, cùng Hoàng Oanh cùng nhau đem cả người Đông Lý Lê Hân cũng chộp vào, kết hợp lực nâng hắn vào trong cốp xe phía sau của Bạch Nhã.

Đợi đến khi Hoàng Oanh giải quyết tốt lũ kẹo cao su trên tay cầm cái cửa xe của Đông Lý Lê Hân, cũng sử dụng thuốc gì đó để xóa sạch dấu vết có thể sẽ còn để lại ở phía trên. Hai người vội vàng lên xe, nhanh chóng thoát đi hiện trường vụ án họ làm.

Bạch Nhã lái xe, chạy thẳng tới về hướng địa chỉ Hồng Quyên ghi lại khách sạn Lan Sơ đang ở bên cạnh trên đường nhỏ.

Hồng Quyên ngồi ở trong quán cà phê trang nhã uống cà phê vừa bắt đầu chỉ là mang theo đủ đồ hóa trang, vali du lịch để nhét Đông Lý Lê Hân, sau khi nhận được tín hiệu Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh truyền tới, cô không chút hoang mang tính tiền rời đi quán cà phê, cùng các cô đi vào trong con đường nhỏ.

Hồng Quyên không nhanh không chậm, mới vừa đi tới giữa đường nhỏ, vị trí không quá gây cho người chú ý, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh liền kịp thời đi tới bên cạnh của cô.

Ba người hợp lực, bí mật, cẩn thận đem Đông Lý Lê Hân từ trong vali chuyển dời đến trong túi du lịch. Tiện tay cài loạn mật mã khóa, Hồng Quyên lập tức kéo túi du lịch đi thẳng tới một đầu khác đường nhỏ, đi vào một khách sạn Lan Sơ ở, sử dụng thân phận cũng làm giả vào ở. Thủ tục vừa mới làm xong, nàng thì phát đi tin nhắn cho Lan Sơ.

Thấy tin nhắn Hồng Quyên, sáng sớm đã thay bộ quần áo cùng bộ quần áo Hồng Quyên đang mặc trên người lúc này giống nhau như đúc, Lan Sơ nhanh chóng rời đi phòng của mình, đi thang máy đi tới tầng lầu chỗ phòng Hồng Quyên vào ở. Đang ở trong thang máy, hai người trao đổi cái chìa khóa phòng. Mà còn túi du lịch thật to kia, cũng thoải mái chuyển dời đến trong tay Lan Sơ.

Lan Sơ kéo túi du lịch từ trong thang máy đi ra, nhắm mắt đi về hướng Hồng Quyên mới vừa làm đăng ký phòng, lòng khẩn trương cuồn cuộn không dứt.

Về phần Hồng Quyên, là thay thế Lan Sơ trở lại phòng của cô.

Lan Sơ là hai tay cực kỳ run mở cửa, khi cô đem túi du lịch kéo vào phòng, cũng khóa kỹ cửa phòng. Nhìn túi du lịch gắn trong gang tấc, cô đột nhiên rất muốn trốn, muốn cùng làm quả nhiên là hai chuyện khác nhau.

Do dự một hồi, Lan Sơ cắn răng một cái, hạ quyết tâm, lấy dũng khí đem túi du lịch kéo tới trong phòng ngủ trước giường lớn hai người. Sau đó, cô thận trọng mở ra túi du lịch, cởi bỏ túi vải màu đen còn chụp vào trên người Đông Lý Lê Hân. Thấy Đông Lý Lê Hân tựa hồ còn không có phản ứng gì, Lan Sơ nắm chặt thời gian tắt đi tất cả ánh sáng trong phòng. Kéo lên rèm cửa sổ, chỉ ở trên đầu giường tự chuẩn bị đồng hồ đeo tay lớn có đèn chiếu sáng.

Vậy mà, chỉ là làm xong điểm chuẩn bị này, Lan Sơ cũng đã khẩn trương toát ra không ít mồ hôi lạnh. Cũng chính là vào lúc này, cô rõ ràng nghe

được hô hấp Đông Lý Lê Hân từ từ dồn dập. Cô biết, thuốc Hoàng Oanh đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Lần này, Lan Sơ liền hơi sức cản rãng cũng không có. Cô động tác chậm chạp, máy móc cởi xuống quần dài trên người, sau đó, đại não trống không chính là đi đến bên cạnh Đông Lý Lê Hân. Dùng đôi tay lạnh như băng lục lọi, hết sức gian nan cởi bỏ tất cả nút áo trên áo sơ mi Đông Lý Lê Hân.

"Ách."

Cũng không biết là Lan Sơ hoa mắt nên thời gian mở cúc áo quá dài, hay là thuốc của Hoàng Oanh quá mức hữu hiệu. Lan Sơ mới vừa cởi ra nút áo sơ mi Đông Lý Lê Hân, còn chưa kịp đi kéo ra áo sơ mi của hân, liền nghe đến hô hấp của hân tựa hồ là trong nháy mắt đột nhiên thay đổi nặng hơn gấp hơn, thân thể cũng đi theo giãy dựa lên, đôi tay không ngừng xé rách áo sơ mi của hân cùng quần của mình.

Lan Sơ cảm giác tim của mình cũng sắp từ trong lồng ngực nhảy ra ngoài, cô cứng ngắc sững sốt nửa ngày, cản rãng vẫn cứ mạnh mẽ tự đem đôi tay run run của mình đặt lên ngực Đông Lý Lê Hân.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hối Hận Không Kịp

Lan Sơ bàn tay nhỏ bé lạnh buốt, giống như một cỗ không khí trong lành, thẳng thãm vào trong ngực Đông Lý Lê Hân.

Trong cơ thể đau khổ nóng rực, làm cho hãn bản năng muốn có nhiều mát mẻ hơn. Hãn theo bản năng một phen thật chặt bắt được hai tay của Lan Sơ, thô lỗ kéo cô hướng mình.

Lan Sơ lão đảo một cái, cả người bị kéo cũng nhào tới trên ngực Đông Lý Lê Hân.

Nhiệt độ Đông Lý Lê Hân nóng rực, cô kinh sợ thiếu chút nữa khống chế không được thất thanh hét chói tai. Cô thậm chí không còn kịp nữa suy tính mình có hay không còn phải tiếp tục do dự, hai cánh tay Đông Lý Lê Hân đã thật chặt nhốt chặt thân thể cô. Ngay sau đó, một đột nhiên lật người, cô trực tiếp liền bị Đông Lý Lê Hân gắt gao đặt ở phía dưới.

Rốt cuộc, Lan Sơ không chịu nổi. Trong lồng ngực cường đại cơ hồ khiến cô không cách nào thừa nhận áp lực, khiến cho cô không ức chế được vùng vẫy ngời dậy. Không được, loại mầm mống này cô không mượn nữa, cô cũng không cần sinh cái gì em bé. Dù là sau khi trở về cô sẽ bị ba vị bạn tốt bóp chết, bị mẹ cô đuổi giết đến chân trời góc biển, cô cũng không cần làm tiếp loại chuyện có thể khẩn trương này, kinh sợ chuyện chết người không đền mạng rồi.

Vậy mà, Đông Lý Lê Hân hiển nhiên đã bị dưng hiệu khống chế tâm thần cũng không tính thả cô, giống như xoa bột nhào tựa như dùng sức đem cô xoa tròn bóp méo.

"Này này, anh là đang làm cái gì, tôi cũng không phải là bột nhào! Anh đừng xoa bóp nữa!" Lan Sơ bị Đông Lý Lê Hân xoa bóp làm đau, không thể nhịn được nữa hô lên, càng thêm liều mạng muốn từ giữa Đông Lý Lê Hân giam cầm chui đi ra.

Nào có thể đoán được, cô kêu một tiếng này, lại dẫn dắt Đông Lý Lê Hân giống như gặm xương, gặm cắn da thịt.

Lan Sơ nhất thời trờng lớn cặp mắt, tứ chi vừa không có cách đấm đá, vừa uống phí hơi sức muốn cùng Đông Lý Lê Hân cò kè mặc cả. "Anh đừng gặm, tôi mời anh ăn sườn lợn có được hay không?" (ha ha ha ha. Chết mất)

Nhưng mà rất rõ ràng, Đông Lý Lê Hân hoàn toàn nghe không vào bất kỳ lời nói nào của cô.

Chợt Đông Lý Lê Hân đứng lên lui về phía sau, hai tay nắm ở chân Lan Sơ cong lên.

"Này, anh muốn làm gì? A ——!" Đông Lý Lê Hân cử động này đem Lan Sơ dọa cho hoảng sợ, cô đột nhiên nổi điên dùng sức lùi về hai chân của mình, hai chân cùng sử dụng, hung hăng đập hướng lồng ngực Đông Lý Lê Hân, sau đó cô lập tức liền lăn một vòng đỡ mép giường đứng dậy vừa chạy ra ngoài.

Vậy mà, cô vừa mới bước ra một bước, liền bị Đông Lý Lê Hân theo sát nhanh chóng đứng dậy tốc độ như tia chớp bắt được kéo vào trong lòng. Một giây kế tiếp, một hồi trời long đất lở đánh tới, Đông Lý Lê Hân đem cô nặng nề áp đảo ở trên giường hai người..

"Đừng!" Mặc dù nệm co giãn thật rất tốt, nhưng bị trọng lượng Đông Lý Lê Hân rõ ràng nhiều hơn chính mình gấp hai lần trực tiếp đụng ngã, cũng vẫn là cực kỳ quá sức. Lan Sơ có một loại ảo giác giống như bị xe hơi nghiền qua thân thể, nhất là lồng ngực cường tráng của Đông Lý Lê Hân,

đè ép nội tạng cô thật giống như thay đổi vị trí, cô cảm thấy con người của mình cũng thiếu chút nữa không có bị chen sắp trùng ra ngoài.

Thời điểm Lan Sơ bị dồn ép đến choáng váng ý thức bất tỉnh, Đông Lý Lê Hân nhanh chóng kéo sạch sẽ quần áo của mình.

Đợi đến lúc Lan Sơ hơi có chút thanh tỉnh, Đông Lý Lê Hân lại đè lại.

Này một loạt biến cố, khiến Lan Sơ trong lòng thoáng chốc liền rét lạnh thấu, trên người lông măng lập tức tất cả đều dựng đứng. Cô cơ hồ là không chút do dự, càng thêm kịch liệt từ chối .

Nhưng mà, Đông Lý Lê Hân đã sớm hoàn toàn biến thân thành dã thú, như thế nào có thể dừng được tay. Hắn trực tiếp sử dụng sức nặng bản thân, lần nữa dùng sức đè ép Lan Sơ.

Đáng thương Lan Sơ trực giác mình cũng mau bị chen thành tấm hình rồi, cô càng giãy dụa, trên người càng không có hơi sức. Cô càng liều mạng muốn thoát, đầu óc của cô lại càng tăng mơ hồ, ngất xỉu.

Giống như sấm sét vang dội trong phút chốc, một loại cảm giác xé rách đau đớn gấp trăm lần nhanh chóng nhưng mãnh liệt sinh sôi lan khắp tứ chi Lan Sơ.

Lan Sơ không ngừng hít vào hơi lạnh, trên trán đầy tràn mồ hôi lạnh. Vào giờ phút này, trong đầu cô chỉ có một ý niệm, là tên khốn kiếp nào nói cho cô biết là không đau hay sao? Cô nhất định phải tự tay bóp chết nó!

Lần đầu tiên, Lan Sơ cảm nhận thấm thiết được thời gian chậm chạp nhất.

Cô cảm thấy mình tựa như là một khối rơi vào biển gỗ mục, theo sóng biển chìm nổi trôi giạt, lại vĩnh viễn đều không vào được bờ. Cuối cùng, cô cảm giác cả người mình cũng chết lạng.

Giống như là qua mười thế kỷ, đất rung núi chuyển rung động cuối cùng đã ngừng lại. Đông Lý Lê Hân giống như con lợn chết đặt ở trên người Lan Sơ, làm cho cô hít thở không thông muốn ngất.

Lan Sơ hoàn toàn mệt lả, cố tình Đông Lý Lê Hân còn coi cô như đệm thịt đè ở phía dưới.

Cô nâng lên đôi tay vô lực, muốn đẩy ra Đông Lý Lê Hân, nhưng cô đẩy nửa ngày cũng không thể động một chút. Cuối cùng, cô thật sự là tức nhưng mà, nảy sinh ác độc ở sau lưng Đông Lý Lê Hân lại câu lại cào.

Từng trận cảm giác bén nhọn nhói nhói, rớt cuộc lại làm cho Đông Lý Lê Hân trong cơn mê có một chút phản ứng. Hắn giật giật thân thể, tựa hồ là muốn lật người đi. Thấy thế, Lan Sơ vội vàng sử dụng hơi sức cuối cùng, đem Đông Lý Lê Hân từ trên người mình đẩy đi xuống.

"Vù vù vù." Thân thể vừa được tự do toàn bộ, Lan Sơ lập tức giống như cá rời khỏi nước, há to miệng dùng sức hô hấp, cảm thụ một chỗ nào đó đang đau rát.

Giờ khắc này, cô muốn nhúc nhích cũng không nghĩ nhúc nhích nổi. Cô cảm thấy thân thể của mình, rõ ràng giống như là bị một chiếc xe buýt đè nát chường ngại vật. Nhưng mà không được, cô rất rõ ràng, cô phải vội vàng rời đi, nếu không mới vừa cô đắc tội người ta quá rõ ràng rồi..

Lan Sơ gượng chống nệm giường, gian nan mà bò lên. Khi hai chân cô tiếp xúc được mặt đất, miễn cưỡng đứng thẳng thân thì hai chân căn bản cũng không chịu được run run.

Cô không dám lãng phí một chút xíu thời gian dọn dẹp thân thể của mình, lục lọi tìm ra quần áo Hoàng Oanh tính toán trước cho cô chuẩn bị vài bộ nội y không giống nhau, mặc từng cái một, cuối cùng mới đem váy mặc vào.

Tiếp theo, Lan Sơ lấy ra một chai bình xịt thuốc Hoàng Oanh cho cô. Bịt mũi chuyển bên cạnh Đông Lý Lê Hân, hướng về phía mặt của hân chính là dừng lại phun điên cuồng. Thẳng đến khi trong bình xịt thuốc phun không còn một giọt, mới ném bình không xuống, mở đèn chiếu sáng trong phòng. Chuẩn bị thu thập một chút hiện trường, sau đó đi.

Hồng Quyên đặc biệt giao phó cho cô, nhất định phải đem ga trải giường cái gì cũng mang đi. Nhưng mà, bởi vì hồng Quyên không quá thuận tiện ra mặt dọn dẹp những thứ đồ này, cho nên ga trải giường linh tinh gì đó muốn chính cô để ý.

Lan Sơ đỡ mép giường, từng chút đem ga giường kéo xuống. Nhưng mà Đông Lý Lê Hân ngủ giống như heo chết vững vàng đè lại hơn phân nửa ga giường. Lan Sơ vừa mệt vừa vội, cũng không quản có thể hay không thương tổn được Đông Lý Lê Hân, vừa đẩy vừa kéo. Mất thật lớn hơi sức mới đem ga giường kéo ra, đồng thời, bởi vì theo tác dụng của lực quán tính Đông Lý Lê Hân lật người một cái, cả người liền thẳng tắp úp sấp trên sàn nhà.

Nhìn một chút Đông Lý Lê Hân nằm trên mặt đất vẫn ngủ như cũ giống như con lợn chết, Lan Sơ từ trong phòng tắm cầm khăn tắm che lại bộ vị trọng điểm cho hân, liền không quan tâm hân nữa.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hãn Muốn Giết Người

Cầm đi ga giường, lại đem bộ vị trọng điểm của Đông Lý Lê Hãn che lại, Lan Sơ đứng ở giữa phòng nhìn hai bên một cái. Cô nghĩ, cô cần dọn dẹp những thứ đồ này đi sao. Vì không muốn mang cho Hồng Quyên đến nhiều phiền toái không cần thiết, cô quyết định, cứ vậy rời đi, tránh cho tốt bụng làm chuyện xấu.

Nghĩ tới đây, Lan Sơ cầm lên tất cả mọi thứ lúc trước mình mang tới, vừa cẩn thận kiểm tra một lần rồi, xác định thật không có bất kỳ dấu vết về sau, lúc này mới vừa gửi đi tin nhắn, vừa từ trong phòng đi ra.

Nhận được tin nhắn Lan Sơ, Hồng Quyên lập tức cũng ra khỏi phòng.

Vừa ở trong thang máy, Lan Sơ cùng Hồng Quyên không để lại dấu vết trao đổi thẻ mở cửa phòng lẫn nhau.

Sau đó, Lan Sơ trở lại phòng chính mình. Thay váy trên người, mặc lại bộ quần áo lúc vào ở khách sạn, chính mình thu thập xong mọi thứ, cô cầm lên túi du lịch, cố làm như có việc gấp vậy, vội vã trả phòng rời đi khách sạn.

Đi ra khách sạn, nhàn nhã đi dọc theo đường phố mấy phút, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh liền xuất hiện ở bên cạnh của cô. Hai người giống như đối đãi quốc bảo đem Lan Sơ nâng lên xe, tiếp đó, chạy thẳng tới nhà trọ của cô.

Về phần Hồng Quyên, cô vừa vào. Vào phòng hiện trường xảy ra vụ việc, liền lập tức đeo bao tay cao su, nhanh chóng đầu vào dấy bắt đầu thủ tiêu tất cả chứng cứ cùng đầu mối.

Sau khi kết thúc dọn dẹp, cô lại lấy thái độ vạch lá tìm sâu, nghiêm túc cẩn thận, lặp lại kiểm tra ba lần, mới đem đồ đạc rời đi khách sạn, để lại Đông Lý Lê Hân vẫn như cũ nằm ngủ trời đất mù mịt ở trên sàn nhà.

Hồng Quyên lúc vào ở thì nộp trước ba ngày sử dụng. Nhưng lúc cô rời đi cũng không có trả phòng, chuyện về sau tốt nhất hãy để cho Đông Lý Lê Hân chính mình tự đi giải quyết. Cứ như vậy, lần này các cô mượn được giống. Kế hoạch chỗ gây ra tình trạng hỗn loạn, cũng sẽ không quá mức khồng lồ, thế cho nên không đe dọa được an toàn Lan Sơ.

Đến đây, trợ giúp Lan Sơ mượn giống. Cái kế hoạch này, coi như là hoàn thành tốt đẹp.

Chỉ là, Hồng Quyên không có thời gian đi quan tâm tình huống Lan Sơ. Cô cả đêm tìm một chỗ hết sức bí mật, đem tất cả đồ cô lấy từ trong khách sạn mang ra ngoài đều đốt sạch sẽ. Để bảo đảm những thứ đó là thật bị hủy diệt, cô tương đối có trách nhiệm vẫn canh giữ một bên, cho đến khi cô xác định một trăm phần trăm, mới đi đường vòng tiến về phía nhà trọ Lan Sơ cùng Bạch Nhã, Hoàng Oanh cùng các cô ấy.

Còn chưa có trở lại nhà trọ, Lan Sơ người trong cuộc thì đã ngủ như chết ở trong xe Bạch Nhã. Cô vốn là còn suy nghĩ chờ sau khi về đến nhà, muốn đem Bạch Nhã, Hoàng Oanh hai tên lười gặt này hung hăng dạy dỗ một trận. Kết quả, lại trở thành cô bị hai người Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh mang trở về nhà trọ.

Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh ở trong căn hộ Lan Sơ đợi một chút đến lúc tờ mờ sáng, mới đợi Hồng Quyên khoan thai tới chậm rãi đến. Ba người chụm đầu, đem sự việc kiểm tra lại nhiều lần. Nhất trí xác định không có vấn đề về sau, liền lục đục rời đi nhà trọ Lan Sơ, đi về nhà của mình. Vốn là các cô còn muốn cùng Lan Sơ ăn mừng một cái, bất đắc dĩ Lan Sơ ngủ như chết, chỉ có thể tạm thời không tiến hành.

Lan Sơ ngủ giấc này trực tiếp ngủ thẳng tới buổi chiều, đợi cô tỉnh ngủ sau muốn tìm Bạch Nhã, Hoàng Oanh tính số thì hai người đã sớm không thấy bóng dáng. Suy nghĩ một chút hai người trong sự kiện lần này cũng có cống hiến to lớn, cô cũng chỉ có thể than thở tự nhận xui xẻo, dù sao người nghĩ ra cái chủ ý cùi bắp này chính là cô.

Trong lúc đó cơ hồ cùng Lan Sơ tỉnh lại, Đông Lý Lê Hân còn nằm ngủ ở trên sàn phòng ngủ khách sạn, không người nào hỏi thăm, rốt cuộc cũng chậm chậm thanh tỉnh lại.

"A." Nháy mắt mở hai mắt ra, Đông Lý Lê Hân chỉ có một cảm giác, tứ chi vừa đau lại tê dại. Hắn theo bản năng nghĩ lật người, cánh tay lại nhức mỗi cơ hồ dùng không được một chút hơi sức. Cắn răng đứng dậy từ dưới đất, nhưng hai đùi giống nhau nhức mỗi, làm cho hắn trước không thể không ngồi lên giường.

Ngồi một lúc, Đông Lý Lê Hân đại não hỗn độn, cũng từ từ rõ ràng trở lại.

Hắn không biến sắc, cẩn thận quan sát một chút hoàn cảnh xung quanh một cái, hai hàng lông mày rậm anh tuấn nhất thời nhăn chặt lại với nhau. Lại cúi đầu nhìn mình không mảnh vải một chút, cùng rõ ràng bộ vị dính một chút dấu vết quý dị, hắn thần sắc vốn là lạnh như băng thoáng chốc thay đổi càng thêm rét lạnh, mơ hồ tản mát ra một cỗ hơi thở tàn nhẫn .

Đông Lý Lê Hân nắm chặt hai quả đấm, tận lực để cho mình trước tình tảo suy tư. Sau đó, hắn bắt đầu nỗ lực hồi tưởng. Nhưng hắn nghĩ tới nghĩ lui, lại chỉ có thể nhớ lại hình ảnh mình là như thế nào rời đi quây rượu, đến bãi đậu xe lấy xe. Nhưng từ sau khi đó, cho đến lúc này chính mình tỉnh lại, đoạn thời gian này trong tất cả trí nhớ tất cả đều là trống không. Hắn hoàn toàn nhớ không nổi mình là như thế nào rời đi bãi đậu xe, đi tới nơi này rõ ràng giống như là phòng khách sạn bản địa. Càng nghĩ không nổi tại sao

mình lại xích lõa. Thân thể nằm ở trên sàn nhà, hơn nữa một bộ vị còn có một chút dấu vết ái muội đã rất khô.

Hắn yên lặng đứng lên, ở trong phòng qua lại quan sát mấy lần, tìm tới quần áo chính mình bị ném vứt bỏ ở một bên. Hắn lập tức nhặt lên quần áo của mình lật xem, ví tiền, điện thoại di động cùng cái chìa khóa không sai. Vì vậy, hắn thập phần khẳng định bỏ đi trong lòng một phỏng đoán. Hắn Đông Lý Lê Hân không có bị cướp, cũng không bị trói.

Như vậy liền chỉ còn lại có một loại khác, hẳn như thế nào đều không nguyện ý thừa nhận khả năng, hẳn bị cưỡng gian rồi. Không sai, giá trị con người hắn vượt nghìn tỷ, đường đường là CEO của một trong tứ đại tập đoàn lại bị dùng thuốc rồi cưỡng gian. Mà không thể tưởng tượng nổi nhất chính là, hẳn thế nhưng hoàn toàn không biết mình bị người nào cho mê gian (dùng thuốc mê+cưỡng gian). Đối phương là nam hay nữ, là cao là lùn, là mập là gầy, hẳn không chỉ không có một chút xú trí nhớ, thậm chí ngay cả chút đầu mối cũng không có. Hẳn chỉ là phỏng đoán chính có thể là bị mê gian rồi, trừ lần đó ra, hẳn tựa như người ngu ngốc cái gì cũng không biết.

Càng nghĩ, hơi thở tàn ác trên người Đông Lý Lê Hân lại càng thêm mãnh liệt. Hắn dùng lực hít sâu, nghĩ bình phục lửa giận ở ngực thật giống như muốn phun ra. Sau đó, hắn nhanh chóng xỏ vào quần áo chính mình, liền mặt cũng không rửa, liền trực tiếp vọt ra khỏi khách sạn.

Ngăn lại một chiếc taxi, trở lại trong trí nhớ mình lần cuối cùng xuất hiện bãi đậu xe đó, quả nhiên Đông Lý Lê Hân không hề ngoài ý muốn tìm được xe của mình. Vậy mà, hắn cẩn thận kiểm tra nhiều lần, cũng không thể tìm trên xe được bất kỳ đầu mối.

Mở cửa xe, ngồi vào chỗ tài xế, Đông Lý Lê Hân cố đè xuống ngọn lửa trong lòng đang không ngừng nổi lên, gọi điện thoại cho trợ lý thân tín của hắn.

"Ồ, tôi tưởng là ai chứ, nguyên lai là lão tổng Hân Hân của tôi a." Điện thoại đầu kia phản ứng tương đối nhanh chóng, âm thanh chuông mới vang lên nửa tiếng, liền lập tức bị nghe ròi.

Đông Lý Lê Hân cũng không để ý tới lời mở đầu đối phương hiển nhiên đầy giễu cợt, âm thanh lạnh lùng trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh của hắn, "Nếu như cậu không phải muốn chết, trước mặt trời mọc ở ngày mai, đem hành tung tôi tối ngày hôm qua đến bây giờ điều tra rõ ràng, nếu không, cậu cũng đừng nghĩ thấy mặt trời ngày mai."

"A? Tiểu Hân Hân, cậu làm sao."

Nghe vậy, điện thoại đầu kia lập tức hô hét thảm thiết. Nhưng hắn buồn bã còn không có biểu đạt xong, Đông Lý Lê Hân liền tuyệt tình cúp điện thoại.

Đôi tay nắm chặt tay lái, nhìn trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, mặt của Đông Lý Lê Hân hoàn toàn tối đen.

Được, rất tốt, tốt vô cùng, lại dám mê gian Đông Lý Lê Hân hắn, nếu như hắn không bắt được kẻ liều mạng khốn kiếp tới tự tay bóp chết, vậy hắn Đông Lý Lê Hân tên sẽ viết đảo ngược!

Cẩn rằng nghiêng lợi ở trong lòng phát thề, vì thế Đông Lý Lê Hân tốc độ nhanh nhất đi ô-tô rời đi bãi đậu xe. Hắn cảm giác trên người mình thật sự là quá bẩn rồi, hắn muốn đi về trước đem mình trong ngoài tắm rửa sạch. Sau đó, hắn muốn toàn lực ứng phó báo thù huyết nhục này.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hoàn Toàn Không Có Đầu Mối

Cách xa thành phố lớn phần hoa ồn ào, vị trí ngoại thành, rừng rậm vòng quanh trên lưng núi. Có một tòa nhà đứng sừng sững, kiến trúc biệt thự vô cùng đơn giản vô cùng trong suốt, vườn hoa sáng ngời.

Bình minh mặt trời mọc chiếu rọi ở trong hồ bơi lộ thiên rộng rãi, đi qua mặt nước, khúc xạ thành từng đạo lân quang vàng óng ánh. Phản xạ lên biệt thự bên ngoài toàn thủy tinh, nhưng ở bên ngoài lại không có cách nào dòm ngó bên trong biệt thự, tản mát ra thành từng mảnh tia sáng chói mắt.

Bên trong nhà, đơn giản vô cùng trong đại sảnh gần như có chút trống trải vắng lạnh. Đông Lý Lê Hân mặc áo choàng tắm, nghiêng người dựa vào ghế sofa. Trong tay nắm thật chặt một văn kiện màu đen, hai hàng lông mày anh tuấn càng khép lại càng chặt, trên mu bàn tay gân xanh cũng dần dần nổi lên.

Hồi lâu, Đông Lý Lê Hân chợt quăng kẹp văn kiện trong tay, lạnh giọng hỏi: "Đây là cái gì?"

Ông Tĩnh Phong đang cố gắng uống cà phê thật tự nhiên lập tức buông xuống chén cà phê trong tay, nghiêm trang trả lời: "Khởi bẩm Hân Hân lão tổng, đây là báo cáo điều tra."

"Trống không hai chữ này là có ý gì?" Đông Lý Lê Hân thanh âm lạnh hơn, mơ hồ có dấu hiệu sắp nổi bão.

"Cũng không biết." Ông Tĩnh Phong trả lời tương đối dứt khoát, nói xong còn không sợ chết cười ngây ngô một tiếng. (điếc không sợ súng ^__^)

Nghe vậy, Đông Lý Lê Hân lạnh lùng cười một tiếng, hỏi: "Cậu còn nhớ rõ ngày hôm qua tôi đã nói với cậu như thế nào sao?" Rất tốt, thời gian một buổi tối thậm chí ngay cả cái rằm cũng không có điều tra ra được. Xem ra, tựa hồ hẳn nên thay đổi phụ tá.

"Nhớ, tại sao có thể không nhớ rõ, Tiểu Hân Hân uy hiếp người ta, người ta rất sợ đó." Ưông Tĩnh Phong vô cùng buồn bã hướng Đông Lý Lê Hân đá lông nheo, không hề đem Đông Lý Lê Hân rõ ràng đang tức giận để ở trong mắt. (ha ha. Mẹ ơi! Tiểu Hân Hân. Chết mất. Anh Phong hài thật)

Đông Lý Lê Hân ánh mắt cực âm hàn nhìn Ưông Tĩnh Phong, trên trán gân xanh đều đã nổi lên.

Thấy thế, Ưông Tĩnh Phong không khách khí liếc Đông Lý Lê Hân một cái, nói: "Mình nói, cậu cũng đừng trách mình năng lực làm việc kém, cậu chỉ cấp cho mình thời gian một buổi tối, mình trước đi đâu điều tra đây? Cậu không phải ngủ người khác cũng muốn ngủ rồi. Huống chi, cậu ngay một chút xíu nhắc nhở cũng không cho mình, cậu để cho mình tra cái gì? Cậu có phải hay không cố ý mất tích một buổi tối, sau đó tới khảo nghiệm mình? Cậu cái tên này cũng quá nhàm chán đi!" Phân tích cuối cùng, giọng của Ưông Tĩnh Phong đã thay đổi cảm giận bất bình. Nhưng nếu lời nói Đông Lý Lê Hân thật nhàm chán như vậy, hẳn nhất định phải kháng nghị.

"Tôi lại cho cậu thời gian hai ngày, nếu như cậu còn không tra được, vậy thì tự mình rút." Đông Lý Lê Hân hỏi một đấng trả lời một nẻo, bưng lên cà phê trước mặt, hết sức ưu nhã nhấp một miếng.

"Cậu thì không thể cho mình một chút nhắc nhở sao?" Ưông Tĩnh Phong có chút tức chỉ là kêu to, này người nào à? Bắt hẳn điều tra nhưng ngay cả một chút xíu nhắc nhở cũng không có, điều này làm cho hẳn thế nào tra? Hẳn thậm chí cũng không biết Đông Lý Lê Hân rốt cuộc nghĩ tra cái gì. (Tiểu Hân Hân không dám nói đâu. Hehe. Sao không hỏi mẹ kể nè!!!)

"Hai ngày." Đông Lý Lê Hân tâm tốt vô cùng nhắc nhở một câu, tiếp theo sau đó uống cà phê của hẳn.

Uông Tĩnh Phong phát điên. "Cậu bụng dạ quá hẹp hòi, cho mình chút nhắc nhở chẳng lẽ cậu sẽ ít một miếng thịt sao?" Người này thật là càng ngày càng khó hầu hạ, nữa khi dễ hẳn, hẳn liền bãi công.

Đông Lý Lê Hân không để ý đến Uông Tĩnh Phong tức giận sắp giậm chân, uống xong cà phê liền đi lên lầu.

"Người này thật là một chút cũng không đáng yêu!" Nhìn không chút lưu tình tránh ra Đông Lý Lê Hân, Uông Tĩnh Phong chỉ có thể lẩm bẫm một mình đi ra.

Đông Lý Lê Hân yên lặng đứng trong phòng khách nhỏ ở lầu hai, hai tay vịn lan can, đưa mắt nhìn bóng lưng Uông Tĩnh Phong rời đi, ánh mắt dần dần tối xuống. Hẳn tuyệt đối có thể tin tưởng năng lực xử lý mọi chuyện của Uông Tĩnh Phong, cũng bởi vì như thế nên hẳn mới chỉ cấp cho Uông Tĩnh Phong thời gian một buổi tối đi điều tra. Nhưng mà, hẳn làm sao cái gì cũng không tra được đây? Từ quầy rượu bãi đậu xe đến trong khách sạn, dấu vết rõ ràng như vậy, làm sao có thể sẽ không tra được đây? Chẳng lẽ, đối phương động tay chân mọi thứ?

Tất cả giống như Đông Lý Lê Hân suy đoán như vậy, chuyện xác thực có người mưu tính.

Uông Tĩnh Phong kéo dài lại kéo dài, liên tiếp kéo gần một tuần lễ, cũng không thể điều tra ra bất kỳ vật hữu dụng gì (tam đại cao thủ mà, làm sao dễ thế đc). Đông Lý Lê Hân đoạn trí nhớ trống không, thủy chung vẫn bị trống không .

Thời gian kéo càng lâu, Đông Lý Lê Hân lại càng không có kiên nhẫn. Càng không tra được, hẳn thì càng phát điên muốn giết người. Trừ phi hẳn

Đông Lý Lê Hân là gặp quý, nếu không, hân làm sao có thể sẽ không giải thích được không duyên có biến mất gần một ngày?

Tâm tình ác liệt kết quả, trực tiếp ảnh hưởng đến đông trong lê hân cuộc sống. Nếu không phải là hân còn có thể khắc chế mình, đem công việc cùng chuyện riêng tách ra, nếu không hân đại khái liền công việc đều muốn tê liệt. Nhưng là, thường cùng hân tiếp xúc người, thì bấy nhiêu xui xẻo một chút. Ngay cả đám chút vấn đề nhỏ, đều muốn chịu đựng hân một phen nghiêm nghị rửa sạch.

Nhìn rõ ràng có vấn đề đông trong lê hân, cho dù cả ngày hi hi ha ha uông tĩnh phong cũng ý thức được sự tình tính nghiêm trọng. Hân ném xuống trên tay tất cả mọi chuyện, một đầu đắm vào điều tra trong đó, liều mạng dùng sức nghiên cứu. Vậy mà, Hoàng Thiên cũng rất không có nghĩa khí cô phụ hân cái này khổ tâm người. Hân cũng mau đem mình hành hạ chết rồi, kết quả y nguyên hay vẫn không thu hoạch được gì.

Rốt cuộc, liên tục đau khổ nhiều buổi tối, đã mệt mỏi tới cực điểm, Uông Tĩnh Phong không thể nhịn được nữa ở lúc nửa đêm khóc bò đến nhà Đông Lý Lê Hân.

"Đêm hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mình van xin cậu, cậu cho mình một chút nhắc nhở đi!" Vừa mới vào cửa, Uông Tĩnh Phong khóc như đưa tang nghiêm mặt hướng Đông Lý Lê Hân khoác áo choàng tắm hô hào, hoàn toàn không thấy vẻ mặt bị người quấy rầy yên tĩnh sắp nổi cơn thịnh nộ của hân. Hân đều mệt muốn chết đi được, người này lại vẫn dám ngủ. Ngủ cái gì mà ngủ, hại hân không thể nghỉ ngơi thật tốt, vậy đầu sỏ gây nên cũng không thể ngủ.

"Không có." Đông Lý Lê Hân dứt khoát quả quyết, lạnh lùng lắc đầu một cái.

"Cậu rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng cho mình nhắc nhở?"
Ông Tĩnh Phong lại muốn phát điên, cái vấn đề này hẳn cũng không biết đã hỏi bao nhiêu lần rồi, nhưng là mỗi một lần vòng vo Đông Lý Lê Hân cũng không chịu phối hợp. Hẳn liền buồn bực, hẳn ngay cả mình muốn tra cái gì cũng không biết, vậy còn để cho hẳn tra cọng lông à?

Đông Lý Lê Hân quét Ông Tĩnh Phong một cái, xoay người đi tới trong đại sảnh ngồi xuống, nói: "Tôi cái gì cũng không biết."

Ông Tĩnh Phong giậm chân rồi, người này tuyệt đối là cố ý. "Làm sao cậu có thể sẽ không biết? Cậu cũng không biết người ta vậy làm sao có thể sẽ biết?"

"Tôi nói qua cho cậu rồi, tôi sau khi tỉnh lại người đang trong khách sạn, nhưng trước là ở bãi đậu xe." Đông Lý Lê Hân nhú nhú mày, trong lòng không nhìn được có chút dao động. Nhưng nếu Ông Tĩnh Phong thật cái gì cũng không tra được, có lẽ hẳn nên đem chuyện kia nói cho cậu ta biết.

"Sau đó thì sao? Tiếp đó cũng chưa có sau đó rồi sao? Cậu liên tục một chút xíu tin tức hữu dụng cũng không chịu cho mình, cậu để cho mình tra cọng lông à? Cậu cho rằng Mình là thần tiên sao?" Ông Tĩnh Phong nổi đóa, hẳn thật sự là không chịu nổi. Dù là chuyện nhỏ đi nữa, cũng có quan hệ nhân quả thôi. Đông Lý Lê Hân ngay cả một chút nguyên nhân cũng không cho hẳn, vậy hẳn có thể đi đâu tìm ra quả đem cho cậu ta?

Đông Lý Lê Hân do dự, cuối cùng mở miệng, "Tôi muốn cậu điều tra có thể là một người."

"Người nào?" Ông Tĩnh Phong nhất thời tinh thần tỉnh táo, trừng lớn cặp mắt nhìn Đông Lý Lê Hân, thần sắc bộ mặt chờ đợi.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Trở Thành Trò Cười

"Người cùng tôi xảy ra quan hệ." Đông Lý Lê Hân nói có chút ấp úng, hẳn vẫn còn có chút đắn đo rồi cuộc có nên nói thật đối với Ông Tĩnh Phong hay không.

Nghe vậy, Ông Tĩnh Phong lại trầm mặc, sau, hẳn có điểm xem thường nói: "Tiểu Hân Hân, cậu thật biến thái, thế nhưng để cho mình đi tìm người xảy ra quan hệ với cậu, chính cậu liên lạc một chút không được sao?"

"Mình cái gì đều không nhớ nữa." Đông Lý Lê Hân vẫn còn có chút chần chờ.

"Thì ra là Tiểu Hân Hân cũng hoa tâm thế này." Ông Tĩnh Phong hết sức khó chịu liếc Đông Lý Lê Hân một cái, thì ra những ngày qua hẳn mệt sống mệt chết đều là bị Đông Lý Lê Hân coi như khi đùa giỡn rồi.

Đông Lý Lê Hân nhìn một chút Ông Tĩnh Phong, tiếp đó, rũ mí mắt xuống giống như là đang suy tư điều gì. Hồi lâu, hẳn chợt mặt bình tĩnh liền đem phỏng đoán trong lòng nói ra. "Đêm hôm đó, mình có lẽ là bị người kia mê gian rồi, cậu hiểu không?" Hẳn có thể khẳng định, Ông Tĩnh Phong nhất định sẽ đem chuyện này làm thành chuyện cười giờ rồi rồi. Chỉ là, nếu Ông Tĩnh Phong thật có thể vì vậy tìm được tên liều mạng khốn kiếp đó, hẳn không ngại mình sẽ bị Ông Tĩnh Phong cười đến rụng răng.

Ông Tĩnh Phong vụn vụn không nghĩ tới chân tướng của sự tình sẽ là cái bộ dáng này, hẳn đầu tiên là sửng sờ một chút. Sau đó, quả nhiên càn rỡ cười điên cuồng. "Ha ha ha ha ha."

Đông Lý Lê Hân mắt lạnh nhìn Ông Tĩnh Phong cười vô cùng khoa trương, thời điểm đang chuẩn bị làm chút gì, tiếng chuông cửa dễ nghe bỗng nhiên xuyên thấu toàn bộ biệt thự.

Đông Lý Lê Hân theo bản năng nghiêng đầu nhìn một chút ngoài cửa sổ, đứng dậy đi tới cửa trước. Treo ở cửa trước trên mặt tường màn hình siêu lớn lên có thể nhìn thấy người ấn chuông, chính lúc này vô cùng rõ ràng hiện lên, ngoài cửa lớn đỗ ba chiếc xe làm cho hắn cảm thấy nhìn khá quen mắt.

Đông Lý Lê Hân không hỏi một tiếng, liền liên tiếp hộp điều khiển từ xa mở ra cửa chính cùng cửa trước. Đợi đến kia ba chiếc xe lục tục lái vào phía sau, hắn mới khóa cổng lớn, đi trở về trong đại sảnh.

Ông Tĩnh Phong giống như là động kinh, vẫn còn liều mạng cười, rất có một điệu bộ không cười đến rút gân cũng không dừng lại.

Đông Lý Lê Hân lập tức liền nhíu chặt chân mày, âm thanh ra lệnh: "Đủ rồi, mau rút!"

"Không đi, mệt chết mình, mình hôm nay đi nằm ngủ nơi này rồi." Ông Tĩnh Phong nói xong, liền cả người nằm ở trên ghế sa lon.

"Cậu cái tên này gần đây là thế nào?"

Đông Lý Lê Hân đang muốn đem Ông Tĩnh Phong từ trên ghế salon kéo xuống thì sau lưng đột nhiên truyền đến một thanh âm không thể nào thân thiện. Quay đầu lại nhìn người thứ nhất đi tới, hắn là một người trong đó nếu nói bạn tốt Tây Môn Hạo Vũ, lạnh lùng phun ra một chữ. "Bạn rộ."

Nghe được Đông Lý Lê Hân tiếc chữ như vàng tới cực điểm giải thích, ngay cả từ xưa đến nay người tao nhã nhất Bắc Đường Cẩn Du cũng không nhin được có ý kiến. "Cậu là vợi thành cái dạng gì rồi? Vậy mà cũng không

cùng bọn mình gặp mặt, nếu không phải là bọn mình nửa đêm tìm tới cửa, không chừng lúc nào thì mới có thể nhìn thấy cậu."

"Ồ, Tiểu Phong phong cũng ở đây a." Đi ở phía sau cùng Nam Vinh Dịch Khiêm liếc mắt liền thấy được Uông Tĩnh Phong còn nằm ở trên ghế sa lon, nhất thời cười ái muội. "Mình nói Tiểu Hân Hân, cậu sẽ không phải là đang bận cái này thôi."

"Cũng không sai? Tiểu Hân Hân cũng làm mệt chết ta rồi." Uông Tĩnh Phong chẳng những không có bất kỳ giải thích nào, còn lập tức phụ họa nặn ra bộ mặt yếu ớt biểu tình oán hận.

"Ừ, đã nhìn ra, thậm chí ngay cả mắt quầng thâm tất cả đều do mệt mỏi đi." Bắc Đường Căn Du cười cười, giọng ôn hòa hơi có chút ý tứ hàm xúc sâu xa.

Đông Lý Lê Hân lạnh lùng nhìn ba vị bạn xấu không mời mà tới, không chút khách khí lạnh giọng hỏi: "Các cậu nửa đêm tới nơi này chính là vì nói dóc sao?"

Tây Môn Hạo Vũ cười cười, vô cùng thành thực trả lời: "Dĩ nhiên không phải, chúng mình là ghé thăm cậu một chút xem chết chưa."

"Mình rất khỏe!" Đông Lý Lê Hân bắt đầu cắn răng nghiến lợi.

Bắc Đường Căn Du mặt âm thầm nhìn lại Đông Lý Lê Hân, hỏi: "Nói đi, rốt cuộc thế nào? Cậu gần đây đang bận rộn những thứ gì?"

Vậy mà, Đông Lý Lê Hân còn chưa kịp đáp lời, Uông Tĩnh Phong liền khống chế không được lại một lần nữa cười thật to ra tiếng, "Ha ha ha ha ha. . . . Hẳn còn có thể bận rộn cái gì, hẳn bị người mê gian rồi, đến bây giờ cũng không điều tra ra được là vị nào cao nhân làm ra một chuyện kinh động quý thần, hẳn làm sao có thể không vội? Hẳn cũng sắp vội chết! Ha ha ha ha ha." Một bên hẳn nói vừa điên cuồng cười không ngừng,

thật vất vả đem lời nói xong rồi, hắn cũng đem mình giày vò từ trên ghế salon lăn xuống. Hắn liền nằm trên mặt đất, vừa cười vừa khoa trương dấm mặt đất.

Tin tức Bất thành linh, giống như hai trái bom lớn nổ, ba người đầu tiên là sừng sốt. Sau đó, nhanh nhất phản ứng kịp Tây Môn Hạo Vũ lúc này cũng rất không nề mặt cũng cất tiếng cười to lên. Mà Bắc Đường Căn Du cùng Nam Vinh Dịch Khiêm mặc dù cũng không có cười lên tiếng, nhưng nét mặt của họ rõ ràng chính là một bộ dáng đang cố gắng kìm nén.

Đông Lý Lê Hân lại một lần nữa nắm chặt hai quả dấm, trên mu bàn tay gân xanh thoáng chốc liền nổi lên, trên trán gân xanh cũng như ẩn như hiện.

"Đông Lý, không có gì, không phải là bị người mê gian rồi sao? Câu liền coi như mình là bị chó cắn đi, đừng quá thương tâm!" Nam Vinh Dịch Khiêm rất lương thiện đi tới bên người Đông Lý Lê Hân, vừa vỗ nhẹ bờ vai của hắn vừa nhẹ giọng an ủi, nhưng biểu tình hắn lại thật vắn vẹo có chút quỷ dị. Rõ ràng là cau mày, thật giống như thay Đông Lý Lê Hân khổ sở, nhưng khóe miệng lại rõ ràng cho thấy người nào đó đang cứng rắn nén nụ cười có chút vui sướng khi người gặp họa. Vì vậy, cả khuôn mặt hắn liền vắn vẹo có chút tức cười.

"Cút!" Đông Lý Lê Hân hung hăng đẩy ra bàn tay quấy rối của Nam Vinh Dịch Khiêm, đi tới bên kia ngồi xuống.

Tây Môn Hạo Vũ đẩy ra Ônng Tĩnh Phong đang co quắp, tùy tiện tựa vào trên ghế sa lon đối diện Đông Lý Lê Hân, đứng trọng tâm phân tích nói: "Mình cảm thấy Nam Vinh nói rất đúng, gian liền gian đi, dù sao cậu cũng không có thiệt thòi gì. Coi như cậu dù thế nào không gần nữ sắc, vậy nhu cầu sinh lý cũng là muốn giải quyết bình thường nha, mặc dù quá trình có thể không quá vui sướng, chỉ là cậu không phải cũng đồng thời giải

quyết vấn đề của mình sao? Cho nên, tổng thể mà nói, chuyện này đối với cậu là trăm ích mà không một hại."

"Ừ, không sai." Bắc Đường Cận Du gật đầu phụ họa, "Chỉ là, mình thật đúng là có chút tò mò, rốt cuộc là hạng người gì, mới có thể không tiếng động như vậy liền đem Đông Lý Lê Hân mê gian rồi sao?"

Nghe Bắc Đường Cận Du nói nghi ngờ, Uông Tĩnh Phong vội vàng thẳng đứng lên đi tới tham gia náo nhiệt. "Nói không chừng là một đàn ông."

Nam Vinh Dịch Khiêm trợn to cặp mắt, cố làm ngây thơ hỏi ngược lại: "Tại sao?"

"Các người nghĩ xem, nếu như nói là một phụ nữ, coi như cô ta lớn mật như vậy, cô ta cũng mang không nổi Đông Lý a. Hơn nữa, thủ pháp gây án này tinh vi đến cơ hồ tốt đẹp hoàn toàn, phụ nữ làm sao có thể nghĩ ra?" Uông Tĩnh Phong càng cân nhắc, lại càng thấy mình phân tích tương đối có đạo lý. Cơ hồ tất cả người cũng biết Đông Lý Lê Hân không gần nữ sắc, như vậy lần này mê gian người của cậu ta nói không chừng còn thật sự là một người đàn ông thâm mến cậu ta rất lâu.

Uông Tĩnh Phong giải thích như vậy, mấy người đều tán đồng gật đầu một cái. Bắc Đường Cận Du đồng ý với lời Uông Tĩnh Phong, còn tỉ mỉ bổ sung thêm một câu. "Ừ, có đạo lý, nói không chừng còn là một người đàn ông làm kiến trúc."

Bốn người ở chỗ này thảo luận hùng hực khí thế, cũng không có ai để ý tới ngồi ở bên kia, cả khuôn mặt Đông Lý Lê Hân cơ hồ có lẽ đã sắp thành than đen. Mà từ trên người hắt phát tán ra ngoài hơi thở tàn ác, càng giống như muốn đem toàn bộ thế giới cũng thiêu đốt hầu như không còn một thứ.

Đông Lý Lê Hân đem quả đấm nắm chặt hơn, trong lòng kiên quyết kiên định hơn gấp trăm lần. Hắt lại một lần nữa âm thầm thề, hắt nhất định phải

tìm ra kẻ khốn kiếp mê gian hãm, sau đó tự tay đem bóp chết một ngàn một vạn lần!

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nguyệt Sự Không Có Tới

Đối lập tình huống thê lương của Đông Lý Lê Hân, Lan Sơ là người khởi xướng mọi việc, hiển nhiên là rất thư thái một chút. Chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày sau, cô liền dứt khoát đem toàn bộ chuyện đều quên thậm trí không còn một mống, kể cả lúc trước cô tuyên bố quyết tâm muốn tìm Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh tính sổ cũng đều không nhớ rõ.

Thân thể vừa mới một khôi phục, Lan Sơ lại lập tức dồn toàn bộ cả người và tinh thần vùi đầu vào thí nghiệm của cô. Cũng không phát hiện, tiền gửi ngân hàng trong ngân hàng của cô hoàn toàn không đủ để cô đặt mua mới dụng cụ thí nghiệm.

Vì vậy, cô hết sức hào phóng một hơi nhận năm phần công tác mới. Sau đó, đóng cửa sổ lại, đầu óc buồn bực bắt đầu làm việc.

Lan Sơ mỗi lần bế quan, có chừng thời gian nửa tháng không có bước ra cửa phòng nửa bước. Vì có thể sớm một chút làm xong, sớm ngày lấy được thù lao cô muốn dùng để làm thí nghiệm. Cô hận không thể mình biến ra năm đầu, năm đôi tay .

Choáng váng lơ mơ đem mình liều sống liều chết tranh thủ làm xong năm phần báo cáo nghiên cứu lớn cần thận chia ra từng trang cất kỹ, giấc ngủ nghiêm trọng chưa đủ Lan Sơ trực tiếp cắm đầu xuống ngủ như chết có thể so tóc với ổ gà.

Một Giấc này, Lan Sơ ngủ tuyệt đối là trời đất mù mịt, dù là ăn trộm chạy vào đem nhà trọ cô dọn sạch cũng vô ích cô cũng vẫn chưa tỉnh lại.

Đặc ý ngủ gần một ngày đêm, bình minh ngày thứ hai, Lan Sơ liền tự nhiên thanh tỉnh rời khỏi giường. Trước cô muốn đem mình từ đầu đến chân chinh đốn một phen, sau đó tìm tiệm cơm cô thích ăn một bữa. Thời gian nhịn nửa tháng, cô phải tắm bổ thật tốt.

Ở trong phòng tắm giăng co hơn tiếng đồng hồ, tinh thần Lan Sơ sáng khoái trùm khăn tắm hài lòng đi ra. Cô vô ý ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ điện tử trong phòng khách, không khỏi có chút sững sờ, không nghĩ tới cô lần này bế quan liền trực tiếp bế quan đến cuối tháng. Song một giây kế tiếp, cô giống như là ý thức được vấn đề gì nghiêm trọng, vèo một cái liền vọt vào phòng ngủ. Dừng lại kiểm tra toàn bộ, cô rốt cuộc tìm được tại đáy giường hai gói đồ dùng cho kỳ sinh lý còn chưa dùng.

Tay cầm hai gói đồ dùng kỳ sinh lý nguyên vẹn không hao tổn, Lan Sơ đầu óc chợt trống rỗng, cô đột nhiên nhớ lại hơn nửa tháng trước kia kế hoạch mượn giống hoang đường tới cực điểm. Mặc dù trên đường cô hối hận, kết quả lại còn là mượn được. Chẳng lẽ cô ý tưởng nhất thời cao hứng, thật thành công?

Nghĩ tới đây, Lan Sơ lập tức lấy ra điện thoại di động của mình, một hơi hướng Bạch Nhã, Hoàng Oanh cùng Hồng Quyên gửi phát bốn mươi năm mươi tin nhắn có nội dung giống nhau. ‘ Nguyệt sự không có tới, mau đến đây! ’

Bạch Nhã xui xẻo bị Lan Sơ đánh thức bằng cách điên cuồng oanh tạc tin nhắn, Hoàng Anh cùng Hồng Quyên, sau khi nhìn rõ nội dung trong tin tức của Lan Sơ đều không ngoại lệ, tất cả đều từ trên giường kinh hoàng nhảy lên.

Ba người đều là dùng tốc độ nhanh nhất tắm xong, tiếp đó, cũng vội vàng gấp gấp ra cửa. Không thể tưởng tượng nổi nhất chính là, ba người hoàn toàn không còn kịp liên lạc lẫn nhau, một loại ăn ý thần kỳ, xuất hiện ở phía sau cửa, tất cả đều trước xông về tiệm thuốc của mình. Mua một đồng

lớn dụng cụ xét nghiệm sau khi có thai, mới tiếp tục hưởng nhà trọ Lan Sơ chạy như điên tới.

Gửi xong tin nhắn, Lan Sơ ném xuống điện thoại di động, có chút hoang mang lo sợ ở trong căn hộ đi qua đi lại. Giống như là phải tìm cái gì an ủi vậy, cô lại vẫn đang cầm kia hai gói đồ dùng kỳ sinh lý, quên mất để xuống.

Nửa tiếng sau, chuông cửa nhà trọ Lan Sơ cuối cùng là điên cuồng vang lên. Cô vội vã ném hai gói đồ dùng kỳ sinh lý trong tay xuống, chạy đến cửa trước, mở cửa.

"Cậu mấy ngày không có tới? Có phải hay không ghê tởm buồn nôn muốn ăn chua sao?"

"Có hay không cảm thấy nơi nào không thoải mái? Mấy ngày nay ăn ngon sao? Ngủ có ngon không?"

Cửa vừa mở ra, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh liền cùng nhau chen lấn đi vào. Hai người vây quanh Lan Sơ, rất có kinh nghiệm tựa như lên xuống trái phải, trước sau cẩn thận kiểm tra, lú lú khiến Lan Sơ không chen vào nửa câu.

"Các cậu trước tình táo một chút, chờ Lan Sơ nghiệm rồi lại nói." Hồng Quyên hai cánh tay duỗi một cái, ngăn cản trở Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh, đem một túi đầy que thử trong tay cô giơ lên. Toàn bộ sản phẩm kiểm tra mang thai nhét vào trong ngực Lan Sơ. "Lan Sơ, nhanh đi kiểm nghiệm."

". Này, đây đều là cái gì?" Nhìn trong ngực một đống lớn hộp đóng gói có nhiều màu sắc khác nhau, Lan Sơ mắt choáng váng.

"Que thử thai!" Hồng Quyên trả lời vô cùng dứt khoát, vừa nói vừa vội vàng đem Lan Sơ hướng phòng vệ sinh đây. "Cậu nhanh đi nghiệm a, còn

chậm rì rì làm cái gì?"

"Các cậu mua nhiều như vậy, mình bao giờ nghiệm cho hết a?" Lan Sơ nhất thời cảm thấy đau đầu nhức óc, muốn nghiệm nhiều như vậy. Que thử thai toàn bộ nghiệm xong, coi như cô không chết mệt mỗi cũng phải làm cô mệt mỗi mệt lả, huống chi Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh trên tay cũng cầm một đồng lớn. Xem ra cô hôm nay cái gì cũng đừng nghĩ làm, chỉ cần đem toàn bộ đồ ba vị bạn tốt mang tới dùng xong, đoán chừng cũng đến trời tối.

"Vậy trước hết cậu có thể nghiệm bao nhiêu thì nghiệm bấy nhiêu."
Hoàng Oanh giúp đỡ Hồng Quyên đem Lan Sơ đẩy vào phòng vệ sinh, sau đó, đem que thử thai mình mua được cũng nhét vào trong ngực Lan Sơ.

Bạch Nhã vốn là cũng muốn tham gia náo nhiệt, nhưng thấy mặt Lan Sơ buồn bực ngồi ở trên bồn cầu co chột nghĩ đến một vấn đề vô cùng trọng yếu. "Đúng rồi, trước hết để cho Lan Sơ uống hai ly nước đã." Nói xong, cô lập tức ném túi mua hàng trong tay xuống, xoay người chạy vào phòng bếp, lấy cho Lan Sơ hai ly nước lớn.

Lan Sơ bất đắc dĩ, chỉ có thể nhận lấy cái ly, ừng ực uống hết. Nhưng Bạch Nhã vẫn không ngại thiếu, lại chạy đi rót hai ly nước đi vào.

Lúc ngồi rảnh rồi, Hồng Quyên cùng Hoàng Oanh đem toàn bộ que thử thai đổ ra. Hai người giành giật từng giây giống như điên cuồng hủy đi bao bì que thử thai, hết cái này lại đến cái kia xếp thành hàng để lại ở trong tầm tay Lan Sơ trên bồn rửa mặt.

Liên tiếp bị Bạch Nhã ép buộc uống năm sáu ly nước, Lan Sơ cũng uống không được nữa, cô cảm giác dạ dày mình cũng nhanh bị căng cứng rồi.

Bạch Nhã rất có sáng ý đem Lan Sơ ngồi lên, chỉ huy cô không ngừng di chuyển ở trong nhà trọ. Di chuyển một hồi, cô lại cho Lan Sơ uống nửa ly nước, nữa di chuyển một hồi, lại để cho cô uống nửa ly nước. Sau khi lập

lại mấy lần như vậy, Lan Sơ rốt cuộc không phụ sự mong đợi của mọi người ôm bụng vọt vào phòng vệ sinh.

Bạch Nhã, Hoàng Oanh cùng Hồng Quyên sắc mặt tất cả đều nặng nề, nghiêm túc canh giữ ở ngoài cửa phòng vệ sinh, ba người dựng lên lỗ tai nghe động tĩnh. Đáng thương Lan Sơ một người ngồi ở trong phòng vệ sinh, liên tiếp sử dụng bảy tám que thử thai sau đó không nghiệm nữa. Mặc dù trước đây cô một hơi uống rất nhiều nước, nhưng thân thể của cô cũng không phải là thẳng hình ống. Cô bây giờ không có biện pháp đem nước mới vừa uống vào, tất cả đều từ thân thể bài trừ ra.

"Như thế nào?"

Mặc xong quần, Lan Sơ cầm mấy que thử thai đã sử dụng qua đi tới cửa, tay vừa mới mở then cửa, Bạch Nhã, Hoàng Oanh cùng Hồng Quyên liền không kịp chờ đợi đồng loạt chen lấn đi vào. Ba người ba đôi mắt, ánh mắt phát sáng nhìn chăm chăm cô.

"Không biết, chính các cậu xem đi." Lan Sơ duỗi tay ra, đem mấy que thử thai đưa tới trước mặt của ba người.

"Sách hướng dẫn đây? Nhanh lên một chút cầm sách hướng dẫn tới đây." Hồng Quyên một phen nhận lấy, vừa tra xét vừa chọc Hoàng Oanh để cho cô tìm một quyển sách hướng dẫn tới đây thẩm tra đối chiếu.

Hoàng Oanh nghe lời trực tiếp nhào tới trên sàn nhà phòng vệ sinh, trong một đồng lớn bao bì bỏ đi lật tìm sách hướng dẫn.

Bạch Nhã chen chúc bên cạnh Hồng Quyên, bộ mặt mong đợi giúp đỡ tra xét.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thật Sự Mang Thai

Nhìn ba người bạn tốt so với mình người trong cuộc còn nhiệt tình hơn, Lan Sơ nhìn không được liếc mắt, hứng thú thiếu chút nữa ôm lấy phòng vệ sinh, chạy đến trong phòng bếp đi tìm đồ ăn. Mấy tên không có lương tâm, cũng không quản cô chưa ăn cơm, thứ nhất là coi cô như bình nước điên cuồng đổ nhiều nước như vậy. Rõ ràng là đói muốn chết, kết quả lại bị uống nước no dạ dày đều sắp giống cái trống rồi.

Lực chú ý của ba người tất cả đều tập trung vào mấy que thử thai Lan Sơ mới vừa sử dụng qua. Ai cũng không có đi để ý tới một người đang ở trong phòng bếp buồn bực.

"Thấy chưa?" Bạch Nhã nhìn một chút que thử thai trên tay Hồng Quyên, sau đó lại nhìn một chút trên tay mình. Không kịp đợi dùng sức vung vẩy cánh tay của mình, muốn cho kết quả nhanh lên một chút.

Hồng Quyên mắt không chớp nhìn chăm chăm que thử thai trong tay, đá một cước còn nhào vào Hoàng Oanh trên mặt đất tìm sách hướng dẫn.
"Sách hướng dẫn đâu?"

"Nơi này nơi này." Hoàng Oanh tìm nửa ngày, thật vất vả mới tìm được sách hướng dẫn, vội vàng từ trên mặt đất nhảy lên.

Bạch Nhã vẩy nửa ngày, thẳng đến khi đầu mình choáng váng hoa mắt mới dừng lại. Cô lập tức đem mắt hướng tới que thử thai trong tay trước, căn cứ ký hiệu phía trên biểu hiện ra ngoài, thì thầm: "Dấu cộng màu đỏ." Sau đó, cô chen đến trước mặt Hoàng Oanh đang nhanh chóng đọc sách hướng dẫn, thúc giục: "Đến đây, mau đối chiếu."

"Dấu cộng." Nghe vậy, Hoàng Oanh gia tăng tốc độ, theo sách hướng dẫn một đường nhìn xuống. Khi cô liếc đến ghi chú dấu cộng thì nhất thời sợ hãi kêu ra tiếng, "A! Dấu cộng nghĩa là mang thai! Lan Sơ cô ấy mang thai, cô ấy thật mang thai á!"

Bạch Nhã vừa muốn đồng loạt thét chói tai, liền bị Hồng Quyên nghiêng răng tinh táo giữ lại. "Chờ một chút, trước xem một cái khác."

"Dấu cộng, dấu cộng, dấu cộng, tất cả đều là dấu cộng! Lan Sơ tuyệt đối mang thai!" Hoàng Oanh đoạt lấy que thử thai trong tay Hồng Quyên, càng xem càng nhiệt huyết dâng trào. Sau khi đem tất cả kết quả que thử thai toàn bộ kiểm tra xong, cô cũng kiềm chế không nổi nữa vọt ra khỏi phòng vệ sinh, la to chạy hướng phòng bếp. "Lan Sơ, chúc mừng chúc mừng, cậu mang thai á!"

"A." Đang cầm chân giò hun khói, do dự có muốn hay không ăn cơm Lan Sơ nhàn nhạt quét Hoàng Oanh một cái. Sau đó, cô lại đem lực chú ý tập trung đến chân giò hun khói trong tay. Ăn, hay là không ăn đây? Điều này thật sự là một vấn đề khó khăn. Lấy tình huống dạ dày cô bây giờ, bất luận ăn cái gì, cũng có thể phun ra. Nhưng mà, nếu như nói không ăn, cô lại cảm thấy đói. Như vậy, rốt cuộc cô muốn hay không cần ăn đây?

Thấy thế, Hoàng Oanh lòng tràn đầy hưng phấn nhất thời cảm thấy giống như bị người dội cho một thùng nước lạnh như vậy, "Làm sao cậu lại có loại phản ứng này?"

"Mang thai mà thôi, cũng không phải là mình thí nghiệm thành công." Lan Sơ liếc Hoàng Oanh một cái, hậu quả chôn vùi hạt giống, dĩ nhiên chính là mọc rễ nảy mầm nở hoa kết quả, cái này thì có cái gì cần kích động hay sao? Ban đầu mượn giống. Bây giờ, cô không phải là vì kết quả này sao?

Bạch Nhã cùng Hồng Quyên vừa ra tới, liền nghe thấy tiếng bàn luận nâng cao giống như việc không liên quan đến mình. Bạch Nhã vốn định thưởng cho Lan Sơ một cái cốc dữ dội, đột nhiên lại phản ứng kịp Lan Sơ hiện tại chính là bảo vật quốc gia. Vì vậy, cô nhanh chóng thu hồi tay của mình, đổi dùng miệng tới giáo dục, "Cậu cái tên này, rõ ràng là chính cậu muốn mượn giống, sinh con, hiện tại tại sao lại như vậy giống như với cậu một chút quan hệ cũng không có?"

Hoàng Oanh quay đầu lại tìm hiểu xem Bạch Nhã cùng Hồng Quyên, hỏi: "Làm sao bây giờ?" Cô cảm giác, sau khi biết Lan Sơ mang thai, các cô giống như không biết phải làm những chuyện gì.

"Đi bệnh viện." Hồng Quyên vô cùng tỉnh táo nói ra phán đoán, không sai, hiện tại họ nên lập tức mang Lan Sơ đi bệnh viện.

Bạch Nhã nhất thời không kịp phản ứng, "Làm cái gì?"

Hồng Quyên giải thích: "Đương nhiên là đi chẩn đoán chính xác a, thuận tiện cho Lan Sơ làm kiểm tra sức khỏe lần thứ nhất, cô ngày ngày làm thí nghiệm lung tung, ai biết đối với thân thể cô sẽ không sinh ra ảnh hưởng gì? Ảnh hưởng đến cô không cần gấp gáp, ảnh hưởng đến đứa bé làm thế nào?" Nói lời này thì cô không ngừng dùng ánh mắt ghét bỏ của nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lan Sơ, thật giống như Lan Sơ là cái gì biến thái. Giống như phần tử đáng sợ.

"Có đạo lý, đi, đi bệnh viện." Hoàng Oanh tán đồng dùng sức gạt đầu một cái, vừa nói liền tiến lên giành lấy chân giò hun khói Lan Sơ còn cầm ở trong tay.

"Này này này!" Lan Sơ lúc này tuyệt đối là buồn bực tới cực điểm, Hồng Quyên là có ý gì? Cái gì gọi là đối với cô có ảnh hưởng không cần gấp gáp? Mấy tên này thay lòng cũng thay đổi quá nhanh đi.

Ba người ai cũng không để ý Lan Sơ kháng nghị, vội vàng đồng loạt động thủ cho cô rửa mặt mặc quần áo, sau đó kéo cô ra cửa đi bệnh viện rồi.

Ba người không khoa trương chút nào, cơ hồ là đem Lan Sơ mang lên phụ khoa bệnh viện. Tựa như Chỉ sợ cô có cái gì sơ xuất, di chuyển đều không cho cô di chuyển một chút, đều do ba người giúp đỡ Lan Sơ chân chạy ngược xuôi chung quanh xếp hàng.

Nhìn ba vị bạn tốt đem mình làm nữ hoàng mà phục vụ, Lan Sơ cũng liền yên tâm thoải mái không để ý tới chuyện các cô thay lòng đổi dạ. Dù sao đứa ở trong bụng của cô, họ phục vụ tới phục vụ đi, cuối cùng phục vụ cũng là chính cô.

Ở trong bệnh viện giày vò tới giày vò đi giãng co thật lâu, sau khi làm xong tất cả kiểm tra, Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh cuối cùng cũng phóng thích Lan Sơ. Do Hồng Quyên cùng với cô ở trong vườn hoa bệnh viện nghỉ ngơi ăn đồ ăn vặt, mà Hoàng Oanh cùng Bạch Nhã, một người đang giúp chờ đợi báo cáo kiểm tra sức khoẻ ra ngoài, một người khác thì tại chờ đợi kết quả kiểm tra có thai ra ngoài.

Lan Sơ thái độ thủy chung đều là một bộ việc không liên quan đến mình, ăn đồ ăn vặt của mình, chung quy không nhìn phía đối diện Hồng Quyên nôn nóng không ngừng nhìn thời gian.

Hai người ngồi ở trong hoa viên có hơn nửa giờ, đang ở thời điểm Hồng Quyên cũng ngồi không yên nữa, Bạch Nhã rốt cuộc vừa vung vẩy tờ kết quả kiểm tra vừa say mê cuồng nhiệt vọt tới trong vườn hoa. "Kết quả ra đây, kết quả đây!"

"Như thế nào?" Hồng Quyên lập tức nghênh đón, đoạt lấy tờ kết quả kiểm tra.

"Lan Sơ mang thai, cậu ấy thật mang thai, một trăm phần trăm mang thai!" Bạch Nhã kích động tiến lên ôm chặt lấy Lan Sơ, ở trên mặt cô vừa hôn vừa gặm.

Tay cầm phiếu kiểm tra, Hồng Quyên thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng Oanh cầm báo cáo kiểm tra sức khỏe, xa xa đã nhìn thấy Bạch Nhã, cô lập tức liền chạy như điên đi qua. "Kết quả như thế nào?"

"Mình có." Lan Sơ liếc một cái khuôn mặt hưng phấn dị thường, chỉ kém không có nước mắt quanh tròng với ba bạn tốt, vượt lên trước trả lời vấn đề Hoàng Oanh. Cô thật đúng là không hiểu, cô là người trong cuộc cũng không như vậy, thế nào ba tên này kích động cái gì? Cũng không phải là họ mang thai.

Hồng Quyên cầm lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe trên tay Hoàng Oanh, hỏi: "Kết quả kiểm tra sức khỏe như thế nào?"

"Một chút vấn đề cũng không có, Lan Sơ thân thể vô cùng khỏe mạnh." Hoàng Oanh nhẹ nhàng ôm bả vai Lan Sơ, cười vô cùng kiêu ngạo.

"Vậy thì tốt." Lần này, Hồng Quyên hoàn toàn yên tâm. Cất xong hai phần báo cáo kiểm tra, cô nhanh chóng chỉ huy Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh đem Lan Sơ mang về nhà trọ của cô đi. Mà chính cô là chạy đến tiệm thuốc, mua một đồng lớn thuốc bổ, đồ chăm sóc sức khỏe cho Lan Sơ.

Trở lại nhà trọ, mắt thấy ba vị bạn tốt giúp đỡ mình dọn dẹp cái này sửa sang lại cái đó, nhưng mà Lan Sơ một chút cũng không vui. Cô đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng hơn, sau khi mẹ cô biết chuyện cô mang thai, thì sẽ phản ứng như thế nào?

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lão Mẹ Nổi Giận

Đứng ở bên ngoài cửa chính cư xá, Lan Sơ nhìn kia mấy chục nóc ngôi nhà lầu bên trong tiểu khu, không nhìn được có chút nửa đường muốn bỏ cuộc.

Khí trời trước sau như một vẫn là sáng sủa, chỉ là nhiều mây phần nóng bức. Mà khu vực thảm thực vật bên trong tiểu khu, cũng vẫn như cũ còn là xanh um tươi tốt như vậy. Tất cả tất cả giống như mới hôm qua, tựa hồ điểm bất đồng duy nhất, có chăng chính là tâm tình Lan Sơ khi về nhà.

Ngày trước mỗi một lần về nhà, Lan Sơ nhất định đều là cao hứng bùng bùng, không thể chờ đợi. Lần này, cô từ lần ra khỏi nhà trước kia vẫn là do dự không quyết. Hiện tại cô đều đã đi sắp về đến cửa nhà, cô vẫn còn có chút do dự. Mặc dù mượn giống. Nguyên nhân cuối cùng gây ra loại chuyện sinh con này là do mẹ cô dữ như dạ xoa, nhưng mà cái này cũng không chứng tỏ mẹ cô cũng sẽ không chơi xấu cùng cô trở mặt.

Nhưng mà suy nghĩ sâu xa hơn một chút, cho dù mẹ cô thật sự sẽ trở mặt, cô cũng sẽ không vì vậy buông tha đứa nhỏ có gen hoàn mỹ mỹ, cô còn có cái gì phải sợ đâu? Cô ngay cả không thể nào mượn giống đến mầm mống cũng đã mượn, còn sợ mẹ cô hay sao? Cùng lắm là bị chửi mắng một trận.

Nghĩ như vậy nghĩ, Lan Sơ nhất thời ưỡn lồng ngực, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang bước dài vào tiểu khu.

Càng đi, cô càng thấy trong lòng xúc động không dứt. Cô không ngừng đoán mẹ cô đại khái sẽ có phản ứng, song bất luận là loại nào phản ứng, cô

đều bội phần tự hào, cô xem mẹ cô sau này có còn hay không nói cô bỏ tiền ra cũng không có người muốn.

Nhàn nhã xuyên qua hoa viên của tiểu khu, Lan Sơ hết sức thuận lợi trở lại bên ngoài cửa nhà cô. Cầm chìa khóa mở cửa, cô không chút nào ngoài ý muốn nghênh đón tiếng rống giận của lão mẹ.

"Con đã chạy đi đâu? Lâu như vậy không trở về nhà cũng không gọi điện thoại, trong lòng con có còn hay không người mẹ này?"

Thời điểm Lan Sơ còn chưa lên lầu, lão mẹ thường ở ban công ngấm nhìn mắt tinh liền lập tức phát hiện tung tích của cô. Bà lập tức chạy đến cửa trước, chỉ chờ Lan Sơ vừa mở cửa là có thể trước tiên khiển trách cô.

Lan Sơ ngoáy ngoáy lỗ tai, bất đắc dĩ thở dài một cái, "Mẹ, con không phải đã nói rồi sao? Người có phải là thật sự rảnh rỗi nhàm chán, phải đi tìm bạn già thôi." Ngày đó làm xong vệ sinh, cũng không biết là người nào độc ác như vậy liền cơm cũng không cho cô một miếng, liền đem cô đá đi ra ngoài. Nhưng bây giờ thì ngược lại trách cô không trở về nhà, bà đến cùng phải hay không là mẹ ruột của cô?

"Chờ con lập gia đình, mẹ lập tức tìm." Lão mẹ liếc Lan Sơ một cái, cầm đôi dép lê cho cô thay.

"Đừng lấy con làm cố." Lan Sơ có điểm khinh thường liếc mẹ cô một cái, nhiều lần cũng lấy những lời này để qua loa tặc trách cô. Cô là nhà khoa học, cô mới sẽ không kết hôn, chẳng lẽ mẹ cô thật tính toán như vậy cùng cô hao tổn thời gian cả đời sao?

"Mẹ lấy con làm cố làm cái gì? Mẹ ít nhất cũng gả cho người khác, còn sinh ra đứa con gái như con, con thì sao? Mẹ đợi 28 năm, cũng còn không thấy con mang về một bạn trai tới cửa cho mẹ nhìn." Lão mẹ tức giận một tay chống nạnh, một tay dùng sức chọc chọc cái trán Lan Sơ. Không phải là nói yêu, rồi kết hôn sao? Chuyện đơn giản như vậy, đứa con gái ngu ngốc

của bà tại sao lại làm không được đây? Mặc dù nó ngày ngày ăn mặc còn giống người nhật ve chai , nhưng mà coi như là nhật ve chai, cũng sẽ có đồng loại thích nó thôi.

Nghe vậy, Lan Sơ cười thần bí, hướng mẹ cô nhượng mày. "Bạn trai nhìn có cái gì tốt? Cũng không phải là con đẻ mẹ, còn không bằng nhìn đứa con gái này."

Nào có thể đoán được, lời vừa nói ra, lão mẹ liền tức giận giậm chân, "Con không có bạn trai, mẹ ở đâu ra cháu gái ngoại?"

Lan Sơ rất là đặc ý dùng ngón tay chỉ bụng của mình còn hết sức bình thản, nói: "A, cháu gái ngoại của mẹ ở nơi này." Ai nói không có bạn trai thì không thể có em bé? Cô chẳng những có rồi, hơn nữa còn là gen tương đối hoàn mỹ.

Lão mẹ mặt si ngốc đem Lan Sơ nhìn qua một lần lại một lần, cả người cứng ngắc sững sờ ở tại chỗ, thật lâu cũng không phản ứng kịp.

"Mẹ không phải nói là con bỏ tiền ra cũng không có người muốn đúng không? Mẹ hiện tại có thể yên tâm. Còn nữa... Mẹ không phải là vẫn muốn bông cháu sao? Cháu gái ngoại của mẹ đã ở trong bụng con rồi, mẹ kiên nhẫn chờ mười tháng là có thể ôm rồi." Nhìn bộ dáng mẹ mình hoàn toàn mắt choáng váng, Lan Sơ cười vô cùng đặc ý. Cô vỗ nhẹ bả vai lão mẹ, tay nhỏ bé dịu dàng vuốt ve bụng của mình.

Rốt cuộc, lão mẹ sau khi khiếp sợ đã hồi thần. Nhưng bà cà lăm nửa ngày, mới hỏi ra một câu đầy đủ ."Con...con...con....con... mang thai?"

"Dạ, mới vừa mang thai." Lan Sơ cười càng thêm vui vẻ, vô cùng thành thực bổ sung thêm một câu. Nhưng mà tiếng nói cô còn chưa có dứt, lão mẹ đột nhiên rống lên một tiếng vang dội mây xanh, "Con ngay cả bạn trai cũng không có, con là thế nào lại mang thai?"

Lan Sơ bị rống lỗ tai ong ong vang lên, cô không thoải mái nhú mày, oán trách nói: "Mẹ, mẹ nhỏ giọng một chút, cũng không sợ hù dọa cháu gái ngoại mẹ sao."

"Làm sao con biết là cháu gái ngoại, nếu như là cháu trai ngoại thì. Không đúng, mẹ nói cái này làm cái gì?" Lão mẹ ngẩn người, theo lời con gái nói, chốc lát mới phản ứng được mình giống như nói sai. Sau đó, bà lập tức tiếp tục rống. "Con có phải hay không điên rồi? Con không có bạn trai, không có kết hôn, làm sao con sinh con? Chẳng lẽ con muốn cho con của con cả đời cũng mang tiếng xấu là con riêng sao?"

"Cái gì con riêng, con chính là mất thật nhiều hơi sức mới mượn được một mầm mống có gen hoàn mỹ, con gái bảo bối của con mới không phải cái gì là con riêng, nó là kết tinh hoàn mỹ nhất!" Lan Sơ có chút không cao hứng, mẹ cô nói chuyện sao khó nghe như vậy? Nếu như chỉ là đứa trẻ bình thường, cô cần gì phải phí nhiều hơi sức bày ra kế hoạch như vậy sao? Đứa nhỏ của cô mới không phải là con riêng, con của cô là trải qua một ngàn người mới chọn được một người mới lấy được trân bảo hiếm thấy.

Mẹ Lan Sơ không khỏi cười lạnh một tiếng, "Hừ! Nói trắng ra là, vẫn là con riêng."

"Con riêng thì con riêng, con cam tâm tình nguyện, dù sao con bỏ tiền ra cũng không có người muốn, con riêng thì thế nào?" Lần này, Lan Sơ là thật tức giận.

"Con có phải hay không điên rồi? Con đây là chưa cưới đã sinh con, tương lai con làm sao sống yên? Nước miếng của những bà tám lăm mồm kia cũng có thể chết đuối con! Chính con chịu tội không việc gì, còn liên lụy đến con của con cũng chịu tội, con làm mẹ kiểu gì?" Mẹ Lan Sơ lo lắng lại rống lên, bà nói từng chữ từng câu một, tương lai Lan Sơ cũng nhất định sẽ phải trải qua. Nó bây giờ còn chưa có có gặp được chuyện này, nó đương nhiên không nghĩ tới tương lai rất có thể sẽ xuất hiện tình trạng thê thảm.

Lan Sơ nhất thời lạnh mặt, ánh mắt âm hàn giống như mùa đông khắc nghiệt. "Con sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương con gái của con, nếu ai dám tổn thương nó, con liền làm cho hắn sống không bằng chết!"

"Được, mày đi đi, nếu như mày có bản lĩnh như vậy, vậy mày liền tự mình sinh đi, tao sẽ không quản mày." Mẹ Lan Sơ nói xong, liền đem Lan Sơ hướng cửa trước đẩy.

"Đi thì đi, con cũng vậy không cần mẹ trông nom, con chỉ là trở lại nói cho mẹ biết một tiếng, tạm biệt!" Nói xong, Lan Sơ đổi giày của mình lại thật sự bỏ đi. Cô sớm dự liệu được mẹ cô sẽ chơi xấu, nhưng mà tâm tình của nàng vẫn bị ảnh hưởng.

Nhìn bóng lưng quyết tuyệt của Lan Sơ, bà thật sâu thở dài một cái. Bà biết, Lan Sơ sẽ không bỏ đứa bé. Trên thực tế, bà cũng không có ý muốn con gái bỏ đi đứa bé. Chỉ là, bà cũng không hy vọng con gái bảo bối của bà vì thế bị một chút xíu uất ức cùng đau đớn.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nương Nhờ Bạn Tốt

Ôm một chai sữa tươi, Lan Sơ vô cùng ủy khuất ngồi một mình ở trong phòng làm việc của Hoàng Oanh, ngây ngốc nhìn Hoàng Oanh cùng Bạch Nhã đặc biệt tìm cho cô cái gọi là chương trình dưỡng thai. Một ngậm nhỏ một ngậm nhỏ, sữa tươi trong bình chảy vào họng.

Sau khi từ trong nhà chạy ra ngoài, cô lập tức tìm được sàn nhảy COOLKOU của Hoàng Oanh. Bởi vì sàn nhảy cũng có cổ phần Bạch Nhã, cho nên cô không hề bất ngờ khi có thể ở chỗ này trực tiếp tìm được hai người bọn họ. Chỉ là bất đắc dĩ, sàn nhảy bây giờ đã tiến vào giai đoạn sắp khai trương đếm ngược thời gian còn 48giờ. Cho dù cô tìm được Hoàng Oanh cùng Bạch Nhã, họ cũng không có thời gian quan tâm cô. Hồng Quyên cũng có chuyện của mình nên cũng rất bận rộn. Kết quả là, tạo ra tình cảnh như bây giờ.

Trong lúc đó, Hoàng Oanh cùng Bạch Nhã cũng chia ra đến xem qua cô một cái, nhưng đều là đưa cho đồ ăn vặt hoặc thuốc bổ rồi lại biến mất.

Đáng thương cho Lan Sơ một người ở trong phòng làm việc nói có bao nhiêu nhàm chán thì có bấy nhiêu nhàm chán, đợi đến lúc cô lấy tốc độ ốc sên uống xong toàn bộ bình sữa tươi, cô định nằm xuống ghế sa lon. Kết quả cô vừa nằm xuống liền ngủ mất rồi. Hơn nữa, vẫn còn có người ngủ thời lâu như trời đất, điệu bộ không thể bỏ qua.

Hoàng Oanh cùng Bạch Nhã gần như làm việc suốt cả ngày, mới miễn cưỡng làm xong chuyện cuối cùng trước thời điểm khai trương. Lúc này, hai người mới nhớ tới, Lan Sơ còn bị họ ném ở trong phòng làm việc thời gian thật lâu cũng không có bất kỳ động tĩnh. Hai người gấp gáp, vội vàng

chạy đến phòng làm việc tra xét. Lại thấy Lan Sơ chử đạ nằm trên ghế sa lon, ngủ giống như con lợn chết.

Hai người thật sự không đành lòng đánh thức Lan Sơ đang trong ngủ mê, liền gọi điện thoại kéo Hồng Quyên tới đây.

Nào có thể đoán được, ba người vây tại một chỗ, ăn xong cơm tối rồi, lại uống rượu thật lâu, Lan Sơ vẫn như cũ vẫn không có chút dấu hiệu muốn tỉnh lại.

"Cậu ấy là muốn ngủ tới lúc nào đây?" Bạch Nhã có chút không thể nhịn được nữa, nói xong liền muốn tiến lên đánh thức Lan Sơ, lại bị Hoàng Oanh cản lại.

Hoàng Oanh mặt dịu dàng nhìn Lan Sơ trên ghế sa lon, trấn an nói: "Phụ nữ có thai là cái bộ dáng này."

"Cậu ấy lúc này mới vừa mang thai." Bạch Nhã liếc mắt, cô cảm thấy Lan Sơ thế nào cũng đều không giống như phụ nữ có thai. Người này, thậm chí ngay cả lúc ngủ đều muốn mang bộ mắt kiếng màu đen thô kia của mình.

Hoàng Oanh nghiêm trang vỗ nhẹ mu bàn tay Bạch Nhã, cười cười. "Vậy cũng như thế."

Bất đắc dĩ thở dài một cái, Bạch Nhã lấy ra một điều thuốc định châm, lại bị Hồng Quyên một đập rơi trên đất. Hồng Quyên mặt nghiêm túc nhìn Bạch Nhã, dặn dò: "Sau này khi trước mặt Lan Sơ không thể hút thuốc lá nữa, sẽ làm thai nhi dị dạng."

"Cậu là nghe ai nói?" Bạch Nhã hết ý kiến, thế nào đột nhiên Hoàng Oanh cùng Hồng Quyên cũng thay đổi có kinh nghiệm như vậy?

"Dù sao không thể trước mặt cậu ấy hút thuốc lá là được." Hồng Quyên dị thường nghiêm túc, không thể ở trước mặt phụ nữ có thai hút thuốc lá đây là thông thường. Nếu không, tại sao nhiều người trước khi muốn có con, phải cai thuốc kiêng rượu?

Bạch Nhã hơi có chút nhức đầu vỗ vỗ trán, chấp nhận đem thuốc bỏ trở về. Sau đó, dùng một loại ánh mắt laser, dùng sức nhìn chăm chăm Lan Sơ, giống như là cô muốn trừng tình như vậy.

Lan Sơ mơ mơ màng màng cảm thấy giống như có người một mực trừng mình nhưng cô lại rất buồn ngủ, không muốn tỉnh lại. Chỉ là bất đắc dĩ, mấy đạo ánh mắt kia thật sự là quá mức mãnh liệt, lại thêm bụng cô cũng đã đói. Vì vậy, cô chỉ có thể không tình nguyện mở hai mắt ra. Quả nhiên, cô nhìn thấy sáu con mắt màu đen của ba người, trực tiếp nhìn mình. Sự phát hiện này, làm cho cô lúc này toàn thân nổi da gà. Mặc dù lòng có oán niệm, nhưng cô mở miệng nói. "Có ăn sao? Mình đói bụng."

Hoàng Oanh chỉ chỉ trên khay trà cháo thịt đặc biệt cho chuẩn bị Lan Sơ, nói: "A, đó là đặc biệt cho cậu ăn."

Nghe vậy, Lan Sơ nhanh chóng ngồi thẳng người, mở nắp lên hộp cơm, hít một hơi thật sâu. Tiếp theo, cô cầm cái muỗng, không chút khách khí bắt đầu ăn như hổ đói.

Hồng Quyên nhìn một chút Lan Sơ đang toàn tâm vùi vào tiêu diệt cháo thịt, cầm ly rượu đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, hỏi: "Cậu hôm nay về nhà như thế nào?"

"Bị mẹ dạ xoa mắng một trận." Nói xong, Lan Sơ hung hăng hưởng miệng nhét một miếng lớn cháo.

"Bình thường." Hồng đẹp liếc Lan Sơ một cái, lại hỏi: "Trong lòng cậu nghĩ như thế nào?"

"Này còn cần phải nghĩ sao? Đương nhiên là đem con sinh ra là được?" Bạch Nhã trả lời thay, nếu như Lan Sơ không có ý định sinh con, các cô ban đầu tại sao phải khổ cực như vậy giúp đỡ cậu ấy đi mượn giống?

"Ừ, không sai." Lan Sơ tán đồng gật đầu một cái, để xuống cái muỗng, trực tiếp ôm hộp cơm rót cháo vào miệng.

Hoàng Oanh cười mỉ mỉ nhìn Lan Sơ khẩu vị hiển nhiên tốt tới cực điểm, không nhịn được có chút hưng phấn. "Đây dĩ nhiên là tốt, Lan Sơ sinh đứa nhỏ, chính là đứa nhỏ của bốn người chúng ta, vậy chúng ta về sau có kết hôn hay không cũng không quan hệ."

"Lan Sơ nếu một thai có thể sinh bốn là tốt, một người một, không cần tranh đoạt." Bạch Nhã phụ họa đôi câu, Lan Sơ lần này thật đúng là giải quyết cho họ không ít buồn phiền ở nhà.

"Mình không phải lợn." Lan Sơ tức giận véo Bạch Nhã một cái, người này cho cô là cái gì? Sinh một cũng đã rất tốt, lại vẫn muốn cho cô sinh bốn, cô sau này vẫn còn muốn làm thí nghiệm khoa học của cô?

Hồng Quyên liếc xéo Lan Sơ, vẻ mặt không tốt uy hiếp nói: "Cậu đã muốn đem đứa nhỏ sinh ra, như vậy bắt đầu từ bây giờ, cậu tuyệt đối không thể làm tiếp bất kỳ thí nghiệm, nếu làm ảnh hưởng đến thân thể khỏe mạnh con gái của mình, mình liền liều mạng với cậu." Hết sức rõ ràng, cô đã sáng khoái chuẩn bị tâm lý làm mẹ nuôi tốt. Nếu là mẹ nuôi, thì đó là lý do cô dùng hết năng lực của mình bảo vệ con gái nuôi.

"Có thể có ảnh hưởng gì? Hơn nữa, đứa con gái này là từ trong bụng mình mà ra ngoài." Lan Sơ tức giận, người này cũng quá thiên vị thôi. Cô lúc này mới mới vừa mang thai, đến tương lai con gái cô sau khi sinh, cô không chừng còn có thể có nhiều địa vị.

Hoàng Oanh chợt nghĩ đến một vấn đề hết sức nghiêm trọng, không nhịn được chen miệng hỏi: "Ngộ nhờ là con trai a?"

"Không được, phải là con gái, chúng ta cùng nhau đem nó ăn mặc thành tiểu công chúa, rồi mang đi ra ngoài, có nhiều mặt mũi." Bạch Nhã mặt tràn đầy kiên định, giống như Lan Sơ nhất định có thể sinh con gái.

Hồng Quyên cũng không nhịn được bắt đầu kích động. "Đúng vậy, con gái mặc cái gì đều dễ nhìn, về sau mình ngày ngày mua cho con gái của mình một bộ váy nhỏ, để cho nó ngày ngày mặc quần áo mới." Cô càng nghĩ càng cảm thấy xinh đẹp trong lòng rất gấp gáp, thật tốt quá, bọn họ sẽ lập tức có một đứa con gái đáng yêu tới cực điểm.

Lan Sơ hơi có chút im lặng nhìn ba vị bạn tốt của mình, mặc dù ngoài mặt có một chút buồn bực, nhưng cảm xúc trong lòng bởi vì chịu ảnh hưởng của mẹ cô lại từ từ khôi phục lại. Có ba vị bạn tốt giúp đỡ, cô cảm giác mình có chỗ dựa vững chắc. Cô có thể khẳng định, bất luận cô gặp phải cái khó khăn gì, ba vị bạn tốt cũng sẽ triệt để trợ giúp cô tất cả, càng đem hết toàn lực bảo vệ con gái của cô. Tóm lại dựa trên phân tích, cô hoàn toàn có thể yên tâm 1000% sinh đứa con của cô. Về phần mẹ cô bên kia, cô vẫn là ít tiếp xúc thì tốt hơn, tránh cho con gái bảo bối của mình bị lây bệnh chiếm hữu của mẹ dạ xoa.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Phong Thủy Thay Đổi Liên Tục

Ba người bạn tốt của Lan Sơ tuyệt đối đều là tài liệu giảng dạy tốt, kể từ xác định cô muốn đem đứa nhỏ sinh ra, ba người chính là dù bận rộn thế nào đầu óc choáng váng, cũng nhất định sẽ mỗi ngày chia ra rút ra một khoảng thời gian đến nhà trọ Lan Sơ chiếu cố bà mẹ này. Mà cuộc sống Lan Sơ, lại giống như bà lớn, vô cùng yên tâm thoải mái hơn cơm tới há mồm, quần áo đến lười biếng vươn tay.

Nhưng mà, duy nhất làm cho cô cảm giác không thông chính là cô tìm không ra cơ hội giày vò thí nghiệm khoa học của mình.

Đối với chuyện này, Hồng Quyên quyết tâm là không chịu nhường nửa bước. Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể mượn cơ hội về nhà thăm lão mẹ cô, len lén ở nhà giày vò một chút công cụ thí nghiệm của mình, làm cho đỡ ngứa.

Thái độ mẹ Lan Sơ đối với Lan Sơ cũng thay đổi 180°.

bà cũng không có nói câu nào lớn tiếng đối với Lan Sơ nữa, cho dù Lan Sơ đem trong nhà làm cho không khí ngột ngạt, bà cũng chỉ là nhắc nhở một câu, để cho cô cẩn thận chớ thương tổn đứa trẻ.

Trừ lần đó ra, phàm là thời điểm Lan Sơ ở nhà, mẹ cô đối với cô chăm sóc đều là cẩn thận. Bất luận cô muốn ăn cái gì, nghĩ muốn cái gì, muốn làm cái gì, mẹ cô cũng tuyệt đối sẽ không nói với cô một chữ ‘ không ’.

Hơn nữa, mẹ cô còn mua được một đồng lớn len sợi. Lan Sơ không ở nhà thì bà liền ở nhà làm rất nhiều bộ quần áo nhỏ nhỏ. Mỗi lần Lan Sơ về nhà, bà đều sẽ mặt kiêu ngạo lấy ra thành quả của mình đem cho cô thưởng thức.

Cuộc sống gia đình của Lan Sơ tạm ổn một trăm phần trăm chính là trôi qua càng thoải mái, vượt qua càng sáng khoái, nhưng cuộc sống của Đông Lý Lê Hân đáng thương bị cô mê gian lận lẽ mượn mồm mống, lại hoàn toàn khác biệt trời vực.

Đông Lý Lê Hân kể từ đêm hôm bị một nhân vật thần bí không giải thích được mê gian, tựa như là bị ôn thần quấn lên thân, chuyện xui xẻo liên tiếp đánh về phía hắn.

Đầu tiên là Ông Tĩnh Phong mỗi ngày đều sử dụng hết tất cả hơi sức đi điều tra, nhưng thủy chung điều tra không ra bất kỳ vật hữu dụng gì. Bị dày vò gầy đi một vòng lớn, Ông Tĩnh Phong quả quyết sẽ không sẽ tiếp tục điều tra. Mặc kệ Đông Lý Lê Hân phát giận uy hiếp như thế nào, hoặc là chính cậu ta đi gây sức ép, dù thế nào đi nữa hắn cũng không lãng phí thời gian đi điều tra chuyện này nữa rồi.

Tốn thời gian dài như vậy đều tìm không ra chút đầu mối nào, hắn hoài nghi hoặc là Đông Lý Lê Hân làm đem ác mộng xem như sự thật, hoặc là chính là hắn mộng xuân.

Tiếp theo, nếu không phải là Đông Lý Lê Hân phát hiện kịp thời, ba người bạn tốt không chừng sẽ tặng hắn một phần đại lễ a. Ba người bạn vô lương, bí mật thương lượng phải giúp hắn tìm kiếm chân tướng sự tình thì cũng thôi đi. Nhưng mà, biện pháp bọn họ tìm kiếm, lại là dự định hướng toàn thế giới tuyên truyền sự kiện bí mật không thể nói, Đông Lý Lê Hân trong một buổi tối bị một nhân vật thần bí mê gian.

Sự phát hiện này, khiến Đông Lý Lê Hân hoàn toàn nổi bão tố. May mắn hắn kịp thời phát hiện cũng ngăn lại, nếu không hắn chính là treo cổ tự tử cũng không kịp tránh né chuyện này cuối cùng trở thành nổi si nhục to lớn với hắn.

Nhưng cũng không phải ba người bạn tốt của Đông Lý Lê Hân muốn làm như vậy vừa làm trò khôi hài vừa mang đến cho hân kích thích lớn lao như vậy, đến nước này, hân chợt bắt đầu gặp ác mộng. Hân thường ở lúc nửa đêm từ trong mộng thức tỉnh, mỗi lần lúc thức tỉnh, đầu cũng đổ đầy mồ hôi lạnh. Hơn nữa, hân cơ hồ đều không thể ngủ tiếp nữa.

Này, liên tiếp nhiều sự việc tuyệt đối là sự việc chuyển biến ngày càng xấu.

Đông Lý Lê Hân thiếu ngủ nghiêm trọng, tính khí càng ngày càng ác liệt, tinh thần cũng càng ngày càng uế oải. Thường là một chút xíu việc vặt vãnh, là có thể làm cho hân giận dữ. Nhưng điều này cũng không tính vào đâu, dù sao sẽ không uy hiếp được an toàn tính mạng của hân.

Chân chính nguy hiểm là trong vòng một tháng, Đông Lý Lê Hân thế nhưng xảy ra ba tai nạn xe cộ.

May mắn hân bỏ ra số tiền lớn mua xe hơi đều không phải là vô ích, cho dù sườn xe bị đụng thê thảm không nở nhìn, nhưng hân lại may mắn không có bị tổn thương gì, chỉ là đáng tiếc mấy chiếc xe tốt.

Cứ như vậy bị giày vò thời gian gần ba tháng, sau đó Đông Lý Lê Hân rốt cuộc quyết định buông tha ý tưởng hân muốn báo thù. Bất luận đêm hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu hân không có bất kỳ tổn thất, vậy thì hân tại sao không thể quên, để cho mình tốt hơn một chút đây?

Sau khi đưa ra cái quyết định này, Đông Lý Lê Hân thần kinh một mực căng thẳng cuối cùng cũng từ từ buông lỏng xuống. Từ đó, những sự kiện xui xẻo làm cho người ta buồn bực, cũng dần dần cách xa hân.

Nhưng kỳ quái là, hân bắt đầu thỉnh thoảng sẽ ở trong mộng, mê mang nhìn thấy một người mang một bộ mắt kiếng to ở vành mắt. Ở trong mộng, hân từ đầu đến cuối đều nhìn không rõ mặt cùng thân hình của đối phương. Chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt ra được, giống như có một mắt kính lớn

gọng kính vô cùng to. Mà mỗi lần tỉnh mộng, hăn cũng đều sẽ quên không còn một mống.

Từ từ, chuyện ban đêm ngày đó, tựa hồ lại thật sự gió êm sóng lặng xuống. Cuộc sống Đông Lý Lê Hân một lần nữa trở lại trên quỹ đạo vốn có của hăn, giống như mọi không vui đều chưa từng xảy ra qua.

Có lẽ là báo ứng, cuộc sống tốt đẹp của Lan Sơ lại từ từ thay đổi không thể nào tốt đẹp rồi.

Xưa nay không kén ăn Lan Sơ có thai phản ứng dị thường nghiêm trọng, ăn một chút gì chung quy lại đem mình ói gần chết, có lúc uống nước cũng sẽ ghê tởm thật lâu, bị dày vò cả người cũng gầy đi một vòng lớn.

Mặc dù theo thời gian từ từ trôi qua, Lan Sơ gian nan chịu đựng phản ứng nghiêm trọng nhất trong quãng thời gian ba tháng, nhưng cô cũng mệt mỏi không sai biệt lắm.

Nhưng mà, tình trạng nôn nghén của cô mới vừa vãn có chút chuyển biến tốt, Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh giống như là ước định tốt vậy, đột nhiên, tất cả đều bận rộn cơ hồ không có thời gian rảnh nửa ngày để chạy đến nhà trọ phục vụ chăm sóc cô.

Đáng thương cô cả ngày lẫn đêm buồn bực ở trong nhà trọ không một người nói chuyện thì cũng thôi đi, thỉnh thoảng phản ứng có thai vừa xảy ra, ngay cả người bưng chén nước cho cô cũng không có. Càng thế lương chính là, cô thường ói ngay cả eo cũng không đứng thẳng dậy, thật vất vả cho mình cầm ăn chút gì, uống đủ, đôi tay lại run rẩy làm cho cô ăn không vô cũng uống chẳng được.

Nhìn Lan Sơ đáng thương, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh nhiều lần đều không nhẫn tâm nghĩ lặng lẽ đem Lan Sơ mang tới sàn nhảy COOLKOU đi buồng lỏng tâm tình một chút. Kết quả, cũng bị Hồng Quyên mạnh mẽ ngăn cản kéo về.

Bất đắc dĩ bị buộc chạy về nhà đi, cuộc sống cũng không dễ chịu. Mẹ Lan Sơ chỉ cần gặp Lan Sơ một cái, sẽ không ngừng truyền thụ tựa như niệm kinh kinh nghiệm bí quyết khi bà có thai bồi dưỡng, làm cho Lan Sơ thiếu chút nữa mắc chứng uất ức trước khi sinh. Nghĩ tới làm thí nghiệm, tâm tình đổi một cái, nhưng cô bên này còn chưa có động thủ, bên kia cũng đã ói ra.

Nhưng Lan Sơ tuyệt đối một trăm phần là mẹ tốt, bất luận cô bị giày vò thành cái dạng gì, cô thủy chung cắn răng kiên quyết. Sau đó một lần lại một lần bản thân cùng bảo bối trong bụng thỏa hiệp, cầu xin nó để cho mình tốt hơn một chút. Chỉ là rất dễ nhận thấy, cô ăn nói khấp nép thỏa hiệp không có lần nào là thành công.

Mắt thấy bụng từng chút từ từ lớn lên, Lan Sơ lại có một chút an ủi trong lòng. Nhất là bộ ngực của cô, cũng rõ ràng lớn hơn rồi.

Dần dần, cuộc sống Lan Sơ không hề khó khăn như vậy nữa, Hồng Quyên cấm lệnh đối với cô không cho phép đi sàn nhà COOLKOU cũng bắt đầu buông lỏng. Mặc dù tạm thời cô vẫn chỉ là được phép vây xem ở ngoài cửa, không thể vào sàn nhảy, nhưng đối với cảm xúc Lan Sơ, lại có ảnh hưởng vô cùng tích cực.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vô Tình Gặp Ở Quán Bar

Nửa đêm, cho dù là thành phố phồn hoa, cũng từ từ vắng lạnh.

Nhưng, vị trí nằm trên một con đường sầm uất trong thành phố phồn hoa nhất, quán bar COOLKOU vẫn như cũ phát ra rung động như đất rung núi chuyển.

Lan Sơ mang hai bọt biển màu trắng bao ngoài tai, ôm một chai sữa tươi, nâng cao bụng như quả dưa hấu nhỏ, cười mị mị ngồi ở một vị trí góc nhìn tốt nhất trong quán bar COOLKOU. Mắt nháy đều không nháy một cái, thẳng tắp nhìn chăm chăm Bạch Nhã trên sàn nhảy.

Hiếm khi Hồng Quyên hôm nay tâm tình không tệ, rốt cuộc gặt đầu để cho cô đi vào quán bar COOLKOU.

Mấy tháng không có tới, không nghĩ tới Hoàng Oanh nhất thời cao hứng khai trương quán bar, buôn bán lại sẽ thịnh vượng như thế. Dĩ nhiên, phần lớn công lao trong này, đều là bởi vì có kim bài Bạch Nhã người múa dẫn đầu trấn giữ.

Chỉ là, kim bài Bạch Nhã múa dẫn đầu thân phận của thật đúng là không phải thối phòng. Chỉ cần cô vừa lên đài, không khí nhiệt độ cả quán bar lập tức hội trực tiếp nổi lên cuồng phong, dưới đài tiếng hét chói tai lại một lớp áp đảo một lớp. Cũng khó trách Hồng Quyên kiên trì muốn cho cô đeo lên bọt biển bao ngoài tai, âm ỉ quá to lớn, quả thực rất sẽ có khả năng kinh sợ đến bảo bối trong bụng của cô.

Cùng bên trong quán bar kịch liệt hâm nóng tạo thành đối lập rõ rệt với một góc nhỏ, bốn người đàn ông ngồi lẳng lẳng, mỗi người mỗi vẻ, khí chất

dẫn đến không ít phụ nữ liên tiếp nhìn chăm chú.

Trong đó, ba người trên mặt đều mang nụ cười thản nhiên, nhưng khác là người kia vẻ mặt lại vô cùng không phối hợp. Từ đầu đến cuối cũng là khuôn mặt âm hàn, giống như có người thiếu hẳn món nợ ketchup xù mấy chục triệu vậy.

"Người kia thế nào cũng ở nơi đây?" Hồng Quyên là người đầu tiên phát hiện sự tồn tại của Đông Lý Lê Hân, cô nhất thời nhíu chặt chân mày, vừa cảnh giác quan sát Đông Lý Lê Hân một cái, vừa không quá yên tâm hướng Lan Sơ bên cạnh di chuyển, muốn đem Lan Sơ giấu ở phía sau mình.

Nghe vậy, Lan Sơ theo bản năng theo tầm mắt Hồng Quyên nhìn trước đó, nghi ngờ hỏi: "Người nào?"

Hồng Quyên nhỏ giọng nhắc nhở một câu. "Đông Lý Lê Hân." Nhưng nếu cô sớm biết cái thế giới này lại nhỏ như trình độ này, ban đầu cô nhất định sẽ cố gắng khuyên Lan Sơ không cần so sánh hạ độ thủ người đàn ông tốt nhất này.

"Đông Lý Lê Hân là ai? Không biết." Lan Sơ nhún vai một cái, không hứng thú ngoảnh đầu lại, ôm lấy bình sữa tươi ực một hớp.

"Làm sao cậu có thể sẽ không biết? Bị cậu mê gian chính là cái người kia không phải là Đông Lý Lê Hân sao?" Hoàng Oanh hơi có chút tức giận bất bình trợn mắt nhìn Lan Sơ một cái, người này cả ngày lẫn đêm trong đầu đựng những thứ đồ gì? Lại không có đầu óc của người, cũng không thể sẽ tỉ mỉ chọn lựa, gặp qua người bị hại, chính mình lại quên sạch sẽ sao.

"Vậy sao? Mình thế nào một chút ấn tượng cũng không có?" Lan Sơ vắt hết sức suy nghĩ, nhưng cô thủy chung cảm thấy bộ dáng Đông Lý Lê Hân trong ấn tượng của cô không phải cùng một kiểu. Vậy mà trên thực tế, trong đầu cô hoàn toàn không có chút nào ấn tượng về Đông Lý Lê Hân.

"Lan Sơ ở chỗ này có ổn không?" Hồng Quyên cau mày như cũ, không cách nào yên tâm tình cảnh Lan Sơ lúc này.

"Có cái gì quan trọng hơn hay sao? Nếu là tên kia thật nhận được Lan Sơ, vậy khẳng định hẳn đã sớm xông lại đánh Lan Sơ rồi." Hoàng Oanh không thèm để ý chút nào, nói xong cô tiếp tục mặt hoa si vừa lòng nghiêng mắt nhìn loạn trên sàn nhảy.

Hồng Quyên không để lại dấu vết lại hướng phía Đông Lý Lê Hân nhìn một chút, vừa muốn mở miệng nữa, liền bị Hoàng Oanh nhìn có chút hả hê cắt đứt.

"A! Mau nhìn, Bạch Nhã lại bị sỗ sàng rồi !"

Hoàng Oanh lời vừa nói ra, Hồng Quyên cùng Lan Sơ lập tức trợn to hai mắt, đồng thời đem lực chú ý dời về đến trên người của Bạch Nhã. Chỉ là, tốc độ của các cô còn là chậm nửa nhịp. Hai người mới đem tầm mắt ném qua, liền nhìn đến Bạch Nhã xoay tròn cánh tay, một cái tát kích động vừa văng ở trên mặt người đàn ông ôm hông của cô.

Một cái tát đánh xong, Bạch Nhã tựa hồ còn chưa có đã nghiền, ngay sau đó lại kích động đánh cái tát thứ hai.

Này hai cái tát thanh âm vang to, thậm chí lẫn át âm nhạc phóng tưng, hấp dẫn trong sàn nhảy gần một nửa cổ người lên giọng ngăm nhìn.

Sau đó, Bạch Nhã tương đối ưu nhã vỗ tay một cái, dùng một ngón tay nâng lên cằm người đàn ông kia, không biết nói những thứ gì. Sau đó, cô liền xoay người hướng chỗ Lan Sơ, Hoàng Oanh cùng Hồng Quyên đi tới.

"Ngoan độc!" Hồng Quyên nướng mày, lập tức ân cần rót một ly rượu cho Bạch Nhã. "Chỉ là, cậu tại sao không hề hung ác một chút nữa? Đối phó loại đàn ông cặn bã này, nên đánh cho đến chết."

"Mới hai cái tát tay Bạch Nhã liền đánh đỏ, nếu là đánh cho đến chết, cô ấy thua thiệt nhiều lắm." Lan Sơ cầm tay Bạch Nhã, rất là khoa trương không ngừng thổi hơi vuốt ve.

Bạch Nhã liếc mắt, đem tay mình từ Vbàn tay quấy rối của Lan Sơ rút trở lại.

Hoàng Oanh tựa hồ một chút cũng không quan tâm chuyện Bạch Nhã được ăn đậu hũ, cặp mắt trực tiếp nhìn phương hướng Đông Lý Lê Hân, cười mắt cũng cong thành một đường. "Có trông thấy được không, cái tên đàn ông mới vừa rồi bị Bạch Nhã đánh ngồi ở bên cạnh chính là Nam Vinh Dịch Khiêm của mình rồi. A, hẳn thật là quá đẹp trai xuất sắc rồi, các cậu nhìn, hẳn đang hưởng mình cười đấy!"

Hồng Quyên không nhịn được vỗ Hoàng Oanh một cái tát, lạnh giọng nói: "Cậu có thể hay không khiêm tốn một chút? Đừng quên Đông Lý Lê Hân cũng ở đây bên cạnh người kia, mà Lan Sơ ở tại bên cạnh cậu." Cậu ấy rêu rao như vậy, chẳng lẽ là ước gì Đông Lý Lê Hân phát hiện Lan Sơ khả nghi?

"Yên tâm đi, khẳng định không có chuyện gì, lấy tính khí Đông Lý Lê Hân, nếu là hẳn thật nhận ra Lan Sơ, khẳng định đã sớm đã chạy tới bóp chết Lan Sơ rồi, làm sao có thể sẽ luôn luôn an tĩnh ngồi bên kia, một chút phản ứng cũng không có?" Hoàng Oanh lòng tin tràn đầy, loại chuyện như vậy coi như là đối ở trên người Lan Sơ, cô cũng chưa chắc có thể bảo trì bình thản, huống chi là Đông Lý Lê Hân loại tinh thần bình thường của người đàn ông cao ngạo?

"Mình cảm thấy Hồng Quyên nói có đạo lý, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất." Bạch Nhã hết sức khinh bỉ liếc xéo Hoàng Oanh, lựa chọn đứng ở bên Hồng Quyên cùng Lan Sơ. Đối lại là bình thường, Hoàng Oanh thích làm sao hoa si liền như thế hoa si. Nhưng lúc này hành động của cậu ấy, thật sự là có chút thiếu sót rồi.

Hoàng Oanh không phục chia ra véo Hồng Quyên cùng Bạch Nhã một cái, nói: "Hừ! Các cậu chính là ghen tỵ mình."

Hồng Quyên lắc đầu một cái, bưng ly rượu lên cùng Bạch Nhã cạn chén.

Bạch Nhã cũng lười sẽ cùng Hoàng Oanh nói bậy, phối hợp cùng Hồng Quyên đối đáp.

Thấy thế, Hoàng Oanh lập tức không chút nào yếu thế gia nhập vào. Nâng ly cạn chén giữa, cảm xúc bốn người lại sục sôi lên. Trừ Lan Sơ trong tay ôm thủy chung là bình sữa tươi chứa màu trắng chất lỏng.

Hồng Quyên lo lắng không phải không có lý, tin tức Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh rêu rao, không chỉ có hấp dẫn sự chú ý của Nam Vinh Dịch Khiêm, Tây Môn Hạo Vũ cùng Bắc Đường Cẩn Du, thành công hơn đem tầm mắt băng sơn vạn năm không đổi Đông Lý Lê Hân cũng hấp dẫn tới đây.

Sự tồn tại của Lan Sơ, tuyệt đối không nổi bật, nhưng trên tai cô lại mang chụp tai màu trắng nên có chút dễ thấy.

Đông Lý Lê Hân trong lúc vô tình nháy mắt thấy chụp tai Lan Sơ, cũng hết sức tự nhiên liền thấy cô không thay đổi, ngày ngày gác ở trên mũi là cái mắt kính màu đen thô.

Xưa nay đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng không có chút ấn tượng với Đông Lý Lê Hân, dĩ nhiên loại phụ nữ bình thường như Lan Sơ cũng sẽ không có ấn tượng gì. Nhưng kỳ quái là, mắt kính màu đen thô kia không phải khó coi bình thường, lại không khỏi làm cho hần có một chút loáng thoáng mơ hồ ấn tượng. Nói với hần, hần và cặp mắt kính kia giống như đã từng quen biết.

Đáy lòng dâng lên một tia cảm giác quái dị, khiến hai mắt Đông Lý Lê Hân theo bản năng nhìn Lan Sơ nhiều hơn. Khi hần thấy rõ ràng bụng Lan

Sơ có một chút nhô lên, thỉnh thoảng cảm giác này chợt thay đổi có chút quý dị .

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bị Hấn Đế Ý

Đông Lý Lê Hân ngắm nhìn thật lâu, rất nhanh liền bị Nam Vinh Dịch Khiêm phát hiện. Hân cố làm thân mật tiến tới trước mặt của Đông Lý Lê Hân, theo tầm mắt của cậu ta nhìn sang. "Cậu ở đây rình coi vị mỹ nữ nào đây?"

Đông Lý Lê Hân liếc Nam Vinh Dịch Khiêm một cái, yên lặng thu hồi tầm mắt.

"Thế nào? Đông Lý thế nhưng cũng đối với phụ nữ cảm thấy hứng thú? Hôm nay thật đúng là tươi sáng vô cùng a." Bắc Đường Căn Du chợt nhường mày, hướng Đông Lý Lê Hân ái muội cười cười.

"Cậu ấy mới vừa rồi giống như một mực nhìn chính là người phụ nữ đánh Tây Môn, sẽ không phải là Đông Lý cũng coi trọng người phụ nữ kia thôi." Nam Vinh Dịch Khiêm có bộ mặt nghiêm trang phân tích đôi câu, hân đã đại khái đoán được Đông Lý Lê Hân mới vừa rồi có thể đang nhìn người.

Nghe vậy, Tây Môn Hạo Vũ vốn cũng không thoải mái, mặt nhất thời hoàn toàn càng thêm đen tối. làm cho hai dấu bàn tay bên trên gương mặt hân, thay đổi càng thêm rõ ràng.

Đông Lý Lê Hân không để ý đến Bắc Đường Căn Du cùng Nam Vinh Dịch Khiêm nhạo báng, nhìn một chút Tây Môn Hạo Vũ, nhắc nhở: "Còn có bốn ngày."

Không đợi Tây Môn Hạo Vũ phát cáu, Nam Vinh Dịch Khiêm liền vượt lên trước chen vào lời nói. "Chặc chặc chặc, Đông Lý thật là âm hiểm. Rõ

ràng là cùng Tây Môn đang đánh cuộc, nhìn Tây Môn có thể hay không ở trong vòng năm ngày đem người phụ nữ kia mang lên giường, đáng thương là kết quả Tây Môn cũng bị đánh, cậu ấy vẫn còn tính toán muốn đi hay không câu dẫn người phụ nữ kia, cho cho Tây Môn tăng thêm chút khó khăn." Ánh mắt của hắn rõ ràng là khi dễ Đông Lý Lê Hân, nhưng thái độ hắn cũng tuyệt đối là nhìn có chút hả hê.

"Câm miệng!" Tây Môn Hạo Vũ không thể nhịn được nữa gầm nhẹ một tiếng, cầm ly rượu lên, ực mạnh một miệng lớn.

Đông Lý Lê Hân không để ý tới Bắc Đường Căn Du cùng Nam Vinh Dịch Khiêm nữa, không khí hai người bọn hắn là như vậy, vẫn đang ngồi yên lặng, an tĩnh uống rượu của hắn, giống như vào giờ phút này hắn cũng không đặt mình ở trong ồn ào của sàn nhảy COOLK-OU vậy.

Tây Môn Hạo Vũ mặt đen lại, tranh đấu đỏ cả mắt, dường như gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Nhã.

Trước mắt, tâm tình không có bị ảnh hưởng chút nào, đại khái cũng chỉ có Nam Vinh Dịch Khiêm và Bắc Đường Căn Du rồi. Hai người không che giấu chút nào mà cười cười, một chút cũng không thêm để ý Đông Lý Lê Hân lạnh lùng cùng Tây Môn Hạo Vũ phần giận oán hận.

Sau khi gian nan giải quyết xong hai chai sữa tươi, Lan Sơ cũng nhịn không được nữa đưa ra kháng nghị. "Tại sao mình chỉ có thể uống sữa tươi? Các cậu không thể cho mình uống một chút nước ép hoa quả gì sao?" Ngày ngày uống sữa bò như uống nước, cô đều sắp điên mất rồi. Hơn nữa, còn là sữa tươi tinh khiết, sữa tươi tinh khiết một chút hương vị cũng không có.

"Không được." Hồng Quyên cự tuyệt tương đối dứt khoát. "Uống nhiều sữa tươi, chẳng những có thể bổ sung canxi, hơn nữa có thể làm cho làn da con gái của mình đẹp từ lúc sinh ra."

"Nhưng là nước ép trái cây có thể bổ sung các loại Vitamin, đối với mình cùng con gái mình quan trọng giống nhau!" Lan Sơ bất mãn nhìn chăm chăm Hồng Quyên, có thể làm cho da bảo bối tốt thức ăn lại không chỉ có mỗi sữa tươi này, tại sao cần phải để cho cô ngày ngày điên cuồng sữa tươi? Hơn nữa, người này còn luôn là không cho phép cô cái này không cho phép cô cái kia, giống như chính cậu ấy đã sinh con không bằng.

Hồng Quyên nhàn nhạt liếc Lan Sơ một cái, không chút nào chịu nhượng bộ. "Cậu mới vừa rồi uống nhiều sữa tươi như vậy, đợi ngày mai rồi hãy nói."

Lan Sơ nổi giận, chỉ có thể phồng má, tự mình buồn bực.

Thấy thế, Hoàng Oanh nâng ly rượu hướng trước mặt của Lan Sơ đẩy một cái, nói: "Xem cậu như vậy đáng thương, mình đem rượu của mình cho cậu uống thôi."

"Các cậu đều là người xấu, mình không thích các cậu, hừ!" Nói xong, Lan Sơ thờ phì phò đứng lên, xoay người định đi phòng rửa tay. Kết quả, cô còn chưa có đứng vững, liền bị Hồng Quyên kéo lại, cũng nghiêm túc hỏi tới: "Cậu định đi đâu?"

"Đi phòng rửa tay có được hay không?" Lan Sơ tức giận đẩy tay Hồng Quyên ra, nhắc chân đi về phía phòng rửa tay. Uống nhiều sữa tươi như vậy, cô muốn không chạy vào phòng rửa tay cũng không được.

Lan Sơ bên kia vừa động, Đông Lý Lê Hân ngoài mặt một mực yên lặng uống rượu, lập tức dùng dư quang khóe mắt phát hiện hướng cô di chuyển. Khi hẳn thấy Lan Sơ giống như là muốn hướng phòng rửa tay đi tới thì hẳn thoáng do dự một chút, nhưng vẫn là buông xuống ly rượu.

Nam Vinh Dịch Khiêm nhất thời hai mắt tỏa sáng, chen đến trước mặt của Đông Lý Lê Hân, hỏi: "Cậu phải hành động?" Hôm nay phần diễn trò thật sự là quá đặc sắc, đầu tiên là Tây Môn Hạo Vũ tán tỉnh mỹ nữ không

thành bị đánh, cuối cùng Đông Lý Lê Hân không gằn nữ sắc cư nhiên cũng biểu hiện ra một loại hứng thú với một phụ nữ nào đó.

"Xem ra Đông Lý phải là thời gian rất lâu không có giải quyết qua vấn đề nhu cầu con người, cũng ghen không thể chờ đợi." Bắc Đường Căn Du khẽ mỉm cười, thuận miệng phụ họa đôi câu.

Đông Lý Lê Hân lạnh lùng quét Nam Vinh Dịch Khiêm và Bắc Đường Căn Du một cái, đứng lên .

"Tối hôm nay Đông Lý rốt cuộc có thể thoải mái không đứng đắn rồi." Nam Vinh Dịch Khiêm chột ngàn vạn cảm động, chỉ kém không có nước mắt rùng rùng lấy ra khăn tay cầm ở trong miệng.

Đông Lý Lê Hân nắm ta, nhắc chân đi về phía phòng rửa tay.

Lúc này, người ra vào phòng rửa tay cũng không phải quá nhiều. Vì để cho khách hàng lui tới chơi high hơn, buông lỏng hơn, đối với vấn đề này Hoàng Oanh cố gắng bố trí phòng rửa tay. Phòng rửa tay lớn lại sạch sẽ, cho dù đồng thời có rất nhiều người cùng tiến đến phòng rửa tay, cũng sẽ không xuất hiện hiện tượng đứng hàng dài chờ đợi.

Cũng bởi vì như thế, Đông Lý Lê Hân mới có thể đi theo tới đây. Chỉ là, hẳn hết sức thả chậm bước chân của mình.

Lan Sơ chậm rì rì ở trong phòng rửa tay giải quyết xong vấn đề sinh lý, lại nghiêm túc đem đôi tay rửa sạch sẽ, lúc này mới quay lại đi ra khỏi phòng rửa tay. Cũng đang đi ra phòng rửa tay, nháy mắt đột nhiên cũng xuất hiện một người đâm vào nhau.

"Ô!" Không hề bất ngờ mắt kính bị hạ xuống, đâm vào sống mũi Lan Sơ làm đau, cô theo bản năng than thở ra tiếng, tâm tình càng thêm tối tăm.

Đông Lý Lê Hân thủy chung khuôn mặt âm hàn, hết sức lãnh đạm mở miệng khắc ra hai chữ. "Xin lỗi." Sau đó, hần thoáng lui ra một bước, cúi đầu nhìn Lan Sơ. Thay vì nói xem, chẳng bằng nói hần là đang thẩm tra Lan Sơ thích hợp hơn.

Lan Sơ vượt cái mũi ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng thoáng chốc liền rét lạnh. Nếu không phải là bọn Hồng Quyên một lần nữa nhắc cho cô biết một chút người bị mình hại là Đông Lý Lê Hân, cô hiện tại tuyệt đối sẽ không đứng trước mặt người này sinh ra bất kỳ phản ứng nào. Nhưng mà, cô lúc này mới vừa biết người đàn ông trước mắt này, chính là người đàn ông đêm hôm đó chịu khổ dưới móng vuốt độc hại của cô. Thế nào quay người lại, hai người liền đụng vào nhau đây?

"Cô không sao chứ." Đông Lý Lê Hân nhíu nhíu mày, hần không thích bất kỳ người phụ nữ nào đối với hần là nhìn chăm chú, bất luận cái gì.

Lan Sơ cả kinh, hoàn hồn lại. Cô vội vã cúi đầu, khó nén hết hoảng vội vàng bỏ qua Đông Lý Lê Hân, bước nhanh cách xa phòng rửa tay. Cũng may ngày đó Đông Lý Lê Hân là bị cô mê gian, nếu không mới vừa rồi hần nhất định sẽ tự tay bóp chết cô.

Một mực quan sát xem kỹ phản ứng của Lan Sơ, Đông Lý Lê Hân tự nhiên không có coi thường Lan Sơ rõ ràng hết hoảng cùng chột dạ. Nhìn thấy phản ứng liên tiếp của cô, trong lòng hần lập tức bén nhạy đã nhận ra cái gì. Lúc hần tiếp xúc liền lấy ra điện thoại di động, hướng về phía Lan Sơ ghi lại một đoạn video, cũng nhanh chóng gửi đi cho Uông Tĩnh Phong. Cuối cùng còn bổ sung thêm một tin nhắn đơn giản dứt khoát, ý tứ lại mười phần uy hiếp mười phần.

Phát xong video cùng tin nhắn, Đông Lý Lê Hân không nhìn được lại nhìn một chút Lan Sơ đã ẩn vào giữa Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh. Hần nghĩ, có lẽ hần đã chộp được đầu mỗi đêm hôm đó của mấy tháng trước. Chuyện như vậy, hần làm sao có thể sẽ thật quên. Dù là chỉ có

một tia hi vọng, hẳn tuyệt đối cũng không sẽ bỏ qua cho. Huống chi trong mắt, trong lòng hẳn có một cố dự cảm mãnh liệt, giống như hẳn sắp có thể vạch trần màn bí mật đêm hôm đó.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đúng Là Cô Ấy

Đông Lý Lê Hân cung cấp video đầu mối cho Ông Tĩnh Phong điều tra, công việc mang đến tương đối lớn đột phá. Mới thời gian một ngày, hẳn liền đem tất cả chuyện có liên quan đến Lan Sơ cũng tra xét rõ ràng, sạch sẽ.

Tài liệu có trong tay, sau khi Ông Tĩnh Phong tùy ý lật xem một cái, liền không kịp chờ đợi chạy tới nhà Đông Lý Lê Hân.

Trời còn mờ tối, mặt trời cũng còn không có mọc lên. Làm thêm giờ đến rạng sáng mới nằm xuống, lại có chút thao thức Đông Lý Lê Hân mới vừa vặn ngủ, liền bị tiếng chuông cửa đột mệnh liên tục thúc giục của Ông Tĩnh Phong làm giật mình tỉnh giấc.

Mặc thêm áo choàng tắm xuống lầu mở cửa, mặt của Đông Lý Lê Hân trực tiếp đen lại. Tốt nhất là Ông Tĩnh Phong có đầy đủ lý do cùng động cơ, nếu không, hẳn nhất định sẽ làm cho cậu ta chết vô cùng đẹp mắt.

"Tiểu Hân Hân, Tiểu Hân Hân!" Cửa chính vừa mở, Ông Tĩnh Phong vừa ngạc nhiên vừa cao giọng la lên, vừa vội vã chạy vào.

"Có rắc mau thả." Đông Lý Lê Hân ngăn ở cửa trước, một bộ dạng tùy thời muốn động thủ bóp chết Ông Tĩnh Phong.

"A, chính cậu nhìn." Ông Tĩnh Phong đem kẹp tư liệu hướng trong ngực Đông Lý Lê Hân vỗ, sau đó dùng sức chen qua Đông Lý Lê Hân, chạy hướng phòng bếp. Sớm như vậy liền bò dậy, có thể buồn ngủ chết hẳn. Hẳn phải đi lấy ly cà phê uống một chút, sau đó sẽ thuận tiện lấy cà phê trở về uống mười ngày nửa tháng.

Nhìn Ông Tỉnh Phong kiên quyết nhét tập văn kiện màu đen đưa cho mình, Đông Lý Lê Hân không nhịn được cau lại lông mày. Sau khi đóng kín cửa, hân yên lặng cầm kẹp tư liệu đi tới trong phòng khách ngồi xuống. Tiếp đó, hân nhanh chóng lật xem lên. Trong mắt hân chỉ muốn biết một chuyện, nhân vật liều mạng thần bí vào đêm hôm đó của mấy tháng trước, đến tột cùng có phải hay không người phụ nữ hân thấy trong sản phẩm COOLK-OU.

Nhưng mà, cũng không biết là Ông Tỉnh Phong cố ý lấy một đồng tài liệu vô dụng, kết quả điều tra còn nói nhảm nhiều như vậy, Đông Lý Lê Hân lật nửa ngày cũng không còn tìm được điều hân muốn thấy nhất.

"A. Nhà cậu cà phê chính là uống ngon." Ông Tỉnh Phong bưng chén cà phê, mặt say mê từ trong phòng bếp đi ra.

Đông Lý Lê Hân càng lật càng không có kiên nhẫn, không nhịn được rống lên một tiếng. "Đây đều là những thứ gì?" Hân muốn biết rõ ràng chỉ có một việc, tại sao Ông Tỉnh Phong làm ra nhiều tài liệu lộn xộn lung tung như vậy.

"Kết quả điều tra." Ông Tỉnh Phong trả lời tương đối dứt khoát, hơn nữa không nhìn hỏa khí Đông Lý Lê Hân, bộ dạng rảnh thơi ngồi ở đối diện hân trên ghế sa lon.

Đông Lý Lê Hân cắn răng, tiếp tục tìm kiếm.

Ông Tỉnh Phong vô cùng thương thức một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ nhấp nhấp cà phê quý báu trong tách cà phê, thấy Đông Lý Lê Hân vứt đầy khay trà đều là tờ giấy, liền tâm phi thường tốt bắt đầu hướng về phía hân ngoài miệng giải thích. "Cô gái này thật đúng là khó lường, phàm là những thứ tiêu thụ mạnh ở thị trường như thuốc, các sản phẩm chăm sóc sức khỏe ... Báo cáo, nhất định đều từ tay cô ấy làm ra. Chỉ là, cô ấy làm thí nghiệm, giống như cho tới bây giờ cũng chưa từng thành công, cũng không ai biết

rốt cuộc cô đang chơi đùa cái gì, mình đoán là, chính cô ấy có thể cũng không biết mình đang làm cái gì."

Đông Lý Lê Hân không để ý đến Uông Tĩnh Phong, tập trung tinh thần tìm kiếm thứ hân muốn tìm.

"Mình cảm thấy, cô ấy nên ăn mặc trang điểm chính mình thật tốt, cách ăn mặc của cô ấy, thật lòng làm cho người ta không dám khen tặng, nếu không phải là làm điều tra, mình còn tưởng rằng cô ấy là nhạt ve chai ." Uông Tĩnh Phong đặc ý uống cà phê, tự nhiên giải thích, không có chút nào thèm quan tâm rốt cuộc Đông Lý Lê Hân có đang nghe hay không.

Chân mày Đông Lý Lê Hân từ từ khép lại thành một chữ '1' (cái này mình k hình dung đc), hận không thể tại chỗ đem toàn bộ tư liệu trong cặp hồ sơ xé thành mảnh nhỏ.

"Tên của cô ấy cũng lạ, lại gọi là Lan Sơ, thật không biết mẹ cô ấy là thế nào nghĩ được một cái tên quái dị, chỉ là bản thân người này cũng lạ, nhưng thật ra thì người cũng như tên rồi." Uông Tĩnh Phong càng nói càng hăng say, thậm chí không có chú ý tới từ trên người Đông Lý Lê Hân đang tản mát tức giận, đã đến mức vừa chạm vào là có thể nổ tung.

"Cậu rốt cuộc điều tra những thứ gì?" Đông Lý Lê Hân rốt cuộc không thể nhịn được nữa tất nhiên nổ tung rồi, Uông Tĩnh Phong cũng đã nói nói nhảm nhiều như vậy rồi, nhưng hân lại vẫn không tìm được kết quả cuối cùng.

"A, cậu là đang hỏi chuyện đêm hôm đó đúng không, đến đây mình xem một chút nha." Uông Tĩnh Phong bưng tỉnh hiểu ra, lập tức thả chén cà phê trong tay ra, cầm lấy tập văn kiện, làm bộ lật một hồi lâu. Mới ở một đồng lớn chữ viết trong tài liệu, lấy ra một tờ chữ nhiều nhất, dày đặc nhất không nhất dễ nhìn thấy. Sau đó, lại dùng bút ra vòng trong đó mấy cái chữ, lúc

này mới về mặt khăng định đưa tới trước mặt của Đông Lý Lê Hân, nói: "Không sai, chính là cô ấy."

Đông Lý Lê Hân một phen kéo qua một ít tờ giấy, dùng tốc độ nhanh nhất tìm đọc một lát, đôi tay nhất thời nắm chặt thành quyền.

Quả nhiên, khi hãn mà sinh ra hoài nghi, nhất định có vấn đề. Nhưng nếu không phải là bởi vì ở đó vô tình gặp được ở sàn nhảy, nhưng nếu không phải là bởi vì trong lòng hãn không hiểu sinh ra một tia cảm giác quý dị. Nói không chừng, hãn cả đời này sẽ không biết, đêm hôm đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Nhìn kết quả điều tra trong tay, trong lòng Đông Lý Lê Hân càng thêm tàn nhẫn.

Uông Tĩnh Phong liếc một cái mấy tấm hình xen lẫn ở chữ viết trong tài liệu, chột nửa thật nửa giả mà hỏi: "Lại nói Tiểu Hân Hân, mình còn là có chút không thể tin được a, cậu xác định đêm hôm đó người mê gian cậu thật sự là cô ấy sao?"

Nghe vậy, Đông Lý Lê Hân ngẩng đầu lên, tầm mắt lạnh lùng quét về phía Uông Tĩnh Phong.

Uông Tĩnh Phong ngẩn ra, vội vàng ôm lấy chén cà phê, tránh đi tầm mắt Đông Lý Lê Hân .

Chậm rãi ném xuống trang giấy trong tay, Đông Lý Lê Hân nghiêng dựa vào sau lưng trên ghế sa lon, bắt đầu suy tính một vấn đề.

"Chỉ là, cô ấy mang thai, đứa bé kia đoán chừng là của cậu." Uông Tĩnh Phong cũng không có an tâm bao lâu, hãn nuốt xuống một ngụm nhỏ cà phê, lại nhin không được liền mở miệng. Chẳng qua là lần này, hãn rõ ràng có chút cẩn thận. Chuyện khác hãn có thể tùy tiện nói giỡn, nhưng với

chuyện như vậy cũng không phải trò đùa. Nặng nề, hẳn luôn luôn phân biệt rất rõ ràng.

Đông Lý Lê Hân không nói gì, khóe miệng lại hơi dương, cười cực âm hiểm, cực băng hàn. Đối với loại phụ nữ liều mạng này, hẳn tự nhiên sẽ thành toàn nguyện vọng cô liều mạng. Đừng tưởng rằng cô đã mang thai, thì nhất định lấy được Thượng Phương Bảo Kiếm (nguyên convert. Dịch ra k hay nên mình để vậy). Đứa nhỏ sau khi sinh ra cũng có thể sẽ chết yểu, huống chi cô còn chưa có sinh ra?

Thấy Đông Lý Lê Hân cười như vậy, cho dù là Uông Tĩnh PThong cũng kiềm chế không được trong lòng sợ hãi rùng mình một cái. Hẳn nghĩ, cái này gọi là dự đoán tính mệnh của người phụ nữ Lan Sơ chẳng bao lâu nữa sẽ.....

"Tìm người theo dõi cô ta." Hồi lâu, Đông Lý Lê Hân chợt lãnh đạm mở miệng.

Uông Tĩnh Phong trực giác thấy có vấn đề, hỏi: "Cậu định làm cái gì?"

"Đợi đến thời điểm cô ta không để ý, bí mật đem cô ta mang tới đây." Đông Lý Lê Hân đơn giản giải thích đôi câu.

"Cậu nói là đưa đến đây?" Uông Tĩnh Phong mặt kinh ngạc, Đông Lý Lê Hân bị cái gì kích thích? Hẳn lại muốn đem kia người phụ nữ mê gian hẳn mang tới nhà của hẳn.

Đông Lý Lê Hân không có đáp lời, đứng dậy đi lên lầu đi ngủ.

Uông Tĩnh Phong không nhìn được đuổi theo hai bước, dừng lại hướng về phía sau lưng của Đông Lý Lê Hân kêu la, "Này này, cậu không phải sẽ thật tính toán tự tay bóp chết người phụ nữ này. Mặc dù cô ấy thật sự có chút thâm không nở nhìn, nhưng trong bụng cô ấy chính là cốt nhục của cậu a, như vậy cậu có phải hay không quá tàn nhẫn? Hơn nữa, cậu đem cô

mang tới nơi này, ngộ nhỡ cô ấy chạy đi, chẳng phải liền bại lộ vị trí của cậu sao?"

Bước chân của Đông Lý Lê Hân đột nhiên dừng ở trong phòng khách nhỏ lầu hai, hần xoay người đi tới trước lan can, đối với Ônng Tĩnh Phong ở lầu dưới lạnh giọng nói: "Mười ngày, trong vòng mười ngày, phải mang cô ta tới nơi đây, nếu không, người chết chính là cậu." Nói xong, hần trực tiếp lên lầu ba.

"Này! Cậu cái tên này, cậu cũng quá hung ác đi!" Ônng Tĩnh Phong tức giận dậm chân, cuối cùng lại chỉ có thể chấp nhận uống cạn cà phê, lại tựa như phát tiết chạy đến phòng bếp uống liền hai ba ly cà phê, lúc này mới rời nhà Đông Lý Lê Hân. Hần nghĩ, đời trước hần nhất định là thiếu nợ Đông Lý Lê Hân, cho nên đời này mới có thể bị hần bóc lột thành cái bộ dáng này.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đi Khám Thai Bị Bất Cóc

Sau khi vào thu, nhiệt độ nóng bức rõ ràng có điều biến hóa. Không khí mùa thu chính là mùa thích hợp ngủ nướng nhất.

Bảy giờ sáng, tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên. Nhưng trên giường Lan Sơ không có bị ảnh hưởng chút nào, vẫn như cũ ngủ giống như heo chết, căn bản sẽ không nghe được trên tủ đầu giường đồng hồ báo thức con bò sữa đang cố gắng kêu la.

Chín giờ sáng, điện thoại Lan Sơ đặt ở xa trên bàn sách, tiếng chuông điện thoại là tiếng cười trẻ con do Hồng Quyên cưỡng ép đổi thành. Liên tiếp cười mấy phút đồng hồ, cũng không thể kêu tỉnh Lan Sơ vẫn đang ngủ say như cũ.

Chỉ là, tiếng cười dừng lại không bao lâu, đặt ở bên kia trên tủ đầu giường điện thoại bán đột nhiên bén nhọn vang lên. Mà một lần này, Lan Sơ cuối cùng thành công bị âm ỉ làm tỉnh dậy.

Cô mơ mơ màng màng duỗi dài cánh tay đã nắm microphone, khàn khàn đáp một tiếng: "Này."

"Làm sao cậu còn chưa rời giường? Không phải hẹn bác sĩ hôm nay làm khám thai sao?" Điện thoại đầu kia nhất thời truyền đến thanh âm Hồng Quyên, giọng nói nghiêm túc, rõ ràng tiết lộ cô ấy cũng không vui.

"A, vậy sao? Hình như là vậy." Lan Sơ ngáp một cái thật là dài, nghiêng đầu liếc một cái lịch ghi chép trên tủ đầu giường, mơ hồ nhìn đến một ngày tháng trên đó quả thực được tô một vòng đỏ.

Hồng Quyên hơi có chút bất đắc dĩ, "Nhanh lên một chút đi, một hồi xem ai có rảnh rồi liền qua đón cậu." Thật không biết người mang thai rốt cuộc là ai, nếu không phải là cô cùng Bạch Nhã, Hoàng Oanh ba người vẫn để ý Lan Sơ, thì cậu ấy tuyệt đối sẽ đem mỗi một lần khám thai cũng đều quên mất.

"Không cần, tự mình lái xe đi là tốt rồi." Lan Sơ suy nghĩ một chút, quyết định chính mình tự đi khám thai. Luôn là phiền toái ba bạn tốt, nàng không muốn như vậy.

Hồng Quyên không phải quá tin tưởng lời nói Lan Sơ. "Cậu thật sẽ thuê xe?"

"Ừ." Lan Sơ kiên định đáp ứng một tiếng.

"Vậy được, chính cậu đi đi, chỉ là, nhất định phải thuê xe, cùng lắm thì chi phí đi lại mình chi trả cho cậu." Hồng Quyên do dự một chút, cuối cùng vẫn là đáp ứng. Nhưng sau đó, cô lại nói chuyện hung tợn uy hiếp nói: "Nhưng mà, nếu như cậu dám không thuê xe, mình liền chính chết cậu." Cô cùng Bạch Nhã, Hoàng Oanh hiện tại ai cũng không rảnh, lại không thể để Lan Sơ đợi một chút không đi khám thai. Nếu là cô ấy thật có thể thuê xe đi khám thai, cũng còn có thể yên tâm.

"Có thể đem chi phí khám thai chi trả cho mình sao sao?" Lan Sơ thuận miệng hỏi một câu, hiển nhiên cô hoàn toàn không đem uy hiếp Hồng Quyên để ở trong lòng.

Hồng Quyên rốt cuộc không nhịn được nổi nóng. "Không phải đã sớm chi trả cho cậu rồi sao?" Từ lúc Lan Sơ mang thai tới nay, căn bản không tốn tiền gì, tất cả đều là cô cùng Bạch Nhã, Hoàng Oanh ba người cung cấp nuôi cậu ấy, người này lại vẫn tiến thêm một bước.

"Vậy sao? Mình quên." Lan Sơ móc móc lỗ tai, mất hứng bĩu môi. Cô bây giờ là phụ nữ có thai, trí nhớ dĩ nhiên không có tốt như trước khi mang

thai, người này một chút cũng không thông cảm cho cô.

"Mau dậy đi, đi đường cẩn thận một chút, có chuyện lập tức điện thoại liên lạc." Hồng Quyên thở dài một cái, thúc giục một tiếng, sau lại không quá yên tâm dặn dò đôi câu.

"Biết, tạm biết."

Cúp điện thoại, Lan Sơ hết sức tự nhiên lại dựa trên giường một hồi lâu, lúc này mới không hài lòng rời khỏi giường. Kể từ mang thai về sau, cô giống như ngủ thế nào đều ngủ không đủ. Đi hai bước liền mệt rã rời, làm chút chuyện cũng mệt rã rời. Ai, giống như cô không có sức lực vậy, thí nghiệm của cô phải kéo dài tới một ngày kia mới có thể thành công à?

Chầm rì rì đánh răng rửa mặt, đổi lại váy ra cửa, Lan Sơ xem như giày vò đi đến bệnh viện.

Đi xuống lầu, nhìn xa xa tựa như xe buýt, Lan Sơ đúng là vẫn còn lựa chọn thuê xe đi bệnh viện. Mặc dù thật ra cô rất muốn ngồi xe buýt, nhưng cô cũng thật cảm thấy ngồi xe buýt sẽ không thoải mái so với taxi. Vì con gái bảo bối của cô, cô vẫn là nhịn thôi.

Đại khái là xuất phát từ ân cần đối với phụ nữ có thai, dọc theo đường đi tài xế xe taxi cũng lái xe vô cùng vững vàng.

Lan Sơ vô cùng cảm động, lúc xuống xe, cố ý cho tài xế nhiều một chút tiền. Dù sao Hồng Quyên sẽ giúp cô chi trả, cho nên, cô cũng rất thiện lương thỉnh thoảng hào phóng một lần như vậy, cũng không có gì không tốt.

Khám thai hết sức thuận lợi, tất cả chỉ tiêu đều rất bình thường. Trừ trong quá trình khám thai, Bạch Nhã, Hoàng Oanh cùng Hồng Quyên lấy lý do quan tâm, kì thực đối với Lan Sơ mà nói không thể nghi ngờ chính là gây rối điện thoại lại điện thoại.

Tay cầm hình thai nhi, vẻ mặt Lan Sơ như nhặt được bảo vật, chậm rãi đi ra khỏi bệnh viện.

"Cô là Lan Sơ tiểu thư đi, chúng tôi là do Hồng Quyên phái tới đón cô về nhà."

Lan Sơ mới vừa bước ra cửa chính bệnh viện, liền bị hai người đàn ông tuổi trẻ mặc quần áo thoải mái chặn lại. Lúc này, trong lòng cô đang tỏa ra sung sướng. Đột nhiên bị người cản lại, trong lúc nhất thời phản ứng có chút chậm lụt. Nghe tiếng nói ngẩng đầu lên, còn chưa có thấy rõ mặt của người tới, liền bị bọn họ hai bên đỡ lấy mang đến một chiếc SUV đen ven đường.

Đợi đến khi Lan Sơ thanh tỉnh nhận thấy được đối phương rõ ràng người không có ý tốt, hơn nữa tuyệt đối không thể nào sẽ là Hồng Quyên phái tới đón cô về nhà, lúc cảnh giác thì xe đã lái rời bệnh viện cự ly một hai trăm mét.

Mà kỳ quái hơn chính là, sau khi chiếc xe SUV màu đen mang đi Lan Sơ khởi động chốc lát. Một chiếc xe SUV khác tương tự màu đen liền nhanh chóng đi theo, nhưng lại giữ vững một khoảng cách, cũng không có dám thật chặt đi lên.

Lan Sơ không biến sắc cất xong hình thai nhi cầm trong tay, hỏi: "Có gì ăn khờ? Tôi đói bụng."

Nhưng mà, ba người đàn ông trẻ tuổi cùng xe với cô ai cũng không nói gì. Bọn họ tất cả đều an tĩnh nhìn chăm chú vào phía trước, giống như Lan Sơ chỉ là một hồi không khí trong xe.

Thấy thế, Lan Sơ bắt đầu oán trách, "Hồng Quyên người này cũng quá sơ ý rồi, đều không chuẩn bị cho tôi ăn chút gì, biết rõ tôi bây giờ là há miệng ăn phần hai người."

Trong xe vẫn một mảnh trầm mặc như cũ, vẫn là không có người để ý cô.

Lan Sơ đột nhiên trừng lớn cặp mắt cố làm vui mừng, làm ra vẻ giữ chặt người đàn ông trẻ trung bên cạnh mình, vui vẻ hỏi: "Lại nói, các người là đang bắt cóc sao?"

Người bị Lan Sơ kéo, rõ ràng có chút chán ghét cau lại lông mày. Hắn không khách khí đẩy tay Lan Sơ ra, nhưng thủy chung không nói một lời.

Lan Sơ tựa hồ không thèm để ý thái độ lãnh đạm của ba người đàn ông đối với cô chút nào, tương đối nhiệt tình giải thích cho bọn hắn. "Ôi chao, tôi nói cho các anh biết a, nếu như các anh gọi điện thoại muốn tiền chuộc, nhớ tìm Hoàng Oanh, cô ấy có tiền nhất. Bạch Nhã mặc dù ít hơn, nhưng cô ấy căn bản là thành phần tri thức, mỗi tháng tiền lương căn bản là không cao. Về phần Hồng Quyên, đoán chừng các anh cũng sẽ không ngốc đến mức đi tìm Hồng Quyên, cô ấy rất là hung dữ, cho nên, ngàn vạn đừng tìm cô ấy, cô ấy mà bạo phát thì hung ác tới thật là khủng khiếp ."

Nghe vậy, ba người đàn ông tất cả đều không tự kìm hãm được khoe miệng liên giật giật vài cái. Nhưng mà, bọn họ còn cố nén xuống, ai cũng không có mở miệng đáp một câu.

Ba người trầm mặc, giống như để Lan Sơ hiểu lầm cái gì, cô vỗ ngực bảo đảm, tự nhiên tiếp tục nói. "Thật, tôi không lừa các anh, Hồng Quyên bình thường đối với tôi phụ nữ có thai cũng rất hung bạo, nếu là biết các anh bắt cóc tôi, cậu ấy nhất định sẽ biến thân thành Ultraman ."

"Cô có thể hay không câm miệng." Rốt cuộc, người đàn ông ngồi cùng Lan Sơ ngồi ở phía sau không thể nhịn được nữa.

Nghe thanh âm đối phương nóng giận, Lan Sơ cực kỳ thức thời cúi đầu, khẽ vuốt ve bụng của mình, vô cùng từ ái đối với bụng của mình nói chuyện, "Niếp Niếp a, có không phải chơi rất khá, rất kích thích? Xem mẹ thương con không, bị bắt cóc đều mang con cùng nhau chơi đùa, về sau con

nhất định phải thật biết điều nghe lời mẹ a, mẹ thích nhất con. Chờ con trưởng thành, mẹ nhất định sẽ đem tất cả kinh nghiệm thí nghiệm tất cả đều truyền thụ cho con, đến lúc đó, chúng ta ngày ngày ở chung một chỗ làm thí nghiệm, có phải hay không rất tuyệt rất đáng mong chờ nha?" Trong miệng Lan Sơ không ngừng vừa nói không có tim không có phổi, nhưng là không có ai biết, động tác cô khẽ vuốt bụng, đem mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay tràn ra lau ở trên váy của mình. Toàn bộ quá trình, thế nhưng đối phương tất cả đều cho cô nguyên vẹn tầm mắt tự do, đây là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm. Cô không có tự tin, chạy trốn nhất định không hao tổn có thể đủ lông tóc.

"Câm miệng!" Lần này, phụ trách lái xe chính là người đàn ông cắn răng nghiền lợi trực tiếp mở miệng rống lên.

"Em trai nhỏ, cậu nói nhỏ một chút, sẽ bị dọa đến Niếp Niếp nhà tôi." Lan Sơ bất mãn liếc đối phương một cái, hai tay ý thức che ở bụng của mình.

Trên xe ba người đàn ông tất cả đều hết ý kiến, người đàn ông lái xe chính là lập tức tăng tốc độ nhanh hơn, lái xe thật nhanh, giống như là hận không thể lập tức có thể đem Lan Sơ ném xuống xe.

Vẫn đi theo ở phía sau là chiếc xe SUV màu đen, cũng yên lặng tốc độ nhanh hơn.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cứu Cô Một Mạng

Mười một giờ trưa, sau khi Ông Tĩnh Phong nhận được một cú điện thoại, đột nhiên vội vã xông vào phòng họp. Không nói hai lời liền đem Ông Lý Lê Hân đang đi họp vội ra ngoài, lưu lại nhân viên trong phòng họp hai mặt nhìn nhau, đầu đầy mờ mịt.

"Mình đang đi họp." Trong phòng làm việc của CEO rộng rãi sáng ngời, bài biện giống nhau đơn giản dứt khoát, Ông Lý Lê Hân nhú chặt mày, thấp thoáng lửa giận trong mắt, ý bày tỏ Ông Tĩnh Phong tốt nhất có đầy đủ lý do thuyết phục hẳn đang trong thời điểm này vội ra khỏi phòng họp. Nếu không, hẳn nhất định sẽ làm cho Ông Tĩnh Phong chết vô cùng đẹp mắt.

"Lan Sơ bị bắt cóc rồi." Ông Tĩnh Phong nhìn thẳng Ông Lý Lê Hân, thái độ nghiêm túc dị thường.

Ông Lý Lê Hân mày nhú lại chặt hơn, lạnh giọng hỏi: "Có ý tứ gì?"

Ông Tĩnh Phong nhanh chóng điều tra trong điện thoại di động một đoạn video đưa tới trước mặt của Ông Lý Lê Hân, nói về: "Người theo dõi nói, thời điểm cô ấy hôm nay đi khám thai đi đến cửa bệnh viện, liền phát hiện có người đi theo cô ấy. Kết quả cô ấy mới vừa khám thai xong, lại thật sự bị ba người xa lạ mang đi. Bọn hắn bây giờ đang bí mật theo dõi, nhưng bước kế tiếp bọn họ không biết phải làm sao?"

Ông Lý Lê Hân yên lặng nhìn video, không nói gì. Rất dễ nhận thấy, căn cứ tình cảnh trong clip biểu hiện ra ngoài, người phụ nữ liều mạng chết tiệt chính xác là bị bắt cóc rồi. Chỉ là, cô tại sao lại bị bắt cóc?

Hắn mặc dù không có cần thận tra xét tư liệu của cô, nhưng mà, mấy lần vội vã liếc đó, hắn có thể khẳng định, cô tuyệt đối không có khả năng sẽ cùng bất luận kẻ nào kết thù kết oán. Cô cả ngày lẫn đêm nếu không là viết báo cáo chính là làm thí nghiệm, công căn bản cũng không có thời gian cùng cơ hội đi đắc tội bất luận kẻ nào, trừ hắn ra. Như vậy hiện tại, cô bị bắt cóc rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thật chỉ là đơn thuần bắt cóc sao?

"Làm thế nào? Cứu hay là không cứu?" Thật lâu không thấy Đông Lý Lê Hân trả lời chắc chắn, Ông Tĩnh Phong thiếu kiên nhẫn lại hỏi tới một câu.

Đông Lý Lê Hân vẫn không có nói chuyện, hắn đang suy tính, rốt cuộc là người nào mới có thể đối với Lan Sơ động thủ. Dù là những người đó thật chỉ là ngẫu nhiên bắt cóc người, cũng không có khả năng sẽ cướp một phụ nữ có thai.

"Rốt cuộc muốn làm sao làm? Cậu nói chuyện a! Cô ấy hiện tại cũng bị bắt cóc rồi, cậu còn do dự cái gì?" Ông Tĩnh Phong giậm chân rồi, cái gì mới là mấu chốt, người này vẫn còn có ý định suy nghĩ lung tung.

Hồi lâu, rốt cuộc Đông Lý Lê Hân mở miệng lấy một giọng nói vô cùng khẳng định. "Cứu!" Trước khi hắn còn chưa nghĩ ra rốt cuộc muốn như thế nào xử lý Lan Sơ cùng đứa nhỏ trong bụng của cô, hắn sẽ không đem cô giao cho người khác đi giải quyết. Người cô đắc tội là hắn, chỉ có hắn mới có tư cách làm cái quyết định này.

Ông Tĩnh Phong hơi ngẩn ra, gật đầu một cái. "Được." Hắn không nghĩ tới Đông Lý Lê Hân có thể dứt khoát như vậy. Vừa muốn xoay người đi an bài, rồi lại bị gọi lại.

"Đợi chút." Đông Lý Lê Hân suy nghĩ một chút. "Sau khi cứu ra, dẫn mình đến nơi đấy." Vốn kế hoạch của hắn là để Ông Tĩnh Phong dẫn người đến bên hắn đi, hiện tại, vừa đúng thuận tiện.

"Cậu muốn làm gì?" Ông Tĩnh Phong theo bản năng hỏi một câu, người này sẽ không phải là thật tính toán tự mình xuống tay thôi.

"Nhanh đi." Đông Lý Lê Hân lạnh lùng thúc giục một tiếng, nói xong liền không để ý tới Ông Tĩnh Phong nữa. Đi thẳng ra khỏi phòng làm việc, hướng về phía phòng họp. Hân không có nhận thấy được, đáy lòng của hân, hơi sinh ra một tia mơ hồ dao động.

Mặc dù có chút bận tâm, nhưng trong mắt Ông Tĩnh Phong cũng không cố gắng hiểu Đông Lý Lê Hân rốt cuộc muốn làm cái gì. Vội vàng chạy trước đi an bài như thế nào nghênh cứu Lan Sơ, chờ đem người bình yên vô sự cứu ra sau đó lại nói chuyện về sau. Chỉ là, chuyện này thật là có chút khó giải quyết. Nhưng nếu đối phương chỉ chỉ là đơn thuần bắt cóc, vậy cũng không có gì, cũng là tương đối dễ giải quyết. Nhưng nếu như đối phương là ở ngoài sáng biết quan hệ rối rắm của Lan Sơ cùng Đông Lý Lê Hân, còn dám đối với cô xuống tay, vậy chuyện này liền trở nên phức tạp.

Lấy ra điện thoại cá nhân của mình, Ông Tĩnh Phong bí mật liên lạc công ty Bảo An.

Mặc dù tập đoàn Đông Lý thì có đội bảo an của mình, nhưng Ông Tĩnh Phong không dám đi điều động. Đông Lý Lê Hân đã uy hiếp hân không dưới một trăm lần, chuyện Lan Sơ là vô luận như thế nào cũng không thể để cho bất luận kẻ nào biết.

Hiệu suất xử lý mọi chuyện của Ông Tĩnh Phong cùng công ty Bảo An đều không phải là vừa.

Đầu tiên là hân chỉ huy người theo dõi cố ý để đối phương phát hiện, làm đối phương vẫn không ngừng lái xe chung quanh xoay vòng, cũng không dám dễ dàng dừng lại hoặc là trở về nơi ở của bọn chúng. Sau đó, mới để cho công ty Bảo An một nhóm tiếp một nhóm xe, giống như bày ra lưới cá dày đặc, đem đối phương vây bắt ở trong đó.

Lan Sơ giống như là bị ép buộc du ngoạn hóng gió trong xe những người đó ngây người thời gian không tới hai giờ đồng hồ, lông tóc không hao tổn được cứu ra ngoài. Nhưng mà, để cho cô buồn bực chính là cô vừa xuống xe, ngay sau đó bị người nào cho đeo lên bịt mắt, sau đó dìu vào trong một chiếc xe, sau đó chiếc xe kia cũng chạy .

Chỉ là lần này, Lan Sơ ngược lại không khẩn trương.

Người trước sẽ cho cô một trăm phần trăm tầm mắt tự do, vậy có nghĩa là bất luận động cơ của bọn hắn ở chỗ nào, sau đó bọn họ cũng nhất định sẽ giết con tin. Mà người sau lại che ánh mắt của cô, cái này chứng tỏ tỷ lệ cô có thể sống lớn vô cùng.

Còn nữa, cô cũng không phải người ngu, cô có thể rõ ràng cảm thấy, lúc trước vừa có người đang theo dõi bao vây ba người bắt cóc cô. Cho nên, những thứ này che ở ánh mắt của cô, có thể là tới cứu cô. Mặc dù cô là người trong cuộc đối với lần này cũng là đầu mù mịt, nhưng trong lòng cô cũng đã yên tĩnh hơn nhiều.

Trong bóng tối, Lan Sơ không biết xe rốt cuộc chạy bao nhiêu thời gian, cũng không biết mình ngồi xe cuối cùng sẽ lái về phía phương nào. cô chỉ biết, theo thời gian trôi qua, cô càng ngày càng buồn ngủ, cũng càng ngày càng đói bụng. (^.^) Bó tay)

Cắn răng cố nén một lát, Lan Sơ thật sự không chịu nổi trong dạ dày một trận mãnh liệt qua lại một hồi trống không cùng hết hoảng, chỉ có thể thận trọng hướng về phía không khí mở miệng, "Xin hỏi các người có gì ăn không? Tôi thật sự rất đói."

"Rất xin lỗi, xin nữa chờ chốc lát, sẽ lập tức đến."

Lời vừa nói ra, bên tai Lan Sơ nhất thời vang lên một giọng nói đàn ông cực kỳ dễ nghe. Đối phương thái độ khách khí, cùng giọng ôn hòa, không

một chút khiến Lan Sơ an tâm bội phần. Cô không ức chế được lại buột miệng hỏi một câu. "Vậy có nước không?"

"Có."

Đối phương trả lời dứt khoát, động tác cũng vô cùng dứt khoát. Không bao lâu, Lan Sơ liền nghe thấy thanh âm giống như mở ra bình nước khoáng. Tiếp đó, có đồ vật gì đó đưa tới bên miệng của cô, cũng kèm theo cái âm thanh dễ nghe kia. "Uống đi."

Lan Sơ khước miệng giương lên, không khách khí từng ngụm từng ngụm uống. Đến đây, cô tuyệt đối là ngay cả một chút xíu cảm giác khẩn trương cũng không có. Nhưng nếu đối phương thật muốn thương tổn cô..., căn bản cũng không sẽ đối với cô khách khí như vậy, huống chi còn tự mình đưa nước uống cho cô uống.

"Cám ơn." Lan Sơ một hơi uống hơn phân nửa bình, mới hài lòng dời đi miệng mình, sau lễ phép nói cảm ơn. Nhưng mà đối phương so với Lan Sơ càng thêm lễ phép.

"Không cần khách khí."

Sau đó dọc theo con đường này, Lan Sơ cũng không mở miệng nói gì nữa. Có một từ ngữ, gọi là dừng lại đúng lúc. Ở trước khi cô an toàn một trăm phần trăm, tốt nhất cô vẫn là thành thật một chút.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Một Tia Không Đành Lòng

Lan Sơ rất buồn ngủ, thời điểm thiếu chút nữa thì ngủ, thì xe rớt cuộc vũng vàng ngừng lại. Một thay đổi này, làm cho Lan Sơ lập tức hết buồn ngủ, lấy lại tinh thần, chuẩn bị tất cả khả năng ứng đối kế tiếp có thể phải đối mặt.

Một đôi bàn tay rộng rãi lại ấm áp nhẹ nhàng nắm tay Lan Sơ, đối phương vừa ôn hòa hướng dẫn vừa từ từ đỡ cô xuống xe. "Đến, mời xuống xe."

"Được." Lan Sơ dứt khoát gật đầu một cái, mặc cho đối phương dẫn dắt mình.

Dựa vào trí nhớ, Lan Sơ mơ hồ tính ra. Từ sau khi xuống xe, cô tổng cộng đi 45 bước, trong lúc đó tổng cộng đi qua ba khúc ngoặt. Cuối cùng, cô hình như là ngồi ở trước một cái bàn lớn. Ngay sau đó vang lên một hồi tiếng bước chân trầm ổn, trận tiếng bước chân càng lúc càng xa, như vậy có thể suy đoán, người mới vừa rồi mang cô tới được rồi đi.

Lan Sơ lẳng lặng ngồi một hồi, ngoan ngoãn cũng không nhúc nhích. Mặc dù hai tay của cô là tự do, cũng không có ai đã cảnh cáo cái gì. Chỉ là, cô cũng không tính chính mình tự lấy xuống bịt mắt. Ai biết sau khi lấy xuống bịt mắt, cô nhìn thấy sẽ là cái gì.

Không bao lâu, bên tai Lan Sơ lại vang lên thanh âm một hồi cạch cạch, tương tự một loại vật cứng cùng mặt bàn tiếp xúc lúc phát ra động tĩnh. Cô nín thở nghe, giống như là có người ở trên cái bàn trước mặt cô buông xuống vài dụng cụ. Mà khoảnh khắc trận động tĩnh dừng lại, cô bỗng nhiên

có cảm giác đã có người đi tới phía sau của cô. Một giây kế tiếp, khăn che tầm mắt cô liền bị lấy xuống.

Đột nhiên tiếp xúc được ánh sáng, Lan Sơ có chút không thích ứng hé mắt. Sau khi thích ứng bình tĩnh vừa nhìn, cô lúc này liền nuốt nước miếng. Khó trách cô sẽ nghĩ thấy được một cỗ mùi thơm cảm dỗ tới cực điểm, thì ra là trên bàn to trước mặt cô trưng bày có năm sáu món ăn thoạt nhìn vô cùng ngon.

Tuyệt đối là bản năng, Lan Sơ lập tức cầm lên chiếc đĩa bên tay, bắt đầu ăn ngấu ăn nghiến. Này giày vò tới giày vò đi, cũng làm cho cô chết đói. Coi như hiện tại có người nói cho cô biết trong những thức ăn này có độc, cô cũng không quản nhiều như vậy rồi.

Lan Sơ tập trung tinh thần vô hạn, đem sự việc mình bị bắt cóc hoàn toàn quên không còn một mống. Càng không có đi để ý tới, mình lúc này rốt cuộc ở chỗ nào, có hay không bị người nào giám thị.

Trong thư phòng Đông Lý Lê Hân lạnh như băng nhìn chăm chăm máy theo dõi Lan Sơ. Nhìn Lan Sơ ăn không có hình tượng chút nào, Đông Lý Lê Hân chân mày từ từ khép lại cùng nhau.

Một bên Ôn Tinh Phong cũng không có đi nơi nào, hẳn có chút khó tin nhìn chăm chăm máy theo dõi, khoe miệng đi theo Lan Sơ tưởng ăn khoa trương, liên tiếp giật giật vài cái. Hẳn biết phụ nữ có thai rất tham ăn, nhưng là hẳn không biết phụ nữ có thai ăn nhiều như vậy, giống như quỷ chết đói đầu thai vậy."Cô ấy là bao lâu chưa ăn cái gì?"

Đông Lý Lê Hân không có đáp lời, thu hồi tầm mắt, đưa tay đem túi xách Lan Sơ mang theo mà Ôn Tinh Phong cầm tới. Sau đó, không khách khí đem toàn bộ đồ vật trong túi đổ ra.

"Người phụ nữ này rốt cuộc là có bao nhiêu yêu thích thí nghiệm khoa học, lại vẫn cầm cả ống nghiệm đi khám thai." Ôn Tinh Phong cầm lên

một ống nghiệm, không khỏi có chút im lặng. Rõ ràng chính là nhà khoa học, không thể nghĩ đến có thể tập trung tinh thần như vậy.

Đông Lý Lê Hân tùy ý lục lọi đồ đạc từ trong túi Lan Sơ đổ ra, có cây dù, cái chìa khóa, ví tiền, điện thoại di động, khăn giấy, ba ống nghiệm cùng một quyển viết ghi chép lộn xộn lung tung. Đồ không coi là nhiều, nhưng là không ít, chẳng qua những thứ đồ này. Hân cầm lên bản ghi chép nhìn mấy lần, hoàn toàn xem không hiểu phía trên viết là cái gì. Bản ghi chép thật ra vô cùng dày rất nặng, hơn nữa đã dùng hết bốn phần năm.

"Đây là cái gì? Nhật ký sao?" Uông Tĩnh Phong tò mò đem bản ghi chép của Lan Sơ đoạt lại, mở ra vừa nhìn, cảm giác giống như là đang nhìn chiếu thư. Xem ra cái đó Lan Sơ tốn không ít công phu, ít nhất loại vật này, hân và Đông Lý Lê Hân cũng không thể viết ra được .

Đông Lý Lê Hân không để ý đến Uông Tĩnh Phong, lại đem tầm mắt dời đến máy theo dõi, mà ở trong máy theo dõi Lan Sơ vẫn còn không coi ai ra gì cật lực ăn. Hân lơ đãng di chuyển tầm mắt, trong lúc vô tình nghiêng mắt nhìn đến tờ giấy tương tự tấm hình. Hân theo bản năng cầm lên, trái tim đột nhiên bị chấn động run lên.

Tờ giấy kia không phải cái gì khác, chính là hình chụp thai nhi lúc Lan Sơ khám thai. Mặc dù tấm hình hình ảnh có chút mờ hồ không rõ, nhưng là Đông Lý Lê Hân vẫn có thể nhìn đầy đủ rõ ràng thân hình rõ thai nhi. Một tia tâm tình kỳ diệu, mơ hồ xông vào đáy lòng của hân. Càng xem, loại tâm tình này liền thấm vào càng nhanh, cũng càng mãnh liệt.

Chốc lát, Đông Lý Lê Hân có chút không chịu được buông xuống tấm hình, thái độ thay đổi có chút phức tạp.

"Thế nào?" Uông Tĩnh Phong lập tức đã nhận ra Đông Lý Lê Hân quái dị, một phen liền đem tấm hình trong tay hân đoạt mất. Nhìn kỹ, hân nhất

thời không nhận được cảm khái ra tiếng. "Cái này là hình thái nhi sao? A. Thật thần kỳ a!"

Đông Lý Lê Hân không có đáp lời, Ưng Tĩnh Phong cảm khái để cho hẳn cảm xúc không nhận được sinh ra một chút xú hỗn loạn.

"Đông Lý, đây chính là con của người a. Thật đáng yêu a, nó tại sao có thể đáng yêu như thế, hẳn thật nhỏ thật nhỏ nha." Hiển nhiên, Ưng Tĩnh Phong là tình cảm người cha tràn lan. Hẳn không ngừng hôn vuốt ve tấm hình kia, chỉ kém không có lệ nóng quanh tròn.

Đông Lý Lê Hân nhú nhú mày, một phen đoạt lại tấm ảnh, tiện tay bỏ vào một trong ngăn kéo.

Ưng Tĩnh Phong bất mãn cong môi lên. "Hẹp hòi, mình xem một cái thì như thế nào." Lúc này hẳn quyết định, nếu đứa bé này có thể may mắn thuận lợi ra đời, đến lúc đó hẳn nhất định phải ngày ngày chạy tới xem, khiến Đông Lý Lê Hân cha ruột cũng phải đứng sang bên.

Đông Lý Lê Hân vẫn là trầm mặc không nói, hẳn lần nữa dời ánh mắt đến máy theo dõi trên người Lan Sơ. Cô đã đem thức ăn đầu bếp chuẩn bị cho cô tất cả đều ăn sạch, lúc này đang vuốt cái bụng, vẻ mặt thoải mái. Trước mặt cô mấy cái mâm lớn tất cả đều sạch sẽ, giống như bị người liếm qua.

"Thật là lợi hại, nhanh như vậy liền ăn hết xong rồi, chỉ là trong bụng của cô còn có đứa nhỏ muốn ăn, lại có thể lý giải." Tưởng tượng tình cảnh tiêu bảo bối ở trong bụng Lan Sơ, Ưng Tĩnh Phong đột nhiên đối với Lan Sơ sinh ra một chút xú tôn kính.

Đông Lý Lê Hân mấp máy môi, chợt đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất, nhìn phương xa, không biết nghĩ cái gì.

Ông Tĩnh Phong khó được không có đi quấy rầy Đông Lý Lê Hân, hẳn nghĩ sau khi nhìn qua một tấm hình như vậy, cho dù lạnh lùng như Đông Lý Lê Hân, trong lòng cậu ta cũng nhất định sẽ sinh ra mấy gợn sóng thôi. Dù sao cái bóng dáng nho nhỏ đó, cái sinh mạng nho nhỏ đó, là ruột thịt xương thịt của hẳn. Có lúc, máu mủ chính là một chuyện kỳ dị như vậy.

"Đưa cô ấy đi thôi." Hồi lâu, Đông Lý Lê Hân rốt cuộc phá vỡ trầm mặc.

"Cái gì?" Ông Tĩnh Phong nhất thời không có phản ứng, không biết rõ ý tứ trong lời nói Đông Lý Lê Hân.

Đông Lý Lê Hân lặp lại một lần nữa, "Đưa cô ấy trở về."

Ông Tĩnh Phong suy nghĩ một chút, hỏi dò: "Cậu không đi xuống cùng cô ấy trò chuyện sao?" Hẳn và công ty Bảo An cố ý giăng co cho tới trưa, mới đem Lan Sơ mang tới nhà Đông Lý Lê Hân, hẳn thậm chí ngay cả một câu nói đều không nói liền muốn đem người đưa đi sao? Vậy hẳn tại sao còn muốn mình đem Lan Sơ mang đến? Chẳng lẽ chính là vì cô ấy xin ăn một bữa cơm sao?

"Tìm người đặt máy theo dõi ở trong căn hộ của cô ấy." Đông Lý Lê Hân hỏi một đấng trả lời một nẻo, tựa hồ căn bản không nghe được nghi vấn của Ông Tĩnh Phong.

"Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì?" Ông Tĩnh Phong liếc mắt, người này lại muốn giày vò hẳn.

Đông Lý Lê Hân không nói thêm gì nữa, trực tiếp rời đi thư phòng, xuống lầu.

Ông Tĩnh Phong bất đắc dĩ chỉ có thể vừa phái người đến căn hộ của Lan Sơ lắp máy theo dõi. Vừa để người của công ty Bảo An lần nữa cho Lan Sơ mang theo bịt mắt, bí mật đưa cô đi nha.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Không Có Tim Không Có Phổi

Ăn uống no đủ, hơn nữa xe hơi lại di chuyển cực kỳ vững vàng. Tâm mắt lần nữa bị vây trong bóng tối Lan Sơ định dựa vào lưng ghế, ngáy o o liền ngủ mất tới. Tới thời điểm giày vò thời gian dài như vậy, đoán chừng lúc trở về cũng cần thời gian giống nhau, thay vì ngu ngốc ngời, còn không bằng nghỉ ngơi cho khỏe.

Lan Sơ ngủ yên tâm thoải mái, ngược lại làm cho những người ngồi cùng với cô đều nhịn không được có chút kinh ngạc. Đối thành bất luận kẻ nào, cũng không thể không có tim không có phổi ở vào thời điểm này ngủ ngon.

Sau khi xe chở Lan Sơ ở cố ý vòng một chút đường quanh co, rốt cuộc chậm rãi dừng vào cách nhà trọ Lan Sơ không xa lắm trên đường nhỏ. Lúc này, Lan Sơ vẫn còn ngủ say. Người trong xe lại đợi một hồi, còn chưa thấy Lan Sơ tỉnh lại, chỉ có thể lên tiếng kêu tỉnh cô.

"Đã đến, cô có thể trở về nhà."

Thanh âm đàn ông ôn hòa dễ nghe, mềm mại kích thích màng nhĩ Lan Sơ. Cô không khỏi than nhẹ một tiếng, nửa mê nửa tỉnh tựa như hỏi một câu, "Đừng. Cái gì?"

"Đã đến nhà cô, cô có thể trở về nhà." Giọng đàn ông dễ nghe lần nữa vang lên, Lan Sơ cũng từ từ thanh tỉnh một chút.

"A, cảm ơn." Lan Sơ nói cảm ơn, nhưng ngủ hồ đồ cô lại quên mất mình còn mang bị mắt. Bất luận cô dùng sức mở mắt như thế nào, trước mắt đều là một mảnh tối đen, điều này làm cho cô không nhịn được đầu đầy nghi vấn. "A, ban ngày làm sao lại tối như vậy?"

"Trước xin mời xuống xe thôi." Trong giọng nói Đối phương hơi có chút bất đắc dĩ.

Sau khi nghe thấy, có người duỗi tay tới đây, nhẹ nhàng nắm tay nhỏ bé Lan Sơ, dẫn cô xuống xe.

Lan Sơ ngây ngốc đứng ở bên lề đường, nghe thanh âm động cơ xe hơi cách cô càng ngày càng xa. Vì vậy, cô chỉ có thể tự mình tháo xuống bít mắt còn đeo vào trên mặt cô. Sau đó, cô nhìn chung quanh một chút, trên đường nhỏ một người cũng không có. Điều này đường nhỏ thật ra thì rất nhỏ, kẹp ở giữa hai tòa nhà cao tầng, còn là con đường cùng. Cho nên, nơi này sẽ ít có người nào ra vào, trừ kẻ lang thang.

Lan Sơ ngáp một cái, duỗi lưng một cái, nhắc chân đi ra đường nhỏ. Sau khi nhận rõ phương hướng, liền chạy bộ di chuyển trở về nhà.

Vừa vào cửa, Lan Sơ liền bị tiếng vang máy bay điên cuồng không ngừng làm cho giật mình kinh hãi. Cô vội vã ném xuống túi xách, nhào tới máy điện thoại bên cạnh, nhanh chóng tiếp lên điện thoại."Này."

"Cậu đang làm cái gì? Điện thoại di động tắt máy, máy bay riêng cũng không nhận, không biết được bọn mình sẽ lo lắng sao? Khám thai xong cũng không biết gọi điện thoại thông báo bọn mình một cái!" Điện thoại đầu kia nhất thời truyền đến gào thét của Bạch Nhã, nói vậy ở trong khoảng thời gian Lan Sơ này, cô cùng Hồng Quyên, Hoàng Oanh ít nhất gọi cho cô không dưới một trăm cuộc.

Lan Sơ liếc mắt, "Điện thoại di động mình có thể không tắt máy sao? Các cậu cũng không biết gọi cho mình bao nhiêu cuộc điện thoại, đã sớm hết pin tự động tắt máy." Người này lại vẫn không biết xấu hổ trách cô. Cũng không hiểu được là ai một mực cuồng gọi điện thoại cho cô, gọi điện thoại di động cho cô còn chưa có khám thai xong đã gần hết pin. Cô nhất định phải bảo họ cho cô thêm hai điện thoại di động, ba người tách ra gọi

điện thoại cho cô. Nếu không, điện thoại di động đáng thương của cô sớm muộn gì phải báo hỏng.

"Vậy máy bay riêng đâu? Cậu không phải là đã sớm khám thai xong? Thế nào hiện tại mới nghe điện thoại?" Bạch Nhã thanh âm hơi nhỏ đi một chút, nhưng vẫn là không thể nào khiêm nhường.

"Mình vừa trở về." Lan Sơ nhìn một chút đồng hồ quả quýt trên tường, nói thật.

Thanh âm Bạch Nhã lập tức lại tăng lớn âm lượng. "Cậu đã chạy đi đâu? Không phải nói với cậu sao? Thời điểm một mình không cần chạy loạn khắp nơi!" Cô cùng Hồng Quyên, Hoàng Oanh thiếu chút nữa gắp chết, không nghĩ tới Lan Sơ lại tốt bụng tình ở bên ngoài chơi một vòng.

"Các cậu lại không có thời gian, mình ngày ngày một mình buồn bực ở nhà không khó chịu sao? Hơn nữa, thời điểm mang thai hoạt động nhiều, đối với con gái mình rất tốt." Lan Sơ cây ngay không sợ chết đứng, còn nhiều phụ nữ có thai một mình ở trên đường cái đi tới đi lui, cô làm sao lại không được? Còn nữa, cô mới không phải một mình đi loạn chung quanh, cô vẫn là ngồi trong xe hóng gió.

"Về sau không cho phép biến mất như vậy, Hồng Quyên cùng Hoàng Oanh cũng nhanh chóng muốn giết người." Bạch Nhã thở dài một cái, nếu là tính khí Lan Sơ cùng các cô giống nhau, họ sẽ không lo lắng nhiều như vậy. Kể từ sau khi Lan Sơ mang thai, ba người bọn họ thật muốn cô biến thành một người mẹ già.

"Biết rồi, cứ như vậy đi, mình muốn đi nhà cầu rồi, bái bai." Nói xong, Lan Sơ tương đối dứt khoát trực tiếp cúp điện thoại, xoay người xông về phòng vệ sinh. Nhưng nàng kìm nén sắp chết rồi, dọc theo con đường này, cô đều quên yêu cầu đi phòng vệ sinh rồi.

Trong phòng vệ sinh sau khi thông thả giải quyết vấn đề sinh lý cá nhân, Lan Sơ đi trở về đến trong phòng khách, cả người lười biếng co quắp tựa vào trên ghế sa lon.

Rốt cuộc an tĩnh lại, cũng cuối cùng kết thúc. Lúc này, Lan Sơ lại không khống chế được tinh thần sửng sờ.

Cô mới vừa rồi là bị bắt cóc đi, nhưng là tại sao trói lại như vậy, lại để cho cô lông tóc không hao tổn về nhà đây?

Nếu người trói cô là hai nhóm người, tại sao người sau cứu cô, còn cần phải mang cô tới một địa phương cô không biết, cho cô ăn một bữa cơm no sau mới đem cô đưa về nhà? Chẳng lẽ là bọn họ sợ cô đói bụng lắm? Hay là sợ cô trước rất kinh hãi, cho nên mới tìm một chỗ để cho cô tâm tình khẩn trương hòa hoãn một chút.

Bất quá tựa hồ không giải thích thôi. Hơn nữa, cả ngày lẫn đêm cô không phải tại một mình trong căn hộ viết báo cáo, chính là về nhà đi làm thí nghiệm. Cô giống như cũng không có thời gian đi ra ngoài đặc tội người nào hoặc là làm quen người nào, hôm nay làm sao lại không giải thích được trêu chọc hai nhóm người đây? Sẽ không phải là Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh họ gây ra họa, lại làm cho cô xui xẻo mang theo oan uổng chứ.

Lan Sơ càng nghĩ càng cảm thấy nhức đầu, trăm mối vẫn không có cách giải, liền dứt khoát cái gì cũng không nghĩ.

Hôm nay chuyện này cô là khẳng định không thể đi hỏi bọn Hồng Quyên. Ngộ nhỡ bị họ phát hiện, đoán chừng ba người họ cũng sẽ diên mất. Ở lúc cô còn không có làm rõ ràng đại khái là chuyện gì xảy ra trước, cô cảm thấy mình cần thiết phải giấu diếm ba tên kia.

Cúi đầu, đôi tay dịu dàng xoa bụng của mình, vẻ mặt Lan Sơ từ ái đối với bụng của mình nói đến lời nói. "Niếp Niếp a, hôm nay là không phải rất

kích thích? Có phải hay không chơi rất vui vẻ? Mẹ cũng cảm thấy rất kích thích rất vui vẻ chứ." Dừng một chút, Lan Sơ ngẩng đầu lên, ngó ra ngoài cửa sổ, hơi có chút hương tới tiếp tục nói. "Không biết được còn có hay không có người bắt cóc mẹ? Mẹ thật là muốn mang Niếp Niếp chơi lần nữa đây. Nếu không như vậy đi, mẹ mang Niếp Niếp đi chơi nhảy Bungee thôi. Mẹ còn không có chơi đùa đâu, nghe nói cái trò chơi đó so với bị bắt cóc còn kích thích chơi không tồi đâu. Chỉ là, chơi tốt nhất vẫn là thí nghiệm khoa học, về sau Niếp Niếp nhất định phải cùng mẹ cùng nhau làm thí nghiệm nha."

Lan Sơ tự nhiên cùng bảo bối trong bụng vừa nói lời tri kỷ của cô, hoàn toàn không biết một màn này, sẽ bị máy theo dõi, Đông Lý Lê Hân nhìn rất rõ ràng.

Sau khi nghe xong những lời Lan Sơ nói với bảo bối, cho dù là hận không thể tự tay bóp chết, Đông Lý Lê Hân cũng không nhịn được có chút phát điên muốn giậm chân. Đây rốt cuộc là mẹ gì? Có người làm mẹ như thế sao? Mang thai lại vẫn muốn đi chơi nhảy Bungee, ngộ nữa thương tổn tới đứa bé làm thế nào? Khó trách cô ấy yêu thích làm thí nghiệm linh tinh, bộ dáng này của cô căn bản là giống biến thái!

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Âm Thầm Chú Ý

Sự kiện bắt cóc giống như cứ như vậy kết thúc, sau khi Lan Sơ thận trọng qua vài ngày nữa, cuộc sống cô lại khôi phục thái độ không có tim không có phổi. Bạch Nhã, Hồng Quyên cùng Hoàng Oanh tựa hồ cũng càng ngày càng bận rộn, điều này cũng làm cho cô tự do không ít.

Cô vội vàng lặng lẽ nhận một ít công việc, cô nghĩ góp tiền mua công cụ thí nghiệm. Hồng Quyên vì ngăn chặn cô trong lúc mang thai làm thí nghiệm, liền công việc cũng không cho phép cô nhận. Hiện tại thì tốt không dễ dàng bắt được cơ hội, vô luận như thế nào cô cũng phải nắm chặt thời gian làm nhiều một ít chuyện.

Nhưng trạng thái mang thai, hoặc nhiều hoặc ít còn là ảnh hưởng tiến độ công việc của Lan Sơ.

Cô cũng đã không thể giống như trước như vậy, công việc chẳng phân biệt được ngày đêm, cũng không thể tùy ý dùng lương khô lấp đầy dạ dày bản thân. Cô không chỉ có muốn đầy đủ nghỉ ngơi tốt, còn phải để cho mình ăn xong uống tốt, cuối cùng còn phải rút ra đầy đủ thời gian đi ra ngoài vận động. Đem toàn bộ những chuyện này sau khi làm xong, thời gian công tác của cô căn bản liền còn dư lại không có bao nhiêu.

Chỉ là trạng thái như vậy, cũng có điểm tốt, hiệu suất công việc của Lan Sơ rõ ràng đề cao gấp mấy lần.

Tất cả ở trong mắt của Lan Sơ cũng không có bất kỳ thay đổi. Mỗi một ngày, cô đều tự tại thản nhiên trải qua cuộc sống gia đình của mình tạm ổn. Không biết, người bị hại chịu khổ thủ đoạn của cô, đang xuyên qua máy

theo dõi, âm thầm quan sát cô. Cô tự cho là cuộc sống bình thường, thật ra thì sớm bị nhìn thấu.

Mặc dù là Đông Lý Lê Hân để Ông Tĩnh Phong tìm người lắp máy theo dõi trong nhà Lan Sơ, nhưng mà hẳn sẽ rất ít đi thăm dò nhìn kết quả giám thị. Hẳn làm như vậy, chỉ là vì phòng bị Lan Sơ. Đối với chuyện khác, hẳn cũng không cảm thấy hứng thú. Huống chi, người theo dõi của hẳn còn không có bỏ chạy, hẳn mỗi ngày đều sẽ nghe Ông Tĩnh Phong báo cáo nhận được ở bên đó điều tra liên quan hành tung Lan Sơ.

"Mệt chết mình, mình nói tháng này cậu phải cho mình gấp mười lần tiền làm thêm giờ, nếu không mình liền không làm." Vừa vào phòng làm việc của Đông Lý Lê Hân, Ông Tĩnh Phong liền không nhịn được hết sức khó chịu hướng Đông Lý Lê Hân kêu la. Coi như hẳn là phụ tá của cậu ta thì thế nào, người này hoàn toàn chính là coi hẳn như máy móc để sai bảo. Lại sai bảo thêm nữa, hẳn sớm muộn gì cũng chết ở trên tay Đông Lý Lê Hân.

Nghe được thanh âm Ông Tĩnh Phong, Đông Lý Lê Hân từ trong văn kiện ngẩng đầu lên, lạnh giọng hỏi: "Cậu đi đâu?"

"Còn có thể đi đâu, đương nhiên là đi lấy hành tung của Cô ấy báo cáo." Ông Tĩnh Phong thở ra, chen đến trước bàn làm việc Đông Lý Lê Hân ngồi xuống. Tiện tay rút tờ khăn giấy, xoa xoa trên trán.

Đông Lý Lê Hân nhíu nhíu mày, vẻ mặt hơi có chút không vui. "Cái này hình như không cần cậu đi cầm nữa." Kể từ sự kiện bắt cóc lần đó đi qua, thời gian Ông Tĩnh Phong đặt ở chuyện của Lan Sơ rõ ràng giống như nhiều một chút.

"Hôm nay không giống nhau, cô ấy đi khám thai, cho nên đương nhiên là tự bản thân mình đi lấy tương đối an toàn một chút." Ông Tĩnh Phong liếc Đông Lý Lê Hân một cái, sau cười mỉ mỉ quơ quơ túi tài liệu trong tay, giống như nhạt được bảo bối gì.

Đông Lý Lê Hân mày nhíu lại chặt hơn. "Đã như vậy, cậu tại sao muốn cầm tới công ty?" Biết rõ muốn giữ bí mật, vẫn còn cố ý đem tài liệu cầm tới công ty. Ngộ nhỡ bại lộ, đến lúc đó còn che dấu thế nào.

"Vậy được, mình hiện tại đưa đến nhà cậu vậy được rồi chứ." Uông Tĩnh Phong nổi giận, hăn ngày ngày mệt chết như vậy. Đông Lý Lê Hân không cảm kích thì thôi, lại vẫn khắp nơi bới móc. Tức chết hăn, hăn muốn bãi công, hăn nhất định phải bãi công.

Đông Lý Lê Hân đột nhiên để bút xuống, trầm giọng ra lệnh. "Đưa cho mình."

"Cậu cái tên này, so với Tổng Thống còn khó phục vụ." Uông Tĩnh Phong cực kỳ khó chịu đem túi tài liệu dùng sức đập vào trước mặt của Đông Lý Lê Hân, còn vô cùng bất nhã bắt chéo hai chân.

Đông Lý Lê Hân nhìn Uông Tĩnh Phong một cái, cầm lấy túi tài liệu, hai ba lần mở ra. Năm đuôi túi đổ ra ngoài, nhất thời đổ ra mười mấy tấm hình cùng mấy tờ ghi chép, tờ giấy đơn giản lại cặn kẽ ghi chép hành tung của Lan Sơ. Mà trong mười mấy tấm ảnh chụp kia, cũng không hoàn toàn đều là tấm hình Lan Sơ, còn xen lẫn có ba bốn tờ hình thai nhi. Điều này làm cho trong lòng Đông Lý Lê Hân không hề phòng bị, trái tim có chút nhất thời rung động. Một loại tâm tình khó tả, đột nhiên hiện lên ra ngoài.

"A, tiểu tử kia giống như trưởng thành một chút đấy." Uông Tĩnh Phong hai mắt tỏa sáng, nhanh chóng đoạt lấy hình thai nhi trong đó, thái độ người cha lại bắt đầu tràn lan. Trên đường đi quá nhanh, hăn cũng không kịp trước lặng lẽ mở ra nhìn một chút.

Nghe vậy, Đông Lý Lê Hân không nhịn được cũng cầm lên, nhìn hơi có chút cẩn thận. Quả nhiên so sánh lần trước hăn thấy hình thai nhi, đúng là có chút lớn lên. Xem ra rất khỏe mạnh. Trong khoảng thời gian này thông

qua giám thị, hẳn ngược lại biết cuộc sống Lan Sơ coi như tương đối quy luật, đây đối với sự phát triển của bảo bối đúng là rất có tác dụng .

Nhìn hình trong tay, Đông Lý Lê Hân biểu tình không nhịn được cũng bắt đầu thay đổi phức tạp. Hắn không cách nào xem nhẹ sự tồn tại khi nhìn hình thai nhi thì đáy lòng chỗ sâu nhất sinh ra một ít tia mềm mại.

Thấy thế Uông Tĩnh Phong chợt đứng dậy tiến tới trước mắt Đông Lý Lê Hân. Cầm hình thai nhi, đặt ở bên cạnh Đông Lý Lê Hân biểu cảm khoa tay múa chân, cuối cùng cho ra một kết luận hết sức khẳng định. "Ừ, thật sự không giống."

Đông Lý Lê Hân lạnh lùng quét Uông Tĩnh Phong một cái, không để ý tới hắn.

"Xem một chút, này bảo bối rất đáng yêu, nhìn lại cậu một chút, cậu nơi nào đáng yêu?" Uông Tĩnh Phong mặt tràn đầy khinh bỉ liếc xéo Đông Lý Lê Hân, giọng nói càng thêm kiên định. "Không giống, tuyệt đối không nhau."

Đông Lý Lê Hân nhú nhú mày, một phen kéo hình trên tay Uông Tĩnh Phong, đem nó trước từ trong túi tài liệu đổ ra, toàn bộ lấy trở về.

Uông Tĩnh Phong đột nhiên vẻ mặt thành thật mà hỏi: "Cậu xác định không cần làm một cái giám định DNA sao?"

Đông Lý Lê Hân nhìn thẳng Uông Tĩnh Phong, không có đáp lời.

Uông Tĩnh Phong nhìn từ trên xuống dưới Đông Lý Lê Hân, từ ánh mắt đến vẻ mặt, đều là rõ ràng khó có thể tin. "Cậu nói cậu là người không gần nữ sắc, làm sao có thể sẽ lợi hại như vậy, lần thứ nhất đã làm cho đối phương trúng thầu rồi hả? Đây cũng quá không thể tưởng tượng nổi." Đã nói Đông Lý Lê Hân có bạn tốt Tây Môn Hạo Vũ, tên kia ngày ngày đều có

một đồng lớn scandal trắng hoa, làm sao lại không làm người phụ nữ nào trúng thầu rồi sao?

Đông Lý Lê Hân ánh mắt tối sầm lại, rất có một loại cảm giác muốn giết người. Hăn nhíu chặt mày, bộ mặt âm hàn nói: "Cậu nếu quả như thật rảnh rỗi như vậy, không bằng về sau làm công nhân vệ sinh, công việc này cũng do cậu làm."

"Hừ! Không giống, quả nhiên một chút cũng không giống." Ông Tĩnh Phong không phục dùng sức hừ một tiếng, nói xong quay người bỏ chạy (ha ha ha. Chết mất). Hăn mới không tin Đông Lý Lê Hân sẽ không có nghi vấn, nhưng nếu tin Đông Lý Lê Hân muốn lưu lại đứa bé này, vậy hăn sớm muộn gì sẽ cưới vợ yêu cầu giám định con. Người nhà Đông Lý thị cũng không phải là bình thường, hăn muốn nhận đứa bé này vào Đông Lý thị, liền nhất định phải giám định DNA trước.

Nhìn Ông Tĩnh Phong xa xa chuồn mất, Đông Lý Lê Hân ở trong yên lặng, lại lấy ra hình thai nhi.

Trong hình, thân hình thai nhi, rõ ràng lại mượt mà một chút. Nhìn qua thai nhi ở trong cơ thể mẹ lớn lên tốt vô cùng, tuyệt không có bất kỳ vấn đề. Đối mặt với hình thai nhi, Đông Lý Lê Hân thái độ càng thêm phức tạp.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hãn Muốn Đưa Bé

Mắt thấy bụng Lan Sơ càng ngày càng lớn hơn, nhưng Đông Lý Lê Hân thủy chung không có làm ra bất kỳ hành động.

Uông Tĩnh Phong ngày ngày lén lút hỏi hãn nhiều lần, chuyện của Lan Sơ rốt cuộc muốn làm thế nào. Nhưng đối với việc này, hãn chính là không nói một lời, không làm bất kỳ bày tỏ gì. Chỉ là một nữa nhắc nhở Uông Tĩnh Phong, không cần buông lỏng giám thị đối với Lan Sơ.

Cũng không biết là thật bận rộn, chính là trong lòng có chuyện gì không bỏ được. Quỹ đạo cuộc sống Đông Lý Lê Hân, cơ hồ tạo thành hai điểm tạo thành một đường thẳng. Công ty, trong nhà; công ty, trong nhà. Ngay cả ba vị bạn tốt mời, cũng một mực không rảnh để ý. Giống như là hạ quyết tâm, muốn đem toàn bộ tinh lực, hoàn toàn tập trung vào trên công việc như vậy.

Rốt cuộc, đông trong lê hân xa cách, làm cho ba vị bạn tốt của hãn bất mãn đạt tới cực điểm.

Vì vậy, buổi tối ngày nào đó, sau khi xác nhận Đông Lý Lê Hân còn đang ở trong công ty làm thêm giờ. Bắc Đường Căn Du bằng nhanh nhất tốc độ, chạy tới tập đoàn Đông Lý. Trực tiếp đem Đông Lý Lê Hân vẫn còn làm việc chặn cướp đi ra ngoài, cũng nhanh chóng mang hãn đến dàn nhảy COOLKOU.

Địa điểm là Tây Môn Hạo Vũ chọn, kể từ khi hãn và Bạch Nhã dây dưa cùng một chỗ, hãn thường sẽ lôi kéo Nam Vinh Dịch Khiêm và Bắc Đường Căn Du tới đây giúp đỡ sàn nhảy buôn bán.

Lần này, bốn người vẫn như cũ lựa chọn an tĩnh, tầm mắt lại cực kỳ phổ biến rộng rãi vị trí các góc. Không gần sàn nhảy, có thể dễ dàng đem tình huống sàn nhảy thu vào đáy mắt.

Chỉ là, trên bàn rõ ràng để bốn ly rượu, cũng chỉ có Bắc Đường Căn Du cùng Đông Lý Lê Hân đang ngồi, Nam Vinh Dịch Khiêm cùng Tây Môn Hạo Vũ không biết tung tích.

Hai người nhìn nhau chẳng nói gì yên lặng uống một hồi rượu, cuối cùng là thấy Nam Vinh Dịch Khiêm khoan thai tới chậm.

"Nam Vinh công tử đây là thế nào? Xem mắt không thoải mái sao?" Vừa thấy được Nam Vinh Dịch Khiêm, Bắc Đường Căn Du mặt ôn hòa chế nhạo một câu.

"Đừng nói nữa, thiếu chút nữa cùng ông cụ cãi vả." Nam Vinh Dịch Khiêm đen gương mặt, ngồi ở bên cạnh Đông Lý Lê Hân rằm thối, một bộ dáng khó chịu tới cực điểm. Hắn một phen bưng lên ly rượu trước mặt, ngửa đầu liền đổ đi xuống.

Bắc Đường Căn Du vẫn như cũ cười hết sức ôn hòa, hỏi: "Không phải là xem mắt sao? Tại sao lại cãi lộn ầm ỹ?"

Nam Vinh Dịch Khiêm tức giận hỏi ngược lại: "Nếu là ông cụ nhà cậu âm thầm thiết kế cậu đi xem mắt, cậu sẽ cao hứng?" Nói xong, hắn đã lấy ly rượu bên cạnh Bắc Đường Căn Du lại muốn chuốc xuống, lại bị nhiều hơn một cái tay đoạt mất.

"Đó là cậu quá ngu ngốc." Không biết Tây Môn Hạo Vũ từ đâu đi tới không khách khí chen miệng cay độc nói Nam Vinh Dịch Khiêm một câu, hơn nữa không nhìn ánh mắt giết người của Nam Vinh Dịch Khiêm, đem ly rượu của hắn đoạt lại chậm rãi giơ lên bên môi, ưu nhã đặc ý một hớp liền uống cạn hơn phân nửa ly.

Nam Vinh Dịch Khiêm gợi lên một chút mỉm cười giấu cợt, giọng nói kỳ quái đáp lại một câu. "A, mình tưởng là ai, hóa ra là Tây Môn công tử, thật là khó có được Tây Môn công tử lại vẫn nhớ ba mình đây."

Tây Môn Hạo Vũ nhíu mày, nói về: "Không có biện pháp, quá bận rộn." Nói xong, hãnh nghiêng đầu liếc mắt nhìn phương hướng vũ đài.

"Đây cũng là nhiều phụ nữ như vậy, Tây Môn công tử có thể vội vàng tới đây mới lạ." Nam Vinh Dịch Khiêm liếc Tây Môn Hạo Vũ một cái, thân thể dựa người về sau, làm ra một loại dáng dấp đại gia.

Tây Môn Hạo Vũ đột nhiên cười không được rức rở, rõ ràng cho thấy cố ý muốn chọc giận chết Nam Vinh Dịch Khiêm. "Ít nhất mình sẽ không đành để ông cụ thiết kế đi xem mắt."

"Cậu đừng đắc ý, sớm muộn gì ông cụ nhà cậu cũng sẽ ép cậu đi xem mắt." Nam Vinh Dịch Khiêm nổi giận rót cho mình một ly rượu tràn đầy, bưng ly rượu lên đến miệng thì lại khó chịu bổ sung đôi câu. "Còn có hai người các cậu, các cậu cũng giống vậy." Cái này thì có cái gì buồn cười, sớm muộn gì sẽ đến phiên trên người của bọn họ, hiện tại cười, xem bọn họ tương lai thế nào khóc.

Bắc Đường Căn Du nhàn nhạt quét Nam Vinh Dịch Khiêm một cái, xem thường. "Thương giới kết thân, này rất bình thường, cậu đã sớm nên có tự giác rồi." Cuộc sống xưa nay đều là như thế, có được có mất. Bọn họ là phong quang vô hạn CEO của tứ đại tập đoàn, vậy hôn nhân bọn họ, dĩ nhiên là sẽ không có quá nhiều tự do. Chuyện này, rất sớm trước kia, hẳn cũng đã giác ngộ.

Nghe vậy, Đông Lý Lê Hân vẫn chỉ là trầm mặc mỉm môi uống rượu, ánh mắt không nhìn được tối sầm. Lời Nói Bắc Đường Căn Du một chút cũng không sai, đừng nói hôn nhân cha mẹ hẳn là một nước cờ thương giới

kết thân, ngay cả hôn nhân ông bà hãnh cũng đồng dạng là mang theo ích lợi hai phe kết hợp.

Tây Môn Hạo Vũ cảm giác Đông Lý Lê Hân tựa hồ có tâm sự gì, rõ ràng nhìn có chút hả hê, lại cố làm ân cần hỏi han: "Đông Lý thế nào? Giống như tâm sự nặng nề."

"Đông Lý có ngày nào là không phải bộ dáng này? Giống như người của toàn thế giới đều thiếu nợ tiền của hãnh." Nam Vinh Dịch Khiêm oan hận Đông Lý Lê Hân một cái, tiếp tục uống rượu đập hỏa khí. Hiển nhiên, uống rượu đập tắt hỏa khí không phải một biện pháp tốt. Hãnh càng uống...hỏa khí trong lòng ngược lại càng mạnh.

Nam Vinh Dịch Khiêm lời còn chưa dứt, Đông Lý Lê Hân đột nhiên buông xuống ly rượu. "Mình đi nha." Nói xong, hãnh đứng dậy đã.

"Này này!" Nam Vinh Dịch Khiêm theo bản năng muốn đi kéo Đông Lý Lê Hân, tiếc rằng Đông Lý Lê Hân đi quá nhanh, hãnh chưa kịp bắt lại cánh tay cậu ta. "Người này, làm sao lại không đáng yêu như vậy?"

"Đông Lý cứ như vậy, cậu cho rằng cậu thật đáng yêu sao?" Tây Môn Hạo Vũ khinh thường liếc Nam Vinh Dịch Khiêm một cái, cũng đứng dậy rời đi chỗ ngồi.

Bốn người tụ hội, lúc này lại lần nữa còn dư lại hai người.

Vừa ra khỏi sàn nhảy, Đông Lý Lê Hân liền sai bước đi hướng bãi đậu xe. Vừa đi, vừa lấy điện thoại di động ra rút gọi điện thoại cho Uông Tĩnh Phong.

"."

"Trong vòng ba ngày, dẫn cô ấy tới, mình muốn đưa bé."

Ông Tĩnh Phong mới vừa tiếp thông điện thoại, còn chưa kịp chào hỏi, Đông Lý Lê Hân liền trực tiếp cắt đứt, hẳn cũng không phải là luôn luôn phun ra mệnh lệnh của mình.

"Cái gì? Cậu nói cái gì? Này."

Điện thoại đầu kia Ông Tĩnh Phong rõ ràng sợ giật mình, đang muốn xác nhận, liền bị Đông Lý Lê Hân cúp điện thoại. Muốn gọi trở lại hỏi thăm đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng Đông Lý Lê Hân thờ ơ, thủ chung không nhận điện thoại của hẳn.

Đông Lý Lê Hân tốc độ nhanh nhất tìm được xe của mình, mặt kiên quyết ngồi xuống, sau đó nhanh chóng đi ô tô về nhà. Hẳn muốn tự mình đi chuẩn bị một phần hiệp nghị, một phần hiệp nghị có liên quan mượn bụng sinh con.

Lúc ban đầu thời điểm tra được Lan Sơ, hẳn vốn định trực tiếp liền giải quyết xong Lan Sơ cùng đứa nhỏ trong bụng của cô. Nhưng trong lòng không khỏi có một loại ý định, làm cho hẳn chậm chạp không có động thủ. Hiện tại, hẳn rất cuộc hiểu rõ là loại tâm tư gì rồi. Nguyên nhân căn bản hẳn lưu tình, đơn giản chính là muốn hoàn toàn nắm trong tay cuộc sống tự do của mình.

Làm con trai trưởng cháu ruột duy nhất của Đông Lý thị, hẳn nhất định phải có mấy đứa con của chính mình, làm Đông Lý thị tiếp tục truyền lại tiếp. Nhưng mà, hẳn vô cùng ghét phụ nữ, hẳn không muốn cùng bất kỳ phụ nữ nào kết hôn. Vậy thì thật là tốt, con trai hẳn quan trọng nhất, sẽ phải lập tức ra đời rồi. Thay vì lãng phí thời gian cùng hơi sức đi giải quyết phiền toái này, còn không bằng để phiền toái này biến thành công cụ có lợi hữu ích đối với hẳn. Cứ như vậy, cho dù hẳn không có hôn nhân, cũng sẽ không có vấn đề quá lớn rồi.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Lại Bị Bắt Cóc

Lan Sơ cho tới bây giờ cũng không hối hận qua cái gì, nhưng là lần này nàng thật hối hận. Cô đang êm đẹp, tại sao phải cùng bảo bối trong bụng cô nói gì có muốn lại bị bắt cóc lần nữa hay không? Lần này tốt lắm, cô thật lại bị bắt cóc.

Sáng sớm rời giường, mí mắt phải Lan Sơ vẫn nhảy không ngừng. Xưa nay cô không tin tà ma, căn bản sẽ không để vào trong lòng, tiếp tục tất cả chuyện cô phải làm mỗi ngày. Ngủ trưa rời giường, cô càng thêm quả quyết đổi lại quần áo đi ra cửa, mang túi của mình bắt đầu ra cửa đến công đi bộ viên rèn luyện thân thể. Hoàn toàn không thấy mí mắt phải của mình càng nhảy càng lợi hại.

Cho đến khi cô ở chỗ nào đó của công viên người thừa thớt, bị người từ phía sau lưng chụp vào bịt mắt có thể ngăn cản tầm mắt, cũng bị đối phương dẫn dắt dọc theo đường đến xe. Cô lúc này mới cảm nhận sâu sắc được ý nghĩa hai chữ hối hận này.

Có lẽ bên trong mọi chuyện, cô thấy có thể may mắn duy nhất là đối phương che lại ánh mắt của cô, chưa từng cho cô bất kỳ tầm mắt tự do. Mà người đem nàng dẫn dắt lên xe, cũng để cho cô có một loại cảm giác quen thuộc.

Tựa hồ chính là một nhóm người hồi trước cứu tính mạng của cô.

Chỉ là, cho dù cô thông minh đoán được đối phương có thể sẽ không thương tổn tới mình. Nhưng lần nữa bị bắt cóc, cảm giác cũng thực làm cho người ta cực kỳ khó chịu. Cô một không có tài, hai không có sắc, tại sao

muốn hết lần này đến lần khác bắt cóc cô? Muốn bắt cũng có thể bắt Bạch Nhã hoặc là Hoàng Oanh thôi. Cho dù là bắt cóc Hồng Quyên cũng có lý đi, cố tình là cô người có vai trò thấp nhất lại hai lần gặp nạn.

Càng nghĩ, Lan Sơ càng thấy tức giận. Cô chột dựa người về sau, không quá lưu loát bắt chéo chân. Hai tay khoanh vòng ở trước ngực, làm ra một bộ dáng hung ác. Sau đó, lên giọng hô một tiếng, "Tôi đói bụng!"

Hiển nhiên, lần này đối phương là có chuẩn bị mà đến, "Bánh ngọt cùng thịt khô, cô muốn ăn cái nào?"

Giọng nói đàn ông ôn hòa quen thuộc, chứng thực phỏng đoán Lan Sơ, quả nhiên cùng nhóm người. Cô an tâm đồng thời tâm tình cũng càng thêm khó chịu. Vì vậy, cô tương đối không khách khí nói: "hai loại đều muốn ăn!"

"Tốt."

Mặc dù thái độ Lan Sơ hết sức ác liệt, nhưng thái độ đối phương thủy chung rất khách khí.

Một hồi âm thanh soạt soạt mở bao bì đi qua, Lan Sơ cảm thấy có đồ đưa tới bên miệng của cô. Cô lập tức há to miệng, hung hăng cắn một miếng lớn. Phồng má, cắn răng nghiền lợi nhai.

Mùi vị tuyệt vời, thoáng chốc ở trong miệng Lan Sơ khuếch tán ra. Nói trong lòng, đối phương chuẩn bị thịt khô ăn thật ngon thật không phải bình thường. Đám người kia ngược lại trước lạ sau quen nữa à, biết cô là người phụ nữ có thai, bụng tùy thời sẽ đói, thế nhưng thân thiết như vậy còn chuẩn bị thịt khô cùng bánh ngọt cho cô. Chẳng lẽ bây giờ công việc bắt cóc, cũng bắt đầu dạy chất lượng phục vụ rồi sao? (>_< nhà khoa học có khác)

Trong lòng một suy nghĩ lung tung, Lan Sơ đột nhiên bật thốt lên. "Hừ! Đừng tưởng rằng các người cho tôi ăn thịt khô cùng bánh ngọt, tôi sẽ khen ngợi các người, tôi tuyệt đối sẽ không khen ngợi các người, các người đừng có nằm mộng!"

Lời vừa nói ra, bên trong xe nhất thời lọt vào một mảnh quỷ dị trầm mặc.

Cho dù mắt không thấy được, Lan Sơ cũng có thể cảm thấy, người của đối phương giống như đều cảm thấy đột nhiên lạnh. Được rồi, cô thừa nhận, lời nói cô mới rồi nói, xác thực vô cùng rét lạnh.

Thù mới hận cũ, làm cho tâm tình tuyệt đối không thoải mái khẩu vị Lan Sơ mở rộng ra.

Cô đem thịt khô cùng bánh ngọt đối phương chuẩn bị cho cô không ăn còn một mớ không, còn đem nước đối phương chuẩn bị cho cô cũng uống sạch sẽ. Nếu không phải là đối phương không có nghĩ đến cô như thế này mà vẫn tham ăn, có thể uống, cho nên cũng không có chuẩn bị quá nhiều thức ăn nước uống. Nếu không, Lan Sơ nhất định sẽ ăn nhiều hơn, uống nhiều hơn.

Ăn uống no đủ, Lan Sơ không hài lòng chán ghét đá một cái. Thân thể ngửa về phía sau, đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật .

Một lần trước, thời gian xe di chuyển ở trên đường không ít, đoán chừng lần này cũng sẽ một dạng. Thay vì ngồi không tức giận, còn không bằng cô nằm chặt thời gian, nuôi dưỡng, tích trữ tinh thần cùng trí tuệ. Để tránh gặp phải chuyện đột ngột phát sinh, khiến mệt mỏi làm cho phản ứng chậm chạp.

Lan Sơ dự liệu một chút cũng không sai, cô đều đã ngủ một đoạn thời gian không tính là quá ngắn, xe vẫn không có dừng lại.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể làm là ngồi vẫn sinh hờn dỗi. Thật lâu, mới mơ hồ phát giác, xe rớt cuộc vũng vàng ngừng lại ở địa phương nào.

Bàn tay ấm áp, lại một lần dắt tay nhỏ bé Lan Sơ. Lan Sơ có thể cảm nhận rõ ràng đối phương rất cẩn thận.

Không khỏi sinh ra một tia hảo cảm, bỗng nhiên ở đáy lòng của cô tạo thành. Cô rõ ràng nhận thấy được, đối phương là dẫn cô vào một nơi mà giống như trong ấn tượng của cô. Cuối cùng, cũng giống nhau để cho cô ngồi xuống.

Ngay sau đó, chính là một hồi tiếng bước chân rời đi.

Ngồi im một lát, có người đi tới lấy xuống bật mắt còn đeo trên đầu Lan Sơ.

Cô theo bản năng nhìn một chút cái bàn trước mặt, chưa từng nghĩ, trên bàn thế nhưng thức ăn cái gì cũng không có. Sự phát hiện này, khiến Lan Sơ rất là khó chịu. Cô nhịn không được vỗ vào trên mặt bàn một cái, cất giọng quát: "Có làm hay không, này đến lúc nào rồi rồi, thậm chí ngay cả cơm tối cũng không cho tôi ăn! Đem tôi chết đói làm thế nào? Đói bụng lắm bảo bối trong bụng tôi làm thế nào?"

Mới vừa đi tới bên ngoài phòng ăn, Ưông Tĩnh Phong đang nghe Lan Sơ rống giận, sau đó lập tức khước miệng co lại mãnh liệt lui về khu vực an toàn.

Hắn vội vã xoay người chạy đến cửa trước, kéo lại đầu bếp đang muốn tan việc rời đi. Thỉnh cầu hắn cần phải trong thời gian ngắn nhất, tùy tiện chuẩn bị chút gì cho bữa ăn tối cho Lan Sơ. Sau đó lại tìm tới người giúp việc, để người giúp việc làm cho Lan Sơ bình nước ép trái cây mới. Bưng đi qua cho cô uống trước, tạm thời chặn lại miệng của cô.

Bởi vì Đông Lý Lê Hân tên kia không ăn đồ ăn vặt, cho nên gia đình hẳn ngay cả một chút xíu đồ ăn vặt có thể đưa cho Lan Sơ ăn cũng không có. Thật may là còn có trái cây, có thể ép chút nước trái cây cho Lan Sơ uống..., hảo trấn an cảm xúc không thể nào vững vàng của cô.

Ai, phụ nữ có thai quả thật là không dễ phục vụ a, tính khí quả nhiên là rất bạo. Rõ ràng là bị bắt cóc tới đây, kết quả so với người bắt cóc cô còn ngang ngược hơn. Đông Lý Lê Hân tên kia cũng thế, hẳn cũng đã đem người mang đến cho cậu ta, nào có thể đoán được nhân vật chính lại chậm chạp không trở lại dọn dẹp mớ bòng bong này. Ngộ nhờ một hồi người phụ nữ có thai này nổi đóa, hẳn nên xử lý như thế nào?

Uông Tĩnh Phong gương mặt khổ sở ở trong đại sảnh đi qua đi lại, hẳn rõ ràng đã sớm gọi điện thoại thông báo qua Đông Lý Lê Hân rồi, tại sao người này vẫn chưa trở lại?

Thời điểm Uông Tĩnh Phong một mình ở trong đại sảnh suy nghĩ lung tung muốn điên, đầu bếp bị hắn kéo vô cùng dứt khoát đã làm xong một chén to mì nước thơm ngào ngạt cho Lan Sơ, trực tiếp bưng vào trong phòng ăn.

Mắt thấy một người đàn ông trung niên một thân trang phục đầu bếp, bưng một chén mì nước đầy đủ sắc hương vị đặt trước mặt mình, Lan Sơ nhất thời lại khẩu vị mở rộng. Mặc dù cô vừa mới uống xong bình lớn nước ép hoa quả.

Lén lút ở bên ngoài phòng ăn liếc Lan Sơ đang đặc ý ăn mì nước, Uông Tĩnh Phong tâm tình thoáng buông lỏng. Có ăn có uống, đoán chừng cảm xúc Lan Sơ mới có thể hòa hoãn một chút thôi. Nhưng mà tên Đông Lý Lê Hân kia, thế nào còn không có nhanh chóng trở lại? Hẳn cũng đã nôn nóng muốn chết!

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Mượn Sai Người

Ông Tĩnh Phong tiếp tục đi qua đi lại hai mươi mấy lần ở cửa trước cùng công phòng ăn, bên trong phòng ăn Lan Sơ cũng đã đem một chén to mì nước tràn đầy, ngay cả canh nước dùng toàn bộ ăn sạch uống sạch.

"Ách!" No bụng đánh ợ một cái, để tô mì xuống Lan Sơ mặt thoả mãn dựa người về sau, cả người dính ở trên ghế dựa.

Ông Tĩnh Phong trừng lớn cặp mắt, mặt kinh ngạc nhìn Lan Sơ. Tầm mắt quét lên xuống đem cô qua lại quan sát nhiều lần. Người phụ nữ này rõ ràng nhỏ nhắn như vậy, cô làm sao có thể ăn nhiều thức ăn như vậy? Khi ở trên xe không phải cô đã ăn rồi điếm tâm rồi sao? Chẳng lẽ cô bình thường ở nhà đều không ăn cơm, sẽ chờ người nào cho cô ăn, đặc biệt dễ dàng ăn bữa lớn?

Phản ứng của đầu bếp và phản ứng của Ông Tĩnh Phong, tuyệt đối là khác biệt trời vực.

Thời điểm khi hắn thấy Lan Sơ đem mì nước ăn không còn một mống, nhất thời trên mặt liền cười nở hoa.

Thân là một vị đầu bếp, mong muốn nhìn thấy nhất chính là có người ăn ngẫu nhiên thành quả của hắn. Tốt nhất là ăn đến một chút cặn bã đều không còn, còn cái chén cũng liếm sạch sẽ. Không nghĩ tới ở nơi này làm việc lâu như vậy, hắn cuối cùng là gặp được một thực khách chân chính rồi. Đông Lý Lê Hân lúc ăn cơm, thái độ tám trăm năm cũng không thay đổi, hắn cũng đã sắp không có lòng tin rồi.

"Ăn no chưa? Có muốn hay không tôi sẽ làm cho cô thêm một chút?"
Đầu bếp tương đối khách khí đi tới trước mặt của Lan Sơ, vừa dọn dẹp tô mì, vừa hỏi thăm cô là có hay không còn cần thêm thức ăn. Hẳn hiện tại rất nguyện ý lại làm thêm giờ. (Ặc. Vị đầu bếp này định nuôi heo hay sao???)

Nghe vậy, Lan Sơ lập tức cảm kích lắc đầu một cái. "Không cần, cháu đã ăn no." Tiếp đó, cô nặn ra một vẻ mặt sùng bái, tiếp tục nói: "Mùi vị thật sự rất ngon, không nghĩ tới bác ngay cả mì nước cũng có thể làm ăn ngon như vậy."

"Ha ha." Đối mặt với sự sùng bái của Lan Sơ, đầu bếp hiển nhiên là rất vui vẻ. Hẳn xấu hổ cười cười, bưng chén không đi ra khỏi phòng ăn.

Uông Tĩnh Phong chỉ lo len lén quan sát Lan Sơ, nhất thời bỏ quên phía sau đều là không có động tĩnh cùng tiếng vang.

Đối với khẩu vị rất tốt của Lan Sơ, hẳn thủy chung kinh ngạc không thôi. Trong lòng không nhịn được suy nghĩ lung tung, dựa theo phương pháp thưởng thức này của Lan Sơ, đoán chừng Đông Lý Lê Hân cũng có thể sẽ bị cô ăn cho nghèo rớt.

Vừa nghĩ như vậy, Uông Tĩnh Phong hơi có chút đồng tình lắc đầu, chuẩn bị đi cửa trước nhìn một chút Đông Lý Lê Hân trở lại chưa. Thân thể đột nhiên chuyển một cái, trong lòng không hề phòng bị, hẳn thiếu chút nữa bị dọa sợ thất thanh thét chói tai.

Chỉ thấy, Đông Lý Lê Hân khuôn mặt âm hàn, không biết từ lúc nào, xuất hiện im hơi lặng tiếng ở phía sau hẳn. Thật may là trong nhà đã mở ra đèn, nếu không dưới ánh sáng lờ mờ, đột nhiên xoay người thấy Đông Lý Lê Hân như vậy, tuyệt đối sẽ cho là gặp quỷ. Mặc dù con quỷ nam này dáng dấp nhìn tương đối tốt.

"Cậu cái tên này, trở lại thế nào cũng không nói một tiếng? Giả quỷ dọa người à?" Uông Tĩnh Phong giọng rất là khó chịu, nếu không phải là trong

lòng hăn rèn luyện hàng ngày cao, nói không chừng mới vừa rồi bệnh tim liền phát, đi đời nhà ma rồi.

Đông Lý Lê Hân không để ý đến Ông Tĩnh Phong, liếc mắt nhìn Lan Sơ trong phòng ăn, liền xoay người đi về phía thang lầu.

Ông Tĩnh Phong vội vàng kéo lại Đông Lý Lê Hân. "Này này, cậu rất cuộc muốn làm cái gì." Hăn đến bây giờ cũng không còn làm rõ ràng người này rất cuộc muốn làm cái gì. Một hồi trước hăn đem Lan Sơ mang qua đây, cậu ta liếc mắt nhìn liền đem người ta đưa trở về. Lần này nếu cậu ta còn như vậy, hăn tuyệt đối muốn nghỉ việc.

Đông Lý Lê Hân đầu cũng không quay lại, chỉ lãnh đạm mà nói một câu, "Cậu trước đi nói chuyện cùng cô ấy một chút."

"Nói chuyện gì?" Ông Tĩnh Phong có chút phát điên, hăn cũng không phải là người trong cuộc, tại sao để cho hăn đi theo Lan Sơ nói chuyện. Cần nói cũng là Đông Lý Lê Hân ra mặt đi nói.

"Tùy tiện." Nói xong, Đông Lý Lê Hân sải bước lên lầu.

Ông Tĩnh Phong buồn bực tới cực điểm, đây là muốn để cho hăn cùng Lan Sơ tùy tiện nói những thứ gì? 'Tùy tiện' hai chữ này rất là hại người.

Rối rắm nửa ngày, Ông Tĩnh Phong từng bước một di chuyển chính là đi đến phòng ăn. Sau đó, hăn hít sâu một hơi, nhắm mắt đi vào. Cũng tận lực thân thiện hướng Lan Sơ lên tiếng chào. "Cô, cô mạnh khỏe."

"À?" Lan Sơ theo bản năng theo thanh âm Ông Tĩnh Phong quay đầu nhìn lại, chột cả kinh thất sắc. Cô vèo một cái đứng dậy, vội vàng vọt tới trước mặt của Ông Tĩnh Phong. Đem hăn lên xuống trái phải, tỉ mỉ quan sát mười mấy lần. Cuối cùng, mặt hồi hận ngửa mặt lên trời hét lớn. "Sai lầm rồi! A! A! A! Sai lầm rồi ——!"

"Cái... cái gì sai lầm rồi?" Ông Tĩnh Phong bị Lan Sơ kêu lớn làm hoảng hốt. Chính hắn không hiểu ra sao, hoàn toàn không hiểu rõ ràng lắm đây tội cùng là chuyện gì xảy ra.

"Tôi mượn sai rồi!" Lan Sơ vẻ mặt đưa đám, đôi tay xoa bụng của mình, lăm bằm lăm bằm lâu bầu, "Niếp Niếp a, thật xin lỗi a, đều do mẹ lúc ấy quá gấp rút rồi, mới không thể để cho con trở thành bảo bối hoàn mỹ nhất khắp thiên hạ."

Ông Tĩnh Phong khóe miệng khống chế không được co rút không biết bao nhiêu lần, nhưng mà hắn căn bản nghe không hiểu rốt cuộc Lan Sơ nói những thứ gì. "Cái đó, xin hỏi, cô mượn sai cái gì?"

"Còn có thể là cái gì? Đương nhiên là mượn sai giống a!" Lan Sơ bị Ông Tĩnh Phong hỏi có chút tức giận, cô hiện tại đang thương tâm lắm. Ngẩng đầu nhìn mặt của Ông Tĩnh Phong một chút nữa, cô lập tức thay đổi càng thêm khó chịu.

Người đàn ông trước mắt này đường nét khuôn mặt nhìn nhu hòa như thế. Nhìn lại một chút toàn thân hắn phát tán ra ngoài khí chất ôn hòa, đây mới thực sự là gen hoàn mỹ a. Thế nào không có sớm bảo cô gặp người đàn ông này? Sớm biết cô không nên nóng lòng như vậy, chuẩn bị đầy đủ một đoạn thời gian xuống tay nữa. Cứ như vậy, Niếp Niếp của cô, sẽ là đứa bé hoàn mỹ nhất toàn thế giới.

"Ách." Nghe xong Lan Sơ giải thích, Ông Tĩnh Phong không khỏi có chút hối hận, sớm biết hắn tất nhiên không thể tò mò.

Lan Sơ than thở, tự nhiên tiếp tục thở dài. "Nếu là sớm phát hiện lời của anh, tôi nói cái gì cũng sẽ không đi mượn mầm mống kia, nhất định sẽ tìm anh mượn."

Ông Tĩnh Phong theo bản năng hỏi ngược một câu. "Vậy lúc ấy tại sao muốn đi mượn mầm mống của người nào đó?"

"Bởi vì tôi cho là gen của hẳn hoàn mỹ nhất a." Lan Sơ hồi hận sắp khóc rồi, thật ra thì cô lại không nhớ rõ mình là tìm người nào để mượn mầm mống. Cô chỉ là mơ hồ có thể nhớ tới, lúc ấy hình như là cảm thấy gen người kia cũng không tệ lắm.

"Nhưng mà làm sao cô biết gen của hẳn hoàn mỹ hay không hoàn mỹ?"
Uông Tĩnh Phong có chút im lặng. Loại về gen này, không thông qua bệnh viện cận kề kiểm nghiệm, làm sao có thể sẽ rõ ràng.

"Tôi là nhà khoa học, vấn đề đơn giản như vậy, tôi còn phân tích không ra được sao? Đáng tiếc khi đó không có thấy anh trước, gen của anh so với gen của người kia hoàn mỹ hơn nhiều." Lan Sơ nói xong, lại không nhịn được nặn ra vài giọt nước mắt. Cô thật sự là rất xin lỗi Niếp Niếp của cô rồi, cô không phải một mẹ tốt.

"A. Ha ha. Cám ơn." Uông Tĩnh Phong khước miệng lần nữa co lại mãnh liệt lên. Lan Sơ nơi nào là một nhà khoa học, căn bản là nhà coi bói. May mắn Đông Lý Lê Hân không ở đây, nếu không trước tiên cậu ta nhất định sẽ đem Lan Sơ bóp chết, sau đó sẽ bóp chết hẳn.

Chỉ là, hiện tại hẳn cuối cùng cũng hiểu rõ tại sao Lan Sơ sẽ xuống tay với Đông Lý Lê Hân. Nếu như cô khẳng khẳng mình là nhà khoa học, lại nghĩ thầm sinh một bảo bối gen hoàn mỹ. Như vậy, làm ra loại mê gian Đông Lý Lê Hân, chuyện mượn mầm mống cậu ta liền một chút cũng không kỳ quái. Nhà khoa học cái gì, căn bản đều là kẻ điên. Hơn nữa còn là một người giả danh nhà khoa học.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Một Tờ Hiệp Nghị

Bên trong thư phòng, ngồi ở trước máy theo dõi, mặt của Đông Lý Lê Hân vốn chỉ là âm hàn, sau khi nghe Lan Sơ một phen hồi hận ca thán nói như vậy, thoáng chốc đen hoàn toàn.

Hắn ban đầu không hề dự định xem xét máy theo dõi, chỉ là muốn đến thư phòng xác định một cái phần hiệp nghị kia không tồn tại bất kỳ sơ suất nào. Chưa từng nghĩ lại thấy được một màn như vậy. Thật là buồn cười, hắn là người bị hại cũng còn không nói gì, người phụ nữ ng ngốc kia có tư cách gì nói hồi hận? Nên người nên hồi hận hắn là hắn mới đúng chứ!

Tiện tay tắt máy theo dõi, Đông Lý Lê Hân cầm lên hiệp nghị hắn sớm hai ngày liền chuẩn bị tốt, sải bước rời đi thư phòng.

"Để cho cô ấy tới đây." Từ trên lầu đi xuống, Đông Lý Lê Hân đầu tiên là đi tới bên ngoài phòng ăn, hướng Uông Tĩnh Phong lạnh lùng khạc ra một câu ra lệnh. Sau đó, hắn không đợi Uông Tĩnh Phong phản ứng, liền xoay người đi đại sảnh.

"Hắn là ai? Thế nào giống như âm hồn?" Lan Sơ mặt mù mịt, nếu không phải là cô kịp thời thấy được bóng dáng của người nói chuyện, cho dù cô là nhà khoa học từng trải cũng sẽ không nhận được hoài nghi mới vừa rồi là gặp quý.

"Cô không phải biết hắn?" Uông Tĩnh Phong không thể tưởng tượng nổi nhìn Lan Sơ, kinh ngạc tới cực điểm.

Lan Sơ không hiểu. "Tôi nên biết hắn sao?" Trừ Bạch Nhã, Hoàng Oanh cùng Hồng Quyên, cô căn bản đối với người nào cũng sẽ không có quá

nhiều ấn tượng. Đầu óc của cô là dùng để làm thí nghiệm khoa học, đối với những thứ kia không cần nhớ việc người, cô kiên quyết sẽ không đi nhớ, để tránh lãng phí tài nguyên trí tuệ quý báu của mình.

Uông Tĩnh Phong nhất thời cảm thấy một hồi vô lực, hăn chợt có chút nghi vấn, đêm hôm đó Lan Sơ có phải hay không nhận lầm người. Lầm đem Đông Lý Lê Hân trở thành mục tiêu của cô nên xuống tay nhầm người, dù sao buổi tối khuya, tương đối dễ dàng phạm sai lầm. Nghĩ như vậy, Uông Tĩnh Phong không nhịn được thở dài một cái. Hăn nhẹ nhàng nâng đỡ cánh tay Lan Sơ, nói: "Chúng ta đi qua đi."

"Đi đâu?" Lan Sơ còn là một bộ dáng mê muội. Cô luôn cảm giác mắt tự do mình giống như chưa từng bị bắt cóc rồi, trừ phi bây giờ bắt cóc hành động đều đem chất lượng phục vụ đặt ở vị thứ nhất.

"Đi vào phòng khách nói chuyện." Uông Tĩnh Phong kiên nhẫn giải thích một câu, nhắc chân đi trước ra khỏi phòng ăn.

"A." Lan Sơ gật đầu một cái, hoạt động bước chân đuổi theo Uông Tĩnh Phong. Đột nhiên, cô giống như là nhớ ra chuyện gì quan trọng vậy đuổi gấp hai bước, cùng Uông Tĩnh Phong sóng vai, sau đó nói: "Đúng rồi, tôi đã nói với anh a, thời điểm đòi hỏi tiền chuộc trực tiếp tìm Hoàng Oanh, cậu ấy có tiền nhất. Ngàn vạn đừng tìm Hồng Quyên, cậu ấy chính là một cảnh sát. Về phần Bạch Nhã, tên kia mỗi tháng đều là thành phần chi thức. Cho nên, tìm cậu ấy cũng vô dụng."

Lần này Lan Sơ vừa nói ra, khóe miệng Uông Tĩnh Phong lập tức co lại mãnh liệt, hăn cảm giác miệng mình cũng mau méo sẹo rồi. Nhà khoa học quả nhiên đều là kẻ điên, hăn nghe hoàn toàn không hiểu Lan Sơ nói cái gì.

"Ký tên." Đông Lý Lê Hân vô cùng dứt khoát, Lan Sơ vừa mới đi vào đại sảnh, hăn liền đem hiệp nghị trong tay ném lên trên bàn trà ở giữa đại sảnh.

Tiếp đó, hắn xoay người sang chỗ khác, ngay cả liếc mắt một cái cũng không muốn nhìn Lan Sơ. Cũng không muốn để cho Lan Sơ nhìn thấy hắn.

Lan Sơ không khỏi cảm thán. "Bây giờ bắt cóc cũng muốn ký hiệp nghị? Rất tiên tiến a!" Quả nhiên, bất luận nghề nghiệp gì, hành nghề gì, đều phải đúng thời mới có thể có không gian phát triển.

"Ký tên." Đông Lý Lê Hân âm thanh khí lạnh thúc giục một câu, không che giấu chút nào chán ghét cùng tức giận của hắn đối với Lan Sơ.

"Chờ tôi xem xong lại nói." Lan Sơ hưng phấn tiến lên hai bước, cầm lên hiệp nghị, nghiêm túc nhìn lại. Nhưng cô chỉ đại khái nhìn lướt qua, chân mày liền gắt gao nhăn lại với nhau. "Anh muốn đưa bé trong bụng tôi?"

"Ký tên." Đông Lý Lê Hân từ đầu đến cuối chỉ có hai chữ này, hắn không muốn cùng Lan Sơ lãng phí một chút xíu nước miếng cùng thời gian.

Lan Sơ không khách khí đem hiệp nghị ném về trên bàn trà, lạnh giọng nói: "Xin lỗi, tôi sẽ không đem đứa bé cho anh, tôi không thiếu tiền." Cô phí hết hơi sức, mới mượn được một hạt mầm, mang thai Niếp Niếp của cô. Vô luận như thế nào cô cũng sẽ không đem con của mình tặng cho người khác. Không phải là tiền sao? Chỉ cần cô nghĩ, tùy thời cô đều có thể có bó lớn tiền mặt vào tay.

Đông Lý Lê Hân không để ý đến Lan Sơ, trực tiếp chuyển sang Ưng Tĩnh Phong ra lệnh: "Đi liên hệ bệnh viện, cho cô ấy làm giải phẫu phá thai."

Lan Sơ theo bản năng bảo vệ bụng của mình, hỏi: "Anh có ý tứ gì?"

Đông Lý Lê Hân quay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Lan Sơ. "Tôi có thể không truy cứu việc cô làm với tôi đêm hôm đó, nhưng mà cô phải đem con cho tôi. Nếu không, tôi hiện tại liền phái người đưa cô đi bệnh viện." Ý tứ của hắn chẳng lẽ không rõ ràng sao? Nếu dám xuống tay

với hần, như vậy nhất định phải trả giá thật lớn. Hần không truy cứu, cô nên mang ơn rồi. Huống chi hần bây giờ là tốn tiền mượn bụng cô sinh con của hần, cô lại còn dám có ý kiến.

Lan Sơ sững sốt, bưng tình hiểu ra. Khó trách cô càng ngày càng cảm thấy người đàn ông trước mắt này giống như có một chút nhìn quen mắt, thì ra là hần chính là người đàn ông cung cấp mầm mống cho cô. Chỉ là, cô sinh con của cô, mắc mớ gì tới hần? Hần tại sao phải tới giành con của cô? Cái người này thật kỳ quái a, tôi sinh ra con tôi, mắc mớ gì tới anh? Đứa nhỏ này là của tôi, không phải của anh."

"Đi liên hệ công ty Bảo An cùng bệnh viện." Đông Lý Lê Hần lần nữa chuyển hướng Ônng Tĩnh Phong.

Nghe vậy, vẫn cầm điện thoại di động, một bên do dự là nên nghe theo Đông Lý Lê Hần chỉ huy đi liên hệ bệnh viện, hay là cự tuyệt tổn thương phụ nữ có thai, Ônng Tĩnh Phong càng thêm khó xử. Hần vừa định mượn cơ hội mở miệng khuyên đôi câu, nhưng lại không kịp chen miệng vào.

Lan Sơ chút nào sợ không hãi sợ nhìn chăm chăm Đông Lý Lê Hần, chốc lát cô thở dài một cái, khẩu khí bản thân trở nên mềm mại hơn. "Có thể để cho tôi suy tính một chút sao?"

Đông Lý Lê Hần trả lời tương đối dứt khoát. "Có thể." Hần vô cùng khẳng định, bất luận người phụ nữ ngu ngốc này suy tính thế nào, cô đều chỉ có một lựa chọn, đem con cho hần. Trừ phi cô thật nhẫn tâm hại chết con của mình.

"Vậy tôi có thể trở về nhà suy nghĩ sao?" Lan Sơ được voi đòi tiên. Nếu như có thể giống như lần trước trước tiên đem cô đưa về nhà, chuyện này liền dễ xử lý. Lần này, cô nhất định phải liên lạc bọn Hồng Quyên, làm cho các cô ấy cần phải giúp cô giải quyết xong cái vấn đề khó khăn không nhỏ này.

"Không được." Đông Lý Lê Hân thanh âm lạnh hơn, hăn mới sẽ không ngốc đến để cho Lan Sơ có cơ hội chạy trốn. Mặc dù hăn hết sức tự tin Lan Sơ tuyệt trốn không thoát lòng bàn tay của hăn. Nhưng mà hăn cũng sẽ không cho phép bất kỳ khả năng nào tồn tại.

Lan Sơ suy nghĩ một chút, hỏi dò: "Có phải hay không tôi ký tên, anh sẽ để cho tôi về nhà?" Không phải là ký tên sao? Chỉ cần có thể để cho cô đi ra cái chỗ này, cô lập tức ký tên.

Đông Lý Lê Hân lạnh lùng cười một tiếng, nói về: "Sau khi sinh con, cô mới có thể rời đi."

"Anh nói anh sao chán ghét tôi, tại sao phải để tôi sống ở nhà anh? Chẳng lẽ anh sẽ không ghé thăm muốn ỏi sao?" Lan Sơ không có biện pháp, người này thật đúng là không phải kỳ quái bình thường. Mẹ, trước cô còn tưởng rằng gen hăn miễn cưỡng coi như là hoàn mỹ, sớm biết cô trước hết tiếp xúc với hăn một cái rồi mới quyết định a. Đáng thương Niếp Niếp của cô, cũng đã không thể trở thành đứa bé hoàn mỹ nhất toàn thế giới.

"Hoặc là ký tên, hoặc là đi bệnh viện, chính cô lựa chọn." Nói xong, Đông Lý Lê Hân trực tiếp đi lên lầu. Với chuyện này, hăn tuyệt sẽ không cùng Lan Sơ lãng phí một chút lời nói nữa.

Mắt thấy Đông Lý Lê Hân dọc theo cầu thang, biến mất ở góc rẽ lầu ba, Lan Sơ càng thêm hối hận không dứt. "Ai. Sai lầm rồi, mình thật sự mượn sai lầm rồi, nếu như có thể làm lại lần nữa, mình nhất định sẽ không mượn giống của hăn." Nói xong, cô yên lặng dời ánh mắt đến trên người của Ưng Tĩnh Phong, nhìn chăm chú, làm Ưng Tĩnh Phong bị nhìn trong lòng sinh ra hoảng sợ.

Ưng Tĩnh Phong vội vàng chạy ra đại sảnh, tìm được người giúp việc bị buộc làm thêm giờ, xin hăn giúp một tay sửa sang lại hai gian phòng khách. Không cần phải nói, tối hôm nay Lan Sơ nhất định là phải ở tại nơi này.

Nhưng mà hãn khẳng định chưa chuẩn bị gian phòng cho Lan Sơ. Loại chuyện như vậy cũng chỉ có thể do hãn suy tính. Mặt khác, vì để ngừa xảy ra sự kiện đẫm máu. Hãn cảm thấy, tốt nhất vẫn là hãn bồi ở mấy buổi tối rồi lại nói tiếp.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Khả Năng Thích Ứng

Người giúp việc nhà Đông Lý Lê Hân, không hổ là người có tài chịu qua huấn luyện tất cả các phương diện chuyên nghiệp. Ông Tĩnh Phong cùng Lan Sơ ở trong đại sảnh, nhìn nhau chẳng nói gì duy trì ngòi thời gian không tới nửa tiếng, người giúp việc liền đem hai gian phòng khách gần nhau sửa sang lại. Hơn nữa còn bổ sung thêm cho Lan Sơ một bình sữa tươi nóng giúp đỡ giấc ngủ.

"Ông tiên sinh cùng Lan tiểu thư có thể đi nghỉ ngơi." Người giúp việc sau khi đem sữa tươi đưa đến gian phòng khách Lan Sơ ngủ, lúc này mới xuống lầu thông báo Ông Tĩnh Phong cùng Lan Sơ.

Thấy thế, Ông Tĩnh Phong thở phào nhẹ nhõm. Để cho người ngoài là hãn cùng người phụ nữ mê gian Đông Lý Lê Hân không nói câu nào ngòi ở trong một không gian, thật sự là một chuyện khó xử vô cùng. Hơn nữa, người phụ nữ kia còn có thể thỉnh thoảng dùng loại ánh mắt tựa như laser nhìn chăm chăm hãn giống như mổ xẻ hãn. Thấy thế trong lòng hãn là một hồi sợ hãi.

Ông Tĩnh Phong đứng lên, rất là khách khí đối với Lan Sơ đưa tay ra hiệu xin mời. "Mời đi theo tôi."

"Được." Lan Sơ rục rờ cười một tiếng, tương đối nghe lời đi theo sau lưng Ông Tĩnh Phong .

Ông Tĩnh Phong chỉ cảm thấy trong nội tâm run lên, nhất thời toàn thân nổi da gà. Hãn theo bản năng tăng nhanh tốc độ, hy vọng có thể nhanh một

chút đem Lan Sơ mang tới trong khách phòng đi nghỉ ngơi. Như vậy, hẳn cũng có thể giải phóng.

Phòng khách ở lầu hai, cầu thang thiết kế vô cùng hợp lý, mặc dù Lan Sơ bụng đã to, cũng không cảm thấy nhọc nhằn.

"Đây áo choàng tắm là hoàn toàn mới, một hồi tắm xong, cô có thể mặc, phòng tắm ở bên kia. Nếu như cảm thấy nhàm chán, thì xem ti vi." Vừa vào phòng khách, Ônng Tĩnh Phong liền bắt đầu hướng Lan Sơ giải thích. Nói xong, hẳn chuẩn bị chạy ra. Hẳn phải tìm Đông Lý Lê Hân nói một chút, xem rốt cuộc cậu ta muốn an bài Lan Sơ thế nào. Đên bây giờ hẳn mới biết được tính toán của Đông Lý Lê Hân, vừa bắt đầu hẳn còn tưởng rằng Đông Lý Lê Hân chỉ là muốn tìm Lan Sơ tới đây mặt đối mặt thương lượng một chút vấn đề đũa bé.

Nhưng là rất dễ nhận thấy, Lan Sơ cũng không tính vì vậy bỏ qua cho Ônng Tĩnh Phong. Cô kéo lại vạt áo Ônng Tĩnh Phong, vè mặt vô tội, thanh âm yếu ớt hỏi: "Cái túi xách của tôi đâu."

Ônng Tĩnh Phong nuốt ngụm nước miếng, âm giọng trả lời: "Bây giờ còn không có thể cho cô."

"Vậy có Computer sao?" Lan Sơ tiếp tục đặt câu hỏi.

Ônng Tĩnh Phong cười có chút miễn cưỡng. "Có, nhưng mà cô không thể dùng." Những thứ này có thể cùng liên lạc với bên ngoài, hẳn nói gì cũng không dám cho Lan Sơ. Cũng không phải hẳn sợ Đông Lý Lê Hân sẽ đối xử hẳn như thế nào, mà là hẳn lo lắng Lan Sơ nhà ngụy khoa học này sẽ làm ra việc so với mê gian Đông Lý Lê Hân còn điên cuồng hơn.

Lan Sơ mất hứng bĩu môi, đem nàng phòng bị chặt như vậy, muốn cô làm thế nào cùng bọn Hồng Quyên bắt được liên lạc đây? Suy nghĩ một chút, cô lại tùy tiện hỏi một câu. "Trừ xem ti vi, còn có cái gì khác có thể giết thời gian sao?"

"Không có." Ông Tĩnh Phong trả lời vô cùng dứt khoát. Ở trong nhà Đông Lý Lê Hân, Lan Sơ trừ xem ti vi, đoán chừng sẽ không còn có hạng mục giải trí nào khác có thể lựa chọn.

Lan Sơ có chút không chịu được liếc mắt, cô lại không muốn cái gì đặc biệt hoặc là đồ nguy hiểm. Hơn nữa, bọn họ chẳng lẽ không biết, xem TV nhiều đối với dưỡng thai rất bất lợi sao?

Sau khi hít một hơi thật sâu, Lan Sơ quyết định hỏi một vấn đề cuối cùng, "Sách đâu? Đừng nói với tôi ngay cả mấy quyển sách cũng không có." Nếu là địa phương vắng lạnh này ngay cả mấy quyển sách cũng không có, cô nhất định sẽ phục sát đất.

"Có, chỉ là không thích hợp cho cô xem." Lần này, Ông Tĩnh Phong cuối cùng cũng gật đầu. Nhưng mà, giống như Lan Sơ không thể tiếp xúc.

"Ai. Thôi, tôi vẫn là ngủ đi." Lan Sơ thật dài than thở một hơi, quyết định buông tha cùng Ông Tĩnh Phong nói chuyện. Cô nghĩ, bất luận cô nghĩ muốn cái gì, muốn làm cái gì, đoán chừng đều phải trải qua cái tên mới vừa rồi đồng ý. Chỉ là, cái tên kia tính tình ác liệt như vậy, đoán chừng hẵn lại càng không đồng ý rồi.

"Tốt, ngủ ngon." Ông Tĩnh Phong giống như là được đặc xá, ồn ào một cái liền chạy đi ra ngoài.

Lan Sơ không nhịn được nhú nhú mày, người này chạy nhanh như vậy làm cái gì? Cô còn chưa kịp cùng hần nói ‘ ngủ ngon ’.

Xoay người nhìn chung quanh cả gian phòng khách một cái, Lan Sơ cảm xúc từ từ bình tĩnh lại.

Ở trong lòng, cô thật ra vô cùng thích trang hoàng thiết kế chỗ này. Đơn giản dứt khoát, trong vắt lại sáng ngời. Hơn nữa, trong khách phòng bài biện hết sức đầy đủ hết. Có một cái giường hai người lớn, một tủ treo quần

áo bốn cửa, một bộ bàn đọc sách, còn có một bộ ghế sa lon cùng bàn trà. Mà diện tích phòng khách trước mặt, cũng không có đặc biệt rộng rãi. Nhưng mà, nhiều đồ dùng gia đình như vậy bày biện ở trong cùng một không gian, không hề có chút hỗn loạn nào. Chứng tỏ người thiết kế đem không gian lợi dụng vô cùng hợp lý, hoàn mỹ.

Liếc một cái đồ đặt ở cuối giường, gấp thật chỉnh tề, rõ ràng cho thấy áo choàng tắm màu trắng hoàn toàn mới. Lan Sơ chỉ suy tính một giây đồng hồ, liền quả quyết cầm lên áo choàng tắm vào phòng tắm. Thời điểm ở công viên vận động, cô ra không ít mồ hôi. Sau lại ngồi trong xe giăng co thời gian thật dài, cô cảm giác mình tựa như một khối chua mang theo khối xe hơi giống như khăn lau xe.

Một phen kéo ra cửa di động phòng tắm, đi tới bồn tắm hình tròn trong phòng tắm, Lan Sơ tiện tay mở ra vòi nước.

Hiện tại, cô muốn thoải mái để chịu tắm một cái. Gạt bỏ mệt mỏi, lại tiếp tục an ủi bảo bối trong bụng. Sau đó, cô phải nghiêm túc lập ra ba đến năm kế hoạch có thể thực hiện được. Vô luận như thế nào, cô nhất định phải mau sớm cùng bọn Hồng Quyên bắt được liên lạc. Để cho các cô nghĩ biện pháp trước tiên đem cô mang ra ngoài rồi bàn tiếp. Nếu không, Niếp Niếp của cô thật sự nếu bị người có tính khí ác liệt đoạt đi. Cuộc sống ở bên cạnh người như vậy, tuyệt đối sẽ vô cùng bất lợi cho Niếp Niếp lớn lên. Ngay cả liều mạng, cô cũng muốn giữ được Niếp Niếp của cô.

Kết quả, Lan Sơ tắm xong nằm soài trên giường, liền trực tiếp ngủ say như chết. Cô dứt khoát liền đem tất cả chuyện phải làm cũng ném đến tận sau óc. Cô chẳng những ngủ rất say sưa, thậm chí ngay cả tỉnh cũng chưa tỉnh một lần. Vừa đi nằm ngủ đã cảm giác đến sáng ngày thứ hai, cho đến khi bị đói tỉnh, mới không tình nguyện bò dậy.

Ngáp, cúi đầu xem một chút áo choàng tắm trên người, Lan Sơ chợt nghĩ đến một vấn đề có vẻ thực dụng. Cô giống như không có gì có mỗi quần áo

tắm rửa. Đang suy nghĩ nên làm như thế nào, lại bỗng nhiên phát hiện bên trái trên tủ đầu giường chính tề gấp mấy bộ váy màu sắc ấm áp để phụ nữ có thai dùng ở nhà. Bên cạnh, vẫn còn có mấy bộ áo lót phụ nữ có thai.

Lan Sơ không khỏi nháy hai cái mắt, trong lòng lập tức sáng tỏ, những thứ này nhất định đều là Ông Tỉnh Phong chuẩn bị cho cô.

Vừa nghĩ tới khuôn mặt của Ông Tỉnh Phong cảm thấy tràn ngập dịu dàng, Lan Sơ lập tức cười thấy răng không thấy mắt. Nếu như sau này cô còn muốn sinh con, cô nhất định phải tìm Ông Tỉnh Phong mượn mầm mống.

Thay xong quần áo, rửa mặt xong. Lan Sơ giống như là tại nhà chính mình đi ra phòng khách, chuẩn bị vào trong phòng bếp tìm một chút đồ ăn. Chỉ có thời gian một buổi tối, cô đã không có chút cảm giác lạ lẫm nào.

Thật ra thì, tính cách của cô tuyệt đối là thích ứng mọi hoàn cảnh tới cực điểm.

Làm một nhà khoa học từng trải, cô vẫn cảm thấy điểm này là vô cùng trọng yếu.

Cho dù là ở trong hoàn cảnh ác liệt, cô cũng có thể nhanh chóng thích ứng tới đây, huống chi là ở một địa phương so nhà trọ của cô còn thoải mái gấp mấy ngàn lần. Cô tự nhiên liền thích ứng quá trình đều không quan trọng, trong nháy mắt là có thể yên tâm ở lại rồi.

Chỉ là, việc cấp bách nàng vẫn là nghĩ biện pháp mau sớm cùng bọn Hồng Quyên bắt được liên lạc. Cũng không biết ba người bạn bậu kia có nhanh nhận thấy được cái gì không, càng không biết các cô có phải hay không có thể liên tưởng việc này liên quan đến thằng cha trên người tính khí ác liệt.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Nhanh Lên Một Chút Ký Tên

Năng lực thích ứng của Lan Sơ, quả nhiên không phải cường hãn bình thường.

Nghiêm chỉnh mà nói, cô ở trong nhà Đông Lý Lê Hân ở cơ hồ cũng đã có chút vui đến quên cả trời đất rồi. Bởi vì, đầu bếp nhà Đông Lý Lê Hân làm thức ăn, là thức ăn đời này cô ăn ngon nhất rồi.

Mỗi một ngày, bất luận đầu bếp làm cái gì, làm bao nhiêu, cô đều nhất định ăn sạch sẽ, thậm chí còn sẽ đem cái mâm cùng chén tất cả đều liếm cho sạch sẽ. Đối với lần này, chú đầu bếp cũng mau yêu chết Lan Sơ rồi. Đồng dạng, Lan Sơ cũng yêu chết vị đầu bếp thiện lương này. Cho dù là mẹ dạ xoa của cô, tính tình cũng không có tốt như vậy đã làm nhiều thức ăn ngon cho cô.

Hai người giống như là gặp được tri âm như vậy, một cuồng làm, một cuồng ăn. Trong lúc nhất thời, trong phòng vốn là vắng lạnh, ngược lại nhiều hơn không ít tiếng nói tiếng cười. Ngay cả người giúp việc làm việc ở nhà Đông Lý Lê Hân, tâm tình cũng rõ ràng so ngày trước buông lỏng rất nhiều.

Đông Lý Lê Hân vốn tưởng rằng khi đem Lan Sơ giam lỏng trong nhà hãn, cô sẽ phải bởi vì sợ hãi, mà mau chóng ký tên hiệp nghị hãn cung cấp. Nào có thể đoán được, cô chẳng những không có bất kỳ phản ứng tương tự sợ hãi, ngược lại còn trôi qua tương đối vui vẻ. Đáng vẻ hài lòng, giống như là ở chính trong nhà cô.

Mặc dù mỗi ngày hấn vẫn như cũ đi sớm về trễ, đang đắm chìm trong làm việc. Nhưng là, trước kia ngay từ lúc lần đầu tiên đem Lan Sơ mang tới nhà hấn, hấn cũng đã lắp đặt máy theo dõi ở nhà. Cho nên tất cả chuyện xảy ra trong nhà, hấn cũng rõ ràng.

Mà mỗi lần khi hấn từ máy theo dõi trông thấy Lan Sơ thủy chung là một bộ dáng vui vẻ không biết tư vị lo âu, hấn không ức chế được cắn răng nghiêng lợi. Đối với Lan Sơ giận cùng hận, cũng từ từ sâu hơn.

Hấn nghĩ không hiểu, rốt cuộc là Lan Sơ không có tim không có phổi cùng người ngu ngốc không có gì khác biệt, hay là cô cố gắng trấn định? Tùy thời kẻ thù trong nhà cũng có thể đem cô chặt làm trăm mảnh, cô làm sao sẽ ngay cả một chút bóng ma cùng sợ hãi cũng không có? Điều này thật sự là quá không nên, đổi thành bất luận kẻ nào cũng không thể nào bình tĩnh làm được như vậy.

Rốt cuộc, ở tối ngày thứ bảy, Đông Lý Lê Hấn về đến nhà, mở ra máy theo dõi, sau khi phát hiện mình vẫn thấy còn là hình ảnh như vậy, hấn không thể nhịn được nữa bộc phát.

Hấn một phen kéo ra ngăn kéo thứ nhất bên phải bàn đọc sách, lấy ra phần hiệp nghị mượn bụng sinh con. Khí thế hung hăng rời đi thư phòng, đi đến ngoài cửa phòng khách Lan Sơ ở tạm. Liền cửa đều không gõ, trực tiếp đẩy cửa vào.

Lúc này, bên trong nhà trên giường đôi lớn, Lan Sơ đang ngủ hương vị ngọt ngào, hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác.

Nghe thỉnh thoảng vang lên tiếng ngáy, trong bóng tối, ánh mắt của Đông Lý Lê Hấn không nhịn được lại lạnh ba phần. Ngủ ngáy, đây là nuôi dạy như thế nào, mới có thể sinh ra người phụ nữ ngu ngốc như vậy? (anh này hay nhỉ?ngáy thì làm sao, anh thấy ngu ngốc ở chỗ nào. Có anh ngu ngốc,cả nhà anh ngu ngốc!!! Á, sao lại ném tui thế)

Đông Lý Lê Hân mặt lạnh lùng, tiện tay mở đèn phòng khách. Sau đó, hần đi thẳng tới trước giường đôi, muốn đem Lan Sơ từ trên giường kéo lên. Cũng đang lơ đãng quét qua gương mặt của Lan Sơ thì không khỏi có chút sững sờ, ‘thật đáng yêu’ ba chữ này bỗng nhiên chọt lóe lên trong đầu của hần.

Vì không muốn làm hư gọng kiếng bảo bối mình trân quý, nên trước khi ngủ Lan Hao đem gọng kiếng tháo xuống.

Vì có thể ngủ thoải mái hơn, nàng cũng đã quen quê mùa, đã sử dụng lược bao tóc đen gần ba năm. Đặt xuống một mái tóc bóng đen dài.(theo mình hiểu là cái chụp tóc còn U thì mình chịu)

Bình thường, rơi xuống cơ hồ che nửa bên mặt của cô hai gò má cùng hai bên tóc, cô ngủ cũng giống như heo chết, vô ý thức đặt ở hướng trên đỉnh đầu. Vì vậy, cả khuôn mặt cô, liền hoàn toàn hiện ra ngoài.

Da thịt trắng hồng, phấn nộn giống như trẻ nhỏ. Ánh đèn chiếu rọi, làm cho nàng tự nhiên cuộn người, lông mi đen dài dày, ở mí mắt để lại một bóng mờ. Chóp mũi khéo léo mượt mà, hơn nữa hai cánh môi giống như hoa anh đào đỏ tươi, tổ hợp ở trên mặt của cô, tuyệt đối so với búp bê còn đáng yêu, nảy nở hơn mấy phần.

"Hô. . . Hô." (sát phong cảnh quá chị à)

Một tiếng ngáy đột nhiên cao vút, khiến Đông Lý Lê Hân hồi hồn, chân mày nhất thời nhăn chặt hơn.

Người phụ nữ chết bầm này chẳng lẽ không biết ngáy ngủ có thể là hệ hô hấp có vấn đề sao? Nếu nghĩ đến muốn sinh con, thế nào không đi làm một cái kiểm tra toàn thân? Đây đối với đứa bé mà nói, là hành động cực kỳ không chịu trách nhiệm.

Đông Lý Lê Hân chọt có chút nổi giận, há mồm liền rống. "Đứng lên!"

Một tiếng rống này, trong khách phòng đều có tiếng vọng rôi. Nhưng mà Lan Hao ngủ tương đối sâu ngay cả một chút xíu phản ứng cũng không có.

"Mau dậy đi!" Đông Lý Lê Hân không hề kiên nhẫn vừa lôi vừa kéo, nếu không phải là sợ thương tổn đến đứa nhỏ trong bụng Lan Hao, hẳn tuyệt đối sẽ một cước liền đạp Lan Hao xuống giường đi.

Lan Sơ bị Đông Lý Lê Hân kéo say lảo đảo ngồi dậy, cô mặt mê mang nhìn một chút Đông Lý Lê Hân trước mặt, lại nghiêng đầu nhìn một chút một mảnh sáng rờ của phòng. Mơ hồ không rõ mà hỏi: "Nhanh như vậy trời đã sáng sao?"

Đông Lý Lê Hân đem hiệp nghị hương trước mặt Lan Sơ đưa tới, lạnh giọng nói: "Ký tên."

"Cái gì?" Lan Sơ đầu mờ mịt, hoàn toàn làm không rõ ràng lắm tình huống trước mắt. Thân thể lay động, như muốn nằm xuống giường lớn.

"Nhanh lên một chút ký tên!" Đông Lý Lê Hân cố dè xuống xung động muốn đem Lan Sơ đạp xuống giường, nhưng khống chế không nổi giọng của mình.

"A." Lan Sơ mơ hồ nhận lấy hiệp nghị, đầu lại đi theo hiệp nghị cùng nhau rũ xuống.

Thấy thế, Đông Lý Lê Hân phát điên, "Tôi bảo cô nhanh lên một chút ký tên!"

"À? Ừ." Lan Sơ chần động một cái, lại ngồi ngay ngắn người lại. Sau đó, hai tay cô vô lực đem hiệp nghị nâng đến trước mắt tra xét. Theo chữ viết trên hiệp nghị tiến vào bên trong tầm mắt của cô, đầu óc của cô cũng từ từ thanh tỉnh lại. Cô không khách khí đem hiệp nghị hương trên bụng của Đông Lý Lê Hân đẩy, không vui nói: "Thật ngại, tôi còn muốn suy nghĩ thêm một chút."

"Ký tên!" Đông Lý Lê Hân cắn răng nghiêng lợi. Đến giờ cũng đã bảy ngày rồi, người phụ nữ chết bầm này ngày ngày ăn ngủ, ngủ rồi ăn, cắn bản cũng không có cân nhắc qua.

Lan Sơ lạnh lùng cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Tôi nói, anh gấp cái gì? Dù sao tôi đây cũng không đi được, có cái gì gấp? Hơn nữa, cho dù tôi ký tên, cũng phải đợi đến sau khi sinh đứa bé mới có thể rời đi, cái hiệp nghị này có ký hay không có cái gì khác nhau chứ?" Đối với thái độ Đông Lý Lê Hân ác liệt tới cực điểm, cô một chút cũng không sợ. Có bản lãnh hẳn liền động thủ với cô đi, chỉ cần hấn hạ được cái này tay.

"Đừng nói nhảm, nhanh lên một chút ký tên!" Đông Lý Lê Hân lần nữa đem hiệp nghị đưa tới trước mặt của Lan Sơ, trong giọng nói mơ hồ tiết lộ ra mưa gió đến rét lạnh.

"Anh tiếp tục rống đi, anh càng hung tôi, tôi càng không cần ký, có bản lãnh, bây giờ anh liền đem tôi đưa đến bệnh viện." Lan Sơ cả gan liếc Đông Lý Lê Hân một cái, nói xong ngã đầu đi nằm ngủ. Không bao lâu, tiếng ngáy phách lối vang lên.

Đông Lý Lê Hân chỉ cảm thấy ngực cơ hồ muốn nổ tung, nhưng mà hấn lại không thể làm gì Lan Sơ. Hơn nữa, hấn thật sự rất muốn đứa nhỏ trong bụng Lan Sơ, vô cùng muốn. Nói gì kéo cô đi bệnh viện làm giải phẫu, đó cũng chỉ là đang uy hiếp cô.

Cuối cùng, Đông Lý Lê Hân chỉ có thể mang theo một bụng tức giận đi ra phòng khách, trở lại phòng ngủ của hấn đi tắm nước lạnh.

Tức chết hấn, thật sự là tức chết hấn. Chờ sau khi sinh đứa bé, nhìn hấn thế nào chinh đốn cô!

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tai Nạn Phòng Bếp

Lan Sơ rất không vui vẻ. Cảm xúc xuống dốc, từ sáng sớm cô vừa rời giường, vẫn như hình với bóng dây dưa với cô. Làm cho cô cho dù chú đầu bếp tốt bụng cố ý làm nhiều thức ăn ngon cho cô, tâm tình cũng không cách nào thoải mái được.

Mặc dù nửa đêm hôm qua trong lúc cô ngủ u mê hồ đồ, nhưng mà cô cũng không có quên hình ảnh Đông Lý Lê Hân cầm hiệp nghị nghị cưỡng bách cô ký tên. Trong khoảng thời gian này, cô chỉ biết đắm chìm ở trong thức ăn ngon đó, đem việc cần phải nhanh liên lạc với bọn Hồng Quyên cô đều quên hết không còn một mống.

Chỉ là, cô vắt hết óc suy nghĩ cả ngày, cũng nghĩ không ra bất kỳ phương pháp xử lí hữu hiệu nào.

Điện thoại di động không biết bị giấu đi nơi nào, vừa không có máy tính. Mà điện thoại bàn trong nhà Đông Lý Lê Hân, tất cả đều là trạng thái tê liệt. Rất dễ nhận thấy, đối phương đối với cô phòng bị gắt gao, chưa lưu lại cho cô kẽ hở nào có thể bỏ trốn.

Đến buổi tối, sau khi chú đầu bếp làm xong bữa ăn khuya cho cô, liền đúng giờ tan sở đi. Buổi tối hết giờ làm người giúp việc cũng không có dừng lại thêm giây phút, thời gian vừa đến, rồi rời đi. Căn nhà to như vậy, liền chỉ còn lại có một mình Lan Sơ.

Ngược lại cô cũng không hề sợ hãi cái loại ma quỷ thần bí gì đó, cũng không sao cả vắng vẻ đến mức không khí gần như tĩnh mịch. Thời điểm

một mình này, chính là lúc cô kiểm tra toàn bộ để tìm phương tiện liên lạc gì đó.

Vậy mà, cô lên lên xuống xuống đem toàn bộ phòng ốc qua lại tìm hai lần, cũng không thể tìm được bất kỳ thứ gì có thể dùng làm công cụ liên lạc. Ngược lại làm mình mệt lại đói bụng.

Lan Sơ ủ rũ cúi đầu từ trên lầu đi xuống, từng bước một di chuyển chính là đi đến phòng ăn. Lấy ra phần ăn khuya chú đầu bếp làm sẵn cho cô, suy nghĩ lung tung ở trong đầu, liền đem kia phần ăn khuya tiêu diệt sạch sẽ.

Cơ hồ là có chút theo thói quen sau khi đem chén đĩa liếm qua một lần, Lan Sơ vô cùng biết điều đem chén đĩa không bưng lên đi vào phòng bếp.

Mở vòi nước, thời điểm rửa sạch từng chén đĩa từng, cảm xúc Lan Sơ xuống thấp tới cực điểm. Cũng đã tám ngày rồi, cũng không biết bọn Hồng Quyên tiến triển thế nào. Dù bận bịu thế nào, cũng không đến mức đến bây giờ vẫn còn không phát hiện cô đã biến mất tám ngày. Vấn đề là, dù cho các cô ấy biết thì phải làm thế nào đây? Nếu là ba người kia tra được là Đông Lý Lê Hân, khẳng định đã sớm tìm tới. Tuyệt sẽ không để liên tiếp tám ngày, cũng không có một chút xíu động tĩnh.

"Ai." Sau khi đem chén đĩa hết lần này đến lần khác rửa mấy chục lần, rốt cuộc Lan Sơ thở ra một hơi thật dài, buông tha chén đĩa vô tội.

Xoay người, nghiêng dựa vào bồn, vô cùng buồn chán Lan Sơ không nhìn được tầm mắt liếc lung tung. Đây là lần đầu tiên cô vào phòng bếp. Ban ngày, thời điểm chú đầu bếp ở phòng bếp nấu cơm, cũng không cho phép cô đi vào nhìn lén, nói là như vậy cô mới có cảm giác vui mừng.

Bây giờ nhìn nhìn trang hoàng bên trong phòng bếp, cũng không khó lý giải, tại sao chú đầu bếp luôn có thể làm ra nhiều đồ ăn ngon như vậy.

Diện tích phòng bếp trước mặt, so với nhà trọ của cô còn lớn hơn.

Tổng thể đều là một màu vàng nhạt ấm áp, đồ làm bếp càng thêm đầy đủ mọi thứ. Tại nơi rộng rãi như vậy, môi trường thuận tiện lại thoải mái xuống bếp. Coi như là người ngu ngốc, làm được đồ đoán chừng cũng sẽ không quá khó ăn.

Lan Sơ trong đầu vừa đầy suy nghĩ lung tung, vừa đi dạo vòng quanh phòng bếp. Bất tri bất giác dừng ở trước mặt một hàng chai thủy tinh tạo hình cực kỳ xinh đẹp .

Cô tiện tay cầm lên một chai trong đó, trong bình chứa một chút màu nâu đen, chất lỏng đậm đặc. Mà lời giải thích dán trên bình, chi chít chẳng chịt tất cả đều là chữ viết ngôn ngữ Lan Sơ hoàn toàn xem không hiểu.

Lan Sơ không khỏi cúi người, lại nhìn một chút mấy bình khác. Cô cũng xem không hiểu những thuyết minh dán trên bình viết cái gì.

Để bình xuống, lại vòng hai vòng, bất tri bất giác Lan Sơ cầm lên một cái nồi, để ở trên bếp lò. Hơn nữa, còn đang để lửa. Sau đó, cô đem toàn bộ mấy bình lúc trước cô thấy đem đến trên bếp lò. Từng cái từng cái mở ra, hướng trong nồi đổ vào. Đáy nồi đầy đủ mọi màu sắc, rất đặc sắc.

Thật ra thì Lan Sơ căn bản là không có ý thức được mình đang làm những gì. Cô chỉ cảm thấy lòng tràn đầy ngổn ngang, như thế nào cũng nghĩ không ra sách lược vẹn toàn. Vừa tiếp xúc liên lạc với bọn Hồng Quyên, cũng sẽ không bị Đông Lý Lê Hân phát hiện dấu vết.

Thời điểm cô không ngừng hướng trong nồi đổ, suy nghĩ trong đầu tất cả đều là nếu như cô đem chú đầu bếp kéo xuống nước, có phải hay không rất hèn hạ, rất vô sỉ. Càng như vậy nghĩ, trong lòng cô lại càng loạn. Trong lòng càng loạn, cô càng ném nhiều thứ hỗn loạn vào trong nôi. Trên bếp lò càng thêm ngổn ngang xiêu vẹo một đồng lớn bình, lon cùng cái hộp.

Cuối cùng, Lan Sơ lấy được một bình gốm sứ xinh đẹp chứa đầy chất lỏng trong suốt vàng óng ánh. Đang đứng ở trạng thái du ngoạn Lan Sơ

ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn, liền đem toàn bộ chất lỏng trong bình gổm sứ rót vào trong nồi. Chỉ nghe ‘oanh’ một tiếng trầm đục, trong nồi thoáng chốc toát ra một luồng khói dày đặc màu đen.

Lan Sơ ngây ngốc nhìn liên tục cái nồi bốc khói, cuối cùng là cũng hồi phục thần trí. Cô theo bản năng xoay người lại tìm thứ gì đó, nhưng lại kiếm không được. Lúc này, cô mới phản ứng được, cô bây giờ là đang ở trong phòng bếp nhà Đông Lý Lê Hân, mà không phải là nhà cô. Đương nhiên là, cô không thể nào ở cùng góc độ, tìm được bình chữa cháy của mình.

Mắt thấy từ trong nồi khói mù bốc ra càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều, Lan Sơ nóng nảy.

Cô vội vã xoay người muốn đi tìm dụng cụ có thể chứa nước để dập tắt khói. Nào có đoán được, cô vừa mới xoay người đi, ở trên đỉnh đầu liền truyền đến một hồi tiếng vang bén nhọn chói tai. Ngay sau đó, một dòng nước lạnh như băng, không hề báo động trước tung rơi xuống dưới. Nhất thời Lan Sơ liền trở thành ướt sũng.

Trong hơi nước, Lan Sơ nháy hai cái mắt, mặt si ngốc ngẩng đầu lên. Bềnh tỉnh hiểu ra, thì ra là trong nhà Đông Lý Lê Hân có bình chữa lửa tự động. Lại quay đầu nhìn phía sau lò bếp, lửa đã dập tắt. Khói dày đặc màu đen, cũng đang dần dần tiêu tán. Sợ một hồi lại xảy ra sự cố hở khí ga, cô vội vã đưa tay tắt đi chốt mở bếp. Sau đó, nàng giẫm một đường vết nước, đi ra phòng bếp, trở về phòng khách đi tắm thay quần áo.

Chậm rãi đem toàn thân ngâm ở trong nước nóng ấm áp, Lan Sơ mới dần dần phản ứng lại. Cô mới vừa rồi giống như đã gây họa. Chỉ là, trong phòng bếp đã có bình chữa lửa tự động, vậy hẳn là cũng sẽ không có cái gì tổn thất.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Lan Sơ vẫn còn có chút lo lắng. Vì vậy, cô dùng tốc độ nhanh nhất tắm xong, mặc vào áo choàng tắm lại đi xuống lầu đi.

Mới vừa đi tới cửa phòng bếp, cô liền không nhận được cả người cũng cứng đờ ở tại chỗ. Phòng bếp lúc này, dùng một từ hỗn độn cũng tuyệt không đủ để nói rõ thảm trạng của nó.

Khóe miệng Lan Sơ khống chế không được liên tiếp co quắp, được rồi, thật sự thì cô đã gây họa. Một phòng bếp như vậy, cô chính là táng gia bại sản cũng chưa chắc bồi thường được. Xong rồi, tên Đông Lý Lê Hân kia, nhất định sẽ mượn cơ hội cưỡng bách cô ký hiệp nghị. Một cái cơ hội tốt như vậy, hẳn làm sao có thể sẽ bỏ qua cho cô.

Lan Sơ hạ quyết tâm, tay áo xắn lên, dự định trước khi Đông Lý Lê Hân về nhà trước tiên đem phòng bếp thu dọn một chút. Nếu như thời gian cho phép, nếu như có kỳ tích, nói không chừng cô có thể đem phòng bếp khôi phục lại nguyên trạng.

Nhưng mà, chân vừa mới nhấc, Lan Sơ liền xì hơi. Phòng bếp trên mặt đất tất cả đều là nước đọng, thậm chí cũng tràn đến trong phòng ăn. Cô mang dép lê, ngay cả chỗ chỗ đặt chân cũng không có.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Phát Điên

Sàn nhà và trần nhà, đã không phân biệt được màu sắc ngày trước.

Đối diện lò bếp kia, càng bị hun thành một vòng lại một vòng dấu vết màu đen vô cùng rõ ràng. Ngay cả lò bếp cũng không may mắn thoát khỏi, cũng bị hun lấm tẩm màu đen.

Về phần những chai lọ kia, cái hộp gì đó, bị nước ngâm, một màu đỏ càng thêm lộ ra đặc sắc. Liên tiếp làm cho cả lò bếp sinh ra một loại mỹ cảm nghệ thuật trừu tượng cao cấp. Mà chung quanh lò bếp trên mặt đất, còn rải rác đây những mảnh thủy tinh bị vỡ. Nhìn kỹ, là có thể phát hiện, những mảnh kiếng bể kia nếu không phải chai chính là bình. Đại khái là lúc trước để quá gần rìa, cho nên mới có thể bị nước rơi xuống lò bếp, sau đó tan nát dưới đất.

Tủ bếp đồ làm bếp toàn là nước, dưới ánh đèn, chiếu lấp lánh. Vừa nhìn Lan Sơ nhìn không được nhức đầu.

Tốt, thật sự là quá tốt. Cô nhất định sẽ bị Đông Lý Lê Hân bóp chết lại bóp chết.

Ở giữa rắc rối, Lan Sơ không khỏi suy nghĩ. Không bằng hiện tại cô vội vàng tắt hết tất cả đèn, sau đó tránh về phòng khách, đem cửa toàn bộ khóa kín, rồi bò lên giường ngủ không lên tiếng. Cũng đã trễ thế này, coi như Đông Lý Lê Hân trở lại, cũng không nhất định vô duyên vô cớ đặc biệt chạy đến phòng bếp đi một vòng. Chỉ cần có thể chống được đến sáng sớm ngày mai người giúp việc cùng chú đầu bếp tới làm, bọn họ lạng lẽ giúp cô

dọn dẹp một chút, thần không biết quỷ không hay, vậy Đông Lý Lê Hân không phải cái gì cũng không biết rồi sao? (quá thơ ngây>_<)

Nghĩ tới đây, Lan Sơ lập tức xoay người, chuẩn bị tránh về phòng khách. Nhưng tại khoảnh khắc xoay người, thiếu chút nữa bị sợ kinh thét chói tai.

Chỉ thấy Đông Lý Lê Hân như âm hồn, không tiếng động đứng ở sau lưng cô. Mà đáng sợ hơn là, mặt của hắn giống như tất cả đều đen xì. Toàn thân trên dưới đang mơ hồ hướng ra bên ngoài tản mát ra một loại hơi thở rét lạnh. Cảm giác kia, thậm chí so với hơi lạnh máy điều hòa không khí, vẫn còn đông lạnh hơn mấy phần.

Lan Sơ nhất thời nhịn không được, lại vào giờ phút quan trọng này phân tâm suy nghĩ lung tung. Nếu là về sau tử lạnh hư, ngược lại có thể để cho Đông Lý Lê Hân làm thay. Đặt thức ăn trên người của hắn, nhất định sẽ được giữ tươi.

Gian nan nuốt ngụm nước miếng, Lan Sơ cười lấy lòng, yếu ớt mở miệng, "Cái đó. Tôi có thể giải thích."

"Ừ, cô giải thích đi." Đông Lý Lê Hân mặt không chút thay đổi, trong giọng nói cũng không có chút nào cảm xúc dao động, làm cho người ta đoán không ra giờ phút này hắn đang nghĩ cái gì.

"Cục cưng mới vừa rồi vẫn không ngừng đá tôi, nói là rất lâu không có làm thí nghiệm rồi, nó cảm thấy rất nhàm chán, muốn tôi làm chút thí nghiệm cho nó vui đùa một chút. Sau đó, tôi liền chạy đến phòng bếp, muốn làm chút chuyện gì, khiến cục cưng có thể an tâm ngủ. Sau đó, tôi hình như là có chút phân tâm, mới có thể biến thành cái này. Tình hình." Lan Sơ tuyệt đối là trọn tròn mắt nói mò, Đông Lý Lê Hân sẽ không có trực tiếp bóp chết cô, một trăm phần trăm chính là bởi vì bảo bối ở trong bụng cô. Như vậy, cô nếu là muốn bình yên vô sự vượt qua nguy cơ lần này, cũng chỉ có thể mang Niếp Niếp ra làm bia đỡ đạn cho mình.

Chỉ là, cô càng nói, mặt của Đông Lý Lê Hân lại càng đen, trên người hơi thở âm hàn cũng càng ngày càng nồng đậm.

Nghe xong Lan Sơ đáng đánh đòn tới cực điểm giải thích, Đông Lý Lê Hân cũng không lên tiếng ngay lập tức. Hắn yên lặng, lạnh lùng nhìn Lan Sơ, làm Lan Sơ bị nhìn một hồi lại một hồi sinh ra chột dạ.

Ngay lúc Lan Sơ cho là may mắn, Đông Lý Lê Hân có thể sẽ không làm gì, bên tai của cô lại đột nhiên vang lên một hồi tiếng gào thét xuyên thủng trời đêm. Tiếng gào thét vang to, làm lỗ tai Lan Sơ cũng chấn ong ong.

"Cái loại thí nghiệm gì mới có thể đem phòng bếp đốt thành cái bộ dáng này? Cô cho tôi là ngu ngốc sao? Cô căn bản là ở phóng hỏa đốt phòng ốc —!"

Đông Lý Lê Hân rốt cuộc không thể nhịn được nữa bộc phát, hăn mặt thịnh nộ nhìn chăm chăm Lan Sơ. Đôi tay nắm chặt đốt ngón tay ken két vang dội. Nếu không phải trước mắt hăn là người phụ nữ ngu ngốc này đang mang thai, hăn tuyệt đối sẽ có khả năng mất khống chế xuống tay với cô.

Lan Sơ không thoải mái che chỗ trái tim, dùng sức hít thở sâu hai cái. Dáng vẻ Đông Lý Lê Hân khởi xướng bạo tố, so mẹ dạ xoa của cô còn có khí thế hơn. Rống đến trái tim của cô cũng khống chế không được run cầm cập. Cô miễn cưỡng ngẩng đầu lên, cổ nặn ra mím cười, hơi có chút chân chó khuyển: "Tinh táo, tinh táo, anh lớn tiếng như vậy, sẽ bị dọa đến bảo bối."

Đông Lý Lê Hân chợt lạnh lùng cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Cô ký tên chưa? Cô một ngày không ký tên, đứa bé trong bụng cô vẫn không có một chút quan hệ gì với tôi." Nghĩ muốn lợi dụng sơ hở của Đông Lý Lê Hân hăn à, hừ, đừng hòng mơ tưởng.

Nghe vậy, Lan Sơ có chút mất hứng. "Nếu không quan hệ gì tới anh, anh đem tôi nhốt ở chỗ này làm cái gì? Mặc dù nhà anh rất lớn rất đẹp, nhưng mà, tôi muốn làm thí nghiệm đều không làm được, tôi thà rằng trở về nhà trọ của mình, muốn làm gì thì làm chứ sao." Người này thật đúng là ăn no không có chuyện làm, đem một người cùng hăn không có một chút xíu quan hệ nhốt ở trong nhà hăn, chẳng lẽ hăn là tên biến thái sao?

"Không cho phép nhắc lại hai chữ này thí nghiệm——!" Đông Lý Lê Hân giống như là phản xạ có điều kiện, vừa nghe Lan Sơ nói đến ‘thí nghiệm’, liền khống chế không được lần nữa bạo rống. Rõ ràng chính là nhà ngục khoa học, cô làm là thí nghiệm cái gì? Một lần liền đem phòng bếp của hăn sử dụng thiết bị cứu hỏa thành bộ dáng tai họa này!

Lan Sơ nhất thời không phục cũng đề cao âm lượng. "Tôi làm thí nghiệm thế nào? Tôi là nhà khoa học, nào có nhà khoa học nào không làm thí nghiệm, anh cái tên này có văn hóa hay không?" Cô ghét nhất bị những người không hiểu khoa học chỉ trích thí nghiệm của cô, giống như mẹ cô. Rõ ràng cái gì cũng không hiểu, thanh âm so với cô quát còn lớn hơn. Không phải là nói chuyện lớn tiếng sao? Nàng cũng vậy.

"Cô coi là nhà khoa học cái quái gì? Cô ngày ngày làm thí nghiệm, có lần nào là thành công? Hơn nữa, ở trong phòng bếp, cô có thể làm ra loại thí nghiệm gì?" Đông Lý Lê Hân xì mũi coi thường. Hăn hiện tại thật có chút hoài nghi, đứa nhỏ trong bụng Lan Sơ có cần phải lưu lại hay không. Cô mê gian hăn, là vì sinh một đứa trẻ có gen hoàn mỹ. Nhưng mà, có một người mẹ thần kinh liên lụy như vậy, con của hăn có thể hoàn mỹ chỗ nào?

"Anh vẫn là mang tôi đi bệnh viện làm giải phẫu đi, tôi bây giờ mới biết diện mạo thật của anh, có một người cha như vậy, gen của đứa bé tuyệt đối không thể nào hoàn mỹ." Lan Sơ lạnh lùng nhìn Đông Lý Lê Hân, nói xong, cô cúi đầu, khẽ vuốt ve bụng của mình, cùng đứa nhỏ trong bụng thương lượng: "Niếp Niếp a, nếu không, con trước nghỉ ngơi một khoảng

thời gian có được hay không, chờ mẹ tìm được mầm móng chân chính hoàn mỹ, sau đó con lại trở lại trong bụng mẹ, có được hay không à?"

Lần này Lan Sơ vừa nói ra, Đông Lý Lê Hân hoàn toàn phát điên, "Phụ nữ ——!"

"Anh quát cái gì? Anh cho rằng thanh âm của anh rất êm tai sao? Cùng con gà trống gáy giống nhau, phiền chết rồi." Lan Sơ hung hăng liếc xéo Đông Lý Lê Hân một cái, nói xong, vòng qua Đông Lý Lê Hân trở về phòng của mình.

Đông Lý Lê Hân đứng tại chỗ, không ngừng hít sâu, đôi tay nắm chặt hơn. Hắn không thể di chuyển, cũng không dám di chuyển. Hắn sợ hắn vừa di chuyển, lại thật sự sẽ không chế không được đuổi theo bóp chết người phụ nữ ngu ngốc kia. Phá hủy phòng bếp của hắn lại vẫn dám kiêu ngạo như vậy, tốt, rất tốt, vô cùng tốt. Món nợ này, trước hắn tạm thời nhớ kỹ. Đợi đến sau khi đứa bé ra đời, hắn nhất định sẽ làm cho cô chết rất khó coi!

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Bạn Tốt Tới Cửa

Không khí không bình thường.

Sáng sớm, người giúp việc cùng đầu bếp thứ nhất đi làm, cũng cảm thấy rõ ràng không khí không giống như xưa. Trong ngày thường chỉ là vắng lạnh, mà hôm nay lại không khỏi xuất hiện nhiều hơn một chút vẻ căng thẳng cùng đối địch.

Càng ngoài ý muốn là, mỗi ngày Lan Sơ đều muốn ngủ tới khi mặt trời lên cao thế nhưng hôm nay thật sớm đã ra khỏi giường. Chiếm lấy đại sảnh, làm phòng tập thể dục của phụ nữ có thai. Vừa làm, còn vừa lớn tiếng kêu khẩu hiệu. Giống như là chỉ sợ người khác không nghe được vậy.

Chỉ là, không chút ngoài ý muốn chính là, mặt của Đông Lý Lê Hân vẫn như cũ vẫn là âm hàn vạn năm không đổi. Thậm chí còn lạnh lẽo hơn rồi.

Mà những chuyện này không thấy được, ngược lại làm cho bọn họ bỏ quên phòng bếp thậm chí không nhìn.

Đối với tất cả, người giúp việc cùng đầu bếp cũng không dám nói thêm cái gì, nhanh chóng vùi đầu vào trong công việc của từng người.

Vì để cho Đông Lý Lê Hân mau chút ra khỏi cửa, đầu bếp cơ hồ là dùng tốc độ nhanh nhất, ở trong hoàn cảnh có chút gian nan, làm xong bữa ăn sáng cho hắn. Sau đó, vội vàng bảo người giúp việc chạy đến vườn hoa đi thông báo hắn.

Bởi vì không chịu nổi Lan Sơ ồn ào, mà Đông Lý Lê Hân cố ý đến vườn hoa đi tản bộ, sau khi trở lại trong phòng ăn, gương mặt lạnh lẽo nhất thời

nét mặt lại rét lạnh hơn mấy phần. Hắn cũng đi ra ngoài vòng vo tầm vài vòng rồi, không nghĩ tới người phụ nữ ngu ngốc lại vẫn không có làm xong bài thể dục cho phụ nữ có thai. Vẫn như cũ chiếm cả đại sảnh, vừa làm vừa liều mạng chế tạo ra nhiều tạp âm phiền não.

Đông Lý Lê Hân cắn răng không nói một lời chính là đi đến phòng ăn, chuẩn bị ăn xong bữa ăn sáng rồi ra cửa. Nhưng mà, không biết Lan Sơ là cố ý hay là vô tâm, âm lượng càng nói càng cao. Rất có một loại điệu bộ muốn âm ỉ chết người.

"Một, hai, ba, bốn, hai, 2,3, bốn, vắn vắn cái mông, động động chân. . . .
."

Đông Lý Lê Hân nắm thật chặt ly sữa tươi, hắn có thể đem mỗi chữ Lan Sơ hô to đều nghe rõ ràng. Hỏa khí không ngừng ở trong lòng hắn tích tụ, đang ở lúc hắn khống chế không được nghĩ muốn bộc phát, tiếng chuông cửa thanh thúy dễ nghe, bỗng nhiên vang lên thấu toàn bộ biệt thự.

Cổ đè xuống tức giận trong lòng, Đông Lý Lê Hân một hợp liền uống cạn tất cả sữa tươi trong chén. Thời điểm đang định nhanh chóng giải quyết bữa ăn sáng, người giúp việc chọt vội vàng chạy vào. "Tiên sinh, Tây Môn tiên sinh tới."

Nghe vậy, Đông Lý Lê Hân không khỏi nhíu nhíu mày. Lúc này, Tây Môn Hạo Vũ tới làm cái gì? "Cho cậu ấy đi vào." Mặc dù có chút nghi vấn, nhưng hắn cũng không có suy nghĩ nhiều.

"Vâng." Người giúp việc gạt đầu một cái, xoay người chạy đi mở cửa.

Đông Lý Lê Hân theo sát cũng đứng lên, đi ra phòng ăn, đi tới đại sảnh. Nhìn Lan Sơ vẫn còn ở cố sức làm bài thể dục cho phụ nữ có thai, hắn lạnh lùng mở miệng. "Tôi có khách."

"Ừ." Lan Sơ liền đầu cũng không có quay trở lại, đã hướng cầu thang. Mặc dù cô vô cùng ghét Đông Lý Lê Hân, nhưng mà, ở dưới tình huống nào đó, cô vẫn còn cực kỳ thức thời. Cô cũng không muốn đem mọi chuyện làm cho tệ hại hơn.

Mắt thấy Lan Sơ ngoan ngoãn lên lầu, Đông Lý Lê Hân lúc này mới nhận ra, hình như người tới không chỉ có một mình Tây Môn Hạo Vũ. Xuống một giây, Tây Môn Hạo Vũ liền lão đảo vọt vào đại sảnh. Nghiêm chỉnh mà nói, hẳn là bị ba người phụ nữ xô đẩy vọt vào trong đại sảnh .

"Đông." Tây Môn Hạo Vũ bộ mặt lúng túng nhìn Đông Lý Lê Hân, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, liền bị một tiếng rống của Hồng Quyên hoàn toàn cắt đứt."Đông Lý Lê Hân, nhanh chóng đem Lan Sơ giao ra đây ——!"

Tây Môn Hạo Vũ cười càng thêm lúng túng, càng thêm làm khó xử. Hắn nhìn một chút Đông Lý Lê Hân, lại chăm chú nhìn Bạch Nhã ở bên cạnh, trong lúc nhất thời không biết nên giải thích làm sao.

Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh tất cả đều bày thế trận sẵn sàng đón quân địch, vẻ mặt cả ba người đều là Đông Lý Lê Hân không giao người, họ sẽ kiên quyết cùng hắn liều mạng .

Mới vừa đi tới ngoài cửa phòng khách Lan Sơ đầu tiên là sửng sốt, sau khi phản ứng kịp, cô lập tức lớn tiếng la hét rồi quay trở lại. "Hồng Quyên, Bạch Nhã, Hoàng Oanh, mình ở chỗ này!" Ba tên này thật đúng là tuyệt, thế này cũng có thể bị họ tra được hơn nữa lại tìm được, thật sự là quá giỏi rồi. Có họ ở đây, tin tưởng ai cũng không thể giành Niếp Niếp của cô rồi.

Nghe được thanh âm Lan Sơ, nhất thời Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh tất cả đều thở phào nhẹ nhõm. Lại nhìn thấy cô nhảy nhót, rất là hoạt bát, rất là sung sướng từ trên lầu đi xuống, thì họ càng yên tâm.

Đông Lý Lê Hân ánh mắt lạnh lùng nhìn Tây Môn Hạo Vũ, một bộ dáng muốn ăn thịt người .

Tây Môn Hạo Vũ gian nan nuốt ngụm nước miếng, tương đối không có nghĩa khí lui về phía sau, rõ ràng là chính mình muốn chuồn đi.

"Mình nói các cậu ba tên này, quả thật chính là thần tiên a, thế này cũng có thể tìm được." Lan Sơ cười hì hì xông về Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh, không có tim không có phổi trêu chọc một câu. Đem Đông Lý Lê Hân ở một bên hoàn toàn trở thành không khí.

"Cậu làm sao vậy, không có sao chứ." Hồng Quyên có chút kiên trì cầm cánh tay Lan Sơ, lên xuống trái phải, nhanh chóng quan sát cô một lần. Cũng may, không ốm. Hơn nữa, còn giống như mập lên.

"Mình không sao, ở chỗ này ăn tốt uống tốt ngủ ngon, trừ không có chuyện gì để làm, những cái khác đều cực kỳ tốt." Lan Sơ nói thật, nếu không phải là sợ bọn Hồng Quyên nổi đóa, cô thật muốn nói cho các cô ấy biết, thật ra thì cô đã thoải mái vui đến quên cả trời đất rồi. Nếu như cô có thể tự do ra vào, cô tuyệt đối sẽ có khả năng ở nơi này không đi. (quá không có tiền đồ)

Hồng Quyên vỗ nhẹ nhẹ bả vai Lan Sơ, đẩy cô đến bên người Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh. Sau đó chuyển sang Đông Lý Lê Hân, bình tĩnh nhưng nghiêm túc nói: "Đông Lý tiên sinh, hôm nay chúng ta tới đây, chỉ là muốn mang Lan Sơ trở về. Cũng không muốn làm ra chuyện gì không phải đối với anh." Không tời Bạch Nhã cùng Tây Môn Hạo Vũ đây đưa một chỗ rồi, nếu không, họ không chắc đến lúc nào thì mới có thể tìm được Lan Sơ. Trước đó, họ cũng đã gấp muốn giết người rồi.

"Muốn dẫn cô ấy đi có thể, đem hiệp nghị ký cô có thể đi nha." Đông Lý Lê Hân trả lời vô cùng dứt khoát. Chuyện Lan Sơ làm cháy phòng bếp tối

hôm qua, khiến cho hần cân nhắc có nên hay không muốn đem người phụ nữ biến thái ngu ngốc này an bài tại nơi khác.

Hồng Quyên nhìn Lan Sơ một chút, hỏi ngược lại: "Hiệp nghị gì?"

"Mượn bụng sinh con." Đông Lý Lê Hân tiếc chữ như vàng, cùng một vấn đề, hần không muốn giải thích lần thứ hai.

Hồng Quyên lập tức bày ra tư thế phòng bị. "Anh có ý tứ gì?" Mượn bụng sinh con, đây chẳng phải là đứa nhỏ trong bụng Lan Sơ liền thuộc về hần sao? Họ vẫn thận trọng chăm sóc che chở cho đứa nhỏ trong bụng Lan Sơ, tại sao có thể dễ dàng tặng cho người khác.

"Nếu không, tin tưởng cảnh quan Hồng cô cũng bất lực thôi." Đông Lý Lê Hân lạnh lùng cười một tiếng, trong giọng nói tự tin làm cho không người nào có thể phản bác. (cảnh quan là sĩ quan cảnh sát)

"Hiệp nghị ở đâu, tôi ký là được." Lan Sơ có chút không nhịn được rồi. Nếu Đông Lý Lê Hân có thể để cho cô trở về, cô vẫn là đem kia phần hiệp nghị rách ký thôi. Dù sao người tự do là cô, đến lúc đó, cô muốn như thế nào liền như thế ấy.

"Lan Sơ." Bạch Nhã liền vội vàng kéo Lan Sơ, gương mặt không thể tin được. Người này là bị cái gì kích thích? Hay bị tẩy não rồi, cô ấy làm sao có thể không biết ý tứ mượn bụng sinh con? Phần hiệp nghị này, cô ấy tại sao có thể ký?

Lan Sơ không để ý đến phản ứng của Bạch Nhã, Hồng Quyên cùng Hoàng Oanh, tự nhiên nói tiếp. "Chỉ là, tôi có thể mang đầu bếp nhà anh đi sao? Chú ấy làm thức ăn thật ngon, tôi còn muốn ăn." Nếu như sau này cũng không còn có được ăn thức ăn ngon chú đầu bếp làm cho cô, vậy thì thật sự là quá đáng tiếc, rất tiếc nuối, cô còn chưa có ăn đủ đâu.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tự Do Sao

Lời Lan Sơ vừa nói ra, đừng nói Đông Lý Lê Hân, ngay cả Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh cũng không chịu được nhú chặt chân mày.

"Lan Sơ, cậu điên rồi?" Hoàng Oanh không nhịn được đưa tay chọc đầu Lan Sơ, cái gì mới là quan trọng, Lan Sơ vẫn còn có tâm tình quan tâm vấn đề đầu bếp. Cô ấy rốt cuộc có đầu óc hay không a?

"Không sao." Lan Sơ tính an ủi vỗ vỗ tay Hoàng Oanh. "Căn cứ theo kết quả điều tra mình mới nghiên cứu, gen của Đông Lý Lê Hân tuyệt không hoàn mỹ. Đứa nhỏ này hẳn nghĩ muốn, cho hẳn là được, mình lại đi tìm người đàn ông khác có gen chân chính hoàn mỹ, tái sinh một đứa bé thuộc về chính mình là tốt rồi." Cô ngược lại muốn không ký, nhưng nếu như không ký, hôm nay cô tuyệt đối tìm không thấy lối ra cửa chính nhà Đông Lý Lê Hân. Coi như bọn Hồng Quyên có khả năng, cũng mang cô đi. Một điểm này, họ chẳng lẽ cũng không cân nhắc qua sao?

Bạch Nhã thiếu chút nữa lỡ tay thưởng cho Lan Sơ một cái cốc. "Cậu ở đây nói loạn cái gì?"

"Hiệp nghị đâu? Mau đem tới đi." Lan Sơ không muốn cùng bọn Hồng Quyên lãng phí thời gian, quay lại Đông Lý Lê Hân, thúc giục một câu.

Đông Lý Lê Hân không nói gì, yên lặng đi lên lầu cầm hiệp nghị xuống.

Hồng Quyên nắm chặt tay Lan Sơ, muốn nói cái gì, lại bị Lan Sơ mỉm cười ngăn cản. Cũng đúng, nhưng nếu Lan Sơ không ký cái hiệp nghị này, họ căn bản cũng không có nắm chắc có thể bình an mang Lan Sơ đi. Đông Lý Lê Hân dám một mình ở tại địa phương kín đáo yên lặng như thế, chứng

mình hẳn nhất định là có chuẩn bị . Còn nữa, làm CEO tập đoàn Đông Lý, an toàn của hẳn nhất định là bị bảo vệ nghiêm mật.

Thấy ánh mắt trao đổi của Lan Sơ cùng Hồng Quyên, Bạch Nhã rõ ràng có lời muốn nói với Hoàng Oanh. Ngón tay âm thầm dùng sức.

Hoàng Oanh nhìn một chút BạchNhã, liền hiểu rõ. Nơi này dù sao không phải địa phương nói chuyện, bất luận trong lòng các cô có bao nhiêu nghi vấn, hay là muốn cùng rời khỏi sau đó lại cặn kẽ thảo luận sẽ tương đối an toàn.

Không bao lâu, Đông Lý Lê Hân đã cầm hiệp nghị cùng túi xách Lan Sơ trở lại trong đại sảnh.

Vừa nhìn thấy túi của mình, Lan Sơ lập tức vọt tới trước mặt của Đông Lý Lê Hân, một tay lấy túi xách giành vào trong ngực, liên tiếp hôn vài cái. "A, cái túi xách của ta, ta nhớ người muốn chết."

"Ký tên." Đông Lý Lê Hân chán ghét cau lại lông mày, đem hiệp nghị đưa tới trước mặt của Lan Sơ. Hiện tại, hẳn ngay cả một giây cũng không muốn lưu lại Lan Sơ. Dù sao cô không thể nào chạy thoát được phạm vi thể lực tập đoàn Đông Lý, vậy hẳn cần gì phải đem cô gái đại phiền toái chướng mắt này đặt ở nhà mình.

Lan Sơ vô cùng dứt khoát nhận lấy hiệp nghị, tuyệt bút vung lên, tương đối hào sảng liền ký xuống tên của mình.

Thấy thế, Hồng Quyên nhú nhú mày, nhắc nhở: "Lan Sơ, làm sao cậu nhìn cũng không nhìn một cái?"

"Mình đã nhìn rồi, không có vấn đề, yên tâm đi." Lan Sơ cười cười không sao cả, đem hiệp nghị có chữ ký đưa trả lại cho Đông Lý Lê Hân, "A, cho anh, tôi bây giờ có thể đi rồi."

Đông Lý Lê Hân nhận lấy hiệp nghị, lên tiếng trả lời: "Đi mau."

"Ồ ồ, tôi tự do, có thể trở về nhà sao!" Lan Sơ mặt mày lập tức hớn hở. Cô đầu tiên là hưng phấn chạy tới phòng ăn, tìm được chu đầu bếp đang vội vàng mớ bông bong cho cô. Dùng một khẩu khí vô cùng không muốn đối với hăn hô: "Chú đầu bếp, cháu đi đây, về sau nếu như còn có cơ hội mà nói, chú nhất định phải nấu cơm cho cháu ăn a, tạm biệt!"

Nghe vậy, đầu bếp cười có chút cứng ngắc. Hăn quay đầu lại nhìn nhìn Lan Sơ, trong lòng đột nhiên có chút tư vị không đúng. Nói thật, hăn cũng có chút không bỏ được Lan Sơ đi. Sau này, hăn lại tiếp tục cô đơn cuộc sống đầu bếp của hăn.

Thật sâu thờ dài một cái, cuối cùng Lan Sơ liếc mắt nhìn chú đầu bếp mà cô yêu thích một cái, xoay người đi ra khỏi phòng ăn.

"Thân ái!"

Bạch Nhã đỡ Lan Sơ vừa ra khỏi cửa, Tây Môn Hạo Vũ lập tức liền nở nụ cười tiến lên đón. Mặc dù hăn chạy ra, nhưng hăn thật sự ngưỡng ngừng chạy quá xa. Cho nên, đã chờ ở bên ngoài cửa trước rồi.

"Cút!" Bạch Nhã tức giận hung ác liếc mắt Tây Môn Hạo Vũ một cái, thận trọng đem Lan Sơ nâng lên xe. Đợi đến khi Hồng Quyên cùng Hoàng Oanh cũng một trước một sau lên xe, cô ầm ĩ một phen liền đem lái xe đi. Trong trọn cả quá trình, cô liền đầu cũng không quay lại một lần.

Tây Môn Hạo Vũ nhìn một chút Bạch Nhã đi mất, do dự một chút, vẫn là lại tiến vào nhà. Hăn nghĩ, chuyện này hăn phải giải thích cùng Đông Lý Lê Hân một chút. Nếu không, không chừng khối đại băng sơn âm hiểm kia lại ghi hận hăn.

Nào có thể đoán được, hăn vừa đi vào đại sảnh, thậm chí còn chưa kịp mở miệng, liền bị Đông Lý Lê Hân lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.

"Cút!" Đông Lý Lê Hân nhìn cũng chưa từng nhìn Tây Môn Hạo Vũ một cái, cầm hiệp nghị trực tiếp đi lên lầu. Thật ra thì phần hiệp nghị này ký cùng không ký quả thật không khác nhau nhiều. Chỉ là, hắn làm việc cho tới bây giờ đều không thích lưu lại một chút vui mừng nào tránh xuất hiện sơ hở, để cho người cố ý tìm được cơ hội dựa vào. Nhất là cái người phụ nữ ngu ngốc biến thái bệnh thần kinh kia.

Đáng thương Tây Môn Hạo Vũ vẻ mặt đưa đám, đầy bụng uất ức không chỗ bày tỏ. Cuối cùng, chỉ có thể một mình cô đơn bỏ đi.

Chuyện này rốt cuộc mắc mớ gì tới hắn? Đông Lý Lê Hân đối với hắn không khách khí, hắn ngược lại có thể lý giải, tên kia cho tới bây giờ cũng sẽ không đối với người nào khách khí. Nhưng mà Bạch Nhã tại sao có thể đối với hắn như vậy? Nếu không có hắn ở đây, họ làm sao có thể tìm tới chỗ này.

"A! Không khí tự do, thật sự là quá tươi mới rồi!" Xe Bạch Nhã mới lái ra khỏi nhà Đông Lý Lê Hân không bao xa, Lan Sơ liền mở rộng cửa sổ xe, vừa dùng sức hít sâu, vừa nhắm mắt lại, cảm thụ gió lớn từ bên má cô đi qua nhẹ nhàng khoan khoái.

"Cậu bây giờ vui vẻ à nha? Bọn mình thiếu chút nữa thì gặp chết!" Bạch Nhã hung hăng oán Lan Sơ một cái, vì chuyện của Lan Sơ, cô thiếu chút nữa thì tự tay bóp chết Tây Môn Hạo Vũ.

"Xin lỗi xin lỗi, mình không phải cố ý, tên kia phòng mình vô cùng chặt, mình căn bản là không tìm được cơ hội liên lạc với các cậu." Lan Sơ cười lấy lòng, đáy lòng có chút chột dạ. Mặc dù cô nói đều là sự thật, nhưng mà, trừu nghiệm tức ăn. Cô căn bản chưa dùng qua bao nhiêu thời gian đi nghiên cứu chuyện bắt được liên lạc cùng Hồng Quyên, Bạch Nhã, Hoàng Oanh.

Hồng Quyên từ lúc lên xe, lực chú ý vẫn tập trung ở trên túi xách của Lan Sơ. Tinh tế suy nghĩ một lát sau, cô chợt lấy ra cuốn sổ của mình, ở

chỗ trống trên đầu trang viết hai hàng chữ, sau đó trước đưa tới trước mặt của Lan Sơ.

“Túi xách của cậu hoặc là trong điện thoại di động có thể trang bị thiết bị theo dõi nghe trộm, về sau nói chuyện phải cẩn thận. ’

Lan Sơ vừa nhìn, lập tức giống như ném củ khoai lang phỏng tay đem túi xách vứt xuống chỗ ngồi phía sau. Túi của cô bị Đông Lý Lê Hân giữ nhiều ngày như vậy, cô đều vậy mà không có lo lắng, hẳn rất có thể sẽ động tay chân ở túi của mình. May mắn Hồng Quyên tỉ mỉ, nếu không, cuộc sống của cô sẽ một chút phòng bị cũng không có.

Sau khi cho Lan Sơ xem xong, Hồng Quyên lại đem cuốn sổ trước sau đưa cho Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh. Hai người sau khi xem xong, về mặt lập tức thay đổi càng thêm nghiêm túc.

"A! Khí trời thật sự là quá tốt, a! A!" Lan Sơ tiếp tục cảm khái, nếu trong túi cô thật sự bị Đông Lý Lê Hân gỡ thủ đoạn, các cô đột nhiên an tĩnh như vậy, nhất định sẽ làm cho hắn sinh nghi.

Sau khi Hồng Quyên cầm lại cuốn sổ, lại viết một hàng chữ khác, lần nữa đưa cho ba người nhìn, ba người đều tán đồng gật đầu.

Lúc này, cuối cùng Hồng Quyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Nếu không phải là túi xách của Lan Sơ là đi qua tay Đông Lý Lê Hân trả lại cho Lan Sơ, cô có lẽ cũng không liên tưởng tới điểm này. Bây giờ nhìn lại, bọn họ sau này ngôn hành cử chỉ đều phải vô cùng cẩn thận. Nhất là nếu như Lan Sơ có ý kiến bất đồng đối với đứa bé.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tai Nạn Xe Cộ

Năng lực thích ứng của Lan Sơ thật rất mạnh. Một phen giày vò như vậy, lại không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào đối với cô. Vừa về tới phòng trọ của mình, cuộc sống của cô lập tức trở về quỹ đạo vốn có.

Không quá vài ngày, đầu tiên là Hồng Quyên mua cho Lan Sơ túi xách chuyên dụng cho người phụ nữ có thai. Tiếp đó, Hoàng Oanh lại bí mật tặng cô một cái điện thoại di động mới. Về phần Bạch Nhã, là đặt mua cho cô vài bộ váy Thu Đông quý cho phụ nữ có thai. Quà tặng ba người đưa hợp tình hợp lý, dĩ nhiên Lan Sơ vô cùng vui lòng tiếp nhận. Không có việc gì liền mang túi xách mới của cô, mặc váy mới đi ra ngoài. Ngoài ra còn có điện thoại di động mới Hoàng Oanh đưa cho cô.

Sau khi cùng Đông Lý Lê Hân ký hiệp nghị, trong tài khoản của cô tức thì liền nhận được một khoản tiền lớn, vô cùng khả quan. Cho nên, cô có lý do, ngày ngày ăn no thì ngủ, tỉnh ngủ lại ăn, cái gì cũng không cần quan tâm.

Mưa mùa thu, căn bản là mưa một lúc, lạnh một lúc. Liên tiếp hai ngày sau cơn mưa, nhiệt độ rõ ràng có giảm xuống một chút.

Nằm ở gần cửa sổ, nhìn bên ngoài một chút khí trời thật là trong xanh. Lan Sơ cũng nhin không được nữa vội vàng ra cửa. Hai ngày không có đi công viên vận động tản bộ, cô cảm giác toàn thân đều không thoải mái.

Thang máy đến lầu một, Lan Sơ nhảy nhót đi ra.

Ánh mặt trời xuyên qua cành lá không quá dày đặc, chiếu rọi ở trên người của cô, làm cho cô cảm thấy cực kỳ ấm áp. Loại cảm giác này hài

lòng lại thoải mái, đương nhiên cũng làm cho tâm tình cô thoải mái hơn. Vì vậy, cô không có chú ý tới, ở một nơi cách xa cô không tới 50m, có một chiếc xe tải màu trắng, hình như đang muốn lui lại để khởi động.

Cũng không biết hệ thống chiếc xe kia có vấn đề gì, hay là chủ xe đang đợi cái gì. Sau khi xe khởi động, lại chậm chạp không thấy có hành động gì.

Mà càng ngày càng gần, Lan Sơ vẫn không có chú ý tới cái gì. Ven đường đỗ quá nhiều xe, trong lúc nhất thời cô khó có thể phát hiện.

Ngay tại lúc Lan Sơ sắp lướt qua chiếc kia xe tải màu trắng gặp kia, trong nháy mắt chiếc xe tải kia đột nhiên không hề báo động trước hướng sau lui ra ngoài. Nếu không phải là ở nơi này tình hình tương đối không tốt thì trong nháy mắt, chiếc xe tải chọt xông về phía Lan Sơ đang nhắm hướng của hàng trang phục trẻ sơ sinh ở đối diện bước sang. Vậy hiện tại cô một trăm phần trăm đã bị đụng ngã trên mặt đất rồi.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng thảng xe, rớt cuộc khiến cho Lan Sơ chú ý. Cô theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe tải màu trắng, đột nhiên đang ở trước mắt của cô. Sự phát hiện này, làm cho cô không nhận được có chút sững sờ. Mới vừa rồi, cô giống như thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ.

Thời điểm Lan Sơ ngăn người nhìn về phía chiếc xe tải, ở trên xe một người đàn ông trung niên bước xuống. Mặt ông áy náy đi đến trước mặt của Lan Sơ, ý định nhận lỗi với cô. "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cô không sao chứ!"

"A, không có sao." Lan Sơ nháy một cái mắt, lắc đầu một cái.

"Thật không có chuyện gì sao?" Hiển nhiên người đàn ông trung niên không quá yên tâm, tầm mắt không ngừng ở trên người Lan Sơ quan sát tới lui.

Lan Sơ thiện ý cười cười, tương đối khẳng định trả lời: "Không có sao."

Nghe vậy, người đàn ông trung niên giống như yên tâm. Tiếp tục hướng Lan Sơ nói giải thích xin lỗi. "Thật sự là rất xin lỗi, xe tôi có chút vấn đề, lại không nhìn thấy cô, cô xác định cô thật không có chuyện gì sao?"

"Tôi thật sự không có việc gì, đừng lo." Lan Sơ vỗ ngực bảo đảm, thái độ nhận sai của ông chú này thật đúng là tốt.

"Tôi đi đây, thật xin lỗi." Người đàn ông khoát tay áo, xoay người lên xe. Trước khi lái xe đi, còn từ trong cửa sổ cùng Lan Sơ phất tay nói hẹn gặp lại.

Nhìn chiếc kia xe tải màu trắng càng chạy càng xa, tâm tình của Lan Sơ chẳng những không có bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại càng vui vẻ hơn. Cô rất thích chú tài xế này, ông ấy thật sự là rất có hiểu biết.

Ngoảnh đầu lại, nhìn một chút bộ quần áo rất đáng yêu đang đặt trưng bày ở trong tủ kính mới vừa rồi giúp cho cô tránh thoát một kiếp nạn này, túi ngủ cho trẻ sơ sinh hình con sâu rất đáng yêu. Lan Sơ không chút do dự liền đẩy cửa đi vào. Cô nhất định phải mua cái túi ngủ này, nó đúng là túi ngủ bảo vệ mà cô cùng bảo bối Niếp Niếp của cô rất vừa lòng.

Ôm trong ngực một cái túi ngủ cho trẻ con đáng yêu tới cực điểm, Lan Sơ vui tươi hơn hở tiếp tục tiến về phía công viên.

Mặc dù tâm tình không có bị ảnh hưởng gì, chỉ là, cô rõ ràng thay đổi cẩn thận một chút. Tránh xa chỗ xe cô đi về phía trước.

Khi cô đi tới một đường nhỏ không có đèn xanh đèn đỏ thì cô lại dừng bước. Sau khi xác nhận hai bên nhiều lần, mới giơ chân lên chuẩn bị qua đường đường.

Vốn là, cực kỳ thuận lợi . Nhưng thời điểm Lan Sơ đi qua đến hai phần ba, không biết từ nơi nào đột nhiên chui ra một chiếc xe thể thao màu xám bạc. Giống như không nhìn thấy Lan Sơ vậy, hướng về phía cô nhanh chóng vọt tới.

May mắn, sau khi trải qua chuyện chiếc xe tải màu trắng lúc trước, trong lòng Lan Sơ đã có phòng bị. Cô vừa nghe thấy tiếng gầm rú tương tự lúc đua xe sinh ra thì lập tức nhanh chân bỏ chạy . Đi qua chiếc xe thể thao đang chạy trước mặt cô, với một dáng vẻ vô cùng mạo hiểm, an toàn qua đến đường cái bên kia.

Sau khi vịn cây ven đường để đứng vững, Lan Sơ bản năng quay đầu lại, muốn nhìn rõ là tên khốn kiếp nào ban ngày dám đua xe. Thế nhưng chiếc xe thể thao đã sớm chạy xa, thậm chí ngay cả biển số xe phía sau xe thể thao cô đều thấy không rõ. Ánh mặt trời rơi trên người của cô, rõ ràng là ấm áp như vậy, vậy mà giờ khắc này, cô lại cảm thấy có chút lạnh. Thậm chí cho đến bây giờ cô có thể cảm nhận rõ ràng, mới vừa rồi chiếc xe thể thao kia vô cùng nhanh chóng lướt qua bên người cô lúc mang đến bức xạ nhiệt kinh người.

Liên tiếp hai lần thiếu chút nữa gặp tai nạn xe cộ, cho dù là người ngu ngốc, cũng không thể vui vẻ nữa. Lan Sơ nhìn trước sau một chút, thở dài, vẫn kiên trì muốn đi công viên làm xong vận động rồi trở lại nhà trọ. Chỉ là, cô cũng thay đổi càng thêm nhạy cảm cẩn thận.

Có lẽ, đáng được ăn mừng chính là, công viên Lan Sơ muốn đi cũng không xa. Chỉ cần đi qua hai đường nhỏ không có đèn xanh đèn đỏ, cộng thêm có một con đường lớn cái đèn xanh đèn đỏ là có thể đến.

Trong lòng có một chút bóng ma, Lan Sơ gần như là từng bước một di chuyển đi đến đèn xanh đèn đỏ, ngoan ngoãn đứng ở ven đường chờ đèn đỏ xe ngừng.

Cách con đường lớn, xa xa nhìn về phía cửa chính công viên ở đối diện. Lan Sơ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lần này, hẳn là sẽ không có vấn đề gì nữa.

Vẫn đang suy nghĩ, sau lưng Lan Sơ người muốn qua đường càng nhiều. Thậm chí còn có người không cẩn thận va chạm đến Lan Sơ.

Đối với lần này, Lan Sơ cũng không có nghi ngờ, cũng không để ý. Ở nơi dày đặc người muốn qua đường, người đi đường trong lúc đó đụng vào nhau là chuyện thường xảy ra. Đến Chủ nhật, ở đường đi công viên này người qua đường rất nhiều, chắc chắn sẽ còn nhiều người đợi cùng nhau.

Hiển nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều lòng dạ rộng rãi giống như Lan Sơ. Giữa đám người va chạm chọt nhiều hơn, giống như là xảy ra hỗn loạn nhỏ.

"Người có mắt hay không, người đi thế nào giẫm đây?"

"Người chen lên làm cái gì? Tôi cũng không phải là cố ý, nhiều người như vậy."

Bỗng nhiên nghe được đối thoại một nam một nữ âm thanh vô cùng bén nhọn rất không khách khí. Theo bản năng Lan Sơ nghĩ quay đầu lại xem một chút chuyện gì xảy ra, vậy mà chỉ nháy mắt, thân thể của cô đột nhiên bị một cỗ ngoại lực đẩy ra khỏi ven đường. Cô trọng tâm không yên, cả người đảo muốn ngã hướng về phía đường xe chạy.

Nhất định là từ bản năng, thoáng chốc Lan Sơ buông lỏng túi ngủ hình con sâu nhỏ trong ngực ra. Đôi tay cố gắng, liều mạng lui về phía sau một cái, vô cùng gắng gượng ổn định thân thể của mình.

Ngay lúc này trong nháy mắt, nhanh như chớp một chiếc xe con màu đỏ, gào thét đi qua.

Sườn xe gần sát, gần như cùng bụng lớn của Lan Sơ trực tiếp ma sát. Mà túi ngủ rơi vào đường xe, trong chớp mắt liền bị cuốn vào phía dưới bánh xe, bị làm bay đến giữa đường lớn, lập tức trở nên hoàn toàn thay đổi.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bạn Tốt An Ủi

Lan Sơ ngơ ngác nhìn chăm chú vào túi ngủ không ngừng bị bánh xe của người nhiều lao qua xé rách, trong lúc nhất thời lại có chút thần thờ. Cho đến khi bên tai của cô, vang lên một hồi lại một hồi tiếng nghị luận kinh ngạc. Cô mới chợt nhớ tới, mới vừa rồi hình như cô lại thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ.

"Thật là quá nguy hiểm, cô gái này tốt số thật."

"Đúng vậy a, nếu mà xảy ra chuyện gì, đó chính là một thi hai mạng rồi."

"Con gái, con không sao chứ!"

Một giọng quan tâm thân thiết, rốt cuộc làm cho Lan Sơ có một chút phản ứng. Cô nghiêng đầu nhìn một chút nhìn cụ già đang nói với mình, có chút dần dần lắc đầu.

Bà cụ thở phào nhẹ nhõm, xoay người tìm được kia hai người gây ra họa, mặt nghiêm túc phê bình. "Mới vừa rồi nó thiếu chút nữa liền bị các người hại chết, chỗ nguy hiểm như vậy, âm ỉ gì thế?"

Thấy bà cụ một kêu la như vậy, phần lớn người đi đường cũng đều bắt đầu nổi lên khinh bỉ hai người một nam một nữ gây họa.

Thấy thế, hai người kia lúng túng tới cực điểm. Sợ hãi rụt rè lui sang một bên đi. Ở nơi không có người nào lại âm ỉ một trận sau, sau đó mới tản ra.

Trong lòng Lan Sơ vẫn còn sợ hãi quay đầu lại tìm hiểu xem hai người kia, mạo hiểm vừa rồi, làm cho cô cảm thấy trái tim có chút vô lực. Bên tai nhao nhao âm ã có rất nhiều thanh âm, nhưng cô lại mơ mơ màng màng nghe không rõ.

Đèn xanh cuối cùng là biến thành đèn đỏ, dòng xe đang chạy lập tức ngừng lại. Lan Sơ cứ như vậy ngỡ ngác bị dòng người chật chội, đẩy qua đường quốc lộ.

Đầu óc trống rỗng đứng ở bên kia đường lớn, Lan Sơ không nhìn được lại xoay người. Tầm mắt, lại một lần đi tìm kiếm cái túi ngủ đó. Nhưng mà, cái gì cũng đã không nhìn thấy rồi. Vô lực thở dài một cái, cô sững sờ đi về phía trước mấy bước. Chợt, cô giơ tay lên cản lại một chiếc taxi, chạy thẳng tới cảnh cục của Hồng Quyên.

Cô nghĩ, có lẽ là cô đa tâm thôi. Thế nhưng kinh sợ lặp đi lặp lại nhiều lần, cô thật sự có chút không chịu nổi. Cô cần tìm một người tương đối khách quan lý trí đến khuyên giải cô. Nếu không, nói không chừng cô thật sẽ lưu lại bóng ma gì đó.

Vừa nghe đến một nhân viên cảnh sát nói với mình, có một phụ nữ có thai tìm đến mình. Hồng Quyên hận không thể trực tiếp từ cửa sổ bay ra ngoài. Cô vội vã ném tất cả mọi chuyện qua đầu, dùng tốc độ nhanh nhất, chạy tới cửa lớn ngoài cảnh cục.

"Hồng Quyên." Vừa nhìn thấy Hồng Quyên, lập tức Lan Sơ ưỡ oải gọi cô một tiếng.

"Cậu làm sao vậy? Có phải hay không nơi nào không thoải mái?" Hồng Quyên bị bộ dáng ỉu xìu của Lan Sơ làm giật mình, trước hết giơ tay lên sờ cái trán Lan Sơ.

Lan Sơ nhẹ nhàng kéo tay Hồng Quyên xuống, đáng thương mà hỏi: "Cậu bây giờ có rãnh không?"

Hồng Quyên nhìn Lan Sơ một chút, ngón tay chỉ một quán cà phê cách đó không xa, rồi trả lời: "Bên kia có quán cà phê, chúng ta đi bên kia nói đi."

"Được." Lan Sơ gật đầu một cái, ở được Hồng Quyên nâng đỡ, cùng đi về phía quán cà phê.

Vào cửa, hai người vô cùng ăn ý chọn vị trí ngoài trời, ít người. Nhưng mà, sau khi ngồi xuống, Lan Sơ thủy chung không nói được lời nào. Cô cảm giác trên người không còn hơi sức, cô muốn uống chút đồ rồi mở miệng.

Hồng Quyên cũng không thúc giục, loại trạng thái mệt mỏi này của Lan Sơ, vẫn là lần đầu tiên cô thấy.

Khoảng thời gian này, khách hàng trong tiệm cũng không phải quá nhiều. Phục vụ viên rất nhanh liền đem nước trái cây Lan Sơ muốn cùng cà phê của Hồng Quyên, đưa đến trước mặt của các cô.

Lan Sơ lập tức cầm lấy ly nước trái cây, uống mạnh hai hớp. Lúc này, cô mới phát giác được trên người giống như khô phục chút hơi sức rồi.

Hồng Quyên nhấp một ngụm cà phê, không nhịn được mở miệng hỏi trước: "Xảy ra chuyện gì?" Bất luận là lúc trước bộ dáng Lan Sơ nhu nhược yếu bộ dáng, còn chạy đến cảnh cục tìm đến cô, đều là lần đầu tiên. Cô cơ bản có thể khẳng định, Lan Sơ nhất định là gặp phải việc gấp rồi. Nếu không, cô ấy tuyệt đối sẽ không tự mình chạy tới cảnh cục tìm mình.

Lan Sơ thật sâu thở dài một cái, có chút buồn bực trả lời: "Trước lúc mình tới tìm cậu, thiếu chút nữa ra ba lần xảy ra tai nạn xe cộ."

"Ba lần tai nạn xe cộ? !" Hồng Quyên cả kinh, thiếu chút nữa thì đổ ly cà phê trong tay. Trong ánh mắt lo lắng, gần như hình thành một cỗ sợ hãi nồng đậm.

"Ừ." Lan Sơ gật đầu khẳng định một cái, sau khi cầm lấy ly nước trái cây lại uống một miệng lớn, mới tiếp tục bổ sung, "Mình đang suy nghĩ, rốt cuộc là mình có nhiều xui xẻo, tại sao ở cùng một ngày, hơn nữa còn là trong thời gian ngắn, liên tiếp thiếu chút nữa xảy ra ba lần tai nạn xe cộ."

"Vậy cậu bị thương không? Đi bệnh viện kiểm tra chưa? Có nặng lắm không?" Hồng Quyên chuyển cái ghế qua bên cạnh Lan Sơ, lên xuống trái phải trước sau, tỉ mỉ kiểm tra cô nhiều lần.

"May không có, trong lòng có chút khó chịu, trước hết đến tìm cậu." Lan Sơ bất đắc dĩ cười cười, nói thật.

"Cậu cái tên này, cậu nên trực tiếp đi bệnh viện!" Hồng Quyên nhíu lông mày, coi như trời sập xuống rồi, trước hết Lan Sơ cũng phải đi bệnh viện xác định một cái đứa bé có bình yên vô sự hay không.

"Mình không dám đi, mình sợ lại có cái gì ngoài ý muốn." Vẻ mặt Lan Sơ đau khổ, bây giờ cô thật sự có bóng ma trong lòng rồi. Đoán chừng đổi thành bất luận kẻ nào, cũng sẽ có bóng ma thôi. Ba lần tai nạn xe cộ a, hơn nữa còn là tại xảy ra trong thời gian ngắn.

Hồng Quyên an ủi vỗ vỗ tay nhỏ bé của Lan Sơ, nhẹ nhàng nói: "Đừng nên suy nghĩ lung tung, có lúc quả thật rất nhiều chuyện sẽ xúm lại xảy ra. Hôm nay cậu rơi cảnh ngộ ba lần kinh sợ, có nghĩa là cuộc sống về sau của cậu cũng sẽ khá thuận lợi. Mỗi một con người, luôn sẽ gặp phải một chút lận đận." Lan Sơ cùng cô, Bạch Nhã, Hoàng Oanh đều bất đồng. Cô ấy ngày ngày trong đầu buồn bực làm thí nghiệm của mình, dĩ nhiên là sẽ không gặp phải quá nhiều chuyện lận đận. Tình cờ gặp được, trong lòng không thoải mái cũng là tự nhiên.

"Mình hiểu rõ, chỉ là cảm giác trong lòng của mình, vẫn có chút kỳ quái." Lan Sơ không thể nói là nơi nào kỳ quái, nhưng đáy lòng cô thủy chung có chút khó xoa dịu cảm giác quái dị.

Hồng Quyên suy nghĩ một chút, quyết định tìm chút thời giờ giúp Lan Sơ điều tra. "Như vậy đi, cậu bây giờ đi bệnh viện kiểm tra trước, hôm nay mình tranh thủ thời gian điều tra chuyện này. Không có việc gì tốt nhất, nếu thật có chuyện gì, cũng sớm phòng bị tốt một chút." Lấy tính tình nhà ngục khoa học của cô ấy mà nói, nếu không có chứng cứ gì để chứng minh, chỉ sợ là vô luận nói như thế nào cũng không thuyết phục được cô ấy.

"Ừ, cảm ơn cậu." Trên mặt Lan Sơ rất cuộc có nụ cười, cô nghĩ tìm đến Hồng Quyên, thật ra thì cũng có ý tứ này.

"Khách khí cái gì." Hồng Quyên véo véo gương mặt của Lan Sơ, thúc giục: "Uống nhanh đi, uống xong phải đi bệnh viện."

"Ừ." Lan Sơ không có lãng phí thời gian nữa, uống một hơi hết ly nước trái cây liền ngoan ngoan đi bệnh viện làm kiểm tra đi. Nếu không phải là trong lòng cô có điều hoài nghi, sợ làm trễ nãi tìm đầu mỗi thời gian, cô tuyệt đối sẽ phải đi bệnh viện trước tiên.

Sau khi Hồng Quyên trở lại cảnh cục, quả thật tìm người đi điều tra chuyện của Lan Sơ trong thời gian ngắn, chuyện liên tiếp ba lần thiếu chút nữa gặp tai nạn xe cộ. Nhưng mà cô tra tới tra lui, như thế nào cũng tra không ra bất kỳ đầu mối hữu dụng hoặc là đáng giá hoài nghi. Vì vậy, cô liền yên tâm.

Nhưng vì để thuyết phục Lan Sơ, cô còn cố ý làm một phần báo cáo điều tra cặn kẽ để giao cho Lan Sơ. Lan Sơ nhìn xong báo cáo, tâm tình cuối cùng cũng từ từ thả lỏng.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Đến Nhà Cảnh Cáo

Bảy giờ sáng, Đông Lý Lê Hân mới từ phòng ngủ xuống, chuẩn bị đến phòng ăn ăn điểm tâm. Liền nghe đến chuông cửa diên cuồng vang. Bởi vì có người giúp việc ở đây, hẳn liền không có đi quan tâm người tới là ai.

Yên lặng đi vào phòng ăn, ở trước bàn ăn ngồi xuống. Cầm nĩa lên, đang chuẩn bị ăn. Chợt, một hồi thanh âm quen thuộc, dồn dập, nhưng ghê tởm tới cực điểm, từ xa đến gần truyền vào trong lỗ tai của hắn. Lúc hắn nghe thấy liền nắm chặt nĩa, hận không thể đem miệng đầu sỏ đặc tội làm ra trận thanh âm này để cho hắn ghê tởm đến muốn ói dán lại.

"Tiểu Hân Hân, Tiểu Hân Hân của ta —!"

"Tiểu Hân Hân, Tiểu Hân Hân của ta, khủng khiếp thật, khủng khiếp quá —!"

Đông Lý Lê Hân lạnh lùng quay đầu lại, nhìn Ông Tĩnh Phong gần như là vọt vào phòng ăn. Căn răng nghiêng lợi nói: "Có rắm mau thả!"

"Tiểu Hân Hân, Tiểu Lan Lan ngày hôm qua xảy ra tai nạn xe cộ!" Ông Tĩnh Phong một bộ dáng vô cùng khẩn trương, mắt trừng lớn, còn cố làm vẻ vô tội liên tiếp nháy vài cái. Khiến Đông Lý Lê Hân thế nào cũng thấy ghê tởm.

"Tai nạn xe cộ?" Đông Lý Lê Hân nhú lông mày. Người phụ nữ ngu ngốc kia nếu như thực ra tai nạn xe cộ, Ông Tĩnh Phong còn có thể vui vẻ như vậy sao? Bộ dáng hắn ở nơi này là lo lắng khẩn trương ư? Căn bản là vui mừng khi người gặp họa.

"Ừ, thiếu chút nữa, xảy ra ba lần tai nạn xe cộ." Ông Tĩnh Phong dùng sức gật đầu một cái, giơ lên ba ngón tay tiến tới trước mắt Đông Lý Lê Hân quơ quơ.

Đông Lý Lê Hân mày nhíu lại chặt hơn, người phụ nữ ngu ngốc này đến cùng là có bao nhiêu ngu ngốc mới có thể ở trong thời gian một ngày thiếu chút nữa xảy ra ba lần tai nạn xe cộ? Lại không có trí nhớ của người, trải qua lần đầu tiên sao cũng không đề cao cảnh giác. Ngu ngốc quả nhiên chính là ngu ngốc.

Ông Tĩnh Phong cười y chang hồ ly. "Tiểu Hân Hân a, Tiểu Lan Lan xảy ra nguy hiểm như vậy, nếu không, cậu lại đón cô ấy đến nơi này tốt lắm." Nếu mà Lan Sơ tiếp tục ở tại nhà Đông Lý Lê Hân, vậy ngày ngày hẳn có thể có kịch vui để xem. Kể từ sau khi Lan Sơ rời đi, hẳn thật lòng có chút cảm thấy tịch mịch. Giống như Đông Lý Lê Hân loại băng sơn vạn năm không đổi này, muốn xem trò đùa giỡn của hẳn, không dễ dàng.

Đông Lý Lê Hân liếc xéo Ông Tĩnh Phong, khóe miệng giương lên, lạnh lùng cười một tiếng, âm thanh rét lạnh nói: "Cậu đã rảnh rồi như vậy, vậy làm phiền cậu bây giờ đến nhà người phụ nữ ngu ngốc kia, cảnh cáo cô ta cẩn thận một chút, nếu như đứa bé xảy ra điều gì ngoài ý muốn, mình nhất định sẽ đem cô ta chôn theo!" Sở dĩ hẳn không đối xử tệ với người phụ nữ ngu ngốc đó, hoàn toàn là chờ nhìn thấy mặt mũi đứa bé. Nếu đứa bé xảy ra chuyện gì không tốt, hẳn không bảo đảm lúc ấy hẳn sẽ không làm cho cô biến mất.

Nghe vậy, nhất thời toàn bộ lông măng của Ông Tĩnh Phong dựng đứng hết lên.

Để cho hẳn đi cảnh cáo? Người này rõ ràng chính là muốn làm khó hẳn. Hẳn ôn hòa như vậy, một người thiện lương, làm sao làm được loại chuyện cảnh cáo như vậy?

Hơn nữa, Lan Sơ nhà nguy khoa học này vừa thấy được hãn, sẽ không ngừng nghiên cứu gen hãn. Lại hối hận không có mượn mầm mống của hãn. Coi như hãn thật cảnh cáo, đoán chừng cũng sẽ không có tác dụng gì."Tiểu Hân Hân a, cậu."

Uông Tĩnh Phong vừa mới há miệng, Đông Lý Lê Hân lập tức không nhìn được hạ lệnh đuổi khách. "Cút!"

"Tiểu Hân Hân thật hung dữ, ô ô ô." Uông Tĩnh Phong chép miệng, bụm mặt, nước nở bỏ đi. Hãn thật đúng là ăn no rồi việc không có chuyện làm. Sáng sớm hãn chạy tới trêu chọc khối băng sơn cứng cỏi Đông Lý Lê Hân làm cái gì? Sớm biết như thế, tại sao hãn không đợi đến sau khi Đông Lý Lê Hân đi công ty, sẽ đem sự việc này nói ra với cậu ta? Hãn là người ngu ngốc, hãn thật sự là người ngu ngốc.

Chỉ là bất đắc dĩ, Đông Lý Lê Hân đã ra lệnh. Nếu hãn dám không đến nhà cảnh cáo Lan Sơ, đoán chừng người bị xui xẻo chính là bản thân hãn. Cảnh cáo thì cảnh cáo, có cái gì lớn lao đâu. Cùng lắm, hãn nhẹ nhàng cảnh cáo là được.

Mang theo tâm tình cực kỳ phức tạp, Uông Tĩnh Phong khởi động xe, chấp nhận tiến về phía nhà Lan Sơ đi cảnh cáo cô. Hãn cố ý đi lòng vòng, cuối cùng vẫn là thuận lợi trôi chảy đem xe dừng ở dưới lầu nhà trọ của Lan Sơ.

Thang máy dừng ở tầng lầu của nhà Lan Sơ. Chậm chạp tìm được cửa nhà Lan Sơ, ở bên ngoài Uông Tĩnh Phong do dự, chần chờ, rốt cuộc vẫn phải cứng rắn ngẩng đầu lên ừ xùi nhấn chuông cửa.

Lan Sơ còn đang ngủ. Chuông cửa vang lên nhiều lần, cô mới mơ hồ tỉnh lại.

Đầu óc cô một mảnh hỗn độn, hai chân phản ứng nhanh hơn so đầu óc của cô. Cô cầm lên gọng kiếng, cào cào vào mái tóc rối bù liền lao ra khỏi

phòng ngủ. Không hỏi một tiếng, chạy đến cửa trước trực tiếp mở cửa ra.

Đột nhiên thấy quần áo xốc xếch, kiểu tóc cực kỳ đẹp trai của Lan Sơ, Ưông Tĩnh Phong khóe miệng lập tức phản xạ có điều kiện co quắp vài cái. Hắn cố gắng nặn ra vẻ mỉm cười, có chút cà lăm hướng Lan Sơ lên tiếng chào, "A. Ha ha. Lan, Lan tiểu thư. Chào buổi sáng."

"A! Là Anh a!" Thấy Ưông Tĩnh Phong khóe miệng có chút mỉm cười quen thuộc, thoáng chốc Lan Sơ hoàn toàn thanh tỉnh lại. Cô vội vã một phen bắt được cánh tay Ưông Tĩnh Phong, nhiệt tình mời hắn vào nhà. "Mau vào, mau vào!"

"Cái đó, không cần, tôi không có việc gì." Đáy lòng Ưông Tĩnh Phong chột lạnh, vội vàng cự tuyệt. Căn bản hắn sẽ không nghĩ muốn vào nhà trọ của Lan Sơ, hắn tính toán ở ngoài cửa ra vào cảnh cáo xong liền chạy lấy người. Nhưng mà, Lan Sơ bụng đã nhô cao, hắn sợ thương tổn tới cô, không dám dùng sức cự tuyệt. Vì vậy, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị mời vào nhà.

"Đừng khách khí, vào đi, vào đi!" Lan Sơ trực tiếp kéo Ưông Tĩnh Phong tới trong phòng khách ngồi xuống. Sau đó, cô nhanh chóng chạy vào phòng bếp, lấy cho Ưông Tĩnh Phong ly sữa bò. "Hiện tại nhà tôi chỉ có sữa tươi, anh cố uống vậy."

"Tạ. Cảm ơn." Ưông Tĩnh Phong đỡ mồ hôi lạnh, quả nhiên là nhà phụ nữ có thai, chiêu đãi khách nhưng lại dùng sữa tươi.

Lan Sơ sửa lại tóc một chút, đoạn chính ngồi đối diện Ưông Tĩnh Phong, cười mị mị nhìn hắn. Đây mới là gen hoàn mỹ chân chính cô muốn a.

Ưông Tĩnh Phong bị ánh mắt quái dị của Lan Sơ nhìn trong lòng hoảng sợ, cầm lấy ly sữa tươi uống. Hắn chỉ biết, nhà ngục khoa học này vừa thấy hắn nhất định sẽ nghiên cứu gen hắn.

"Anh có đói bụng hay không? Có muốn tôi nấu chút gì cho anh ăn không?" Thấy thế, Lan Sơ đứng dậy định đi vào phòng bếp. Cô sao lại không có đầu óc như vậy, Ông Tĩnh Phong tới sớm như vậy, rất có thể bữa ăn sáng cũng chưa ăn. Cô lại không chuẩn bị các loại điểm tâm linh tinh gì đó cho hăn no bụng, thật sự là không tuân đạo đãi khách rồi.

Ông Tĩnh Phong gần như là nhảy dựng lên ngăn cản Lan Sơ. "Không cần!" Hăn chỉ là phụng mệnh Đông Lý Lê Hân tới cảnh cáo Lan Sơ. Cô khách khí như vậy, nhiệt tình như vậy, hăn làm sao có thể nói lời cảnh cáo ra khỏi miệng?

Lan Sơ mặt thâm tình nhìn Ông Thanh Phong, nghiêm túc nói: "Ở nhà tôi, anh thực sự không cần phải khách khí."

Ông Tĩnh Phong cắn răng mới không cho khước miệng của mình co lại mãnh liệt ngay trước mặt Lan Sơ, căn bản là hăn không có khách khí với cô. Hăn vô cùng miễn cưỡng nặn ra nụ cười, quyết định đi thẳng vào vấn đề. "Cái đó."

Nhưng mà, hăn mới nói hai chữ, câu nói kế tiếp cũng không biết nên làm như thế nào nói ra khỏi miệng. Loại chuyện cảnh cáo này, hăn thật sự không am hiểu.

"Cái gì?" Lan Sơ mặt tò mò nhìn Ông Tĩnh Phong, cô cảm thấy nhất định Ông Tĩnh Phong có lời muốn nói với cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lưu Luyện Không Rời

Ông Tĩnh Phong hạ quyết tâm, quyết định bắt đầu cảnh cáo. Vậy mà, lời sau khi ra khỏi miệng, lại trở thành ân cần hỏi thăm. "Ngày hôm qua cô không phải thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ?"

"Ừ, không sai." Lan Sơ vô cùng thành thực dùng sức gật đầu một cái, nghi ngờ hỏi: "Làm sao anh biết?"

"Tôi nghe người khác nói." Ông Tĩnh Phong sửng sốt, tròn tròn mắt nói mò. Nếu mà từ hăn Lan Sơ phát hiện Đông Lý Lê Hân thật ra vẫn một mực âm thầm giám thị cô..., vậy hăn liền xong đời.

"A." Lan Sơ không nghi ngờ gì, nụ cười khóe miệng càng ngày càng rực rỡ.

Ông Tĩnh Phong hít sâu một hơi, chuẩn bị chính thức cảnh cáo. "Cái đó. Cô." Nhưng đối mặt với Lan Sơ bày ra khuôn mặt nhỏ bé tươi cười giống như đứa trẻ vô tội, làm hăn thật sự nói không ra bất kỳ từ ngữ có liên quan đến cảnh cáo.

Lan Sơ càng thêm tò mò. "Làm sao vậy?" Tại sao Ông Tĩnh Phong rõ ràng có điều muốn nói, nhưng lúc nào cũng là bộ dáng muốn nói rồi lại thôi?

"Không có gì, tôi chỉ là có chút lo lắng cô, cho nên tới xem một chút." Nội tâm vẫn đấu tranh không biết bao nhiêu lần, cuối cùng Ông Tĩnh Phong rốt cuộc vẫn chấp nhận bỏ qua cảnh cáo. Loại chuyện người xấu mới làm này, cũng chỉ có Đông Lý Lê Hân mới am hiểu. Giống như hăn là

người đàn ông thiện lương, hẳn thật sự là làm không được. Đã như vậy, hẳn cần gì phải miễn cưỡng mình đây?

Nghe vậy, mặt mày Lan Sơ lập tức hớn hở. "Thật sao? Anh thật là rất có lòng, cảm ơn."

Thật không hổ là gen hoàn mỹ trong cảm nhận của cô. Tại sao cô lại không có phát hiện Uông Tĩnh Phong sớm một chút đây? Nếu như phát hiện Uông Tĩnh Phong sớm một chút, cô làm sao phải đi một vòng lớn như vậy. Kết quả mượn được vẫn là mằm mống thứ phẩm.

"Cô. Về sau cô nhất định phải coi chừng bảo trọng, Đông Lý là người cực kỳ thù dai, nếu là đứa bé xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho cô." Sau khi nói quan tâm ra khỏi miệng, Uông Tĩnh Phong chợt có chút dở khóc dở cười. Mới vừa rồi hẳn nói những thứ gì à? Không phải là hẳn tới cảnh cáo Lan Sơ sao? Thế nào biến thành quan tâm, thăm hỏi rồi. Được rồi, lần này hiểu lầm khăng định rất lớn. Lan Sơ đơn thuần như vậy., cô làm sao sẽ nghĩ đến mục đích hôm nay hẳn tới đây chính là muốn cảnh cáo cô.

"Ừ." Lan Sơ nghe lời gật đầu một cái, mặt cảm động nhìn Uông Tĩnh Phong. "Uông tiên sinh, ANH thật sự rất tốt bụng a." Quả nhiên cô không có nhìn lầm, quả thật gen Uông Tĩnh Phong là hoàn mỹ nhất. Vì khó được gen hoàn mỹ như vậy, cô có nên suy tính một chút sinh hai đứa bé.

"A. Ha ha." Uông Tĩnh Phong bị ánh mắt của còn kém không phát sáng của Lan Sơ nhìn, trong lòng tràn đầy lạnh lẽo, hẳn giựt giựt khoe miệng, cứng ngắc cười hai tiếng. Đột nhiên hẳn hồi hận tới cực điểm.

Nói đến bây giờ, Uông Tĩnh Phong đã không còn lời để nói.

Lan Sơ cũng đồng dạng không nói lời nào, chỉ là vô cùng chăm chú lên xuống trái phải quan sát hẳn.

Sau khi an tĩnh, không khí trong phòng khách ít nhiều có thay đổi có chút xấu hổ rồi. Nhất là Uông Tĩnh Phong, càng bị Lan Sơ quan sát đứng ngồi không yên, hận không thể lập tức đứng dậy cáo từ. Nhưng đang ở thời điểm hăn sắp mở miệng nói hẹn gặp lại, Lan Sơ lại đột nhiên mở miệng. Giành trước một bước phá hủy nguyện vọng mãnh liệt hăn nghĩ muốn rời đi.

"Uông tiên sinh, xin hỏi, tôi có thể hỏi anhmấy vấn đề riêng không?" Lan Sơ hỏi tương đối khách khí, tương đối cẩn thận.

Uông Tĩnh Phong vốn muốn cự tuyệt, ở thấy ánh mắt gần như cầu xin của Lan Sơ tiến công đến, cuối cùng lại gật đầu."Được. . . có thể." Đối phương là người phụ nữ có thai, hăn không hạ được quyết tâm a.

"Anh kết hôn chưa?" Lan Sơ cũng không quanh co lòng vòng, gọn gàng dứt khoát liền đặt câu hỏi rồi.

"Không có, không có." Uông Tĩnh Phong bị sặc một chút, nói thật.

"Vậy anh có bạn gái không?" Lan Sơ lập tức lại hỏi ra vấn đề thứ hai.

"Cũng không có." Hai vấn đề hỏi thăm có chút giống nhau, đột nhiên Uông Tĩnh Phong giống như đã hiểu ra cái gì. Ở đáy lòng hăn không khỏi thở dài một cái. Có mị lực, quả thật là một chuyện rất phiền não.

Trước kia, hăn đã từng hoài nghi, Lan Sơ nhìn trúng là thân phận cùng địa vị của Đông Lý Lê Hân, mới có thể ra tay với cậu ấy. Bây giờ nhìn lại, hăn hoàn toàn là hiểu lầm cô. Từ lúc vừa mới bắt đầu, thái độ của Lan Sơ đối với Đông Lý Lê Hân hết sức ác liệt. Mà sau khi gặp hăn, liền nhìn cũng không muốn nhìn Đông Lý Lê Hân một cái. Ai, cái này bảo hăn làm sao cho phải đây? Cự tuyệt như thế nào, mới không tổn thương lòng của cô đây?

Lan Sơ trầm mặc hồi lâu, thật lâu, mặt mới bừng tỉnh hiểu ra cho ra kết luận. "Thì ra là Uông tiên sinh không có ai muốn a." (ha ha ha. Chết mất)

Trong phút chốc, Ông Tĩnh Phong đang phiến não tập trung tinh thần tìm cách uyển chuyển cự tuyệt tình cảm Lan Sơ, trực giác giống như có một trận gió bắc đột nhiên thổi qua trước mặt hắn. Hắn không có ai muốn. Không có ai muốn.

"Như thế này thật tốt quá." Thấy Ông Tĩnh Phong không nói lời nào, Lan Sơ cho là hắn ngầm thừa nhận. Điều này làm cho nàng thở một hơi thật mạnh.

"Cái gì?" Ông Tĩnh Phong không lý giải được vẻ mặt vui mừng của Lan Sơ rốt cuộc là có ý gì.

"Không có gì, ý của tôi là, nếu như vậy, Ông tiên sinh sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái." Lan Sơ cố gắng làm cho mình cười thân thiện hơn một chút, nhưng nhìn ở trong mắt của Ông Tĩnh Phong, không thể nghi ngờ là cô đang cười gian.

"Cái đó, thời gian không còn sớm, tôi muốn trở về công ty." Ông Tĩnh Phong không chịu nổi, đứng dậy liền cáo từ.

"Nhanh như vậy?" Lan Sơ có chút kinh ngạc, trong lòng không nhịn được thất vọng.

"Tôi là thuận đường tới đây, không có xin nghỉ với công ty, cho nên, không thể nán lại quá lâu." Ông Tĩnh Phong vừa nói vừa hướng cửa trước đi qua.

Lan Sơ không có ngăn cản, nhưng cô nắm chặt thời gian hỏi một vấn đề cuối cùng. "Ông tiên sinh, về sau anh có thể mỗi ngày đều thuận đường tới xem tôi cùng Niếp Niếp một chút hay không?"

Ông Tĩnh Phong không rõ chân tướng, dừng bước quay đầu lại.

Lan Sơ đứng dậy đối mặt với Ông Tĩnh Phong, khẽ vuốt ve bụng của mình, trong ánh mắt tràn đầy âu yếm cùng ấm áp của người sắp làm mẹ. " Gen của Ông tiên sinh thật sự là quá hoàn mỹ, tôi nghĩ, nếu là mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Ông tiên sinh, tin tưởng gen của Niếp Niếp không quá hoàn mỹ, nhất định có thể thay đổi một cách vô tri vô giác." Cô sẽ không bởi vì suy tính sinh thứ hai đứa bé, mà bỏ quên bảo bối thứ nhất của mình. Bất luận là người nào cung cấp mầm mống, chỉ cần là con của cô, vậy thì đều là bảo bối của cô.

"Hẹn gặp lại." Ông Tĩnh Phong khước miệng lần nữa co lại mãnh liệt, hần vô cùng dứt khoát xoay người rời đi. Chỉ mong hiện tại Đông Lý Lê Hân sẽ không kiểm tra máy theo dõi trong nhà Lan Sơ nữa. Nếu không, hần nhất định sẽ bị cậu ta cho bóp chết tươi.

Lan Sơ vô cùng không muốn đuổi tới ngưỡng cửa, hưởng bóng lưng Ông Tĩnh Phong hô: "Ông tiên sinh, anh từ từ đi!"

Nghe tiếng gọi âm ỉ rất có cảm tình của Lan Sơ, Ông Tĩnh Phong lập tức bước nhanh hơn.

"Lúc lái xe phải cẩn thận a, thời điểm qua đường càng phải cẩn thận a, ăn cơm thật tốt a, không cần làm thêm giờ thêm đến quá muộn a!" Lan Sơ thật sự là rất không muốn để Ông Tĩnh Phong rời đi, không nhịn được như mẹ già dặn dò. Người ta cố ý sáng sớm tới đây thăm cô, đương nhiên là cô muốn nhiệt tình một chút. Huống chi, sự nhiệt tình của cô đều là phát ra từ đáy lòng.

Lần này, Ông Tĩnh Phong trực tiếp chạy trốn, giống như sau lưng có sài lang hổ báo.

Lan Sơ đứng thật lâu ở ngưỡng cửa, lưu luyến không rời nhìn phương hướng Ông Tĩnh Phong biến mất. Rất lâu, cũng không muốn đóng cửa. Không biết ngày mai, Ông Tĩnh Phong có còn đến xem cô hay không?

Mà Ông Tĩnh Phong lo lắng không phải không có lý, sự thật chứng minh, Đông Lý Lê Hân xác thực đúng lúc kiểm tra máy theo dõi. Chỉ là, hãn cũng không có đi bóp chết Ông Tĩnh Phong. Bởi vì, hãn đem món nợ này nén lại ghi tiếp. Tính toán đợi sau khi Lan Sơ sinh xong đứa bé, lại một lần nữa tính tìm cô thanh toán tất cả các món nợ từ trước đến nay.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Người Chuyển Phát Kỳ Lạ

Kể từ ngày đó sau khi Ông Tỉnh Phong sáng sớm chạy tới thăm qua Lan Sơ, liên tiếp chừng mấy ngày, mỗi ngày Lan Sơ đều sẽ rời giường thật sớm. Nghiêm túc rửa mặt trang điểm, cũng tự tay chuẩn bị mấy thứ sớm một chút, sau đó an vị ở trong phòng khách chờ Ông Tỉnh Phong tới cửa thăm cô lần nữa.

Chỉ là rất đáng tiếc, Lan Sơ vô cùng mong đợi chừng mấy ngày, Ông Tỉnh Phong cũng không trở lại.

Mỗi lần cô cố ý chuẩn bị sớm một chút, cuối cùng cũng rơi vào trong bụng của cô. Điều này làm cho cô không khỏi có chút thất vọng, cô còn mong đợi có thể thông qua quan sát Ông Tỉnh Phong cẩn thận, có thể thay đổi một chút bảo bối Niếp Niếp gen không quá hoàn mỹ của cô.

Muốn gọi điện thoại, chủ động mời Ông Tỉnh Phong tới cửa làm khách. Nhưng sau khi lấy ra điện thoại di động cô mới nghĩ đến, căn bản cô cũng không có phương thức liên lạc với Ông Tỉnh Phong. Muốn tìm Đông Lý Lê Hân giúp một tay liên lạc với Ông Tỉnh Phong, vậy mà giống nhau cô cũng không có phương thức liên lạc với Đông Lý Lê Hân. Hai lần trước liên lạc, đều là người của Đông Lý Lê Hân trực tiếp tới cô mang tới cửa. Hơn nữa căn bản cô nghĩ không muốn đem đứa bé cho Đông Lý Lê Hân, cho nên cô vô cùng dứt khoát không đếm xỉa đến chuyện phương thức liên lạc này.

"Ai." Cầm điện thoại không có phương thức liên lạc Ông Tỉnh Phong, Lan Sơ không nhịn được thở dài một cái.

Đồng hồ quả quýt trên tường phòng khách đã chỉ gần số ‘10’.

Trong bụng mơ hồ có chút cảm giác đói bụng, thúc giục Lan Sơ bắt đầu động thủ chuẩn bị cơm trưa rồi. Bất đắc dĩ, Lan Sơ chỉ có thể ném điện thoại di động xuống, thu thập xong mấy cái chén đĩa đã hết trên bàn trà, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Giống như nổi khùng một hơi làm bốn món mặn một món canh, lại như trút giận ăn sạch sẽ toàn bộ cơm canh. Lan Sơ cảm xúc mất mát, cuối cùng đạt được hiệu quả xoa dịu.

Ăn uống no đủ, ngồi một lát, cô ngày cả bàn ăn cũng không dọn dẹp, vỗ cái bụng vào phòng ngủ ngủ trưa. Đợi đến buổi chiều, cô còn phải đi ra cửa công viên làm vận động. Nếu thời gian buổi trưa mà không nghỉ ngơi thật tốt, thì cô lấy hơi sức ở đâu ra đi vận động?

Mùa thu thật sự là một mùa vô cùng thích hợp ngủ trưa.

Lan Sơ bò lên giường không bao lâu, liền ngủ say như chết. Cho đến tiếng chuông cửa vang liên tục đánh thức cô.

Thời điểm ban đầu nghe được tiếng chuông cửa, Lan Sơ còn tưởng rằng mình đang nằm mơ. Nếu không phải là trận tiếng chuông cửa chưa từ bỏ ý định vẫn vang không ngừng, cô tuyệt đối sẽ tiếp tục ngủ mặc kệ cảm giác của mình.

Sau khi xác định đúng là có người nhấn chuông cửa, vèo một cái Lan Sơ từ trên giường ngồi dậy. Sau khi ôm chăn ngơ ngác lại nghe một hồi lâu, nhất thời hai mắt cô tỏa sáng, vội vội vàng vàng đã đi xuống giường.

Trừ Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh, ít có người khác tới nhà trọ của cô. Mà đoạn thời gian này, ba người không có lương tâm kia tất cả đều bận rộn không thấy bóng người. Như vậy, bây giờ người đang ở ngoài cửa nhà cô nhấn chuông cửa, rất có thể chính là Uông Tĩnh Phong. Không

ngĩ tới cuối cùng cô vẫn là mong hãn tới đây. Đoán chừng mấy ngày trước chắc là công việc của hãn quá bận rộn, mới không có thời gian đến đây đi. Nếu không, tại sao lúc này hãn lại chạy tới đây thăm cô?

Trong lòng đắc ý, ngĩ tới đây Lan Sơ từ phòng ngủ trực tiếp xông về cửa trước, chuẩn bị mở then cửa mời Uông Tĩnh Phong vào. Ngay lúc bàn tay nhỏ bé của cô, nháy mắt sắp chạm được khóa cửa, ngoài cửa chợt truyền đến một giọng nói đàn ông vô cùng xa lạ.

"Chuyển phát, xin hỏi có người ở nhà sao?"

Lan Sơ sửng sốt, đôi tay cứng đờ ở giữa không trung. Thì ra là chuyển phát a, hại cô vui mừng hụt.

Đáy lòng không ngừng buồn bã than thở, Lan Sơ vô lực một tay nhẹ đỡ cánh cửa, một tay để gần khóa cửa. Ngón tay dùng lực, thời điểm đang muốn mở chốt khóa cửa, cô chợt vô ý thức liếc mắt nhìn qua mắt mèo trên cửa, động tác muốn mở cửa đột nhiên cứng đờ.

Chuyển phát? Hình như gần đây cô không có mua công cụ thí nghiệm gì, làm sao có thể có chuyển phát? Hơn nữa, người ngoài cửa kia đỉnh đầu đội mũ lưỡi trai màu đen, từ trong mắt mèo căn bản cô không thể nhìn rõ đường nét khuôn mặt của hãn. Nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn có thể phân biệt được, người đàn ông đang ở ngoài cửa phòng và người thường xuyên đưa thư đến cho cô, tuyệt đối không phải là cùng một người.

Thoáng chốc, Lan Sơ chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh từ chân mang chạy thẳng vào trái tim của cô, trong nháy mắt liền ăn mòn tứ chi của cô. Nhưng nếu người đàn ông ở ngoài cửa kia không phải chuyển phát, vậy hãn là ai? Tại sao hãn nói mình là chuyển phát?

Đang lúc Lan Sơ càng cân nhắc càng cảm thấy sợ hết hồn hết vía thì người đàn ông xa lạ ở ngoài cửa đột nhiên ngẩng đầu lên. Trên tay cầm một thứ không biết là gì, từ từ nhìn vào mắt mèo. Trong lòng Lan Sơ cứng lại,

nhanh chóng ngồi xổm xuống. Sau đó, cô thận trọng đem lỗ tai áp vào trên ván cửa, muốn nghe động tĩnh ngoài cửa một chút, nhưng cái gì cô cũng không nghe được. Ngược lại, tốc độ tim đập của cô không cách nào khống chế càng đập càng nhanh, trong lòng bàn tay càng đầy mồ hôi lạnh.

"Người đưa thư, xin hỏi có người ở nhà sao? Làm ơn lấy đồ nhanh lên một chút được không?"

Chốc lát, giọng nói đàn ông xa lạ lần nữa từ ngoài cửa truyền vào. Cùng lúc đó, điện thoại trong phòng khách bỗng nhiên cũng điên cuồng vang lên. Lan Sơ một cử động cũng không dám, thở cũng không dám thở mạnh, mặc cho điện thoại không ngừng cuồng vang.

Nhưng kỳ lạ là, người gọi điện thoại tới kia giống như là đang thử dò xét trong nhà rốt cuộc có người hay không vậy. Thế nhưng vô cùng kiên nhẫn gọi điện thoại liên tiếp vang lên mười mấy hai mươi lần mới dừng lại.

Không có chuông điện thoại bén nhọn, chói tai kích thích, Lan Sơ cảm giác trái tim của mình cũng buông lỏng một chút. Vừa muốn thở một hơi, kết quả là, ngoài cửa lại vang lên thanh âm đàn ông xa lạ đó.

"Sẽ không xui xẻo như vậy đi, lần đầu tiên làm người đưa thư thì đã nếm mùi thất bại rồi, sớm biết trước nên gọi điện thoại thông báo một chút, ai."

Nghe giọng của đối phương thất vọng tới cực điểm, Lan Sơ thật có chút hoài nghi có phải mình quá mức nhạy cảm hay không, thế cho nên có chút loạn thần kinh rồi. Mấy ngày nay vì chờ đợi Ông Tỉnh Phong có thể tới cửa để cho cô quan sát cẩn thận, làm cho cô bỏ quên lần trước trong vòng một ngày thiếu chút nữa ra ba lần tai nạn xe cộ nguy hiểm. Chỉ là không nghĩ tới, đáy lòng cô sẽ có bóng ma lâu như vậy. Một chút gió thổi cỏ lay cũng làm cho cô sợ thành như vậy. Có lẽ là ba bạn tốt mua cho cô cái gì đó, chuyển phát tới đây?

Ngay lúc Lan Sơ đang mâu thuẫn, giãy giụa, có nên tin tưởng người đàn ông xa lạ ngoài cửa rất có thể chỉ là một nhân viên bưu kiện vô tội hay không, thì điện thoại bị cô ném ở phòng khách đột nhiên vang lên.

Cũng không biết là có phải xuất phát từ tâm lý hay không, Lan Sơ sững sốt không dám đứng dậy nhận điện thoại.

Điện thoại di động vang lên thật lâu mới dừng lại, nhưng ngay sau đó, điện thoại trong phòng khách lại vang lên. Mỗi một hồi tiếng chuông đều là bén nhọn chói tai như thế, giống như kim đâm vậy, từng tiếng cũng đâm vào lòng của Lan Sơ. Cô không nhìn được ôm bụng, từ từ ngồi trên mặt đất. Nhưng thân thể của cô cũng không dám dựa vào cánh cửa, cô sợ người bên ngoài sẽ nghe được tiếng tim đập kịch liệt của cô. Chỉ là, Cô cũng không dám rời quá xa cửa, cô sợ đối phương có thể từ trong mắt mèo phát hiện bóng dáng của cô.

Đến thời điểm này, gần như Lan Sơ có thể khẳng định, người đàn ông xa lạ ngoài cửa tuyệt đối không phải là chuyển phát cái gì. Hơn nữa phụ trách chuyển phát cũng không thể sẽ chờ đợi lâu như vậy, mà không rời đi. Cho dù hẳn thật sự là nhân viên đưa thư lần đầu tiên làm việc, cũng không thể không có ai dậy cho hẳn, không cần ở ngoài cửa nhà khách hàng ngu ngốc đợi đến đối phương có ở trong nhà mới thôi.

Còn nữa, dù đối phương thật sự là nhân viên bưu kiện bình thường, cô cũng tình nguyện bỏ qua trước. Bây giờ cô không phải là một người, cô phải bảo vệ tốt bảo bối Niếp Niếp của cô, tuyệt đối không để cho Niếp Niếp của cô bị một chút đe dọa an toàn.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Điện Thoại Cầu Cứu

Lan Sơ không biết rốt cuộc mình ngồi ở cửa trước bao lâu, cho đến khi cô cảm giác hai cái chân nhỏ truyền từng từng đợt nhức mỏi rõ rệt thì bỗng nhiên phát hiện, bất luận là điện thoại bàn hay là điện thoại di động của cô, hình như đã không còn ồn ào rồi.

Cô thận trọng đem lỗ tai áp vào trên ván cửa, nghiêng tai lắng nghe. Ngoài phòng một mảnh tĩnh mịch. Nhưng mà, cô không xác định được người chuyên phát quý dị đã rời đi thật hay chưa. Cô cũng không thể cứ ngồi ở sau cửa chờ đợi được. Cô phải nghĩ biện pháp liên lạc với bọn Hồng Quyên, mới có thể bảo đảm không có sơ hở.

Cẩn rắng, Lan Sơ tựa vào vách tường từ từ đứng lên. Sau đó, cô hít sâu một hơi, dùng tốc độ nhanh nhất từ cửa trước trực tiếp xông về phía phòng ngủ.

Bổ nhào vào giường trong nháy mắt, Lan Sơ lập tức thở dài một hơi. Nhưng cô có chút không dám trì hoãn, lập tức lấy ra điện thoại di động Hoàng Oanh bí mật đưa cho cô, tìm được số điện thoại của Hồng Quyên.

"Xảy ra chuyện gì?" Điện thoại vừa mới vang, Hồng Quyên liền lập tức nhấn nút trả lời. Đây là lần đầu tiên Lan Sơ dùng điện thoại di động Hoàng Oanh đưa cho cô ấy để gọi điện thoại cho cô, vậy chứng mình, nhất định là xảy ra chuyện gì rất gấp gáp.

Nghe được thanh âm Hồng Quyên, cảm giác trong lòng Lan Sơ thoáng an định một chút. Cô hít sâu một hơi, cố gắng làm cho giọng điệu của mình

bình tĩnh một chút. "Hồng Quyên, cậu cần thận nghe mình nói, mình không biết rốt cuộc là mình quá nhạy cảm hay là thật có chuyện gì."

"Nói." Hồng Quyên nhú chặt lông mày, trái tim bị bóp chặt. Cô lơ mơ cảm thấy trong thanh âm Lan Sơ giống như có một tia run rẩy.

"Thời điểm mình ngủ trưa vừa rồi, nghe được có người nhấn chuông cửa, sau đó có một người đàn ông xa lạ ở bên ngoài nói là người đưa thư. Lúc chuẩn bị mở cửa trước, mình vô ý liếc qua mắt mèo nhìn, người kia đầu đội mũ lưỡi trai màu đen, không thấy rõ đường nét gương mặt." Lan Sơ dừng một chút, lại hít sâu một hơi sau đó mới tiếp tục nói. "Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, mình không biết người đàn ông này, hẳn tuyệt đối không phải là nhân viên làm việc đưa thư trước kia. Hơn nữa, gần đây căn bản mình cũng không có đặt hàng thứ gì. Cho nên căn bản cũng không thể có chuyện phát gì. Trừ phi là trong ba người các cậu có người mua cho mình thứ gì." Nói tới chỗ này, Lan Sơ giống như nhớ tới cái gì, thuận miệng hỏi một câu, "Trong các cậu có người nào mua đồ cho mình?"

Nghe xong Lan Sơ miêu tả, Hồng Quyên mày nhú lại chặt hơn, cô lập tức trầm giọng hỏi: "Cậu mở cửa không?"

Lan Sơ thở dài một hơi, trả lời: "Không có, mình không dám mở." Cô biết mình có thể là quá nhạy cảm, xem tình huống của cô bây giờ, cô muốn không nhạy cảm cũng không được.

"Vậy bây giờ người kia đi chưa?" Hồng Quyên tiếp tục đặt câu hỏi, trong giọng nói đã khó nén khẩn trương cùng nồng đậm lo lắng.

"Mình không biết, mình chỉ biết thời gian hẳn nhấn chuông cửa rất lâu, hơn nữa, thời điểm hẳn nhấn chuông cửa, điện thoại di động của mình cùng điện thoại bàn vẫn không ngừng cuồn vang." Bây giờ suy nghĩ một chút, Lan Sơ vẫn có chút cảm giác tim đập nhanh. Đè lại trái tim, bỗng nhiên cô

lại nghĩ tới một vấn đề khác. "Đúng rồi, mới vừa rồi, các cậu có ai gọi điện thoại cho mình không?"

"Mình không có." Hồng Quyên trả lời vô cùng dứt khoát, "Vậy sao bây giờ cậu mới gọi điện thoại cho mình?" Nếu mà sớm nhận được điện thoại của Lan Sơ, nói không chừng hiện tại cô cũng đã chạy tới nhà trọ của cô ấy rồi.

"Khi đó mình nhìn thấy hấn lấy cái gì đó áp vào mắt mèo, sợ quá nên trực tiếp ngồi trên mặt đất, căn bản cũng không dám động đậy, sợ hấn sẽ thấy." Lan Sơ thở dài một cái, thành thật trả lời. Cũng đừng trách cô nhát gan sợ phiền phức như vậy. Bụng cô to như vậy, muốn đánh chết một con chuột cũng không dễ dàng, huống chi đối phương còn là một người đàn ông trưởng thành khỏe mạnh. Nếu là lúc trước, cô đã sớm cầm vũ khí tự chế xông ra cùng người xấu quyết đấu.

"Bây giờ cậu ở đâu?" Nghe vậy, Hồng Quyên không ngồi yên, cô hận không thể lập tức xuất hiện ở trước mặt của Lan Sơ.

Lan Sơ trả lời: "Phòng ngủ." Nói chuyện cùng Hồng Quyên một hồi, tâm tình của cô cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh lại. Chỉ mong người chuyển phát kỳ quái bên ngoài đã đi rồi, cô thật sự không muốn bị kinh sợ lần nữa.

"Cửa đóng không?" Hồng Quyên liên tiếp hỏi nhiều câu, trong lúc cùng Lan Sơ nói chuyện, nàng đã chuẩn bị tốt để lên đường.

"Không có, mình không dám đóng, mình sợ nếu như người kia chưa có rời đi, có thể sẽ phát hiện ra." Lan Sơ vừa nói, vừa quan sát phòng ngủ của mình, cô nhìn đồ đạc một chút xem có cái gì có thể dùng làm vũ khí. Ngộ nhờ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô cũng có thể dùng để tự vệ.

"Cậu trước tỉnh táo lại, sau khi cúp điện thoại, lập tức gọi điện thoại tìm phòng bảo an, hỏi bọn họ một chút, người đàn ông đội mũ lưỡi trai màu đen đã đi chưa, nếu như chưa đi, bảo bọn họ chú ý người này một chút,

không để cho hắn rời đi. Mặt khác, bảo bọn họ lập tức cho một người lên lầu xem một chút. Nhưng mà, biểu hiện tự nhiên một chút, không cần bút dây động rùng. Hiện tại mình sẽ dẫn người tới đó, cậu ở trong phòng ngủ ngàn vạn tránh cho tốt." Mặc dù rất muốn tiết kiệm thời gian, nhưng Hồng Quyên vẫn chỉ huy cận kề qua điện thoại. Thật ra thì cô có thể bảo Lan Sơ gọi cho phòng bảo an bắt người đàn ông kì lạ đó trước. Nhưng mà, nếu bọn họ không có bắt được, tình hình Lan Sơ sẽ thay đổi càng thêm nguy hiểm.

Lan Sơ dùng sức gật đầu một cái, "Được, mình biết rồi, cậu mau đến đây."

"Yên tâm đi, không có việc gì." Cúp điện thoại, biểu tình Hồng Quyên nhanh chóng thay đổi nghiêm trọng. Bởi vì cô cũng không xác định được chắc chắn Lan Sơ sẽ không có chuyện gì. Vừa nghĩ như thế, cô lập tức vọt ra khỏi phòng làm việc.

Nắm thật chặt điện thoại di động, Lan Sơ nhin không được không tiếng động thở dài một cái.

Vươn tay, đang chuẩn bị cầm lấy cuốn sổ, nháy mắt đã tìm được số của phòng bảo an, đột nhiên Lan Sơ nghe được cửa trước truyền đến một hồi âm thanh sột soạt. Sự phát hiện này, làm cho trái tim của cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô vội vàng lấy ra số điện thoại của phòng bảo an, nhanh chóng gọi đi.

Đơn giản đem cả sự kiện nói rõ cho nhân viên phòng bảo an, sau đó cô chọt kéo một ngăn kéo phía dưới cùng bên tay trái tủ đầu giường. Từ bên trong lấy ra một hộp gỗ đàn hương chạm trổ vô cùng xinh đẹp.

Trận tiếng vang khiến Lan Sơ kinh hãi vẫn còn tiếp tục.

Cô hít một hơi thật sâu, gương mặt nhìn một chút cửa phòng ngủ mình mở rộng. Sau yên lặng mở hộp ra, lấy ra khối Trường Mệnh Tỏa óng ánh

trong suốt, màu xanh lá cây, nắm thật chặt trong bàn tay của cô.

Cô biết, là một nhà khoa học từng trải, cô tuyệt đối không có bất kỳ tư tưởng mê tín. Vậy mà trước, vì bảo vệ Niếp Niếp của cô. Cô cũng chỉ có thể gửi hy vọng vào thứ đồ trong tay cô, từng có người vỗ lồng ngực nói cho cô biết, Phi Thúy Trường Mệnh Tỏa có linh khí. Nếu lần này, cô cùng Niếp Niếp của cô đều có thể bình an vô sự. Như vậy về sau, cô nhất định sẽ đem khối ngọc Trường Mệnh Tỏa này ngày ngày đeo trên cổ, sẽ không ngày đêm đem nó khóa ở trong ngăn kéo.

Cũng không biết là khối ngọc lâu năm có lực lượng thần bí vô hình gì, hay là Lan Sơ gọi điện thoại cầu cứu vô cùng kịp thời. Không bao lâu, tiếng vang quý dị từ bên ngoài cửa trước truyền tới lại đột nhiên biến mất không thấy.

Nhưng mà Lan Sơ vẫn là không dám động đậy ngồi ở trên giường, thờ cũng không dám thở mạnh. Mà bàn tay nắm chặt khối ngọc Trường Mệnh Tỏa, từ lâu đã đầy mồ hôi lạnh.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Chân Tướng Rõ Ràng

Thời gian giống như dừng lại.

Như là qua một thế kỷ, tiếng chuông cửa thanh thúy đột nhiên lại vang vọng cả nhà trọ của Lan Sơ lần nữa.

Lan Sơ bỗng nhiên chấn động, trái tim lại một lần giật thót. Cô chỉ cảm thấy đôi tay đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm rồi.

"Lan Sơ, là mình, mở cửa nhanh!" Lâu không thấy bên trong nhà có động tĩnh gì, Hồng Quyên nóng nảy. Cô vừa điên cuồng nhấn chuông cửa, vừa lớn tiếng ở ngoài cửa la lên.

Nghe được thanh âm Hồng Quyên, Lan Sơ giống như là bắt được một cây cọc cứu mạng. Lần đầu tiên cô phát hiện, thanh âm Hồng Quyên lại là dễ nghe như vậy. Cô vội vàng nhảy xuống giường, vọt tới cửa trước, mở cửa. "Hồng Quyên, rốt cuộc cậu đã tới."

"Cậu làm sao vậy, không có sao chứ." Hồng Quyên vội vàng bắt lấy cánh tay Lan Sơ, kiểm tra cô cẩn thận nhiều lần từ trên xuống dưới. Xác định lông tóc cô không tổn hao gì, mới thở ra một hơi.

"Mình không sao." Lan Sơ lắc đầu một cái, tâm tình có chút kích động đỏ mắt lên.

Thấy thế, Hồng Quyên thở dài một cái. Cô nhẹ nhàng cầm tay nhỏ bé của Lan Sơ, dịu dàng nói: "Người đã bắt được, hai nhân viên của mình dẫn hẳn trở về cảnh cục trước."

Nghe vậy, cuối cùng trái tim Lan Sơ hoàn toàn thả lỏng. "A, bắt được là tốt rồi." Hồng Quyên xử lý mọi chuyện hiệu suất luôn rất cao.

"Cậu thật ra rất có thị lực, người kia quả thật có vấn đề." Hồng Quyên vỗ vỗ bả vai Lan Sơ, biểu dương một câu. Cô biết Lan Sơ chắc chắn bị dọa sợ, dù sao hiện tại người đã bắt được, cô không hy vọng trong lòng cô ấy lưu lại bóng ma không tốt. Đến lúc đó, không chừng sẽ ảnh hưởng xấu tới con gái nuôi của cô.

Lan Sơ một hồi khiếp sợ. "Có vấn đề gì?"

"Cái này thậm chí mới biết, yên tâm đi, bất luận như thế nào, nhất định mình sẽ cạy cái miệng của hắn ra." Hồng Quyên cắn răng nghiêng lợi. Lại dám mưu đồ bất chính với con gái nuôi bảo bối của cô, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đồ khốn nạn đó.

"Hắn sẽ không có đồng bọn chứ." Lan Sơ che ngực, vô lực hỏi một câu. Chỉ mong cái tên xấu xa kia là một mình.

Hồng Quyên suy nghĩ một chút, quyết định mang theo Lan Sơ trở về cảnh cục. "Như vậy đi, hiện tại cậu và mình cùng nhau trở về cảnh cục, để một mình cậu ở nhà mình cũng không yên lòng. Hiện tại Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh đều không thể phân thân." Thay vì để Lan Sơ một mình ở nhà suy nghĩ lung tung, còn để cho cô ấy lo lắng, chẳng bằng trực tiếp mang Lan Sơ đến phòng làm việc của cô để tĩnh tâm hơn.

"Được." Lan Sơ dùng sức gạt đầu một cái, đối với đề nghị này của Hồng Quyên, cô tuyệt đối là ủng hộ cả hai tay hai chân. Cô còn đang suy tính có nên dọn nhà hay không.

Trở về phòng ngủ lấy túi xách thu thập một tý, Lan Sơ vội vàng theo Hồng Quyên, cùng cô ấy trở về cảnh cục.

Hồng Quyên thu xếp Lan Sơ ở phòng làm việc của chính mình trước, sau đó, tự mình chạy đi thăm vấn cái tên chuyển phát quỹ dị suýt nữa dọa chết Lan Sơ.

Về mặt sát ý đưa mắt nhìn, còn bóp tay làm các các đốt ngón tay vang lên ken két Hồng Quyên ra khỏi phòng làm việc, đột nhiên Lan Sơ có chút đồng tình cái tên xấu xa kia rồi. Cô có thể khẳng định, Hồng Quyên nhất định sẽ chinh tên kia vô cùng thảm.

Nhưng mà trước mắt, cũng không phải là thời điểm để cô suy nghĩ lung tung. Cô cực kỳ khẩn trương một mình ngồi ở trong phòng làm việc của Hồng Quyên, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong. Thật may là Hồng Quyên đã chuẩn bị đầy đủ đồ ăn vặt cho cô, nếu không, cô không biết nên làm sao vượt qua thời gian này.

Hồng Quyên chuyển đi này, ước chừng qua hơn hai giờ mới về đến phòng làm việc.

"Như thế nào?" Vừa nhìn thấy Hồng Quyên, Lan Sơ lập tức liền đứng dậy vọt tới trước mặt cô.

"Hô. Lan Sơ a, thật may là cậu bây giờ so với trước kia cảnh giác hơn rồi." Nhìn Lan Sơ tròn vo rõ ràng trước mắt, Hồng Quyên cảm giác cả người cũng muốn ngoác miệng ra. Cô không nhịn được giơ tay lên bóp bóp khuôn mặt nhỏ bé của Lan Sơ, cảm xúc chạm vào da thịt, làm cho cô tỉnh tâm hơn.

Lan Sơ che mặt của mình, không để cho Hồng Quyên tiếp tục bóp mặt cô, nóng nảy thúc giục: "Rốt cuộc thế nào?"

Hồng Quyên lôi kéo Lan Sơ cùng nhau ngồi xuống, hỏi ngược lại: "Cậu biết tên kia là ai không?"

"Không biết." Lan Sơ liếc Hồng Quyên một cái, nếu cô mà biết, thì cô còn tìm cô ấy làm gì? Chính cô cũng có thể giải quyết chuyện này.

"Hắn là kẻ phạm tội hình sự nhiều lần đột nhập vào trong phòng ăn trộm." Hồng Quyên thở dài một cái, nói thật.

"Hả?" Lan Sơ sững sốt, nhất thời tròng lớn cặp mắt. Vận khí của cô cũng quá tốt đi. Kẻ phạm tội nhiều lần đột nhập vào phòng ăn trộm nhưng lại bị cô gặp được. Điều này cũng là một điều của xác suất những gì có thể đạt được? (lại ngụy khoa học rồi. haizz)

Hồng Quyên có chút mệt mỏi xoa xoa cái trán, bổ sung đôi câu. "Hắn trước mỗi lần thực hiện vụ án cũng sẽ tỉ mỉ sắp đặt, cho nên vẫn chưa bắt được hắn."

"Nhưng mà, tại sao hắn lại ra tay với mình? Mình là phụ nữ có thai a, hắn cũng không biết phân biệt tốt xấu đi." Lan Sơ nghĩ thế nào cũng không hiểu, dù là người xấu cũng không đến mức ra tay với một phụ nữ có thai chứ. Nhìn đi, lúc này chính là báo ứng a.

"Chính là bởi vì cậu là phụ nữ có thai, hơn nữa vẫn còn độc thân, hắn mới xuống tay với cậu." Hồng Quyên bất đắc dĩ lắc đầu, một người xấu, dĩ nhiên là không có phân biệt tốt xấu.

Lan Sơ có chút tức giận. "Vậy ngộ nhờ mình không có tiền ở đây?" Kỳ lạ không làm một đàn ông đàn ông hoàng, vậy mà lại đi làm người xấu.

"Nếu cậu không có tiền, làm thế nào có thể sống nhàn nhã mỗi ngày như vậy? Trước khi ra tay, cậu cho rằng hắn không có điều tra sao sao?" Hồng Quyên dí dí đầu Lan Sơ, bây giờ nghĩ lại, cô đều không nhận được cảm thấy sợ. Cũng may mắn là nhờ Lan Sơ, nếu không, phần tử nguy hiểm này không biết tới lúc nào mới có thể bắt được.

"Về sau mỗi ngày mình sẽ đi nhặt ve chai." Lan Sơ vô cùng tức giận, nếu không phải là hiện tại cô hành động không có tiện, cô tuyệt đối muốn đi tìm tên kia liều mạng.

"Được rồi, cậu không làm sao là vô cùng may mắn rồi, về sau phải cảnh giác hơn một chút, bây giờ cậu không phải chỉ có một mình." Hồng Quyên vượt ve sau lưng của Lan Sơ, để cho cô tỉnh táo lại.

Lan Sơ nặng nề thở ra một hơi, gật đầu một cái, "Mình hiểu rõ, mình biết rồi."

Nhưng Hồng Quyên vẫn còn chưa yên tâm. "Hôm nay, cậu đừng trở về nhà trọ nữa, tạm thời về nhà ở hai ngày đã." Mặc dù cách khá xa, chỉ là để Lan Sơ trở về nhà mẹ dạ xoa của cô ấy ở mấy ngày, trước mắt coi như là lựa chọn tốt nhất.

"Ừ." Tâm tình của Lan Sơ rất cuộc cũng bình tĩnh lại, cô cảm kích cầm tay Hồng Quyên, giọng nói chân thành: "Hồng Quyên, cảm ơn cậu."

"Khách khí cái gì." Hồng Quyên liếc Lan Sơ một cái, lúc này cô mới phát hiện ra trên cổ của Lan Sơ, treo một khối Trường Mệnh Tỏa vô cùng xinh đẹp. Nhất thời cô liền nhíu lông mày, hỏi: "Cậu mua Trường Mệnh Tỏa khi nào vậy?"

"Người khác đưa." Lan Sơ không rõ chân tướng, tại sao Hồng Quyên giống như tức giận.

Hồng Quyên tức giận liên tiếp chọc chọc Lan Sơ bốn năm cái, nhỏ giọng hét lên: "Mang ngọc Trường Mệnh Tỏa dễ thấy như vậy, khó trách tên kia để mắt tới cậu."

Lan Sơ bừng tỉnh hiểu ra, chỉ là cô cũng không có đáp lời. Nếu không phải là khối Trường Mệnh Tỏa này, hôm nay không chừng cô đã xảy ra

chuyện gì. Về sau, cô còn muốn thời thời khắc khắc đều mang khối Trường Mệnh Tỏa này. Hi vọng nó vẫn có thể bảo hộ cô bình an.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Làm Thí Nghiệm Bị Thương

Nhàm chán, rất nhàm chán, vô cùng nhàm chán.

Lan Sơ giống như vũng bùn nằm nghiêng ở gần cửa sổ phòng ngủ, hướng về phía bầu trời bao la vô cùng sáng sủa ngoài cửa sổ, luôn miệng than thở.

Về nhà đã hai ngày rồi, trừ sau bữa cơm chiều cô có thể đi ra ngoài tản bộ, còn lại thời gian cũng bị mẹ dạ xoa của cô nói gì với mẹ cô, hay là tự mẹ cô phát hiện chuyện gì không đúng. Một ngày ba bữa, gần như là mẹ cô luôn làm thuốc bổ cho cô làm thuốc an thần dưỡng thai .

Mặc dù cảm giác được mẹ phục vụ tỉ mỉ như vậy quả thật rất tốt, nhưng cô lại không hay trò chuyện.

Không biết lần thứ bao nhiêu thở dài, Lan Sơ chột hai mắt tỏa sáng, lập tức liền đứng lên một phen tìm điện thoại cô thường dùng. Cũng nhanh chóng lục ra một dãy số điện thoại, gửi đi một tin nhắn vô cùng ngắn.

Gửi xong tin nhắn, nhất thời tâm tình của Lan Sơ tốt tới cực điểm. Xem ra lần này cô bị dọa không nhẹ, nếu không làm sao cô có thể quên mất thí nghiệm thiêng liêng của mình? Khó có dịp bây giờ cô đang ở trong nhà, lần này không chơi đủ vốn, vậy thì thật xin lỗi mình.

Tin nhắn gửi đi không tới ba giờ, thì có chuyển phát tới cửa đưa đồ.

Lúc này, mẹ Lan Sơ vừa mới đi ra ngoài. Vì không để cho mẹ mình có cơ hội cự tuyệt, Lan Sơ cố ý giao phó nhất định phải đưa đồ vào thời gian này.

Vô cùng sung sướng ký nhận xong, Lan Sơ thận trọng đem một thùng bảo bối lớn cô vừa mới đặt hàng, lôi vào phòng ngủ của mình. Sau đó, cô phi thường dịu dàng mở ra thùng hàng. Dem dụng cụ trong hộp, từng cái từng cái lấy ra xếp đặt ngay ngắn.

Nhìn một bàn tràn đầy dụng cụ thí nghiệm thủy tinh óng ánh trong suốt, thái độ Lan Sơ mười phần một bộ dáng hoa si. Trên thế giới này, còn có cái gì so với thí nghiệm càng thú vị, càng hấp dẫn người, càng vĩnh viễn? Nhất định cô sẽ bồi dưỡng bảo bối Niếp Niếp của cô thành nhà khoa học vĩ đại xuất sắc hơn so với cô!

Lan Sơ không lãng phí thời gian nữa. Khóa cửa phòng lại, khoác áo trắng dài, không kịp chờ đợi liền bắt đầu làm thí nghiệm rồi.

Lan Sơ thật không hổ là Lan Sơ, công lực làm thí nghiệm của cô, tuyệt đối là càng ngày càng giỏi. Không tới nửa tiếng, cô đem phòng ngủ của mình trở thành khói dày đặc cuồn cuộn, giống như hiện trường hoá hoạn.

Nhưng ngay cả như vậy, Lan Sơ cũng không có lùi bước. Tiếp tục phấn đấu ở trong khói dày đặc. Cho đến khi dụng cụ thủy tinh bị cô giày vò thủng không nỡ nhìn từng cái một nổ tung.

"Ai." Thất vọng lại đau lòng than thở một hơi, Lan Sơ tiện tay chụp lấy, cầm lên bình chữa cháy nhỏ ở chân bàn hương về phía bàn thí nghiệm của cô phun liên tục. Không bao lâu, liền giải quyết hết nguyên nhân khói dày đặc.

Tiếp đó, Lan Sơ lấy ra hai cái quạt lớn, quạt đi khói mù còn lưu lại ở trong phòng ngủ cô. Muốn trước khi mẹ cô trở lại đem toàn bộ chứng cứ phạm tội tiêu hủy sạch sẽ. May mắn là, trừ một bàn đầy miếng thủy tinh bể, khói dày đặc cũng đã được xua đi, phòng ngủ của cô gần như không có tổn thất gì quá lớn. Cứ như vậy, cho dù cô hành động bất tiện, cũng có thể

nhanh chóng dọn dẹp xong phòng ngủ của cô. Làm thần không biết quý không hay rồi.

Chỉ là, vừa dọn dẹp, Lan Sơ vẫn không cầm được vừa đau lòng. Mặc dù vừa mới vui vẻ trong thời gian ngắn ngủi, vậy là đã đỡ nghiện rồi.

"A ——! Ưm ưm." Do không để ý, bàn tay trái của Lan Sơ không hề phòng bị đang cầm một mảnh vụn vô cùng sắc bén bất ngờ bị cửa một vết thương thật dài. Máu tươi nhất thời chảy ra mãnh liệt.

Lan Sơ vội vàng bóp chặt cổ tay trái của mình, bước nhanh đi về phía phòng vệ sinh, mở vòi nước rửa vết thương. Cảm giác sắc bén như bị kim châm, làm cho cô đau thiếu chút nữa không có khóc ra nước mắt .

Sau đó, cô lấy ra một cái khăn lông sạch sẽ quấn chặt cổ tái. Rồi vội vàng chạy đến phòng ngủ của lão mẹ cô, lấy ra hòm thuốc, muốn tìm xem có cái gì có thể băng bó vết thương không. Chỉ là bất đắc dĩ, miễn cưỡng lấy một tay lục tung cả hòm thuốc, cô cũng không tìm được bất kỳ vật hữu dụng gì.

"Tay con làm sao vậy?"

Lan Sơ đang kiểm tra toàn bộ, đột nhiên mẹ cô xuất hiện ở trong phòng ngủ. Cô có chút chột dạ quay đầu lại nhìn mẹ cô, đem tay bị thương giấu đi, trả lời: "Không có, không có gì."

Mẹ Lan Sơ hừ một cái liền vọt tới trước mặt của Lan Sơ, kéo tay trái bị cô băng bó giống như móng heo ra nhìn, suýt nữa không thở được ngắt đi. "Cái này gọi là không có gì sao? Khăn lông đã đỏ hết ——!"

"Oa, lúc nào thì đỏ thế này?" Lan Sơ cúi đầu xem xét, quả nhiên cái khăn lông màu trắng buộc trên bàn tay cô, rõ ràng đã có vết máu màu đỏ. "Mẹ, con hình như có chút choáng váng đầu óc." Là triệu chứng mất máu quá nhiều sao? Hay là hiện tại cô cũng bắt đầu nhìn thấy máu là choáng rồi hả?

"Cái đứa nhỏ gốc này, đi nhanh lên a!" Mẹ Lan Sơ gấp đến nước mắt cũng sắp rơi ra, lôi kéo Lan Sơ đi ra ngoài.

Lan Sơ mặt mơ hồ. "Đi đâu?" Bây giờ là lúc nào rồi, mà mẹ cô còn mang cô đi đâu? Chẳng lẽ không vội vàng nghĩ biện pháp cầm máu băng bó vết thương cho cô sao?

"Bệnh viện xã khu!" Mẹ Lan Sơ đang vội muốn chết, cũng không để ý tới phản ứng của Lan Sơ, liền kéo cô đi ra cửa. Nhưng mà dọc theo đường đi, họ vẫn không thể đi quá nhanh. Dù sao bụng Lan Sơ đang mang thai rất lớn, di chuyển không linh hoạt. Nếu mà đi quá nhanh, không cẩn thận ngã xuống, vậy thì nguy hiểm hơn rồi.

Trước mắt điều đáng ăn mừng duy nhất, đại khái chính là bệnh viện xã khu cách đây cũng không xa, gần ngay tiểu khu lân cận.

Không bao lâu, mẹ Lan Sơ hấp tấp lôi kéo Lan Sơ xông vào bệnh viện.

Còn chưa đi đến cửa chính bệnh viện, mẹ Lan Sơ cũng đã khống chế không được bắt đầu kêu trời gọi đất. Vừa vào bệnh viện, bà tiện tay bắt được mấy hộ sĩ đi qua trước mắt bà, nói gì đều không buông tay. Đơn giản chỉ cần buộc mấy hộ sĩ dùng tốc độ nhanh nhất đem Lan Sơ đưa đến phòng khám bệnh thích hợp. Cũng hóa tốc tìm bác sĩ chữa trị vết thương trên bàn tay cho Lan Sơ.

Phải nói vận khí Lan Sơ không tồi, cũng may cô còn có chút ít vận số. Vết thương dài chừng bảy cm, thiếu chút nữa, chỉ kém một chút thì cắt đến mạch máu. Coi như là trong rủi ro còn có may mắn. Nhưng phải nói vận khí cô thật tốt, vết thương thật dài trên bàn tay trái của cô, cũng may không có gì nghiêm trọng.

Mang đôi mắt đỏ giống như mắt thỏ từ trong bệnh viện ra ngoài, lần đầu tiên Lan Sơ cảm thấy hối hận đối với thí nghiệm của mình. Có lẽ là bởi vì

bây giờ trạng thái tâm lý của cô tương đối nhạy cảm, bị thương làm cho cô cảm thấy vô cùng uất ức.

"Bảo con không cần làm thí nghiệm, nhưng con vẫn không vâng lời, hiện tại thì thoải mái chứ!" Vừa ra khỏi bệnh viện, mẹ Lan Sơ liền nổi giận. Chuyện này, không phải do tự tìm sao?

Lan Sơ mất hứng bĩu môi. "Mẹ, con rất buồn, mẹ có thể đừng nói nữa được không." Nếu không phải là ngày ngày mẹ cô nhốt cô ở nhà, cô làm sao lại nhàm chán đến mức không thể làm thí nghiệm? Trong chuyện này, quả thật cô có một phần trách nhiệm, nhưng mẹ cô cũng có một phần trách nhiệm.

"Biết buồn như vậy sao con còn làm? Con không thể ngừng nghỉ một thời gian sao? Con cho rằng bây giờ con vẫn là một người sao?" Mẹ Lan Sơ lại lớn tiếng hơn. Thật là tức chết bà, bà làm sao lại nuôi dưỡng được một người phụ nữ dần như vậy ngu ngốc như vậy?

"Con biết rồi á!" Cảm giác bàn tay mơ hồ đau đớn, làm Lan Sơ phiền lòng đến cực điểm. Nếu còn nói như vậy nữa, cô nhất định sẽ bộc phát.

Mẹ Lan Sơ vẫn còn muốn dài dòng, nhưng lại không nói Lan Sơ nữa.

Mặc dù ngoài miệng mẹ Lan Sơ luôn là chửi mắng, nhưng hành động thì tuyệt đối là cẩn thận, tỉ mỉ che chở.

Thời gian sau đó, việc ăn, mặc, ở, đi của Lan Sơ gần như do một mình bà ôm lấy mọi việc. Ngay cả ăn cơm, bà cũng cố ý muốn đích thân bắt Lan Sơ ăn.

Đối với lần này, Lan Sơ rất cảm động. Cô cảm thấy về sau, cô có nên bị thương nữa hay không. Như vậy, cô có thể hưởng thụ nhiều hiền lành cùng hòa ái khó có được của mẹ dạ xoa của cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Uy Hiếp Ra Lệnh

Đắc ý ở nhà hơn một tuần lễ hưởng thụ sự chăm sóc tỉ mỉ của mẹ dạ xoa, Lan Sơ ôm tâm tình khoái trá trở về nhà trọ của mình. Mặc dù cô rất muốn tiếp tục ở nhà để cho mẹ cô chăm sóc, nhưng hiện tại cô rất xấu hổ vì làm cho mẹ cô vất vả quá mức. Cho nên mới có thể cố ý phải về nhà trọ của mình.

Đi tới dưới nhà trọ thì rất cuộc cô cũng có thể gặp được Uông Tĩnh Phong người làm cho cô chờ đợi đã lâu.

Vậy mà, mục đích của Uông Tĩnh Phong đi chuyến này, chỉ là vì mang Lan Sơ đi gặp Đông Lý Lê Hân. Bởi vì, Đông Lý Lê Hân có nhiều chuyện muốn nói với Lan Sơ.

Nhìn Uông Tĩnh Phong tự mình lái xe đến đón cô, Lan Sơ vô cùng sáng khoái đáp ứng. Trên thực tế, cô cũng không tò mò Đông Lý Lê Hân tìm cô nói chuyện gì. Cô nguyện ý lên xe Uông Tĩnh Phong, cũng chỉ là hi vọng thời gian đơn độc chung đụng với Uông Tĩnh Phong nhiều một chút. Tranh thủ thay đổi một cách vô tri vô giác gen bảo bối Niếp Niếp của cô.

Dưới ánh mắt laser giống như giải phẫu của Lan Sơ, từ trước đến nay Uông Tĩnh Phong cũng không đua xe, lại choáng váng tăng tốc độ lên mức hãn chưa bao giờ đi. Nếu không phải là sợ hù dọa Lan Sơ, hãn tuyệt đối có thể sẽ tăng hết tốc độ tiến về phía trước.

Thời gian không đến một giờ, Uông Tĩnh Phong đem xe vững vàng dừng ở nhà Đông Lý Lê Hân. Hãn từ trong xe xuống trước, sau vô cùng galăng thay Lan Sơ mở cửa xe, đỡ cô xuống xe.

"Anh thật tốt, cảm ơn." Lan Sơ chớp chớp đôi mắt, mặt thâm tình nói cảm ơn Ông Tĩnh Phong.

Ông Tĩnh Phong chỉ cảm thấy da đầu tê dại từng trận. Nhà ngục khoa học này có thể dừng như vậy hại hãn? Mặc dù cô cùng Đông Lý Lê Hân ký hiệp nghị mượn bụng sinh con, nhưng hai người bọn họ dù sao từng có quan hệ da thịt. Nói cách khác, cho dù Đông Lý Lê Hân không thích Lan Sơ thế nào đi chăng nữa, cô ấy vẫn là người phụ nữ của Đông Lý Lê Hân. Nếu cô ấy là phụ nữ của Đông Lý Lê Hân, hãn vốn là xui xẻo đi làm trợ lý đáng thương cho Đông Lý Lê Hân, càng nên giữ một khoảng cách với cô ấy rồi. Hãn còn muốn sống thêm vài năm.

"Tôi còn có chuyện, tự cô đi vào trước đi." Cố đè cảm giác sợ hãi phát rét xuống đáy lòng, Ông Tĩnh Phong đơn giản thoáng mỉm cười, cười khách khí với Lan Sơ.

Nghe vậy, Lan Sơ lập tức lộ ra biểu tình thất vọng. "Được rồi." Nói xong, cô không thôi nhìn Ông Tĩnh Phong, nhắc chân chạy hướng cửa chính.

Nếu là lúc này mình thật sự có thể rời đi, thì tuyệt đối Ông Tĩnh Phong sẽ xoay người rời đi. Nhưng hãn cũng không dám hất tay rời đi thật. Nhưng thời điểm Đông Lý Lê Hân phân phó hãn, để cho hãn đi đón Lan Sơ, sắc mặt tương đối khó coi. Nếu mà hãn đi, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì. Cho nên, ít nhất hãn phải chờ một chút mới có thể rời đi.

"Chú đầu bếp, cháu lại tới, có ăn ngon hay không, cháu đói bụng!" Người giúp việc vừa mở cửa ra, Lan Sơ liền xông vào phòng bếp lớn giọng hét lên. Cô nhớ chú đầu bếp nhà Đông Lý Lê Hân muốn chết, hôm nay nhất định cô phải ăn đủ vốn mới được.

Nghe được thanh âm Lan Sơ, chú đầu bếp lập tức ra đón."A, là Lan tiểu thư a, hiện tại tôi liền làm, tôi lập tức đi làm ngay cho cô, cô chờ a."

"Vâng." Lan Sơ vừa gặt đầu liên tục, vừa hấp ta hấp tấp đi theo chú đầu bếp vào phòng bếp. Trước mắt cô hoàn toàn không nhớ tới mục đích Đông Lý Lê Hân gọi cô đến đây.

May mắn, Đông Lý Lê Hân còn chưa về đến nhà. Lan Sơ có thể vô cùng phách lối cùng chú đầu bếp ở trong phòng bếp nhà Đông Lý Lê Hân muốn làm gì thì làm. Mà toàn bộ dấu vết phòng bếp bị lửa đốt thảm hại lần trước cũng đã biến mất không thấy gì nữa, mặc cho Lan Sơ tìm hoa cả mắt cũng không thể tìm ra chút bóng dáng nào.

Tâm tình của chú đầu bếp thật tốt, tâm tình của Lan Sơ cũng tốt cực kỳ. Hai người vui ở trong phòng bếp, một làm, một ăn. Thời điểm này bầu không khí vô cùng vui vẻ trôi qua từng chút từng chút một.

Rốt cuộc, thời điểm khi Lan Sơ không thể ăn được nữa, cuối cùng Đông Lý Lê Hân cũng về nhà.

Lạnh lùng nhìn vẻ mặt thoả mãn, không có tim không có phổi không ngừng xoa xoa bụng no của Lan Sơ, vừa mới vào cửa nhà Đông Lý Lê Hân lập tức liền tối mặt. "Cô cho nhà tôi là khách sạn sao?"

"Anh không cần hẹp hòi đi, là tự anh kêu tôi tới mà, mời tôi ăn bữa cơm anh thiếu nửa miếng thịt sao?" Lan Sơ hơi có chút khinh bỉ liếc Đông Lý Lê Hân một cái. Người có tiền đều như vậy, thậm chí ngay cả bữa cơm cũng không muốn cho cô ăn. Huống chi vẫn là tự hấn tìm cô tới đây. Lãng phí thời gian quý giá của cô, cô không có thu lệ phí của hấn cũng đã là quá tốt rồi.

"Tới đây." Đông Lý Lê Hân không muốn nói nhảm cùng Lan Sơ nữa, xoay người đi về phía phòng khách.

Lan Sơ rất không cao hứng thái độ Đông Lý Lê Hân lạnh giọng ra lệnh cho mình, nhưng mà mới vừa rồi chú đầu bếp làm nhiều thức ăn ngon cho cô như vậy, trước hết cô tạm thời tha thứ cho hấn thôi. Chỉ là, cô cũng

không muốn đem thời gian lãng phí ở trên người của Đông Lý Lê Hân. Vì vậy cô chủ động nói ra: "Uông tiên sinh nói anh tìm tôi có việc, chuyện gì, nói mau đi, trời cũng sắp tối, tôi không muốn trở về quá muộn."

Đột nhiên Đông Lý Lê Hân quay người lại, một phen nắm được tay trái còn quấn băng của Lan Sơ. Trên tay dùng sức, đồng thời mở miệng lạnh lùng uy hiếp. "Trước khi đứa bé ra đời, cô còn dám đụng vào thí nghiệm một lần nữa, tôi liền nhốt cô vào một gian phòng!"

"Buông tay, anh bóp đau tôi rồi." Lan Sơ nhất thời nhú lông mày, tay trái bị Đông Lý Lê Hân bóp làm đau.

"cố có nghe hay không? Đừng cho là tôi đang nói đùa." Căn bản Đông Lý Lê Hân sẽ không để ý đến thanh âm kêu đau của Lan Sơ, trên tay tiếp tục dùng lực. Trên mặt uy hiếp cũng càng tăng lên rồi.

Lan Sơ tức giận. "Tôi nói anh buông tay!" Người này là có ý gì, biết rõ cô bị thương còn dùng lực bóp tay của cô, hẳn muốn cho cô bị thương lần nữa sao? Nếu mà miệng vết thương của cô nứt ra, có phải hẳn sẽ phụ trách cuộc sống ăn uống thường ngày của cô hay không?

"Cô trả lời tôi trước!" Chậm chạp không lấy được bảo đảm của Lan Sơ, giọng của Đông Lý Lê Hân càng thêm rét lạnh. Hắn nắm thật chặt tay trái Lan Sơ, chính là không chịu buông ra.

"Nếu như mà vết thương trên tay tôi nứt ra, tôi liền trực tiếp ở nơi này, lúc nào vết thương lành, thì tôi mới đi." Lan Sơ lạnh lùng cười một tiếng, không sợ hãi chút nào nhìn thẳng vào ánh mắt tàn ác của Đông Lý Lê Hân. Cô làm thí nghiệm thì thế nào? Hẳn cho cô là ngu ngốc sao? Coi như cô ngu ngốc thật, thì bản năng người mẹ cũng sẽ khiến cô đem hết toàn lực bảo vệ tốt con của mình. Cô dám mang bụng bầu làm thí nghiệm, chứng tỏ cô khẳng định một trăm phần trăm, thí nghiệm sẽ không tạo thành bất kỳ tổn thương nào đối với đứa nhỏ trong bụng của cô.

"Cô là người điếc sao? Tôi nói sao cô trả lời tôi —!" Đối với Lan Sơ ông nói gà bà nói vịt, nhiều lần phản ứng hỏi một đằng trả lời một nẻo, rốt cuộc Đông Lý Lê Hân không thể nhịn được nữa rống lên. Hắn chỉ muốn có một bảo đảm mà thôi, rốt cuộc đây là có bao nhiêu khó khăn? Chẳng qua là một thời gian không làm thí nghiệm mà thôi, chẳng lẽ lúc này muốn tính mạng của người phụ nữ ngu ngốc này sao?

"Anh mới là điếc, tôi nói anh buông tay!" Lan Sơ đối chọi gay gắt, không chút nào chịu nhượng bộ. Đông Lý Lê Hân đúng là tên khốn, hắn có tư cách gì ra lệnh cho cô? Vừa mở miệng cứ không khách khí như vậy, cô sẽ đáp ứng hắn mới là lạ. Có bản lĩnh hắn liền động thủ đi.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tâm Tình Kịch Động

Đang lúc hai người bất phân thắng bại, thời điểm ai cũng không chịu nhường bước, Ưng Tĩnh Phong đột nhiên vọt vào.

"Tiểu Hân Hân, Tiểu Hân Hân, tỉnh táo, cậu hãy tỉnh táo, vết thương trên tay Lan Sơ sẽ vỡ ra đó." Ưng Tĩnh Phong vừa nói, vừa thận trọng gỡ bỏ bàn tay Đông Lý Lê Hân dùng sức nắm cổ tay Lan Sơ. Chẳng qua vừa rồi hẳn chỉ phân tâm một chút thôi, thế nào hai người liền cãi nhau vậy. Quả nhiên hẳn không rời đi là một dự định vô cùng chính xác.

Lan Sơ xoa xoa tay trái bị Đông Lý Lê Hân bóp thành vết đỏ ửng, khóe miệng nâng lên đường vòng cung giễu cợt, hỏi: "Rốt cuộc anh là ngu ngốc, vẫn còn cảm thấy tôi là ngu ngốc sao? Tôi là mẹ của đứa bé, anh cho rằng tôi sẽ không để ý đến an toàn của đứa bé sao? Chuyện này anh không phải để ý, chuyện không nên quản anh lại quản rất hăng say, làm dáng cho ai nhìn?" Cô làm thí nghiệm như thế nào không an toàn, còn thua xa chuyện hai lần trước, làm thí nghiệm an toàn gấp trăm lần. Vì sao hai chuyện kia hẳn đều không trông nom? Cố tình muốn xen vào thí nghiệm của cô?

"Vậy vết thương trên tay cô là từ đâu tới?" Nếu không phải là bị Ưng Tĩnh Phong ngăn cản, tuyệt đối Đông Lý Lê Hân sẽ bóp tay trái bị thương của cô lần nữa. Đã bị thương, còn dám mạnh miệng nói an toàn.

Lan Sơ giơ giơ tay trái của mình, trả lời: "Đây là tay tôi, không phải tay đứa bé!"

"Nhưng cô mất máu quá nhiều, sẽ làm bị thương đến đứa bé!" Đông Lý Lê Hân có chút sắp điên rồi, người phụ nữ ngu ngốc này đến cùng là có bao

nhiều ngu ngốc?

Lan Sơ cũng không thể nhịn được nữa. "Làm sao anh không nói đoạn thời gian trước tôi thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ, còn có một người xấu thiếu chút nữa đột nhập vào phòng muốn mạng của chúng tôi? So với hai chuyện này, tôi làm thí nghiệm không biết an toàn gấp bao nhiêu lần!" Ngày ngày lấy chuyện cô làm thí nghiệm để nói, đây là muốn trốn tránh trách nhiệm sao? Thật không hổ là CEO của tập đoàn lớn, làm đáng làm thật đúng là đẹp mắt.

"Cho nên cô có thể làm thí nghiệm chó má của cô để uy hiếp an toàn của đứa bé sao?" Đông Lý Lê Hân vẻ mặt hung ác nham hiểm hỏi ngược lại, ánh mắt đã lạnh lùng tới cực điểm. "Hơn nữa, chuyện tai nạn xe cộ, nếu như không phải là chính cô không cẩn thận, thiếu chút nữa sẽ liên tiếp xảy ra ba lần tai nạn xe cộ sao?"

"Anh cái gì cũng không biết cũng không cần ở chỗ này thả rắm chó ——!" Nghe vậy, bóng ma đè nén ở đáy lòng Lan Sơ trong nháy mắt hoàn toàn bộc phát. Cả người cô run rẩy, tâm tình kích động dị thường. Một phen rống xong, cô cảm giác yết hầu từng cơn đau nhức.

Hồi tưởng lại hai chuyện trước kia, nàng vẫn còn sợ hãi không dứt. Căn bản là cùng chuyện cẩn thận hay không cẩn thận không có chút quan hệ nào. Cái gì cũng không biết, lại cứ ở chỗ này nói loạn. Hẳn tại sao quả trách cô lung tung như vậy.

Uông Tĩnh Phong bị giật mình, liền vội vàng tiến lên trấn an, "Tiểu Lan Lan, tỉnh táo, cô tỉnh táo một chút, đứa bé, cẩn thận đứa bé."

Lan Sơ giận vô cùng, căn bản cũng không cho Uông Tĩnh Phong mặt mũi, một cái gạt tay đẩy hẳn sang một bên. Sau hướng về phía Đông Lý Lê Hân tiếp tục rống, "Tôi làm thí nghiệm chó má thì thế nào? Ngăn cản anh chuyện gì? Nếu anh có bản lãnh, thế nào còn có thể để cho một tên tội

phạm cướp bóc tìm được nhà tôi đây? Chẳng lẽ anh cũng chưa có nghĩa vụ giúp tôi với đứa nhỏ trong bụng rồi sao? Chuyện anh cần để ý thì không để ý, hiện tại anh ở trước mặt tôi để phóng rắm chó gì——?"

Ông Tĩnh Phong lần nữa chen đến trước mặt của Lan Sơ kéo cô. "Lan tiểu thư, cô hiểu lầm, cô thật hiểu lầm. Trước tiên cô yên tĩnh một chút, không nên kích động như vậy, sẽ làm bị thương đến đứa bé, thật đó!" Nếu thật là Đông Lý Lê Hân cái gì cũng không trông nom, vậy vì sao cậu ta có thể để cho hắn tới cửa cảnh cáo cô?

Ông Tĩnh Phong bên này vừa kéo Lan Sơ, kết quả bên kia Đông Lý Lê Hân lại mở miệng.

"Làm sao cô biết tôi không có để ý?" Sắc mặt của Đông Lý Lê Hân, âm trầm lộ ra hung ác. Hắn nắm chặt tay thành nắm đấm, cố nén không có xông lên bóp chết Lan Sơ.

"Vậy anh để ý ở chỗ nào? Là anh tự mình tới cửa thăm hỏi hay là phái người tới đây hỗ trợ?" Lan Sơ lập tức đẩy Ông Tĩnh Phong ra một lần nữa đối chọi gay gắt cùng Đông Lý Lê Hân.

Đông Lý Lê Hân không khỏi cười lạnh, hỏi: "Cô không phải là cũng trực tiếp tìm người bạn cảnh quan của cô sao? Còn cần tôi làm cái gì?"

"Anh đã không nghe thấy không hỏi đến không quản không để ý, vậy thì mời anh thu hồi bộ mặt đối trá chó má của anh, ít để ý đến thí nghiệm của tôi!" Nếu không phải là Lan Sơ không có kinh nghiệm mắng chửi, tuyệt đối cố sẽ tức miệng mắng to. Nói gì cô đều có thể nhin, duy chỉ có nói đến thí nghiệm của cô thì không thể nhin.

"Cô nói lại lần nữa!" Đông Lý Lê Hân cắn răng nghiêng lợi, lại dám nói hắn đối trá, được, rất tốt, tốt vô cùng.

"Dối trá, ghê tởm, vô sỉ!" Khóe miệng Lan Sơ giương lên, lập lại lần nữa như Đông Lý Lê Hân mong muốn, cũng thuận miệng tặng thêm hai mới từ.

"Cô." Đông Lý Lê Hân đang muốn bộc phát, lại bị Uông Tĩnh Phong đoạt trước.

"Đứa bé, đứa bé a! Hai người các người tất cả im miệng cho tôi ——!" Uông Tĩnh Phong cảm giác mình cũng sắp bị tức chết rồi. Luôn miệng đều muốn bảo vệ đứa bé, nhưng hai người âm ỉ lại âm ỉ như vậy đến tột cùng là muốn tổn thương đứa bé hay là muốn bảo vệ đứa bé?

Chốc lát trầm mặc đi qua, Đông Lý Lê Hân ngậm miệng lại.

Suy nghĩ một chút, Lan Sơ cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Chỉ là thân thể của cô vẫn thủy chung đang run rẩy.

"Tĩnh táo, tĩnh táo." Thấy thế, Uông Tĩnh Phong vô cùng săn sóc giơ tay lên, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng của Lan Sơ, muốn giúp cô dễ thở. Tính khí thôi của Đông Lý Lê Hân không thay đổi thì không được rồi, coi như hiện tại cậu ta không thay đổi, chờ sau khi đứa bé ra đời, cậu ta cũng phải đổi. Nếu không, cậu ta cùng con trai cậu ta có khi còn cấu véo nhau.

"Uông Tĩnh Phong!" Đối với Uông Tĩnh Phong không nhìn thái độ của mình, Đông Lý Lê Hân theo bản năng rống to một tiếng.

Uông Tĩnh Phong đầu tiên là sửng sốt, sau đó phản ứng kịp thời, lập tức hung hăng oán hận Đông Lý Lê Hân một cái, "Vậy tự cậu làm, hiện tại bộ dáng cô ấy toàn thân cô ấy run rẩy."

Đông Lý Lê Hân liếc nhanh Lan Sơ một cái, nói: "Bảo đầu bếp làm cho cô ấy một ít thức ăn, chỉ cần có đồ ăn, cô ấy cũng sẽ không có chuyện gì."

"Tôi muốn về nhà." Lan Sơ nhắc chân muốn đi. Uông Tĩnh Phong không dám ngăn trở, chuẩn bị đưa cô đi về nhà. "Được, hiện tại tôi đưa cô trở về

nhà." Âm ỉ như vậy không thoải mái, vẫn là nhanh chút đưa Lan Sơ đi thôi.

"Ông Tĩnh Phong!" Đông Lý Lê Hân theo bản năng lại rống to một tiếng, lần này, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy không giải thích được.

"Vậy cậu đưa đi sao?" Ông Tĩnh Phong vẻ mặt khinh bỉ nhìn Đông Lý Lê Hân, người này rốt cuộc là có ý tứ gì? Không để cho hắn đưa đi, chẳng lẽ cậu ta muốn tự mình đưa đi sao? Hắn đón người tới, không tiễn cô trở về, chẳng lẽ để cho cô ở nhà cậu ta sao?

Đông Lý Lê Hân không có đáp lời, trực tiếp đi về phía thang lầu.

"Thật là không giải thích được." Nhìn Đông Lý Lê Hân đi lên lầu, Ông Tĩnh Phong tức giận liếc nhìn cậu ta một cái. Sau đó, hắn khẽ đỡ cánh tay Lan Sơ, cùng cô đi ra ngoài.

Thời điểm ngồi vào trong xe của Ông Tĩnh Phong, cảm xúc Lan Sơ, từ từ bình tĩnh một chút. Mặc dù thân thể còn có chút run rẩy, nhưng đã không có kịch liệt như trước rồi.

Ông Tĩnh Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dùng tốc độ nhanh nhất đưa Lan Sơ về nhà trọ của cô. Hoàn hảo không có xảy ra chuyện gì, nếu không, hắn là đồng lõa sẽ đau lòng đến chết rồi.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Bóng Ma Trong Lòng

Mở cửa, đứng ở cửa trước nhìn phòng trọ có đoạn thời gian không có ở của mình, Lan Sơ không nhìn được tinh thần sửng sốt. Nháy mắt, thoáng hiện bóng ma quý dị, đột nhiên từ tim của cô xẹt qua. Cô không khỏi chấn động toàn thân, đáy mắt nổi lên một tia thần sắc sợ hãi.

Cô nhanh chóng xoay người, đem cửa trước tầng lớp khóa kỹ. Tiếp đó, cô bưng tới một cái ghế đặt ở phía sau cửa. Trên ghế để đầy bình thủy tinh để vỡ, phát ra tiếng vang cực lớn.

Sau khi làm xong tất cả, tay cô lại cầm một cây chổi, một phen bắt đầu kiểm tra toan bộ nhà trọ. Cho đến khi cô xác định một trăm phần trăm trong căn hộ không có ẩn núp bất kỳ nhân vật khả nghi nào, thậm chí cả đồ vật khả nghi, sau đó cô mới coi là yên tâm.

Chỉ là, đợi đến lúc ngủ cô muốn lên giường, cô cũng để cái ghế ở phía sau cửa phòng ngủ, trên ghế cũng để đầy bình thủy tinh.

Cho dù là như vậy, nhưng đêm nay Lan Sơ cũng không an tâm ngủ.

Không chỉ có đêm nay, liên tiếp chừng mấy ngày, chất lượng giấc ngủ của Lan Sơ cũng rõ ràng giảm xuống rất nhiều. Cô thường sẽ ở lúc nửa đêm vô duyên vô cớ giật mình tỉnh lại. Đèn của phòng khách mỗi buổi tối cũng thấp sáng. Ngay cả trong phòng ngủ, cô cũng bật một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng thẳng tắp hướng về phía cửa sổ.

Giấc ngủ chất lượng giảm xuống, trực tiếp làm cho Lan Sơ ban ngày không có tinh thần gì. Thời điểm làm việc gì cũng hoảng hoảng hốt hốt.

Cứ như vậy, bất luận là Ông Tĩnh Phong hay là Đông Lý Lê Hân, cũng có chút không yên lòng rồi.

Trải qua nhắc nhở Ông Tĩnh Phong, Đông Lý Lê Hân lập tức hạ mệnh lệnh cho Ông Tĩnh Phong làm nhiệm vụ mới. Để cho cậu ta ngày ngày cầm một giỏ hoa khác nhau, vừa tinh xảo vừa đẹp để đi thăm Lan Sơ. Ngoài ra còn bổ sung thêm một phần thức ăn ngon.

Rõ ràng ngày ngày đi thăm Lan Sơ với mưu đồ gây rối của mình cũng đã đủ làm Ông Tĩnh Phong nhức đầu rồi, kết quả mỗi ngày hẳn còn phải thay đổi chủng loại giỏ hoa cùng làm thức ăn ngon cho Lan Sơ. Cũng không phải hẳn không có biện pháp làm được, mà là không hiểu tại sao hẳn là trợ lý nhưng lại muốn hẳn ngày ngày tặng hoa cho phụ nữ của Đông Lý Lê Hân. Mặc dù trên thực tế là Đông Lý Lê Hân đưa, nhưng mà Lan Sơ cũng chỉ thừa nhận hẳn.

May mắn, hẳn liên tiếp tới cửa thăm hỏi chừng mấy ngày, tâm tình phòng bị của Lan Sơ từ từ không có mãnh liệt như vậy nữa. Mặc dù cô còn có chút cẩn thận, chất lượng giấc ngủ vẫn như cũ không tính là đặc biệt tốt.

Chỉ là, riêng điểm này hiển nhiên còn chưa đủ. Nhiệm vụ của hẳn là phải bảo đảm khiến Lan Sơ khôi phục lại trạng thái ngày trước.

Giơ lên giỏ hoa cùng một hộp điểm tâm kiểu phương tây, lần thứ sáu đứng ở ngoài cửa nhà trọ của Lan Sơ, Ông Tĩnh Phong không nhịn được liên tiếp thở dài mười mấy lần. Loại cuộc sống này, lúc nào thì mới kết thúc a? Ngay cả đáy lòng than thở, nhưng hẳn vẫn là nhắm mắt nhấn chuông cửa.

Chỉ một lát sau, Lan Sơ vèo một cái ra mở cửa. Cười mỉ mỉ nhìn Ông Tĩnh Phong ở ngoài cửa, nói: "Ông tiên sinh anh tới rồi, tôi chờ anh thật lâu."

"Trên đường có chút kẹt xe." Lòng tơ Ông Tĩnh Phong lập tức lại dựng lên. Đây gần như đã trở thành phản xạ có điều kiện của hắn.

"Oa, thật là xinh đẹp a!" Lan Sơ cặp mắt sáng lóng lánh nhìn chằm chằm Ông Tĩnh Phong giơ lên giỏ hoa cùng hộp điếm tâm trong tay, không nhịn được cảm thán ra tiếng. Ông tĩnh phong nhất định là biết thưởng thức, mỗi lần hắn tặng giỏ hoa đều vô cùng hợp thẩm mỹ của cô.

Nghe vậy, Ông Tĩnh Phong vội vàng đem giỏ hoa cùng điếm tâm hộp đưa vào trong ngực Lan Sơ. "Cô thích là tốt rồi."

"Làm sao có thể không thích, chỉ cần là Ông tiên sinh đưa, tôi đều sẽ thích." Lan Sơ không khách khí ôm đồ, xoay người đi vào phòng khách, đem giỏ hoa cùng điếm tâm hộp đặt ở trên khay trà. Sau đó, cô rót một chén trà mới pha cho Ông Tĩnh Phong trước. Tiếp đó, từ trong phòng bếp cầm hai đĩa cùng hai nĩa ra ngoài. Sau đó, cô đem hộp điếm tâm Ông Tĩnh Phong mang tới mở ra, hướng tất cả điếm tâm tạo hình tương đối ngọt ngào trên bàn ăn.

Nhấp một ngụm trà Lan Sơ pha, Ông Tĩnh Phong suy nghĩ, thuận miệng hỏi một câu. "Tối ngày hôm qua cô ngủ có ngon không?"

"Cũng được." Lan Sơ đang chuyên tâm thoải mái hưởng thụ mùi vị của điếm tâm, cũng không chú ý tới thái độ của Ông Tĩnh Phong, có một ít kỳ quái phức tạp.

"Chuyện cũng đã qua, cô đừng suy nghĩ nhiều quá." Ông Tĩnh Phong nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn lựa chọn phương thức nói thẳng. Nếu mà hắn vòng vo quá nhiều, nói không chừng Lan Sơ cũng bị chính hắn xoay chóng mặt đi.

"Tôi không nghĩ cái gì a." Lan Sơ vừa bắt đầu còn không nhận thấy có chỗ nào không đúng, sau khi phản ứng kịp, mới cảm giác có chút kỳ quái.

Ông Tĩnh Phong làm sao biết cô đang suy nghĩ gì? "Anh là chỉ chuyện gì?"

Giống như là từ sau khi cô trở về nhà trọ có mấy ngày, Ông Tĩnh Phong bắt đầu ngày ngày tới thăm cô. Hơn nữa mỗi ngày đều sẽ mang theo giỏ hoa cùng các loại điểm tâm khác nhau. Mặc dù hẳn làm bộ không thèm để ý, chỉ là cô có thể cảm nhận rõ ràng, thật ra thì Ông Tĩnh Phong cũng không nguyện ý làm như vậy. Cho nên chỉ có thể là hẳn bị người ta nhờ vả. Vấn đề là, bọn họ làm sao sẽ biết tâm tư cảm thụ của cô?

"Có thể chính cô không có phát hiện, gần đây khí sắc của cô kém rất nhiều so với trước kia, bộ dạng giống như thiếu ngủ." Ông Tĩnh Phong một hồi kinh hãi, vội vàng che giấu sơ hở.

"Vậy sao? Tôi đúng là không có chú ý." Lan Sơ theo bản năng sờ sờ mặt của mình. Cũng khó trách Ông Tĩnh Phong sẽ nhìn ra, gần đây giấc ngủ của cô quả thật không tốt lắm. Xem ra, hình như cô lại nghĩ nhiều rồi. Đoạn thời gian gần đây, cô vốn là hay nghi ngờ như vậy.

Thấy thế, Ông Tĩnh Phong thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói tiếp. "Một người dù xui xẻo thế nào, cũng sẽ có mức độ. Nào có nhiều người xấu như vậy, ngày ngày cũng để cho cô gặp được, cô nói có đúng không?"

"Hình như đúng vậy." Lan Sơ suy nghĩ một chút, gật đầu một cái.

"Cho nên, cô thật sự không cần phải chịu ảnh hưởng lớn như vậy. Cô kinh hoàng khiếp sợ như thế này, chẳng những ảnh hưởng tới chính cô, còn ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng của cô, cũng lãng phí thời giờ cùng tinh lực của mình." Cuối cùng Ông Tĩnh Phong tự đem suy nghĩ của mình nói ra. Chỉ cần Lan Sơ có thể nghe vào, vậy nhiệm vụ của hẳn rất nhanh là có thể kết thúc.

"Ông tiên sinh, biểu hiện của tôi rõ ràng quá sao?" Không biết là Ông Tĩnh Phong nói quá nhiều, hay là hẳn nói quá mức xâm nhập nội tâm của

mình, Lan Sơ nhìn không được có chút hoài nghi Uông Tĩnh Phong. Chỉ có từ sắc mặt của cô, Uông Tĩnh Phong thật sự có thể nhìn ra nhiều vấn đề tới như vậy sao?

"Có." Uông Tĩnh Phong kiên định gật đầu một cái, kiên nhẫn giải thích: "Tôi cũng không phải là ngày đầu biết cô, thời điểm cô ở trong nhà của Đông Lý, có thể ăn ngon ngủ ngon, mỗi ngày tinh lực gấp trăm lần, nhìn lại bộ dạng cô bây giờ một chút, rất tiêu tụy. Chỉ cần tùy tiện suy nghĩ một chút, nên cái gì cũng hiểu rồi."

Lan Sơ cẩn thận suy nghĩ, tạm thời bỏ qua nghi ngờ của mình. "Cám ơn, anh thật có lòng." Cho dù Uông Tĩnh Phong thật sự có vấn đề gì, nói vậy cũng sẽ không muốn tổn thương cô. Hẳn dù sao cũng là người của Đông Lý Lê Hân, việc hăn làm, cũng coi là tương đối bình thường.

"Cô thay vì khách khí với tôi như vậy, không bằng nghĩ biện pháp buông lỏng tâm tình, khôi phục lại trạng thái ngày trước của cô, cái bộ dáng này của cô, thật sự làm cho người ta không quen." Uông Tĩnh Phong ân cần khuyên bảo. Nhanh chóng khôi phục đi, tiếp tục như vậy nữa, hăn không bảo đảm mình sẽ không lộ chuyện ở trước mặt của Lan Sơ. Đến lúc đó, người xui xẻo nhất định là hăn. Sau khi Lan Sơ và Đông Lý Lê Hân âm ỉ, nhất định cũng sẽ đem ánh mắt thù hận tập trung ở trên người của hăn.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Vật Từ Trên Cao Rơi Xuống

Lời khuyên của Uông Tĩnh Phong xác thực rõ ràng có tác dụng vô cùng. Mặc dù chất lượng giấc ngủ vẫn có một chút chịu ảnh hưởng, chỉ là Lan Sơ đã buông xuống tất cả phòng bị.

Đối với lần này, Uông Tĩnh Phong cao hứng không được. Sau khi vội vội vàng vàng giao lại xui xẻo cho Đông Lý Lê Hân, sẽ không đi thăm Lan Sơ nữa. Hãn chịu đủ ánh mắt không giống người của Lan Sơ rồi, cũng chịu đủ thái độ nhiệt tình quá đáng của Lan Sơ rồi. Hãn dám khẳng định, tương lai không lâu, những thứ này cũng sẽ trở thành lý do Đông Lý Lê Hân sẽ tính sổ với hãn.

Ngược lại Lan Sơ có thể hiểu hành động Uông Tĩnh Phong không tới cửa thăm hỏi nữa, nhưng vẫn là có chút thất vọng hãn lại một lần ngay cả chào hỏi cũng không có liên biến mất. Nói thế nào bọn họ cũng coi là người quen, coi như không muốn trở lại cũng có thể trước đó nói một tiếng.

Chỉ là cứ như vậy, cuộc sống của cô lại khôi phục được trạng thái như cũ. Trừ thỉnh thoảng sẽ có chút hoảng hốt, căn bản không còn vấn đề gì.

Khí trời càng ngày càng lạnh rồi, quần áo dày cộm nặng nề, khiến hành động Lan Sơ bắt đầu thay đổi có chút nặng nề. Nhưng cô vẫn kiên trì như cũ xế chiều mỗi ngày đi công viên rèn luyện vận động. Thời điểm rảnh rỗi nhàm chán, buổi sáng cô cũng sẽ ra ngoài đi bộ một vòng.

Mang túi xách chuyên dụng của phụ nữ có thai mà Hồng Quyên mua cho mình, mặc váy Thu Đông của phụ nữ có thai mà Bạch Nhã tỉ mỉ vì mình chọn lựa, Lan Sơ nhàn nhã lại hướng công viên tiến đến. Vậy mà đi đến

đoạn đường này, tâm tình của cô cũng không thể nào vui vẻ. Nhìn hai bên đường sá, cây cối cơ hồ trụi sạch sẽ, cô tự nhiên cảm thấy có chút u buồn. Cuối mùa thu, quả nhiên là một mùa dễ dàng làm cho người ta về u sầu lung tung.

Đi đường hết sức thuận lợi, Lan Sơ thường vòng hai vòng lớn ở trong công viên rồi mới đi trở về.

Bình yên vô sự đi qua con đường lớn đèn xanh đèn đỏ, lại đi qua một con đường nhỏ. Cảm giác uế oải, khiến Lan Sơ không nhịn được ngáp cả ngày. Ở thời điểm cô cảm giác tinh thần mình có chút hoảng hốt, cô chợt thấy có một tờ giấy bị xé nhỏ, giống như bông tuyết từ trên trời giáng xuống.

Sự phát hiện này, khiến Lan Sơ không khỏi ngây ngẩn cả người. Cô theo bản năng ngẩng đầu đi xem, nhưng không thấy gì cả.

Vì vậy Lan Sơ cúi đầu tiếp tục đi trở về. Nhưng mà mới vừa đi được mấy bước, trong bụng của cô đột nhiên đau nhói. Điều này làm cho cô theo bản năng dừng bước lại, ôm lấy bụng của mình.

Nháy mắt, một chậu hoa gốm sứ công kênh, đột nhiên ở cách mũi chân của cô không tới năm centimet vỡ ra từng mảnh. Trong bùn đất trong chậu hoa cùng thực vật tung tóe đầy mặt đất.

Lan Sơ gần như không chút do dự liền trốn ở mái che của cửa hàng ven đường. Sau đó ngơ ngác nhìn thứ mới vừa rồi chỉ kém một chút nữa là có thể đập vào đầu cô, thậm chí là đập vỡ bồn hoa nhỏ, thật lâu cũng không lấy được thần trí.

Chuyện xảy ra giống như vô cùng đột ngột, đồng thời ngay cả người đi qua đường cùng Lan Sơ, cũng không có nhận thấy được sự việc xảy ra như thế nào. Từng cái một tất cả đều vội vội vàng vàng trôi qua. Mặc dù có một chút tò mò cùng ánh mắt tìm kiếm, nhưng thủy chung không có một người tiến lên hỏi thăm.

Không bao lâu, lại có mảnh vụn tờ giấy từ trên trời nhẹ nhàng rơi xuống. Cũng kèm theo khăn lông, bàn chải đánh răng đại loại gì đó.

Lan Sơ ngơ ngẩn, giơ chân lên, tiếp tục trở về phòng trọ của mình. Nhưng mà, vô luận như thế nào cô cũng không dám đi trên lối đi bộ. Đần độn dọc theo cửa hàng ven đường, cố gắng để cho mình đi ở dưới mái hiên.

Lần đầu tiên, cô cảm giác mỗi ngày mình ít nhất phải đi qua đi lại một lần đường, rất xa xôi.

Lan Sơ không biết chính mình làm thế nào trở về nhà trọ, cô chỉ biết mình vô cùng mệt mỏi, một loại mệt mỏi chưa có bao giờ. Giống như trước, cô đi thật lâu, rất xa lối.

Một bộ dáng si ngốc đi vào phòng ngủ nằm xuống, Lan Sơ bắt đầu nỗ lực hồi tưởng chuyện vừa mới xảy ra. Chỉ là cô suy nghĩ hồi lâu, đại não thủy chung một mảnh trống không. Ngược lại làm cho cô nhớ lại câu nói của Ưông Tĩnh Phong khuyên cô: Người dù thế nào xui xẻo, cũng sẽ có mức độ.

Mức độ? Đây chính là mức độ sao? Chuyện làm thí nghiệm bị thương tay có thể không tính, dù sao đó là chuyện chính cô làm ra. Như vậy, từ lần liên tiếp ba lượt thiếu chút nữa gặp tai nạn xe cộ, đến kẻ tội phạm trộm cắp tìm tới cửa, mới vừa rồi thiếu chút nữa cô bị chậu hoa không biết vì sao từ trên trời rớt xuống đập chết. Một chuyện lại một chuyện, mức độ rồi cuộc ở nơi nào?

Nhẹ nhàng xoa bụng đã nổi lên cao cao của mình, Lan Sơ không chế không được đôi tay run rẩy.

Nếu không phải là mới vừa rồi cô đột nhiên đau bụng, nếu không phải là mới vừa rồi Niếp Niếp của cô đột nhiên bướng bỉnh đá cô một cước. Hiện tại, mẹ con cô đã được cấp cứu ở trong bệnh viện, hay là hồn cũng đã chầu trời rồi sao?

Nghĩ tới đây, Lan Sơ bất chợt ngồi thẳng người lên một chút. Lấy điện thoại di động từ trong túi sách ra, ra sức tìm kiếm người liên lạc ở trong danh bạ.

Nhưng mà, bất luận cô lục lợi như thế nào, tìm như thế nào, chính là không tìm được thông tin liên lạc hay số điện thoại để có thể liên lạc cùng Đông Lý Lê Hân hoặc Ưng Tĩnh Phong.

Tức giận ném xuống điện thoại di động, Lan Sơ mở ngăn kéo tủ đầu giường ra, lấy ra hiệp nghị cô ký cùng Đông Lý Lê Hân. Cẩn thận nhìn hiệp nghị hai lần, trừ hiệp nghị cô ký cùng Đông Lý Lê Hân, cô vẫn không có tìm thấy thứ mình muốn tìm.

Nội tâm sợ hãi, khiến Lan Sơ hoàn toàn không có kiên nhẫn. Cô không thể nhịn được nữa phát hỏa với hiệp nghị ký cùng Đông Lý Lê Hân đề nghị. "Người này, có làm hay không, đem phương thức liên lạc nói cho mình biết thì anh ta sẽ ít đi nửa khối thịt sao? Anh ta thật ra chỉ biết có chuyện gì sẽ để cho Ưng Tĩnh Phong tới tìm mình, vậy thời điểm mình có chuyện thì làm sao tìm được anh ta?"

Thở phì phò ném hiệp nghị trong tay, Lan Sơ tủi thân muốn rơi nước mắt. Luôn miệng uy hiếp cô không cho cô tổn thương đứa bé, trước mắt thật sự có chuyện, người này ngay cả một bóng người đều nhìn không đến.

Thời điểm Hồng Quyên bận rộn, mỗi ngày đầu óc đều choáng váng, ngay cả thời gian gọi điện thoại cho cô cũng không có. Mà Bạch Nhã cùng Tây Môn Hạo Vũ vẫn còn dây dưa với nhau, ngay cả chuyện của chính cô ấy cũng xử lý không xong, đâu còn có tinh lực để ý đến chuyện của cô? Về phần Hoàng Oanh, càng thêm bất vô âm tín. Ngay cả khi cô dùng điện thoại di động mà Hoàng Oanh bí mật mua cho cô, cũng không có cách nào liên lạc với Hoàng Oanh. Chứ đừng nói muốn tìm ra cô ấy, miễn bàn đến việc nhờ cô ấy giúp cô điều tra chuyên hôm nay một chút rồi.

Nếu không phải là ba bạn tốt của cô cũng không trông cậy được, cô mới sẽ không nghĩ đến tìm Đông Lý Lê Hân ra mặt. Buồn cười nhất chính là, từ đầu đến cuối cô cũng không có phương thức liên lạc với Đông Lý Lê Hân cùng Uông Tĩnh Phong. Bọn họ giống như là cố ý, không cho cô một đường sống.

May mắn hôm nay cô không có xảy ra chuyện gì xấu, nếu như cô thật bị đập ngã, không biết được vị Đông Lý tiên sinh có phải hay không sẽ hối hận không có sớm đem phương thức liên lạc cho cô. Cô thật sự không nghĩ ra, cuối cùng Đông Lý Lê Hân có phải thật lòng muốn bảo bồi Niếp Niếp của cô hay không. Cho dù là mượn bụng sinh con, hẳn cũng nên nỗ lực bảo vệ người thân của cô an toàn một chút.

"Ai." Thật thở dài một hơi, không còn cách nào Lan Sơ chỉ có thể trở về trên giường nằm tiếp.

Lúc trước cô bị kinh sợ thật không nhỏ, lần này so sánh với mọi lần gặp tội phạm trộm cắp khiến cô còn sợ hãi hơn. Cô không xác định được, lần này đến tột cùng là có người cố ý làm, hay là trùng hợp. Cho dù là trùng hợp, cũng khéo trùng hợp quá mức không thể tưởng tượng nổi.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Trùng Hợp Đến Cửa

Đứng ở dưới lầu nhà trọ của Lan Sơ, Ưông Tĩnh Phong không ức chế được buồn bã liên tiếp thở dài. Bây giờ mới được nghỉ mấy ngày, thế nhưng lại bắt hẩn tới nơi này phục vụ người giả danh khoa học kia. Hơn nữa còn lợi dụng thời gian tự do sau khi tan việc của hẩn để đến thăm.

Nhắc đến nguyên nhân cũng buồn cười, chẳng qua là Lan Sơ xui xẻo thiếu chút nữa là bị chậu hoa rơi xuống đập vào đầu. Vì vậy, Đông Lý Lê Hân sau khi bị Lan Sơ mắng một trận, liền có thể ngay thẳng bắt hẩn đến đây. Vì để chứng minh Đông Lý Lê Hân luôn luôn quan tâm đứa bé trong bụng Lan Sơ. Vấn đề là, tên kia làm như biết rõ tất cả, không sợ Lan Sơ sẽ biết hẩn ta bí mật cài đặt máy theo dõi trong nhà cô sao?

Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng Ưông Tĩnh Phong chỉ có thể cam chịu số phận đi lên lầu, nhấn chuông cửa nhà trọ của Lan Sơ.

Bên trong nhà, Lan Sơ ngủ đến trời đất mịt mù. Hoảng sợ trở về nhà, cô chỉ muốn nằm một chút nhưng lại ngủ say. Cũng không biết có phải do liên tiếp mấy ngày nay ngủ không được tốt, hay là cô luôn bị giật mình. Nên bây giờ ngủ rất say. Vì vậy, cô thật sự không nghe được âm thanh phát ra từ chuông cửa.

Ưông Tĩnh Phong biết Lan Sơ nhất định đang ở nhà, liền nhấn nại nhấn hơn mười tiếng chuông. Cho đến khi bên trong nhà rốt cuộc truyền đến âm thanh rất nhỏ của Lan Sơ, mơ hồ hỏi.

"Người nào. À?" Lan Sơ không có sức lực dựa trên cánh cửa, ngay cả mắt cũng không mở ra nổi. Cô thật khó khăn mới có thể ngủ ngon như

vậy, rốt cuộc là người nào không thức thời như thế, lại cố ý đến phá hủy giấc mộng đẹp của cô.

Ngăn cách nhau bằng cánh cửa, Uông Tĩnh Phong vô cùng thành thật trả lời nói: "Là tôi, Uông Tĩnh Phong."

"àh. À? Uông tiên sinh?" Nghe vậy, cả người Lan Sơ lập tức cũng dần tỉnh lại. Cô liền mở cửa, nhiệt tình đón Uông Tĩnh Phong vào phòng khách."Uông tiên sinh, anh tới rồi, thật sự là quá tốt, không nghĩ tới anh lúc này lại tới đây, chúng ta thật là tâm linh tương thông."

Khóe miệng Uông Tĩnh Phong khống chế không được lại bắt đầu không ngừng hút khí. Làm ơn, không nên dùng từ ngữ lung tung được không? Sẽ có án mạng .

"Đến đây, Uông tiên sinh mời ngồi, tôi đi pha trà cho anh." Lan Sơ cũng không có chú ý tới sắc mặt Uông Tĩnh Phong hơi có chút khó coi, xoay người đi nấu nước pha trà cho anh.

Thấy thế, Uông Tĩnh Phong vội vàng kéo lại Lan Sơ, nói: "Không cần phiền vậy, bây giờ uống trà, buổi tối ngủ không được rồi." Không nên lãng phí thời gian, mau để cho hắn dàn xếp mọi việc cho xong, để cho hắn đi nhanh thôi.

"Vậy tôi rót ly sữa tươi cho anh." Thái độ Lan Sơ hết sức kiên quyết. Cô nghĩ, lúc này Uông Tĩnh Phong đã đói bụng. Có lẽ cơm tối hắn cũng chưa ăn, liền chạy tới đây. Lại nói bụng trống không uống trà không tốt, mới từ chối nói sợ tối ngủ không được. Nói cách khác, cô nói gì cũng phải cho hắn rót một ly sữa tươi. Nếu không, cô thật rất có lỗi đối với sự hiền lành cùng tấm lòng của Uông Tĩnh Phong rồi.

Uông Tĩnh Phong rất nhanh đầu hàng, "tốt." Lại tiếp tục dẫn co, không biết phải lãng phí bao nhiêu thời gian. Chỉ rót một ly sữa tươi so pha trà nhanh hơn nhiều.

Lan Sơ cười ngọt ngào, thật vui chạy vào phòng bếp, rót cho Ông Tĩnh Phong ly sữa tươi thật đầy. Sau đó, cô cẩn thận bưng ra, nhẹ nhàng để xuống trước mặt của Ông Tĩnh Phong. cô cười thật vui ngồi ở đối diện Ông Tĩnh Phong, nháy mắt cũng không nháy một cái nhìn hân chăm chăm.

Ông Tĩnh Phong lập tức cầm ly lên, ực một hơi lớn. Sau đó, nhắm mắt giải thích đôi câu."Mấy ngày nay hơi nhiều việc, cho nên. cũng không có đến ."

"Không sao, chỉ là, lần tới tốt nhất anh có thể gọi cho tôi trước, không để cho tôi đợi là được." Lan Sơ cười càng thêm rục rờ. Cô cũng biết Ông Tĩnh Phong không phải cố ý không đến thăm cô. Nếu không, hẳn căn bản là không cần phải nhận lỗi với cô.

Ông Tĩnh Phong nắm thật chặt ly sữa tươi, hít sâu một hơi, bắt đầu đi vào vấn đề."Mấy ngày nay như thế nào? Ngủ có ngon không?"

"Cũng được." Lan Sơ gật đầu một cái, đột nhiên phát ra tiếng kinh hô như nhớ ra chuyện gì, "A, đúng rồi." Nhìn cô này, thiếu chút nữa cô liền đem chuyện buổi chiều quên. Khó trách cô mới vừa rồi khi thấy Ông Tĩnh Phong sẽ vui như vậy.

"Cái gì?" Ông Tĩnh Phong vội vàng phối hợp hỏi.

Lan Sơ nhắm mắt một cái, mặt trịnh trọng nói : "Tôi muốn nhờ anh giúp tôi điều tra một chuyện."

Ông Tĩnh Phong càng thêm phối hợp, hết sức ân cần hỏi han: "Chuyện gì?" Thật tốt quá, nói nhanh một chút đi. Chỉ cần Lan Sơ vừa nói ra, hẳn có thể chính đáng lập tức rời đi.

" Hôm nay khi tôi vận động trở lại, thiếu chút nữa bị đập chết." Lan Sơ gọn gàng dứt khoát, căn bản không quan tâm lời của mình có hay không

nghe rợn cả người. Huống chi, cô cũng không có phóng đại. Vị trí cái chậu hoa đó hy sinh, cách mũi chân của cô chỉ là năm phân. Thiếu chút nữa là đập ở trên đầu cô.

"Đập chết? !" Ông Tĩnh Phong cố làm kinh ngạc. Thật tốt là hăn đã biết trước, nếu không, hăn không phải bị Lan Sơ nhà Khoa Học Gia giả danh này làm sợ mà quăng ra ly sữa tươi. Cô không phải là cũng quá phóng đại. Chuyện thế này ngày ngày cũng có thể xảy ra.

Lan Sơ dùng sức gật đầu một cái, giải thích: "Ừ, tôi đang đi ở trên đường, đột nhiên có một chậu hoa từ trên trời rớt xuống. Tôi muốn nhìn là ai ném chậu hoa, là cố ý, là không cẩn thận, hoặc chỉ là trùng hợp rớt xuống." Cô biết mình có thể là đa nghi, nhưng căn cứ theo cô thiếu chút nữa vứt bỏ cái mạng nhỏ của mình. Cô nghĩ, cẩn thận điều tra tìm hiểu rõ cũng không quá đáng. Chỉ là để cho mình có chút an tâm.

"Được." Ông Tĩnh Phong sáng khoái đồng ý. Nói xong, hăn lập tức uống sạch sữa tươi trong ly, đứng dậy chuẩn bị tạm biệt." Vậy tôi sẽ đi ngay bây giờ để điều tra."

"Không cần vội, ăn xong cơm tối đi cũng không trễ." Lan Sơ vô cùng vui vẻ, cô kéo lại Ông Tĩnh Phong, muốn mời hăn ăn cơm tối.

"Nếu như muốn điều tra, thời gian càng sớm càng tốt, để quá lâu, thu thập đầu mối sẽ càng khó khăn." Ông Tĩnh Phong tuyệt đối là người cái khó ló cái khôn, đánh chết hăn cũng không ở lại cùng Lan Sơ ăn cơm tối. Hăn còn chưa có sống đủ, hăn không muốn chưa giải thích được liền bị Đông Lý Lê Hân diệt khẩu.

"là vậy sao, vậy cũng được, thật sự là làm phiền anh." Mặc dù có chút thất vọng, nhưng Ông Tĩnh Phong nói hợp tình hợp lý, Lan Sơ cũng không thể cố ép. Dù sao cũng là chính cô nhờ Ông Tĩnh Phong đi điều tra, cô cũng không nên làm cho hăn điều tra thêm khó khăn.

"Không có gì, tôi đi." Nói xong, Ông Tĩnh Phong giống như chạy trốn.

Đưa mắt nhìn bóng lưng Ông Tĩnh Phong vội vàng rời đi, Lan Sơ rất là cảm động. Nhìn xem Ông Tĩnh Phong, rõ ràng mọi việc đều cùng hãn không có một chút xíu quan hệ, nhưng hãn lại vẫn nhiệt tâm giúp cô như vậy. Nhìn lại một chút Đông Lý Lê Hân, quả thật là quá không có tình người. Tên kia thật đã chuẩn bị tốt vai trò làm một người cha sao ? Người kia thật muốn đưa con, chứ không phải là lấy về món đồ chơi để chơi.

Đặc biệt là cô không nghĩ sẽ lấy đứa con đưa cho Đông Lý Lê Hân, cho dù cô thật có ý nghĩ như vậy, cũng không dám làm như vậy. Rất dễ thấy, Đông Lý Lê Hân căn bản cũng không có chuẩn bị làm cha . Nếu hãn không thể trở thành một người cha đúng nghĩa, cô đem con cho hãn, tuyệt đối sẽ hại cả đời bảo bối Niếp Niếp của cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Nguồn Gốc Sự Việc

Lan Sơ dù thế nào cũng không thể nghĩ tới, hiệu suất xử lý công việc của Ông Tỉnh Phong so với Hồng Quyên còn nhanh hơn.

Vừa sáng sớm ngày thứ hai, Ông Tỉnh Phong đã vội vã chạy tới. Đứng ở trước cửa, sau khi giao cho cô một túi giấy thật mỏng, chuẩn bị xoay người rời đi. May mắn cô phản ứng khá nhanh, kịp thời nắm được vạt áo của Ông Tỉnh Phong, mới thành công giữ lại hắn.

Khuôn mặt của Ông Tỉnh Phong vô cùng miễn cưỡng bị kéo vào phòng khách ngồi xuống, Lan Sơ không chút hoang mang đi tới phòng bếp, bưng một phần ăn sáng ra ngoài cho hắn ăn. Sau đó, mới mở túi giấy ra, cẩn thận xem kết quả mà cô nhờ Ông Tỉnh Phong điều tra.

Trong túi giấy chỉ có ba tờ giấy, cùng năm sáu tấm hình. chữ viết trên giấy cũng không nhiều, Lan Sơ nhìn qua mấy lần, cũng đã hiểu được nội dung ghi ra trên giấy. Mà vài tấm hình kia, chính là nguyên nhân khiến cho cô thiếu chút nữa xảy ra chuyện. Một đôi vợ chồng trẻ tranh cãi đến không thể can ra được.

"Nói cách khác, ngày hôm qua bọn họ cãi nhau, sau đó, cũng không có đầu óc hướng nơi công cộng ở dưới lầu đập đồ đạc?" Lan Sơ không nhịn được tức giận, đây có thể xem là chuyện gì? Vợ chồng gây gỗ còn muốn liên lụy người ngoài?

"Đúng, nguyên nhân chính là vậy." Ông Tỉnh Phong gật đầu một cái, chờ đợi cơ hội thích hợp chạy đi.

"Nhưng mà trước kia tôi cũng không gặp qua họ? ở trên con đường kia tôi đi qua đi lại không biết bao nhiêu lần, ngày hôm qua vẫn là lần đầu tiên gặp bọn họ gây gỗ ném đồ xuống lầu." Lan Sơ buông tấm hình trong tay, trong lòng vẫn còn có chút nghi vấn. Đi qua đi lại nhiều lần như vậy, cho tới bây giờ cô cũng không có nghe nói qua đôi vợ chồng kia? Chẳng lẽ thật sự là cách sống của cô quá lạnh lẽo rồi sao?

"Bọn họ làm gì có nhiều đồ để ném xuống mỗi ngày như vậy." Ông Tĩnh Phong miễn cưỡng đưa ra một lời giải thích hợp lí, đối với cô mà Lan Sơ đặt trước mặt hẳn, hoàn toàn làm như không thấy.

Lan Sơ nhìn Ông Tĩnh Phong một chút, không nói gì, cảm giác trong lòng cô có chút không thoải mái.

Thấy thế, Ông Tĩnh Phong vội vàng thêm, "đôi vợ chồng ở trọ trong cao ốc đã rất nổi danh, hai ngày ba bữa là cãi nhau rồi ném này nọ. Ngày hôm qua cô bỏ đi chậm một chút, có lẽ còn có thể nhặt được một chút tiền bồi thường. Bọn họ còn ném tiền xuống lầu dưới. Cãi nhau xong, khi hai người đi xuống lầu lấy lại tiền, thiếu chút nữa đánh nhau cùng người đi ngang qua." Cô muốn hẳn điều tra, hẳn điều tra không phải đã rõ ràng sao? Làm gì còn lôi kéo hẳn, không chịu cho hẳn đi?

"Thật là giỏi." Lan Sơ bĩu môi, có chút ghét cau lại lông mày. Cứ như vậy, chuyện ngày hôm qua, có thể giải thích rồi.

Ông Tĩnh Phong lại nói thêm, "Cô nghĩ xử lý như thế nào? Chuyện này, thật ra cô có thể đi tới chỗ bọn họ yêu cầu bồi thường." Hẳn tin chắc Lan Sơ tuyệt đối sẽ không lãng phí sức lực đi yêu cầu bồi thường cái gì.

Lan Sơ suy nghĩ một chút, thở dài một hơi, nói: "Thôi."

Ông Tĩnh Phong đợi đúng câu trả lời này, lúc này hẳn có thể đi được rồi. "Nếu như không có chuyện gì khác, vậy tôi đi trước đây."

"Đem bữa sáng ăn xong đã, tôi biết rõ hôm nay anh sẽ tới, nên cố ý làm cho anh ." khuôn mặt Lan Sơ đầy mong đợi, mỉm cười nhìn Ưng Tĩnh Phong. Cô rất ít tự mình xuống bếp làm thức ăn cho người ngoài. Ngay cả Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh, cũng chưa từng được hưởng qua sự đối đãi đặc biệt này.

"Tốt." Ưng Tĩnh Phong không còn cách nào, chỉ có thể đồng ý. Hắn cầm lên chiếc đũa, bắt đầu ăn bữa sáng Lan Sơ đặc biệt chuẩn bị cho mình.

Khi hắn đem sợi mì đưa vào trong miệng, liền không nhịn được có chút kinh ngạc. Chưa từng nghĩ, tài nấu nướng của người giả danh khoa học như Lan Sơ lại tốt như vậy. Một tô mì bình thường, cũng có thể nấu thơm như vậy. So với thí nghiệm của cô mà nói, không bằng cô đi kiếm sống bằng nghề đầu bếp còn tốt hơn.

Khẩu vị của Ưng Tĩnh Phong nhất thời tốt hơn, cũng đem tô mì ăn sạch trơn, ngay cả nước mì cũng uống không còn một chút.

Lan Sơ yên lặng nhìn Ưng Tĩnh Phong, khóe miệng không nhịn được nâng lên. Hắn đã ăn ngon như vậy, cô hẳn là có thể mở miệng lấy số điện thoại của hắn. Trừ khi Đông Lý Lê Hân đưa cách liên lạc cho cô, nếu không, cô chỉ có thể tìm Ưng Tĩnh Phong. Nếu cô lại xui xẻo gặp chuyện xấu, đến lúc đó, cô liên lạc với Đông Lý Lê Hân bằng cách nào? Ưng Tĩnh Phong không có khả năng lúc nào cũng trùng hợp đến thăm cô.

"Tôi ăn no, hương vị thật ngon, cảm ơn." Khuôn mặt thoải mái để xuống cái tô, Ưng Tĩnh Phong vô cùng khách sáo mà cảm ơn Lan Sơ. Hôm nay hắn bị ép buộc thật đúng là may mắn.

"Có việc này. Ưng Tiên Sinh." Lan Sơ có chút do dự, dù sao Ưng Tĩnh Phong vẫn chưa từng chủ động đem số điện thoại cho cô, chứng tỏ hắn không muốn cho. Cho dù cô hạ mình mở miệng xin, hắn có lẽ cũng không cho.

Mới vừa ăn uống no nê, trong lòng Ông Tĩnh Phong rất là thoải mái, vô cùng sảng khoái hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Anh có thể cho tôi số điện thoại của anh không?" Lan Sơ cố gắng, cũng nhắm mắt hỏi. Thật sự là hiểu không nổi, cô chỉ là muốn lấy số của một người bạn khác giới của mình mà thôi. Nhưng tại sao cô lại thấy mình khẩn trương như vậy?

Ông Tĩnh Phong kinh ngạc, một chút lại cảm thấy khó xử. Số điện thoại này, hẳn không đồng ý được.

"Đông Lý tiên sinh cũng không đưa tôi bất kỳ cách liên lạc nào, nếu như hẳn ta có chuyện muốn tìm tôi, thì có thể trực tiếp tìm người qua đây, vấn đề là, nếu như tôi có chuyện muốn tìm hẳn, nên làm thế nào? ngày sinh đã càng ngày càng gần, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Hoặc anh đưa cách liên lạc với Đông Lý tiên sinh cho tôi được không?" Ông Tĩnh Phong yên lặng, khiến Lan Sơ theo bản năng mở miệng giải thích. Yêu cầu của cô chẳng lẽ không có hợp tình hợp lý sao? Nhưng Đông Lý Lê Hân và Ông Tĩnh Phong rốt cuộc đang lo cái gì? Cùng lắm thì bọn họ để lại cho cô một cách liên lạc cũng không được sao?

Ông Tĩnh Phong suy nghĩ một chút, khách sáo nói: "Như vậy đi, bây giờ tôi cũng có việc quay về công ty, khi gặp được Đông Lý tiên sinh, tôi sẽ nói yêu cầu của cô với anh ta, xem anh ta quyết định thế nào." Chuyện này không có chút dính líu gì với hẳn, nếu không phải Đông Lý Lê Hân tính kế, hẳn tuyệt đối không dám đem cách liên lạc với Đông Lý Lê Hân thậm chí là của mình nói cho Lan Sơ biết.

"Không thể cho tôi số điện thoại của anh sao?" Lan Sơ không hiểu, cô có thể hiểu Ông Tĩnh Phong không có khả năng đem số điện thoại của Đông Lý Lê Hân cho cô. Nhưng ngay cả hẳn cũng thế sao?

"Thật xin lỗi Lan tiểu thư, tôi cần sự cho phép của Đông Lý tiên sinh, mới có thể quyết định có thể cho cô hay không." Uông Tĩnh Phong nói thật. Thân phận Lan Sơ vô cùng quan trọng, hẳn nghĩ không cần thận không được.

"Được rồi, vậy tôi không có việc gì rồi, anh có thể đi." Lan Sơ thất vọng thở dài, cũng không làm khó Uông Tĩnh Phong nữa.

"Hẹn gặp lại." Uông Tĩnh Phong giống như được giải thoát, lập tức đứng dậy tạm biệt. Chỉ là, tâm trạng hôm nay của hắn tốt hơn so với lúc trước. Thức ăn ngon quả nhiên là mạnh, khó trách mỗi lần Lan Sơ đi đến nhà của Đông Lý Lê Hân, đều có thể ăn mạnh như vậy.

Nhưng nhìn lại Lan Sơ, tâm tình của cô rõ ràng không mạnh mẽ như lúc xưa. Không có cách liên lạc với Uông Tĩnh Phong và Đông Lý Lê Hân, cô cũng không quá quan tâm.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nghi Ngờ Rơi Xuống Nước

Lan Sơ tuyệt đối không nghĩ tới, bất an của mình lại nhanh trở thành thực tế như vậy. Sáng sớm cô vừa được Ông Tỉnh Phong bảo cô yên tâm kết quả điều tra, buổi chiều thì đã xong việc. Mà bây giờ ngoài ý muốn, rốt cuộc lại làm cho hoài nghi của cô vẫn dấu kín ở đáy lòng biến thành khẳng định.

Có lẽ là thói quen thành tự nhiên, sau khi ngủ trưa thức dậy, Lan Sơ vẫn là nhịn không được ra cửa. Chỉ là vì lý do an toàn, cô vẫn là dán ven đường cửa hàng đi tiếp. Sau khi thuận lợi đi tới công viên, mới thả lỏng cảnh giác.

Vậy mà, mới đi nửa vòng, Lan Sơ lại mơ hồ cảm thấy hình như có người ở theo dõi mình. Quay đầu nhìn lại, rồi lại không thấy bất kỳ một nhân vật khả nghi nào.

Không biết là xuất phát từ tâm lý gì, khi Lan Sơ đi đến gần hồ nước thì cô chợt dừng chân lại ở một nơi người thưa thớt. Cũng gần như tại một giây kế tiếp, thân thể của cô đột nhiên bị một cỗ ngoại lực cường đại đẩy xuống mặt hồ. Nước hồ lạnh thấu xương, nhất thời nuốt trọn cả người cô.

Đại khái là trong lòng sớm có nghi ngờ, khi chìm vào trong nước Lan Sơ không kinh hoảng chút nào. Cô lập tức nín thở, huy động chân tay, bơi tới nơi cô đã sớm xem xét, nơi có thật nhiều thực vật chống đỡ mới lão đảo bò lên bờ.

Sau khi lên bờ, cô không có chần chừ chốc lát. Vừa hướng nơi nhiều người chui vào, vừa từ trong túi xách phụ nữ có thai không thấm nước lấy ra áo choàng dài ngày ngày cũng vắt trên người khoác lên chính mình. Tiếp

đó cô vội vàng lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại cấp cứu. Sau đó lại gửi một tin nhắn cho ba vị bạn tốt. Cô nghĩ bất luận bây giờ họ đang vội cái gì, người ở chỗ nào, tin tưởng thấy tin nhắn này, nhất định sẽ bất chấp tất cả tới tìm cô trước.

May mắn, nơi Lan Sơ rơi xuống nước, cách cửa chính công viên cũng không xa. Đợi đến thời điểm cô bước nhanh đi ra công viên, xe cứu thương vừa đúng lúc chạy tới. Cô được nhân viên cấp cứu nâng đỡ lên xe cứu thương, rồi chạy thẳng tới bệnh viện bà mẹ và trẻ em.

Vừa đến bệnh viện, đầu tiên là Lan Sơ vô cùng hào sảng mở ra phòng bệnh VIP. Sau đó mới lôi kéo hai hộ sĩ, để cho họ mang cô đi làm các loại kiểm tra.

Giảng co nửa ngày, thật vất vả làm xong một loạt kiểm tra cận kề. Thời điểm Lan Sơ bị hai cô y tá trẻ tuổi đưa về phòng bệnh, Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh cũng đã đến đông đủ. Hơn nữa, còn thêm Tây Môn Hạo Vũ.

"A!" Vừa thấy được người mặc đồng phục bệnh nhân của bệnh viện, trên đầu Lan Sơ bọc một cái màu trắng khăn lông, đột nhiên Hoàng Oanh kêu khẽ một tiếng, hét một cái liền vọt tới trước mặt cô. Hai bàn tay tội ác quấy rối, không chút khách khí trực tiếp bấm lên gương mặt của Lan Sơ.

Ngay sau đó Hồng Quyên và Bạch Nhã phản ứng kịp, cũng lục tục xông về Lan Sơ, ba người, sáu tay, thay phiên không ngừng giày xéo mặt của Lan Sơ. Không bao lâu, mặt của Lan Sơ liền bị véo thành màu đỏ bừng.

"Mình nói các cậu đủ chưa, ngay cả một chút cũng không lo lắng mình có xảy ra việc gì hay không sao?" Lan Sơ nổi giận rống to một tiếng. Cô đã hai mươi tám tuổi rồi, nhưng mỗi lần chỉ cần cô không để ý lấy mắt kiếng xuống, lược nổi lên che ở trên mặt tóc. Nhưng phàm là ở cùng với Hồng

Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh, mặt của cô tuyệt đối sẽ bị giày vò vô cùng thảm. Tựa như hiện tại như vậy.

Mà lúc này cũng chính là nguyên nhân căn bản cô liều mạng muốn che giấu khuôn mặt của mình. Bởi vì nhìn cái khí chất nhà khoa học của cô vô cùng không hợp mặt, cô không biết ăn bao nhiêu đau khổ rồi, càng không biết bị bao nhiêu đôi móng vuốt ma quỷ, bàn tay quấy rối giày xéo tàn phá qua.

Cô vĩnh viễn cũng sẽ không quên, bà mẹ Dạ Xoa đã từng lớn tiếng yêu thích nhất là cái gì, là véo mặt của cô. Gặp một lần véo lần một lần, gặp một lần nhào nặn một lần, mỗi một lần cũng sẽ véo nhào nặn thật lâu. Khiến tâm hồn nhỏ bé của cô có bóng ma thật sâu. Ngay cả mẹ cô đều ngược đãi cô như vậy, vậy thì đừng nói trái dẫn phải bỏ, người quen thuộc hoặc cảm thấy xa lạ. Có lúc, ngay cả người xa lạ thấy cô, cũng sẽ không nhìn được véo cô hai cái. Người sống trong thời gian này? Quả thật chính là địa ngục! Cô phải sớm đi mua một bộ mắt kính khác, vừa rồi thời điểm rơi xuống nước, cô không cẩn thận làm thất lạc mắt kính quý báu nhất.

"Thật là đáng yêu, rất có sức sống, Lan Sơ chúng tớ yêu cậu chết mất!" Hoàng Oanh mặt hoa si, thâm tình nhìn Lan Sơ, yêu thích không buông tay dùng sức xoa bóp gương mặt co giãn cực tốt, vô cùng trơn mềm của Lan Sơ.

"Đừng véo, hôm nay mình rơi vào trong hồ nước." Lan Sơ dùng sức đẩy tay Hoàng Oanh ra, vô cùng mất hứng bưng kín mặt của mình.

"Nhưng mà bây giờ cậu không phải rất tốt sao?" Bạch Nhã vừa nói vừa muốn kéo tay nhỏ bé của Lan Sơ ra, tiếp tục giày xéo gương mặt của cô một phen, nhưng bị Hồng Quyên kéo lại. "Được rồi, một lát nữa véo đi, trước hỏi một chút vấn đề là thế nào."

Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh nhường lối đi, Lan Sơ liền phát hiện Tây Môn Hạo Vũ đứng ở phía trước cửa sổ, vẻ mặt kinh ngạc của hẳn

nhìn mình. Cô lập tức chỉ tay vào Tây Môn Hạo Vũ, không hiểu hỏi Bạch Nhã, "Người này ở đây làm cái gì?"

Bạch Nhã khẽ mỉm cười, tương đối dịu dàng trả lời: "Hắn là không khí, không cần để ý."

Tây Môn Hạo Vũ tuyệt đối là kinh ngạc tới cực điểm, hắn vẫn trừng trừng mắt như cũ, không dám tin nhìn Lan Sơ. Đây thật sự là Lan Sơ bà bác nhật ve chai nhà ngụy khoa học sao? Trước sau tương phản cũng quá lớn đi.

Thấy Tây Môn Hạo Vũ vẫn nhìn chăm chăm Lan Sơ, ngay cả mắt đều không nháy, Bạch Nhã không có kiên nhẫn trực tiếp rống. "Người nhìn đủ chưa?"

"Không có. Không phải, cái này, đây thật là người. Bạn bè nhà khoa học?" Tây Môn Hạo Vũ cả kinh, thiếu chút nữa thì đem mấy chữ 'bác gái nhật ve chai' nói ra.

Lan Sơ nhíu nhíu mày, mắt hứng hỏi ngược lại: "Có vấn đề gì không?"

"Không có, không thành vấn đề." Tây Môn Hạo Vũ vẫn kinh ngạc không thôi. Đáng yêu, thật sự là rất đáng yêu, tại sao có thể có bà già đáng yêu như vậy.

"Người có phải nên rút xéo hay không? Còn nương nhờ nơi này làm cái gì?" Bạch Nhã vẻ mặt khó chịu nhìn Tây Môn Hạo Vũ, gợn gàng dứt khoát ra lệnh đuổi khách. Lan Sơ là bạn bè của cô, người này theo tới xem nào nhiệt gì.

Tây Môn Hạo Vũ vừa muốn trả lời, lại bị Lan Sơ vượt lên trước hỏi. "Xin hỏi, anh liên lạc Đông Lí tiên sinh chưa?"

"Đã liên lạc." Tây Môn Hạo Vũ gật đầu một cái, cười rất ôn hòa với Lan Sơ.

"Cám ơn." Lan Sơ vô cùng khách khí nói tiếng cảm ơn, Tây Môn Hạo Vũ vẫn cười ôn hòa.

Tây Môn Hạo Vũ đang muốn cùng Lan Sơ khách khí một phen, kết quả lại bị Bạch Nhã đoạt đề tài. "Người kia sao khách khí làm cái gì? Muốn sai bảo thế nào, thì sai bảo thế ấy, tuyệt đối không cần phải có nửa điểm khách khí."

Tây Môn Hạo Vũ buồn bực tới cực điểm, hẳn có thể cảm thấy rõ ràng, hẳn bị Bạch Nhã và ba vị bạn tốt của cô mãnh liệt chèn ép bên ngoài. Vì vậy, hẳn chỉ có thể yên lặng xoay người đối mặt với cửa sổ, giả vờ chính mình thật sự chỉ là không khí.

Hồng Quyên khoát tay áo, ý bảo Bạch Nhã không cần nói thêm gì nữa. Sau đó, vẻ mặt cô thành thật hỏi Lan Sơ. "Đang êm đẹp, vì sao cậu lại rơi xuống nước?"

Lan Sơ nghiêng đầu nhìn Tây Môn Hạo Vũ một chút trả lời: "Không cần thận trọng chân đi."

Nhất thời Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh cũng không nói thêm gì nữa. Lan Sơ nhìn Tây Môn Hạo Vũ một cái, ý tứ ám chỉ rõ ràng là có người ngoài ở đây, cô không có không tiện nói chuyện.

Nhưng mà người kia lại rất không thức thời tiếp tục đứng trước cửa sổ, giống như kỳ đà cản mũi.

Vì vậy, Hoàng Oanh và Bạch Nhã tương đối không khách khí lại bắt đầu giày xéo gương mặt của Lan Sơ.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Bị Hấn Mắng Khóc

Mặt của Lan Sơ vừa mới bị Hoàng Oanh và Bạch Nhã giày xéo hai cái, bỗng nhiên nghe ‘rầm’ một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bệnh đột nhiên bị một cỗ ngoại lực cường đại hung hăng đẩy ra.

Mọi người đồng thời kinh ngạc, đều đem tầm mắt ném về cửa phòng bệnh.

Chỉ thấy Đông Lí Lê Hân mặc âu phục, gương mặt đen mang theo một thân lệ khí mãnh liệt, từ bên ngoài vọt vào.

Tốc độ phản ứng của Lan Sơ chậm hơn một chút, nhưng cô cũng theo bản năng quay đầu lại. Trùng hợp chống lại ánh mắt Đông Lí Lê Hân lạnh như băng tới cực điểm.

Không hề phòng bị nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu tới cực điểm của Lan Sơ, Đông Lí Lê Hân không nhịn được trước tiên ngăn người. Sau đó thì mở cổ họng rống lớn. "Chẳng lẽ cô là ngu ngốc sao? Hôm qua mới kém chút nữa bị đập chết, hôm nay lại có thể rơi vào trong nước! Nếu như cô không phải là heo đầu thai, vì sao lại ngu ngốc như vậy ngu xuẩn như vậy ——?"

Thình lình bị Đông Lí Lê Hân mắng như vậy, Lan Sơ còn chưa có phục hồi tinh thần lại trực tiếp ngây ngẩn cả người. Cô ngơ ngác nhìn Đông Lí Lê Hân, trong lúc nhất thời không phản bác được.

Đại khái là Đông Lí Lê Hân rống quá mức đột nhiên, không chỉ có Lan Sơ, ngay cả Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh cũng sửng sốt. Ba

người lảng lạng nhìn Đông Lí Lê Hân, tuy nhiên chân mày cũng ăn ý từ từ đồng thời khép tại.

"Muốn chết chính cô đi tìm chết, chờ sau khi sinh đứa bé ra, tùy cô muốn chết bao nhiêu lần đều là chuyện của cô! Tôi chẳng lẽ không có cảnh cáo cô sao? Nếu đứa bé xảy ra điều gì ngoài ý muốn, nhất định tôi sẽ đem cô chôn theo ——!" Bộ dáng Lan Sơ si ngốc, khiến Đông Lí Lê Hân càng thêm tức giận. Hắn nghĩ mãi cũng không cách nào hiểu, trên thế giới tại sao có thể có người phụ nữ ngu xuẩn như vậy. Ở nơi này là loài người, căn bản là một đầu heo ngu xuẩn không sợ chết.

Lan Sơ mím chặt đôi môi, vẫn yên lặng như cũ nhìn Đông Lí Lê Hân. Bất chợt một tầng nước trong suốt thoáng chốc xông lên hai tròng mắt của cô. Nước mắt cứ như vậy một giọt lại một giọt chảy xuống. "Tôi cũng không phải là cố ý, tôi cũng vậy rất sợ, nhưng khi một đám trẻ nhỏ xông về phía tôi, tôi không tránh thoát mới có thể bị chen rơi xuống nước. Tại sao anh không đi mắng đám trẻ nhỏ kia, tại sao không đi tìm cha mẹ của bọn họ tính sổ, tại sao phải chạy tới mắng tôi?" Lan Sơ vừa ghen ngào, vừa vô cùng ủy khuất lên án Đông Lí Lê Hân. Nói xong, cô cũng không kiềm chế được nữa khóc ra tiếng .

Thấy thế, vẻ mặt Tây Môn Hạo Vũ nhất thời tràn đầy khinh thường, không khách khí nói Đông Lí Lê Hân: "Đông Lí, cậu thật là quá đáng!"

Hồng Quyên tiến lên ôm bả vai Lan Sơ, lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách. "Đông Lí tiên sinh, mời lập tức đi ra ngoài." Quả nhiên là người có tính tình ác liệt, Lan Sơ nói một chút cũng không sai.

Mắt thấy hai vai Lan Sơ không ngừng lay động, hai mắt đăm lẹ, một bộ dáng nhu nhược uất ức tới cực điểm. Đông Lí Lê Hân chỉ cảm thấy ở nơi nào đó trong thân thể, trong nháy mắt giống như là bị điện giật. Đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác khiến cho hắn không khỏi cảm thấy tội ác.

"Đông Lí, chúng ta đi trước đi, cậu cũng đừng làm loạn thêm ở chỗ này." Tây Môn Hạo Vũ đi tới bên người Đông Lí Lê Hân, vỗ vỗ bờ vai của hắn, chuẩn bị kéo hắn ra ngoài. Người này tính khí thật sự nên thay đổi một chút. Chuyện vừa rồi, ngay cả hắn cũng cảm thấy Đông Lí Lê Hân làm quá mức, huống chi là bản thân Lan Sơ. Một đại nam nhân tại sao có thể không có phong độ như vậy?

Đông Lí Lê Hân cố đè xuống đáy lòng tâm tình quái dị, hỏi: "Bác sĩ nói thế nào?"

"Chính cậu đi hỏi bác sĩ." Bạch Nhã tức giận oán hận Đông Lí Lê Hân một cái, đi tới trước mặt của Lan Sơ, chặn được tầm mắt của Đông Lí Lê Hân.

Đông Lí Lê Hân không nói chuyện nữa, vô cùng dứt khoát xoay người rời đi.

Tây Môn Hạo Vũ cười cười lấy lòng Bạch Nhã, lúc này mới đi theo Đông Lí Lê Hân đi ra ngoài.

"Lan Sơ đừng khóc, tên kia đã đi rồi." Hoàng Oanh giống như đồ trẻ nhỏ vỗ vỗ sau lưng của Lan Sơ, tức giận bất bình nói: "Rõ ràng là đáng dấp bộ dáng con người, vì sao tính khí lại hư hỏng như vậy!"

Nghe vậy, Lan Sơ lập tức lau khô nước mắt trên mặt. Đầu tiên là cô nhìn cửa phòng bệnh đã bị đóng chặt một chút, sau đó nhanh chóng đã nắm túi xách của mình, từ bên trong lấy ra một quyển cuốn sổ và một cây viết. Tiếp đó cô lật tới tờ giấy trống không, nhanh chóng viết xuống mấy hàng chữ: 'Mình bị đẩy xuống nước, thời điểm vận động ở công viên, mình cảm giác có người theo dõi mình, liền cố ý đứng ở bên hồ, kết quả lập tức không biết bị người nào đẩy xuống.'

Thấy chữ viết của Lan Sơ, Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh đều cả kinh, ba người hai mặt nhìn nhau. Khó trách vừa rồi thời điểm Tây Môn

Hạo Vũ ở đây Lan Sơ không tiện nói ra. Chuyện này, xác thực không thể để cho bọn họ biết.

‘Mình đoán chừng, chuyện này có liên quan Đông Lí Lê Hân, mình nghĩ lại, tất cả chuyện không tốt, đều là từ sau khi hắn xuất hiện mới bắt đầu xảy ra.’ Lan Sơ nghĩ thật lâu, lại viết suy đoán to gan của mình lên giấy. Kể từ sau lần đầu tiên bị bắt cóc, đáy lòng cô vẫn cất giấu một tia nghi vấn. Từng chuyện từng chuyện một, nghi vấn của cô cũng càng ngày càng sâu. Cuối cùng, sự thật cũng chứng minh, trực giác của cô vẫn luôn chính xác.

Bạch Nhã không khỏi đề nghị: "Vậy làm sao bây giờ? Nếu không trước tiên chuyển về nhà đi ở cùng mẹ cậu?" Có mẹ dạ xoa của Lan Sơ ở đây, đoán chừng ai cũng không gần bản thân Lan Sơ được.

‘Không cần, kết hợp những này chuyện lại, ngược lại có thể lợi dụng một chút. Nghĩ biện pháp hóa hiểm thành lành.’ Lan Sơ hơi có chút đặc ý cười cười, làm đáy lòng đột nhiên nghĩ ra một diệu kế nên hưng phấn không thôi.

Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh cũng có chút không hiểu nhìn Lan Sơ. Không hiểu cụ thể cô ấy ám chỉ chuyện gì.

Khóe miệng Lan Sơ giương lên, lộ ra một nụ cười tương đối thần bí. Cô nhanh chóng viết xuống giấy mấy chữ. Đưa cho Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh nhìn, ba người nhất thời bừng tỉnh hiểu ra.

Hoàng Oanh vuốt vuốt khăn lông bao lấy tóc của Lan Sơ, thở dài nói: "Good, Lan Sơ cậu thật đúng là không phải thông minh bình thường a!"

"Đừng quên, mình chính là nhà khoa học." Lan Sơ nhú mày, cực kỳ đắc ý.

Nhìn tóc dài của Lan Sơ bị Hoàng Oanh vôn vôn rối tung, đột nhiên Hồng Quyên không đầu không đuôi mở lời hỏi một vấn đề. "Các cậu người nào

biết nhà tạo mẫu tóc khá hơn một chút?"

"Cậu muốn làm gì?" Lan Sơ lập tức phòng bị nhìn Hồng Quyên, cô chưa từng xem nhẹ ánh mắt kỳ quái kia của Hồng Quyên.

Hồng Quyên khẽ mỉm cười, ấm giọng trả lời: "Tóc của cậu nên cắt bỏ." Trước đó, thời điểm Đông Lí Lê Hân chợt thấy mặt của Lan Sơ, rõ ràng cũng có một tia kinh ngạc. Cho nên, cô dám khẳng định, một đề nghị này của cô, nhất định sẽ làm cho kế hoạch của Lan Sơ áp dụng càng thêm thuận lợi, hoàn mỹ.

"Tại sao?" Lan Sơ vội vàng bảo vệ mái tóc dài của mình, nói gì cũng không nguyện ý cắt bỏ.

"Cậu dự tính ngày sinh càng ngày càng gần, giữ lại tóc dài, rất bất tiện." Hồng Quyên vừa nói, vừa véo véo khuôn mặt nhỏ bé non nớt của Lan Sơ. Còn nữa, họ cũng có thể dễ dàng véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy rồi.

Sau khi hiểu dụng tâm lương khổ của Hồng Quyên để Lan Sơ đổi kiểu tóc, Bạch Nhã và Hoàng Oanh phản ứng kịp, lập tức cũng học bộ dạng Hồng Quyên, ba người âm trầm, cười tít mắt nhìn Lan Sơ. Thẳng đến khi khiến Lan Sơ bị nhìn trong lòng sợ hãi điên cuồng, không thể nhìn được nữa ngửa mặt lên trời hét lớn. "Mình không cần ——!"

Cô đã mất đi mặt kiếng bảo bối của cô rồi, không thể ngay cả tóc cũng mất đi. Một khi cô không tự bảo vệ thì hai bảo bối cũng bị phá hư hầu như không còn, vậy cô nhất định lại rơi vào địa ngục ngày trước. Hơn nữa, cô còn mặt mũi nào tiếp tục làm nhà khoa học vĩ đại?

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Một Tia Đau Lòng

Từ bệnh viện đi ra, Tây Môn Hạo Vũ trực tiếp đưa Đông Lí Lê Hân về nhà. Thay vì nói đùa, không bằng nói hẳn là đồ thừa không chịu đi. Không chỉ như thế, hẳn vô cùng lo lắng gọi Nam Vinh Dịch Khiêm và Bắc Đường Căn Du tới đây. Ba người quây ở trong đại sảnh nhà Đông Lí Lê Hân, vô cùng không khách khí bát quái chuyện của Đông Lí Lê Hân.

"Các cậu không nhìn thấy, Đông Lí người này vừa đến bệnh viện liền mở miệng mắng, không hỏi phải trái đúng sai, mắng người ta phát khóc khóc. Cậu nói xem cậu là một người đàn ông, tấm lòng vì sao lại nhỏ nhen như vậy, lại có thể bắt nạt một người phụ nữ. Hơn nữa người phụ nữ kia còn mang thai con của cậu, bụng cũng rất to rồi." Tây Môn Hạo Vũ bưng ly rượu, làm dáng vẻ miêu tả một màn Đông Lí Lê Hân mắng Lan Sơ lúc trước. Nói xong, hẳn vẫn không quên liên tục dùng ánh mắt khinh thường tới cực điểm liếc Đông Lí Lê Hân vài lần.

Đông Lí Lê Hân yên lặng ngồi ở bên kia, nhấp môi từng chút từng chút chất lỏng trong ly rượu trên tay. Đối với biểu diễn khoa trương của Tây Môn Hạo Vũ dường như ngoảnh mặt làm ngơ.

Bắc Đường Căn Du nhìn Đông Lí Lê Hân một cái, hỏi: "Người phụ nữ kia chính là người phụ nữ lần trước mê gian Đông Lí sao?"

Tây Môn Hạo Vũ dùng sức gạt đầu một cái, khẳng định nói về: "Không sai, chính là cô ấy."

"Đông Lí, cậu nói cậu không có kinh nghiệm xử lý phụ nữ, vì sao không thỉnh giáo Tây Môn đây? Lại vẫn làm ra loại tình huống này." Nam Vinh

Dịch Khiêm lắc đầu một cái, một bộ dáng chỉ tiếc rên sắt không thành thép. Bọn họ chơi như thế nào cũng không có quan hệ, nhưng chơi để xảy ra mạng người chính là chuyện lớn. Sau khi xảy ra chuyện không nhanh chóng giải quyết, vậy thì tuyệt đối là hành động ngu ngốc rồi.

"Căn bản là cậu ấy không nghĩ xử lý, cũng lén lút ký hiệp nghị rồi." Tây Môn Hạo Vũ trực tiếp bùng nổ. Giúp Đông Lí Lê Hân giấu giếm, lừa gạt chuyện này chính hấn khổ cực muốn chết rồi. Hiện tại mắt thấy đứa bé cũng sắp chào đời rồi, cho dù Nam Vinh Dịch Khiêm và Bắc Đường Căn Du biết, đại khái cũng sẽ không có quan hệ gì.

Vẻ mặt Nam Vinh Dịch Khiêm kinh ngạc. "Đông Lí chủ động muốn giữ lại đứa bé?" Nói như vậy, Đông Lí Lê Hân không phải là không giải quyết vấn đề, mà là chính cậu ta chủ động tự tìm phiền toái.

Tây Môn Hạo Vũ lại một lần nữa dùng sức gật đầu một cái, nặng nề trả lời: "Đúng."

Bắc Đường Căn Du nhíu mày, âm giọng hỏi: "Đông Lí, cậu làm như vậy có phải có chút thiếu suy xét hay không?"

Đông Lí Lê Hân không nói một lời, giống như bọn Tây Môn Hạo Vũ trao đổi tất cả đều không liên quan đến hấn. Hấn chỉ yên lặng uống rượu của mình, đáy lòng mơ hồ có một ti phiền não. Không biết vì sao a, gương mặt mang lệ của Lan Sơ không thể khống chế cứ xuất hiện ở trong đầu của hấn. Làm cho hấn không gạt đi được.

"Một chiêu này của Đông Lí đúng là thông minh, vì sao mình lại không nghĩ ra biện pháp này đây?" Nam Vinh Dịch Khiêm nghĩ lại, nhất thời liền hiểu ý đồ hành động của tên Đông Lí Lê Hân ngu ngốc này. Thực sự là không xong, hấn cũng muốn học phương pháp của Đông Lí Lê Hân rồi.

"Coi như cậu nghĩ ra thì thế nào? Cậu thật dám làm như thế sao?" Bắc Đường Căn Du không khách khí đả kích Nam Vinh Dịch Khiêm đôi câu,

sau đó chuyển sang Đông Lí Lê Hân, có chút lo lắng hỏi: "Đông Lí, cậu xác định có đứa bé là có thể thoát khỏi số mạng kết thân thương giới sao?" Là CEO của tập đoàn Đông Lí, cho dù cậu ta có mười đứa con, phụ nữ một lòng muốn gả cho cậu ta chỗ nào cũng có. Nhưng nếu thái độ trưởng bối nhà Đông Lí cũng vô cùng kiên quyết, cuối cùng có lẽ cậu ta vẫn không tránh được một cuộc hôn nhân kết hợp lợi ích.

"Không xác định." Đông Lí Lê Hân trả lời tương đối dứt khoát. Vừa mới bắt đầu hẳn cũng chưa xác định vấn đề này, hẳn chỉ muốn buông tay một lần. Có thể thành công thì là tốt, không thể thành công cũng không có quan hệ. Đến lúc đó, hẳn nghĩ biện pháp khác là được.

Bắc Đường Căn Du cười cười, lấy ly rượu trong tay Đông Lí Lê Hân, tốt vô cùng nhắc nhở: "Hành động hôm nay của cậu rõ ràng hơi quá một chút, về sau càng phải cẩn thận. Nếu như bị trưởng bối biết, cậu rất rõ ràng sẽ có hậu quả như thế nào." Nói vậy Đông Lí Lê Hân nhất định sẽ không nguyện ý để cốt nhục của mình và người mẹ mang thai vô tội chịu liên lụy vì vậy mà biến mất không lí do.

Đông Lí Lê Hân không trả lời, ngửa đầu uống cạn tất cả chất lỏng trong ly rượu. Hôm nay hẳn có chút gấp gấp nóng nảy rồi. Nếu không sau khi nhìn thấy người phụ nữ ngu ngốc kia cũng sẽ không trực tiếp mở miệng mắng.

"Chỉ là cậu nếu có thể lừa gạt và dấu diếm bọn mình lâu như vậy, đoán chừng cũng có thể giấu giếm trưởng bối. Dự tính ngày sinh cũng sắp đến đi, chỉ cần đứa bé sinh ra an toàn là được rồi." Bắc Đường Căn Du bưng ly rượu lên đưa đến khóe miệng vừa muốn uống, đột nhiên như nhớ tới cái gì, lại bổ sung mấy câu. "Đúng rồi, cậu điều tra giới tính đứa bé rồi sao? Nếu như là con trai, đó chính là cháu đích tôn con trai trưởng nhà Đông Lí. Nhưng nếu là con gái, đoán chừng kế hoạch của cậu sẽ có chút khó khăn."

Nghe vậy, ánh mắt của Đông Lí Lê Hân không khỏi tối sầm. Chuyện này hẳn cũng không có điều tra. So với con trai mà nói, hẳn càng muốn một đứa con gái. Hẳn không hy vọng hẳn và con của mình, cuối cùng cũng giống như hẳn và cha của hẳn vậy. Nhưng nếu là con gái, như vậy con gái đáng yêu sẽ giống người phụ nữ ngu ngốc kia. Hẳn muốn tất cả đều không giống nhau.

Tây Môn Hạo Vũ không nhịn được chen miệng. "Mình gọi các cậu tới để khinh thường Đông Lí, không phải tới để giúp cậu ta bày mưu tính kế." Nói thế nào lại lạc đề rồi hả? Tính khí Đông Lí Lê Hân phải sửa lại một chút.

"Khinh thường." Nam Vinh Dịch Khiêm cực kì qua loa phụ họa một câu, tiếp tục uống rượu của mình.

Bắc Đường Căn Du tán thành gật đầu một cái, nói: "Tây Môn nói không sai, Đông Lí, chuyện này cậu nên đi nói xin lỗi với cô ấy. Cho dù không xin lỗi, cũng có thể làm cái gì đó bồi thường." Ngộ nhờ người phụ nữ nhỏ mọn kia làm ra chuyện gì, vậy toàn bộ kế hoạch của Đông Lí Lê Hân liền bị nhờ.

Đông Lí Lê Hân trầm mặc như trước không nói. Chốc lát, bỗng nhiên hẳn thò tay với chai rượu, rót cho mình một ly rượu tràn đầy.

"Nói xin lỗi? Làm sao có thể? Với tính khí thói của Đông Lí, cậu ta tuyệt đối không thể nào sẽ đi nói xin lỗi." Tây Môn Hạo Vũ không khỏi xì mũi coi thường. Nếu là Đông Lí Lê Hân người này có thể nghĩ đến nói xin lỗi, thời điểm ở bệnh viện, căn bản cậu ta cũng sẽ không mắng chửi người như vậy rồi.

Nam Vinh Dịch Khiêm chen miệng đề nghị: "Đưa giỏ hoa hoặc là giỏ trái cây là được, không phải bây giờ cô ấy vẫn còn ở bệnh viện sao? Bụng lớn rơi vào trong hồ, đoán chừng ít nhất phải ở lại bệnh viện quan sát vài

ngày mới có thể ra viện." Tặng đồ lúc này, coi như không nói rõ xin lỗi, tin tưởng đối phương cũng có thể hiểu ý tứ trong đó.

"Thể chất của cô ấy ngược lại không tệ, giày vò như vậy nhưng cũng không thương tổn tới đứa bé." Lời nói của Nam Vinh Dịch Kkhiêm khiến Bắc Đường Căn Du có chút cảm khái. Mặc dù hẳn cũng không hiểu rõ phương diện này, chỉ là hiện tại phụ nữ có thai nhà ai cũng đều là đối tượng trọng điểm phải bảo vệ? Một đám đều vô cùng yếu ớt. Ngược lại Đông Lí Lê Hân rất là tinh mắt biết nhìn người, tìm người mẹ mang thai này thật đúng là không tệ.

Đông Lí Lê Hân thủy chung không nói một lời, đối với tiếng nói chuyện bên tai không ngừng vang lên, hẳn một mực chẳng quan tâm.

Lần này, hẳn không phải thật sự có chút hơi quá rồi sao?

Nếu không, tại sao gương mặt mang lệ của người phụ nữ ngu ngốc kia không ngừng hiện lên ở trong đầu hẳn? Mà chỗ sâu trong đáy lòng hẳn mơ hồ sinh ra một loại cảm giác giống như đau lòng, thực chất chuyện gì đã xảy ra?

Có lẽ, hẳn thật sự quá đáng.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Hãn Tới Đón Cô

Mặc dù xác thực Đông Lí Lê Hân có một chút xiu cảm giác đau lòng, nhưng mà vô luận là chuyện tặng hoa hay là đưa giỏ trái cây hẳn đều không làm được. Vì vậy, hẳn vô cùng dứt khoát đem lời nói ba vị bạn tốt trở thành gió bên tai. Không chỉ không có thông qua bất kỳ phương thức nào nói xin lỗi với Lan Sơ, càng không có làm chút gì bồi thường.

Nhưng có lẽ là bởi vì cho tới bây giờ thì Đông Lí Lê Hân không phải là loại người đối với bất cứ chuyện gì mình làm sẽ cảm thấy đau lòng. Mà một khi hẳn có tâm tình như vậy, không giải quyết rõ ràng, tâm tình như vậy có chút không bỏ đi được.

Liên tiếp ba bốn ngày, gương mặt mang lệ của Lan Sơ thỉnh thoảng từ trong đầu của hẳn nhảy ra. Làm cho hẳn không thể nhịn được nữa.

Buổi chiều ngày thứ tư Lan Sơ nằm viện, không biết xuất phát từ tâm lý gì, Đông Lí Lê Hân do dự, chần chờ nhưng vẫn là lần thứ hai đi tới bệnh viện, cũng khe khẽ đẩy cửa phòng bệnh của Lan Sơ ra.

Bên trong phòng bệnh, Lan Sơ đang vừa hát khẽ bài hát không biết tên, vừa vui sướng dọn dẹp hành lý của mình. Bởi vì chính cô phát ra động tĩnh cũng không nhỏ, cho nên đương nhiên cô không biết được có người cố ý rón rén đi vào phòng bệnh.

Mặc dù ở phòng bệnh VIP tương đối thoải mái, Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh cũng sẽ thay phiên đến thăm. Nhưng mà cô vẫn thích phòng trọ của mình hơn. Cô gần như nói toạc miệng, mới thuyết phục bọn Hồng Quyên để cho cô xuất viện trước thời gian hai ngày. Thời gian cô ở

bệnh viện quan sát đã bốn ngày, nếu như thực sự có vấn đề gì, khẳng định cũng sớm đã bộc phát ra, làm sao có thể liên tiếp bốn ngày cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Đông Lí Lê Hân đi từ từ đến trong phòng bệnh, thấy Lan Sơ hình như đang vội vàng xuất viện, nghĩ lên tiếng chào hỏi, nhưng trong lúc nhất thời hần lại chột không biết nên chào hỏi cùng Lan Sơ như thế nào. Hình như cho tới bây giờ hần cũng chưa từng gọi tên của cô.

Lan Sơ tự nhiên dọn dẹp đồ, vẫn không có phát hiện có người đã đứng yên phía sau cô một lúc rồi.

"Cô, không phải là hai ngày nữa cô mới xuất viện sao?" Hồi lâu, Đông Lí Lê Hân rốt cuộc lãnh đạm mở miệng. Hần nghĩ, nếu như hần không mở miệng nói chuyện trước, có thể người phụ nữ ngu ngốc này vĩnh viễn sẽ không phát hiện có người vào phòng bệnh của mình. Lòng cảnh giác kém như vậy, khó trách cô ấy sẽ gặp nhiều chuyện như vậy.

Đột nhiên nghe được giọng nói, trong lòng Lan Sơ không hề phòng bị nhất thời bị sợ cả kinh. Cô đột nhiên quay đầu lại, thấy người phát ra âm thanh lại là Đông Lí Lê Hân, điều này làm cho cô không khỏi có chút kinh ngạc. Ngần người, mới trả lời: "Bác sĩ nói có thể xuất viện."

Cho đến lúc này, Đông Lí Lê Hân mới phát hiện, tóc dài đen nhánh xinh đẹp của Lan Sơ lại bị cắt thành tóc ngắn vô cùng đáng yêu như trẻ con. Tóc mái chình tề rũ xuống trên lông mày cô, càng làm nổi bật ánh mắt sáng ngời của cô hơn. Thực đáng yêu giống như là một búp bê cực kì xinh đẹp. Thậm chí còn tinh tế hơn búp bê rất nhiều. Trái tim nháy mắt như bị dòng điện chạy qua, khiến Đông Lí Lê Hân không nhìn được kinh ngạc một hồi. Nếu mà hần có thể có một cô con gái đáng yêu như vậy, nhất định hần sẽ đem toàn bộ thế giới tất cả đều cho nó.

Lan Sơ thật sự rất không thích loại hơi thở lạnh như băng phát ra từ trên người Đông Lí Lê Hân, cô không thoải mái chút nào mà hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"A, không có gì, tôi. Là tới đón cô xuất viện." Đông Lí Lê Hân ngần ra, nhanh chóng hồi hồn che giấu. Nhưng theo bản năng anh lại bật ra giải thích, lại giống như là xuất phát tâm nguyện trong lòng hẳn.

"Hả? Làm sao anh biết tôi xuất viện trước thời gian?" Lan Sơ cảm thấy kỳ quái, chuyện này nên chỉ có bọn Hồng Quyên biết chứ.

"Bác sĩ báo cho tôi." Đông Lí Lê Hân tuyệt đối đang nói láo, căn bản cũng không có bất luận kẻ nào thông báo cho hẳn.

Nghe vậy, Lan Sơ lập tức mặt mày hớn hở. "Vậy thì thật là tốt, tôi còn đang suy nghĩ nhiều đề như vậy, tôi muốn mang đi thế nào đây." Bốn ngày trước thời điểm tới bệnh viện, cô cũng chỉ có một bộ quần áo cùng một cái túi xách. Kết quả sau khi ngây người ở bệnh viện bốn ngày, Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh mang một đống tặng cho cô. Trước mắt cô phải xuất viện, ba người kia lại không có thời gian rồi tới khuân đồ giúp cô. Lúc trước cô vẫn còn suy nghĩ, có nên nhờ hai cô y tá đảm đương khuân vác cho cô hay không. Không nghĩ tới Đông Lí Lê Hân lại tự mình đưa đến cửa. Cô không cần uống phí. Huống chi trước kia thái độ hẳn ác liệt như vậy, chỉ là giúp cô cầm chút đồ, vẫn tiện nghi hẳn rồi.

Đông Lí Lê Hân nhìn Lan Sơ hình như chỉ thu nhặt một nửa hành lý, hỏi: "Thu thập xong sao?"

"Sắp." Lan Sơ gật đầu một cái, tiếp tục dọn dẹp hành lý.

"Vậy tôi chờ cô." Đông Lí Lê Hân xoay người đi tới cửa, bắt đầu yên lặng chờ đợi.

Lúc này Lan Sơ càng vui vẻ dọn dẹp rồi. Người không biết, còn tưởng rằng cô đang có chuyện tốt lành.

Đại khái là bình thường vận động vô cùng chăm chỉ, mặc dù Lan Sơ vóc dáng nhỏ nhỏ mang bụng bầu to, nhưng mà hành động của cô vẫn rất linh hoạt. Chỉ chốc lát liền thu thập xong tất cả.

"Sẽ không có bỏ sót cái gì đi." Lan Sơ vừa lăm bằm lầu bầu, vừa tìm lung tung khắp phòng bệnh. Sau khi cẩn thận xác định một lần, mới mở miệng thông báo Đông Lí Lê Hân còn chờ ở cửa ra vào. "Được rồi, có thể đi nha."

"Ừ." Đông Lí Lê Hân đáp một tiếng, cầm tất cả hành lý của Lan Sơ, rồi vội chạy trốn khỏi phòng bệnh.

Lan Sơ kinh ngạc nhìn Đông Lí Lê Hân, không nghĩ tới người này vẫn còn rất khỏe. Cô còn tưởng rằng người giống như hần, rất có thể sẽ tay trái gà không chặt. Vẫn cười vui vẻ, Lan Sơ thật cao hứng đi theo sau lưng Đông Lí Lê Hân, hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng bệnh.

Đông Lí Lê Hân trực tiếp liền đem đồ của Lan Sơ đến bãi đậu xe, cũng cất vào trong cốp sau xe của hần. Sau khi sắp xếp mọi thứ thật tốt, không thể giải thích được hần lại giúp Lan Sơ mở cửa xe ra.

Lan Sơ sửng sốt, cười tí mắt an vị vào trong xe. "Cám ơn."

Cảm xúc của Đông Lí Lê Hân đúng là vẫn còn không thể kiểm soát phức tạp. Hần đây là đang làm cái gì? Tại sao hần có thể chủ động đưa người phụ nữ ngu ngốc này về nhà như vậy? Hơn nữa, còn khách khí với cô ta như thế? Không phải có Uông Tĩnh Phong có ở đây sao? Tại sao hần muốn tự mình làm những chuyện này?

Vậy mà mặc dù như thế, Đông Lí Lê Hân vẫn lên xe. Vững vàng khởi động xe, chạy thẳng tới nhà trọ của Lan Sơ.

Hơn hai mươi phút sau, Đông Lí Lê Hân chậm rãi cho xe dừng ở lầu dưới nhà trọ của Lan Sơ. Vốn tính toán không đưa Lan Sơ lên lầu, hẳn lại không giải thích được chủ động cầm hành lý Lan Sơ, đưa cô lên lầu. Thậm chí còn đưa đến ngoài cửa phòng trọ của cô.

"Hôm nay vất vả anh rồi, muốn vào trong ngòi một chút không?" Lan Sơ vừa mở cửa, vừa khách khí hỏi Đông Lí Lê Hân. Mặc dù trong lòng cô xác thực không thích Đông Lí Lê Hân khối băng lớn này, nhưng cô vẫn muốn cảm tạ hẳn hôm nay mạnh mẽ trợ giúp. Cho dù ở bệnh viện cô có thể nhờ đến cô y tá giúp cô cầm đồ, đến lầu dưới nhà trọ của cô, cũng không có biện pháp tìm được người giúp cô đưa lên lầu.

"Không, tôi còn có chuyện, cáo từ trước." Nói xong, Đông Lí Lê Hân xoay người rời đi. Hẳn sợ chính mình sau một điểm chần chờ, thì có thể sẽ đi vào nhà trọ của Lan Sơ thật. Hôm nay hẳn đã quá mức thất thường rồi, hẳn tuyệt không thể để cho mình tiếp tục thất thường nữa.

Lan Sơ lẳng lặng đưa mắt nhìn bóng dáng của Đông Lí Lê Hân biến mất ở phương hướng thang máy, khóe miệng mở rộng. Cũng may, người này cũng không phải là không có thuốc nào cứu được nữa. Như vậy gen bảo bối Niếp Niếp của cô, vẫn miễn cưỡng có thể coi như hoàn mỹ. Thật tốt, cô có thể không cần áy náy đối với bảo bối Niếp Niếp của cô nữa.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Mẹ Con Gặp Nhau

Đi ra khỏi toàn nhà trọ của Lan Sơ, cảm xúc của Đông Lí Lê Hân rất cuộc trở về bình tĩnh như ngày trước.

Đang lúc hân lên xe chuẩn bị nhanh chóng rời đi, điện thoại cá nhân của hân bỗng nhiên vang lên. Mà sau khi hân tiếp xong cú điện thoại này, hân lập tức lái ô-tô, chạy thẳng tới khách sạn năm sao có cảnh vật lịch sự tao nhã nhất trong thành phố.

Một đường chạy tới khách sạn, Đông Lí Lê Hân gần như là không kịp chờ đợi từ trong xe nhảy ra ngoài, sải bước nhanh về hướng thang máy. Sau khi đến tầng lầu hân muốn đi, hân càng thêm vội vàng tìm được một gian phòng khách. Giơ tay lên, do dự lại cẩn thận dè dặt gõ cửa phòng.

"Xin hỏi là ai?"

Không lâu lắm, một giọng nói lễ phép, dễ nghe của phụ nữ ở bên trong cửa vang lên. Khóe miệng Đông Lí Lê Hân khẽ giương, trả lời: "Là con."

Lời Đông Lí Lê Hân còn chưa dứt, người ở bên trong phòng liền nhẹ nhàng mở cửa. Thoáng chốc, một người phụ nữ trung niên khí chất cao nhã, ôn hòa hiện ra trước mặt của Đông Lí Lê Hân. Mà khuôn mặt của bà, lại có mấy phần giống Đông Lí Lê Hân. Bà mỉm cười nhìn lên nhìn xuống đánh giá Đông Lí Lê Hân một cái, không khỏi cảm khái ra tiếng. "Một năm không thấy, con ta vẫn là lạnh băng băng như vậy đó a."

Đông Lí Lê Hân cố đè xuống tâm tình vui mừng trong lòng, nhàn nhạt hỏi: "Mẹ trở về khi nào."

Đối mặt với Đông Lí Lê Hân lãnh đạm, người phụ nữ trung niên có chút bất đắc dĩ thở dài một cái, tả lời: "Sáng sớm hôm nay." Tiếp đó bà lại nửa làm nũng nói: "Mẹ đói bụng, dẫn mẹ đi ăn cơm tối đi."

"Mẹ muốn ăn cái gì?" Thái độ Đông Lí Lê Hân vẫn lãnh đạm như cũ, nhưng tâm tình trong lòng hẳn, lại hoàn toàn bất đồng.

"Đồ ăn Trung Quốc." Người phụ nữ trung niên rục rờ cười một tiếng, trả lời vô cùng dứt khoát.

Đông Lí Lê Hân gật đầu một cái. "Đi thôi."

Mẹ Đông Lí xoay người đi khoác thêm áo choàng, cầm túi xách tùy thân của bà trên tay. Sau đó mỉm cười kéo cánh tay Đông Lí Lê Hân, hai người cùng rời khách sạn.

Hai mươi phút sau, Đông Lí Lê Hân đem xe dừng ở bãi đỗ xe một nhà hàng làm đồ ăn Trung Quốc đặc biệt xuất sắc mà hẳn và bọn Tây Môn Hạo Vũ mấy lần đã tới. Sau đó, hẳn yêu cầu một căn phòng riêng. Tuy chỉ có hai người hẳn và mẹ của hẳn, nhưng như vậy khi mẹ con bọn hẳn nói chuyện thì cũng sẽ không bị quấy nhiễu.

Mẹ Đông Lí chậm rãi cởi áo choàng, hỏi: "Một năm này như thế nào, có khỏe không?"

"Hoàn hảo." Giọng của Đông Lí Lê Hân quả thật là lãnh đạm vạn năm không đổi, cho dù là đối mặt với người mẹ một năm hẳn đã không gặp, lại vẫn như cũ không mấy may trộn lẫn một chút tình cảm ấm áp nào.

"Ha ha. Vậy con tính toán lúc nào thì kết hôn, mẹ muốn bông cháu sớm một chút rồi." Mẹ Đông Lí cười cười, trực tiếp nhắc tới chuyện hôn nhân của Đông Lí Lê Hân. Nhưng nếu bản thân Đông Lí Lê Hân vẫn không chủ động, vậy đoán chừng hẳn cũng sẽ không có cơ hội chủ động.

Chợt bóng dáng của Lan Sơ không hề phòng bị chợt lóe lên nhanh chóng ở trong đầu Đông Lí Lê Hân, làm cho hăn trong lúc nhất thời không nhận được có chút giật mình. Tại sao vào thời điểm này, hăn lại đột nhiên nghĩ tới người phụ nữ ngu ngốc kia? Chẳng lẽ hăn vẫn còn áy náy sao?

Thấy thế, mẹ Đông Lí tò mò hỏi: "Thế nào? Tại sao không nói lời nào?"

"Con sẽ không kết hôn." Đông Lí Lê Hân không chút nào giấu giếm nói ra ý tưởng đáy lòng chân thật nhất, đúng vậy, hăn sẽ không kết hôn. Hăn kiên quyết phải lấy được đứa nhỏ trong bụng của Lan Sơ như vậy, một trong những nguyên nhân chính là hăn không muốn kết hôn.

Mẹ Đông Lí không hiểu âm thầm một suy nghĩ, giống như đã hiểu ra cái gì. "Hân Hân, con sẽ không phải là lệch giới tính?"

Nghe vậy, Đông Lí Lê Hân nhúc đầu một phen, trả lời: "Con rất bình thường."

"Vậy tại sao không kết hôn?" Mẹ Đông Lí càng thêm tò mò, dù sao con trai bà còn trẻ như vậy, cũng đã không có năng lực nối dõi tông đường sao. Huống chi, cái vấn đề này, hoàn toàn có thể dùng y học để giải quyết.

Đông Lí Lê Hân nói thật. "Con không muốn." Từ khi hăn bắt đầu chán ghét phụ nữ, hăn cũng không muốn kết hôn. Nhiều năm tích lũy như vậy, ý nghĩ của hăn cũng càng thêm ăn sâu bén rễ.

Mẹ Đông Lí suy nghĩ một chút, trên mặt đột nhiên lộ ra thần sắc đau lòng. Bà hỏi dò: "Có phải bởi vì chuyện của mẹ và ba con hay không?" Nghĩ đến ở giữa ân oán của người lớn, trước mắt nhất định bên trong lòng Đông Lí Lê Hân sẽ xuất hiện bóng ma. Khi đó, hăn vẫn chỉ là đứa bé. Thì làm sao có thể hiểu tranh cãi của người lớn.

"Không phải." Đông Lí Lê Hân phủ định vô cùng dứt khoát, nhưng mà chính vì giọng nói hăn vô cùng dứt khoát, ngược lại làm cho câu trả lời của

hắn thiếu hụt sức thuyết phục.

Mẹ Đông Lí không nhìn được lại quan sát cả người Đông Lí Lê Hân một hồi, lại suy nghĩ sâu xa hơn, nhất thời giọng nói của bà thay đổi nghiêm túc. "Chuyện này, có phải ông nội con đã an bài thật tốt cho con đúng không?"

"Không có." Đông Lí Lê Hân lắc đầu một cái, hỏi: "Mẹ ở bên kia có khỏe không?" Thật sự nếu không nói sang chuyện khác, mẹ của hắn nhất định sẽ tiếp tục vấn đề đó không dứt.

Mẹ Đông Lí không để ý đến hành động của Đông Lí Lê Hân rõ ràng muốn nói sang chucon gặp người phụ nữ con thích, nhất định phải sớm mang đến cho ba con gặp một lần, nếu như có ba con ủng hộ con, vậy ông nội con sẽ tương đối dễ dàng thỏa hiệp. Hơn nữa, bà nội của con cũng sẽ giúp đỡ con." Quanh năm ở bên ngoài, khiến cho bà gần như không có gì trao đổi với Đông Lí Lê Hân. Còn nữa, tính tình Đông Lí Lê Hân cũng không phải là nguyện ý trao đổi với người khác. Bà chỉ hi vọng, con trai của bà, không phải lặp lại bi kịch của người lớn.

Đông Lí Lê Hân trầm mặc chốc lát, chợt vẻ mặt hắn kiên quyết nhìn mẹ của mình, nói: "Ai con cũng sẽ không thích." Hắn cũng nhanh là sắp có con của mình, hắn sẽ dùng hết năng lực để thương yêu con của mình, nhưng tuyệt đối hắn sẽ không thích bất kỳ một người phụ nữ nào.

"Con chỉ là chưa gặp phải thôi." Mẹ Đông Lí cười cười, tình ý sâu xa lại bổ sung mấy câu. "Nếu như, con phát hiện mình động lòng với người phụ nữ nào đó, nhất định phải nhanh chóng, cũng dùng hết mọi năng lực để kiên trì. Bởi vì hai người lưỡng tình tương duyệt gần nhau cả đời, coi như bình thân cũng sẽ cảm thấy rất hạnh phúc."

Đông Lí Lê Hân không có nói gì nữa, rũ mí mắt xuống, nháy mắt bóng dáng của Lan Sơ lại một lần nữa không hề phòng bị lướt qua trong đầu hắn.

Hắn không khỏi nhú mày, cảm giác có chút không hiểu. Không phải hắn đã bồi thường sao? Tại sao bóng dáng người phụ nữ ngu ngốc kia, vẫn không bỏ đi được? Giống như là muốn che giấu thứ gì, Đông Lí Lê Hân chợt mở miệng hỏi: "Lần này mẹ sẽ nán bao lâu?"

Mẹ Đông Lí cười thần bí, trả lời: "Qua năm mới đi, Hân Hân có thể thường xuyên đến tìm mẹ chơi."

Ánh mắt Đông Lí Lê Hân sáng lên, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng gật đầu một cái. Mặc dù mẹ của hắn hàng năm cũng sẽ trở lại gặp hắn, nhưng mà mỗi một lần bà đều là vội vã về, lại vội vã đi. Không nghĩ tới lần này, bà lại muốn ở lại thời gian dài như vậy.

Lúc nói chuyện hai người, tất cả món ăn đã đều dọn đủ rồi. Vì vậy, hai người cùng nhau cầm đũa lên, cùng nhau bắt đầu ăn bữa cơm tối đầu tiên sau khi mẹ con xa cách suốt cả một năm.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Số Điện Thoại

Hiển nhiên, cuộc gặp mặt của Đông Lí Lê Hân và mẹ hắn vô cùng vui vẻ. Mẹ con hai người vừa nói chuyện phiếm vừa uống trà, nói chuyện với nhau đến gần nửa đêm mới từ biệt nhau.

Một mình trở lại, trong nhà không có một bóng người, nhìn đại sảnh vắng ngắt, đáy lòng của Đông Lí Lê Hân bỗng nhiên sinh ra một cảm giác tịch mịch. Hắn nghĩ nhất định là do uống rượu quá nhiều, lại vừa gặp lại mẹ của hắn, trong lòng mới xuất hiện cảm xúc kỳ quái như thế.

Yên lặng đi tới trước tủ rượu, Đông Lí Lê Hân tiện tay cầm một bình rượu cùng một ly rượu, liền trực tiếp lên lầu. Nhưng hắn cũng không có đi vào phòng ngủ, mà là chạy hướng thư phòng. Hơn không giải thích được mở camera bí mật cài đặt ở trong căn hộ Lan Sơ.

Lúc này, trong màn hình đương nhiên chỉ có một mảnh mờ mờ. Hắn thoáng giật giật ngón tay, điều chỉnh lại hình ảnh. Trong nháy mắt, bóng dáng tròn tròn khéo léo của Lan Sơ liền xuất hiện ở trong tầm mắt hắn.

Cô ấy đúng là một người phụ nữ ngu ngốc không có tim không có phổi. Rõ ràng cuộc sống chỉ có một người, nhưng một mình cô ấy ở trong nhà trọ cũng trôi qua vô cùng sung sướng. Cả một buổi chiều, thẳng đến hơn chín giờ tối trước khi cô đi ngủ, cô không phải ở ăn này, hay là thoải mái nghe nhạc nhẹ, làm vận động thân thể đơn giản. Trừ lúc đó ra, cô gần như một mực đọc sách.

Đông Lí Lê Hân hơi phóng đại hình ảnh, phát hiện bộ sách Lan Sơ nhìn căn bản đều là sinh hóa loại khoa học. Xem ra người phụ nữ ngu ngốc này

thật sự nghĩ mình là nhà khoa học rồi, cô căn bản không biết mình một chút xíu khí chất nhà khoa học cũng không có.

Phun ra một ngụm rượu khí, Đông Lí Lê Hân tắt máy theo dõi, rời thư phòng vào phòng ngủ.

Sau khi thoải mái để chịu ngâm người trong nước ấm, cuối cùng là hẳn đi thẳng đến giường để ngủ. Chỉ là, một mình đối mặt với ngôi nhà quá mức yên tĩnh, dường như hẳn vẫn còn bị ảnh hưởng của rượu còn một chút. Bóng dáng của Lan Sơ lại bắt đầu hoàn toàn không chịu khống chế nhanh chóng tới nhanh chóng đi trong đầu hẳn. Cho đến hẳn ngủ bóng dáng của cô cũng thường thỉnh thoảng xuất hiện. Làm cho hẳn ngay cả ngủ cũng vô cùng khổ cực, vô cùng khó hiểu.

Giấc ngủ không được tốt, tự nhiên cũng trực tiếp ảnh hưởng đến cảm xúc của Đông Lí Lê Hân. Hẳn đang rất phiền não, hơn nữa tâm tình lại còn có chút quỷ dị.

Coi như là lúc đầu óc hẳn vô cùng thanh tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vô cùng của Lan Sơ cũng sẽ càng ngày càng thường xuất hiện ở trong đầu của hẳn. Gần như đạt đến cảnh giới ở mọi chỗ. Mà càng như thế, tâm tình của hẳn lại càng dị thường. Lặp lại mấy lần tuần hoàn như vậy, liền tạo thành một loại tuần hoàn ác tính gần như không cách nào đánh vỡ.

Vì vậy, Ưông Tĩnh Phong lại là người xui xẻo đầu tiên bị dính líu. Hẳn luôn bị Đông Lí Lê Hân vì các loại lý do chỉ huy tới chỉ huy lui. Thậm chí có lúc không giải thích được bị Đông Lí Lê Hân bỗng nhiên phát hỏa.

Cứ nước sôi lửa bỏng như vậy, chừng mấy ngày sau bỗng nhiên sáng sớm Đông Lí Lê Hân gọi Ưông Tĩnh Phong. Cường thế mệnh lệnh bắt hẳn trong thời gian ngắn nhất, đem số điện thoại cá nhân của cậu ta nói cho Lan Sơ. Để thời điểm cô lại ngu ngốc gặp phải nguy hiểm gì, có thể kịp thời liên lạc với cậu ta.

Đối với lần này, Ônng Tĩnh Phong hoàn toàn cảm giận không dứt. Rồi lại bất đắc dĩ muốn chết Đông Lí Lê Hân uy hiếp, chỉ có thể ngoan ngoãn từ trong chăn ấm áp bò ra ngoài. Vào lúc sáng sớm gió lạnh, chạy đến nhà trọ Lan Sơ. Ngáp liên tục nói số điện thoại của Đông Lí Lê Hân cho cô.

Mới đầu Lan Sơ xác thực là có chút kinh ngạc. Mặc dù Ônng Tĩnh Phong giải thích là dự tính ngày sinh của cô đã càng ngày càng gần, lưu số điện thoại liên lạc để cô dễ dàng tùy thời thông báo cho Đông Lí Lê Hân tất cả tình huống có liên quan đứa bé. Nhưng trước đó cô gặp phải nhiều nguy hiểm như vậy, Đông Lí Lê Hân cũng hẹp hòi không chịu cho cô số điện thoại, huống chi là hiện tại cô và bọn Hồng Quyên đã chuẩn bị xong tất cả các biện pháp đề phòng an toàn. Nhưng mà nếu Đông Lí Lê Hân nhất định cho, vậy cô còn khách khí với hắn làm gì nữa?

Cho nên sau khi Lan Sơ có được số điện thoại của Đông Lí Lê Hân, chuyện đầu tiên cô làm chính là lập tức dùng điện thoại bàn gọi điện thoại cá nhân cho Đông Lí Lê Hân.

Thời điểm điện thoại di động vang lên, Đông Lí Lê Hân đang trong thư phòng nhìn máy theo dõi. Cho dù trên màn hình điện thoại di động hiển thị số gọi tới, cũng không lưu trong danh sách liên lạc của hắn, nhưng hắn vẫn đoán được người gọi cuộc điện thoại này cho hắn rất có thể chính là Lan Sơ. Nhưng mà hắn nhìn máy theo dõi thấy căn bản Lan Sơ cũng không có xảy ra bất kỳ chuyện không tốt. Hiện tại cô gọi điện thoại cho hắn là vì cái gì? Mặc dù trong lòng có chút chần chừ, nhưng Đông Lí Lê Hân vẫn nhấn nút trả lời. "Chuyện gì?"

Đột nhiên nghe được giọng nói của Đông Lí Lê Hân, Lan Sơ bất chợt cảm thấy có chút chột dạ. Cô hít vào một hơi thật sâu, thận trọng trả lời: "Cái đó, có chuyện muốn nhờ anh giúp, là chuyện có liên quan đến đứa bé."

"Nói." Đông Lí Lê Hân vô cùng dứt khoát, hẳn cũng muốn xem một chút, người phụ nữ ngu ngốc này có thể nói chuyện gì có liên quan đến đứa bé.

Lan Sơ lại lần nữa hít sâu, sau đó rất nghiêm túc nói với Đông Lí Lê Hân bên kia điện thoại: "Niếp Niếp mới vừa rồi nói cho tôi biết, nó vô cùng hoài niệm thức ăn ngon chú đầu bếp làm, nó muốn hỏi anh một chút, có thể để cho Ông tiên sinh thỉnh thoảng thuận đường tới đây thăm nó, thuận tiện mang một chút thức ăn ngon chú đầu bếp tự làm cho nó hay không?" Cô nghĩ đây không phải là việc gì khó. Chẳng qua là một thỉnh cầu rất nhỏ, Đông Lí Lê Hân cũng sẽ không hẹp hòi cự tuyệt đi.

Đông Lí Lê Hân không khỏi nhướn mày, trực tiếp liền cúp điện thoại của Lan Sơ. Người phụ nữ ngu ngốc này quả nhiên rất không đáng tin. Hẳn còn tưởng rằng cô gọi điện thoại tới đây gấp như vậy, nói không chừng là thật sự có chuyện gì. Kết quả không nghĩ tới, lại là vì ăn.

Lan Sơ ngơ ngác nhìn điện thoại trên tay, nghe trong loa không ngừng truyền tới tút tút. Vô cùng mất hứng phồng miệng. Đông Lí Lê Hân người này có phần cũng quá keo kiệt đi, cô không nói muốn ăn cái gì đặt lại khó khăn làm. Chẳng qua là muốn mượn tay đầu bếp nhà hẳn, tùy tiện làm cho cô chút gì. Chưa từng nghĩ hẳn lại trực tiếp liền cắt điện thoại của cô, vừa keo kiệt vừa không có lễ phép. Quả nhiên cô không nên ôm hi vọng với người ác liệt này chút nào.

Càng cân nhắc, Lan Sơ lại càng thấy tức giận trong lòng khó bình phục. Cuối cùng, cô thay quần áo đeo túi xách đi ra cửa. Nếu ba đứa bé hẹp hòi đến ngay cả mấy món ăn ngon này nọ cũng không chịu cho bảo bối Niếp Niếp ăn, vậy cô mẹ đứa bé này, chỉ có thể tự mình đi tìm một chút thức ăn ngon, đền bù cho bảo bối Niếp Niếp nhỏ bé, tâm hồn trong sáng của cô một chút.

Vừa ra khỏi cửa, Lan Sơ chạy thẳng tới cảnh cục Hồng Quyên công tác. Tốc độ nhanh chòng vội càng dùng nước mắt cường thế công kích, đơn giản chỉ cần ép Hồng Quyên đang làm việc mở túi tiền mua cho cô một đồng lớn đồ ăn vặt giàu dinh dưỡng lại khỏe mạnh. Sau khi mục đích đạt tới, Lan Sơ cười tí mắt trở về Liễu gia.

Vùi ở trong phòng khách ăn đồ ăn vặt lừa gạt được của Hồng Quyên thì tâm tình của Lan Sơ rất cuộc lại khởi sắc. Chỉ là cô cũng không ngờ hành động tùy ý của mình, không ngờ lại có thể đổi lấy một vui mừng nho nhỏ.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hôm Nay Rất Tuấn Tú

Sáng sớm hôm sau, Ông Tỉnh Phong lại chạy đến tìm Lan Sơ. Lần này hiển nhiên hẳn tới không phải truyền lời .

Đáng thương Lan Sơ đang ngủ say. Chẳng những bị Ông Tỉnh Phong quấy rầy mộng đẹp, dưới sự thúc giục tựa như đòi mạng của hẳn sau khi rửa mặt lung tung một phen, liền lập tức bị hẳn lôi ra khỏi nhà. Lại mơ hồ bị Ông Tỉnh Phong nhét vào trong xe, chạy thẳng tới nhà Đông Lí Lê Hân.

Cây cối hai bên đại lộ, đã trụi hoàn toàn.

Lan Sơ vừa ngáp, vừa chẳng có mục đích xem xét cảnh vật phía sau không ngừng trôi qua cực nhanh.

Ông Tỉnh Phong không nói một lời, chuyên tâm lái xe. Quảng thâm chung quanh mắt của hẳn, đã nói rõ hẳn thiếu ngủ. Cũng vì vậy, tâm tình của hẳn vô cùng không tốt. Hẳn chỉ muốn nhanh hoàn thành nhiệm vụ Đông Lí Lê Hân phó cho hẳn một chút, sau đó tìm nơi ấm áp thoải mái ngủ bù.

Sáng sớm chủ nhật, số lượng xe chạy loáng thoáng rất rộng rãi. Ông Tỉnh Phong và Lan Sơ gần như không gặp phải cản trở gì, thuận lợi rời nội thành.

Ánh mặt trời ấm áp quang đãng, từ phía chân trời rơi nghiêng xuống mặt đất. Theo đoạn đường càng ngày càng vắng vẻ, Lan Sơ có thể thấy cảnh sắc cũng càng thêm hoang vu. Vốn là rừng rậm xuân ý dào dạt, chỉ còn lại có từng thân cây trọc một. Bụi cỏ dày đặc, không biết từ lúc nào, không ngờ

đổi thành màu vàng khô héo. Bất luận nhìn như thế nào, đều là một loại cảm giác thiếu sức sống lại hoang vu.

Khi Ông Tĩnh Phong vững vàng lái xe vào sân nhà thì Lan Sơ không nhìn được có chút u buồn. Lần trước thời điểm tới nhà Đông Lí Lê Hân, cảnh tượng trong vườn hoa vẫn sức sống bừng bừng. Mà bây giờ, chỉ có một mảnh mênh mông.

Cô không nghĩ ra, tại sao có thể có người thích ở trong hoàn cảnh tối tăm như nơi này. Hơn nữa, còn ở một mình. Đông Lí Lê Hân tên kia sẽ không sợ mắc phải chứng uất ức sao?

Chỉ là, lấy tính tình ác liệt lạnh như băng để xem, nói không chừng hẳn cũng sớm đã uất ức.

Ông Tĩnh Phong đi tới trước cửa lớn thì mới phát hiện một điều vô cùng hiếm thấy, Lan Sơ đang ngăn người sững sờ ở trong vườn hoa. Hắn có chút nghi ngờ vẫy vẫy tay với Lan Sơ, hô: "Mau vào đi!"

"À." Lan Sơ ngăn ra, hồi hồn đuổi theo Ông Tĩnh Phong. Cô lúc nào thì thay đổi nhiều như vậy thích chỗ mồm rồi hả ? Tên kia uất ức hay không uất ức liên quan gì tới cô.

Đầu bếp nhà Đông Lí Lê Hân rõ ràng đã sớm nhận được tin tức hôm nay Lan Sơ muốn tới làm khách, khi Lan Sơ còn chưa có vào cửa, ông cũng đã chờ ở cửa trước. Đợi đến khi Lan Sơ vừa lộ mặt, ông lập tức liền cười tí mắt nghênh đón. "Lan tiểu thư, cháu tới rồi, cháu tới thật là nhanh a, chú còn chưa có chuẩn bị xong đâu."

"Chuẩn bị cái gì?" Lan Sơ hai mắt tỏa sáng, nhất thời tràn đầy chờ mong.

"Cháu qua đây xem một chút." Chú đầu bếp cười thần bí, dẫn đầu đi vào phòng ăn. Sau đó ông giơ tay ý bảo một cái bàn ăn đã bày hơn nửa thức ăn ngon, mắt cười cong thành hai khe hở.

"Oa!" Tức thì Lan Sơ trừng lớn cặp mắt, cực kỳ vui mừng vọt tới trước bàn ăn, giống như thưởng thức trân bảo hiếm thấy, vòng quanh bàn ăn đi tới lại đi lui. Thức ăn phát ra ngoài một hồi lại một trận mùi thơm vô cùng mê người, làm cho cô không khống chế được nước miếng chảy ra.

Chú đầu bếp cực kỳ hài lòng với phản ứng của Lan Sơ, cười cười nói: "Nhanh ăn đi, một lát nữa lạnh thì ăn không tốt."

"Cám ơn chú!" Nếu không phải là mang thai không có tiện, Lan Sơ tuyệt đối sẽ xông lên ôm lấy chú đầu bếp, ở trên mặt ông hung hăng hôn vài cái. Nhưng vì không muốn ảnh hưởng công việc của chú đầu bếp, lúc này Lan Sơ đang ở ngồi xuống bàn ăn. Trực tiếp quơ múa đôi tay, bắt đầu ăn.

Sau khi Ôn Tinh Phong đưa Lan Sơ đến phòng ăn, lập tức biến mất không thấy bóng dáng. Hắn vô cùng không khách khí chui vào một gian phòng khách, trong đầu buồn bực muốn ngủ.

Đông Lí Lê Hân còn chưa ra cửa, mặc dù hắn và mẹ của hắn có hẹn gặp nhau, nhưng thời gian vẫn còn rất sớm. Nghe được động tĩnh lầu dưới, hắn vốn là ở phòng ngủ nghỉ ngơi, không hiểu có chút không nhịn được đi xuống lầu. Thật ra thì hắn hoàn toàn có thể chờ sau khi ra cửa mới để Ôn Tinh Phong đón Lan Sơ tới dùng cơm. Lại xác định vào thời gian này, cũng là suy nghĩ trong lòng khó nói lên lời của hắn.

Chầm rì rì từ trên lầu đi xuống, Đông Lí Lê Hân do dự, chần chờ nhưng vẫn đi tới bên ngoài phòng ăn. Trong phòng ăn chỉ có một mình Lan Sơ, cô chỉ lo nhét đồ ăn vào miệng mình, hiển nhiên không có phát hiện sự tồn tại của hắn.

Lan Sơ ăn vô cùng sung sướng, hai bên quai hàm bị cô nhét căng phồng.

Chú đầu bếp vừa bưng khay từ trong phòng bếp ra, lập tức phát hiện Đông Lí Lê Hân đứng ở bên ngoài phòng ăn, người mặc áo choàng tắm màu trắng. Ông lập tức thu lại nụ cười khoa trương trên mặt, có chút

ngghiêm túc hỏi: "Đông Lí tiên sinh, bây giờ ngài muốn ăn bữa ăn sáng sao?"

"Ừ." Đông Lí Lê Hân gật đầu một cái, ánh mắt sáng ngời nhìn Lan Sơ, đi từ từ vào phòng ăn.

"Vậy ngài muốn ăn ở đâu?" Chú đầu bếp để khay xuống, bổ sung thêm một vấn đề.

Đông Lí Lê Hân nhìn bàn ăn bị Lan Sơ quét lộn xộn lung tung một chút, bình tĩnh trả lời: "Ở chỗ này thôi."

"Được, tôi lập tức chuẩn bị cho ngài." Chú đầu bếp gật đầu một cái, xoay người lại tiến vào phòng bếp.

"Cảm ơn. . . Cảm ơn." Chú đầu bếp vừa đi, Lan Sơ vội vàng nói cảm ơn Đông Lí Lê Hân. Chỉ là miệng cô đầy thức ăn, hai chữ 'cảm ơn' đơn giản, bị cô nói gần như phân biệt không rõ. Xem ra lúc trước cô thật sự là trách lầm Đông Lí Lê Hân rồi, hẳn cũng không phải hẹp hòi không chịu để Ưông Tĩnh Phong đưa thức ăn ngon chú đầu bếp làm cho cô, mà là tính toán để cho cô trực tiếp đến gia đình hẳn ăn. Quả nhiên, ăn ở trong nhà hẳn, sáng khoái cực kỳ. Cô có thể hoàn toàn thả bụng, điên cuồng ăn đặc biệt ăn.

"Không cần khách khí." Giọng của Đông Lí Lê Hân vẫn lãnh đạm như cũ, hẳn không tiếng động đi đến vị trí đối diện của Lan Sơ, an tĩnh ngồi xuống.

Lan Sơ theo bản năng ngẩng đầu liếc nhìn Đông Lí Lê Hân, không khỏi bật thốt lên. "Hôm nay anh rất đẹp trai a." Ừ, so với âu phục mà nói, vẫn là áo choàng tắm thích hợp với Đông Lí Lê Hân hơn. Áo choàng tắm dài ấm áp, ít nhiều còn có cảm giác Đông Lí Lê Hân ấp áp một chút.

Lan Sơ khen ngợi quá mức đột ngột, Đông Lí Lê Hân nghe xong trong lòng không hề phòng bị, trái tim không nhin được đột nhiên rạo rức. Hẳn

nhanh chóng rũ mí mắt xuống, tránh được tầm mắt Lan Sơ.

Chỉ là hiển nhiên, vừa rồi Lan Sơ chỉ là vô ý cảm khái một tiếng, cũng không có ý tứ gì khác. Sau khi nói xong câu nói kia, cả người cô lập tức lại lao vào công việc tiêu diệt toàn bộ thức ăn ngon. Vô cùng dứt khoát bỏ quên sự tồn tại của Đông Lí Lê Hân.

Lâu không thấy Lan Sơ có động tĩnh gì, Đông Lí Lê Hân mấp má môi, không nhịn được dùng dư quang khóe mắt liếc Lan Sơ. Trái tim lại một lần nữa không hề phòng bị đột nhiên rung động. Mặc dù tướng ăn của người phụ nữ ngu ngốc này vẫn là một bộ dáng quý đầu thai sợ chết, nhưng mà bộ dáng của cô ta cũng vì vậy trở nên càng thêm đáng yêu. Cô không buồn không lo như vậy, bộ dáng thiên chân vô tà, phải chăng có liên quan đến việc cô thích ăn? Rõ ràng dáng người nho nhỏ, tại sao có thể ăn nhiều thức ăn như vậy?

Khóe miệng Đông Lí Lê Hân bất tri bất giác giương lên một đường vòng cung cực mỏng. Hãn hi vọng, Lan Sơ có thể sinh ra một người cô con gái đáng yêu giống như cô ấy vậy, nhất định hẳn sẽ toàn lực thương yêu cô con gái này.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ba Đến Nhớ Nhớ

Buổi trưa, Đông Lí Lê Hân đi ra ngoài cùng với mẹ của hắn sau khi ăn cơm trưa xong vừa về tới công ty, lập tức cảm thấy không khí trong công ty hình như có một chút không đúng lắm. Thời điểm hắn sắp đi đến phòng làm việc của hắn, đột nhiên Ưông Tĩnh Phong không biết từ nơi nào nhảy ra kéo hắn lại.

"Ba cậu tới." Ưông Tĩnh Phong thần thần bí bí tiến tới trước mặt của Đông Lí Lê Hân, đê thấp giọng nói xuống.

Nghe vậy, Đông Lí Lê Hân không khỏi nhú mày. Hắn yên lặng đẩy Ưông Tĩnh Phong ra, đi vào phòng làm việc.

Vừa vào cửa, Đông Lí Lê Hân liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc quần áo thoải mái màu vàng nhạt, đang đưa lưng về phía hắn đứng ở trước cửa sổ sát đất phòng làm việc, an tĩnh ngắm nhìn phương xa. Nhìn dáng người, ba hắn hình như cũng không có thay đổi quá lớn.

Đông Lí Lê Hân giọng nói lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì không?" Nói xong, hắn tiện tay đóng cửa ban công lại, chặn khuôn mặt hóng chuyện của Ưông Tĩnh Phong ở ngoài cửa.

"Không có gì, ta không thể tới xem con trai ta sao?" Người đàn ông trung niên theo tiếng nói xoay người lại, mỉm cười nhìn Đông Lí Lê Hân còn đứng ở cửa. Dấu vết năm tháng, cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết trên khuôn mặt người đàn ông trung niên. Nhưng hai bên tóc mai của ông cũng đã thấy hoa râm. Giữa hai lông mày, rất giống Đông Lí Lê Hân.

Đông Lí Lê Hân không có đáp lời, hân yên lặng đi tới trước bàn trà ngồi xuống. Kể từ sau khi hân tiếp nhận vị trí CEO tập đoàn Đông Lí, ba hân liền ngày ngày rảnh rang, quanh năm suốt tháng cũng không thấy mặt một lần. Hiện tại mẹ hân trở lại, ông lập tức chạy đến công ty tìm hân, vậy là có ý tứ gì? Sợ mẹ hân nói xấu ông ở trước mặt hân sao? Nhưng mà chuyện này còn cần phải nói sao? Hân tận mắt nhìn thấy, còn không bằng mẹ hân nói trắng ra sao, càng chán ghét hơn sao?

Đông Lí Lê Hân không nói lời nào, ba Đông Lí hình như cũng không tiện mở miệng tán gẫu. Ông nhìn lên nhìn xuống đánh giá Đông Lí Lê Hân một chút, quay người lại tiếp tục ngắm nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Hai cha con hình như cứ giằng co như vậy, ai cũng không nói lời nào, ai cũng không muốn mở miệng trước đánh vỡ trầm mặc bên trong phòng làm việc.

Nhưng cũng không lâu lắm, phần trầm mặc này đã bị Uông Tĩnh Phong không mời mà đến cắt đứt. Hân chỉ nhẹ gõ cửa, còn chưa được sự cho phép Đông Lí Lê Hân, liền tự ý đẩy cửa đi vào phòng làm việc. Chỉ là, trên tay hân bưng một khay, mà trong khay là để một bộ trà tinh xảo vô cùng. Hơn nữa, trước khi vào phòng làm việc, hân cũng đã pha trà thật tốt.

Để khay trong tay lên trên bàn, Uông Tĩnh Phong có chút đặc ý nháy mắt với Đông Lí Lê Hân, yên lặng đi ra ngoài giống như lúc tới như vậy.

"Mẹ con đã trở lại?" Nghe động tĩnh chốt mở cửa chính phòng làm việc, ba Đông Lí không nhin được mở miệng trước.

"Ừm." Đông Lí Lê Hân lạnh lùng đáp lại một tiếng, không có ý định nói thêm cái gì.

Ba Đông Lí xoay người, đối mặt với Đông Lí Lê Hân, vẻ mặt chân thành tiếp tục hỏi: "Bà ấy như thế nào?"

Đông Lí Lê Hân trả lời tương đối dứt khoát. "Rất tốt." Đối mặt ba mình, hẳn gần như tiếc chữ như vàng tới cực điểm. Hẳn không có gì muốn nói với ba mình, cũng không muốn nói với ông cái gì. Bất luận hẳn có vấn đề gì, hẳn hi vọng ông có thể hỏi nhanh một chút, hỏi xong cũng rời đi nhanh một chút. Cho dù cha con đang lúc không thích lẫn nhau, vậy thì cần gì miễn cưỡng gặp nhau, giả bộ quan tâm trao đổi với nhau?

Ba Đông Lí hỏi tiếp: "Khi nào thì bà ấy đi?"

Đông Lí Lê Hân lạnh lùng cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Ông không phải là cái gì cũng biết sao? Còn có cái gì cần phải hỏi tôi?" Nếu biết mẹ của hẳn trở lại, làm sao lại không biết chuyện khác. Đều là những chuyện đã biết cần gì đến hỏi nữa? Đây là muốn tìm chút chủ đề để có thể cùng nói chuyện với hẳn sao?

Ba Đông Lí hình như cũng không để ý thái độ vô cùng lãnh đạm của Đông Lí Lê Hân, ông hơi cười cười, đi tới trước bàn trà ngồi xuống. Tự nhiên rót cho mình một ly trà, nâng chén trà lên, tinh tế thưởng thức.

Đông Lí Lê Hân xoay tầm mắt, không nhìn ba mình, cũng không chủ động nói chuyện cùng ông, an tĩnh ngồi giống như giận dỗi như vậy.

"Gần đây con hình như có chút giày vò." Liên tiếp uống hai ly trà, ba Đông Lí mới mở miệng lần nữa. Ông nói rõ ràng như gió nhẹ nước chảy vậy, nhưng nghe vào trong lỗ tai Đông Lí Lê Hân, lại làm cho hẳn không nhận được một hồi kinh hãi.

Đông Lí Lê Hân lạnh lùng nhìn ba hẳn, hỏi: "Có ý tứ gì?"

Ba Đông Lí vừa uống trà, vừa giống như đang tán gẫu cùng Đông Lí Lê Hân vậy, tiếp tục nói. "Con giày vò như thế nào cũng không trọng, nhưng chính mình phải cẩn thận một chút, chớ để ông nội con biết. Nếu như để ông biết, đến lúc đó, sẽ không có kết cục tốt. Một điểm này, con hẳn là rất rõ ràng." Làm như ông là người bị hại, người làm cha như ông, tự nhiên

cũng sẽ không miễn cưỡng con trai của mình. Cho dù đứa con trai này của ông hận ông tới tận xương. Nhưng mà tập đoàn Đông Lí là do ông cụ định đoạt, ông muốn miễn cưỡng cũng không miễn cưỡng được, không cần gấp gáp, mấu chốt là Đông Lí Lê Hân cũng không bị ông cụ bắt ép. Nhưng nếu Đông Lí Lê Hân không tự che giấu bí mật của mình thật tốt, đến lúc đó, ông người phụ thân này, tuyệt đối là một chút việc cũng không giúp được .

Đông Lí Lê Hân mấp má môi, chân mày từ từ khép lại cùng nhau. Một điểm này, hẳn đương nhiên rất rõ ràng. Nếu không phải là hẳn quá rõ ràng, hẳn cũng sẽ không muốn dùng đứa bé đánh cược một lần. Chỉ là quả thật hẳn cũng không đủ kín đáo.

Ba Đông Lí không nói thêm gì nữa, lẳng lặng, nhận một ly uống trà một ly. Cho đến khi một mình ông uống xong cả bình trà. "Được rồi, ba đi đây, rút ra chút thời gian đi gặp mẹ con, nếu bà ấy đi, hai người lại một năm nữa không được gặp mặt nhau." Nói xong, ba Đông Lí nhẹ nhàng đặt ly trà xuống, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đông Lí Lê Hân không để ý đến ba hẳn, thậm chí cũng không tính đứng dậy tiễn.

Ba Đông Lí yên lặng nhìn Đông Lí Lê Hân một cái, trong lòng âm thầm thở dài một cái, có chút cô đơn đi một mình.

Đông Lí Lê Hân vẫn yên lặng ngồi ở trước bàn trà, chưa từng có bất kỳ động tác gì, thậm chí là bất kỳ phản ứng nào. Cho tới bây giờ, hẳn vẫn nhớ rõ năm ấy lúc mẹ của hẳn một người chán nản rời đi, ba hẳn cũng là bộ dáng này, không nhúc nhích, hoàn toàn thờ ơ. Hơn nữa, ông vẫn còn đang nói chuyện điện thoại cùng tình nhân của mình. Mà đứa trẻ như hẳn, không có chỗ phản kháng chút nào.

Ba Đông Lí vừa đi, Uông Tĩnh Phong lập tức chạy vào phòng làm việc của Đông Lí Lê Hân. Không khách khí chen đến bên người Đông Lí Lê

Hân, vẻ mặt hóng chuyện mà hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Ba cậu vì sao đột nhiên chạy đến công ty?"

Đông Lí Lê Hân giống như không nghe được vậy, vẫn tiếp tục trầm mặc.

Uông Tĩnh Phong không có kiên nhẫn đẩy bả vai Đông Lí Lê Hân một cái, thúc giục: "Cậu làm sao vậy? Nói chuyện a!"

Đông Lí Lê Hân vẻ mặt tràn đầy rét lạnh quét Uông Tĩnh Phong một cái, trả lời ngắn gọn: "Không có gì." Vừa nói liền đứng lên, đi tới trước bàn làm việc của hắn ngồi xuống.

"Làm sao có thể không có gì, không cần dễ giận như vậy nha, nói cho mình biết đi." Ánh mắt bát quái của Uông Tĩnh Phong sáng long lanh, nhanh chóng đui kịp bên người Đông Lí Lê Hân. Cũng không quản Đông Lí Lê Hân có cao hứng hay không, đơn giản chỉ cần muốn đào ra một chút sự kiện bát quái. Thấy Đông Lí Lê Hân mất hứng, hắn vô cùng vui vẻ. Ngày ngày hành hạ hắn, hiện tại rốt cuộc đến phiên cậu ta bị giày vò đi.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Trong Lòng Âm Thầm Lo Lắng

Đông Lí Lê Hân liếc xéo Uông Tĩnh Phong, lạnh lùng nói: "Nếu như cậu rãnh rỗi như vậy, không bằng đi thăm người phụ nữ ngu ngốc kia thôi." Xem ra hăn đối với Uông Tĩnh Phong vẫn còn quá khách khí, mới có thể làm cho cậu ta càng ngày càng càn rỡ trước mặt hăn.

"Đang êm đẹp, vì sao lại muốn đi thăm cô ấy? Hơn nữa lúc này cô ấy đang ngủ trưa. Đối với phụ nữ có thai giấc ngủ là rất quan trọng, cậu đừng luôn sai mình đi quấy nhiễu giấc ngủ của cô ấy có được hay không." Uông Tĩnh Phong lập tức phát biểu bất mãn kháng nghị, mặc dù hiện tại hăn gần như cũng đã quen ánh mắt như laser giống như giải phẫu của Lan Sơ. Chỉ là hăn vẫn là tương đối vui lòng, có lúc thì cách ly Lan Sơ rất xa.

"Vậy thì câm miệng, cút!" Đông Lí Lê Hân đột nhiên đề cao âm lượng, rống một tiếng với Uông Tĩnh Phong.

"Hừ, quý hẹp hòi! Mình chán ghét cậu rồi !" Uông Tĩnh Phong vẻ mặt khinh bỉ liếc Đông Lí Lê Hân vài lần, xoa lỗ tai, mắt hững hờ đi ra ngoài. Cùng lắm thì hăn mượn một chút trở lại đào bới, hăn cũng không tin hăn đào không được bát quái từ hẹp hòi! Mình chán ghét cậu rồi !" Uông Tĩnh Phong vẻ mặt khinh bỉ liếc Đông Lí Lê Hân. Trừ phi tên kia không bao giờ nữa sai khiến hăn đi làm chuyện gì mờ ám nữa.

Uông Tĩnh Phong vừa đi, bên trong phòng làm việc to như vậy nhất thời yên tĩnh lại.

Đông Lí Lê Hân yên lặng ngồi ở trước bàn làm việc, thái độ nhanh chóng biến thành nghiêm túc chưa bao giờ có.

Thay vì nói hôm nay ba hẳn là cố ý đến nhắc nhở hẳn, chẳng bằng nói là cảnh cáo thì đúng hơn. Nói vậy chuyện Lan Sơ, ba hẳn đã biết. Hoặc là ông cũng sớm đã làm rõ toàn bộ mọi chuyện, điều tra hoàn toàn. Chỉ là, từ lúc nào ông đã biết được chuyện này đây? Là trước khi hẳn tìm được Lan Sơ, hay là khi hẳn đến bệnh viện thăm hai lần, cũng tự mình đưa Lan Sơ từ bệnh viện trở về nhà?

Lúc ấy hình như hẳn không nên mặc cho Lan Sơ đi về nhà tự do hành động. Nếu mà giữa bọn họ thủy chung không có bất kỳ liên lạc có lẽ sẽ không có gì. Nhưng mà bọn họ chẳng những có liên lạc, hơn nữa cũng không ít. Động tĩnh như vậy, nếu ông cụ cố ý muốn biết, nhất định sẽ dễ dàng biết được.

Như vậy hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Giấu Lan Sơ đi sao? Rất không được, không kín đáo cũng không được. Mà nhân tố không ổn nhất chính là bản thân Lan Sơ, chỉ sợ lấy tính tình cô ấy, cô chưa chắc sẽ ngoan ngoãn phối hợp.

Bỗng dưng, khuôn mặt nhỏ nhắn như con nít của Lan Sơ lại không hề phòng bị ra hiện ra trong đầu Đông Lí Lê Hân. Hẳn không khỏi nhíu chặt chân mày, trong lòng sinh ra một tia phiền não. Mắt thấy đứa bé sắp ra đời rồi, hẳn tuyệt không thể để kế hoạch của mình vì vậy bị cắt đứt. Bỏ kế hoạch không nói, bụng Lan Sơ cũng đã lớn như vậy. Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hẳn nhất định sẽ đau lòng hơn.

Sầu lo chôn sâu ở đáy lòng một khi bị khơi lên, Đông Lí Lê Hân không chế không được có chút lo âu.

Thời điểm công tác, ngược lại hẳn hoàn toàn có thể khắc chế tâm tình của mình. Vậy mà, khi hẳn rời đi công ty. Thời điểm cùng mẹ hẳn đi ăn tối, thì hẳn từ từ trở nên có chút không yên lòng rồi.

"Thế nào, nhanh như vậy thì nhìn thấy mẹ ăn không ngon rồi hả?" Nhìn bộ dáng Đông Lí Lê Hân không có khẩu vị, mẹ Đông Lí không nhịn được cười cười, thuận miệng trêu chọc một câu.

Đông Lí Lê Hân ngẩn người, hắn theo bản năng liếc mắt nhìn trong bàn ăn thịt bò bít tết còn dư lại hơn phân nửa, áy náy trả lời: "Thật xin lỗi."

Mẹ Đông Lí nhấp một ngụm rượu đỏ, hỏi: "Gặp phải chuyện gì không hài lòng rồi sao?" Thật là hiếm thấy, con trai băng sơn này của bà mà cũng có loại phản ứng này. Không biết là bị chuyện gì khốn nhiều đây? Lấy góc độ vai trò người mẹ, bà vô cùng hy vọng là chuyện có liên quan đến phụ nữ.

Đông Lí Lê Hân trầm mặc một chút, lựa chọn nói thật. "Hôm nay, ông ấy đã tới công ty." Hắn không biết ba hắn có lén lút tìm đến mẹ của hắn hay không, sớm nói cho mẹ hắn biết một chút, có lẽ có thể để cho bà chuẩn bị tâm lý một chút.

"A." Mẹ Đông Lí hơi sửng sốt một chút, hỏi tiếp: "Ông ấy lại gây khó dễ cho con?"

"Không có." Đông Lí Lê Hân lắc đầu một cái, ít nhất trước mắt còn không có. Cũng không biết ba hắn sau khi tự mình đến cảnh cáo hắn, có thể làm ra chuyện gì làm khó hắn hay không .

Mẹ Đông Lí gật đầu một cái, giống như là yên tâm.

Mẹ con hai người tiếp tục cùng ăn, nhưng từ sự bình thản của mẹ Đông Lí không khó nhìn ra, tâm tình của bà rõ ràng có chút xuống thấp.

Nhưng chỉ một lúc lâu sau, Đông Lí Lê Hân không kiềm được mở miệng lần nữa. "Nếu như con có một người con riêng, có phải ông nội cũng sẽ không can thiệp vào cuộc đời của con nữa hay không?" Bỗng nhiên trong

lúc đó hẳn có chút không khẳng định. Là bởi vì hẳn lo lắng quá mức sợ đứa nhỏ trong bụng Lan Sơ xảy ra chuyện gì sao?

Mẹ Đông Lí lập tức cau lông mày, vẻ mặt khẳng định nói về: "Không, cho đến khi ông ấy chết, ông ấy cũng sẽ không dừng can thiệp với con." Sau đó bà nhìn lên nhìn xuống đánh giá Đông Lí Lê Hân một cái hỏi: "Con có con riêng?"

Đông Lí Lê Hân mấp má môi, nói: "Con muốn mượn bụng sinh con."

"Chớ làm chuyện điên rồ, con làm như vậy chỉ có hại chết hai sinh mạng vô tội." Mẹ Đông Lí thở dài một cái. Người ở bên ngoài nhìn vào, có lẽ đối với Đông Lí Lê Hân là vô hạn hâm mộ. Thật sự có chút chuyện, chỉ có bọn họ những người trong cuộc mới có thể hiểu rõ.

Đông Lí Lê Hân không có trả lời, cúi đầu nhìn thịt bò bít tết trên bàn ăn, dùng dao nĩa nhẹ nhàng cắt

Thấy thế, trong lòng mẹ Đông Lí có chút cảm giác không đúng. Bà bưng ly rượu lên, nhấp một ngụm lớn rượu đỏ, mới mở miệng nói: "Trừ phi con thoát khỏi cái dòng họ Đông Lí này, nhưng mà con là con trai trưởng cháu ruột duy nhất trong dòng họ Đông Lí, cho nên ông nội con tuyệt không để cho con thoát ra ngoài. Nếu không một năm kia, nhất định mẹ sẽ dẫn con đi." Khi đó, bà suy nghĩ rất nhiều muốn mang theo đứa con duy nhất của mình. Nếu không phải bởi vì con bà mang họ Đông Lí, căn bản bà cũng sẽ không rời đi một mình. Vô tình đem đứa con còn nhỏ của bà cô độc bất lực ném vào nhà Đông Lí.

Đông Lí Lê Hân trầm mặc không nói, theo lời mẹ của hẳn, hẳn cũng hiểu rõ ràng. Hẳn chỉ là bi kịch không nguyện ý tái diễn của cha mẹ hẳn, căn bản cũng không muốn kết hôn, mới có thể đột nhiên muốn buông tay một lần.

"Cho nên, mẹ hi vọng con có thể sớm gặp được người phụ nữ khiến mình động lòng, cũng nghĩ biện pháp lấy được sự ủng hộ của ba con và bà ngoại con. Dĩ nhiên, bất luận như thế nào nhất định mẹ sẽ ủng hộ con. Còn ông ngoại và bà ngoại con nữa, nhất định cũng sẽ đứng về phía con." Mẹ Đông Lí nhẹ nhàng cầm tay Đông Lí Lê Hân, ánh mắt kiên định, giống như Đông Lí Lê Hân đã gặp người phụ nữ định mệnh đó.

Đông Lí Lê Hân miễn cưỡng giương khóe miệng, trả lời: "Cám ơn mẹ."

Mẹ Đông Lí vốn không muốn nói gì nữa, nhưng khi bà nhìn thấy Đông Lí Lê Hân vẫn như cũ khẽ chau chân mày thì không nhịn được lại nhắc nhở mấy câu. "Hân Hân, nếu con nhất định phải dùng tới phương pháp nhờ người để hộ để thoát khỏi sự can thiệp của ông nội con, vậy con nhất định phải nghĩ biện pháp, từ khi mới bắt đầu thì tiến hành kín đáo, không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy được động tĩnh của con. Nếu không, coi như đứa bé sắp ra sinh, cũng nguy hiểm như nhau."

Nghe vậy, chân mày Đông Lí Lê Hân nhất thời khép lại chặt hơn. Hân vốn chỉ là suy nghĩ khả năng một chút, nhưng hiện tại xem ra, hân phải suy nghĩ và hành động cẩn thận rồi.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Đề Nghị Ở Chung

Vội vàng ăn xong cơm tối, Đông Lí Lê Hân lập tức cáo biệt mẹ của hẳn. Sau đó một bên hẳn liên lạc với Ưng Tĩnh Phong, vừa nhanh chóng lái ô tô chạy về nhà.

Nhận được điện thoại của Đông Lí Lê Hân, lúc này Ưng Tĩnh Phong cười vô cùng gian trá.

Tay chân hẳn lưu loát theo phân phó của Đông Lí Lê Hân chạy trước đến nhà Lan Sơ, đem Lan Sơ từ trong căn hộ của cô đẩy ra ngoài nhét vào xe. Tiếp đó hẳn dựa vào một tinh thần bát quái đầy ngập nhiệt huyết, nhanh chóng chạy về phía nhà Đông Lí Lê Hân.

Tốc độ xe Ưng Tĩnh Phong khá cao, ngược lại thành công dời đi lực chú ý của Lan Sơ. Cho nên lần này Lan Sơ cũng không có bày tỏ bất mãn.

Trước mắt, bảo bối trong bụng của cô đã càng ngày càng lớn. Mang thai thời kỳ cuối rất dễ rơi vào trầm cảm, làm cho cô gần như đạt đến tình hình đứng ngồi không yên. Ngay cả giấc ngủ của cô cũng không tốt, cũng không cách nào tránh khỏi bị ảnh hưởng cực lớn. Vì vậy, tâm tình của cô cũng theo đó bắt đầu nhấp nhô bất định.

Lo lắng đề phòng mắt thấy Ưng Tĩnh Phong từ phố xá sầm uất một đường tốc độ cao lái đến vùng ngoại ô vắng vẻ, rồi đến khu rừng Đông Lí Lê Hân ở. Rốt cuộc khi Ưng Tĩnh Phong chậm rãi dừng xe lại thì cuối cùng Lan Sơ cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đồng thời trên thân thể là không cảm giác thoải mái, lại làm cô không nhận được phiền não.

Bởi vì Đông Lí Lê Hân tạm thời quyết định muốn gặp Lan Sơ, cho nên đầu bếp nhà hắn đã sớm tan việc đi về nhà.

Lan Sơ lòng tràn đầy mong đợi cho là sẽ có thức ăn ngon, nào có thể đoán được, đầu lại đựng đồ thùng nước lạnh lớn. Thất vọng thêm bất mãn, không thể nghi ngờ khiến cho cảm xúc của cô càng thêm trở nên phiền não bất an.

"Tiểu Hân Hân, tiểu Hân Hân, bọn mình tới rồi ——!" Ônng Tĩnh Phong không để ý đến tâm tình vô cùng không tốt của Lan Sơ, tự nhiên vừa gọi tên tuổi Đông Lí Lê Hân, vừa hưng phấn xông về đại sảnh.

Lan Sơ vẻ mặt như đưa đám, dưới sự giúp đỡ của người giúp việc cởi áo khoác ra. Sau đó, một mình từng bước một đi đến trong đại sảnh. Hành động của cô cũng đã bất tiện như vậy rồi, Đông Lí Lê Hân còn giày vò tới giày vò lui cô là có ý gì? Có chuyện gì không thể trực tiếp nói ở nhà trọ của cô? Hơn nữa còn hẹp hòi ngay cả món ăn ngon này nọ cũng không chuẩn bị cho cô.

"A, đúng rồi, Lan tiểu thư, mời cô ngồi." Ônng Tĩnh Phong đợi nửa ngày, cũng không thấy Đông Lí Lê Hân xuống lầu, thế này mới ý thức được hình như chính mình có chút quá đáng khi bỏ quên Lan Sơ người phụ nữ có thai này. Hắn vội vã vừa khoa tay múa chân ra dấu tay xin mời Lan Sơ ngồi, vừa kêu người giúp việc đi chuẩn bị thức uống cùng điểm tâm cho Lan Sơ.

Lan Sơ liếc Ônng Tĩnh Phong một cái, không có đáp lời. Chuyển bước chậm rãi đi bộ xung quanh đại sảnh. Hiện tại cô rất không thoải mái, không tâm tình, cũng ngồi không yên.

Ônng Tĩnh Phong có chút xấu hổ, chỉ có thể tự mình đi lên lầu đem đồ trong lê hân cho xin xuống.

Nhà Đông Lí Lê Hân khá yên tĩnh, thật ra thì từ đầu đến cuối Lan Sơ chỉ đặt chân tới. Vậy mà không khỏi có ý định, để cho hắn vừa về đến nhà, liền

chạy về phòng ngủ thay quần áo. Y phục hăn đổi cũng không khác mấy, là một áo choàng tắm trắng noãn mềm mại.

"Cậu ở đây làm gì?" Sài bước đi tới bên ngoài cửa phòng ngủ Đông Lí Lê Hân, Ưng Tĩnh Phong ngay cả cửa cũng không gõ, liền trực tiếp đẩy cửa vào. Vừa hay nhìn thấy Đông Lí Lê Hân buộc dây áo choàng tắm.

Đông Lí Lê Hân lạnh lùng quét Ưng Tĩnh Phong một cái, vừa sửa sang lại cổ áo choàng tắm, vừa đi ra khỏi phòng ngủ.

"Cậu vừa tắm sao? Tại sao lại cố ý đổi lại áo choàng tắm hả?" Ưng Tĩnh Phong không hiểu đi theo sau lưng Đông Lí Lê Hân, dùng ngón tay nhéo nhéo áo choàng tắm trên người của cậu ta. Ừ, quả nhiên chỉ là một áo choàng tắm bình thường. Không có gì khác biệt so với Đông Lí Lê Hân thường xuyên mặc.

Đông Lí Lê Hân không rảnh để ý, bước nhanh xuống lầu.

Lan Sơ vốn là một bụng tức, nhưng khi cô nhìn thấy Đông Lí Lê Hân mặc áo choàng tắm mềm mại, khóe miệng mơ hồ có mím cười xuất hiện ở trước mặt cô thì tức giận bất bình ở đáy lòng cô, nhất thời vơi đi hơn phân nửa. Rất tốt, ghen bảo bối Niếp Niếp của cô, xem ra vẫn rất có hy vọng hoàn mỹ.

Bỗng nhiên chống lại tầm mắt Lan Sơ, tâm tình của Đông Lí Lê Hân không khỏi có chút phức tạp. Muốn cùng cô đi thẳng vào vấn đề, nhưng hai người duy trì đứng nói chuyện tựa hồ sẽ có chút kỳ quái. Vì vậy, hăn mấp máy môi, khó có được khách khí chào hỏi một câu. "Ngồi đi."

Lan Sơ không có ngồi xuống, trực tiếp hỏi: "Lại có chuyện gì?" Cô thật sự không nghĩ ra giữa cô và Đông Lí Lê Hân còn có chuyện gì cần có thể liên lạc. Chú đầu bếp đã tan việc, nhất định không phải là mời tới ăn uống. Nhưng ngoài ra, cô đối với bất luận chuyện gì Đông Lí Lê Hân sắp sửa nói ra đều không cảm thấy hứng thú.

"Tôi muốn cô tạm thời dời đến nơi này ở, đợi đến sau khi đứa bé chào đời sẽ rời đi." Vì không khiến cho cảm xúc Lan Sơ kích động, Đông Lí Lê Hân cố gắng làm lời nói khách khí hơn một chút.

"Tại sao?" Lan Sơ kỳ quái nhìn Đông Lí Lê Hân, chẳng lẽ người này đã biết cô âm thầm nghĩ biện pháp? Nhưng mà làm sao hẳn biết?

"Không có gì, chỉ là vì nghĩ cho an toàn của cô." Đông Lí Lê Hân nói thật. Chỉ là nguyên nhân cụ thể, hẳn không thể nói. Hẳn không hy vọng vô duyên vô cớ làm Lan Sơ khùng hoảng, như vậy đối với sự khỏe mạnh của đứa bé sẽ không có ích lợi gì.

"Không cần." Lan Sơ cự tuyệt vô cùng dứt khoát, "Có bọn Hồng Quyên giúp tôi, tôi vô cùng an toàn. Ở trong nhà này, tôi sợ tôi sẽ mắc phải chứng uất ức." Có lẽ thời điểm sang xuân, nhà Đông Lí Lê Hân sẽ là một ngôi nhà có cảnh vật không tệ. Nhưng vừa đến cuối mùa thu, nơi này liền cô đơn đáng sợ. Không nói đến cô còn có kế hoạch của mình, chính là Đông Lí Lê Hân tổn tiền mời cô tới đây ở, cô cũng sẽ không nguyện ý. Cô tình nguyện một người vui ở trong căn hộ, cũng không cần ở nơi vắng lạnh có thể khiến người sinh ra uất ức này.

Đông Lí Lê Hân không vui nhíu mày, vẫn cố gắng khách khí với Lan Sơ. "Cô có thể tự do hoạt động, chỉ là ở chỗ này mà thôi."

"Không cần." Lan Sơ càng thêm dứt khoát. Cô chợt có chút đồng tình với đầu bếp cùng người giúp việc nhà Đông Lí Lê Hân, công việc của bọn họ mỗi ngày vui ở loại địa phương này, nhất định rất buồn bực rồi.

Uông Tĩnh Phong núp ở một bên, âm thầm dần dần hiểu rõ chân tướng. Hẳn gần như đã có thể hoàn toàn khẳng định, ba của Đông Lí Lê Hân nhất định là biết được tin tức gì, mới có thể đặc biệt chạy đến công ty tìm Đông Lí Lê Hân nói chuyện. Nếu không, Đông Lí Lê Hân không thể nào vô duyên vô cớ nói yêu cầu với Lan Sơ. Nếu là như vậy, vậy tình cảnh của Lan

Sơ thật sự vô cùng nguy hiểm. Nghĩ đến đây, Uông Tĩnh Phong không nhịn được bật thốt lên. "Lan tiểu thư, cô nên nghe theo thôi."

Nghe vậy, không chỉ Đông Lí Lê Hân, ngay cả Lan Sơ cũng không nhịn được có chút phát điên. Uông Tĩnh Phong người này là thế nào? Đang êm đẹp nổi điên làm gì?

Nhận được hai đạo ánh mắt tràn đầy phản hận, lúc này Uông Tĩnh Phong mới phản ứng được mình đã nói những gì. Hắn không khỏi cười cười xấu hổ, vội vàng chạy đến phòng ăn trốn tránh.

"Tôi không phải vì cô khó khăn, thật sự tôi chỉ là vì nghĩ cho an toàn của cô." Trái qua náo loạn của Uông Tĩnh Phong như vậy, giọng của Đông Lí Lê Hân bất tri bất giác vừa mềm ba phần. Hắn không hy vọng đứa bé gặp chuyện không may, đồng dạng cũng không hi vọng bởi vì lý do của chính mình, mà khiến Lan Sơ vô duyên vô cớ gặp nguy hiểm tính mạng. Hắn không hy vọng mình vì vậy trong lòng vĩnh viễn ghim một cây gai.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Anh Thật Tốt

Lan Sơ khẽ vuốt ve bụng, vẻ mặt thành thật trả lời: "Tôi biết nhưng mà tôi lại cũng thật sự rất không thích nhà anh, nếu như mà ngày ngày cuộc sống của tôi mang theo cảm giác uất ức, đối với đứa bé là không an toàn." Cô cũng không nói láo, thật sự cô rất không thích nhà Đông Lí Lê Hân. Mặc dù trong nhà anh ta có một vị đầu bếp rất biết nấu ăn.

Đông Lí Lê Hân yên lặng nhìn Lan Sơ, trong lúc nhất thời không biết nên tiếp tục khuyên thế nào. Thật ra thì hẳn hoàn toàn có thể không để ý đến nguyện vọng của Lan Sơ mà áp đặt cô. Nhưng là tựa hồ hẳn cũng không muốn làm như vậy.

"Nếu như không có chuyện gì khác nữa, hiện tại có thể để cho Uông tiên sinh đưa tôi trở về sao? Tôi mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi." Lan Sơ lặng lẽ đợi chốc lát. Thấy Đông Lí Lê Hân chỉ là nhìn mình không nói lời nào, liền chuẩn bị cáo từ rời đi. Bên ngoài lại lạnh vừa tối, cô thật sự rất muốn có thể mau chút chui vào trong ổ chăn ấm áp ngủ ngon.

Đông Lí Lê Hân có chút chần chừ, cuối cùng nhưng vẫn là gật đầu.
"Được rồi."

Lấy được sự cho phép của Đông Lí Lê Hân, Lan Sơ lập tức xoay người đi ra khỏi đại sảnh. Ở trong phòng ăn sau khi tìm được Uông Tĩnh Phong, vội vàng thúc giục nhanh đưa mình về nhà.

Uông Tĩnh Phong nhìn phương hướng Đông Lí Lê Hân trong đại sảnh một chút, thấy hẳn cũng không có bất kỳ ý tứ phản đối, lúc này mới yên tâm đưa Lan Sơ về nhà. Còn thật là khó khăn thế nhưng Đông Lí Lê Hân

lại thỏa hiệp với Lan Sơ. Đối lại ngày trước, cậu ta tuyệt sẽ không thương lượng khách khí với Lan Sơ như vậy, càng sẽ không thỏa hiệp.

Sau khi Lan Sơ và Uông Tĩnh Phong đi không bao lâu, người giúp việc cũng tan việc rời đi. Biệt thự trống trải, chỉ còn lại có một mình Đông Lí Lê Hân.

Yên lặng trở lại phòng ngủ, sau đó tắm nước nóng. Lần nữa khoác áo choàng tắm Đông Lí Lê Hân không hiểu đi tới trước cửa sổ đứng yên. Nhìn vườn hoa dưới lầu bị ánh đèn càng làm nổi bật thêm tái nhợt, tâm tình của hắn chợt thay đổi có chút phức tạp. Khó trách Lan Sơ không muốn ở nơi này, xác thực vắng lạnh làm cho người ta sinh ra tâm tình uất ức khó có thể tiêu trừ. Đợi đến sau khi đứa bé ra đời, hắn không phải nên đổi chỗ khác sao? Hay để cho trong nhà này nhiều người làm hơn một chút?

Trong lòng hơi suy nghĩ một chút, Đông Lí Lê Hân đột nhiên lấy di động, bấm số điện thoại của đầu bếp.

Kể từ sau khi mẹ của hắn trở lại, hắn gần như không ăn cơm ở nhà. Chẳng bằng trước hết để cho đầu bếp đến bên kia làm cho Lan Sơ. Tiếp xúc như vậy có thể bước đầu bảo đảm an toàn của Lan Sơ, lại làm cho cô ấy vui vẻ. Ngược lại là một phương pháp xử lí vẹn toàn đôi bên.

Đối với an bài của Đông Lí Lê Hân, chú đầu bếp cao hứng cực kỳ. Vừa rạng sáng ngày thứ hai liền chạy tới nhà trọ Lan Sơ báo cáo.

Lan Sơ đang ngủ mơ mơ màng màng, thời điểm mở cửa nhìn người tới lại là chú đầu bếp, cô còn tưởng rằng mình đang nằm mơ. Cô không khỏi vuốt vuốt hai mắt của mình, phát hiện người mình thấy vẫn là chú đầu bếp thì rốt cuộc cô hiểu rõ tưởng niệm hai chữ này có lực rất cường đại. Xem ra, cô quá tưởng niệm chú đầu bếp làm thức ăn ngon rồi, cho nên, mới có thể sinh ra ảo giác. Vì vậy, Lan Sơ quả quyết quyết định đóng cửa tiếp tục

ngủ. Cô nghĩ, đợi sau khi cô tỉnh ngủ, cô cũng sẽ không nhìn thấy ảo giác nữa.

Thấy thế, chú đầu bếp vội vàng chen vào nhà. "Tiểu Lan, cháu mau tỉnh lại, là chú a, chú là chú đầu bếp a, cháu không nhận ra chú sao?" Nhìn đáng dấp, đứa nhỏ này hẳn là ngủ mơ hồ.

Lan Sơ nhất thời trừng lớn cặp mắt, vây quanh chú đầu bếp trên dưới không ngừng quan sát. "Chú thật sự là chú đầu bếp? Cháu không có mộng du!"

Chú đầu bếp cười ha hả trả lời: "Cháu không có nằm mộng, chú thật sự chính là chú đầu bếp." Ông rất thích phản ứng của Lan Sơ, mỗi lần chỉ cần vừa nhìn thấy Lan Sơ, ông sẽ cảm giác mình sống kiếp đầu bếp không tính là sống uổng phí.

"Nhưng là, nhưng là làm sao chú sẽ đến chỗ này?" Lan Sơ cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc là chú đầu bếp không thể nhìn được nữa tự mình từ chức rồi, vẫn là Đông Lí Lê Hân đó phí của trời cho người đầu bếp tốt như vậy nghỉ việc?

Chú đầu bếp vẻ mặt cứng chiều vuốt vuốt tóc Lan Sơ, giải thích: "Là Đông Lí tiên sinh để cho chú tới đây, hẳn nói đoạn thời gian này hẳn căn bản sẽ không ăn cơm ở nhà, trước tạm thời để cho chú đến đây làm. Thuận tiện có thể chăm sóc cuộc sống thường ngày của cháu một chút." Nếu là Lan Sơ là con gái của ông thật là tốt biết bao, hẳn tập trung tinh thần nghiên cứu tài nấu nướng, đã sớm bỏ quên chuyện lớn cả đời của mình. Hiện tại người đã trung niên, mỗi lần nhìn thấy Lan Sơ, ông cũng sẽ nhìn không được âm thầm cảm khái. Năm đó nếu ông bớt chút thời gian nói chuyện yêu đương, kết hôn, trước mắt không chừng ông cũng sớm làm ông nội hoặc là ông ngoại rồi.

"A, vậy sao?" Lan Sơ có chút không dám tin tưởng nháy hai cái mắt, trong lòng hơi có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới Đông Lí Lê Hân tên kia vẫn rất tỉ mỉ. Chú đầu bếp đến đây, làm cho cô có lộc ăn, về mặt sinh hoạt nhất định có thể chăm sóc cho cô.

"Cháu nói cháu xem, bụng cũng lớn như vậy rồi, thế nào cũng không có người giúp một tay chăm sóc một chút, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì làm thế nào?" Chú đầu bếp trách nhẹ nhàng chọc chọc cái trán của Lan Sơ, mang theo nguyên liệu nấu ăn tự nhiên đi tới phương hướng phòng bếp.

"Không tồi á." Lan Sơ cười mị mị đi theo sau lưng chú đầu bếp, trong lòng đặc ý gần như muốn tỏa ra rồi.

Chú đầu bếp không hổ là đầu bếp giỏi bậc nhất, lần đầu tiên tới nhà Lan Sơ, thao tác có thể nhanh chóng thuần thục trong phòng bếp của Lan Sơ.

Lan Sơ đặc ý dán lên cửa phòng bếp, nhìn chú đầu bếp bận rộn ở trong phòng bếp, đột nhiên, cô cảm thấy hình như mình nên gọi điện thoại nói tiếng cảm ơn với Đông Lí Lê Hân. Thời điểm nói chuyện tối ngày hôm qua, thái độ cô đối với Đông Lí Lê Hân hình như có chút không khách khí. Hôm nay ngược lại vừa đúng có thể mượn chuyện của chú đầu bếp, cùng hẳn khơi thông một chút.

Thân tùy tâm động, Lan Sơ lập tức tìm số điện thoại của Đông Lí Lê Hân gọi đi.

"Xảy ra chuyện gì?" Vừa nhìn thấy trên màn ảnh điện thoại cá nhân hiển thị số điện thoại gọi tới là của Lan Sơ thì Đông Lí Lê Hân lập tức nhấn nút trả lời.

Cảm giác hình như mình hù dọa Đông Lí Lê Hân, Lan Sơ vội vàng trấn an, "Không có gì không có gì, tôi chỉ muốn nói với anh tiếng cảm ơn."

"Đầu bếp đã qua?" Đông Lí Lê Hân thở phào nhẹ nhõm, hẳn còn tưởng rằng là có người nào đuổi theo đầu bếp đến, đã đến nhà trọ Lan Sơ trước.

"Ừ, mới vừa đến , cái đó, cảm ơn anh, anh thật tốt." Lan Sơ nhin không được mặt mày hớn hở, trong giọng nói rõ ràng để lộ ra cô rất vui sướng.

Giọng nói Đông Lí Lê Hân lạnh lẽo, trả lời: "Tôi chỉ phải không muốn ủy khuất đứa con của tôi."

"Hắc hắc. Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ thả bụng để ăn, tuyệt sẽ không ủy khuất Bảo Bối." Lan Sơ cười thấy rằng không thấy mắt, giống như là nhật được bảo bối lớn gì.

Đông Lí Lê Hân hỏi: "Còn có việc sao?" Nếu là không có việc gì, hẳn nên ra cửa.

"Không có, cảm ơn, hẹn gặp lại." Nói xong, Lan Sơ vô cùng vui vẻ cúp điện thoại. Không tệ không tệ, ánh mắt của cô quả nhiên là một chút vấn đề cũng không có. Hiện tại nghiên cứu kỹ, gen của Đông Lí Lê Hân cũng vẫn còn vô cùng hoàn mỹ.

Yên lặng buông điện thoại trong tay, khóe miệng Đông Lí Lê Hân bất tri bất giác giương lên một tia cười yếu ớt. Cái an bài này, xem ra rất hợp lý . Ít nhất Lan Sơ hình như là vui vẻ sắp hồng.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Để Cho Cô Nghịch Tuyệt

Nhưng mà sự vui vẻ của Lan Sơ cũng không kéo dài quá lâu.

Vào sáng sớm tuyết rơi như lông ngỗng, Lan Sơ cãi nhau với chú đầu bếp thích nhất.

Lan Sơ một lòng muốn đi ra ngoài nghịch tuyết, nhưng là nói gì chú đầu bếp đều cũng không đồng ý. Ngăn ở cửa trước, mặc cho Lan Sơ nói toạc miệng lưỡi cũng không chịu nhượng bộ. Vì vậy hai người cứ giằng co như vậy, ai cũng không chịu nghe đối phương, ai cũng không chịu nhường cho đối phương trước. Tranh chấp tới tranh chấp đi, cứ như vậy tranh chấp một buổi sáng.

Cuối cùng, Lan Sơ thật sự là mệt mỏi, thở phì phò xoay người ở trong phòng khách ngồi xuống. Lại giận dữ không chịu ăn điểm tâm. Mặc cho chú đầu bếp dụ dỗ, dẫn dụ thế nào, cô chính là không ăn.

Chú đầu bếp không có biện pháp, chỉ có thể giấu diếm Lan Sơ gọi điện thoại cầu cứu Đông Lí Lê Hân. Không nghĩ tới, Đông Lí Lê Hân không chút do dự đáp ứng. Nhưng điều kiện tiên quyết là Lan Sơ không thể ở bên ngoài nghịch tuyết, chỉ có thể đến nhà hẳn chơi.

Cúp điện thoại, chú đầu bếp vội vàng từ trong phòng bếp đi ra. Chen đến bên người Lan Sơ, khuyên bảo: "Được rồi được rồi, đừng nóng giận, chú vừa mới hỏi Đông Lí tiên sinh, cậu ấy nói cháu có thể nghịch tuyết. Chỉ là, phải chơi ở nhà cậu ấy. Được không?"

"Tại sao đến nhà hẳn mới có thể chơi?" Lan Sơ cau mày, vẻ mặt không hiểu. Tại sao cô muốn nghịch tuyết, cũng bị ép buộc đến nhà Đông Lí Lê

Hân mới có thể chơi? Chẳng lẽ tuyết nhà anh ta quý báu hơn một chút?

"Cháu đi thì biết." Chú đầu bếp cười thần bí, không tình giải thích. Ông bưng đĩa lên lần nữa, giống như hấp dẫn giơ giơ trước mặt của Lan Sơ, cười mị mị nhìn cô.

Lan Sơ cũng không còn suy nghĩ nhiều, dù sao được chơi là được. Giải quyết vấn đề rồi, cô thật vui vẻ liền ăn sạch sẽ bữa ăn sáng tương đối phong phú chú đầu bếp làm.

Lan Sơ ăn xong bữa ăn sáng không bao lâu, Uông Tĩnh Phong kịp thời chạy tới nhà trọ cô. Đón chú đầu bếp và Lan Sơ cùng đến nhà Đông Lí Lê Hân.

Thời điểm còn chưa tới nhà Đông Lí Lê Hân, Lan Sơ liền hiểu ra. Khó trách Đông Lí Lê Hân sẽ nói ra yêu cầu kỳ quái như vậy, độ dày tuyết đọng trong thành phố và ngoại thành rõ ràng không giống nhau. Hơn nữa, tuyết đọng trong thành phố phần lớn đã bị công nhân bảo vệ môi trường quét dọn. Căn bản là không có cái gì để chơi. Nhưng ngoại thành lại bất đồng, trừ tuyết đọng trên đường lớn sẽ bị dọn dẹp sạch sẽ, tuyết đọng hai bên đường đi hoàn toàn không có người để ý. Nếu chơi cái này đương nhiên vẫn là ngoại thành càng đã ghiên hơn một chút.

Trong nháy mắt khi Uông Tĩnh Phong chậm rãi lái xe vào nhà Đông Lí Lê Hân, Lan Sơ lập tức vui mừng trừng lớn cặp mắt.

Không nghĩ tới bão tuyết rơi xuống, vườn hoa nhà Đông Lí Lê Hân lập tức thay đổi thành một bộ dáng khác. Tuyết đọng dày cộm nặng nề, chẳng những che giấu cuối mùa thu mênh mông, trắng xóa vô tận còn làm nổi bật nhà Đông Lí Lê Hân. Mà thú vị nhất chính là, không có bất kỳ người nào tới phá hư tầng tuyết dày này. Ngay cả nhiệt huyết sôi trào như Lan Sơ cũng không nhịn được có chút không muốn đi phá hư.

Thấy Lan Sơ từ khi xuống xe, thủy chung cũng không nhúc nhích, chú đầu bếp không nhịn được khe khẽ đẩy đẩy bả vai của cô, hỏi: "Thế nào? Không phải là cháu muốn nghịch tuyết sao? Thế nào ngây ngốc bất động à?"

Lan Sơ chống đôi mắt sáng lóng lánh, cảm khái vô hạn trả lời: "Quá đẹp! Cháu không nở." Tuyết như vậy, chỉ vì có bầu trời, nhân gian kia được nhìn mấy lần? Xinh đẹp làm cho cô cũng không biện pháp đi hạ độc thủ rồi.

"Ha ha. Không có sao, chơi đi, tuyết rơi xuống, lại dày gấp đôi được rồi. Trên núi không thể so với trong thành phố, nơi này nhiệt độ thấp hơn một chút, tuyết cũng sẽ càng nhiều hơn một chút." Chú đầu bếp sáng tỏ cười cười, quả thật, tuyết đọng ở nhà Đông Lí Lê Hân so với trong thành phố xinh đẹp hơn. Chỉ là, tuyết đẹp đến nữa, cũng vẫn là muốn mau chóng chơi đùa. Nếu không, đợi đến thời điểm tuyết đọng tan ra thì cái gì cũng không có.

"Chú, cảm ơn chú." Lan Sơ vể mặt cảm kích nhìn về phía chú đầu bếp, trong lòng đối với ông kính yêu lại thêm mấy phần. So với mẹ dạ xoa của nàng mà nói, vẫn là chú đầu bếp đáng yêu hơn một chút.

Chú đầu bếp vuốt vuốt cái mũ Lan Sơ trả lời: "Muốn cảm ơn phải đi cảm ơn Đông Lí tiên sinh, nếu anh ta không đồng ý, cháu cũng không thể tới đây." Đông Lí Lê Hân trừ tính tình quá lạnh một chút, thật đúng là không có vấn đề gì khác. So với những đại thiếu gia cả ngày an chơi lu bù mà nói, Đông Lí Lê Hân quả thực là tốt hơn rất nhiều.

"A." Lan Sơ gật đầu một cái. Điểm này không cần chú đầu bếp nhắc nhở, cô cũng sẽ nhớ.

"Chú đi làm cho cháu chút canh nóng, cháu và Uông tiên sinh chơi trước đi, phải cẩn thận một chút." Chú đầu bếp cười cười, nhắc chân vào phòng. Loại khí trời này, uống canh nóng là thoải mái nhất rồi.

Lan Sơ giống như hạ quyết tâm vậy, dùng sức nắm tay. Tiếp đó, cô cẩn thận, cực kỳ quý trọng, từng bước từng bước, nhẹ nhàng, đi từ từ đến trong hoa viên. Tuyết đọng nhà Đông Lí Lê Hân rất dày, so với trong thành phố dày chỉ bằng một phần tư mức này. Cô một cước đạp lên, tuyết đọng cũng có thể đến bắp chân của cô.

Uông Tĩnh Phong mặc một cái áo lông màu đen, mặt buồn bực đứng ở trước xe hăn, nhìn chăm chăm Lan Sơ chậm rãi chơi đùa ở trong hoa viên. Hăn vốn suy nghĩ vì sao Đông Lí Lê Hân lại tốt như vậy đột nhiên cho hăn nghỉ một ngày, thì ra là vì bảo hăn đi làm bảo mẫu cho mẹ đứa con của cậu ta. Nếu như cậu ta không yên lòng thì tự mình sang đây xem a. Làm gì sai khiến người trợ lý cực kỳ hoàn mỹ như hăn tới làm bảo mẫu? Quả thật chính là lãng phí tài nguyên, lãng phí nhân tài.

Nhưng mà, bất luận Uông Tĩnh Phong có bao nhiêu không muốn, nhưng hành động vẫn làm đến nơi đến chốn. Trợn to hai mắt, giống như máy theo dõi vẫn nhìn chăm chăm Lan Sơ, chỉ sợ tay chân cô cũng kèngh ngã xuống bị thương.

Rất mừng là trong vườn hoa tuyết đọng rất dày, cũng không trượt. Cho nên, Lan Sơ thận trọng chơi nửa ngày, cũng không có xuất hiện bất kỳ tình huống nguy hiểm nào. Huống chi cô lại thấp, lại có tuyết đọng giảm xóc. Coi như cô có ngã xuống cũng sẽ không có chuyện gì.

Nhưng là ông trời không tốt, Lan Sơ mới chơi một lúc, bão tuyết lại bắt đầu bùng bình rơi xuống như là lông ngỗng nhẹ bay. Đối mặt với bông tuyết càng rơi xuống càng dày đặc, Lan Sơ chỉ có thể bất đắc dĩ vào nhà trước.

Lúc này, chu đầu bếp lập tức săn sóc bưng tới một chén canh cá nóng hồi thơm ngào ngạt tới cho cô. Lan thổi vài hơi liền uống toàn bộ.

Thấy thế, Ông Tĩnh Phong bất mãn tới cực điểm. Tại sao Lan Sơ có canh nóng uống thế nhưng hắt lại chưa? Nếu không phải là hắt một mực bên ngoài gió thổi, nhìn chăm chăm Lan Sơ, không chừng Lan Sơ đã xảy ra chuyện gì. "Tại sao không có phần của cháu? Cháu cũng muốn như vậy!"

"Ha ha. Được được được, tôi lập tức đi làm cho cháu." Chú đầu bếp cười ha hả gập đầu một cái, liền vội vàng xoay người đi vào phòng bếp múc canh cho Ông Tĩnh Phong. Nhiều người, chính là náo nhiệt. Nhiều người, ăn cơm mới ngon. Việc nấu cơm này của ông, cũng sẽ thêm bận rộn.

Lan Sơ sau khi một hơi uống hai chén canh cá lớn, lập tức chạy tới trong đại sảnh chờ đợi. Cô hi vọng tuyết có thể sớm ngừng một chút, để cô có thể có nhiều thời gian ở bên ngoài chơi tuyết hơn một chút.

Vậy mà, ông trời vẫn không tốt như cũ. Tuyết chẳng những không có chút dấu hiệu nào muốn dừng lại, ngược lại càng rơi xuống càng lớn, càng rơi xuống càng nhiều. Mặc dù ở bên trong phòng xem cảnh tuyết, tâm tình cũng không tệ, nhưng Lan Sơ vẫn còn kỳ vọng có thể hòa mình vào trong cảnh tuyết. Cô thích mùa tinh khiết này, thích loại màu sắc tinh khiết này hơn.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Một Chút Tình Cảm

Càng mong đợi, thì càng thất vọng. Như Lan Sơ lúc này, cho đến gần tối rồi cuộc mới chờ đến lúc tuyết ngừng.

Cô vốn chỉ là tới nhà chơi tuyết, kết quả chẳng những ăn cơm trưa ở nhà Đông Lí Lê Hân, lại còn ngủ trưa ở nhà hẳn. Mà khi tuyết dừng lại, Uông Tĩnh Phong liền tự mình rời đi trước, giữ cô ở nhà Đông Lí Lê Hân.

Đối với việc này, Lan Sơ cũng không có ý kiến gì. Một ngày tuyết rơi, đường nhất định rất trơn. Uông Tĩnh Phong tự mình lái xe cũng nguy hiểm thập phần, huống chi còn phải mang theo cô người phụ nữ có thai này. Còn nữa, thay vì ngày thứ hai giày vò anh ta đưa tới đây chơi tuyết, không bằng cô ở nhà Đông Lí Lê Hân một đêm, coi như là tạm thời đi du lịch.

Chỉ là, Lan Sơ không nghĩ tới Đông Lí Lê Hân lại về nhà sớm. Cô vừa mặc xong áo khoác, còn chưa kịp ra cửa, đã thấy Đông Lí Lê Hân cả người mang theo khí lạnh từ bên ngoài đi vào cửa chính.

Một vào một ra hai người đột nhiên đối với mặt với nhau, cũng không nhìn được ngậy ngấn.

"Anh đã về rồi." Trước khi Lan Sơ phản ứng kịp, khóe miệng lập tức giương lên, nhiệt tình lên tiếng chào Đông Lí Lê Hân.

"Ừ." Đông Lí Lê Hân sững sốt, gật đầu một cái. Thấy bộ dáng Lan Sơ phải ra khỏi cửa, không khỏi thuận miệng hỏi một câu. "Bây giờ cô muốn làm cái gì?"

"Đi chơi tuyệt." Lan Sơ nói thật, cô đã đợi một ngày, lần này không chơi đủ vốn cô tuyệt không bỏ qua.

Đông Lí Lê Hân nhú nhú mày, lại hỏi: "Ăn cơm tối chưa?"

"Còn chưa ăn." Lan Sơ lắc đầu một cái, hiện tại cô nào có tâm tình ăn cơm tối. Hơn nữa chú đầu bếp cả ngày đã làm cho cô rất nhiều món ăn ngon này nọ. Coi như không đúng giờ ăn cơm tối, bụng của cô cũng có thể chống đỡ một phen.

"Trước tiên ăn cơm tối rồi lại chơi nữa, buổi tối nhiệt độ thấp, đói bụng, sẽ lạnh hơn, dễ dàng bị lạnh." Đông Lí Lê Hân khó có được kiên nhẫn như vậy, mặc dù hẳn cảm giác tỷ lệ Lan Sơ sẽ lạnh cơ hồ bằng không. Chỉ là, có chuẩn bị luôn là vô hại. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Loại thời điểm này ngã bệnh, cũng không dễ xử lý.

"A, được rồi." Lan Sơ suy nghĩ một chút, thuận theo gật đầu một cái.

Dù sao tuyết đã ngừng, ăn xong cơm tối rồi chơi nữa cũng không cản trở. Vì vậy, Lan Sơ cởi áo khoác xuống, đi đến phòng ăn. Bây giờ cô đối với nhà Đông Lí Lê Hân gần như cũng đã quen thuộc cánh cửa quen đường rồi.

Đông Lí Lê Hân cởi áo khoác, sau đó vô cùng tự nhiên theo vào phòng ăn. Hẳn vốn là phải bồi mẹ của hắn cùng nhau ăn cơm tối, nhưng một loại ý nghĩ cực kì khó hiểu khiến cho hắn chủ động hủy bỏ cuộc hẹn cùng mẹ hắn. Sớm trở về nhà.

Lan Sơ căn bản cũng không quan tâm Đông Lí Lê Hân có ở đây hay không, ôm chén chính là ăn không ngừng.

Nhìn lại Đông Lí Lê Hân, tuyệt đối là ưu nhã vô cùng. Hắn thỉnh thoảng sẽ dùng dư quang khóe mắt nhìn Lan Sơ một chút, nhưng cũng không ngăn cản phương pháp thưởng thức khoa trương của Lan Sơ. Cũng chưa từng cảm thấy có cái gì không ổn. Lan Sơ mang thai tưởng ăn so với quỷ chết

đôi rất giống nhau, những hành động làm bộ làm tịch kia, càng làm cho người ta buồn nôn ghê tởm.

Một phen tiêu diệt sạch sẽ cơm tối, Lan Sơ đã nhịn không được liền xông ra ngoài.

Đông Lí Lê Hân lập tức như cố ý lại giống như vô tình từ từ đi theo ra ngoài. Nhưng hẳn cũng không có làm cái gì, chỉ là đứng cách xa một chút, lẳng lặng nhìn Lan Sơ chơi tuyết.

Đầu bếp cùng người giúp việc làm xong chuyện của từng người, sau đó liền lần lượt cũng tan việc đi về nhà.

Bên trong biệt thự to như vậy, chỉ còn lại có hai người là Đông Lí Lê Hân cùng Lan Sơ. Chỉ là rất dễ nhận thấy, Lan Sơ chuyên tâm chơi tuyết cũng không có cảm thấy không hợp lí ở chỗ nào. Nửa giám thị nửa phòng bị Đông Lí Lê Hân, cũng không có nghi ngờ nghĩ tới cái gì.

Lan Sơ ở bên ngoài ngây người thật lâu đều không nguyện ý trở về nhà. Đông Lí Lê Hân cũng không thúc giục, một mực yên lặng nhìn cô, để ngừa xảy ra ngoài ý muốn.

Đêm, từ từ buông xuống. Cho đến khi cảm giác trên người có chút lạnh, cuối cùng Lan Sơ mới lưu luyến không rời đi vào trong nhà.

Đông Lí Lê Hân thở phào nhẹ nhõm, từ từ cũng trở về nhà.

Sau khi vào nhà, hai người cũng không có cùng xuất hiện. Một hài lòng đi vào phòng khách, một là có chút mệt mỏi trở về phòng ngủ của mình. Hai người đều ở trong phòng làm chuyện của mình, ai cũng không có ra khỏi cửa phòng quá nửa bước.

Lan Sơ thoải mái dễ chịu ngâm mình trong nước nóng, sau đó liền lười biếng vùi ở trong phòng khách, thích thú xem TV, ăn điểm tâm, uống thức

uống nóng. Cũng thỉnh thoảng nhìn về phía cửa sổ. Tuyết đọng làm nổi bật, khiến sắc trời ngoài cửa sổ xem ra cũng không quá đen. Lan Sơ nhìn một chút, không khỏi lại có chút rộn rạo.

Tiếp đó, cô liền chân tùy tâm động. Sau khi bao thật chặt lấy mình, liền lạng lẽ ra khỏi phòng khách. Kết quả lại mắc kẹt ở trước cửa. Cô không biết cửa nhà Đông Lí Lê Hân mở thế nào. Đoán chừng thời điểm Đông Lí Lê Hân vào nhà, đã khóa cửa ra vào hết rồi.

"Còn muốn chơi sao?"

Đột nhiên, giọng nói Đông Lí Lê Hân không hề phòng bị vang lên ở sau lưng Lan Sơ, dọa Lan Sơ sợ hết hồn. Cô có chút chột dạ quay đầu lại nhìn về phía Đông Lí Lê Hân, cười đùa gật đầu một cái."Hắc hắc. Ừ."

"Bây giờ đã khuya lắm rồi, chỉ có thể chơi một lúc thôi." Đông Lí Lê Hân có chút bất đắc dĩ, nhưng không có ngăn cản. Dù sao đang ở trong vườn hoa, hơn nữa Lan Sơ cũng đã mặc quần áo tốt rồi. Nếu như không để cho cô đi ra ngoài, không tránh khỏi cô lại muốn dằn vò một phen. Chẳng bằng để cho cô đi chơi đủ rồi, tâm tình tốt rồi, cũng sẽ không giằng co nữa.

"Được." Lan Sơ ngoài kinh ngạc, lập tức dùng sức gật đầu một cái. Cô còn tưởng rằng Đông Lí Lê Hân sẽ ngăn cản mình, không nghĩ tới, hẳn thế nhưng lại thông tình đạt lý như vậy. Cô thật là càng ngày càng hài lòng gen của Đông Lí Lê Hân rồi.

Đông Lí Lê Hân nhanh chóng mở cửa, nhất thời Lan Sơ liền giống như thông khí chui ra ngoài. Đông Lí Lê Hân sau khi phủ thêm áo khoác cũng đi theo Lan Sơ cùng đi ra ngoài.

Ban đêm nhiệt độ rõ ràng thấp không ít.

Lan Sơ rút cổ một cái, nhưng vẫn là cố gắng ôm bụng bự của mình, chạy đến trong hoa viên, vui sướng tiếp tục chơi tuyết.

Đông Lí Lê Hân vẫn như cũ đứng ở chỗ không xa nhìn Lan Sơ, mặc cho cô chơi cách gì, cũng không tiến lên quấy rầy. Hắn chỉ hi vọng đứa bé có thể chào đời thuận lợi. Hi vọng Lan Sơ có thể vẫn giữ vững tâm tình tốt như vậy, để cho con trai của hắn có thể lớn lên khỏe mạnh hơn một chút. Chỉ cần cẩn thận hơn một đoạn thời gian nữa, thì bọn họ cũng có thể tự do rồi.

Màu trắng tuyết đọng cùng đèn đường mờ lung, làm nổi bật lẫn nhau, tản mát ra từng cỗ ánh sáng mờ lung. Càng làm nổi bật thêm sự mượt mà của Lan Sơ.

Đông Lí Lê Hân lẳng lặng nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Lan Sơ, đột nhiên cảm thấy, Lan Sơ sạch sẽ thuần túy tựa như màu sắc của tuyết vậy. Cô trừ bỏ yêu làm thí nghiệm khoa học vớ vẩn, trừ thích ăn, trừ trước mắt không có tim không có phổi chơi tuyết, hình như sẽ không có ham mê khác. Cô thậm chí ngay cả bề ngoài của mình cũng không để ý, nếu không phải là bằng hữu của cô kiên quyết tiêu diệt tóc cùng mắt kiếng của cô, có lẽ cô vẫn còn như cũ cách ăn mặc vẫn còn giống bác gái nhạt ve chai.

Sạch sẽ, thật sự cô rất sạch sẽ. Kéo dài một ý nghĩ như vậy, bỗng nhiên ở đáy lòng Đông Lí Lê Hân đã nhận ra một tia cảm xúc có chút không giống như trước. Sự phát hiện này, làm cho hắn lập tức nhú chặt chân mày. Hắn không nên có loại tâm tình này. Nhất định là hắn quá đau lòng, quá lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng Lan Sơ rồi, mới có thể hiểu lầm tâm tình của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Cảm Giác Máy Thai

Giày vò đến đêm khuya, cuối cùng Lan Sơ cũng cảm giác chơi đủ vốn. Vì vậy, cô ngoan ngoãn trở về nhà, chuẩn bị ngủ.

Đông Lí Lê Hân cũng không nói gì, yên lặng thu thập xong tất cả, trở về phòng ngủ của mình chuẩn bị đi nghỉ ngơi. Hăn nghĩ, lần này Lan Sơ cũng sẽ không làm ra hành động gì nữa đi.

Thay áo choàng tắm, Đông Lí Lê Hân cầm quyển sách, nghiêng người dựa vào đầu giường, muốn xem sách để ngủ tiếp. Nhưng không nghĩ rằng, hăn mới lật xem mấy tờ, thì phát hiện hình ảnh trên màn hình máy theo dõi hăn đặt ở trên bàn sách phòng ngủ, lại nổi lên biến hóa.

Đông Lí Lê Hân theo bản năng nhìn lên, chỉ thấy Lan Sơ lén lén lút lút từ trong khách phòng đi ra. Sau đó, như là trộm rón rén đi xuống lầu. Chỉ là trên người cô mặc áo choàng tắm. Cho nên hăn có thể khẳng định, cô không phải muốn đi ra ngoài chơi tuyết. Vậy cô muốn làm gì?

Suy nghĩ một chút, Đông Lí Lê Hân để sách xuống, đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ. Ở trong đại sảnh không nhìn thấy Lan Sơ, trực giác hăn mách bảo phải đến phòng ăn. Quả nhiên ở trong phòng bếp tìm được Lan Sơ. "Cô làm gì vậy?"

Lan Sơ đang chuyên tâm tìm cái gì ăn lại bị Đông Lí Lê Hân đột nhiên xuất hiện dọa cho giật mình. Quay đầu lại nhìn thấy Đông Lí Lê Hân mặc áo choàng tắm giống mình, Lan Sơ vỗ vỗ lồng ngực của mình, hỏi ngược lại: "Sao anh cũng xuống đây? Có phải anh cũng đói bụng hay không?"

Đông Lí Lê Hân ông nói gà bà nói vịt. "Cô đói bụng?" Hân lại có thể bỏ quên vấn đề này, với dáng người Lan Sơ bây giờ nhìn xem, đại khái cô ăn như thế nào cũng không đủ no .

"Ừ, tôi đói đến ngực dán vào lưng rồi, nếu không ăn một chút gì, buổi tối hôm nay tôi cũng đừng nghĩ ngủ." Lan Sơ vừa nói, vừa tiếp tục kiểm tra toàn bộ. Nhưng nàng có thể tìm được đều là đồ cô nhìn một chút cũng không hiểu.

"Đầu bếp có để thức ăn khuya, hôm lại là có thể ăn." Đông Lí Lê Hân nói xong, đi tới trước tủ lạnh. Mở tủ lạnh ra, từ trong tủ lạnh lấy ra hai hộp kín bỏ vào trên bếp lò.

Lan Sơ nhìn hộp kín một chút, lại nhìn Đông Lí Lê Hân một chút, do dự một chút, nhưng vẫn là nhắm mắt nói ra ngoài."Cái đó. Đồ làm bếp nhà anh tôi không biết dùng, cho nên, có thể làm phiền anh hay không." Chỉ là, xác thực cô cũng rất ngượng ngùng, nên không có nói hết lời. Cô giống như thật sự có điểm quá đáng, coi Đông Lí Lê Hân giống như chú đầu bếp phục vụ cô. Vấn đề là nếu như nói không phiền toái Đông Lí Lê Hân, không chừng cô sẽ làm ra nhiều phiền toái hơn.

Đông Lí Lê Hân không trả lời, yên lặng nhìn Lan Sơ, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó.

Lan Sơ bị Đông Lí Lê Hân nhìn một hồi chột dạ, thời điểm đang muốn buông tha, đột nhiên bụng lại bị hung hăng đá một cước. Làm cho cô nhất thời nửa thống khổ nửa hạnh phúc một tay đỡ cái bàn, một tay ôm bụng, từ từ khom người xuống.

"Cô làm sao vậy?" Đông Lí Lê Hân cả kinh, lập tức đi đến bên người Lan Sơ, đôi tay nắm chắc đỡ bả vai Lan Sơ. Tâm tình không khống chế được khẩn trương theo. Cô sẽ không phải là hiện tại muốn sinh đi. Cách ngày sinh dự tính không phải còn có một đoạn thời gian sao?

Lan Sơ liên tiếp hít thở sâu vài hơi, mới thong thả lại sức. Cô vuốt ve bụng của mình, eo lại từ từ thẳng lên. "Một cước này, thật đúng là có lực a."

"Cái gì?" Đông Lí Lê Hân có chút không rõ, rốt cuộc vừa rồi Lan Sơ bị làm sao?

Lan Sơ cười khúc khích gãi gãi tóc, trả lời: "A, không có gì, mới vừa rồi Niếp Niếp dùng chân đá tôi, đoán chừng là nó cũng đói bụng."

Nghe vậy, tầm mắt Đông Lí Lê Hân lập tức rơi vào trên bụng của Lan Sơ.

"Cái đó, có thể làm phiền anh hâm lại thức ăn khuya không?" Mặc dù thật sự rất ngại, nhưng trong mắt Lan Sơ cũng chỉ có thể nhờ Đông Lí Lê Hân thôi. Lần trước cô đã phá hủy toàn bộ phòng bếp nhà Đông Lí Lê Hân rồi, lần này, cô thật sự không dám làm loạn. Còn nữa, bụng cô đã lớn như vậy, thật sự cũng đã bất tiện không thể làm loạn rồi.

"Được." Đông Lí Lê Hân không chút do dự đáp ứng. Tiếp đó, hắn liền xoay người đi trở về cạnh lò bếp, cầm lên hai hộp kín.

Lan Sơ hơi có chút kinh ngạc mà nhìn Đông Lí Lê Hân, người này thế nào càng ngày càng dễ nói chuyện? Chẳng lẽ, đây mới là tính tình thực sự của hắn sao? Vậy tại sao trước kia hắn lại dữ như vậy?

Cảm giác bị Lan Sơ nhìn chăm chăm, tựa hồ khiến Đông Lí Lê Hân không quen, chỉ có thể mở miệng bảo Lan Sơ đi. "Trước tiên cô đến phòng ăn chờ một chút đi, lập tức là xong ngay."

"Cám ơn." Lan Sơ khẽ mím cười, chân thành nói cảm ơn Đông Lí Lê Hân. Sau đó, ngoan ngoãn rời khỏi phòng bếp, đến nhà ăn chờ đợi bữa ăn khuya. Lựa chọn của cô quả nhiên là chính xác, so với Ưông Tĩnh Phong mà nói, gen của Đông Lí Lê Hân hình như là tăng thêm một bậc.

Đưa mắt nhìn Lan Sơ đi ra khỏi phòng bếp, ánh mắt của Đông Lí Lê Hân từ từ mà trở nên có chút phức tạp. Mới vừa rồi là đứa bé đá Lan Sơ một cước sao? Đó là một loại cảm giác như thế nào?

Không ngờ là Lan Sơ cũng không phải đợi lâu. Không bao lâu, Đông Lí Lê Hân liền bưng hai đĩa từ trong phòng bếp đi ra.

Sợ đứa nhỏ trong bụng Lan Sơ sẽ đói chết, tốc độ của Đông Lí Lê Hân tuyệt đối nhanh chóng.

Lan Sơ hai mắt tỏa sáng, cầm đôi đũa lên bắt đầu ăn. Không để ý chút nào tới tầm mắt Đông Lí Lê Hân vẫn quái dị dừng lại ở trên bụng của cô.

Mặc dù Đông Lí Lê Hân rất muốn rời tầm mắt của mình, nhưng như thế nào cũng không chuyển được. Tâm tình kỳ quái khiến cho hắn không nhìn được tò mò vẫn nhìn chăm chăm vào bụng Lan Sơ, giống như là đang mong đợi cái gì.

"Có vấn đề gì không?" Rốt cuộc, Lan Sơ đã cảm thấy có cái gì không đúng. Vừa ngẩng đầu, liền phát hiện Đông Lí Lê Hân đang nhìn chăm chăm bụng mình.

Đông Lí Lê Hân sửng sốt, có chút xấu hổ dời tầm mắt đi, không để ý tới nghi vấn của Lan Sơ.

"A, tôi biết rồi." Lan Sơ đột nhiên bưng tỉnh hiểu ra, cô đột nhiên đứng dậy đến ngồi vào bên cạnh Đông Lí Lê Hân. Sau đó, cô nắm lấy tay trái Đông Lí Lê Hân, đặt lên trên bụng của mình. "Có phải thật sự tò mò cảm giác thai đập hay không? Sờ thì sẽ biết."

Đông Lí Lê Hân kinh ngạc, trong lúc nhất thời lại không biết nên phản ứng như thế nào, liền mặc cho Lan Sơ đem tay trái hắn đặt lên trên bụng của mình.

Ngay tại lúc hấn phân tâm, trong lòng bàn tay hấn bỗng nhiên xuất hiện một xúc cảm vô cùng mềm mại. Tiếp đó là một lực tương đối vừa chạm vào. Chạm rãi, ôn nhu, lặp lại nhẹ nhàng giống nhau. Giống như trực tiếp đánh vào trái tim của hấn, đánh hấn không cách nào khống chế từng trận tim đập nhanh.

"Như thế nào, có phải rất thần kỳ hay không?" Lan Sơ đặc ý cười cười, bảo bối Niếp Niếp của cô rất hiệu dụng. Thường thông qua phương thức như thế để trao đổi cùng cô. Mặc dù loại phương thức trao đổi này, thật sự không thể nào thoải mái.

Đông Lí Lê Hấn không nói gì, hấn yên lặng rút tay mình về, cầm đôi đũa lên ăn khuya.

Lan Sơ có chút kỳ quái, nhưng cũng không có miễn cưỡng. Ngồi trở lại vị trí của mình, tiếp tục bữa ăn khuya của mình. Sau khi ăn xong, cô trực tiếp trở về phòng khách đi ngủ.

Một mình Đông Lí Lê Hấn ngồi im ở trong phòng ăn thật lâu, mới lên lầu chuẩn bị trở về phòng ngủ. Thời điểm khi hấn đi tới lầu hai, hấn theo bản năng dừng bước. Yên lặng đứng một lúc, mới đi tiếp lên lầu, trở lại phòng ngủ của hấn.

Vậy mà khi nằm trên giường, Đông Lí Lê Hấn lại không có chút buồn ngủ nào. Hấn có chút sững sờ nhìn tay trái của mình, xúc cảm nhu nhược kia, vẫn còn dừng lại trong lòng bàn tay hấn như cũ, hơn nữa còn dừng lại ở trái tim của hấn.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Dấu Hiệu Sắp Sinh

Sau khi tuyết rơi, khí trời càng rét lạnh.

Hành động của Lan Sơ đã càng ngày càng bất tiện, vì vậy, cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở nhà, không hề đi loạn khắp nơi nữa.

Dù sao ngày ngày chú đầu bếp cũng sẽ đến nhà cô, cô cũng không thích hợp lẩn qua lẩn lại nữa rồi. Mỗi ngày đọc sách, làm một chút vận động thân thể đơn giản nhẹ nhàng. Tâm sự cùng chú đầu bếp, thưởng thức thức ăn ngon. Thời gian này thật sự cũng không khổ sở, ngược lại trôi qua càng nhanh chóng rồi.

Đảo mắt, đông chí đã tới trước mắt. Bởi vì Hồng Quyên đã sớm gọi điện thoại tới, lời thề son sắt nói thời điểm tết đông chí tới nhất định sẽ đến nhà Lan Sơ. Vào tết đông chí ngày hôm ấy, Lan Sơ cho chú đầu bếp nghỉ. Thật may là Hồng Quyên nói được là làm được, lúc chạng vạng mang bao lớn bao nhỏ nguyên liệu nấu ăn chạy tới nhà Lan Sơ.

Đại khái là xấu hổ vì đã lạnh nhạt Lan Sơ, Hồng Quyên tự mình xuống bếp, cho làm một bữa tiệc tết đông chí lớn tương đối phong phú cho Lan Sơ. Giảng co hơn hai giờ, hai người mới ăn cơm.

Lan Sơ cao hứng cực kỳ, cô đã có một thời gian không cùng ba vị bạn tốt của mình tụ hội. Mặc dù vẫn luôn có điện thoại liên lạc, nhưng trong điện thoại thăm hỏi mấy câu, làm sao có thể so được với mặt đối mặt trao đổi.

Hai người vui vẻ ăn một lúc, cảm xúc Hồng Quyên chợt suy sụp. Cô nhìn bụng lớn tròn vo của Lan Sơ, không khỏi sàu não nói. "Đứa bé. Cậu thật muốn giao cho hẳn sao? Mười tháng mang thai, cậu thật sự bỏ được?"

Lan Sơ bất đắc dĩ cười cười, trả lời: "Dĩ nhiên không bỏ được, vấn đề là, chúng ta không tranh giành với hã được."

Hồng Quyên suy nghĩ một chút, đề nghị: "Nếu không, cậu đổi nghề làm bảo mẫu đi, làm bảo mẫu cho đứa bé nhà hã." Nhà Đông Lý Lê Hân hình như không có người làm, vậy đến lúc đó ai tới chăm sóc con gái nuôi của cô? Dù sao Lan Sơ cũng không thể làm chuyện gì, còn không bằng đến nhà Đông Lý Lê Hân làm bảo mẫu. Như vậy, không phải vẹn toàn đôi bên rồi sao?

"Cậu cho rằng là quay phim truyền hình à? Hã không thể nào đáp ứng. Hơn nữa, mình tuyệt đối sẽ không bỏ thí nghiệm của mình." Lan Sơ liếc Hồng Quyên một cái, vì sao vị cảnh quan xưa nay lý trí nhất này cũng bắt đầu khuynh hướng phim truyền hình rồi.

Hồng Quyên duỗi dài cánh tay, không khách khí đâm Lan Sơ một cái, "Không phải cậu nói là tính cách của hã cũng không tệ lắm sao? Cậu nghiêm túc đi xin hã, hã cũng sẽ không cự tuyệt. Đứa bé đương nhiên là do mẹ ruột của mình nuôi nấng là tốt nhất." Nói Đông Lý Lê Hân không tốt chính là cậu, nói Đông Lý Lê Hân tốt cũng là cậu. Vậy Đông Lý Lê Hân tốt cuộc là tốt hay là không tốt?

"Cậu lại chưa từng sinh, cậu biết cái gì." Lan Sơ khinh bỉ dùng mắt liếc xéo Hồng Quyên, một người đối với đàn ông đều không cảm giác hứng thú, thế mà còn ý tốt ở trước mặt cô giả bộ chuyên gia.

Hồng Quyên oán hận Lan Sơ một cái, phản bác: "Không hiểu sẽ không biết sao? Hiện tại loại tiết mục giáo dục này rất nhiều."

"Được rồi, đừng nói ahhh... Nói nữa trong lòng tớ lại khó chịu."
." Lan Sơ khoát tay áo, không muốn cùng Hồng Quyên tiếp tục cái đề tài này. Nhưng lời nói cũng không kịp nói xong, đột nhiên, bụng của cô đột

nhiên đau đớn giống như bị kim châm xát muối. Khiến cho cô nháy mắt liền ôm lấy bụng của mình, thống khổ chân mày nhíu chặt lại với nhau.

"Cậu làm sao vậy? !" Hồng Quyên giật mình bị dọa sợ, lúc này nhảy dựng lên từ trước bàn ăn chạy tới bên người Lan Sơ. Đỡ cả người Lan Sơ.

"Đau quá." Mặt của Lan Sơ nhăn gằn như có chút vặn vẹo, cho tới bây giờ cô cũng không có đau như vậy. Chẳng lẽ là bảo bối Niếp Niếp của cô muốn nói kháng nghị nghiêm trọng với cô sao?

"Cậu, cậu sẽ không phải là sắp sinh đi!" Hồng Quyên chợt ý thức được cái gì, nhất thời trừng lớn cặp mắt, không biết làm sao.

"Hắn không phải là đi, cách ngày sinh dự tính còn hơn nửa tháng mà!" Lan Sơ khẽ vuốt ve bụng, muốn cho mình mau chút tốt hơn. Nào có thể đoán được, cô còn chưa có nâng người lên, giữa bụng liền lại truyền tới một hồi cảm giác đau đớn kịch liệt hơn. Giống như là có thứ gì đó, giùng giảng, sẽ phá kén ra vậy.

"Vậy cậu làm gì mà thét chói tai như vậy?" Hồng Quyên thiếu chút nữa bị Lan Sơ dọa phát điên. Cô dù lý trí tỉnh táo thế nào, nhưng để cho cô người không hề kinh nghiệm đơn độc đối mặt với tình huống bạn tốt của mình giống như là muốn sinh con ngay lập tức, cô cũng không thể nào còn có thể tỉnh táo nữa. Hiện tại chỉ có hai người cô và Lan Sơ, muốn cô tỉnh táo thế nào? Cô là đỡ Lan Sơ xuống lầu thuê xe đi bệnh viện, hay là công cậu ấy xuống lầu? Trước không nói lưng cô không công được, với dáng người Lan Sơ căn bản cô cũng không có biện pháp công.

"Cậu tỉnh táo một chút." Lan Sơ vừa hít sâu, vừa muốn trấn an Hồng Quyên như bị rượu cồn làm mất khống chế. Nói xong, cô dựa vào bàn ăn đứng lên, nghĩ muốn đến giường nằm. Lại không nghĩ, cô chân vừa nhấc, nhất thời liền có một cỗ sóng nhiệt không hề phòng bị từ trong cơ thể cô vọt ra, làm ướt quần lót của cô. "Mình, mình hình như là vỡ nước ối."

"VẬY là cậu sắp sinh?!" Hồng Quyên đột nhiên đề cao âm lượng, thiếu chút nữa không có hét rầm lên.

Lan Sơ một phát bắt được cổ tay Hồng Quyên, tỉnh táo chỉ huy nói: "Cậu nhanh đến phòng ngủ của mình, lấy vài bộ quần áo để tắm rửa cho mình, sau đó đỡ mình xuống lầu, chúng ta lập tức đi đến bệnh viện."

"ĐƯỢC, ĐƯỢC, cậu chờ ở đây, hiện tại mình sẽ đi lấy cho cậu ngay." Hồng Quyên đầu hoàn toàn rối loạn suy nghĩ, giống như con ruồi không đầu bay loạn khắp nơi. Vòng vo thật lâu, mới đi vào phòng ngủ của Lan Sơ. Sau đó, cô vội vàng kiểm tra toàn bộ tìm ra một túi du lịch, mở tủ treo quần áo trong phòng ngủ Lan Sơ, tiện tay cầm mấy bộ quần áo tắm rửa nhét vào túi du lịch, sau đó lập tức chạy ra."ĐƯỢC rồi, chúng ta có thể đi rồi."

Lan Sơ chỉ chỉ túi xách bị chính mình ném ở trên ghế sa lon phòng khách, kịp thời nhắc nhở một câu. "Đem cái túi xách của mình đi." Vì để vạn nhất, từ hai tháng trước cô đã đem tất cả giấy tờ quan trọng của mình bỏ vào trong túi xách rồi. Hiện tại, cuối cùng có thể sử dụng rồi.

Nghe vậy, Hồng Quyên hai bước nhảy tới, một tay cầm túi xách khoác lên vai, sau đó lại nhảy trở về bên người Lan Sơ. Chăm chú đỡ cô, hai người từng bước một đi ra cửa.

May mắn ở nhà trọ Lan Sơ có thang máy, nếu không Hồng Quyên thật không biết mình muốn đỡ Lan Sơ xuống lầu bằng cách nào.

Nhưng mà sự tình tiến hành vẫn không thuận lợi. Xuống lầu dưới, Hồng Quyên đã ngăn cản mấy chiếc taxi nhưng cũng không có dừng lại. Cuối cùng, cô không thể không móc thẻ chứng nhận của mình ra, đơn giản chỉ cần cản lại một chiếc xe taxi, buộc tài xế xe taxi dùng tốc độ nhanh nhất đưa cô và Lan Sơ đến bệnh viện bà mẹ và trẻ em.

Sau khi hai người đi tới bệnh viện, Hồng Quyên vẫn không thể yên tâm. Chỉ là chạy lên chạy xuống làm thủ tục nhập viện cho Lan Sơ, khiến cho

mình mệt mỏi. Đợi đến thủ tục làm xong, lúc này Hồng Quyên mới coi như là có một chút thời gian. Vì vậy, lúc ngồi đây rảnh rỗi, cô vội vàng điện thoại báo cho Bạch Nhã và Hoàng Oanh. Về phần Đông Lí Lê Hân kia, cô nghĩ, hãy để cho Lan Sơ tự mình đi thông báo sẽ tốt hơn. Bởi vì, cô không thể bảo đảm tâm tình chánh kích động của mình lúc này, sẽ không chửi ầm với Đông Lí Lê Hân ở trong điện thoại.

Về điểm này, Lan Sơ hình như rất đồng cảm. Thời điểm Hồng Quyên gọi điện thoại thông báo cho Bạch Nhã và Hoàng Oanh, Lan Sơ cũng cầm điện thoại di động của mình gửi tin nhắn cho Đông Lí Lê Hân. Cô vốn nghĩ là điện thoại thông báo Đông Lí Lê Hân, nhưng đột nhiên cô cảm thấy mình không còn hơi sức nói rõ với Đông Lí Lê Hân. Liền đổi thành dùng phương thức tin nhắn để thông báo cho Đông Lí Lê Hân.

Cô nghĩ, sau khi thấy tin nhắn, nhất định Đông Lí Lê Hân sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Lan Sơ Mất Tích

Đại khái là bình thường Lan Sơ vận động tương đối nhiều, cô được Hồng Quyên đưa đến bệnh viện không bao lâu, liền vào phòng sinh.

Mà chờ ở ngoài phòng sinh Hồng Quyên giống như con quay, khẩn trương ở ngoài phòng sinh đi tới đi lui. Trong lòng lo lắng cô hận mình không thể đảm đương làm bác sĩ đi vào đỡ đẻ giúp Lan Sơ. Bạch Nhã và Hoàng Oanh cũng thật là một người chỉ biết dây dưa cùng đàn ông, một người khác thậm chí ngay cả bóng dáng tìm khắp không thấy. Đến lúc đó chờ cô dọn dẹp hai người không có nghĩa khí này như thế nào.

Hồng Quyên một mình lòng như lửa đốt ở ngoài phòng sinh đợi một hồi lâu, Bạch Nhã mới thông dong đi tới. Cô lập tức liền vọt tới trước mặt của Bạch Nhã, không vui nói: "Sao giờ cậu mới đến?"

"Bị tên kia cuốn lấy không phân thân ra được." Bạch Nhã thở hổn hển mấy hơi, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Lan Sơ như thế nào?"

"Không biết a, đi vào một lúc rồi." Hồng Quyên xoay người nhìn cửa chính phòng sinh, bị Bạch Nhã hỏi như vậy, trong lòng cô càng thêm khẩn trương. Lan Sơ có thể thuận lợi sinh hạ đứa bé, sẽ không có vấn đề gì đâu.

"Dự tính ngày sinh của cậu ấy không phải tháng Một sao? Thế nào lại trước hơn nửa tháng?" Bạch Nhã không hiểu, chính là bởi vì biết dự tính ngày sinh của Lan Sơ vào tháng Một, hơn nữa, tình trạng thân thể của cậu ấy cũng vẫn rất tốt. Sau lại có đầu bếp nhà Đông Lí Lê Hân chăm sóc, cho nên bọn họ mới có thể yên tâm như vậy chưa từng có quá nhiều can thiệp. Kết quả không nghĩ tới, cậu ấy nói muốn sinh là sinh rồi.

Hồng Quyên thở dài một cái, trả lời: "Vừa rồi mình đã hỏi thầy thuốc, bác sĩ nói, có thể là lần rơi xuống nước bị kinh sợ, mới có thể sinh trước. Chỉ là, chỉ là thời gian sinh trước hơn nửa tháng, cho nên cũng không có vấn đề gì quá lớn." Lần đó Lan Sơ nhập viện, cô thật không nên nhất thời mềm lòng để cho cậu ấy ra viện trước. Còn tưởng rằng Lan Sơ không có tim không có phổi cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì. Chưa từng nghĩ, cậu ấy vẫn còn bị ảnh hưởng không tốt lắm.

"Vậy thì tốt." Bạch Nhã thở phào nhẹ nhõm, xem xét chung quanh một chút, nhưng không có thấy bóng dáng của Hoàng Oanh. "Hoàng Oanh đâu? Cậu ấy còn chưa tới sao?" Lan Sơ đã sắp sinh con rồi, vì sao cậu ấy còn chậm hơn so với mình.

"Điện thoại không ai nhận, mình đã nhắn lại cho cậu ấy rồi, biết rõ hiện tại Lan Sơ không thể rời bỏ chúng ta, vậy mà vào thời điểm này chơi trò mất tích. Đợi cậu ấy tới, xem mình dọn dẹp cậu ấy như thế nào." Hồng Quyên cắn răng nghiêng lợi, Bạch Nhã dù thái quá thế nào, ít nhất còn có thể tìm được người. Hoàng Oanh dứt khoát ngay cả bóng người không tìm được, bây giờ đã là lúc máu chốt rồi. Một lát nếu không chinh Hoàng Oanh tốt một chút, vậy cô cũng không gọi Hồng Quyên.

"Thông báo cho Đông Lí Lê Hân rồi sao?" Bạch Nhã cho đến lúc này mới chợt ý thức được, chuyện Lan Sơ sinh con hình như nên kịp thời thông báo cho Đông Lí Lê Hân. Dù sao Đông Lí Lê Hân cũng là bố của đứa bé. Coi như Lan Sơ không đi thông báo cho Đông Lí Lê Hân, thì tên Tây Môn Hạo Vũ kia cũng đã đoán được từ hành động khả nghi của cô, cũng đã kịp thời thông báo.

"Lan Sơ nói để cậu ấy báo cho." Giọng của Hồng Quyên hơi có chút mất mát, vừa nghĩ tới đứa bé sau khi ra đời đã bị chia lìa với Lan Sơ, trong lòng cô cũng rất không thoải mái. Ngay cả mẹ nuôi như cô thỉnh thoảng trong lòng nghĩ cũng sẽ cảm giác đau, huống chi Lan Sơ là mẹ đẻ? Nhất định cô

phải nghĩ ra một phương pháp xử lí vẹn toàn đôi bên, nếu không người mẹ nuôi như cô muốn làm cũng cũng không được làm.

"Hô, vậy chúng ta, chờ xem." Bạch Nhã thật dài phun ra một hơi, cô có thể hiểu Hồng Quyên khổ sở cái gì. Chỉ là, mọi sự chắc chắn sẽ có cơ hội xoay chuyển. Cô tin tưởng chuyện của Lan Sơ, nhất định cũng có thể tìm được cơ hội xoay chuyển thật tốt. Nếu không được cô đành đi xin Tây Môn Hạo Vũ nói giúp. Ít nhất cũng phải để Lan Sơ có thể thường xuyên gặp mặt đứa bé.

Đại khái là trong lúc này có bạn bè hỗ trợ, cảm xúc Hồng Quyên từ từ bình tĩnh lại. Sau đó hai người lục đục ngồi xuống ở chờ trên ghế ngoài phòng sinh. Bắt đầu không thể xác định thời gian chờ đợi.

Đông Lí Lê Hân cơ hồ là chân trước chân sau chạy tới bệnh viện cùng Bạch Nhã. Hồng Quyên và Bạch Nhã vừa ngồi, Đông Lí Lê Hân và Uông Tĩnh Phong liền vội vội vàng vàng chạy tới.

"Anh tới rồi." Thấy Hồng Quyên tựa như giận dữ không nhúc nhích, Bạch Nhã chỉ có thể đứng dậy chào một tiếng.

Đông Lí Lê Hân trực tiếp hỏi: "Cô ấy như thế nào?" Hắn cố gắng làm cho giọng điệu của mình lạnh như băng giống như thường ngày, vậy mà ẩn chứa trong giọng nói của hắn có vẻ khẩn trương, đã tiết lộ tâm tình của hắn. Thời điểm nhận được tin nhắn của Lan Sơ, hắn đang tản bộ ở bên ngoài cùng mẹ của mình. Hắn vội vã tìm lý do trước tiên đưa mẹ của hắn về khách sạn, sau đó liền lập tức báo cho Uông Tĩnh Phong, cùng nhau chạy tới bệnh viện .

"Vừa mới vào phòng sinh, không biết thế nào." Bạch Nhã lắc đầu một cái, cái vấn đề này, cô cũng muốn biết. Ở bên ngoài một chút âm thanh cũng không nghe được, cũng không có ai ra ngoài dặn dò. Chờ vô ích như vậy, thật sự là muốn gặp chết người rồi.

Ông Tĩnh Phong có chút kỳ quái chen miệng hỏi: "Mình nhớ là ngày sinh dự tính của cô ấy phải là tháng Một mà, vì sao sinh trước nhiều như vậy?" Hắn nhìn tình huống thân thể Lan Sơ vẫn luôn tốt vô cùng, hơn nữa, trước đó đầu bếp vẫn luôn cô gắng chăm sóc Lan Sơ, vì sao đột nhiên nói muốn sinh ra là muốn sinh rồi hả? Nếu như chỉ là sớm vài ngày, thật cũng không cái gì lạ. Nhưng bây giờ thời gian sinh trước là hơn nửa tháng. Chẳng lẽ cô ấy lại vụng trộm làm thí nghiệm linh tinh? Nhưng mà cô ấy làm thế nào che dấu được máy theo dõi và chú đầu bếp như hai kẻ bám đuôi này?

"Lần trước rơi xuống nước bị kinh sợ, bác sĩ nói không có sao, trước nửa tháng mà thôi, không cần gấp gáp." Bạch Nhã đơn giản giải thích một câu, cô thật sự không còn hơi sức đem lời nói cặn kẽ của Hồng Quyên tái diễn lại một lần, hiện tại lòng cô tràn đầy lo lắng cho Lan Sơ.

Đông Lí Lê Hân không nói chuyện nữa, hắn yên lặng nhìn cửa lớn phòng sinh, không nói một lời. Vấn đề hắn muốn hỏi, Ông Tĩnh Phong đã hỏi giúp hắn rồi. Mà Bạch Nhã cũng đã đưa ra giải thích. Trước mắt, trừ bỏ chờ đợi thì hình như cũng không làm được gì nữa rồi. Trước nửa tháng thì trước nửa tháng đi, chỉ cần mẹ con bình an là tốt rồi. Cứ như vậy, hắn cũng có thể tiết kiệm được hơn nửa tháng tinh lực rồi.

Đợi đến sau khi đứa bé bình an ra đời, cho dù là ông nội hắn, cũng bất lực rồi. Một đứa bé sống sờ sờ, trên người đứa bé chảy xuôi dòng máu Đông thị, tin tưởng vô luận như thế nào thì ông nội hắn dù có ngoan độc cũng không còn quyết tâm làm cái gì.

Cũng không biết là hiệu quả cách âm phòng sinh quá tốt, hay là không chuyện gì xảy ra, bốn người chờ ở ngoài cửa lớn vẫn không nghe được nửa điểm động tĩnh. Càng như vậy, người chờ ở bên ngoài lại càng lo lắng. Nhưng bây giờ, ai cũng bất lực. Hơn nữa, bốn người ai cũng không có di hoài nghi gì. từng người hoặc an tĩnh, hoặc lo âu, hoặc khẩn trương chờ đợi

Hồng Quyên âm thầm nhìn Đông Lí Lê Hân nhiều lần, cuối cùng vẫn là do dự mở miệng. "Đông Lí tiên sinh."

Đông Lí Lê Hân lãnh đạm hỏi: "Chuyện gì?"

"Có thể để cho Lan Sơ đến nhà của anh, cho đứa bé cho bú sữa hay không? Đứa bé còn nhỏ như vậy, do mẹ đẻ nuôi nấng, sẽ tốt hơn." Hồng Quyên cô gắng dùng một loại giọng cầu xin thương lượng cùng Đông Lí Lê Hân, cô nghĩ Đông Lí Lê Hân cũng không quá máu lạnh mà đối với con ruột của mình cũng không đau lòng. Lan Sơ và Đông Lí Lê Hân ký hiệp nghị, cô khẳng định khó mà nói cái gì. Vậy chuyện này, liền do cô người bạn tốt này ra mặt giúp cậu ấy tranh thủ thôi. Cô không có biện pháp bảo vệ tốt Lan Sơ và con gái nuôi của mình, chỉ có thể nghĩ biện pháp cố gắng vì hai mẹ con bọn họ làm một chút gì đó.

Đông Lí Lê Hân nhú lông mày, không có trả lời. Vốn là, hẳn dự định trước ngày sinh dự tính của Lan Sơ một tuần lễ, mới bí mật an bài Ôn Tinh Phong đi tìm bảo mẫu. Hẳn sợ hành động quá sớm, tin tức sẽ bị ông nội hẳn biết được. Nhưng không nghĩ tới, đột nhiên Lan Sơ sinh trước hơn nửa tháng, làm cho hẳn không hề chuẩn bị. Bây giờ mặc dù hẳn làm ra động tĩnh gì, cũng đã không còn nguy hiểm gì. Nhưng mà trong tiềm thức của hẳn, lại cảm thấy lời nói Hồng Quyên hình như có mấy phần đạo lý.

"Người ngoài cho dù tốt đến đâu, cũng chỉ là người ngoài, so ra vẫn kém mẹ ruột của mình, đứa bé vừa mới chào đời, sao phải rời khỏi mẹ của mình." Bạch Nhã vội vàng phụ họa, nếu Đông Lí Lê Hân không đồng ý, hẳn nhất định sẽ cự tuyệt lúc này. Hẳn trầm mặc, chứng tỏ đối với lời nói Hồng Quyên ít nhiều hẳn cũng có chút tán thành.

Ôn Tinh Phong nhìn Đông Lí Lê Hân một chút, lại nhìn cửa chính phòng sinh một chút, muốn nói cái gì, lại nhịn xuống.

Thật ra thì ở trong lòng, hấn cũng tương đối nghiêng về ý kiến của Hồng Quyên và Bạch Nhã. Khiến đứa bé vừa sinh ra rồi bỏ mẹ của mình, xác thực có chút tàn nhẫn. Chính Đông Lí Lê Hân đã từng trải qua chuyện chia lìa với mẹ mình, tư vị như vậy, hấn làm sao có thể không hiểu rõ. Hấn làm sao nhẫn tâm để cho con mình vừa sinh ra, sẽ phải trải qua những năm tháng thống khổ đó giống mình?

Hơn nữa, cho tới bây giờ nếu giữa Đông Lí Lê Hân và Lan Sơ cũng không có bất kỳ liên lạc nào, vậy cũng cũng không có gì. Nhưng giữa bọn họ cũng đã rất quen thuộc lẫn nhau, để Lan Sơ lấy thân phận của bảo mẫu tồn tại ở thế giới của trẻ con, chắc cũng sẽ không thành vấn đề. Đây được xem như là biện pháp một vẹn toàn đôi bên. Trừ phi đầu óc Đông Lí Lê Hân gì sét, nếu không, hấn sẽ không cự tuyệt .

Rất lâu, Đông Lí Lê Hân mới cho mọi người một câu trả lời nước đôi. "Mình biết rồi." Hấn không thể bảo đảm cái gì, chỉ là nhất định hấn sẽ suy tính. Hấn sẽ nghiêm túc suy tính một chút.

"Cám ơn, hi vọng anh có thể suy tính một chút, đây không phải là vì Lan Sơ, mà là vì suy nghĩ cho đứa bé." Hồng Quyên thở phào nhẹ nhõm, xem ra khả năng chuyện này thành công rất lớn.

Đông Lí Lê Hân tiếp tục trầm mặc, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cửa chính phòng sinh. Hấn nghĩ đợi đến sau khi đứa bé chào đời, suy nghĩ thêm về đề nghị của Hồng Quyên và Bạch Nhã. Chỉ là đầu óc của hấn hoàn toàn không chịu khống chế, âm thầm suy tư. Nhà hấn thật sự rất an tĩnh, nhiều bảo mẫu, cũng không phải là không chứa được. Trước mắt hấn không có bất kỳ chuẩn bị gì, trước tạm thời xử lý như vậy, hình như cũng không phải là chuyện gì xấu. Mặc dù hấn cái gì cũng chưa từng biết qua, nhưng hấn vẫn còn biết, nuôi bằng sữa mẹ khỏe mạnh hơn, khoa học hơn.

Nhưng là, chẳng ai nghĩ tới, một nhóm bốn người lại đợi từ gần tối cho tới gần sáng. Mà cửa chính phòng sinh thủy chung đều chưa từng mở ra.

Trừ Đông Lí Lê Hân vẫn yên lặng đứng thẳng như cũ, Hồng Quyên, Bạch Nhã và Ưông Tĩnh Phong cũng đã có chút nhịn không được ngáp liên tục.

Giống như là qua một thế kỷ, đột nhiên cửa phòng sinh ‘ két két ’ một tiếng động tĩnh rất là nhỏ, cuối cùng là chậm rãi mở ra từ bên trong. Tiếp đó, một cô y tá tuổi còn trẻ, lão đảo từ bên trong đi từ từ ra ngoài.

Đầu tiên phản ứng là Bạch Nhã bước một bước dài, trực tiếp vọt tới trước mặt của cô y tá. Kéo cánh tay cô y tá, vội vàng dò hỏi: "Thế nào, sinh chưa, con trai hay con gái?"

"A? Cái gì?" Cô y tá vẻ mặt mơ hồ nhìn Bạch Nhã, giống như hoàn toàn không biết Bạch Nhã đang nói cái gì.

"Đứa bé sinh chưa? Có phải mẹ con bình an hay không?" Bạch Nhã cũng sắp vội muốn chết, vừa hỏi vừa không nhịn được dùng sức lay cánh tay cô y tá. Bây giờ hộ sĩ còn có thể nữa ngu ngốc nữa sao? Chẳng lẽ cô ta là đi cửa sau tiến vào sao? Thậm chí ngay cả cô đang hỏi cái gì cũng không hiểu được, vậy cô ta làm sao có thể đi ra từ trong phòng sinh của Lan Sơ?

Trực giác Hồng Quyên mách bảo hình như có chuyện không ổn, vội vàng chen đến bên người Bạch Nhã, nhìn tình trạng cô y tá từ trên xuống dưới.

Cô y tá hình như vẫn nghe không hiểu Bạch Nhã nói, kỳ quái tiếp tục hỏi ngược lại: "Đứa bé cái gì?"

"Mới vừa rồi không phải các cô đỡ đẻ ở bên trong sao?" Bạch Nhã phát điên, nếu không phải là trong lòng cô đang lo Lan Sơ trong phòng sinh, cô chắc chắn sẽ trực tiếp bóp chết cô hộ sĩ không xứng trước mắt này.

Nghe vậy, thái độ cô y tá càng thêm mê mang. Cô nhìn vẻ mặt tức giận của Bạch Nhã, lại nhìn Hồng Quyên vẻ mặt nghiêm túc một chút, nhẹ nhàng tránh cái tay Bạch Nhã còn nắm cánh tay của mình. Vỗ cái trán một cái, vừa chậm rãi đi. Chỉ lưu lại bốn người đều kinh ngạc không dứt.

Trong lòng Đông Lí Lê Hân đột nhiên cả kinh, dẫn đầu xô cửa vọt vào phòng sinh. Ưng Tĩnh Phong, Bạch Nhã và Hồng Quyên lập tức đi vào theo.

Nháy mắt khi bốn người vọt vào phòng sinh, nhất thời tất cả đều kinh ngạc sững sờ tại chỗ .

Chỉ thấy bên trong phòng sinh, còn có một nữ bác sĩ trung niên và một cô hộ sĩ. Trên mặt của họ, mê mang và hồ đồ giống y đúc cô y tá trước đó. Hơn nữa, bộ dạng của họ đều là một bộ dạng hình như là vừa mới tỉnh táo lại từ trạng thái hôn mê. Mà đối với bốn người Đông Lí Lê Hân đột nhiên xông vào, hai người chỉ là ngây ngốc nhìn bọn họ, chặm lệt nửa ngày cũng không có bất kỳ phản ứng.

Nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân chính khiến cho bọn họ kinh ngạc, bọn họ kinh ngạc chính là cư nhiên Lan Sơ không có ở bên trong phòng sinh.

"Lan Sơ!" Hồng Quyên hồi hồn đầu tiên, giống như nổi điên tìm kiếm khắp nơi trong phòng sinh. Cũng chỉ là một gian phòng sinh, gần như nhìn một cái là có thể nhìn thấu cả căn phòng. Dĩ nhiên, bất luận Hồng Quyên tìm như thế nào, tìm khắp nơi không thấy bất kỳ vật gì có liên quan tới Lan Sơ.

Bạch Nhã hai bước vọt tới trước mặt bác sĩ, hai tay run run níu lấy cổ áo bác sĩ, lớn tiếng ép hỏi. "Vừa mới xảy ra chuyện gì, sản phụ đi nơi nào? Các người làm ăn cái gì không biết?" Chờ lâu như vậy, mong đợi lâu như vậy, chờ được lại là một kết quả như vậy. Cô thật sợ hãi, một loại cảm giác chưa bao giờ có sợ hãi thấm sâu bao phủ cả trái tim cô. Làm cho cô gần như hít thở không thông.

Bác sĩ không rõ chân tướng nhìn Bạch Nhã, lấy tay vuốt vuốt cái trán. Nhìn qua bà vẫn có chút hôn mê như cũ.

Uông Tĩnh Phong nhìn Đông Lí Lê Hân trầm mặc không nói một chút, đi vòng quanh bàn mổ một vòng. Sau đó, hần lại đi tới trước cửa sổ, tra xét tình huống cửa sổ một cái. Kết quả là không thu hoạch được gì. Hần cảm thấy không hiểu, trong phòng sinh tại sao lại sạch sẽ giống như không có để lại một chút dấu vết. Giống như là bị người nào cố ý, dọn dẹp hoàn toàn sạch sẽ.

Đông Lí Lê Hân nắm chặt hai quả đấm, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn bàn phẫu thuật bên trong phòng sinh. Trong đầu có vô số ý niệm thoáng qua, làm cho hần không chế không được muốn bộc phát.

"Hiện trường giống như bị người ta cố ý thu dọn." Uông Tĩnh Phong đi trở về bên người Đông Lí Lê Hân, nhỏ giọng nói ra ý kiến của mình. Hần chợt nghĩ đến chuyện ngày đó ba của Đông Lí Lê Hân phụ tới công ty tìm Đông Lí Lê Hân. Sau đó, Đông Lí Lê Hân liền suy nghĩ lại. Trước mắt, Lan Sơ sắp sinh biến mất ở trong phòng sinh bệnh viện. Hần không dám nghĩ cũng không dám suy đoán, những chuyện đó có có liên quan mật thiết với nhau hay không.

"Hồng Quyên? Bạch Nhã, các cậu đang làm gì? Lan Sơ đâu rồi, không phải nói cậu ấy sắp sinh sao?" Lúc này, Hoàng Oanh đột nhiên thở hỗn hển từ bên ngoài vọt vào phòng sinh. Vừa nhận được tin nhắn của Hồng Quyên, cô lập tức chạy nhanh tới. Thiếu chút nữa khiến cô chạy muốn chết.

Cảm xúc Hồng Quyên đang đứng ở điểm giới hạn, Hoàng Oanh quá đáng đến chậm, làm cho cô bỗng chốc liền không khống chế được bộc phát. "Cậu chết ở đâu? Lan Sơ mất tích ——!"

"Mất tích?" Trái tim Hoàng Oanh chấn động, không dám tin nhìn Hồng Quyên một chút lại nhìn Bạch Nhã một chút, kinh sợ đến quên hô hấp.

Quả đấm của Đông Lí Lê Hân nhất thời siết chặt hơn, hần cố đè xuống cảm xúc trong lòng phức tạp tới cực điểm, chuẩn bị rời khỏi bệnh viện.

"Có phải anh đặc tội người nào hay không?" Nào có thể đoán được, Đông Lí Lê Hân vừa động, Hồng Quyên lập tức đem tất cả lửa giận chuyển hướng sang hẳn. "Kể từ sau lần Lan Sơ thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ đó, cậu ấy vẫn luôn nghi ngờ trong lòng, nói cảm thấy có người muốn hại cậu ấy. Chúng tôi đều cho rằng cậu ấy đang trong thời gian mang thai nên nhạy cảm đa nghi, không nghĩ tới, vậy mà, vậy mà lại xảy ra chuyện như vậy." Nói xong lời cuối cùng, Hồng Quyên cũng không khống chế nổi nữa nghẹn ngào lên tiếng.

Bạch Nhã nhíu chặt chân mày, cùng phân tích với Hồng Quyên. "Lan Sơ ngày ngày đều ở nhà, trừ làm thí nghiệm, gần như chính là không để ý đến chuyện bên ngoài, cậu ấy thật sự không thể nào đặc tội với người khác. Cho nên nói như vậy, xem ra vẫn là có liên quan tới anh."

Ngón tay Bạch Nhã chỉ Đông Lí Lê Hân, hy vọng có thể từ nơi Đông Lí Lê Hân lấy được một chút giải thích. Vậy mà Đông Lí Lê Hân vẫn duy trì bộ dáng băng lãnh, giống như là không muốn giải thích cái gì.

"Nhất định là anh, nếu như không phải là anh đặc tội với người khác, làm sao có thể lợi hại đến mức có thể khiến Lan Sơ trực tiếp biến mất ở trong phòng sinh? Tôi tự mình đưa Lan Sơ vào phòng sinh, trừ phi là tôi mộng du, nếu không, vì sao Lan Sơ lại vô duyên vô cớ mất tích?" Hồng Quyên đã sắp hỏng mất, cô hung hăng nhìn chăm chăm Đông Lí Lê Hân, hận không thể nhào tới liều mạng cùng hẳn.

"Cậu ở lại chỗ này, kiểm tra cẩn thận lần nữa." Đông Lí Lê Hân không để ý đến Bạch Nhã, càng không có để ý tới Hồng Quyên. Nghiêng đầu dạn dỏ một câu với Uông Tĩnh Phong đang đứng ở bên cạnh, sau đó liền sai bước đi ra ngoài phòng sinh.

"Anh rời đi lúc này là có ý gì ——?" Phục hồi tinh thần Hoàng Oanh lập tức liền đuổi theo, hướng về phía bóng lưng Đông Lí Lê Hân rống to một tiếng.

Uông Tĩnh Phong vội vàng ngăn lại tâm tình kích động dị thường của Hoàng Oanh và Hồng Quyên, trấn an nói: "Các cô tỉnh táo lại một chút, cậu ấy ở đây cũng không làm được gì. Hơn nữa, tôi đã ở lại, để cho hắn đi làm chuyện khác." Nếu như suy đoán của hắn không có sai, như vậy trước mắt, nhất định là Đông Lí Lê Hân muốn đi tìm bố mình. Toàn bộ nguyên do cũng vì kể từ sau khi bố hắn xuất hiện lần đó, hôm nay lại xảy ra sự tình không thể tưởng tượng như vậy. Trừ đi tìm bố mình, đại khái Đông Lí Lê Hân cũng không nghĩ ra có thể tìm ai đi.

Bạch Nhã chặn trước Hồng Quyên và Hoàng Oanh, Uông Tĩnh Phong nói không phải không có lý. Có Uông Tĩnh Phong ở đây, Đông Lí Lê Hân có ở đây hay không cũng vậy. Chẳng bằng để Đông Lí Lê Hân đi ra ngoài điều tra, bốn người bọn họ phụ trách chuyện ở bên trong bệnh viện.

Vì vậy, ba người trước tạm thời bình tĩnh lại. Chỉ là, đối mặt với chuyện Lan Sơ đột nhiên mất tích, bây giờ họ không có biện pháp để tỉnh táo. Đầu tiên là họ túm lấy bác sĩ và hộ sĩ hỏi một đồng nghi vấn, tiếp đó, ba người liền tìm từ trong phòng sinh đến ra ngoài phòng sinh. Cuối cùng, họ gần như tìm toàn bộ bệnh viện một lần. Lại bất đắc dĩ, họ thủy chung không tìm được Lan Sơ. Thậm chí ngay cả một chút xú đầu mỗi hữu dụng đều không tìm được.

Vừa ra khỏi bệnh viện, Đông Lí Lê Hân lái xe chạy thẳng tới một chỗ, nhà của bố hắn.

Lúc này, trong đầu hắn hò hét loạn lên, trừ đi tìm ba mình, hắn nghĩ không được còn có thể tìm người nào. Mặc dù người ra mặt nhắc nhở là ba hắn, nhưng cũng không chứng minh được người động thủ là ba mình.

Lái xe như bay ở trên đường gần một giờ, cuối cùng Đông Lí Lê Hân đem xe queo vào bên trong khu biệt thự tư nhân. Sau khi vòng xe nửa vòng, hắn chậm rãi đem xe dừng ở trước cổng một biệt thự kiến trúc vô cùng cổ kính.

Ngồi ở trong xe, nhìn bị bóng đêm bao phủ biệt thự, Đông Lí Lê Hân theo bản năng cầm thật chặt tay lái. Kể từ sau khi hấn rời đi cái nhà này, hấn đã thề, vĩnh viễn cũng sẽ không bước vào nơi này nữa bước nữa. Nhưng mà trước mắt, hấn lại không thể không xông vào. Nếu như Lan Sơ bị dẫn tới nơi này, vậy ngược lại hấn có thể tiết kiệm rất nhiều hơi sức. Nhưng nếu không phải, vậy bất luận như thế nào, hấn nhất định phải hỏi mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Cẩn rằng, Đông Lí Lê Hân mở cửa xuống xe. Đi tới trước cổng lớn, nâng tay lên chọt có chút trở nên nặng nề, nhấn chuông cửa.

"Cậu chủ?"

Lúc này, chính là thời điểm ngủ đặc biệt sâu. Chuông cửa vang lên một lát, trên màn hình theo dõi mới truyền đến giọng nói kinh ngạc không thôi.

"Là tôi." Đông Lí Lê Hân lạnh lùng đáp một tiếng, xoay người lên xe.

Sau khi xác định người tới thật sự là Đông Lí Lê Hân, người gác cổng lập tức mở rộng cửa lớn.

Đông Lí Lê Hân đạp cần ga, vút một cái liền phóng vào. Hấn vội vàng đem xe dừng ở gara, liền nhanh chóng xuống xe xông về cửa chính.

Đứng trước cửa, là một người đàn ông trung niên. Hấn vừa nhìn thấy Đông Lí Lê Hân lập tức lộ ra vẻ mặt hòa ái. "Cậu chủ, sao cậu lại trở về lúc này? Có chuyện gì sao? Cậu chủ, cậu chủ?"

Đông Lí Lê Hân hoàn toàn mặc kệ người đàn ông trung niên đang tha thiết với hấn, như gió lướt qua bên cạnh người đàn ông trung niên, khí thế hung hăng liền đi lên lầu.

Đối mặt với Đông Lí Lê Hân trước sau lạnh lùng như một, người đàn ông trung niên thất vọng lắc đầu một cái. Ông rón rén đóng kỹ cửa lại, tiếp

đó đi vào trong phòng khách chờ Đông Lí Lê Hân. Nhìn dáng vẻ Đông Lí Lê Hân vừa mới lên lầu, đại khái sẽ xảy ra tranh chấp gì đó với ba mình.

Đi tới lầu hai, Đông Lí Lê Hân trực tiếp xông vào phòng ngủ ba hăn, thậm chí ngay cả gõ cửa cũng không có gõ. Tách một cái bất công tắc đèn trên tường, hăn gọn gàng dứt khoát mở miệng hỏi người bố quen thuộc đang ngủ trên giường của mình. "Có phải ông làm hay không?"

"Ừ?" Ba Đông Lí cả kinh, mơ mơ màng màng tỉnh lại. Cố gắng mở hai mắt ra ngồi dậy, thấy Đông Lí Lê Hân vẻ mặt âm trầm đứng ở trước giường nhìn mình, ông không khỏi có chút hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không. Ông thông thả day day huyết Thái Dương, hỏi ngược lại: "Chuyện gì?"

"Có phải ông làm hay không?" Đông Lí Lê Hân đề cao âm lượng, lạnh giọng lặp lại vấn đề của mình một lần nữa.

"Con ở đây nói gì?" Ba Đông Lí không hiểu nhú mày, hơn nửa đêm Đông Lí Lê Hân đột nhiên xông vào phòng ngủ của ông không nói rõ đầu cua tai nheo, trực tiếp ném ra một vấn đề không giải thích được thì làm sao ông có thể trả lời được đây.

Đông Lí Lê Hân cố đề xuống phần nộ càng ngày càng nghiêm trọng, lại hỏi lại một lần nữa: "Có phải ông ra tay với cô ấy hay không?"

"Con rốt cuộc đang nói cái gì? Dem lời nói cho rõ ràng đã." Ba Đông Lí thở dài một cái, đại khái là do ông lớn tuổi, nên hoàn toàn nghe không hiểu vấn đề Đông Lí Lê Hân hỏi.

"Ông muốn giả bộ ngu sao? Đoạn thời gian trước là ai cố ý chạy đến công ty nhắc nhở tôi, khiến tôi chú ý từng việc nhỏ một hay sao?" Đông Lí Lê Hân căn răng hỏi ngược lại, nếu như ba hăn tiếp tục giả vờ ngốc nghếch, vậy hăn cơ bản có thể khẳng định chuyện này nhất định là ba hăn làm. Chỉ

cần có thể khẳng định là người nào làm, vậy hẳn có thể tiết kiệm một chút thời gian. Có thể cho Lan Sơ và đưa bé thêm một chút hi vọng.

Ba Đông Lí gật đầu một cái, trong lòng đã nắm được vấn đề chính. "Là ba, sau đó thì sao?"

"Cô ấy mất tích." Chân mày Đông Lí Lê Hân khép chặt, cố gắng phân tích tất cả biến hóa trên mặt của ba mình.

"Mất tích?" Ba Đông Lí không khỏi có chút ngoài ý muốn, cuối cùng ông vẫn biết? Nhìn phản ứng Đông Lí Lê Hân mà xem, chắc là đứng mười phần rồi.

"Đúng, đang ở trong phòng sinh vô ảnh vô tung biến mất." Đông Lí Lê Hân khước miệng giương lên, lộ ra ý cười nhạt cực lạnh. Thật đúng là lợi hại, lại có thể ở trong phòng sinh kín mít, âm thầm mang Lan Sơ đi. Một điểm này, người bình thường căn bản không thể làm được.

Nghe xong câu nói sau cùng của Đông Lí Lê Hân, ba Đông Lí cuối cùng cũng hiểu rõ ràng sự tình. "Cho nên, con bỏ chạy tới tìm ta?" Xem ra Đông Lí Lê Hân đang hoài nghi chuyện này đúng là ông đã ra tay.

Đông Lí Lê Hân không nói lời nào, lạnh lùng nhìn ba mình. Hẳn muốn ở trên mặt ba mình tìm được một tia sơ hở, nhưng lại không tìm được dấu vết.

"Con cho rằng là ta làm?" Ba Đông Lí biểu tình từ từ nghiêm túc.

Đông Lí Lê Hân mặt không chút thay đổi hỏi ngược lại. "Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Nếu như mà đúng là ta làm như vậy, ta tuyệt sẽ không lãng phí thời gian đi nhắc nhở con, càng sẽ không bây giờ mới xuống tay, lúc ta phát hiện sẽ làm cho cô ta hoàn toàn biến mất." Ba Đông Lí xì mũi coi thường, đừng nói

sau khi Đông Lí Lê Hân trưởng thành người làm ba như ông không có trông nom hẳn, chính là khi hẳn còn bé cũng không để ý đến hẳn. Cho dù ông muốn trông nom, cũng không tới phiên ông trông nom. Không nghĩ tới ông chỉ là có lòng tốt đến nhắc nhở, kết quả lại tự mình gây rắc rối cho mình.

Đông Lí Lê Hân không có trả lời, hai cánh tay rũ xuống, dần dần tạo thành quả đấm. Hẳn thủy chung không tìm được sơ hở.

"Cái này chỉ có thể trách chính người không có năng lực, không có che giấu tốt hành động của chính mình làm ra. Đồ đạc của mình mình không coi trọng, mất cũng chỉ có thể oán chính con. Con cho rằng ông cụ là ai, con cho rằng tập đoàn Đông Lý đi từng bước một tới hôm nay, là một chuyện dễ dàng sao?" Thấy thế, ba Đông Lí chẳng những không an ủi, thậm chí còn lên tiếng kích thích Đông Lí Lê Hân. Ông đương nhiên hiểu tâm tình Đông Lí Lê Hân lúc này, tâm tình nó bây giờ, năm đó không biết ông ném qua bao nhiêu lần. Nhưng mà đồng tình là vô dụng nhất. Nếu như Đông Lí Lê Hân không muốn sống giống người ba như ông, nếu như Đông Lí Lê Hân còn muốn bảo vệ gì đó, vậy nhất định nó phải mạnh mẽ hơn, so bất luận kẻ nào cũng phải mạnh mẽ hơn mới được. Chỉ có như vậy, cuộc đời của nó mới không bị bất luận kẻ nào can thiệp vào.

Ba Đông Lí nói một hồi, khiến quả đấm của Đông Lí Lê Hân nhất thời nắm chặt hơn. Chặt đến móng tay hẳn gần như muốn đâm vào trong lòng bàn tay của mình. Không thể không thừa nhận, chuyện này xác thực chỉ có thể oán chính hẳn. Là hẳn không có bảo vệ tốt đứa bé của hẳn.

"Tự giải quyết cho tốt đi." Ba Đông Lí không để đến Đông Lí Lê Hân, lồi kéo chăn mền trên người, lại nằm trên giường. Thấy Đông Lí Lê Hân không có động tĩnh, ông lật người, đưa lưng về phía Đông Lí Lê Hân tiếp tục ngủ.

Đông Lí Lê Hân yên lặng nhìn bóng lưng ba hấn, một mình yên lặng đứng rất lâu, mới xoay người rời khỏi phòng ngủ của ba mình. Thất bại từng bước từng bước, từ từ đi xuống lầu.

"Cậu chủ, cậu muốn nghỉ ngơi một chút không? Đói bụng không? Muốn tôi làm cho cậu thứ gì không?" Đông Lí Lê Hân vừa xuống lầu, người quản gia lúc trước chính là người đàn ông trung niên kia liền lập tức nghênh đón, nhiệt tình hỏi thăm hấn có nhu cầu gì không.

Đông Lí Lê Hân không nói gì nhìn người đàn ông trung niên một cái, lắc đầu một cái, đi tới cửa trước mở cửa đi ra ngoài.

Người đàn ông trung niên đuổi kịp tới cửa trước, đưa mắt nhìn Đông Lí Lê Hân lái xe rời đi, không nhìn được thờ dài một cái. Vội vã đến, lại vội vã đi, ông đã rất lâu không có nhìn thấy cậu chủ của mình rồi.

Lái xe chẳng có mục đích ở trên đường, Đông Lí Lê Hân gần như tuyệt vọng. Trong lòng hấn rất loạn, hấn không có cách nào xác định chuyện này rốt cuộc là ai làm. Từ phản ứng của ba hấn nhìn được, hình như cũng không phải là ba hấn đã ra tay. Nhưng trong lòng hấn lại tình nguyện chuyện này đúng là ba hấn làm. Nhưng nếu là ba hấn ra tay, vậy chuyện này vẫn còn có thể xoay chuyển cũng chính là đường sống. Nhưng nếu như thật sự là ông nội hấn làm, vậy hấn gần như không còn hy vọng có thể giải quyết chuyện này rồi. Mà hấn, thậm chí cũng không dám đi xác định. Bởi vì một khi hấn xác định, có lẽ hấn lại thật sự hoàn toàn tuyệt vọng.

Lái xe không biết lâu, Đông Lí Lê Hân chợt xe dừng ở ven đường. Sau đó hấn mở ra bàn tay trái, an tĩnh nhìn. Một lần tiếp xúc mềm nhẹ, vẫn còn rõ ràng đọng lại trong lòng bàn tay hấn như cũ. Một tiểu sinh mệnh sống sờ sờ, hấn rõ ràng có thể bắt được, lại bị hấn lỡ tay đánh mất.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, cho đến thời điểm bình minh, Đông Lí Lê Hân mới khởi động xe lần nữa. Vậy mà, hấn chợt không biết

nên đi đâu, cũng không biết mình muốn đi đâu, liền theo bản năng lái xe đến khách sạn mẹ của hắn ở tạm. Đợi đến khi hắn đứng ở ngoài cửa phòng khách sạn thì hắn mới hoảng hốt phục hồi tinh thần lại. Do dự một chút, vẫn là giơ tay lên gõ cửa phòng.

"Xin hỏi là ai?"

Hiển nhiên, mẹ Đông Lí đã sớm rời khỏi giường. Tiếng gõ cửa vừa mới vang lên, bà lập tức đi ngay đến phía sau cửa trả lời.

Đông Lí Lê Hân vô lực trả lời: "Là con."

"Hân Hân? Sao con tới sớm như vậy?" Mẹ Đông Lí lập tức mở cửa, kinh ngạc mà nhìn Đông Lí Lê Hân, hỏi: "Sao vậy? Nhìn bộ dạng con giống như một chết đi được." Nói xong, bà giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm gương mặt lạnh như băng của Đông Lí Lê Hân một cái.

Đông Lí Lê Hân không nói một lời, đi thẳng tới bàn trà trong phòng khách ngồi xuống. Sau đó, hắn đem hai khuỷu tay đỉnh ở trên đầu gối, chống đỡ trán của mình. Cặp mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm mặt đất.

Mẹ Đông Lí đi tới bên người Đông Lí Lê Hân, vừa vồ vuốt phía sau lưng của hắn, vừa ân cần hỏi han: "Xảy ra chuyện gì?"

Đông Lí Lê Hân giống như không có nghe thấy lời hỏi thăm mẹ của hắn, vẫn như cũ không nói được lời nào.

Thấy thế, mẹ Đông Lí không hỏi thêm nữa. Bà xoay người lấy ra trà lài mình thích nhất, pha một ấm trà nóng hổi cho Đông Lí Lê Hân. Sau đó, lại đem một chút đồ điểm tâm đặt lên trên bàn. Cuối cùng, bà lẳng lặng ngồi vào bên người Đông Lí Lê Hân, giống như hắn, yên lặng ngồi cùng nhau.

Nhưng phần này an tĩnh cũng không kéo dài quá lâu, liền bị một hồi tiếng chuông điện thoại đột nhiên xuất hiện đánh vỡ. Đông Lí Lê Hân vội

vàng lấy ra điện thoại cá nhân của mình, vội vàng nhấn nút trả lời. "Thế nào rồi?"

"Hiện trường nhất định đã bị người khác dọn dẹp, hơn nữa thủ pháp rất chuyên nghiệp, mình không tìm được bất kỳ dấu mỗi hữu dụng nào." Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói mệt mỏi lại khẳng định của Uông Tĩnh Phong, hắn đã xác nhận rất nhiều lần, mới quyết định gọi số điện thoại này của Đông Lí Lê Hân.

Đông Lí Lê Hân lại trầm mặc, lúc này, muốn hắn nói cái gì cho phải?

Uông Tĩnh Phong thở dài một cái, hỏi: "Người kia bên như thế nào?" Hi vọng Đông Lí Lê Hân bên kia có thể có chút tin tức tốt. Nếu không, Lan Sơ và đứa bé chẳng phải là lại mất tích vô căn cứ sao?

Đông Lí Lê Hân không nói gì, liền trực tiếp cúp điện thoại. Hắn yên lặng cắt điện thoại di động của mình, tâm tình càng thêm xuống thấp.

Mẹ Đông Lí nâng chén trà lên nhấp một ngụm trà, mặc dù bà vô cùng lo lắng, nhưng chỉ là lẳng lẳng nhìn Đông Lí Lê Hân. Nếu như Đông Lí Lê Hân muốn nói, nó nhất định sẽ mở miệng.

"Mẹ, con. Thật ra thì tìm người sinh hộ, nhưng là người kia mất tích rồi." Quả nhiên, không bao lâu, Đông Lí Lê Hân đã mở miệng. Hắn chính là muốn nghe ý kiến của mẹ hắn một chút.

Mẹ Đông Lí không khỏi kinh ngạc, sau đó bà thật dài thở dài một cái, nói: "Vì sao không cẩn thận như vậy."

"Hôm nay cô ấy cũng đã sắp sinh, nhưng mà sau khi đưa vào phòng sinh liền biến mất." Đông Lí Lê Hân khước miệng giương lên nụ cười khổ, nếu là vào mấy tháng trước, Lan Sơ mất tích không dấu vết thì cũng không có bất kỳ quan hệ gì với hắn. Lúc đó hắn chỉ nguyện ý lưu lại đứa bé. Mà bây giờ,

hắn lại cực kỳ muốn đưa bé này, hắn thậm chí cũng đã chuẩn bị xong làm ba.

Mẹ Đông Lí vẽ mặt kinh ngạc, bà còn tưởng rằng Đông Lí Lê Hân là gần đây mới làm như vậy. Không nghĩ tới, chuyện này thế nhưng hắn đã tiến hành lâu như vậy. Chỉ là nghĩ lại, ngược lại bà có một chút lo lắng. Bà nhẹ nhàng kéo tay Đông Lí Lê Hân, lý trí khuyên: "Con đừng lo lắng, nếu là như vậy, ngược lại không cần lo lắng cái gì. Thời gian trước có thể sẽ gặp nguy hiểm. Hiện tại đưa bé cũng đã đủ tháng rồi, cùng lắm là bị mang đi, sẽ không bị hạ thủ làm cái gì."

"Thật sự?" Đông Lí Lê Hân không quá tin tưởng nhìn mẹ của hắn, nguwoif kia ra tay, thật sự sẽ nương tay sao?

"Coi như là con nhờ sinh hộ, đó cũng là máu mủ của dòng họ Đông Lí, đổi lại là con, con ra tay được sao?" Mẹ Đông Lí thở dài một cái, trong lòng cảm giác có chút không thoải mái. Nếu như một năm kia bà không có rời đi, thì hôm nay Đông Lí Lê Hân cũng sẽ không phải làm ra chuyện như vậy? Chỉ là, lớn lên ở trong bầu không khí gia đình đó, có lẽ đối với sự trưởng thành của Đông Lí Lê Hân cũng sẽ không có lợi gì. Ít nhất bây giờ Đông Lí Lê Hân chỉ là lạnh như băng, còn không đến mức tâm lí vụn vụn.

Đông Lí Lê Hân không nói gì, hắn thật sự là không ra tay được. Nhưng là người kia sẽ có ý tưởng giống mình sao?

"Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều như vậy, con nhìn con một chút đi, cả người tiều tụy. Trở về trước nghỉ ngơi thật tốt, sau khi nghỉ ngơi tốt rồi, mới có tinh lực đi làm việc mình muốn làm." Mẹ Đông Lí vỗ vỗ bả vai Đông Lí Lê Hân, muốn hắn tạm thời gạt mọi chuyện sang một bên. Một mối rã rời như vậy làm sao có thể nghĩ ra được biện pháp tốt? Nghỉ ngơi tốt rồi, đầu óc mới có thể vận chuyển linh hoạt hơn .

"Vâng." Đông Lí Lê Hân gật đầu một cái, đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Mẹ Đông Lí đưa Đông Lí Lê Hân ra đến ngoài cửa, đưa mắt nhìn bóng dáng của hân từ từ biến mất ở cuối hành lang. Mặc dù là công dã tràng, nhưng mà một lần nói chuyện ở đây, Đông Lí Lê Hân nhất định cũng nhận được một chút gì đó. Ít nhất, bà yên tâm hơn so trước kia. Con trai của bà đúng là vẫn còn có tình cảm.

Từ sau khi ra khỏi khách sạn, Đông Lí Lê Hân không có đi chỗ khác, trực tiếp trở về nhà. Mẹ của hân nói rất đúng, hân nên nghỉ ngơi cho khỏe, chờ hân nghỉ ngơi tốt rồi, tinh táo suy nghĩ cách giải quyết.

Nhưng mà khi Đông Lí Lê Hân đem xe vào bãi đỗ xe trong vườn hoa nhà hân thì không có cách nào khống chế một chút cảm xúc. Tuyệt động trong vườn hoa nhà hân, càng ngày càng dầy. Năm trước, người giúp việc sẽ kịp thời dọn dẹp sạch sẽ tuyết đọng. Năm nay, hân thế nhưng lại không để cho người giúp việc quét dọn tuyết trong vườn hoa. Cũng khó trách người phụ nữ ngu ngốc kia sẽ thích tuyết, chính cô đã ngu ngốc giống như tờ giấy trắng, cô làm sao có thể không thích màu trắng tinh khiết giống như tuyết.

Thật sâu hít vào một hơi không khí rét lạnh, Đông Lí Lê Hân lê bước bước chân có chút nặng nề vào phòng.

Cởi áo khoác trở lại phòng ngủ. Đông Lí Lê Hân ngay cả tắm cũng không tắm, liền nằm úp sấp trên giường. Hân muốn nằm bắt thời gian nghỉ ngơi, hân muốn để cho đại não của mình nhanh tỉnh táo lại.

Có lẽ là thật sự quá mệt mỏi, không bao lâu, Đông Lí Lê Hân liền nặng nề ngủ say. Vậy mà một giấc ngủ này, hân ngủ vô cùng không thoải mái. Trong giấc ngủ, hân liên tiếp nằm mơ. Cảnh tượng không ngừng biến hóa, làm cho hân khẩn trương trên trán đầy tràn mồ hôi lạnh.

Mặc dù ngủ rất không thoải mái, nhưng Đông Lí Lê Hân vẫn còn được nghỉ ngơi. Còn Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh lại là hai ngày hai đêm gần như cũng không có chớp mắt. Họ không ngừng qua lại bên

giữa bệnh viện và nhà trọ Lan Sơ. Hy vọng có kỳ tích chợt tìm thấy Lan Sơ. Nhưng mà, sự thật vẫn thủy chung tàn nhẫn. Họ tìm hai ngày hai đêm, cũng không thể tìm được Lan Sơ. Ngay cả một chút xíu đầu mỗi hữu dụng, cũng vẫn không thể tìm được. Nhưng nếu không phải là ba người đã không chịu được, họ tuyệt đối sẽ tiếp tục liều mạng tìm như vậy.

Thời gian giống như là vụt một cái liền tới rạng sáng ngày thứ ba. Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh, lại từ bên ngoài tụ tập đến nhà trọ Lan Sơ.

Ba người im lặng tựa vào sofa phòng khách, ai cũng không nói lời nào, ai cũng chẳng muốn nói chuyện. Họ hiện tại tập trung tinh thần chỉ muốn tìm được Lan Sơ. Không tìm được Lan Sơ, họ nói nhiều hơn nữa cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Hồi lâu, Bạch Nhã chợt đứng lên, đi tới phòng bếp, đun một ấm nước sôi, đổ vào ba tô mì rồi bưng ra.

Hai ngày nay, họ gần như cũng không có ăn cái gì. Cho dù nghĩ đến muốn ăn thứ gì đó, tất cả đều là tùy tiện ăn mỳ ăn liền.

Hồng Quyên, Hoàng Oanh nhìn Bạch Nhã tự thả mì vào tô trước mặt họ, hai người cũng không có khẩu vị gì. Nhưng cũng gắng gượng chống đỡ mà ăn sạch sẽ ngay cả nước cũng không bỏ. Bởi vì các cô hiểu rất rõ, nếu cứ chịu đựng như vậy, họ chống đỡ không được mấy ngày sẽ sụp đổ hết mất.

"Đều ngủ một chút đi."

Ăn mì xong, sau khi ba người vào cửa, Hồng Quyên nói duy nhất một câu. Sau đó, cô cởi bỏ áo khoác và áo lông, đi vào phòng ngủ Lan Sơ. Nhưng đối mặt với gian phòng tràn đầy hơi thở Lan Sơ, tâm tình của Hồng Quyên nhất thời thay đổi càng xuống thấp thêm.

Bạch Nhã và Hoàng Oanh trao đổi một cái ánh mắt với nhau, một trước một sau cũng vào phòng ngủ Lan Sơ.

Cứ như vậy, ba người cùng nhau chen chúc ở trên giường Lan Sơ. Rõ ràng là một hình ảnh bạn bè cùng ngủ chung giường rất ấm áp, vậy mà hình ảnh này khiến ba người tự nhiên cũng không nhịn được rơi nước mắt.

Thấy Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh đi vào phòng ngủ Lan Sơ, Đông Lí Lê Hân yên lặng tắt đi máy theo dõi trong thư phòng. Hi vọng của hãn cũng rơi vào khoảng không.

Hai ngày nay, Uông Tĩnh Phong điều tra đến điều tra đi, thủy chung không tra được bất kỳ đầu mối nào. Hãn nhin không được bắt đầu kỳ vọng, toàn bộ sự tình đều là Lan Sơ tự mình cấu kết cùng ba người bạn tốt của mình vì muốn mang theo đứa bé thoát đi hãn mà làm ra cục diện như bây giờ. Nhưng mà hãn để ý hai ngày này, hãn chỉ thấy ba người bạn của Lan Sơ nỗ lực tìm kiếm Lan Sơ như thế nào, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu mờ ám.

Đau lòng và lo lắng của các cô chính là giống như thật, hoàn toàn phát ra từ đáy lòng. Mặc hãn soi mói hà khắc như thế nào, đều không thể tìm ra chút sơ hở nào. Cứ như vậy, hãn không thể không suy tính, hình như hãn nên đi gặp ông nội mình một lần rồi.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, thật ra thì mẹ hãn nói không phải không có lý.

Nhưng hãn chưa xác định được mẹ con Lan Sơ có bình an như trước kia hay không, giống như là không thể hoàn toàn an tâm.

Dù sao, Lan Sơ không phải sau khi sinh đứa bé mới mất tích, mà là đang trong phòng sinh trực tiếp biến mất. Cô đi đâu gặp ai, đều là hãn đưa đi. Hãn không thể không phụ trách lúc đó cái gì cũng không quản.

Đông Lí Lê Hân day day huyết Thái Dương hơi đau nhức, rời khỏi thư phòng, chuẩn bị trở lại phòng ngủ. Hắn đã có quyết định, trời vừa sáng, hắn phải đi thăm ông nội và bà nội của hắn.

Thời gian ngủ trôi qua đặc biệt nhanh.

Đại khái là tâm tình vô cùng phức tạp, hoặc giả là tâm sự quá nặng, sáng sớm thì Đông Lí Lê Hân tỉnh lại. Nghiêng đầu liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, hắn không chút do dự rời giường. Dù sao muốn xuất phát, chẳng bằng sớm lên đường một chút, để tránh tự nhiên rắc rối.

Nhanh chóng rửa mặt xong, Đông Lí Lê Hân tùy ý ăn một chút bữa ăn sáng, rồi trực tiếp xuất phát.

Từ phía bắc ngoại thành đi tới phía nam ngoại thành. Đây tuyệt đối không phải một khoảng cách ngắn. Đông Lí Lê Hân lái xe hơn một giờ, gần hai giờ đồng hồ mới dừng lại. Khi đó, vì muốn cách xa ông nội hắn một chút, hắn cố ý lựa chọn phía bắc ngoại thành nơi tương đối cách xa với dòng họ Đông Lí. Kể từ sau khi tiếp nhận tập đoàn Đông Lí, hắn cũng cố gắng tránh gặp mặt ông nội mình. Hiện tại, vậy mà hắn lại chủ động đến Đông Lí thị. Một địa phương rõ ràng vô cùng xa hoa, lại lạnh như băng tới cực điểm.

Đông Lí thị, dựa vào hồ nước mà xây, chiếm diện tích giống như cả trang viên. Tòa nhà tổng cộng có ba tầng lầu, tường ngoài quét vôi tuyết trắng.

Cùng với tòa nhà chính hơn trăm mét, còn có hai tòa nhà gồm những phòng nhỏ, dùng làm nơi ở cho người làm. Người giúp việc làm ở Đông Lí thị, đầu bếp và người làm vườn tất cả có hơn hai mươi người. Mặt khác còn có sáu bảo an và hai thầy thuốc gia đình.

Đường xe chạy và dành cho người đi bộ được làm từ những viên gạch nhỏ màu vàng, quanh co xuyên qua vườn hoa của Đông Lí thị. Dẫn tới toà nhà chính của Đông Lí thị.

Đông Lí Lê Hân yên lặng đỗ xe, dưới sự hướng dẫn của quản gia, đi vào nhà chính Đông Lí thị.

Rõ ràng cả tòa nhà đều là vô cùng sáng ngời, vậy mà một bước vào cửa trước Đông Lí Lê Hân liền lập tức cảm thấy một cỗ cảm giác nặng nề đè ép. Đúng vậy, đè nén. Đây là một trong đó nguyên nhân hẳn không thích tới Đông Lí thị. Loại này cảm giác không thích, từ khi hẳn vẫn còn rất nhỏ cũng đã xuất hiện.

Lúc này, ông bà nội Đông Lí Lê Hân đang ăn trưa. Vì vậy, quản gia liền trực tiếp dẫn Đông Lí Lê Hân tới phòng ăn.

"Ông nội, bà nội." Trong lòng có chút thấp thỏm đi vào phòng ăn, Đông Lí Lê Hân nhàn nhạt mở miệng gọi hai tiếng. Hẳn không thích gặp mặt phương thức như vậy, lại càng không thích phương thức ở chung như vậy. Cho nên, người giúp việc và đầu bếp ở nhà hẳn, buổi tối đều trở về nhà của bọn họ. Còn nữa, hẳn cũng không thích có quá nhiều tiếp xúc với người xa lạ.

"Là Hân Hân a, thật khó có dịp, hôm nay Hân Hân thế nhưng lại đến đây thăm chúng ta." Nghe được giọng nói Đông Lí Lê Hân, bà nội Đông Lí vui mừng ngẩng đầu lên, vẻ mặt hiền lành nhìn về Đông Lí Lê Hân. Tóc của bà đã trắng hơn phân nửa, trên mặt cũng không thể tránh khỏi xuất hiện rất nhiều nếp nhăn. Nhưng nhìn bà vẫn cao quý như cũ, so sánh với bạn cùng lứa tuổi, rõ ràng trẻ tuổi không ít.

"Chuyện của công ty như thế nào?" Ông nội Đông Lí vừa mở miệng, chính là hỏi chuyện của công ty. Bộ dáng thâm trầm, không giận tự uy, rất có một loại cảm giác gừng càng già càng cay.

"Rất tốt." Đông Lí Lê Hân gật đầu một cái, trả lời vô cùng ngắn gọn. Hẳn không biến sắc quan sát ông nội của hẳn, muốn nắm bắt được cái gì đó.

Nhưng điều này hiển nhiên không phải chuyện dễ dàng, so với sự thâm trầm của ông nội hẳn, chỉ sợ hẳn và ba hẳn ai cũng không bằng.

"Hân Hân hiếm khi tới đây một chuyến, ông đừng cứ đem chuyện của công ty gặng lên khoe miệng." Bà nội Đông Lí mất hứng liếc ông nội Đông Lí một cái, nhiệt tình chăm sóc: "Hân Hân, con cũng ăn chút đi."

"Vâng." Đông Lí Lê Hân không có cự tuyệt, ngồi đối diện với ông nội mình.

Đầu bếp lập tức cầm một bộ bát đĩa sạch sẽ đặt trước mặt của Đông Lí Lê Hân, cũng mang cho hẳn một chén canh.

Đông Lí Lê Hân yên lặng uống canh, tùy tiện ăn gì đó cùng ông nội và bà nội của hẳn. Đợi đến sau khi ông nội hẳn để đĩa xuống, hẳn cũng nhẹ nhàng buông bát xuống đĩa.

"Hân Hân, theo ông nội đến hoa viên một chút." Thấy thế, ông nội Đông Lí liền bảo Đông Lí Lê Hân, chuẩn bị ông cháu hai người cùng nhau đi dạo, trò chuyện trong vườn hoa một chút.

"Được." Đông Lí Lê Hân đáp ứng vô cùng sáng khoái, nói xong muốn đứng dậy đỡ ông nội mình, lại bị bà nội hẳn kéo lại. "Bên ngoài lạnh lẽo vô cùng, ở trong phòng nghỉ ngơi là được, đi ra ngoài làm cái gì?"

"Bà nội, không sao cả." Đông Lí Lê Hân vỗ nhẹ nhẹ tay bà nội, vẫn là đi tới trước mặt ông nội hẳn, hai người sóng vai rời khỏi phòng ăn, đi ra khỏi nhà chính.

"Cái ông cụ này, lại làm khổ người." Bà nội Đông Lí từ từ đi theo mấy bước, nhìn bóng lưng Đông Lí Lê Hân và ông nội Đông Lí, bất mãn tới cực điểm. Chẳng lẽ ông nghĩ mình ông nhớ đứa cháu trai duy nhất sao? Tôi cũng nhớ vô cùng.

Hai người ở trong hoa viên chậm rãi đi bộ một lúc, ông nội Đông Lí lại mở miệng trước. "Nói đi, có phải công ty xảy ra vấn đề gì hay không?"

Đông Lí Lê Hân nói thật. "Không có, công ty rất tốt." Chên chính có vấn đề không phải công ty, là chính bản thân hân.

Ông nội Đông Lí hỏi trắng ra: "Vậy sao tự nhiên con lại tới?"

"Mẹ con bảo con tới." Đông Lí Lê Hân chỉ có thể nói láo. "Bà nói con quá mê công tác, không nên bỏ quên ông và bà nội." Lúc trên đường tới đây, hân đã nghĩ xong những giải thích này. Hân biết ông nội hân nhất định sẽ hỏi như vậy.

"Ha ha. Con biết là tốt rồi." Đối với giải thích của Đông Lí Lê Hân, ông nội Đông Lí coi như hài lòng. Ông không hề nữa hỏi thăm cái gì nữa, chuyên tâm đi dạo vườn hoa.

Đông Lí Lê Hân thỉnh thoảng sẽ dùng dư quang khóe mắt đi quan sát ông nội của hân. Theo ý hân, phản ứng ông nội hân rất bình thường, không có bất kỳ dao động, cũng không có chút sơ hở nào. Hân rất muốn thử dò xét lần nữa, nhưng hân không dám mạo hiểm. Nếu có một phần vạn có thể không phải ông nội hân làm, một khi ông nội hân biết, nhất định sẽ lập tức đi làm như vậy. Đến lúc đó, sẽ chỉ làm chuyện thay đổi nguy hiểm hơn, phức tạp hơn. Ngay cả hân, cũng có thể sẽ bị giám sát nghiêm ngặt.

Trong lòng mang theo tràn đầy nghi vấn, Đông Lí Lê Hân và ông nội hân đi dạo trong hoa viên gần một giờ, mới về đến nhà chính. Chưa từng nghĩ, trong khoảng thời gian này, Đông Lí thị cư nhiên nghênh đón hai vị khách.

Khi Đông Lí Lê Hân và ông nội hân một trước một sau đi vào phòng khách thì bà nội hân đang trong phòng khách xem xét một bộ trà cụ màu xanh ngọc. Bất luận từ hình dáng hay là màu sắc, đều không khó coi ra, giá trị của bộ trà cụ kia nhất định là xa xỉ. Mà người mang đến bộ trà cụ này

chính là hai vị khách tới hỏi thăm, hai chị em Lam gia có giao tình nhiều đời với Đông Lí thị. Chị gái là Lam Mộng Kỳ và em gái là Lam Hạ Nhụy.

"Ông nội Đông Lí."

Vừa nhìn thấy ông nội Đông Lí Lê Hân, Lam Mộng Kỳ và Lam Hạ Nhụy lập tức đứng lên, trong miệng ngọt ngào kêu lên.

"Ừ, ngồi đi." Ông nội Đông Lí nhàn nhạt gật đầu một cái, ngồi cách bà nội Đông Lí một khoảng trên ghế sa lon.

Đông Lí Lê Hân nhú mào, ngồi vào bên cạnh bà nội.

Cũng không biết là cố ý hay là vô tâm, Lam Hạ Nhụy nhìn không chớp mắt đem lực chú ý tập trung ở trên người bà nội Đông Lí, hỏi: "Bộ trà cụ này, bà nội Đông Lí thích không ạ? Là ông nội bảo chúng cháu đưa tới, ông nói mấy thứ này ông vẫn là không biết thưởng thức."

"Ha ha. Nếu là không biết thật thưởng thức, làm sao lại có ánh mắt tốt như vậy?" Hiển nhiên bà nội Đông Lí thật cao hứng, đồ mà bà thích có được nhất chính là trà cụ.

"Ông nội Đông Lí, bà nội Đông Lí, bây giờ chúng con xin cáo từ, chờ ông bà có rãnh rồi, chúng con lại tới thăm hỏi." Lam Mộng Kỳ vừa nói, vừa lôi kéo Lam Hạ Nhụy đứng dậy cáo từ. Nói xong, cô có điều ngụ ý nhìn Đông Lí Lê Hân một chút.

"Vừa mới tới, sao đã vội vã rời đi rồi hả? Ngồi thêm một lát nữa." Bà nội Đông Lí cũng không đồng ý, vội vàng lên tiếng giữ Lam Mộng Kỳ và Lam Hạ Nhụy nán lại thêm một chút nữa.

Hai chị em không thể chối từ thịnh tình của bà nội Đông Lí, liền ngồi xuống.

Nào có thể đoán được, hai chị em vừa mới ngồi xuống, liền đổi thành Đông Lí Lê Hân muốn cáo từ. "Ông nội, bà nội, công ty còn có chuyện, con đi trước, mấy ngày nữa, con lại tới thăm hai người." Hấn vốn dĩ không quá thích ở chung cùng ông nội hấn, bây giờ lại xuất hiện hai người phụ nữa hấn cũng không quen biết, vậy hấn lại càng không có lí do gì tiếp tục ở lại rồi.

"Nhanh như vậy?" Bà nội Đông Lí không khỏi kinh ngạc, bà còn chưa kịp nói mấy câu với Đông Lí Lê Hân.

Đông Lí Lê Hân áy náy giương cao khóe miệng, giải thích: "Hôm nay lúc con tới đây, chuyện của công ty không có giao phó tốt."

"Đi đi, chuyện của công ty quan trọng hơn." Ông nội Đông Lí gật đầu một cái, trực tiếp đáp ứng. Nếu là trong nhà không có khách, Đông Lí Lê Hân muốn ở lại bao lâu thì ở lại bấy lâu. Hiện tại có khách ở đây, hấn lưu lại cũng không có ý nghĩa gì.

"Con đi đây." Nói xong, Đông Lí Lê Hân sai bước đi hướng cửa trước, rời khỏi nhà chính Đông Lí thị thủy chung gây cho hấn áp lực.

Lam Mộng Kỳ và Lam Hạ Nhụy nhin không được đưa mắt nhìn Đông Lí Lê Hân càng đi thì càng xa, nỗi buồn đột nhiên xuất hiện thoáng qua đáy mắt các cô. Phản ứng giống nhau, ăn ý giống như hai chị em sinh đôi.

"Hân Hân thật vất vả mới tới một chuyến, người kia sao vội vã đuổi hấn đi làm cái gì?" Bà nội Đông Lí rất cuộc vắn tức giận, cái ông cụ này sao lại không tốt như vậy, kéo Đông Lí Lê Hân ra ngoài, hai người thư giãn hơn một giờ không sai biệt lắm, cũng không cho bà một chút xíu cơ hội nói chuyện cùng cơ hội. Ông già là có ý gì. Bà là bà nội của Đông Lí Lê Hân.

Ông nội Đông Lí không để ý đến bà nội Đông Lí, Đông Lí Lê Hân vừa đi, ông cũng đứng dậy rời khỏi phòng khách. Lại để lại ba người, bà nội Đông Lí, Lam Mộng Kỳ và Lam Hạ Nhụy.

Lái xe từ Đông Lí thị ra ngoài, Đông Lí Lê Hân không nhận được càng thêm hoang mang. Chuyện này nếu như không phải là ông nội hăn làm, như vậy còn ai vào đây làm? Hơn nữa, hăn cảm giác ông nội hăn giống như không biết chuyện của Lan Sơ. Nếu ông nội hăn ngay cả Lan Sơ cũng còn không biết, vậy Lan Sơ mất tích rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Dĩ nhiên, hăn cũng không thể loại bỏ một khả năng khác, đó chính là ông nội hăn giả vờ không biết.

Mang theo tâm tình mệt mỏi, Đông Lí Lê Hân trở về công ty. Lao vào công việc, suy nghĩ của hăn cũng sẽ không hỗn loạn. Còn nữa, hăn tuyệt sẽ không bởi vì chuyện riêng của mình, làm trễ nãi chuyện của công ty.

Ở công ty chịu đựng qua thời gian một ngày, đến khi trời tối, Đông Lí Lê Hân mới về đến nhà. Ăn cơm tối không biết ngon xong, hăn lại chui vào thư phòng. Mở máy theo dõi, kiểm tra hình thu lại ban ngày. Trừ Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ở trong đoạn phim, hăn cũng không thấy bất kì phát hiện nào có thể làm cho hăn vui mừng.

Xoa xoa đầu có chút nặng nề, Đông Lí Lê Hân do dự một chút, nhưng vẫn là kiểm tra hình ảnh ngày Lan Sơ sắp sinh.

An tĩnh nhìn Lan Sơ bụng to trong đoạn phim, cùng Hồng Quyên hai người vui sướng ăn bữa tiệc tết đông chí lớn của họ, cho đến cô đột nhiên xuất hiện dấu hiệu sắp sinh, và bị Hồng Quyên mang ra khỏi nhà trọ. Nhìn thế nào, cũng thấy cực kỳ bình thường.

Đông Lí Lê Hân không cách nào tránh khỏi bắt đầu suy nghĩ, nếu Lan Sơ và đứa bé cũng không có gặp phải nguy hiểm gì, vậy mẹ con hai người bọn họ có được chăm sóc tốt hay không. Lan Sơ bây giờ là sản phụ, cô vừa mới sinh đứa bé xong, làm sao sẽ có hơi sức chăm sóc đứa bé và bản thân mình?

Chuyện đã xảy ra mấy ngày, tất cả đầu mỗi đều bị dọn dẹp vô cùng sạch sẽ. Cho dù hẳn khẳng định là có người làm cũng vô ích. Dưới tình huống đang không có đầu mỗi, chỉ cần hẳn một ngày không thể xác định rốt cuộc là ai đã xuống tay, vậy hẳn cái gì cũng không làm được.

Theo bản năng cầm lấy điện thoại cá nhân của mình, Đông Lí Lê Hân thập phần tự nhiên mở tin nhắn cuối cùng Lan Sơ gửi cho hẳn ra. ‘Ba của đứa trẻ, tôi sắp sinh, anh nhanh đến bệnh viện một chút, nếu không đứa bé sẽ thuộc về tôi.’ tái diễn nhìn nhiều lần, khóe miệng Đông Lí Lê Hân dần dần giương lên một đường cong khổ sở. Hiện tại đứa bé thật sự thuộc về người phụ nữ ngu ngốc kia.

Để điện thoại di động xuống, Đông Lí Lê Hân chột vờn tay đến ngăn kéo bên cạnh, không có gì lấy ra tư liệu của Lan Sơ. Khi hẳn thấy địa chỉ mẹ Lan Sơ thì nháy mắt hai mắt tỏa sáng. Lập tức cho gọi một cuộc điện thoại cho Uông Tĩnh Phong.

"Alo." Điện thoại vang lên một lát, Uông Tĩnh Phong mới bực bội nghe điện thoại. Hẳn bị chuyện của Lan Sơ giày vò mấy ngày cũng không được nghỉ ngơi, mới vừa nằm xuống, kết quả lại bị điện thoại của Đông Lí Lê Hân đánh thức. Thật không biết tinh lực Đông Lí Lê Hân là từ đâu tới. Rõ ràng cũng không có nghỉ ngơi, tại sao hẳn vẫn còn có thể giữ vững tinh thần.

"Cậu biết địa chỉ của mẹ cô ấy sao." Đông Lí Lê Hân đi thẳng vào vấn đề, không lãng phí nửa điểm miệng lưỡi.

"Ừ, biết." Uông Tĩnh Phong ngáp một cái, gật đầu một cái. Coi như hẳn không biết, tra một chút cũng sẽ biết rồi.

"Hai ngày nay đến nhà mẹ cô ấy nhìn một chút, nhưng mà không để cho mẹ của cô ấy biết." Nếu mẹ Lan Sơ cũng không biết chuyện Lan Sơ mất tích, vậy bà ấy nhất định sẽ vì vậy lo lắng tới cực điểm. Đông Lí Lê Hân

chỉ là muốn thông qua mẹ Lan Sơ thu tập được một chút đầu mối hữu dụng, hẳn không muốn trái lại vô duyên vô cơ làm vấn đề tăng thêm bước phát triển mới. Đến lúc đó, cả chuyện này sẽ thay đổi phức tạp gay go hơn.

"A, được." Ông Tĩnh Phong dứt khoát đáp ứng, nói xong cũng cúp điện thoại của Đông Lí Lê Hân. Hắn mệt chết đi được, hẳn nhất định phải nghỉ ngơi cho khỏe, mới có hơi sức tiếp tục chịu sự giày vò từ chuyện của Lan Sơ. Hắn cảm giác, nếu hẳn không thể giải quyết rõ ràng chuyện của Lan Sơ thật tốt. Cuộc đời sự nghiệp của hẳn có lẽ sẽ mất vì việc này.

Nhẹ nhàng để điện thoại qua một bên, Đông Lí Lê Hân tiện tay cầm lên tấm hình ngày trước của Lan Sơ.

Khi đó, cách ăn mặc của cô vẫn còn giống bà thím nhạt ve chai. Rõ ràng dáng dấp giống như con nít, sao có thể say mê sự nghiệp khoa học nặng như vậy? Làm loạn thí nghiệm mới tốt, cô làm sao nghĩ ra được?

Phân phó Ông Tĩnh Phong âm thầm đi báo phỏng mẹ Lan Sơ, Đông Lí Lê Hân không khỏi lại giữ một tia hi vọng. Chỉ cần mẹ con Lan Sơ bình an, hẳn tình nguyện chuyện này đúng là một mình Lan Sơ một tay thiết kế. Hắn cũng sẽ không so đo cùng cô. So với cảm giác tội lỗi ‘nguyên nhân bởi vì mình mà chết’ sắp sửa mang tới, một chút tức giận cùng nín nhịn trước kia, thì tính là gì? Hắn càng sẽ không cưỡng bách Lan Sơ rời bỏ đứa bé nữa, hẳn có thể để cho cô lấy thân phận của bảo mẫu để nuôi dưỡng, cả đời đều tồn tại ở thế giới của đứa bé.

Hi vọng luôn là tốt đẹp, nhưng thực tế lại vĩnh viễn là tàn khốc.

Ông Tĩnh Phong an bài hai người, 24h thay phiên theo dõi không gián đoạn chỗ ở mẹ Lan Sơ. Nhưng là ba ngày theo dõi trôi qua, hai người đều không có bất kỳ phát hiện nào.

Hi vọng nho nhỏ trong trái tim Đông Lí Lê Hân, lại một lần nữa rơi vào khoảng không. Dò xét lại một lần lâm vào ngõ cụt.

Cuối cùng, Tây Môn Hạo Vũ, Nam Vinh Dịch Khiêm và Bắc Đường Cẩn du không nhìn nổi nữa, ba người cùng nhau giúp đỡ Đông Lí Lê Hân âm thầm điều tra. Không bao lâu, liền điều tra xóa sạch mọi nghi ngờ ba Đông Lí và ông nội Đông Lí. Trải qua nhiều lần xác định, Đông Lí Lê Hân cũng có thể dời sự nghi ngờ từ trên người ba hãn và ông nội hãn.

Vậy mà, Đông Lí Lê Hân thở phào nhẹ nhõm đồng thời tâm tình lo lắng lại tăng lên mấy phần.

Mẹ của hãn từng nói qua, nếu là người của Đông Lí thị đã xuống tay, an toàn của Lan Sơ và đứa bé gần như có thể lấy được bảo đảm. Nói như vậy, người xuống tay không phải người của Đông Lí thị, có nghĩa là Lan Sơ và đứa bé vô cùng có khả năng đã gặp phải nguy hiểm?

Bên kia, Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh đã khôi phục cuộc sống bình thường của các cô. Đại khái là Tây Môn Hạo Vũ lén lút nói với Bạch Nhã cái gì đó, các cô bất lực cũng chỉ có thể tạm thời trước bỏ qua giày vò khi tìm kiếm Lan Sơ.

Năm mới, không tiếng động liền kéo đến trước mắt.

Tuyết bay rơi như lông ngỗng, buổi tối ngày cuối năm, Tây Môn Hạo Vũ, Nam Vinh Dịch Khiêm và Bắc Đường Cẩn Du lục đục tụ tập đến nhà Đông Lí Lê Hân.

Bốn người yên lặng ngồi vây quanh ở trong đại sảnh, an tĩnh uống rượu của mình.

Lúc này, cũng không ai có tâm tình đùa giỡn. Ngay cả Tây Môn Hạo Vũ và Nam Vinh Dịch Khiêm, cũng thay đổi cực kỳ trầm mặc.

Chất lỏng óng ánh trong suốt màu nâu, một ly lại một ly bị bốn người nuốt xuống bụng. Cho đến khi bốn người bất tri bất giác liền uống cạn toàn

bộ bình rượu. Bọn họ mới thả chậm tốc độ, nếu không sẽ tiếp tục trầm mặc uống rượu khan.

Bất chợt, Bắc Đường Căn Du để ly rượu xuống, cẩn thận mở miệng, dẫn đầu phá vỡ trầm mặc giữa bốn người."Thật ra thì, chuyện này có lẽ đúng là Lan tiểu thư tự mình thiết kế." Thời điểm vừa mới biết chuyện này, thì hẳn có hoài nghi điwù này. Điều tra lâu như vậy, có thể tra căn bản cũng đã điều tra, manh mối cũng hướng về bản thân Lan Sơ.

Tây Môn Hạo Vũ nhướng mày, hỏi: "Vì sao?"

Bắc Đường Căn Du nhìn Đông Lí Lê Hân một chút, bắt đầu phân tích."Coi như thật sự là Đông Lí đắc tội người nào, nhưng là ngay cả ông nội Đông Lí cũng không biết chuyện, người ngoài làm sao biết? Hơn nữa, đứa bé kia nhiều lắm chỉ có thể coi là con riêng của Đông Lí, bọn họ mang đứa bé đi, tuyệt không có nửa điểm tốt, càng không thể nào uy hiếp được Đông Lí thị. Còn nữa, cũng đã qua thời gian dài như vậy rồi, bọn họ làm sao có thể sẽ luôn luôn không có động tĩnh? Nếu như muốn uy hiếp Đông Lí, dĩ nhiên là thời điểm đứa bé suy yếu nhất thì uy hiếp hẳn mới có tác dụng."

Nhưng nếu chuyện này thật là ba Đông Lí Lê Hân hoặc là ông nội hẳn làm, tất cả ngược lại cũng có thể nói thông suốt. Nhưng hôm nay hiềm nghi bọn họ cũng đã bị loại bỏ, vậy rất nhiều vấn đề đều không thể thuyết phục. Cũng có khả năng là có thể Đông Lí Lê Hân đắc tội với người khác ở trên thương trường, vậy không đến mức không thể tháo gỡ. Hay là Lan Sơ và đứa bé bị bắt làm con tin. Thế nhưng nhóm người này muốn cái gì, mới có thể có tổ chức, kỷ luật có mưu kế cố ý chạy đến trong phòng sinh đi bắt cóc tổng tiền một sản phụ vừa vận chuẩn bị sinh như thế?

Đông Lí Lê Hân mấp máy môi, không có đáp lời. Trong lòng cũng đã có chút ít dao động với phân tích của Bắc Đường Căn Du.

Nam Vinh Dịch Khiêm suy nghĩ một chút, đồng ý gật đầu một cái. "Nói như vậy ngược lại có thể giải thích rõ mọi ẩn tình."

"Còn nữa..., hành động dù không chê vào đầu được đi nữa, cũng có thể sẽ lưu lại sơ hở, huống chi lúc ấy Lan tiểu thư đang đẻ. Tổ chức hành động dù tốt hơn nữa, cũng không thể sẽ ở trong thời gian ngắn như vậy, có thể mang Lan tiểu thư đang đẻ bí mật dời đi ra ngoài, lại dọn dẹp sạch sẽ phòng sinh, không lưu chút đầu mối nào. Trừ phi, Lan tiểu thư căn bản cũng không có vào phòng sinh. "Bắc Đường cần du càng phân tích, càng thấy được Lan Sơ là hiểm nghi lớn nhất của mình. Nếu chuyện này đúng là tự Lan Sơ làm, vậy tất cả mọi người có thể thở phào một cái rồi."

Phân tích chặt chẽ như vậy, Tây Môn Hạo Vũ hoàn toàn đứng về phía Bắc Đường Cần Du. "Có đạo lý, lúc ấy người đưa Lan tiểu thư đi bệnh viện chỉ có một mình Hồng cảnh quan, thời điểm Nhã Nhã chạy tới, Lan tiểu thư đã vào phòng sinh, vậy Đông Lí thì càng không thể nào tận mắt nhìn thấy Lan tiểu thư rốt cuộc có vào phòng sinh chưa." Hãn cũng có chút kỳ quái, vì sao Lan Sơ bụng vừa đau, liền trực tiếp bị đưa vào phòng sinh đây? Không phải còn trải qua chuyện đau bụng trước khi sinh sao? Cho dù thể chất Lan Sơ đặc thù, vậy cũng có thể chống đỡ được cho đến khi Đông Lí Lê Hân chạy tới bệnh viện sau đó mới bắt đầu sinh chứ. Nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng Bạch Nhã thương tâm muốn chết, hãn liền đem một tia nghi ngờ tình cờ xẹt vừa qua trong đầu này quên hết không còn một mống rồi. Nếu không phải là nghe Bắc Đường Cần Du vừa phân tích như vậy, hãn có thể cũng không nhớ rồi."

"Cho nên, chuyện này có lẽ đúng là Lan tiểu thư tự mình thiết kế. Ba người bạn của cô ấy không thể nghi ngờ là đồng lõa với cô ấy. Từ khi vừa mới bắt đầu, tất cả hướng suy nghĩ, phán đoán của Đông Lí chính là bị họ dẫn dắt." Tổng hợp tất cả lại, Bắc Đường Cần Du xác định hoài nghi của mình. Rất tốt, chuyện này cuối cùng có thể kết thúc trọn vẹn."

Ba người với những hướng phân tích riêng, tất cả sự kiện nhất thời liền sáng tỏ. Nam Vinh Dịch Khiêm đột nhiên cũng nhớ tới vấn đề mình từng nghi ngờ qua, lập tức bổ sung: "Cái người này sao vừa nói, mình cũng nghĩ đến một vấn đề kỳ quái. Mẹ Lan tiểu thư có lẽ không biết chuyện con gái mình mất tích, nhưng bà không thể nào không để ý đến thời gian dự tính ngày sinh của con gái mình. Dù là Lan tiểu thư nói với mẹ của mình, giữa cô ấy và Đông Lí có hiệp nghị, bà cũng không đến nỗi ngay cả điện thoại đều không gọi một cuộc đi. Cứ như vậy chẳng quan tâm, không phải thật kỳ quái sao?"

Bắc Đường Căn Du thuận nước đẩy thuyền. "Trừ phi chuyện Lan tiểu thư muốn mất tích, cô ấy đã nói trước." Cái này Lan Sơ thật đúng không phải là phụ nữ bình thường, thế nhưng có thể dẫn dụ bốn vị CEO tứ đại tập đoàn sập bẫy. Khó trách cô cả ngày tự xưng là nhà khoa học, xem ra vẫn có ít đạo lý. Ít nhất cô chứng minh một chuyện rất tốt, cô không phải ngu ngốc.

Nghe ba vị bạn tốt phân tích hợp tình hợp lý, Đông Lí Lê Hân đang trầm mặc không nói bỗng nhiên hơi ngửa đầu, một hơi uống toàn bộ ly chất lỏng màu nâu. Lúc này, tâm tình của hắn không cách nào khống chế từ từ phức tạp.

Hắn không biết là nên may mắn, hay là nên tức giận. Mặc dù hắn từng nghĩ qua vô số lần, chỉ cần mẹ con Lan Sơ bình an, dù chuyện này đúng là Lan Sơ tự mình thiết kế bố trí cục diện, hắn cũng sẽ không nổi giận. Song khi điều hắn mong muốn lại biến thành sự thật, hắn vẫn là có chút không kiềm chế được trong lòng càng dâng trào lửa giận.

"Đông Lí, nếu như quả thật là Lan tiểu thư tự mình thiết kế, vậy chuyện này vẫn là dừng lại thôi. Chuyện tàn nhẫn nhất thiên hạ, đừng quá mức khiến một người phụ nữ mới vừa sinh xong phải chia cách cùng đứa trẻ mà họ vừa sinh ra. Nếu không, Lan tiểu thư cũng sẽ không hao tổn nhiều hơi sức như vậy, một lòng muốn giữ được đứa bé của cô ấy. Đây là một bản

năng của người mẹ, cho dù hai người có ký hiệp nghị, cũng không thể nào trách cứ cô ấy cái gì." Nhìn Đông Lí Lê Hân thủy chung không nói được lời nào, Bắc Đường Căn Du từ phân tích chuyển thành khuyên. Hắn có thể tưởng tượng tâm tình Đông Lí Lê Hân trước mắt là phức tạp như thế nào. Đối lại là hắn, hắn cũng sẽ vừa muốn phát điên, lại cảm thấy thấp thỏm trong lòng rồi cuộc có thể buông xuống.

Nghe vậy, Đông Lí Lê Hân lạnh lùng nói: "Mình chưa nói cô ấy phải rời khỏi đứa bé." Lúc đó hắn cũng đã nghĩ xong quyết định, sau khi Lan Sơ sinh đứa bé, liền đem cô và đứa bé cùng nhau đến nhà hắn. Sẽ không cứng rắn để cho cô và đứa bé tách ra.

Bắc Đường Căn Du vẻ mặt nghiêm túc hỏi ngược lại: "Vậy cô ấy phải dùng thân phận gì ở lại bên cạnh đứa bé? Mẹ nuôi? Bảo mẫu hay là dì? Đối lại là cậu, cậu nguyện ý ngày ngày bị đứa con ruột của mình kêu chú gọi cậu sao?" Đây yêu cầu năng lực chịu đựng như thế nào, mới có thể mắt thấy con của mình, cắn răng ẩn nhẫn được thời gian cả đời? Đây tuyệt đối là giày vò đau khổ nhất.

Đông Lí Lê Hân không phản bác được, không thể không thừa nhận, lời Bắc Đường Căn Du đích xác rất có đạo lý.

"Vậy coi như Lan tiểu thư có thể chịu đựng, nhưng người nào có thể bảo đảm một ngày nào đó đứa bé sẽ không phát hiện ra chân tướng sự việc? Cho dù lúc nhỏ có thể bất lực, vậy khi trưởng thành đứa bé cũng sẽ đem hết toàn lực đi đến tìm kiếm mẹ đẻ mình. Đến lúc đó, đứa bé nhất định sẽ hận cậu. Cậu hi vọng con của cậu sẽ căm hận cậu sao?" Tây Môn Hạo Vũ thở dài một cái, mặc dù hắn rất đồng tình Đông Lí Lê Hân bị Lan Sơ hung hăng thiết kế một lần, nhưng hắn vẫn đồng tình với thân phận làm mẹ của Lan Sơ hơn. Quan trọng nhất là, về chuyện mẹ đẻ đứa bé, bọn họ thật sự có thể có thể lừa gạt đứa bé cả đời sao? Đừng đến lúc đó chẳng những làm tổn thương đứa nhỏ, lại khiến cho Đông Lí Lê Hân và con trai của hắn, lặp lại bi kịch giữa hắn và ba hắn.

Một câu hỏi cuối cùng của Tây Môn Hạo Vũ, khiến Đông Lí Lê Hân càng thêm trở nên trầm mặc. Hiển nhiên, hẳn tuyệt không hy vọng như vậy.

Nam Vinh Dịch Khiêm duỗi dài cánh tay, an ủi tính vỗ vỗ đông bả vai Đông Lí Lê Hân. "Cậu lúc ấy nên trực tiếp tìm người để mượn chuyên nghiệp rồi, không nên có bất kỳ liên lạc gì với nhau. Nếu không, kết quả chính là giống như cậu và Lan tiểu thư bây giờ rồi. Sau đó, cậu vẫn không thể trách cô ấy cái gì. Từ góc độ của cô ấy, cô ấy không có sai." May mắn là Lan Sơ và đứa bé không có việc gì, nếu không khẳng định Đông Lí Lê Hân phải áy náy cả một đời. Lần này, coi như là hẳn công dã tràng đi. Dù sao chỉ cần hẳn còn muốn sinh, hẳn vẫn có thời gian và cơ hội sinh. Tùy tiện hẳn muốn sinh bao nhiêu cũng không có vấn đề gì. Lần đầu tiên không có kinh nghiệm, lần thứ hai nhất định có thể thành công.

Đông Lí Lê Hân thủy chung trầm mặc, hẳn lẳng lặng uống xong một ly rượu cuối cùng, để ly rượu xuống, một mình trở về phòng ngủ.

Đối với lần này, Tây Môn Hạo Vũ, Nam Vinh Dịch Khiêm và Bắc Đường Căn Du khó có được không có bày tỏ kháng nghị. Ba người lại uống rượu một lúc, lục đục đi ngủ ở mấy gian phòng khách nhà Đông Lí Lê Hân.

Chỉ là một đêm này, Đông Lí Lê Hân nhất định không thể chớp mắt. Hẳn cứ như vậy tỉnh táo, mắt thấy năm mới đã tới.

Tuyệt, không tiếng động rơi xuống. Khiến tuyết đọng trong vườn hoa càng ngày càng dày. Bay múa đầy trời, cho đến phía chân trời lộ ra tia nắng dịu dàng thì mới chậm rãi mất đi bóng dáng.

Sáng sớm, sau khi tiễn Tây Môn Hạo Vũ, Nam Vinh Dịch Khiêm và Bắc Đường Căn Du về, Đông Lí Lê Hân cũng ra cửa. Đi ô-tô chạy thẳng tới khách sạn mẹ của hẳn ở tạm, kéo mẹ hẳn ra ngoài. Mẹ con hai người tới khá nhiều địa phương chơi một vòng.

Gần tối, sau khi ăn cơm tối xong, hai người bất tri bất giác tản bộ đến bờ sông.

Đại khái là đi mệt rồi, mẹ Đông Lí lôi kéo cánh tay Đông Lí Lê Hân, vịn lan can, dừng bước.

Đông Lí Lê Hân cũng đứng lại, bồi mẹ của hắn cùng nhau ngắm nhìn cảnh sắc bờ sông đối diện.

Ánh đèn rục rờ phản chiếu dưới nước, ánh đèn phản chiếu lên tuyết đọng ở trên những cây đại thụ cạnh bờ sông một gốc cây lại một gốc cây. Cách sông xa xa nhìn lại, ngược lại rất có một cảm giác tựa như ảo mộng.

Gió thổi một hồi lạnh lẽo, mẹ Đông Lí nắm thật chặt áo choàng trên người, hỏi: "Chuyện kia, làm rõ rồi sao?" Trực giác của bà mách bảo Đông Lí Lê Hân hình như có tâm sự muốn thổ lộ, nhưng thủy chung không mở miệng, giống như là đang đợi bà chủ động hỏi như vậy.

"Đã làm rõ rồi." Đông Lí Lê Hân lãnh đạm gạt một cái.

"Có khỏe không?" Mẹ Đông Lí sâu xa hỏi.

"Rất tốt." Đông Lí Lê Hân gần như không chần chờ chút nào. So với tất cả kết cục hắn tưởng tượng, cái kết cục này là tốt nhất.

Mẹ Đông Lí cười cười. "Có thể nói cho mẹ biết, cuối cùng sự việc là như thế nào?" Bà cũng không phải thích bát quái, bà chỉ là muốn cho Đông Lí Lê Hân bộc lộ đè nén ở đáy lòng mà thôi.

Đông Lí Lê Hân suy nghĩ một chút, nhưng đúng là vẫn như mong muốn của mẹ hắn mở miệng. "Chuyện nhờ người sinh hộ, là con cưỡng bách cô ấy. Cô khôn hoàn toàn biến mất. Cho nên, cô ấy thiết lập một cái bẫy, mang theo đứa bé cùng nhau biến mất." Sự tình hắn là cái dạng này đi, hắn lúc ban đầu không phải là làm như vậy à?

"Ha ha. Có thể làm đến mức này, trái lại là một người rất thông minh, tin tưởng đứa bé nhất định cũng sẽ rất thông minh lanh lợi." Theo như lời Đông Lí Lê Hân, mẹ Đông Lí không thèm để ý người phụ nữ mang bầu kia rốt cuộc đã làm những gì với Đông Lí Lê Hân, trái lại trong lòng có một chút chân thành bội phục. Một người mẹ bình thường, thời điểm đối mặt với người ba vô cùng cường thế của đứa bé, có thể vì con của mình làm được một điều này, quá không dễ dàng.

Đông Lí Lê Hân không nói lời nào, hẳn đương nhiên biết đứa bé của hẳn sẽ hoàn mỹ. Tựa như Lan Sơ nói, gen cha mẹ đều hoàn mỹ như vậy, đứa bé tự nhiên sẽ là hoàn mỹ. Thế nhưng một đứa bé hoàn mỹ như vậy, lại không thể thuộc về hẳn.

Nhìn Đông Lí Lê Hân trầm mặc không nói, mẹ Đông Lí thở dài một cái, chột nghiêm túc. "Hân Hân, làm một người mẹ, không có gì quan trọng hơn có thể so với đứa con của mình. Trong chuyện này, con phải tha thứ cho cô ấy. Nếu cô ấy thật sự không nguyện ý rời khỏi đứa bé, cũng không cần miễn cưỡng cô ấy, thuận theo cô ấy thôi. Mẹ có thể hiểu tâm tình của cô ấy. Nhiều năm như vậy, mẹ không hề có một khắc không nhớ thương con. Đáng tiếc mẹ không đủ thông minh, không có cách nào mang con cùng một chỗ mà rời khỏi." Nói xong, mẹ Đông Lí nhẹ nhàng nắm tay Đông Lí Lê Hân. Bà tự giễu cười cười, nhưng trong đôi mắt lại rõ ràng có lệ quang.

"Mẹ." Đông Lí Lê Hân trở tay cầm thật chặt tay mẹ của hẳn, muốn nói cái gì, lại biểu đạt không ra được. Không thể phủ nhận chính là, hẳn đối với Lan Sơ, tức giận hình như gỡ bỏ từng chút từng chút một.

Một ngày này, Đông Lí Lê Hân bồi mẹ của hẳn cực kỳ lâu. Cho đến thời điểm mẹ của hẳn nhịn không được cần nghỉ ngơi, mới rời khỏi khách sạn trở lại nhà của mình.

Đẩy ra cửa chính không người nào chờ ở bên trong, đối mặt với cả phòng vắng lạnh, trong lòng Đông Lí Lê Hân đột nhiên xẹt qua một ít khổ sở. Nơi

này quả nhiên là nhà hãn, chỉ có một mình hãn một nhà.

Cởi áo khoác, ngồi trong phòng khách. Đông Lí Lê Hân do dự, bấm điện thoại của Ông Tĩnh Phong.

Hiển nhiên, thật vất vả có một ngày nghỉ ngơi Ông Tĩnh Phong đã đi nằm ngủ thật sớm rồi. Nháy mắt khi hãn bị chuông điện thoại đánh thức, hãn thật sự có một loại xung động rất muốn bãi công từ chức. Đông Lí Lê Hân người này vẫn không để cho người ta sống rồi hả ? Nói thì hay lắm hôm nay cho hãn nghỉ ngơi, kết quả là cũng đã trễ thế này lại vẫn gọi điện thoại cho hãn. Vươn tay trong chăn ấm áp, Ông Tĩnh Phong tiện tay quơ di động, hung hăng nhấn nút trả lời. "Lại làm gì?"

"Đưa chi phiếu cho Hồng cảnh quan, để cô ấy chuyển cho Lan Sơ." Đông Lí Lê Hân giống như hoàn toàn không có nghe được khó chịu trong giọng nói của Ông Tĩnh Phong, lãnh đạm trực tiếp hạ chỉ thị của mình cho hãn.

Ông Tĩnh Phong không hiểu rõ ý tứ trong lời nói Đông Lí Lê Hân, kỳ quái hỏi: "Cậu nói cái gì?"

"Nói cho cô ấy biết, không cần ủy khuất đứa bé." Đông Lí Lê Hân đáp phi sở vấn, Ông Tĩnh Phong hai người giống như là ông nói gà bà nói vịt.

Ông Tĩnh Phong vẫn là không hiểu rõ Đông Lí Lê Hân rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì, chỉ có thể tiếp tục hỏi ngược lại. "Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Đông Lí Lê Hân không giải thích, dứt khoát cúp điện thoại.

Ông Tĩnh Phong tay cầm điện thoại đã im lặng, không nhận được có chút ngấn người, Đông Lí Lê Hân lại bị gì vậy?

Gọi xong cú điện thoại này cho Ông Tĩnh Phong, tất cả tức giận của Đông Lí Lê Hân với Lan Sơ hình như đã từ từ buông xuống. Nhưng đồng thời trong lòng của hắn tựa hồ lại xuất hiện cảm xúc khác phức tạp hơn. Hắn thở dài một hơi, bỗng nhiên khôi phục băng lãnh thường ngày, thậm chí càng hơn.

Đáng thương cho Ông Tĩnh Phong tiếp xong cuộc điện thoại không giải thích được của Đông Lí Lê Hân, cả buổi tối gần như cũng không thể tiếp tục ngủ nữa. Hắn đầu óc chuyển một cái, không thể khống chế suy nghĩ cả một buổi tối. Muốn làm rõ tất cả sự tình.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Ông Tĩnh Phong đã cầm chi phiếu chạy đến cảnh cục Hồng Quyên công tác, hẹn cô ra ngoài.

Quán cà phê vừa mới mở cửa, buôn bán vắng teo trừ nhân viên làm việc ở trong quán coffee, cũng chỉ có hai vị khách là Ông Tĩnh Phong và Hồng Quyên. Mà đối với Ông Tĩnh Phong có lời muốn nói cùng Hồng Quyên mà nói, trái lại một loại không khí rất tốt.

"Có chuyện gì không?" Hồng Quyên chờ đợi một lúc, thấy Ông Tĩnh Phong vẫn trầm mặc không nói, mình chỉ có thể chủ động hỏi thăm.

Ông Tĩnh Phong giương mắt nhìn Hồng Quyên một chút, lấy ra một tờ chi phiếu trống không, để trước mặt cô trả lời: "Làm phiền cô đem tấm chi phiếu này chuyển giao cho Lan tiểu thư, con số thì tùy cô ấy điền."

Hồng Quyên ánh mắt lạnh lẽo, hỏi: "Anh có ý tứ gì?"

"Là Đông Lí tiên sinh nhờ tôi đem tấm chi phiếu này đưa cho cô, cậu ấy nói, không cần ủy khuất đứa bé." Ông Tĩnh Phong nói thật, giăng co một buổi tối, hắn đã đại khái cũng đã liên tưởng rõ ràng mọi chuyện. Cũng không uống hắn lại hy sinh giấc ngủ quý giá của mình.

"Các anh đang hoài nghi chúng tôi?" Hồng Quyên lông mày giương lên, lại phun ra một vấn đề.

"Hồng cảnh quan, là cô đa tâm." Uông Tĩnh Phong cười cười, giải thích: "Lan tiểu thư một mình mang theo đứa bé không có tiền, phải sinh hoạt thế nào? Đông Lí tiên sinh làm như vậy, chỉ là muốn để cho con của hắn có thể sống tốt hơn một chút, có thể lấy được giáo dục tốt hơn." Đây là hắn suy nghĩ một buổi tối, mới suy nghĩ thấu đáo chuyện này. Hắn chợt thật sự có chút bội phục Đông Lí Lê Hân rồi. Nhưng nếu là Đông Lí Lê Hân trước kia hắn biết, cậu ta nhất định sẽ đuổi đến chân trời góc biển cũng phải đem đứa bé trở về. Sau đó tự tay bóp chết Lan Sơ một trăm lần. (vã mỗi hồi)

Hồng Quyên mặt không chút thay đổi nhìn Uông Tĩnh Phong, hồi lâu cô bưng ly lên, nhấp một ngụm cà phê.

"Đừng nghĩ Đông Lí tiên sinh quá vô tình, để đứa bé rời bỏ mẹ của mình có bao nhiêu tàn nhẫn, hắn so với ai khác đều rõ ràng hơn." Nói xong, Uông Tĩnh Phong một hơi uống cạn cà phê của mình, kết quả đã xong có thể đi được rồi. Hắn nghĩ chuyện này của Lan Sơ, đến đây coi như là kết thúc toàn bộ rồi. Hi vọng sau này sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.

Hồng Quyên không chút hoang mang tiếp tục thưởng thức cà phê của mình, mặc cho Uông Tĩnh Phong rời quán cà phê trước.

Cho đến khi cô đem một giọt cà phê cuối cùng tan trong miệng, mới cầm chi phiếu Uông Tĩnh Phong mang tới đi. Nếu Đông Lí Lê Hân nhất định muốn cho, vậy cô vì sao phải khách khí với hắn nữa. Cô có rất nhiều biện pháp giúp hắn đem tấm chi phiếu dồi dào này sử dụng sạch sẽ.

Chắc hẳn, làm CEO của tập đoàn Đông Lí, Đông Lí Lê Hân cũng sẽ không quá hẹp hòi.

Bầu trời bỗng nhiên lại bắt đầu đã nổi lên bông tuyết.

Rất kỳ quái, một năm này nhiệt độ so năm trước cũng không thấp bao nhiêu. Nhưng một năm này, tuyết so với năm trước hình như nhiều hơn, cũng lớn hơn.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Trai Đẹp Tới Cửa

Mùa xuân phương nam, dường như luôn là đến tương đối sớm 3, 4 tháng, thực vật đã xanh um tươi tốt, nồng đậm tươi tốt.

Ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, bên trong vườn tiểu khu thảm thực vật được tu bổ chỉnh tề.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi ở trên kính, khúc xạ ở yên lặng rơi xuống đất, một người mặc một bộ đồ rõ ràng rộng thùng thình rất nhiều, trên tay người phụ nữ là cuộn len đang đan dở.

Ở bên cạnh người phụ nữ, đặt một cái nôi chạy bằng điện có hình dáng vô cùng đáng yêu, khung nôi vô cùng hợp lý với trẻ sơ sinh.

Trong nôi, một đứa bé lẳng lẳng nằm một mình, đại khái đã hai ba tháng tháng tuổi, dáng dấp so thiên sứ còn đáng yêu gấp trăm lần. Da mềm mại, lại trắng hồng. Lông mi thật dài, ở mí mắt nó lưu lại đường nét sâu sắc.

Theo âm nhạc êm ái, nôi chậm chạp có tiết tấu trước sau đung đưa. Mà hình như cũng làm cho tiểu bảo bảo ngủ trong nôi càng thêm hương vị ngọt ngào.

"Tiểu Nam, dì nấu ít canh cá, nhân lúc con nóng uống đi."

Một giọng nói phụ nữ ôn hòa bỗng nhiên vang lên ở ngoài cửa. Người phụ nữ đang đan len từ từ quay đầu lại. Tóc rơi bên sườn mặt thật dày, gần như che đi nửa gương mặt của cô. Đuôi tóc bị cắt bỏ như chữ 'nhất' chỉnh tề tóc dài tùy ý phủ lên sau vai của cô.

Người phụ nữ nhẹ nhàng dương khoe miệng, trả lời: "Được, cảm ơn dì Trần." Bất luận khuôn mặt hay là giọng nói, rõ ràng chính là Lan Sơ.

Sau khi trả lời người phụ nữ trung niên bị mình gọi là 'dì Trần', Lan Sơ buông cuộn len trong tay xuống. Cô hơi vặn eo, đưa tay lôi kéo thảm mỏng đắp lên người bảo bối. Ánh mắt cực kỳ chăm chú nhìn một hồi lâu, mới đứng dậy đến phòng ăn đi uống canh.

Vài hộp uống xong canh, liền lập tức trở về trong phòng ngủ.

Lần nữa ngồi xuống bên cạnh nôi, Lan Sơ không nhịn được tiếp tục chuyên tâm canh chừng bảo bối Niếp Niếp của cô. Bất luận nhìn bao lâu, bất luận nhìn bao nhiêu lần, cô luôn cảm thấy nhìn không đủ. Bảo bối Niếp Niếp của cô, thật sự là quá hoàn mỹ. Cảm giác giống như là một kỳ tích. Cũng giống như là một loại ban ơn. Trời cao có thể ban ơn cho cô quà tặng trân quý nhất, hoàn mỹ nhất.

Thật ra thì tết đông chí ngày đó, cô cũng không phải thật sự sắp sinh. Mà là vì lừa gạt Đông Lí Lê Hân, mới đạo diễn một vở kịch. Sau khi tới bệnh viện, cải trang giả bộ thành người khác, Hoàng Oanh lập tức đón cô ra khỏi bệnh viện. Cũng cả đêm đưa cô lên phi cơ bay đến đất khách. Hồng Quyên và Bạch Nhã ở lại trong bệnh viện nói dối Đông Lí Lê Hân và Uông Tĩnh Phong làm lệch phương hướng điều tra, nghi vấn. Nhưng chuyện quan trọng như vậy, Hoàng Oanh không thể không xuất hiện. Chỉ có thể là sau khi đưa cô lên máy bay, lại vội vã chạy tới trong bệnh viện cùng Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng nhau diễn trò.

Sau khi được Hoàng Oanh đón ra từ trong bệnh viện, về sau cô cũng không là Lan Sơ nữa rồi. Có Hồng Quyên giúp một tay, cô cố gắng buông lỏng thì có một thân phận khác —— Tiểu Nam. Về phần mẹ cô bên kia, dĩ nhiên là đã sớm âm thầm thông báo. Nếu không, mẹ cô như thế nào có thể sẽ vẫn bình tĩnh chẳng quan tâm. (công nhận chỉ số của mấy anh cộng lại cao thật đấy)

Một phụ nữ có thai sắp sinh, lại sắp năm mới, cô độc một người xa xứ. Nhìn như vô cùng thê lương, chỉ là cuộc sống của cô ở đất khách tạm ổn tuyệt đối trôi qua vô cùng thoải mái.

Mặc dù Đông Lí Lê Hân lúc ký hiệp nghị cùng cô có đưa cho cô rất nhiều tiền, cô một phần cũng không cầm. Nhưng trước khi rời đi, Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh hợp lực cho cô không ít tiền bạc. Về sau, Đông Lí Lê Hân lại đưa cho Hồng Quyên chi phiếu trống không. Vì vậy, Hồng Quyên liền vô cùng không khách khí điền một con số lớn, cũng là sáu số, bí mật đưa đến tay cô.

Cho nên, vừa xuống máy bay, cô tương đối dứt khoát tiến vào một khách sạn năm sao vừa ý có vườn hoa trên không cực kỳ xinh đẹp và nổi tiếng. Sau đó, mới không chút hoang mang ở cách rất xa khách sạn, tìm một chỗ tuyệt đối yên tĩnh, ở tiểu khu có vườn hoa trang nhã, thuê một phòng ốc tương đối thoải mái. Tiếp đó, cô lại thuê hai bảo mẫu chuyên nghiệp và thím một tháng (cái này k hiểu lắm nên để nguyên nhé ^^). Cho dù sau khi cực căng đầy tháng rồi thím rời đi, nhưng có hai bảo mẫu ở đây, cuộc sống gia đình tạm ổn của cô dĩ nhiên là vô cùng dễ chịu.

Hơn nữa, bảo bối Niếp Niếp của cô thật sự là ngoan cực kỳ. Thời điểm đói bụng, khát, có yêu cầu sinh lý, nó mới có thể yếu ớt hừ khóc hai tiếng. Thời gian còn lại, coi như nó tỉnh, không có một người ở bên cạnh mình, nó cũng sẽ không khóc rống. Quan trọng nhất là, bảo bối Niếp Niếp của cô thật sự là một bé gái. Cô tốn hao hơi sức lớn như vậy, vừa mượn giống vừa chạy trốn, đáng giá.

Giống như là cảm ứng được tâm tình càng ngày càng kích động của Lan Sơ, cực căng vốn là đang ngủ say, chợt từ từ mở hai mắt ra. Tò mò nhìn Lan Sơ gần trong gang tấc.

"Niếp Niếp tỉnh nha." Lan Sơ không khỏi khòe miệng giương lên, trong lòng nhất thời liền hóa thành một vũng nước. Cô thận trọng ôm bảo bối từ

trong nôi ra ngoài, đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất, muốn cho bảo bối nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ một chút.

Bảo bối an tĩnh nằm ở trước ngực Lan Sơ, cặp mắt thẳng tắp nhìn ngoài cửa sổ. Miệng mở rộng, không tiếng động mím cười.

Cúi đầu thấy bảo bối hình như thật sự tò mò, rất vui vẻ, Lan Sơ không chút do dự liền quyết định mang bảo bối xuống dưới lầu đi dạo trong vườn hoa đi. Để nó có thể cảm nhận được thế giới bên ngoài.

Nhanh chóng, nhẹ nhàng linh hoạt mặc quần áo cho mình và bảo bối thay xong đi ra ngoài, Lan Sơ cầm lấy khăn địu trẻ sơ sinh, dịu dàng đem cục cưng quần kỹ lưỡng công trên vai. Lại tỉ mỉ cầm túi đựng mọi thứ cần thiết cho bảo bối, lúc này mới không nhanh không chậm ra cửa.

Ở trong khu vực tùy ý đi dạo, Lan Sơ không nhịn được có chút cảm khái. Không hổ là cô vừa ý vườn hoa tiểu khu, cảnh trí trong tiểu khu, xác thực xử lý vô cùng mê người.

Đi dạo, Lan Sơ cũng bảo bối, đi từ từ ra khỏi tiểu khu. Mắt vô tình thoáng nhìn, cô đột nhiên đem tầm mắt như ngừng lại cách đó không xa, thời điểm cô vừa đến thành phố này, từng tạm ở trên lầu cao trong khách sạn năm sao kia.

Không có gì, cô đột nhiên nhớ lại không gian vườn hoa trên không ở tầng thứ năm mươi của khách sạn. Lúc ấy, cái cảm giác từ trên cao nhìn xuống, nhìn toàn bộ thành phố đột nhiên lại chui vào trong đầu của cô. Khiến cô không thể kiềm chế được có chút rục rịch góc đầu dậy.

Nhìn bảo bối ở trong ngực một chút, Lan Sơ dứt khoát quyết định muốn dẫn bảo bối đến vườn hoa trên không trong khách sạn đi chơi một lần. Đến bây giờ, trừ vườn hoa trong tiểu khu, cô gần như không mang bảo bối đi qua nơi nào khác. Nếu hôm nay tâm tình bảo bối tốt, khí trời cũng bình

thường, vậy cô đương nhiên là muốn mang theo bảo bối đi cảm thụ phong cảnh khác.

Vừa nghĩ, Lan Sơ liền hướng khách sạn đi tới.

Một đường thuận lợi đi tới vườn hoa trên không tầng thứ năm mươi của khách sạn, Lan Sơ suy nghĩ một chút, lựa chọn một bàn tương đối gần ngòi xuống. Sau đó, cô cởi khăn lưng, để thân thể bảo bối được tự do thoải mái.

Đại khái là bởi vì trước mắt cũng không phải là thời gian dùng cơm, trong nhà hàng khách tự nhiên có chút thừa thớt. Phục vụ trái lại có thể nhanh chóng, kịp thời đi tới bên người Lan Sơ, hỏi thăm yêu cầu của cô.

Lan Sơ gọi một phần trà chiều một phần món ăn, sau đó liền dỡ bảo bối, mẹ con hai người cùng nhau cảm thụ gió xuân ấm áp, không ngừng lưu chuyển ở bên cạnh của hai người.

Ngồi nghỉ ngơi một lúc, Lan Sơ uống một chút trà, ăn chút điểm tâm. Sau khi cảm giác thể lực đã hồi phục xong hoàn toàn, cô lập tức ôm bảo bối đi tới trước lan can. "Niếp Niếp con xem, có phải rất cao, rất hùng vĩ hay không."

Bảo bối không âm ỉ cũng không náo, chỉ là miệng mở rộng, không tiếng động mà cười cười.

Khí trời thật rất tốt, Lan Sơ mang theo bảo bối từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy tất cả cảnh vật, cũng dị thường rõ ràng. Không có chút nào bị sương mù quanh quần làm mơ hồ.

Mặc dù từ cao nhìn phong cảnh thật sự rất tuyệt, nhưng Lan Sơ cũng không có ôm Bảo bối đứng ở trước lan can quá lâu. Cô sợ ở gần lan can tốc độ gió qua mạnh, sẽ làm bảo bối không thoải mái.

Đang ở thời điểm Lan Sơ xoay người sắp trở lại vị trí, đột nhiên, một người đàn ông dáng dấp hơi có chút hung thần ác sát không biết từ nơi nào chọt liền xông ra. Bởi vì vấn đề góc độ, tầm mắt bảo bối trùng hợp đối mặt với mặt của người đàn ông kia. Bỗng chốc, bảo bối ‘oa’ một tiếng liền khóc rống lên.

"A a, Niếp Niếp sao vậy, không khóc không khóc, không sợ nha." Lan Sơ bị bảo bối đột nhiên khóc dọa cho giật mình, vội vàng vừa nhẹ nhàng lắc lắc thân thể bảo bối, vừa vỗ nhẹ sau lưng của bảo bối, giọng nói ấm áp kiên nhẫn trấn an.

Vậy mà, bảo bối vẫn luôn an tĩnh chẳng những không có dừng lại khóc thút thít, ngược lại càng khóc càng kịch liệt. Bất luận Lan Sơ trấn an như thế nào cũng không có chút tác dụng nào.

Lúc này, người đàn ông hung thần ác sát đó, đột nhiên đi tới trước mặt của Lan Sơ và cục cựa. Không nhịn được mở miệng liền rống. "Khóc cái gì mà khóc? Âm ỉ chết...!"

Đừng nói là bảo bối, ngay cả Lan Sơ cũng bị kinh ngạc giật mình. Bảo bối hơi sững sờ, lập tức khóc lớn tiếng hơn.

Thấy thế, Lan Sơ nhất thời hỏa sấm ba trượng. Cô một tay bảo vệ cái ót của bảo bối, không khách khí phản bác: "Anh kia hung làm cái gì? Đứa bé rõ ràng chính là bị anh hù dọa cho khóc!" Vì sao ở trong nhà hàng này, cũng sẽ gặp phải người không có tư chất như vậy. Hơn nữa còn là một đại nam nhân. Rõ ràng chính là hấn hù dọa bảo bối khóc, cô đã không nói gì, hấn ngược lại ngang ngạnh vô cùng.

"Cô nói cái gì? Cô lặp lại lần nữa!" Nghe vậy, thái độ người đàn ông lập tức thay đổi càng thêm hung ác. Một bộ dáng tùy thời muốn đem Lan Sơ hung hăng dạy dỗ một trận.

Lan Sơ không sợ hãi chút nào, cô thoáng lay động, dùng thân thể ngăn trở bảo bối, mở miệng lặp lại: "Là anh đem."

"Đây là thế nào?"

Chỉ là, lời Lan Sơ nói còn chưa dứt, liền bị một giọng nói đột nhiên truyền đến, cứng rắn cắt đứt. Lan Sơ theo bản năng nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục, ngũ quan gần như hoàn mỹ vừa đứng đi tới trước mặt cô và người đàn ông hung thần ác sát đó. Hai người tạo thành sự so sánh tương đối rõ ràng.

Vậy mà rất kỳ quái, nhìn người đàn ông này rõ ràng vẻ mặt vẫn mỉm cười, nhìn qua vô cùng thân sĩ. Nhưng hẳn cho Lan Sơ cảm giác không tốt lắm. Mặc dù tướng mạo của hắn và Đông Lí Lê Hân không phân cao thấp, cảm giác có thể giống Đông Lí Lê Hân cả người tỏa ra khí lạnh, người đàn ông này rõ ràng có một cỗ tà khí thuộc về bóng tối. Cũng chính là một cỗ tà khí này, khiến Lan Sơ có cảm giác vô cùng không thoải mái. Ngược lại đi theo sau lưng người đàn ông xinh đẹp này, một người đàn ông trẻ tuổi khác mặc giống nhau, thoáng nhìn có cảm giác thuận mắt một chút.

Bảo bối vẫn còn khóc, hiển nhiên bị dọa sợ không nhẹ.

"A. Hóa ra là tiểu bảo bối đang khóc, cái này thì có cái gì, dỗ dành là được." Người đàn ông nhanh chóng nhìn lướt qua Lan Sơ và bảo bối được cô hộ vào trong ngực, nói xong, hắn đột nhiên giơ tay lên, một phen liền giành lấy Bảo bối trong ngực Lan Sơ.

Lan Sơ kinh hãi, đưa tay muốn đoạt lại bảo bối. Lại phát hiện bảo bối bị người đàn ông đoạt mất, bỗng nhiên ngưng khóc thút thít. Mở một đôi mắt to, tò mò nhìn người đàn ông kia. Cuối cùng, lại còn nhếch miệng nở nụ cười. Sự phát hiện này, khiến Lan Sơ không nhịn được chịu rất nhiều đá kích. Bảo bối còn nhỏ như vậy, dĩ nhiên cũng đã có thiên phú hoa si của Hoàng Oanh cái người kia rồi. Khuyết điểm này của nó là được di truyền từ

đâu? Sớm biết thời điểm dưỡng thai, cô liền cách Hoàng Oanh cái đại hoa si đó xa một chút rồi.

"Ha ha. Thật là một đứa nhỏ đáng yêu, nhỏ như vậy cũng biết chú nào đáng dập dẹp mắt rồi." Bảo bối tươi cười đến mức thiên chân vô tà, làm cho nụ cười khóe miệng người đàn ông càng đậm. Hảnh nhẹ nhàng ngắt khuôn mặt nhỏ bé của bảo bối, bàn tay dờn đi thì ngón tay lơ đãng quét qua vòng trên cổ bảo bối, một khối vô phi thúy trường mệnh tỏa cùng tinh mỹ treo lủng lẳng. Nháy mắt, trong đôi mắt thâm thúy của người đàn ông, đột nhiên đã hiện lên vẻ kinh ngạc. Nhưng một tia tâm tình này của người đàn ông tới quá nhanh, đi lại cực độ kín đáo, mấy người ở đây, ai cũng không có nhận thấy được.

Người đàn ông khen ngợi bảo bối, khiến Lan Sơ lập tức hồi thần. Cô một phen đoạt lại cục cưng, cầm lên túi xách liền đi tính tiền.

Người đàn ông buồn cười lắc đầu, giơ tay lên vỗ vỗ bả vai người đàn ông vẫn bộ mặt hung thần ác sát như cũ, nhắc chân hướng phòng bao nhà hàng đi tới. Chỉ là, trước khi hănh đi vào phòng bao, hănh chợt nói khê gì đó với người đàn ông vẫn đi theo bên cạnh hănh. Người đàn ông kia lập tức nhanh chóng rời khỏi nhà hàng, đuổi theo Lan Sơ vừa đi vào thang máy.

Có lẽ là bởi vì Lan Sơ đối với người đàn ông trẻ tuổi này, ấn tượng còn không coi là quá kém, khi cô trở mắt nhìn hănh chen vào thang máy thì cũng không có cự tuyệt, trong lòng cũng không có bất kỳ tâm tình quái dị nào.

Cục cưng lại khôi phục an tĩnh ngày trước, Lan Sơ mượn cơ hội dùng khăn lưng bọc kỹ lưỡng cục cưng, cõng ở sau lưng, hoàn toàn không để ý có người đang ở một bên vây xem. Thế này, lúc cô một đường đi trở về thì hành động có thể dễ dàng hơn. Cục cưng cũng có thể thoải mái hơn, ấm áp hơn một chút.

Từ 50 tầng, cho đến lầu một, người đàn ông trẻ tuổi thủy chung chưa nói cùng Lan Sơ câu nào. Dường như hẳn cũng chỉ là ngẫu nhiên muốn xuống lầu.

Lan Sơ không để ý đến người đàn ông trẻ tuổi đó, cửa thang máy vừa mở, cô liền sải bước đi ra ngoài.

Người đàn ông trẻ tuổi vẫn yên lặng ở sau lưng Lan Sơ, hai người một trước một sau đi nhanh đến cửa chính khách sạn thì hẳn đột nhiên đuỗi gấp hai bước, ngăn cản đường đi của Lan Sơ. "Xin chào."

"Còn có chuyện gì sao?" Lan Sơ sững sốt, trong lòng không quá thoải mái nhú nhú mày. Chuyện vừa rồi chẳng lẽ còn chưa kết thúc sao? Bọn họ còn muốn nói điều gì? Dọa bảo bối Niếp Niếp sợ đến như vậy, cô không có tìm bọn họ tính sổ cũng đã là rất tốt.

"Mới vừa rồi người đàn ông ôm đứa bé họ Mẫn, Mẫn tiên sinh." Người đàn ông trẻ tuổi có chút đáp phi sở vấn, khiến đầu óc Lan Sơ không khỏi mê hoặc. "Sau đó thì sao?" Hẳn cố ý đuỗi theo, chính là vì nói cho cô biết người đàn ông một thân tà khí vừa rồi, tên họ là gì sao? Nhưng là, đây rốt cuộc liên quan gì tới cô? Bọn họ lại không quen biết, cũng không có bất kỳ nhận thức cần thiết nào.

"Đây là số điện thoại của hẳn, nếu như cô có chuyện gì muốn nói, trực tiếp có thể liên lạc cùng hẳn." Nói xong, người đàn ông trẻ tuổi chọt lấy ra một tờ giấy đưa tới trước mặt của Lan Sơ.

Lan Sơ mặc dù thấy rất kỳ quái, nhưng vẫn là tiếp nhận tờ giấy người đàn ông trẻ tuổi đưa cho cô. Cô không muốn tự nhiên kiếm chuyện, vì tiết kiệm thời gian, cô chỉ có thể nhận lấy. Cùng lắm thì một lát nữa cô ném vào trong thùng rác ven đường là được.

"Cáo từ." Người đàn ông trẻ tuổi lễ phép cười cười, rồi cuộc xoay người lại.

Lan Sơ kỳ quái nháy mắt hai cái, sải bước đi ra khỏi khách sạn. Quả nhiên, mới đi ra khỏi khách sạn không bao xa, cô tương đối dứt khoát đem số điện thoại của Mẫn tiên sinh ném vào trong thùng rác ven đường. Thật là một đám người không giải thích được, cô mới không cần theo chân bọn họ có bất kỳ liên hệ gì. Coi như thật sự có chuyện gì, cô cũng chỉ cần tìm ba vị bạn tốt của mình mà thôi.

Nào có thể đoán được, người đàn ông trẻ tuổi vừa rời căn bản cũng không có rời đi. Hắn xoay người đi được mấy bước, liền lặng lẽ đi theo sau lưng Lan Sơ. Khi hắn thấy Lan Sơ không chút do dự đem số điện thoại hắn cho cô ném vào trong thùng rác, khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch một chút.

Người đàn ông trẻ tuổi một đường bí mật đi theo Lan Sơ, một mực theo Lan Sơ đến vườn hoa ở trong tiểu khu. Cũng mắt thấy Lan Sơ vào một tòa nhà, chờ đợi hồi lâu cũng không trông thấy cô ra ngoài, sau đó mới không tiếng động rời đi.

Lan Sơ vẫn một thái độ không có tim không có phổi, vừa về tới nhà, liền đem những thứ không vui xảy ra ở trong khách sạn quên sạch sẽ. Dĩ nhiên, coi như cô không quên cũng vô ích. Cô không có cần thiết mạo hiểm đi kiểm rắc rối. Mặc dù cái người không có tư chất đó dọa sợ bảo bối Niếp Niếp của cô.

Cho cục cứng uống sữa tươi, đợi đến khi cục cứng lại ngủ, Lan Sơ cầm cuộn len cô đang đan dở lúc trước lên, tiếp tục đan quần áo vô cùng xinh đẹp cho cục cứng. Cô cũng không biết, cuộc sống bình tĩnh ở đất khách của cô, sắp mất đi cân bằng.

Mưa mùa xuân, luôn là nói đến là đến. Ban ngày khí trời thật là trong xanh, ban đêm, mưa đã bắt đầu rơi.

Mưa phùn rả rích cực kì thoải mái, kéo dài hơn một tuần lễ, bầu trời mới từ từ trong xanh.

Lần nữa nhìn thấy trời trong xanh, Lan Sơ cực kỳ hưng phấn. Mang theo cục cưng cùng nhau ở nhà kìm nén hơn một tuần lễ, cô chỉ sợ cục cưng đã nín hông rồi.

Sáng sớm sau khi cho mình và cục cưng ăn no, Lan Sơ cũng cục cưng trên lưng, chuẩn bị đến trong vườn hoa dưới lầu đi dạo mấy vòng. Nhưng là, cô vừa mở cửa chính ra, liền bỗng nhiên đối mặt với một người đàn ông có một cái máy phần nhìn quen mắt.

Thấy Lan Sơ, đối phương tựa hồ cũng có chút kinh ngạc. Người tới nghĩ một chút, hỏi dò: "Cô là người mẹ ở trong khách sạn ngày đó?"

Người vừa tới hỏi như vậy, Lan Sơ lập tức xác nhận suy đoán đáy lòng. Cô hơi nhíu nhíu mày, hỏi ngược lại: "Xin hỏi có chuyện gì không?" Kỳ quái, người đàn ông một thân tà khí này vì sao lại xuất hiện ở ngoài cửa nhà cô? Mặc dù quần áo hần hôm nay mặc là một thân đồ công sở màu vàng nhạt thoải mái, nhưng là, cô vẫn cảm thấy ngũ quan gần như hoàn mỹ của người đàn ông trước mặt này, vẫn như cũ mơ hồ tản ra một cỗ tà khí khiến cô không thoải mái.

"A, tôi quên tự giới thiệu mình, xin lỗi." Người tới lúc này dường như mới nhớ tới mục đích chuyến ghé thăm này của mình, hần áy náy cười cười, lễ phép tự giới thiệu mình: "Xin chào, tôi là người vừa mới dọn tới, tôi tên là Mẫn Huyền."

"A, xin chào." Lan Sơ có chút ngoài ý muốn, đây không phải cũng quá trùng hợp đi.

"Không nghĩ tới cô cũng ở trong tiểu khu này, hơn nữa chúng ta còn là hàng xóm." Đối với sự thật cũng quá trùng hợp này, Mẫn Huyền giống như vô cùng vui vẻ. Một bên hần nói, vừa theo thói quen dùng ngón tay trêu

chọc cục cứng trong ngực Lan Sơ. Tâm mắt không để lại dấu vết dừng một chút ở trên ngọc Trường mệnh tỏa trên cổ cục cứng.

Lan Sơ gật đầu một cái. "Ừ." Cô quả thật chính là không có nghĩ tới. Khó trách cô cứ có cảm giác mấy ngày nay hộ gia đình sát vách dường như có vẻ đi qua đi lại nhiều lần, thì ra là có mới hộ gia đình mới vào ở.

Mẫn Huyền cũng không ngại Lan Sơ lãnh đạm, cầm giỏ trúc trong tay giơ lên trước mắt Lan Sơ. "Đúng rồi, đây là đặc sản quê tôi, không biết có hợp khẩu vị cô hay không, một chút tâm ý, xin vui lòng nhận."

"Cám ơn." Lan Sơ miễn cưỡng cười cười, nhận lấy giỏ trúc. Cô thật sự rất không muốn nhận, nhưng lại không lẽ phép đối với vị hàng xóm mới tới này. Huống chi, nếu cô không nhận nó, hẳn nhất định sẽ không ngừng khuyên cô. Nếu như cứ lôi kéo, cô và cục cứng không biết khi nào thì mới có thể ra cửa.

Lan Sơ trong lòng đang suy nghĩ làm sao để sớm kết thúc đối thoại cùng vị hàng xóm mới này, không nghĩ tới, Mẫn Huyền vô cùng thức thời hỏi trước. "Cô muốn ra khỏi cửa sao?"

"Ừ, muốn mang cục cứng đến vườn hoa đi dạo một chút." Lan Sơ không hề nghĩ ngợi, lập tức nói thật. Vội vàng nói hẹn gặp lại thôi, hai người đứng ở cửa nói chuyện thì giống cái dạng gì? Cô không rảnh cũng không nguyện ý mời người đàn ông xa lạ toàn thân bốc lên tà khí này vào trong nhà. Coi như là hàng xóm, cũng chưa chắc nhất định phải có giao thiệp gì.

Mẫn Huyền hiển nhiên không hiểu tính toán trong lòng Lan Sơ, hần rục rờ cười một tiếng, nói: "Vậy thì thật là tốt, tôi cũng vậy đang muốn đi xuống lầu làm quen hoàn cảnh một chút, chúng ta cùng nhau đi dạo một chút đi, tôi thật sự thích đứa bé." Nói xong, hần lại dùng ngón tay trêu chọc khuôn mặt nhỏ bé của cục cứng một chút. Cục cứng bị hần trêu chọc cười vô cùng vui vẻ.

Lan Sơ đi cũng không được trở về cũng không xong, đáp ứng cũng không được cự tuyệt cũng chẳng xong. Rồi rằm nửa ngày, cô chỉ có thể đem đặc sản Mẫn Huyền đưa cho cô giao cho người giúp việc, sau đó mang theo cục cưng nhắm mắt đi xuống lầu.

Nhìn bóng lưng Lan Sơ hơi có chút bất đắc dĩ, Mẫn Huyền không khỏi cười có chút bí hiểm. Hẳn đương nhiên biết Lan Sơ có bao nhiêu ghét hẳn, nếu không, cô cũng sẽ không đem số điện thoại của hẳn ném vào trong thùng rác rồi. Hiện tại hẳn trực tiếp trở thành hàng xóm của cô, cô có thể làm gì được hẳn?

Khí trời vừa vắn sáng sủa, không khí trong hoa viên rõ ràng còn lưu lại hỗn hợp mùi cỏ xanh và bùn đất. Nhưng thật sâu người không khí như vậy, chẳng những sẽ không cảm thấy khó chịu, ngược lại có một loại cảm giác vô cùng mát mẻ, vô cùng tự nhiên.

Lan Sơ trầm mặc cùng Mẫn Huyền ở trong hoa viên đi bộ một hồi, mặc dù cô không có lời muốn nói với Mẫn Huyền. Cũng không chứng tỏ Mẫn Huyền không có lời muốn nói với cô. Vì vậy, cũng không lâu lắm, cô liền bị vấn đề của Mẫn Huyền ép không thể không mở miệng lần nữa nói chuyện với hẳn.

Mẫn Huyền vừa không ngừng hưởng cục cưng làm mặt quý, vừa thuận miệng hỏi một câu. "Cục cưng được mấy tháng rồi hả?"

"Vừa được ba tháng." Lan Sơ vô cùng bất đắc dĩ, nhưng là chỉ có thể lễ phép đáp lời. Người này làm sao thích tiêu bảo bối như vậy? Phụ nữ ngược lại có thể lý giải, một người đàn ông thật đúng là không cách nào hiểu nổi.

"Đứa bé thật sự rất đáng yêu, tôi cho tới bây giờ cũng không có gặp qua đứa bé đáng yêu như vậy. So với trẻ con trong phim, trong quảng cáo đều đáng yêu hơn." Mẫn Huyền vẫn nhìn chăm chú vào cục cưng trong ngực Lan Sơ, nhìn ngọc Trường Mệnh Tỏa treo lủng lẳng trên cổ cục cưng, chân

thành than thở. Nếu như đứa bé này là đứa con của hãn, hãn nhất định sẽ đem toàn bộ thế giới tất cả đều cho nó. Dĩ nhiên, chỉ cần hãn muốn, đứa bé này nhất định sẽ trở thành con của hãn.

"Cám ơn." Nghe được lời khen ngợi với bảo bối Niếp Niếp của mình, làm người mẹ, trong lòng Lan Sơ khó tránh khỏi vẫn sẽ có chút cao hứng. Mặc dù người đàn ông này nói đúng sự thật.

Mẫn Huyền lần nữa đưa tay ra chỉ, cục cưng giật giật cánh tay, yếu ớt bắt được ngón tay của hãn, nụ cười vô hạn rực rỡ.

Lan Sơ nhất thời lại bất đắc dĩ tới cực điểm, bảo bối nhà cô rất cuộc là vẫn trưởng thành sớm. Mới đứa bé ba tháng tuổi, vậy mà đã bắt đầu biết chọn diện mạo đàn ông. Nếu một ngày nào đó Hoàng Oanh đến thăm hai mẹ con họ, cô nhất định phải bóp chết cô ấy.

"Tên đứa bé là gì?" Mẫn Huyền hỏi hết vấn đề cái này đến vấn đề khác. Hãn còn nhiều vấn đề muốn hỏi Lan Sơ. Trước mắt, hãn còn không có đem vấn đề chân chính hãn muốn hỏi nói ra. Mặc dù hãn vô cùng muốn hỏi.

"Tiểu Kỳ Kỳ." Lan Sơ nói cho Mẫn Huyền một cái tên giả, cô chính là dùng thân phận giả, đương nhiên cục cưng cũng không thể sử dụng thân phận thật. Tên thật của cục cưng, gọi là Ni Hinh, phát âm gần giống ‘ Lê Hân ’. Xét thấy thời gian sau Đông Lí Lê Hân biểu hiện rất tốt, cô liền đặt cho cục cưng một cái tên như vậy, coi như là cảm ơn hãn cung cấp mầm móng cho cô. Mới để cho cô có một cô con gái trân quý như vậy.

Sau đó, Mẫn Huyền không hề lăm mồm hỏi thăm cái gì nữa. Hãn biết cái gì gọi là một vừa hai phải, hỏi nhiều, sẽ chỉ làm Lan Sơ đề phòng nhiều hơn. Hãn hy vọng có thể sớm thiết lập quan hệ tốt với Lan Sơ, mặc dù bây giờ, hãn hoàn toàn có nói cho cô biết, hãn rất cuộc là ai. Nhưng là, hãn sẽ không xung động. Dù sao, bọn họ và người xa lạ cũng không có gì khác nhau.

Người đàn ông xa lạ mình không quá thích, sáng sớm Lan Sơ cũng không có tâm tình tản bộ. Sau khi tùy ý đi dạo một vòng ở trong vườn hoa, cô liền bắt đầu đi trở về.

Mẫn Huyền cũng không ngăn cản, đi theo Lan Sơ cùng nhau về nhà. Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng là hàng xóm cùng tòa nhà.

Lan Sơ càng thêm bất đắc dĩ, Mẫn Huyền người này vì sao một chút năng lực phân biệt cũng không có? Hẳn chẳng lẽ không cảm giác được cô không thích hẳn sao? Cho dù bọn họ là hàng xóm, cô nam quả nữ cùng xuất hiện, chẳng phải là vô duyên cố muốn cho người khác hiểu lầm sao? Bọn họ nếu cứ đi như vậy trên đường cái, nói không chừng sẽ có một đồng ngu ngốc lầm tưởng bọn họ là người một nhà.

Ôm tâm tình vô cùng phức tạp, rối rắm, Lan Sơ cũng bảo bối không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào, về đến ngoài cửa nhà cô. Giơ tay lên, ấn vang chuông cửa. Gần như là một giây kế tiếp, cửa trước bị dì Vương người giúp việc đến ca trực đột nhiên mở ra.

"Tiểu Nam, cuối cùng cháu đã về." Thấy Lan Sơ, vẻ mặt vội vàng của dì Vương nhất thời liền trở phào nhẹ nhõm.

"Sao vậy?" Lan Sơ không hiểu, trong lúc nhất thời lại quên sau lưng còn có Mẫn Huyền đi theo, hơn nữa cô quên nên đóng cửa lại sau đó mới hỏi chuyện dì Vương.

"Nhà dì xảy ra chút chuyện, dì hiện tại phải trở về, hôm nay dì có thể xin nghỉ phép không?" Dì Vương nói tóm tắt, từ ánh mắt lo lắng của bà không khó nhìn ra, nhà bà không phải chỉ xảy ra một chút việc.

Lan Sơ lập tức gật đầu đáp ứng. "A, không sao, dì mau trở về đi thôi." Rõ ràng cũng đã gấp thành bộ dáng này, nhưng dì Vương vẫn đợi đến khi cô về nhà mới nói, cô đương nhiên cũng sẽ không quá mức hẹp hòi. Ai cũng sẽ có lúc gặp phải chuyện khổ sở, không phải chính cô cũng thường

gặp đó sao? Đến bây giờ, mẹ dạ xoa của cô vẫn còn để ý niềm đam mê của cô đối với thí nghiệm khoa học.

"Tiểu Nam, thật là thật xin lỗi." Gương mặt dì Vương áy náy, nhìn ra được, bà rất thích người chủ như Lan Sơ.

"Không sao, dì mau trở về đi." Lan Sơ cười cười trấn an, vỗ nhẹ cánh tay dì Vương.

Dì Vương cười xuống tạp dề định rời đi, đột nhiên liền nghĩ tới chuyện gì, lại thao thao bất tuyệt bổ sung thêm: "Đúng rồi, dì vừa gọi điện thoại cho dì Trần, bà ấy bây giờ không thể phân thân, đợi bà ấy xong việc, bà ấy sẽ tới đây thay ca cho dì."

"Cháu biết rồi." Lan Sơ gật đầu một cái, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp. Dì Vương và dì Trần thật sự đối với cô vô cùng tốt, nếu không có họ toàn tâm toàn ý chăm sóc, cuộc sống tạm bợ của cô mới có thể sẽ trôi qua bình yên như vậy. Tuy nói bọn họ chỉ là quan hệ thuê mướn. Nhưng họ không đem hết toàn lực chăm sóc cô, cũng không có lỗi gì. Họ chỉ là người giúp việc.

"Vậy cháu cần thận một chút, dì đi nha." Dì Vương không yên tâm cuối cùng nhìn Lan Sơ và cục cưng một cái rồi mới đi.

Lan Sơ phát phát tay, trừ bỏ có chút bận lo lắng cho dì Vương, đối với chuyện của mình và bảo bối, nhưng cũng không thấy lo lắng. Bởi vì bảo bối vẫn luôn rất biết điều, dì Vương có ở đây hay không, cũng không ảnh hưởng gì. Cô cũng chỉ là có chút mệt mỏi, tự mình nấu cơm thôi.

"Một mình cô và cục cưng, không sao chứ." Sau khi dì Vương rời đi, Mẫn Huyền hơi có chút lo lắng mở miệng hỏi thăm. Một người mang theo đứa bé, nhất định không dễ dàng.

"Không có sao." Lan Sơ không sao cả cười cười. Dĩ nhiên không có sao, bảo bối nhà cô chính là một đứa bé vô cùng ngoan ngoãn.

Mẫn huyên suy nghĩ một chút, chợt muốn mời mọc nói: "Như vậy đi, hôm nay, cô đến nhà tôi ăn cơm đi." Hãn không muốn nóng vội, nhưng cũng không muốn tiến triển quá mức chậm chạp. Một gia đình mời hàng xóm của mình tới nhà làm khách, là chuyện cực kỳ bình thường. Hãn cũng chỉ là theo lễ tiết thôi.

"Cám ơn, nhưng thật sự không cần." Lan Sơ trực tiếp cự tuyệt. Thật vất vả mới về đến nhà, cô mới không cần tiếp tục cùng người này chung đụng. Ở bên ngoài cũng đã làm cho cô rất không thoải mái, huống chi là muốn đến nhà hãn.

"Cô không cần khách khí với tôi, vốn là tôi nên mời cô đến nhà ăn cơm." Mẫn Huyên nói hợp tình hợp lý, hôm nay nhất định hãn phải khiến Lan Sơ vào nhà hãn.

Lan Sơ thuận miệng lấy làm lẽ. "Tôi mang theo cục cưng không tiện." Người này rốt cuộc là thật sự lễ phép, hay vẫn là có âm mưu gì? Cô thật sự không có biện pháp tin tưởng một người toàn thân tỏa ra tà khí, sẽ là một người bình thường nhiệt tình hiếu khách. Nhưng nếu nói là có âm mưu thì một người đàn ông tốt như hãn thì có thể có âm mưu gì đối với bà mẹ độc thân Obasan như cô? Chẳng lẽ là cảm giác của cô sai?

"Có cái gì không tiện, chỉ là cách một cánh cửa mà thôi, đến đi, đến nhà tôi ngồi một chút đi, tôi hiện tại cũng đã biết hai hàng xóm cô và cục cưng." Mẫn Huyên nói xong, liền mở cửa nhà mình, nhiệt tình tiếp tục muốn mời Lan Sơ.

Lan Sơ cắn răng, nhắm mắt, rất miễn cưỡng đáp ứng. "Được rồi, vậy quấy rầy." Không phải chỉ là ăn bữa cơm thôi sao? Không ăn có vẻ cô là người hàng xóm không dễ ở chung. Chờ ăn xong bữa cơm này, cô liền ngày

ngày tránh hấn. Hấn cũng không thể cạy cửa nhà cô, chạy đến nhà cô tới kéo cô đi ra ngoài.

"Một chút cũng không quấy rầy." Mẫn Huyền cao hứng vô cùng, vội vàng vào nhà chuẩn bị tiếp đón Lan Sơ và đưa bé là hai vị khách tương đối quan trọng.

Lan Sơ khóa kỹ cửa nhà mình, có chút không yên bất an đi tới nhà Mẫn Huyền.

Có thể là do hộ gia đình mới đến, nhà Mẫn Huyền vô cùng sạch sẽ. Bên trong nhà bày biện cũng rất có phong cách, nhưng Lan Sơ cũng không thích. Cô vẫn thích đồ tương đối đơn giản một chút. Tựa như nhà Đông Lí Lê Hân >_<, nhà hấn thì vô cùng đơn giản.

Mẫn Huyền vẫn còn bận rộn ở trong phòng bếp, Lan Sơ liền tùy ý nhìn mấy bức tranh treo trên vách tường phòng khách một chút. Nhưng là, nhìn một hồi lâu, Lan Sơ cũng không có hứng thú gì. Quả nhiên, đối mặt với người mình không thích, ngay cả đồ trong nhà hấn cô cũng không có cách nào thích.

Nhàm chán đi một vòng ở trong phòng khách nhà Mẫn Huyền, tầm mắt Lan Sơ rốt cuộc rơi vào khung hình thủy tinh ở giữa bàn trà.

Kỳ quái là bên trong cũng không có ảnh chụp. Bao quanh bên trong, hình như là một cái lắc tay. Chất liệu tuyệt không phải vàng bạc, mà là len sợi cực kỳ bình thường. Lắc tay bẩn thỉu, đã không thấy rõ màu sắc ban đầu. Hoa văn lắc tay cũng đã có chút khó có thể phân biệt.

Lan Sơ bất tri bất giác cầm lên khung hình thủy tinh đó, đáy lòng bỗng nhiên sinh ra một tia tâm tình quái dị. Giống như là mở ra nhật ký đã cũ bị phủ đầy bụi vậy. Hoặc là thứ gì sớm bị quên lãng, đột nhiên lại xuất hiện ở trước mắt. Nhưng cô cau mày quan sát cẩn thận thật lâu, cũng thủy chung không rõ ràng lắm tại sao cô lại vì một lắc tay không biết, lại khiến cô cảm

thấy kỳ quái. Đại khái là bởi vì, đây là lần đầu tiên cô thấy có người sẽ đem một cái lắc tay như vậy, bảo vệ giống như bảo bối. Dĩ nhiên, cô cũng không nên bình luận cái gì. Nói không chừng lắc tay len này đối với Mẫn Huyền mà nói, đích xác là một tồn tại rất quan trọng.

Mẫn Huyền tuyệt đối cho Lan Sơ đầy đủ thời gian nghiên cứu cái lắc tay bằng len trong khung thủy tinh kia, thấy cô hồi hồn lại, hẳn mới bừng khay từ trong phòng bếp đi ra. "Xin lỗi, để cho cô chờ lâu, mau ngồi thôi."

"Không sao." Lan Sơ cười cười, cởi khăn lưng quần cục cứng, đổi tư thế, ôm cục cứng ngồi xuống.

Mẫn Huyền chỉ khung hình thủy tinh đã bị Lan Sơ thả lại trên bàn trà, hỏi: "Ha ha. Cái này là không phải có chút kỳ quái?"

Lan Sơ lắc đầu một cái, trả lời: "Mỗi người một sở thích, cái này thì có cái gì kỳ quái?" Thì ra là người này cũng biết hành động của mình rất kỳ quái, vậy hẳn tại sao còn muốn đem vật như vậy cố ý đặt ở chỗ dễ thấy nhất trong phòng khách? Cho dù là đồ vô cùng trọng yếu, cũng không nên đặt ở trong phòng khách.

Mẫn Huyền dịu dàng cầm khung hình lên, vẻ mặt tràn đầy thâm tình nhìn lắc tay len sợi, tự nhiên giải thích: "Đây là một người đối với tôi mà nói rất quan trọng, đưa cho tôi."

"A." Lan Sơ gật đầu một cái, không biết nên làm gì tiếp theo. Cô quả nhiên không có đoán sai, nhưng đồng thời càng thêm mơ hồ. Cô có chút không hiểu nổi, Mẫn Huyền rốt cuộc là một người như thế nào? Tại sao so với Đông Lí Lê Hân hẳn còn phức tạp hơn? Cô trước kia cho là Đông Lí Lê Hân rất phức tạp khó hiểu, bây giờ nhìn lại, Mẫn Huyền còn phức tạp hơn so với Đông Lí Lê Hân. Đông Lí Lê Hân trừ lạnh nhạt, trừ hung dữ, rồi về sau tương đối khách khí, dường như cũng chưa có mặt khác. Mà Mẫn Huyền, cô lúc này mới lần đầu tiên chân chính tiếp xúc với hẳn, cũng đã

không đếm được đến tột cùng hẳn có bao nhiêu mặt. Cô cảm giác mình sắp bị hẳn làm cho choáng nặng rồi, đây tột cùng là một người như thế nào.

"Tôi có thể ôm cục cứng một cái không?" Nhìn đứa bé vùi ở trong ngực Lan Sơ, ngủ vô cùng say, Mẫn Huyền không nhịn được rất muốn ôm một cái. Ngày đó ở trong khách sạn hẳn chỉ là vội vàng tiếp xúc, cảm giác mềm nhũn đó, thật ra thì vô cùng tốt.

"Có thể." Lan Sơ có chút do dự, nhưng vẫn là gật đầu. Nói xong, liền thận trọng đem cục cứng đưa tới trong ngực Mẫn Huyền.

Mẫn Huyền thật cao hứng, điều chỉnh một tư thế êm ái, để cục cứng có thể nằm thoải mái hơn một chút.

Lan Sơ kỳ quái nhìn Mẫn Huyền, một người đàn ông độc thân, sao lại muốn ôm trẻ con? Mặc dù động tác Mẫn Huyền xem ra cũng không phải đặc biệt thuần thực, nhưng là tuyệt không xa lạ.

Chợt, Mẫn Huyền ngẩng đầu lên hỏi Lan Sơ. "Tôi ôm như vậy đúng không?"

"Đúng, anh ôm rất tốt." Lan Sơ gật đầu một cái, nói thật. Chỉ là không cách nào loại bỏ nghi ngờ trong lòng.

Giống như là nhìn thấu nghi vấn trong lòng Lan Sơ, Mẫn Huyền không khỏi hướng Lan Sơ giải thích. "Trước kia, tôi có người chị, luôn lấy búp bê vải của chị ấy cho tôi ôm, còn yêu cầu nghiêm khắc nhất định tôi phải ôm giống như ôm trẻ con vậy, nếu không sẽ lại đánh tôi. Vừa rồi tôi ôm cục cứng một cái, cũng rất tự nhiên vận dụng phương thức ôm búp bê vải vào rồi. Thật không biết tôi có nên cảm ơn chị tôi không nữa." Về phần chuyện chị hẳn uy hiếp hẳn, hẳn cũng có thể ghi nợ.

"Ha ha. Về sau chờ anh có con của mình, anh nhất định sẽ cảm ơn chị của anh." Lan Sơ bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là Mẫn Huyền có chị gái. Khó

trách thái độ hằn đối đãi với trẻ con, tựa hồ có chút không giống đàn ông bình thường. Mặc dù đối với hấn khi còn bé mà nói, có lẽ không phải là trí nhớ vui vẻ. Nhưng sau khi trưởng thành, hấn tuyệt đối sẽ thoải mái hơn. Lại nói, cô lúc nhỏ cũng từng bắt nạt người bạn nhỏ hàng xóm của mình.

Mẫn Huyền cúi đầu, chuyên chú nhìn đứa bé trong ngực, đột nhiên mở miệng. "Cám ơn." Nhưng là hấn cũng không có nhìn Lan Sơ, giọng nói cũng bình thường tùy ý, thế cho nên Lan Sơ còn tưởng rằng là mình nghe lầm.

Mặc dù Lan Sơ vẫn không thích Mẫn Huyền như cũ, chỉ là phòng bị của cô đối với Mẫn Huyền đã từ từ giảm bớt một chút. Cô nghĩ, Mẫn Huyền dù xấu, cùng lắm thì chỉ là một tên lừa gạt tình cảm vừa lừa gạt tiền lại lừa gạt sắc. Trừ lần đó ra, hấn còn có thể là ai? Phần tử chân chính nguy hiểm, cũng sẽ không đến gần người khác, hơn nữa, còn thích trẻ con như vậy.

Nếu Mẫn Huyền tiếp cận cô, chỉ là vì lừa gạt cô, như vậy rất đáng tiếc, nhất định hấn sẽ công dã tràng. Đến cuối cùng, nhất định hấn sẽ vô cùng hối hận không nên động chạm vào cô như vậy.

Nếu Mẫn Huyền mời Lan Sơ tới đây, là vì mời cô ăn cơm, vậy dĩ nhiên hấn sẽ phải tự mình xuống bếp, sử dụng tài nấu nướng của hấn. Ở cùng Lan Sơ và đứa bé một lúc, sau đó Mẫn Huyền liền vào phòng bếp bắt đầu bận rộn nấu cơm trưa. Sơ Lan Sơ sẽ buồn bực, trước khi vào phòng bếp, hấn mở một bộ phim hoạt hình vô cùng hài hước. Mà không làm âm ỉ đứa bé ngủ, hấn cẩn thận không có mở âm thanh.

Ngồi ở trong phòng khách, thỉnh thoảng nhìn phương hướng phòng bếp một cái. Ngửi mùi thơm của thức ăn từ trong phòng bếp mơ hồ phiêu tán ra ngoài, ấn tượng của Lan Sơ đối với Mẫn Huyền, lại tăng thêm một phần kinh ngạc. Suy đoán cô lúc này lại nghiêng về hướng Mẫn Huyền là một tên lừa gạt tình cảm rồi.

Mẫn Huyền tự nhiên sẽ không biết mình ở trong mắt của Lan Sơ đã biến thành hạng người gì, hắn nghiêm túc, chuyên chú chuẩn bị bữa trưa, thủ pháp vô cùng quen thuộc lưu loát. Chỉ vì hắn vẫn nhớ, có người rất thích ăn. Vì vậy, không biết từ lúc nào thì hắn luyện được tài nấu nướng khá tốt. Mặc dù không so được với đầu bếp giỏi nhất, nhưng cũng sẽ không quá bình thường. Hắn từng không chỉ một lần nghĩ tới, lúc nào thì mới có thể tự tay vì người kia làm một bữa cơm đây? Nhưng là vì bảo vệ người kia, hắn tình nguyện yên lặng tưởng nhớ, cũng không muốn tiêu tốn sức lực đi tìm cô. Hoặc là hắn cũng không dám đi, hắn không dám để cho cô biết hắn cuối cùng biến thành hạng người gì.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Thần Bí Khó Lường

Sau lần đầu tiên làm khách ở nhà Mẫn Huyền, Lan Sơ sắp xếp lại ấn tượng ban đầu với Mẫn Huyền. Dịu dàng, thích trẻ con, rất biết nấu cơm, người quái dị toàn thân tỏa ra tà khí. Cô vẫn không thích vị này hàng xóm mới này.

Lan Sơ vốn tưởng rằng, sau khi chuyện lễ tiết cần làm cũng đã làm xong, về sau giữa cô và Mẫn Huyền cũng sẽ không giao tiếp gì nữa. Vậy mà sự thật lại hoàn toàn ngược lại. Cô chẳng những không thể tránh khỏi những tình huống không đáng tiếp xúc với Mẫn Huyền, thậm chí tiếp xúc với hẳn ngày càng tăng nhiều.

Kể từ sau khi Mẫn Huyền trở thành hàng xóm mới của Lan Sơ, hai bảo mẫu Lan Sơ thuê kia, lại thường đột nhiên gặp phải việc gì gấp. Hoặc là không thể tới đi làm, hoặc là đang làm chợt vội vội vàng vàng rời đi. Cứ như vậy, cho dù cục cưng ngoan ngoan như thế nào đi nữa, Lan Sơ cũng không cách nào tránh khỏi có chút luống cuống tay chân. Cô vừa muốn chăm sóc tốt đứa nhỏ, lại vừa muốn tự mình làm chút việc nhà. Làm việc không tập trung, tự nhiên sẽ thường xuyên xuất hiện.

May mắn là thời điểm mỗi lần Lan Sơ cảm thấy đầu óc choáng váng, Mẫn Huyền sẽ vô cùng kịp thời xuất hiện. Nhanh chóng, hiệu quả lập tức liền giải quyết xong vấn đề của cô. Sau đó, còn có thể giúp cô chiếu cố cục cưng.

Lặp lại mấy lần, Lan Sơ vô cùng miễn cưỡng cùng Mẫn Huyền từ người xa lạ thuần túy biến thành người xa lạ có chút quen thuộc.

Lan Sơ biết, Mẫn Huyền có lẽ không phải là người xấu, nhưng cô chính là không thích hẳn. Mặc dù cục cưng rõ ràng rất thích Mẫn Huyền chú hàng xóm đẹp trai này, Mẫn Huyền cũng rất thích cục cưng.

Bầu trời bao la được nước mưa rửa sạch, sạch sẽ mà trong suốt.

Phía chân trời, không có một áng mây. Bầu trời đêm xanh thẫm, có thể nhìn rõ sao. Nhưng vào ban đêm tốt đẹp như vậy, nhà Lan Sơ lại rõ ràng an tĩnh hơn so bình thường rất nhiều.

Lúc xế chiều, khi dì Vương sắp tới thay ca thì dì Trần thì xảy ra chút tai nạn xe nhỏ.

Vì vậy, Lan Sơ cho bà nghỉ một ngày, để bà có thể an tâm ở nhà nghỉ ngơi. Kết quả lại là, trước khi dì Vương đến thay ca, trong nhà chỉ có hai người cô và cục cưng. Cô vừa phải bận rộn việc nhà, lại vừa muốn phân tâm chiếu cố cục cưng, căn bản cũng không có dư thừa tinh lực đi xem bóng đêm phía ngoài có bao nhiêu xinh đẹp.

Sau khi dùng khăn địu trẻ con cũng cục cưng đã ngủ say dọn dẹp xong phòng bếp, Lan Sơ mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Cô từ từ cởi khăn lưng, ôm cục cưng trở về phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cục cưng vào trong giường trẻ con.

Đắp kín tấm mỏng cho cục cưng, ánh mắt đầy yêu thương nhìn chằm chằm cục cưng hồi lâu, Lan Sơ mới từ trong tủ treo quần áo lấy ra quần áo tắm rửa, rời khỏi phòng ngủ, đến phòng vệ sinh.

Cũng không biết là tay Lan Sơ sức lực quá lớn, hay là vòi nước phòng vệ sinh đã lâu hư hỏng quá mức nghiêm trọng. Khi Lan Sơ cởi hết quần áo chuẩn bị tắm, cô cư nhiên một phát liền làm vòi nước rời ra. Bên trong vòi nước còn có một ống nhựa dẻo. Trong nháy mắt, hai cỡ nguồn nước lạnh nóng, nhất thời phun ra giống như suối. Không ngừng phun bốn phương

tám hướng trong phòng vệ sinh, rất có một loại tư thế muốn dim ngáp cả phòng vệ sinh. Khiến Lan Sơ ngay cả thời gian kinh nguyệt cũng không có.

Hoàn toàn là theo bản năng, Lan Sơ ném vòi nước trong tay xuống, ôm quần áo liền chạy ra khỏi phòng vệ sinh.

Luống cuống tay chân ở ngoài cửa phòng vệ sinh mặc quần áo tử tế lần nữa, Lan Sơ cảm thấy tính chất nghiêm trọng của chuyện này. Nếu như cô không thể kịp thời chặn vòi nước chặn rồi sửa, nước vẫn tiếp tục phun ra, đoán chừng không bao lâu hộ gia đình lầu dưới cũng sẽ bị liên lụy. Nhưng bây giờ cũng đã gần mười giờ, cô đi đâu đi tìm thợ sửa chữa tới giúp một tay tu sửa vòi nước?

Nghe tiếng động không ngừng truyền tới từ trong phòng vệ sinh, Lan Sơ đột nhiên nghĩ tới Mẫn Huyền. Không thích đối phương là một chuyện, trước mắt có thể tìm người tới giúp một tay mới là chính sự.

Cơ hồ là không chút do dự, Lan Sơ cắn răng một cái, hạ quyết tâm, nhấc chân liền xông về cửa trước. Để cửa mở, vòi vàng liên tục nhấn vài chục lần chuông cửa nhà Mẫn Huyền.

Bên trong nhà, Mẫn Huyền đang thay quần áo. Thời điểm chuông cửa mới vừa vang lên, hần hết sức cảnh giác ánh mắt lạnh lẽo. Chưa từng nghĩ, chuông cửa lo lắng vẫn vang liên tục không ngừng. Điều này làm cho trực giác hần mách bảo người tới chắc chắn là Lan Sơ. Một bên hần nhanh chóng cài nút áo trên áo sơ mi, vừa đi đến cửa trước, lập tức mở cửa. "Thế nào? Xảy ra chuyện gì?"

"Vòi nước nhà tôi vừa mới hỏng, anh có cách gì không?" Lan Sơ giống như chộp được một cọng rơm cứu mạng, vẻ mặt đưa đám nói rõ ý đồ.

"Cô tìm xem có dụng cụ gì không, tôi đi xuống khóa van trước." Nói xong, Mẫn Huyền trực tiếp bỏ chạy đi xuống lầu.

Lan Sơ thậm chí ngay cả câu cảm ơn cũng không kịp nói. Nghe thanh âm ‘cách cách cách’ Mẫn Huyền xuống lầu càng ngày càng xa, Lan Sơ xoay người về nhà tìm dụng cụ sửa chữa gia đình ở trong hòm. May mắn dì Vương và dì Trần đã có dự tính trước đem những thứ cần mua sắm gì đó tất cả đều mua sắm đầy đủ hết rồi. Có thể phải thay đổi gì đó, cũng tỉ mỉ chuẩn bị một chút. Vòi nước gì đó, mua sắm đến mấy bộ. Chẳng lẽ là họ đã sớm dự cảm cái vòi nước có thể sẽ hư, cho nên, mới cố ý chuẩn bị mấy bộ sao? Nhưng nếu như họ biết rõ trước kia dùng là chất lượng không tốt, tại sao không trực tiếp đổi luôn đi? Vậy sẽ không đột nhiên xảy ra chuyện như vậy.

Khi Lan Sơ đang lục thùng dụng cụ, trong phòng vệ sinh thanh âm đôm đốp chợt liền yên tĩnh lại. Lan Sơ thở hắt ra, phỏng đoán đại khái là Mẫn Huyền đã thành công tắt van nhà cô đi.

Quả nhiên, không bao lâu, Mẫn Huyền chạy lên lầu, xắn tay áo đi vào nhà cô.

Lan Sơ vẻ mặt áy náy nhìn Mẫn Huyền. "Làm phiền anh." Cô rõ ràng vẫn ghét đối phương, nhưng bây giờ lôi kéo đối phương đến nhà mình đảm đương làm việc cực nhọc. Nghĩ như thế nào, đều có chút cảm giác hèn hạ.

"Cái này thì có cái gì phiền toái, giữa hàng xóm, khách khí cái gì." Mẫn Huyền rục rờ cười một tiếng, cầm lấy thùng dụng cụ Lan Sơ tìm được, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang chui vào phòng vệ sinh. Hẳn ước gì chuyện gì Lan Sơ cũng tới phiền toái hẳn. Dần dà, đại khái là có thể biến chuyển thành lệ thuộc vào rồi. Đến lúc đó, mặc dù biết rõ hẳn là dạng người gì, cô cũng không thể rời bỏ hẳn.

Sợ thêm phiền cho Mẫn Huyền, Lan Sơ không cùng đi vào. Khẩn trương chờ ở bên ngoài, thỉnh thoảng rướn cổ lên hai mắt nhìn quanh.

Hiệu suất Mẫn Huyền xử lý chuyện tuyệt đối đủ cao, khá nhanh. Chưa đến nửa tiếng, hẳn liền sửa xong vòi nước nhà Lan Sơ. Còn nhân tiện giúp Lan Sơ dọn dẹp sửa sang sạch sẽ lại phòng vệ sinh. Nhưng hẳn vừa thay áo sơ mi, liền gặp tai họa, gần như ướt đẫm. Quần cũng ướt hơn phân nửa.

Đối với lần này, Lan Sơ vô cùng cảm kích, khó có được không có vội vã mời Mẫn Huyền rời đi. Sau khi cầm một cái khăn tắm đưa cho Mẫn Huyền, còn chạy vào phòng bếp pha một ấm trà cho hẳn.

Thấy Lan Sơ bưng bình trà từ trong phòng bếp đi ra, Mẫn Huyền đang dùng khăn tắm lau người giải thích: "Vòi nước bị hư, chất lượng quá kém, hơn nữa thời điểm lắp đặt còn không lắp đồ tốt."

"Tôi biết ngay." Lan Sơ thở dài một cái, để bình trà lên trên bàn trà. Sau đó cầm hai cái chén sạch sẽ, rót hai chén trà đầy. Chủ cho thuê nhà này cũng quá tất trách rồi, chuyện này cô nhất định phải kháng nghị.

Mẫn Huyền có chút không kịp chờ đợi bưng chén lên, rất là quý trọng nhấp một ngụm nhỏ, không khỏi than thở. "Thơm quá a!"

"Mẫn tiên sinh, cảm ơn." Lan Sơ cười cười, vô cùng nghiêm túc nói cảm ơn với Mẫn Huyền.

"Cô đừng khách khí." Mẫn Huyền bất đắc dĩ, tiếp tục uống trà. Hẳn không thích Lan Sơ đối với hẳn khách khí như vậy. Cho đến khi nào, cô mới sẽ không khách khí như vậy. Khách khí giống như người xa lạ.

Lan Sơ cầm lên cái chén của mình, uống hai hớp. Nhịn một hồi, vẫn là không thể nhịn được đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, anh làm việc gì? Anh hình như đều là buổi tối mới ra cửa." Từ sau khi Mẫn Huyền chuyển đến, ban ngày cô gần như có thể nhìn thấy hẳn cả ngày. Buổi tối ngược lại rất an tĩnh, chứng tỏ ra khỏi nhà rồi. Loại công việc gì thu nhập cao mà lại đi làm buổi tối?

"A, tôi là làm công việc bảo vệ, chính là ngày đó chúng ta gặp nhau ở khách sạn." Mẫn Huyền tùy miệng nói bậy, cái vấn đề này, hẳn đã từng nghĩ đến. Nhưng Lan Sơ vẫn rất bài xích hẳn, hẳn cũng không tiện tự mình chủ động nói mình làm công việc gì .

"Khó trách." Lan Sơ bưng tình hiểu ra, xem ra thật sự là cô đa tâm, thế nhưng lại cho rằng Mẫn Huyền là tên lừa gạt tình cảm."A! Anh vừa rồi chắc là chuẩn bị đi ra cửa đi làm đi, có phải trễ rồi hay không?" Cho đến lúc này, Lan Sơ mới phản ứng được, lúc này khi cô đi tìm Mẫn Huyền, dáng vẻ hẳn rõ ràng là phải ra khỏi cửa. Cô chợt nghĩ tới chuyện của mình, hoàn toàn bỏ quên chuyện của Mẫn Huyền.

Mẫn Huyền không sao cả cười cười, trả lời: "Ha ha. Không sao, tôi coi như là nửa lãnh đạo, có thể đến muộn một chút." Khó có được Lan Sơ đối với hẳn luôn bài xích lại có một chút hảo cảm, hẳn tự nhiên phải nán lại lâu hơn mới có thể rời đi.

"Thật xin lỗi, gây cho anh thêm phiền toái." Lan Sơ vẫn cảm thấy có chút băn khoăn, trước đó cô thật sự là suy nghĩ quá nhiều.

"Thật không phiền toái, cô không cần phải ngại." Mẫn huyền uống một ngụm lớn trà, tiếp đó có chút do dự mở miệng. "Thật ra thì tôi cũng có vấn đề muốn hỏi, nhưng là không biết cô có cảm thấy tôi lảm chuyện quá hay không." Mặc dù hẳn hoàn toàn có thể không cần tốn nhiều sức cũng có thể điều tra tìm hiểu rõ, nhưng là hẳn còn là muốn nghe chính miệng Lan Sơ nói cho hẳn biết. Huống chi, vấn đề hẳn muốn hỏi, bất luận đáp án như thế nào, hẳn cũng sẽ không để ý. Một chút cũng sẽ không.

Lan Sơ khẽ mỉm cười, hỏi: "Vấn đề gì?"

"Vì sao cô mang theo đứa bé sống một mình, ba Kỳ Kỳ đâu? Vì sao lại bỏ mặc mẹ con cô?" Giống như là đang phối hợp với vấn đề nghiêm túc, thái độ Mẫn Huyền cũng từ từ thay đổi nghiêm túc. Hẳn chăm chú nhìn

Lan Sơ, hẳn chỉ muốn nghe đến một loại đáp án, đó chính là Kỳ Kỳ không có ba.

Nghe vậy, Lan Sơ hít một hơi thật sâu, trả lời: "Chúng tôi đã ly hôn." Giọng sâu nãy, giống như cô nói là sự thật, mà không phải lời nói dối.

"Thật xin lỗi." Mẫn Huyền cố làm kinh ngạc, vội vàng hướng Lan Sơ nói xin lỗi. Quả nhiên không khác gì hẳn đoán, nếu không có mười phần lòng tin, hẳn cũng sẽ không hỏi cái vấn đề này.

Lan Sơ tha thứ cười cười. "Không có sao, hiện tại tỉ suất ly hôn cao như vậy, rất bình thường."

"Hẳn bên ngoài..... Rồi hả?" Mẫn Huyền lại hỏi một vấn đề. Hẳn không muốn nhắc tới chuyện cũ thương tâm của Lan Sơ, cũng không muốn nghe được sự thật là cô bị thương. Chỉ là, nhưng nếu cô không phải bị thương rồi đi, vậy khi cô quay đầu lại khả năng sẽ thay đổi rất lớn.

"Ừ." Lan Sơ thuận nước đẩy thuyền gạt đầu một cái, che giấu bưng chén lên nhấp vài hớp trà. Không thể không nói, Mẫn Huyền đích xác rất lăm chuyen. Chỉ là, đây cũng là để cho ấn tượng của cô đối với hẳn thoáng bình thường một chút. Nhưng cô nghĩ mãi không hiểu là tại sao cô như cũ cảm thấy Mẫn Huyền có chút tà khí. Là bởi vì tính chất công việc của hẳn tương đối đặc thù sao?

Mẫn Huyền cố ý nhìn thời gian một chút, sau đó liền vội vàng đứng lên cáo từ. "Đã đã trễ thế này, tôi thật sự phải đi rồi, cô còn có chuyện gì cần tôi giúp một tay không?" Diễn trò phải làm toàn bộ, hướng chi, hẳn thật sự có chuyện.

"Không có, anh đi nhanh đi, không nên tới trễ." Lan Sơ vội vàng lắc đầu một cái, đứng lên chuẩn bị tiễn khách.

"Tôi đi đây, hẹn gặp lại." Mẫn Huyền để khăn tắm xuống, xoay người đi về phía cửa trước.

Lan Sơ đi theo sau lưng Mẫn Huyền, chợt phát hiện sau lưng Mẫn Huyền mơ hồ giống như có một khối bột.

Mặc dù cách áo sơ mi nhìn không quá rõ ràng, nhưng có thể đại khái nhìn ra màu sắc cùng hình dáng khối bột kia. Không hiểu Lan Sơ có chút cảm thấy giống như đã từng quen biết.

Nháy mắt phân tâm, Mẫn Huyền đã trở về nhà của hần.

Lan Sơ đóng cửa lại, đáy lòng thủy chung có một loại cảm giác kỳ quái. Chỉ là, cô cũng không có nghĩ sâu xa. Nằm chặt thời gian sau khi tắm xong, liền leo lên giường ngủ. Cục cứng thức dậy rất sớm, nếu như cô thiếu ngủ, sẽ không có tinh lực chăm sóc cục cứng.

Ngày thứ hai, Lan Sơ như thường ngày dậy thật sớm. Kể từ sau khi cục cứng ra đời, cô mỗi ngày đều dậy rất sớm.

Thay tã cho cục cứng xong rồi cho uống sữa tươi. Trong thời gian cục cứng lim dim, Lan Sơ nhanh chóng làm cho mình bữa ăn sáng coi như phong phú. Ăn sạch sẽ một chút cũng không còn dư lại.

Thu thập xong phòng bếp, đang lúc Lan Sơ suy tính có nên mang cục cứng nhanh chóng đi siêu thị mua thức ăn hay không. Ngoài cửa sổ, thế nhưng lại nổi lên mưa phùn rả rích. Lan Sơ không khỏi tức giận, mưa thế này tại sao có thể nói rằng đã tạnh, tối ngày hôm qua thì khí trời rõ ràng vô cùng sáng sủa. Cũng không thể bởi vì cô làm hư vòi nước, mới đột nhiên trời mưa .

Chán đến chết đứng ở trước cửa sổ sát đất quan sát một hồi lâu, mỗi ngày bầu trời không có chút dấu hiệu quang đăng nào, Lan Sơ chỉ có thể không hề trì hoãn thời gian ra cửa mua thức ăn nữa.

Dì Vương phải buổi chiều mới đến thay ca, nếu mà cô không đi mua thức ăn, buổi trưa cùng buổi tối, cũng không có đồ để ăn rồi. Còn nữa, chính cô đi mua thức ăn, có thể mua chính đồ ăn mình thích. Dì Vương và dì Trần mua thức ăn, đều là căn cứ vào phối hợp dinh dưỡng để mua. Cho nên, món cô thích ăn, cũng sẽ không được ăn hàng ngày, thỉnh thoảng mới có. Mặc dù, cô vẫn luôn là đứa bé ngoan không kén ăn.

Thay quần áo ra cửa, dùng khăn lưng quấn kỹ lưỡng cục cứng ôm ở trước ngực. Lan Sơ chỉ lấy túi mua hàng và cây dù, sau đó đi ra cửa.

Lan Sơ vừa ra khỏi cửa, Mẫn Huyền còn chưa rời giường lập tức thanh tỉnh.

Hắn đang ở bên ngoài cửa nhà Lan Sơ cài đặt máy cảm ứng và máy thu hình, chỉ cần cửa nhà Lan Sơ vừa mở ra, hắn có thể biết đầu tiên. Nếu không, hắn cũng sẽ không mỗi lần đều kịp thời xuất hiện ở trước mặt của Lan Sơ như vậy.

Nghiêng đầu nhìn đồng hồ nhỏ trên tủ đầu giường một chút, Mẫn Huyền do dự, vẫn là rời giường.

Nhìn bộ dạng Lan Sơ, rõ ràng cho thấy muốn đi mua thức ăn. Nhưng hắn cũng không xem nhẹ, trên tay Lan Sơ hình như cầm một cây dù. Điều này nói rõ, bên ngoài nhất định trời mưa. Trời mưa, Lan Sơ còn phải mang theo đứa bé đi mua thức ăn, điều này làm cho hắn có chút không yên tâm. Nhưng là, nếu hắn không rửa mặt, không đổi y phục, trực tiếp liền đuổi chạy ra, tất nhiên sẽ khiến Lan Sơ sinh nghi. Cho nên, hắn chỉ có thể trước rời giường rửa mặt, sau đó lại lặng lẽ theo sau. Như vậy, hắn cũng có thể ở cùng Lan Sơ một ít thời gian, hiệu quả chế tạo ra một loại vô tình gặp được lại càng tốt.

Lan Sơ vẫn không thích khí trời mưa phùn mông lung, bởi vì điều này sẽ làm khí trời thay đổi vô cùng ẩm ướt. Ngay cả trong không khí, cũng tràn

đầy hơi nước. Có lúc, mưa liên miên như vậy còn không bằng một cơn mưa to tới dứt khoát nhẹ nhàng khoan khoái.

Một đường đi từ từ đến chợ, vì không để cho nước mưa bay vào người của cục cứng, Lan Sơ cơ hồ đem cả cây dù che ở trước mặt. Cho tới phạm vi tầm mắt của cô, cũng rút nhỏ theo.

Đi qua giao lộ, quẹo vào một đường nhỏ dẫn đến chợ. Lan Sơ chỉ thấy bốn năm cái dù che của người đi ngang qua. Bình thường nơi này đường nhỏ cũng không có nhiều người đi. Hiện tại thời gian vẫn còn sớm, trời thì mưa, nhìn lại càng ít người rồi.

Đối diện là hai người đi đường, càng đi càng gần. Sau lưng tiếng bước chân, cũng từ xa đến gần. Lan Sơ có chút nghi ngờ, cô đi chậm như vậy sao? Thế nào người phía sau dễ dàng đuổi theo cô như vậy?

Nháy mắt khi Lan Sơ sắp chạm mặt cùng hai người đi đường gặp thoáng qua, đột nhiên hai người đi trước đồng thời đưa ô ra sau lưng, gắt gao chặn đường đi của Lan Sơ. Ngay sau đó, ba người đi ở phía sau Lan Sơ cũng đột nhiên dừng bước.

Lan Sơ cả kinh, nhanh chóng đi sang bên cạnh hai bước, rũ cây dù xuống che kín cho cục cứng, chỉ lộ ra cái đầu phòng bị nhìn năm người đang ngăn trở đường đi trước sau của cô.

Trong năm người, chỉ có một phụ nữ. Còn lại bốn người, đều là phái nam. Cao thấp mập ốm không đồng nhất, dù che của năm người cũng không giống nhau. Nhưng là, dù của bọn họ cũng lớn một chút so với cây dù bình thường. Năm người che dù, nhìn từ đằng xa, căn bản là không thấy được phía sau cây dù xảy ra chuyện gì.

Hiển nhiên, năm người này đến có chuẩn bị. Sự phát hiện này, cũng khiến cho Lan Sơ càng thêm sợ hãi rồi.

Nếu lúc này chỉ có một mình cô, vậy cô như thế nào đều được. Nhưng cục cưng còn đang ôm trong ngực cô, bất luận cô chọn lựa hành động gì, cũng có thể sẽ làm cục cưng ở trong ngực bị thương. Nhưng nếu như ngồi chờ chết, cục cưng cũng sẽ gặp nguy hiểm giống mình.

Đang lúc Lan Sơ không biết nên là liều chết chống cự, hay là ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói thì một giọng nói dễ nghe tới cực điểm, ở xa xa bỗng nhiên truyền tới.

"Bà xã, em quên mang ví tiền ——!"

Ở vào thời điểm này nghe được giọng nói của Mẫn Huyền, cho dù Mẫn Huyền gọi chính là ‘bà xã’, sự xưng hô này Lan Sơ cũng không có bất kỳ cảm giác bài xích nào. Ngược lại cảm kích tới cực điểm. Mẫn Huyền làm công việc bảo vệ, đối phó mấy người này, cũng sẽ không quá miễn cưỡng đi.

Nghe được có người tới đây, năm người kia đầu tiên là cảnh giác liếc mắt nhìn tìm theo tiếng nói. Tiếp đó, bọn họ trao đổi với nhau một ánh mắt. Sau đó, lại không hẹn mà cùng nở nụ cười. Cũng nhỏ giọng nói chuyện với nhau mấy câu.

Lan Sơ dựng lỗ tai muốn nghe đối phương nói những thứ gì một chút, lại hoàn toàn nghe không hiểu. Tựa hồ là tiếng địa phương nào đó.

"Bà xã!" Mẫn Huyền giống như không có phát hiện được gì, vừa kêu, vừa sải bước đi phía trước đuổi theo. Trục tiếp liền chen vào giữa vòng tay của năm người kia. Vừa nhìn thấy Lan Sơ, gương mặt hẩn lập tức lo lắng hỏi: "Như thế nào, cô không sao chứ."

"Không sao." Lan Sơ giật giật khóe miệng, hỏi vấn đề này, cô tạm thời không có sao thì thế nào. Vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm trước mắt, làm sao có thể sẽ không sao.

"Các người không phải vợ chồng?" Thấy thế, người phụ nữ trong năm người kia nhướn mày, ánh mắt lạnh xuống.

Một đại người đàn ông đứng bên cạnh người phụ nữ lạnh giọng uy hiếp một câu. "Khuyên người không cần chõ mồm vào."

Hai người nói tiếng phổ thông cũng không quá tiêu chuẩn, nhưng là không giống như người địa phương.

Mẫn Huyền khẽ mỉm cười, đáp lễ nói: "Chúng tôi không phải vợ chồng, liên quan gì tới các người, thức thời thì nhanh rút." Ban ngày ban mặt, lại dám đánh chủ ý lên Lan Sơ. Nếu không phải là ngay trước mặt của Lan Sơ, năm người này cũng sớm đã là người chết.

"Ha ha. Bộ dáng đẹp mắt, cũng chỉ là kẻ ngu." Người phụ nữ về mặt tiếc hận nhìn Mẫn Huyền, hiển nhiên cô ta giống như chưa từng thấy qua người đàn ông anh tuấn như thế này.

"Không biết ai ngu hơn?" Mẫn Huyền nói xong, chột nhẹ nhàng kéo áo khoác ra, lộ ra một khẩu súng giấu ở trong quần áo hần. Không phải vạn bất đắc dĩ, hần tuyệt sẽ không ở trước mặt Lan Sơ lộ rõ thân thủ của mình. Càng sẽ không dùng súng đối với bất kỳ người nào, cho dù là hiện tại người hần đối mặt chính là người muốn hại Lan Sơ.

"Súng đồ chơi? Muốn làm anh hùng, cũng không phải làm như vậy." Người đàn ông lớn tuổi khinh thường cười cười, không chút nào đem Mẫn Huyền để ở trong mắt. Có lẽ theo suy nghĩ của hần, bọn họ năm người còn có phần thắng, còn có chuẩn bị.

Mẫn Huyền khước miệng gương lên, lộ ra một nụ cười cực lạnh. "Có muốn thử một chút hay không?" Giọng nói chưa dứt, hần cực kỳ lưu loát đột nhiên rút súng ra ngoài, nhắm thẳng vào mi tâm của người đàn ông đó.

Thấy thế, sắc mặt của năm người đều đột nhiên thay đổi. Sau đó, giống như không cam lòng từ từ tản ra.

Mẫn Huyền cảnh giác đưa mắt nhìn năm người kia bắt đầu biến mất ở cuối con đường nhỏ, sau đó mới chột xoay người. Một phen nắm thật chặt bả vai Lan Sơ, khẩn trương hỏi lần nữa: "Như thế nào, cô thật không có sao chứ?"

Lan Sơ nghi hoặc nhìn Mẫn Huyền, hỏi ngược lại: "Làm sao anh có súng?" Bây giờ bảo vệ cũng có thể dùng súng lục rồi sao? Vậy Mẫn Huyền phải là dạng cấp bậc gì mới có thể có đái ngộ như vậy?

Mẫn Huyền cười cười, đáp lời: "Cô quên, tôi làm công việc bảo vệ, cho phép súng lục." Lan Sơ vẫn còn có thể phân tâm nghĩ đến vấn đề này, chứng tỏ cô thật sự không có việc gì. May nhờ hăn tới kịp thời, nếu không thật không biết Lan Sơ và đứa bé sẽ phải chịu những uất ức gì.

"Anh mới tan việc sao?" Lan Sơ không có hỏi nhiều nữa, nhưng vẫn có chút ngạc nhiên vì sao Mẫn Huyền lại trùng hợp xuất hiện như vậy.

"Ừ, đúng vậy." Mẫn Huyền gật đầu một cái, nói giống như giải thích: "Tôi vốn là nghĩ thuận đường mang một chút thức ăn về nhà, để tránh bị giày vò khi phải ra ngoài. Không thể nghĩ đến sẽ gặp phải chuyện như vậy. May mắn tôi lười biếng không muốn trở lại mua thức ăn, nếu không, tôi cũng không dám nghĩ tiếp nữa." Nhìn ánh mắt của Lan Sơ, là hăn biết đáy lòng cô còn có nghi vấn. Thay vì để cho cô cất giấu nghi ngờ, tiếp tục phòng bị hăn. Chẳng bằng hăn sớm giải thích rõ mọi chuyện một chút, cũng làm cho cô an tâm.

"Cám ơn." Lan Sơ thở phào nhẹ nhõm, đối với Mẫn Huyền xuất hiện đúng lúc, không có bất kỳ hoài nghi nào. Xác thực, nếu không phải là Mẫn Huyền, cô và cục cưng sẽ không biết như thế nào. Kể từ sau khi sinh cục cưng, thần kinh cô giống như cũng có chút tố chất cẩn thận rồi.

Thấy thắc mắc của Lan Sơ giống như được cởi bỏ, Mẫn Huyền nhất thời liền nhíu mày, nghiêm túc hỏi: "Chỉ là, làm sao cô lại trêu chọc tới những người này?"

Lan Sơ vô tội lắc đầu một cái. "Tôi cũng không biết." Cô cũng có cảm giác rất kỳ quái, thời gian cô tới thành phố này ở cũng không lâu, cũng không có cơ hội đi ra ngoài đặc tội với người khác. Vì sao lại đột nhiên xuất hiện năm người đồng thời muốn thương tổn cô? Chẳng lẽ là đám người ngày trước muốn ám hại cô đã đuổi tới tới nơi đây? Nhưng là cảm giác lại thấy hình như không phải cùng một đám người. Từ bọn họ một ở trong tối, một ở ngoài sáng, nhìn hành động và thủ pháp, thật sự không giống như là cùng một cách thức mưu hại.

Chợt, Mẫn Huyền đem tầm mắt như ngừng lại trên miếng ngọc Trường Mệnh Tỏa đeo lưng lẳng trên cổ đứa bé. Hắn dùng ngón tay vuốt ve Trường Mệnh Tỏa, nói: "Cái này. Rất có giá trị đi."

Nghe vậy, Lan Sơ cúi đầu, nhìn xuống ngực cục cứng. Khi cô thấy trước ngực cục cứng không biết từ lúc nào Trường Mệnh Tỏa lộ ra ngoài quần áo thì lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của Mẫn Huyền. Yên lặng gật đầu một cái.

"Đứa bé bây giờ còn quá nhỏ, vật quý trọng như vậy, tốt nhất không nên lộ ra ngoài. Nói không chừng sẽ bị người khác để mắt tới. Vừa rồi mấy người kia, rõ ràng cho thấy đó là nhóm người phạm tội. Trên tin tức, cô chắc cũng thấy qua chuyện tương tự như vậy." Thật ra thì trong lòng Mẫn Huyền cũng sớm đã có kết luận, may mắn năm người này không phải nhóm cướp bóc chuyên nghiệp. Mới cho hắn đầy đủ thời gian vội tới đây cứu Lan Sơ cùng đứa bé. Nếu không giờ phút này, đồ đã bị đoạt thì không sao cả, chỉ sợ Lan Sơ cùng đứa bé đều bị thương.

Lan Sơ mím môi không nói lời nào, trong lòng từng trận sợ. Bởi vì cảm thấy khối này Trường Mệnh Tỏa rất trân quý, rất có ma lực, cô mới có thể

từ lúc cục cưng mới chào đời, liền đeo ở trên cổ của cục cưng. Kết quả lại bỏ quên, hành động này có thể sẽ dẫn tới vấn đề. Trước kia cô cùng cục cưng đều ở nhà, xa nhất cũng chính là ở trong hoa viên của tiểu khu đi dạo mấy vòng, tự nhiên sẽ không bị người nào chú ý tới. Trong khoảng thời gian này bởi vì dì Vương và dì Trần thường xảy ra chuyện, cô và cục cưng lại ra ngoài nhiều, không nghĩ đến liền bị theo dõi. Sau khi về nhà, cô nhất định phải lấy Trường Mệnh Tỏa xuống. Cho dù đặt ở trong ngăn kéo phủ đầy bụi, cũng không thể tùy tiện để lộ ra nữa.

Mẫn Huyền nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Lan Sơ, ôn thanh nói: "Tốt lắm, trước đi mua thức ăn đi, về nhà lại nói." May mắn hiện tại đứa bé cái gì cũng không hiểu, hơn nữa cũng ngủ thiếp đi. Nếu không, thật không biết có thể lưu lại ám ảnh gì hay không.

"Ừ." Lan Sơ gật đầu một cái, xoay người tiếp tục đi tới chợ bán thức ăn.

Mưa không biết ngừng từ lúc nào, Lan Sơ thu hồi cây dù, bỏ vào trong túi mua hàng tùy thân.

Mẫn Huyền gắt gao đi theo Lan Sơ, chỉ lo sẽ có người nào đó, đang lúc hẩn chưa chuẩn bị đột nhiên từ chỗ nào nhảy ra. Cho đến khi hai người thuận lợi tiến vào chợ, mới thoáng yên tâm.

Có Mẫn Huyền đi cùng, ngược lại Lan Sơ không có gì để lo lắng. Coi như trên đường trở về lại gặp phải nguy hiểm, tin tưởng chỉ cần hẩn rút súng, thì vấn đề gì cũng có thể giải quyết.

Vì an ủi, Lan Sơ mua một đồng lớn thức ăn mình thích ăn. Dù sao có người lao động như Mẫn Huyền, nên không cần lãng phí tài nguyên? Hơn nữa, hẩn đã giúp cô hai lần, cô phải mời hẩn ăn bữa cơm thịnh soạn để biểu đạt cảm ơn. Cho dù không mời hẩn ăn cơm, cũng phải đưa chút quà tặng giảm bớt một chút ân tình tích lũy. Nếu không, ân tình như vậy, khi nào mới trả hết?

Lan Sơ trực tiếp mua đến khi hai cái tay của Mẫn Huyền xách đầy đồ, mới hài lòng rời chợ về nhà. Vừa về tới nhà, cô lập tức tháo Trường Mệnh Tỏa còn đeo ở trên cổ cục cứng xuống. Sau khi tỉ mỉ gói lại, bỏ vào trong ngăn kéo.

Cô vốn định trực tiếp mời Mẫn Huyền về đến nhà ăn cơm trưa, nhưng nghĩ đến hẳn lúc này mới vừa tan việc, liền quyết định đến tối mới mời hẳn tới đây ăn cơm tối.

Đổi tã cho cục cứng, lại cho uống sữa tươi một lần, Lan Sơ lấy tấm thảm cho trẻ con bò ra trải trước cửa sổ sát đất phòng ngủ. Tiếp đó, liền mang theo cục cứng cùng nhau nằm ở trên thảm lót chơi.

Cục cứng đã sắp bốn tháng, năng lực hành động rõ ràng so với trước kia linh hoạt rất nhiều.

Lan Sơ cầm nhiều món đồ chơi, không ngừng ở phía trước dẫn dụ cục cứng, muốn cho nó hoạt động gân cốt nhiều hơn. Đang chơi cùng cục cứng, cô chợt phát hiện, lúc này Mẫn Huyền vốn nên là đang ngủ, lại xuất hiện ở lầu dưới. Hẳn sải bước đi về phía trước, giống như muốn đi làm việc gì gấp gáp vậy.

Lan Sơ nghi hoặc nhìn bóng dáng của Mẫn Huyền càng đi thì càng xa, chẳng lẽ là khách sạn có chuyện gì, mới vội vàng cho gọi hẳn trở về xử lý sao? Nếu không, còn có thể có chuyện gì quan trọng hơn so với nhin một giấc ngủ sau cả đêm làm việc? Hay là gia đình hẳn cũng xảy ra chuyện gì sao? Nhưng nếu như nhà Mẫn Huyền ở thành phố này, hẳn là một người đàn ông độc thân, tại sao muốn tự mình ra ngoài sống một cuộc sống độc lập? Ở nhà cùng cha mẹ một đoạn thời gian, không phải rất tốt sao?

Lắc đầu một cái, bỏ qua suy nghĩ lung tung trong đầu. Lan Sơ tiếp tục chuyên tâm bồi cục cứng chơi đùa. Sự thật đã lần nữa chứng minh, Mẫn

Huyền không phải người xấu. Cô cần gì phải cả ngày oán thăm bát quái chuyện riêng của hẳn.

Lan Sơ nghĩ tới làm ngay, sau thời gian một ngày, trong lòng cũng không còn muốn nghĩ chuyện của Mẫn Huyền. Cho đến gần tối, cô và dì Vương cùng nhau chuẩn bị bày ra k một bàn ăn thịnh soạn. Cô mới đến ngoài cửa nhà Mẫn Huyền, nhấn chuông cửa nhà hẳn.

Nhưng khiến Lan Sơ không ngờ là, cô liên tiếp nhấn mười mấy hai mươi lần chuông cửa, bên trong nhà cũng không có người tới mở cửa. Mặc dù cô nhìn thấy Mẫn Huyền đi ra ngoài, nhưng cô cũng không có chú ý Mẫn Huyền có phải đã trở lại hay không. Nhưng là, buổi tối hẳn không phải đi làm sao? Vì sao đến thời điểm cuối cùng vẫn còn chưa về nhà?

Mang theo tâm tình không hiểu, Lan Sơ trở về nhà mình. Vừa làm chuyện của mình, vừa thời khắc chú ý phương hướng nhà Mẫn Huyền có động tĩnh gì hay không.

Vậy mà, cô chờ từ gần tối đến hơn chín giờ tối, thủy chung không có nghe được sát vách có cái gì động tĩnh. Mấy lần đến trước cửa sổ sát đất phòng ngủ xem xét, cũng không thể thấy bóng dáng của Mẫn Huyền về nhà.

Chín giờ rưỡi, Lan Sơ lại một lần nữa nhấn chuông cửa nhà Mẫn Huyền. Vẫn như cũ không có người nào ra mở cửa. Xác định Mẫn Huyền xác thực chưa có trở về, sau đó Lan Sơ chỉ có thể cùng dì Vương đem thức ăn trên bàn gói kỹ lại, bỏ vào trong tủ lạnh. Sau đó, tắm xong, cô đi nằm ngủ.

Nhưng kỳ quái là chất lượng giấc ngủ của Lan Sơ vẫn luôn rất tốt giờ lại mất ngủ.

Cô không cách nào khống chế được sẽ thỉnh thoảng bò dậy, lặng lẽ đi đến trước cửa sổ sát đất, cách rèm cửa sổ, nhìn lâu dưới một chút. Tiếp đó, cho kéo lại thảm đắp cho cứng, lại về nằm trên giường. Không biết vì

sao a, cô có cảm giác hành động của Mẫn Huyền hôm nay có chút khác thường. Trong lòng không thể cởi bỏ, cô bây giờ không có biện pháp yên tâm ngủ. Dù sao cô bây giờ cũng là một mình mang theo cục cưng phiêu bạt nơi đất khách. Vì bảo vệ cục cưng, cũng vì bảo vệ tốt chính mình, cô phải cẩn thận hơn. Dù là trong lòng chỉ có một chút nghi vấn nhỏ, cô cũng phải hoàn toàn làm rõ ràng rồi mới có thể yên tâm.

Trên giường phía trước cửa sổ, Lan Sơ lăn qua lăn lại vài chục lần. Thời điểm cô gần như muốn buông tha, cô rút cuộc cũng phát hiện điều mình muốn, lâu dưới giống như có động tĩnh gì đó rồi.

Mặc dù đèn đường lâu dưới cũng không tính quá sáng ngời, nhưng đôi mắt Lan Sơ vẫn rất tinh từ bóng dáng có thể nhận ra Mẫn Huyền. Đang cảm giác mình giống như có thể thở phào một cái, đồng thời cô bỗng nhiên lại thấy, sau lưng Mẫn Huyền hình như có mấy người xa lạ đi theo.

Lúc này, Mẫn Huyền đi ở phía trước đột nhiên dừng bước, xoay người, đối mặt với mấy người xa lạ kia.

Lúc mấy người xa lạ sắp đi tới trước mặt của Mẫn Huyền thì hăn đột nhiên ngẩng đầu lên, đem tầm mắt thẳng tắp hướng về phía cửa sổ sát đất phòng ngủ của Lan Sơ.

Lan Sơ cả kinh, hai tay nắm rèm cửa sổ không hiểu một hồi rét run.

Lúc này, phòng ngủ Lan Sơ cũng không có mở đèn, lại có hai tầng rèm cửa chống đỡ. Vô luận nhìn từ chỗ nào, đều nhìn không được tình huống trong phòng ngủ. Càng không cách nào phát hiện, Lan Sơ đang núp ở phía sau rèm cửa.

Mẫn Huyền hết sức cẩn thận quan sát một lúc, giống như là xác định không có gì, lúc này mới cúi đầu.

Hiển nhiên, mấy người xa lạ biết Mẫn Huyền. Không biết bọn họ nói những gì với Mẫn Huyền, chỉ thấy Mẫn Huyền vừa mới về đến nhà lập tức lại theo bọn họ đi nha.

Lan Sơ nhìn xa xa theo phương hướng Mẫn Huyền cùng mấy người xa lạ biến mất, nghi ngờ trong lòng nhất thời thay đổi càng thêm khắc sâu.

Mấy người kia mặc hết sức chỉnh tề, giày tây. Nhưng là ăn mặc đứng đắn như vậy, lại không thể khiến Lan Sơ lưu lại ấn tượng tốt gì. Cô không biết là mình quá đa tâm, hay là thật sự có cái gì không đúng lắm. Cô mờ hồ mà cảm thấy, khí thế mấy người kia phát tán ra ngoài, giống như có một chút hắc ám.

Quan trọng nhất là, thái độ bọn họ đối với Mẫn Huyền, hết sức cung kính. Cảm giác so với Uông Tĩnh Phong đối với Đông Lí Lê Hân khác biệt một trời một vực. Mặc dù Uông Tĩnh Phong là trợ thủ của Đông Lí Lê Hân, cũng luôn la hét sợ Đông Lí Lê Hân. Trên thực tế, cũng không phải như vậy.

Rốt cuộc quan hệ cấp trên cấp dưới như thế nào, mới có thể khiến cho bọn họ đối với Mẫn Huyền cung kính như thế? Là thuộc hạ của hãn ở khách sạn sao? Nếu như vị trí lãnh đạo của Mẫn Huyền đủ cao, ngược lại có thể sẽ bị cung kính như vậy.

Chỉ là, bất luận Lan Sơ liên tưởng như thế nào, cũng thủy chung cảm thấy giải thích như vậy tựa hồ có một ít gượng ép.

Nghĩ tới nghĩ lui suy nghĩ hồi lâu, không có kết quả gì Lan Sơ chỉ có thể ngủ trước. Cô nghĩ, tối hôm nay rất có thể Mẫn Huyền sẽ không trở lại nữa. Nếu như hãn vẫn còn phải đi làm.

Lan Sơ phỏng đoán chính xác. Một đêm này, Mẫn Huyền quả nhiên không có trở lại.

Ngày thứ hai, Lan Sơ lại rời giường thật sớm. Mặc dù cô có chút thiếu ngủ, nhưng cô vừa nghe thấy cục cưng hơi yếu ớt hừ gáy một tiếng, liền lập tức thanh tỉnh lại.

Thu thập xong tã của cục cưng, cho cục cưng ăn no sữa tươi. Thời điểm ăn bữa ăn sáng, trong lòng Lan Sơ không nhịn được có một cỗ xung động. Cô rất muốn mang cục cưng đi ra ngoài tản bộ. Vào thời gian này đi ra ngoài tản bộ, là thời điểm không khí mát mẻ nhất trong ngày.

Trong lòng suy nghĩ, sau khi ăn xong bữa ăn sáng, Lan Sơ quả nhiên công cục cưng, cầm lấy túi xách, ra cửa tản bộ đi.

Khí trời coi như không tệ, ôn hoà ươn ướt, hết sức thích hợp ra ngoài vận động.

Lan Sơ mang theo cục cưng tản bộ chẳng có mục đích, bất tri bất giác càng đi thì càng xa. Thậm chí đi qua nơi có nhà hàng năm sao có vườn hoa giữa không trung.

Đứng đối diện ở đường lớn, Lan Sơ yên lặng ngẩng đầu lên, nhìn một chút vị trí khách sạn đại khái 50 tầng. Sau đó tiếp tục tản bộ.

Thời điểm sắp đi tới một đường nhỏ, Lan Sơ vô ý thấy, có một chiếc xe hơi đen chậm rãi dừng sát ven đường. Sau khi cửa xe ghế lái phụ mở ra, một người đàn ông bước xuống. Người đàn ông kia đi tới trước cửa sau xe, cung kính mở cửa xe chỗ ngồi phía sau ra. Tiếp đó, Lan Sơ lại thấy được một người, một người cùng cô có chút quen thuộc.

Không biết vì sao a, Lan Sơ theo bản năng liền trốn vào ven đường cửa hàng tiện lợi. Từ cửa sổ cửa hàng tiện lợi thấy Mẫn Huyền hình như đang đi về hướng tiểu khu.

Chờ đợi chốc lát, Lan Sơ giống như là trộm từ bên trong cửa hàng tiện lợi đi ra ngoài. Quả nhiên, mục tiêu Mẫn Huyền đi tiếp là chỗ tiểu khu bọn

họ ở. Mà chiếc xe con đen kia, đã sớm không thấy bóng dáng.

Hít vào một hộp không khí, nghi vấn tích lũy ở đáy lòng Lan Sơ, gần như đạt đến cực điểm.

Cô chợt phát hiện, Mẫn Huyền vẫn luôn hết sức thần bí khó lường. Coi như hẳn thật sự là lãnh đạo của đám bảo vệ ở nhà hàng, hẳn có thu nhập cao lại cùng cô ở trong một tiểu khu. Nhưng là, cô mới vừa rồi thấy một màn kia lại nên giải thích như thế nào?

Hẳn có lẽ là ngôi xe của người khác, vấn đề là tại sao có thể có người cố ý giúp hẳn mở cửa. Hơn nữa, thái độ vô cùng cung kính.

Nghĩ thật lâu cũng nghĩ không ra vấn đề, Lan Sơ quyết định lấy điện thoại di động ra, gửi cho Hồng Quyên một tin nhắn. Điện thoại di động này là Hồng Quyên trang bị cho cô. Nếu không có chuyện, cô tuyệt đối sẽ không liên lạc với Hồng Quyên. Nhưng trước mắt, có khiến cho cô nghi vấn nặng nề là một người đàn ông ngụ ở sát vách nhà cô, luôn có giao tiếp với nhau. Cô cũng không muốn nhờ Hồng Quyên giúp một tay điều tra lai lịch của đối phương. Cũng tốt trong lòng có chuẩn bị trước. Không phải người xấu là tốt nhất, nhưng nếu thật sự có vấn đề gì. Vậy cô hoặc là sớm đề phòng, hoặc là phải đổi nơi ở, thậm chí là đổi thành phố.

Gửi xong tin nhắn cho Hồng Quyên, Lan Sơ đi tản bộ tiếp. Lúc này, cô thật không muốn trở về. trước khi cô ấy chưa đem điều tra kết quả nói cho cô biết, cô không muốn gặp lại Mẫn Huyền. Cô không biết nên làm sao có thể坦然 đối mặt hẳn.

Nhưng mặc cho Lan Sơ mang theo cục cưng ở bên ngoài ngày ngày đi lung tung đến buổi trưa, Hồng Quyên cũng không có kịp thời đem tin tức phản hồi cho cô. Bất đắc dĩ, Lan Sơ chỉ có thể đi về nhà chờ tin tức. Cô nán ở bên ngoài cả ngày thì không có vấn đề gì, nhưng cô không thể vì vậy ủy khuất cục cưng.

Lan Sơ rón rén, lặng lẽ đi đến ngoài cửa nhà cô. Thời điểm mở cửa, làm cố gắng không phát ra một chút xíu thanh âm. Nào có thể đoán được, cửa vừa mở ra, cô phòng tránh e sợ không kịp, đột nhiên Mẫn Huyền đang ở trong phòng khách nhà cô.

Mẫn Huyền một mực chờ Lan Sơ, mặc dù ngày hôm qua phiền toái đã bị hãn hoàn toàn giải quyết hết. Nhưng hãn vẫn còn chưa yên tâm để một mình Lan Sơ mang theo đứa bé lưu lại thời gian quá dài ở bên ngoài. Rốt cuộc nhìn thấy Lan Sơ bình an mở cửa về đến nhà, hãn nhất thời liền lộ ra nụ cười sáng lạn, "Cô đã về rồi."

"Anh đã về rồi." Lan Sơ kinh ngạc nhìn Mẫn Huyền gần như muốn cười châm biếm, ngơ ngác lặp lại lời của Mẫn Huyền một lần nữa.

"À? A, ừ, tôi đã trở về. Ngày hôm qua đột nhiên bị quản lý gọi đi làm việc, đến sáng sớm hôm nay mới thả tôi trở về." Mẫn Huyền vừa bắt đầu có chút không hiểu. Sau khi phản ứng kịp, hãn gật đầu một cái, thuận mồm giải thích đôi câu. Dì Vương đã từng nói với hãn rồi, ngày hôm qua Lan Sơ muốn mời hãn ăn cơm, kết quả đợi đến nửa đêm cũng không đợi được hãn. Nếu không, hiện tại hãn cũng sẽ không ngồi ở trong nhà Lan Sơ, chờ Lan Sơ mời hãn ăn cơm lần nữa rồi.

Lan Sơ miễn cưỡng cười cười, hỏi: "Anh không phải cần nghỉ ngơi một chút sao?" Nói xong, Lan Sơ không để lại dấu vết vòng qua Mẫn Huyền, đem cục cưng lần nữa ngủ say vào trong nôi trẻ con trong phòng ngủ.

"Cũng may, ngày hôm qua ở khách sạn đã nghỉ ngơi qua. Nếu không, tôi làm sao có thể chống đỡ được đến bây giờ." Mẫn Huyền nói đôi, một câu lại một câu.

Nếu không phải là Lan Sơ thấy được quá nhiều chuyện, cô nhất định sẽ không hoài nghi gì. Cố tình cô nhìn thấy một chút để cho cô hoài nghi, lại

không thể nhìn thấy sự thật. Vì vậy, cô liền không thể không có thái độ hoài nghi đối với Mẫn Huyền rồi.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Bi Kịch Gia Đình

Nối tiếp nhà chính Đông lí ở bên trong vườn hoa, trước mắt chính là biển thực vật lạ lùng (nguyên cv là sá tử yên hồng nhưng mình thấy k hợp nghĩa lắm nên thay), cảnh tượng xanh um tươi tốt.

Tất cả thực vật trong vườn , tất cả chỗ trồng đều là căn cứ theo sở thích của bà nội Đông lí.

Sáng sớm, kèm theo ánh mặt trời nhu hòa từ từ tung khắp vườn hoa. Đặt mình vào trong hoa viên mà tán gẫu, tuyệt đối là một chuyện vô cùng thích thú.

Lúc này, tâm tình bà nội Đông Lí tốt vô cùng.

Hai người con gái nhà Lam gia có quan hệ nhiều đời với Đông Lí thị, lại tới chỗ bà làm bạn cùng bà. Ba người ngồi vây quanh ở bàn trà trong hoa viên, uống chút trà, tâm sự, lại trở về việc nhà. Khiến cho tâm tình của bà không khỏi cảm thấy một hồi thỏa mãn.

Đứa nhỏ này, quả nhiên vẫn là người phụ nữ từng trải. Bà có một con trai, có một cháu trai, nhưng bọn họ ai cũng sẽ không tới theo bà. Bình thường ngay cả điện thoại cũng không có, huống chi là chủ động thăm. May mắn hai đứa con gái Lam gia hiểu chuyện, gần như mỗi Chủ nhật cũng sẽ tới đây theo lão thái bà này nói chuyện phiếm uống trà. Nếu mà ba cũng có một hai cháu gái biết điều hiểu chuyện như vậy, thật là tốt biết bao?

Ba người nói chuyện vui vẻ, thời gian ngược lại là trôi qua rất nhanh. Cùng nhau chơi cờ, cùng đọc sách, thời gian một ngày đã trôi qua hơn phân

nửa rồi. Cho đến khi ông nội từ sân đánh Golf tư nhân của Đông Lí thị trở lại chủ trách, Lam Mộng Kỳ và Lam Hạ Nhụy mới cáo từ rời đi.

Đối với Lam Mộng kỳ và Lam Hạ Nhụy rời đi, bà nội Đông Lí hơi có chút không thôi. Thật vất vả mới thân thiết nói đến chuyện việc nhà, kết quả ông cụ trở lại, liền đem hai cô gái vừa ý như vậy đuổi đi.

Bà nội Đông Lí từ trong vườn hoa vừa đi vào chủ trách, ông nội Đông Lí đang trong phòng khách lau chùi cây gậy chơi golf liền hết sức lãnh đạm mở miệng. "Để hai đứa con gái Lam gia về sau ít đến đi." Ông không thích hai người con gái kia của Lam gia, bất luận họ khéo léo hay là bản tính vẫn là giả vờ, ông đều không thích.

"Lại làm sao vậy?" Bà nội Đông Lí không vui nhíu mày, một phút trước tâm tình còn khá tốt, nhất thời liền bị ông nội Đông Lí phá hư sạch sẽ.

"Cũng không nhìn một chút nơi này là địa phương nào, là nơi họ tùy tiện có thể tới sao?" Ông nội Đông Lí tiếp tục lau gậy chơi golf của mình, ngay cả nhìn cũng không có nhìn bà nội Đông Lí một cái. Giọng điệu của ông, tuyệt không phải thương lượng. Mà là một loại ra lệnh không được kháng cự. (thế giao nghĩa là có quan hệ tốt từ nhiều đời)

Bà nội Đông Lí không khỏi phản bác. "Họ vì sao không thể tới? Đông Lí thị cùng Lam gia không phải vẫn là thế giao sao? Vậy con gái Lam gia vì sao không thể tới?" Lam gia cũng không phải là thế giao của bà, rõ ràng là thế giao của Đông Lí thị. Bà tốn công chiêu đãi cháu gái bạn thế giao của ông, bà còn chưa nói cái gì. Ông vì sao mất hứng? Ba người bọn họ chẳng qua cũng chỉ là uống chút trà tâm sự, rốt cuộc ông lại ngại chuyện gì?

"Thế giao? Hừ! Chẳng lẽ bà không nhìn ra hai đứa nó muốn làm nữ chủ nhân của Đông Lí thị sao? Nếu không, họ mới sẽ không chịu khó chạy tới đây hỏi thăm bà như vậy." Ông nội Đông Lí hừ lạnh một tiếng, chán ghét nhìn bà nội Đông Lí một cái.

Bà nội Đông Lí lạnh lùng cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Vậy thì sao, dù sao là thế giao, hai nhà biết gốc biết rễ, cưới một trong hai đứa nó về còn tốt hơn nhiều so với cưới một đứa cháu dâu không biết một chút gì về thân thế?"

"Lam gia coi là cái gì? Ngay cả một phần ba của Đông Lí thị cũng không bằng." Ông nội Đông Lí nhú lông mày, trong ánh mắt mơ hồ hàm chứa một cỗ tức giận.

Bà nội Đông Lí không sợ hãi chút nào ánh mắt uy hiếp của ông nội Đông Lí, nhú mày, không khách khí hỏi: "Nhà mẹ Hân Hân như thế nào? Người con dâu này không phải là chọn theo ý của ông sao? Kết quả thì thế nào rồi hả?" Bởi vì Đông Lí thị rất giỏi, cho nên cuộc sống không thể giống như người bình thường như thế sao? Đây đều là những thứ logic gì? Nhìn bi kịch hôn nhân của con trai bà xem, cái ông cụ thông thái rởm này chẳng lẽ còn muốn hại đứa cháu trai duy nhất của bà sao?

Ông nội Đông Lí không cho rằng bi kịch hôn nhân của cha mẹ Đông Lí Lê Hân có cái gì không ổn, đúng tình hợp lý trả lời: "Không thể cung cấp một trăm phần trăm lợi ích, bỏ thì bỏ, không có gì đáng giá đáng tiếc." Hôn nhân không có ích lợi, giữ lại làm gì?

"Tôi không biết, con dâu là ông chọn, cháu dâu nên để tôi chọn." Bà nội Đông Lí nói gì cũng không chịu nhượng bộ, ông cụ không đau lòng con trai của mình không đau lòng cháu của mình, bà đau lòng. Nói gì bà cũng muốn cháu của mình trôi qua vui vẻ một chút. Bà không muốn phải nhìn bi kịch hôn nhân của cha mẹ Đông Lí Lê Hân lần nữa, không ngừng kéo dài mãi.

"Nếu như là hai đứa con gái Lam gia kia, tôi tuyệt không đáp ứng!" Giọng nói ông nội Đông Lí cứng rắn, những chuyện thế này, ông cũng sẽ không thỏa hiệp. Thân là người của Đông Lí thị, tại sao có thể hoàn toàn không suy tính lợi ích cho tập đoàn Đông Lí thị.

"Tùy ông." Bà nội Đông Lí lười sẽ cùng ông nội Đông Lí tranh luận tiếp, thở phì phò xoay người đi thư phòng của bà. Cầm điện thoại lên, liền ấn số điện thoại của ba Đông Lí Lê Hân.

Thời điểm nhận được điện thoại của bà nội Đông Lí, ba Đông Lí đang trên đường đi đến nhà mẹ Đông Lí. Ông vốn không muốn tới cửa thăm hỏi, nhưng mẹ Đông Lí chột quyết định không hề rời đi nữa. Chọn khu vực yên tĩnh, đặt mua một căn phòng, định cư ở trong cùng một thành phố. Sau khi do dự một hai tháng, ông quyết định hay là đi gặp mặt mẹ Đông Lí một lần. Nói chuyện của Đông Lí Lê Hân một chút.

Bất luận giữa trường bối có bao nhiêu ân oán, vì là con chung của bọn họ, ít nhất bọn họ nên để xuống thành kiến đối với nhau một lần nữa, một lòng chỉ suy tính chuyện đưa nhỏ.

Nhưng mặc dù như thế, khi trên đường đi đến nhà mẹ Đông Lí, tâm tình của ba Đông Lí vẫn có chút thấp thỏm. Đang lúc cảm thấy do dự không xác định. Điện thoại di động của ông lại vô cùng kịp thời vang lên. Lấy điện thoại di động ra nhìn, trên màn ảnh hiện ra số điện thoại của chủ tịch Đông Lí thị. Điều này làm cho ba Đông Lí càng thêm do dự không ngừng.

Đối lại là trước kia, ông nhất định sẽ trực tiếp cắt đứt. Suy nghĩ một chút dường như có lẽ đã có rất thời gian dài ông không có liên lạc với bà nội Đông Lí, liền ôm một tia hi vọng nhấn nút trả lời. Nếu như là ông nội Đông Lí, ông sẽ lập tức cắt đứt.

"Alo."

"Tại sao lâu như thế mới nghe điện thoại, trong mắt con có còn người mẹ này hay không?" Bà nội Đông Lí vốn là một bụng tức, kết quả gọi điện thoại cho ba Đông Lí nửa ngày mới tiếp thông, điều này làm cho bà càng cảm thấy bực mình rồi. Một vị lão gia tử, làm cho một nhà đang yên lành

ngay cả con ruột mình, cháu trai ruột cũng tránh cùng e sợ không kịp. Cuộc sống này trôi qua còn có ý nghĩa gì nữa?

Ba Đông Lí giọng nói bình thản mà hỏi: "Có chuyện gì không?"

Bà nội Đông Lí bất đắc dĩ, suy nghĩ một chút, quyết định trước tiên nói rõ chuyện của Đông Lí Lê Hân, rồi lại nói đến chuyện của ba Đông Lí Lê Hân. "Mẹ hỏi con, chuyện con trai con, con mặc kệ không để ý?"

"Làm sao vậy?" Ba Đông Lí không khỏi có chút lo lắng. Kể từ khi Đông Lí Lê Hân trưởng thành, bà nội Đông Lí cũng chưa từng nói với ông những lời như vậy.

"Con biết Lam gia có hai người con gái đi, hai đứa thường xuyên đến thăm cụ bà như mẹ, ta mới không có cảm giác mình là một phế nhân ngồi ăn rồi chờ chết." Bà nội Đông Lí đi thẳng vào vấn đề, nhưng nói thì nói, bà không chế không được tức giận có chút bất bình. Rõ ràng mình có con trai có cháu trai, kết quả lại kém hơn cả người ngoài.

"Mẹ." Ba Đông Lí không muốn đem đề tài kéo xa, mấu chốt câu chuyện rốt cuộc ở nơi nào, thật ra thì tất cả mọi người rõ ràng. Nhưng nếu không thể giải quyết hoàn toàn, cần gì phải nhắc tới?

Bà nội Đông Lí nặng nề thở dài một cái, trực tiếp nói: "Ba con vừa rồi nói với ta, về sau không cho hai đứa con gái Lam gia tới đây nữa. Nói Lam gia không xứng với Đông Lí thị, muốn tìm con gái gia đình nào đó xứng với con trai của con. Con hiểu ý của ta không?" Nếu Đông Lí Lê Hân cũng không thích hai đứa con gái họ Lam kia, bà sẽ không cưỡng bách nó. Nhưng nếu như ông cụ nhất định phải cứng rắn nhét người không thích hợp cho nó, lần này nói gì bà cũng sẽ không đáp ứng.

"Ông ấy đã có đối tượng?" Ba Đông Lí khép lại lông mày, trải qua bi kịch hôn nhân của ông và mẹ Đông Lí, tại sao phong cách làm việc của ông nội Đông Lí vẫn không có bất kỳ thay đổi? Ông là con trai ông ấy, ông ấy

phá hủy hạnh phúc của ông, ông không có gì đáng nói. Nhưng Đông Lí Lê Hân chỉ là cháu của ông ấy, ông ấy tại sao có thể ngay cả hạnh phúc của nó cũng muốn hủy diệt?

"Không biết, dù thế nào đi nữa ông ấy cũng không thích hai đứa con gái họ Lam kia." Bà nội Đông Lí còn đang tức giận, càng nghĩ càng tức giận. Con gái họ Lam có cái gì không tốt hay sao? Hào phóng thỏa đáng, đoan trang lại hiền lành, ông cụ có cái gì không hài lòng hay sao?

"Con hiểu rồi." Trong lòng ba Đông Lí có suy nghĩ. Nếu ông cụ đã nhắc tới, thì chứng tỏ ông ấy đã có tính toán. Thời gian nhiều nhất nửa năm, đại khái ông ấy sẽ tự mình chọn một ứng cử viên mà ông ấy vừa ý. Nói cách khác, Đông Lí Lê Hân nhiều nhất chỉ có thời gian nửa năm tự do.

Bà nội Đông Lí vốn định cúp điện thoại, đột nhiên lại muốn hỏi một chuyện, vội vàng mở miệng hỏi: "Đúng rồi, nghe nói mẹ của nó trở lại đã được một thời gian, hơn nữa còn định cư ở đây, hai người đã gặp mặt sao?" Tức giận khiến bà thiếu chút nữa quên hết chuyện này. Chuyện quan trọng như vậy, bà cũng không thể quên.

"Không có." Ba Đông Lí nửa thật nửa giả, mặc dù ông đang ở trên đường đi đến nhà mẹ Đông Lí. Chỉ là, bọn họ vẫn chưa từng gặp mặt, cũng là sự thật.

"Ân oán hai người hay là buông xuống đi. Hân Hân dù sao cũng là con của hai đứa. Các con cũng đã thua thiệt Hân Hân nhiều năm như vậy rồi, còn muốn tiếp tục thua thiệt nữa sao? Thật muốn để Hân Hân hận các con cả đời sao?" Thật không biết người của Đông Lí thị là như thế nào? Rõ ràng có thể trôi qua vô cùng hạnh phúc, cố tình bị ông cụ ngoan cố đó, khuấy đảo từ trên xuống dưới khiến tất cả mọi người không được bình yên. Ông ấy khuấy tới khuấy lui như vậy thật sự vui vẻ sao? Cũng đã là người sắp chết rồi, sao vẫn còn máu lạnh cố chấp như vậy?

Ba Đông Lí gật đầu một cái. "Con hiểu." Một điểm này, ông biết. Đây cũng chính là mục đích ông muốn tới cửa thăm hỏi.

Nói xong chuyện của Đông Lí lê hân, bây giờ có thể nói về chuyện của ba Đông Lí rồi. Bà nội Đông Lí lập tức không khách khí rống lên ở trong loa. "Có rãnh rồi thì trở lại xem mẹ của người, người cảm thấy ta còn có thể sống bao lâu? Đừng chờ ta chết người mới biết khóc."

"Mẹ!" Ba Đông Lí mất hứng cau lại lông mày, ông thật sự không thích nghe thấy lời này.

"Ngay cả chuyện này, tự con làm đi." Nói xong, tâm tình bà nội Đông Lí khó chịu trực tiếp cúp điện thoại. Nói không được thì bỏ đi, bà mới sẽ không cầu xin nó.

Cúi mắt nhìn, yên lặng nhìn điện thoại còn nằm trong lòng bàn tay. Tất cả do dự của ba Đông Lí đều ở một khắc này bị quét sạch. Xấu nhất cũng chỉ là âm ỉ cùng mẹ Đông Lí một trận. Âm ỉ thì âm ỉ đi, dù thế nào đi nữa bọn họ đã nhiều năm không có cãi nhau rồi.

Sau khi tiếp xong điện thoại của bà nội Đông Lí, nửa tiếng sau, tài xế của ba Đông Lí cuối cùng đem xe dừng ở ngoài cửa lớn nhà mẹ Đông Lí.

Xuyên thấu qua cửa sổ xe, ba Đông Lí quan sát nhà mẹ Đông Lí một cái. Phòng ốc không lớn, vườn hoa cũng không coi là lớn. Phong cách điền viên (nông thôn), được xây dựng vô cùng ấm áp, rất có cảm giác gia đình. Làm cho người ta buông lỏng, thật ấm áp.

Cho tài xế ba giờ tự do hoạt động, ba Đông Lí một thân một mình nhấn chuông cửa nhà mẹ Đông Lí.

Mặc dù đã có rất nhiều năm chưa từng thấy mặt, nhưng mẹ Đông Lí vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra ba Đông Lí. Mà đối với việc ông ấy đột nhiên tới chơi, bà cũng không cảm thấy kinh ngạc. Khi bà quyết định không rời đi

nữa, bà cũng đã đoán được, sớm muộn gì ba Đông Lí cũng sẽ tới cửa thăm hỏi. Chỉ là không xác định thời gian, cũng không xác định đại khái ông sẽ nói những gì.

Lần đầu tiên gặp mặt sau nhiều năm chia tay, vẫn có chút lúng túng.

Mẹ Đông Lí dẫn ba Đông Lí tới vườn hoa ngồi xuống, sau đó tự mình rót bình trà lại, chuẩn bị chút điểm tâm. Sau đó, hai người liền mặt đối mặt, trầm mặc ngồi ở trong vườn hoa.

Ba Đông Lí mấy lần nghĩ mở miệng trước, tuy nhiên cũng nhe nhong trở về. Mặc dù mục đích lần này ông tới là vì Đông Lí Lê Hân, nhưng mẹ Đông Lí dù sao cũng là người phụ nữ vô tội năm đó bị ông làm tổn thương. Thật sự muốn ngồi xuống tĩnh tâm trao đổi thì đúng là vẫn còn có chút chột dạ. Nhiều năm trôi qua như vậy, hai người cũng đã không còn trẻ nữa. Dấu vết năm tháng, ông đã trải qua hẳn, đồng thời bà cũng đã trải qua. Nếu như bọn họ có thể một nụ cười xóa bỏ hết thù hận, căm hận của Đông Lí Lê Hân đối với người ba này, có thể sẽ giảm một chút hay không?

Mẹ Đông Lí an tĩnh thưởng thức trà, cũng không tính mở miệng trước. Nếu là ba Đông Lí cửa hỏi thăm, có mấy lời nên để cho ông nói trước. Bà có thể không đề cập tới mấy cái tổn thương kia, nhưng trừ chuyện của Đông Lí Lê Hân, bà không có gì để nói.

Hồi lâu, ba Đông Lí chần chờ, vẫn là mở miệng. "Hân Hân gần đây đã tới đây sao?"

"Đã tới, một tuần lễ, sẽ đến hai ba lần." Mẹ Đông Lí nói thật. Mặc dù Đông Lí Lê Hân không có biểu hiện ra, chỉ là bà có thể cảm thấy. Đối với chuyện bà trở lại định cư, nó thật cao hứng. Công ty bận rộn nữa, cũng sẽ thường bớt thời gian tới đây theo bà ăn cơm, uống chút trà, tâm sự.

"Bà biết. Chuyện Hân Hân tìm sinh hộ sao?" Ba Đông Lí thật sự không biết cách tán gẫu việc nhà với mẹ Đông Lí, chỉ có thể trực tiếp nói

vào chủ đề chính.

Mẹ Đông Lí gật đầu một cái. "Ừ, nghe nói qua." Hiện tại mới đến hỏi, có phải cũng quá chậm một chút hay không? Chuyện cũng đã gần nửa năm rồi. Theo như năm qua nói, vậy đã là chuyện hồi năm ngoái.

"Hân Hân, nó không có sao chứ." Ngoài mặt Đông Lí Lê Hân giống như không có gì, nhưng không biết trong lòng nó nghĩ như thế nào. Đối với người ba như ông này, nó tuyệt đối sẽ không thổ lộ. Ông nghĩ, có lẽ Đông Lí Lê Hân sẽ nguyện ý nói với mẹ nó một chút.

"Cũng may, không có việc gì." Thật ra thì mẹ Đông Lí cũng không quá xác định. Đông Lí Lê Hân vẫn là trước sau như một lạnh như băng, không hề nhìn ra biến hóa quá lớn.

Ba Đông Lí thở dài một cái, hỏi: "Nó. Là người phụ nữ nó vừa ý sao?" Ông cảm giác cái vấn đề này có chút giống như là đang nói nhảm. Ông vẫn luôn rất rõ ràng, Đông Lí Lê Hân với nữ nhân thực sự không có hứng thú (hầy. no no no. là lúc đó chưa có người làm cho Hân Hân hứng thú). Có lẽ ông nên hỏi một chút, Đông Lí Lê Hân có vừa ý tên đàn ông nào hay không. Nhưng là, Đông Lí Lê Hân đối với đàn ông hình như càng không hứng thú. Nếu nó tính toán thuận theo an bài tương lai của ông nội cho nó, vậy nó như thế nào có thể sẽ nghĩ đến tìm người sinh con hộ? Làm ba của Đông Lí Lê Hân cho tới bây giờ, ông giống như chưa từng hiểu rõ người con trai này.

"Cái này tôi không rõ lắm, tôi không có hỏi qua, nó cũng không nói với tôi." Mẹ Đông Lí lắc đầu một cái, buông chén trà trong tay xuống. Theo như bà thấy, Đông Lí Lê Hân giống như chỉ có phản ứng với duy nhất người phụ nữ đó. Nhưng phản ứng của nó, giống như cũng rất bình thường. Cũng không thể nói rõ nó đối với người phụ nữ mang thai hộ đó có thể sẽ có tình cảm gì.

Ba Đông Lí có chút không biết nên tiếp tục nói như thế nào. Ông nghĩ, lấy tính tình Đông Lí Lê Hân, cho dù có đại khái cũng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào. Còn nữa, ông cụ biết, nhất định sẽ ra tay phá hư.

Thấy thế, mẹ Đông Lí chủ động hỏi một câu. "Sao vậy?"

Ba Đông Lí thở dài một hơi, trả lời: "Vừa rồi mẹ gọi điện thoại cho tôi, nói ba muốn can thiệp hôn nhân của Hân Hân. Tôi là nghĩ, nếu như là người Hân Hân vừa ý, thì sớm một chút mang đến để cho chúng ta nhìn qua trước, sau đó sẽ mang về cho ông bà nội nó nhìn một chút." Ông biết ông nội Đông Lí cho tới bây giờ đều không phải là người sẽ thỏa hiệp, nhưng ông không hy vọng Đông Lí Lê Hân khi còn sống, cũng giống như tượng gỗ vẫn bị ông cụ thao túng.

"Có ích không? Ngay cả ông cũng không phản kháng được ba ông, Hân Hân thì phản kháng được sao?" Mẹ Đông Lí không chút khách khí hỏi ngược lại, nếu như ba Đông Lí năm đó phản kháng thành công, vậy cuộc sống của bà hôm nay tuyệt sẽ không là bộ dáng này.

"Cho nên, tôi mới đến tìm bà thương lượng." Ba Đông Lí có thể hiểu bất bình đáy lòng của mẹ Đông Lí. Chỉ là, quá khứ đã qua. Cuộc sống của Đông Lí Lê Hân mới là tương lai.

Mẹ Đông Lí thở dài một cái, thật sự mà nói ra cách nhìn của bản thân. "Con cháu tự có phúc của con cháu, ý của tôi là nếu như Hân Hân thật sự không nguyện ý, cùng lắm thì để nó rời khỏi Đông Lí thị, làm người bình thường cũng được. Nếu mà nó không bỏ được cái dòng họ Đông Lí này, vậy có chút chuyện, nó nhất định phải tự mình giải quyết." Cho tới nay, bà vẫn luôn đang suy nghĩ chuyện này. Nếu muốn thuyết phục ông nội Đông Lí, còn không bằng để Đông Lí Lê Hân thoát khỏi Đông Lí thị dễ dàng hơn một chút.

Ba Đông Lí cũng không tán thành. "Bà cảm thấy có ích không?" Chỉ cần ông cụ không buông tha, cho dù là Đông Lí Lê Hân đi tới chân trời góc biển cũng vô dụng.

"Vô dụng thì phải làm thế nào đây? Nếu không phải là sinh ở nhà Đông Lí, cũng không trở thành như thế." Mẹ Đông Lí nặng nề thở dài một cái, nói: "Phần lớn cổ phần tập đoàn Đông Lí, cũng nằm trong tay ba ông. Cổ phần trên tay của hai người chúng ta cộng lại còn không bằng một phần ba của ba ông, cho dù chúng ta đem tất cả cổ phần cho Hân Hân, cũng không có tác dụng gì. Về phần mẹ ông, mặc dù bà cũng có chút cổ phần, nhưng vẫn là kém xa. Ông nên so với ai khác cũng rõ ràng, bà ấy không quản được ba ông, cũng không được làm chủ cái gì. Hơn nữa, nếu như bà ấy công khai đem cổ phần chuyển cho Hân Hân, thì đồng nghĩa với việc trở mặt cùng ba ông. Đến lúc đó, chỉ biết liên lụy bà ấy. Trừ phi ngày nào đó cổ phần trên tay Hân Hân nhiều hơn so với ba ông, nếu không nó vĩnh viễn đều ở trạng thái bị động. Xét thấy cổ phần của Đông Lí thị, vẫn là hình thức gia tộc, trừ phi ba ông nguyện ý nhường ra một phần cổ phần, nếu không, vô cùng khó khăn."

Ba Đông Lí không có đáp lời, không thể phủ nhận, mẹ Đông Lí nói đều là sự thật. Hơn nữa còn là sự thật không thể thay đổi.

Mẹ Đông Lí nhấp ngụm trà, thắm giọng một cái, cuối cùng lại bổ sung mấy câu. "Nếu như một ngày nào đó, Hân Hân thật sự phải cưới người nó không yêu thương, tôi nhất định sẽ đem hết toàn lực trợ giúp nó. Chỉ là kết quả thì như thế nào, đại khái cùng tình huống năm đó của ông, sẽ không có bao nhiêu khác nhau."

"Bà có ý tứ gì?" Ba Đông Lí không khỏi cau mày, mẹ Đông Lí đây là định đem chuyện đã qua tất cả đều lật lại để nói lại một lần nữa sao?

Mẹ Đông Lí vẽ mặt thành thật trả lời: "Thay vì lo lắng chuyện về sau, không bằng trước tiên đem chuyện giữa ông và Hân Hân giải quyết rõ ràng."

Nếu ông thật sự để ý lời của nó như vậy." Hai cha con ngày ngày giương cung bạt kiếm như vậy, Đông Lí Lê Hân làm sao có thể tiếp nhận tấm lòng của ba Đông Lí? Coi như ba Đông Lí thật lòng muốn giúp, chỉ sợ Đông Lí Lê Hân cũng sẽ không đáp ứng.

Ba Đông Lí không nói lời nào, ông biết lời mẹ Đông Lí có đạo lý. Vấn đề là, muốn buông xuống vấn đề tích lũy nhiều năm như vậy, làm sao có thể một sớm một chiều liền thay đổi? Còn nữa, ông nguyện ý cố gắng, nhưng Đông Lí Lê Hân sẽ nguyện ý cho ông cơ hội này sao?

Nói đến đây, hai người tựa hồ cũng không còn lời để nói.

Ba Đông Lí ngồi im không bao lâu, liền đứng dậy cáo từ. Lần đầu gặp mặt sau nhiều năm chia tay, xác thực không có vui vẻ.

Nhìn bóng lưng ba Đông Lí càng lúc càng xa, mẹ Đông Lí thở dài một cái. Một mình uống xong cả bình trà, ăn sạch tất cả điểm tâm bà tự tay chuẩn bị. Cho dù chỉ là từ lễ tiết, ba Đông Lí cũng nên uống một ngụm trà, ăn một chút xíu điểm tâm .

Sau khi làm xong những chuyện này, mẹ Đông Lí gửi đi một tin nhắn cho Đông Lí Lê Hân. Dem chuyện thương lượng giữa bà và ba Đông Lí, đại khái nói cho Đông Lí Lê Hân.

Đối với nội dung tin nhắn, Đông Lí Lê Hân cũng không nghĩ nhiều.

Hắn biết, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như thế. Mặc dù sớm có chuẩn bị tâm lí, song khi hắn thật sự nhận được tin tức như thế. Tâm tình nặng nề vẫn không cách nào khống chế tốt lên mấy phần.

Đọc xong tin nhắn, hắn không nhịn được lại hỏi Uông Tĩnh Phong lần nữa. Kết quả thu được vẫn như cũ không thu hoạch được gì. Lan Sơ và đứa bé tựa như đá chìm xuống biển, đến nay không tra được chút tin tức nào. Mặc dù hắn cũng không tính truy cứu trách nhiệm của Lan Sơ, nhưng hắn

không khống chế được ý nghĩ điều tra tin tức về Lan Sơ và đứa bé. Bất kỳ một người bình thường nào trong tình huống biết mình có một đứa con không biết lưu lạc đến nơi nào, cũng sẽ không kiềm chế được xung động muốn tìm được đứa bé. Đây là bản năng của người làm cha mẹ. Mà hẳn cũng đã là một người cha.

Nhận được tin nhắn mẹ Đông Lí gửi tới không lâu, điện thoại di động của Đông Lí Lê Hân bỗng nhiên lại nhận được một tin nhắn. Mở ra vừa nhìn, lại là ba hẳn. Muốn hẹn hẳn buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm, địa điểm là nhà của ba hẳn.

Đối lại là ngày trước, Đông Lí Lê Hân nhất định sẽ làm như không thấy. Nghĩ đến tin nhắn của mẹ hẳn, hẳn quyết định đồng ý.

Vì thế, Đông Lí Lê Hân kết thúc công việc sớm hơn hai giờ đồng hồ so với bình thường. Sau khi ra khỏi công ty, hẳn trực tiếp đến nhà ba hẳn.

Vẫn như trước kia, Đông Lí Lê Hân hoàn toàn không có suy nghĩ qua, bữa cơm tối này hẳn và ba hẳn sẽ ăn thế nào, có lần nữa tan rã trong không vui hay hông. Nhưng hẳn thế nào cũng không có nghĩ đến, người chuẩn bị cơm tối lại chính ba hẳn. Mà ba hẳn làm cho hẳn ăn lại chính là tiệc nướng gia đình.

Khi quản gia nhà ba Đông Lí dẫn Đông Lí Lê Hân tới hậu hoa viên, thời điểm thấy người đeo tạp dề đang đứng ở trước giá nướng làm thịt nướng chính là ba hẳn, hẳn thật có chút ngoài ý muốn. Ngay cả quản gia rời đi lúc nào cũng không có chú ý.

Ba Đông Lí ngẩng đầu nhìn Đông Lí Lê Hân một cái, giơ tay lên gấp thịt nướng, lên tiếng chào hỏi hẳn. "Tới rồi, ngồi đi, chờ một chút là có thể ăn." Một màn này, nếu để cho người ngoài thấy, nhất định sẽ cho là quan hệ cha con giữa ba Đông Lí và Đông Lí Lê Hân rất tốt. Trên thực tế, cho tới bây giờ ông cũng không nhẹ nhàng nói chuyện nhiều với Đông Lí Lê Hân như

vậy, thậm chí là chào hỏi. Mà từ sau khi Đông Lí Lê Hân trưởng thành, mấy lần gặp mặt ít ỏi, giống như cho tới bây giờ cũng không có chào hỏi.

Ánh mắt Đông Lí Lê Hân lãnh đạm nhìn ba của mình. "Ba thật ra rất nhàn hạ thoải mái." Bởi vì cùng mẹ của hắn gặp mặt một lần, cho nên, ông liền thay đổi thành người khác sao? Hắn không tin.

"Cha con hai chúng ta đã nhiều năm không có ăn cơm chung với nhau, đương nhiên là muốn làm chút đặc biệt gì đó." Ba Đông Lí khẽ mỉm cười, không thèm để ý thái độ xa cách của Đông Lí Lê Hân chút nào. Có một số việc, ông nên nỗ lực. Hắn không muốn nhìn thấy bi kịch tái diễn.

Đông Lí Lê Hân không đáp lời, đứng ở một bên yên lặng nhìn. Mặc dù hắn rất muốn xoay người rời đi, nhưng hắn cũng đã tới, cũng không cần thiết đi vội vã. Không ngại trước nghe một chút ba hắn suy tính muốn nói những thứ gì.

Ba Đông Lí giơ lên một vỉ thịt nướng khác, quơ quơ trước mặt Đông Lí Lê Hân, nói: "Con hắn là cảm thấy nhàm chán, không bằng tới giúp một tay đi."

Đông Lí Lê Hân trầm ngâm chốc lát, cuối cùng vẫn là cởi áo khoác, đi tới trước giá nướng. Đứng ở một mặt khác của giá nướng, giúp đỡ ba hắn cùng nhau thịt nướng.

Thật khó có được, Đông Lí Lê Hân sẽ cùng ba hắn đứng chung một chỗ để nướng thịt. Loại chuyện như vậy, trong ký ức của hắn, vẫn là lần đầu tiên. Từ nhỏ đến lớn, ngay cả cơ hội hắn ăn cơm cùng ba hắn cũng rất ít. Huống chi là nhàn nhã nướng thịt như thế.

Ba Đông Lí cười cười, cũng may, trước mắt mà nói, Đông Lí Lê Hân coi như phối hợp. Chỉ cần hắn chịu phối hợp, chuyện liền dễ làm hơn nhiều. Nếu như nó cũng không chịu nghe lời ông nói, thì thật sự là không dễ làm rồi.

Đến đây, hai người trầm mặc nướng thịt. Ai cũng không nói thêm gì nữa. Cho đến khi hai người đã nướng được ba bốn đĩa thịt. Hai cha con mới ngồi xuống, bắt đầu ăn bữa ăn tối thịt nướng của bọn họ.

"Ừ, không tệ, so với ta tưởng tượng hình như ngon hơn rất nhiều." Nhai tiếp miếng thịt bò nướng lớn có một chút tiêu, ba Đông Lí hơi có chút tự luyện tán dương mình một câu. Lần đầu tiên là có thể nướng thành cái dạng này, coi như là rất tốt. Nhưng cho tới bây giờ ông cũng không có nhúc nhích chạm tay vào những thứ đồ này.

"Có chuyện gì không?" Đông Lí Lê Hân không có khẩu vị gì, so với ăn thịt nướng, hẳn càng muốn biết ba hẳn gọi hẳn đến nhà mình với mục đích.

Ba Đông Lí thuận miệng hỏi một câu. "Hôm nay ta và mẹ của con gặp mặt nói chuyện, con đã biết đi." Nếu không, Đông Lí Lê Hân cũng sẽ không đồng ý, mình chỉ có thể là tự đến công ty đi tìm nó.

"Con biết." Đông Lí Lê Hân không có giấu diếm.

Ba Đông Lí gợn gàng dứt khoát mà hỏi: "Con cần ta giúp một tay không?" Nhưng nếu Đông Lí Lê Hân không cần, nghĩa là quan hệ giữa bọn họ tuyệt không cơ hội chữa trị.

"Tùy." Đông Lí Lê Hân trả lời có chút dập khuôn thế nào cũng được. Nhưng nếu ba hẳn nguyện ý đứng ở bên hẳn, hẳn tự nhiên không có lý do gì cự tuyệt. Đây là vì chính hẳn, hẳn sẽ không bởi vì chuyện ngày trước mà bỏ quên đại sự. Dĩ nhiên, hẳn cũng sẽ không bởi vì ông ấy giúp mình lần một lần hai, liền dễ dàng đã quên mất quá khứ.

Ba Đông Lí bất đắc dĩ cười cười, không hề nói chuyện cùng Đông Lí Lê Hân nữa, chuyên tâm ăn bữa ăn tối của mình.

Đông Lí Lê Hân biết ba hẳn còn có lời muốn nói, liền không có vội vã rời đi. Cầm dao nữa, cũng bắt đầu ăn thịt nướng. Xác thực, hẳn và ba hẳn

lần đầu tiên nướng thịt, cũng không khó ăn.

Đại khái sau hơn hai mươi phút ăn cơm, ba Đông Lí buông dao nĩa trong tay xuống, đột nhiên mở miệng hỏi: "Chuyện của ta và mẹ con, con biết bao nhiêu?"

"Không nhiều lắm." Đông Lí Lê Hân nói thật.

Ba Đông Lí nắm tay, nhìn Đông Lí Lê Hân. "Hôn nhân giữa ta và mẹ con, là hôn nhân liên doanh, con hiểu rõ chứ."

"Ừ." Đông Lí Lê Hân gật đầu một cái. Đây là một sự thật không thể chối cãi, hẳn không thể nào không biết.

"Thật ra thì chuyện xưa đơn giản là trước khi ta và mẹ con kết hôn, ta yêu một người phụ nữ bình thường nhưng mà ông nội con cảm thấy không xứng với Đông Lí thị." Ba Đông Lí thở dài một cái, cười cười, quyết định đem chuyện mình chôn dấu ở chỗ sâu nhất trong lòng, cho tới bây giờ ông cũng không dám nhớ tới chuyện cũ, moi ra, để Đông Lí Lê Hân hiểu rõ hơn. Muốn kết thúc bi kịch, ít nhất phải làm cho đối phương hiểu hiểu được những vết thương mang tính hủy diệt mà bi kịch sẽ mang tới. Nếu không, nghe người làm sao có thể hiểu rõ hoàn toàn.

Đông Lí Lê Hân hơi nhíu lông mày, yên lặng nghe. Chuyện của cha mẹ hẳn, xác thực hẳn biết không nhiều lắm. Mà thứ hẳn biết cũng chỉ là một phần nhỏ mà hẳn có thể thấy.

Ba Đông Lí mấp má môi, chuẩn bị mở miệng thì vẫn là nhịn không được bưng lên ly rượu trên tay, uống một ngụm rượu vang lớn. Sau đó, hít sâu một hơi, mới bắt đầu tự thuật với Đông Lí Lê Hân. "Lúc ấy, ta đã quyết định, bỏ qua Đông Lí thị, mang theo người phụ nữ ta yêu mền cao bay xa chạy. Kết quả là đến thời điểm này mới phát hiện, bà ấy bị bệnh nan y. Nếu như mà ta là người của Đông Lí thị, ta đương nhiên là có năng lực cứu bà ấy. Nhưng nếu như ta không phải. Cũng chính là vào thời điểm kia ta

mới phát hiện, ta căn bản cũng không có bất kỳ năng lực giúp người phụ nữ ta yêu mến. Ông nội con cầm mạng của bà ấy và làm một giao dịch với ta, chỉ cần ta ngoan ngoãn kết hôn với mẹ con, ông ấy biết sử dụng tốt điều kiện đi trị bệnh của bà ấy. Ta đã đáp ứng." Một hơi nói xong câu chuyện, ba Đông Lí cầm ly rượu lên lần nữa, uống nốt chỗ rượu vang còn dư lại. Uống xong, ông lại mở chai rượu, rót một ly rượu vang tràn đầy.

Đông Lí Lê Hân lẳng lẳng nhìn nhất cử nhất động của ba hăn, hăn không có bỏ qua, hai tay của ba hăn rõ ràng đang run rẩy.

"Lúc ấy ta nghĩ, chỉ cần bà ấy có thể sống, ta có thể cưới một người phụ nữ ta không thương, ta có thể cùng người vợ mình không yêu tôn trọng nhau như khách, ta có thể giống như cái xác không hồn vì Đông Lí thị bán mạng làm việc. Chỉ cần bà ấy còn sống, chúng ta chắc chắn sẽ có ngày gặp nhau. Chỉ cần, bà ấy còn sống." Nói tới chỗ này, ba Đông Lí nói không được nữa. Ông vội vã bưng ly rượu lên, ực mạnh một ngụm lớn rượu đỏ, mới cố đè xuống một loại đau đớn xé rách trong lòng mình. Không thể che giấu giọng nói của ông đã nghẹn ngào.

Hiển nhiên, chuyện này đối với ba Đông Lí mà nói, như cũ là một vết thương không thể lành.

Có lẽ là bởi vì nó quá sâu quá nặng, bất luận thời gian trôi qua như thế nào. Cũng không thể làm nó giảm đau đớn. Cho tới khi trung niên, ba Đông Lí vẫn khó thừa nhận như cũ.

Đông Lí Lê Hân mấp má môi, muốn nói cái gì, lại nhịn xuống. Hăn không muốn cắt đứt ba hăn, một khi hăn cắt đứt, ba hăn có thể cũng không nói được nữa. Hăn muốn biết chân tướng sự việc, hăn không muốn lại bị giấu giếm.

Ba Đông Lí liên tục uống hai lí rượu vang, tâm tình mới thoáng tỉnh táo một chút. Vì vậy, ông lập tức mở miệng nói tiếp. "Ta vẫn cho là ông nội

con thực hiện cam kết, chữa hết bệnh của bà ấy, an bài cho bà ấy ở nước ngoài. Cho đến khi con năm tuổi, ta mới phát hiện." Ba Đông Lí mím môi thật chặt, ngẩng đầu lên, dùng sức hít thở sâu nhiều lần, mới cắn răng để cho mình nói hết lời. "Ông nội con căn bản cũng không có cứu bà ấy, ông ấy trơ mắt nhìn bà ấy bệnh chết, còn dấu diếm ta ròng rã năm năm. Nếu như lúc ấy ông nội con thực hiện cam kết, bà ấy sẽ không chết, bà ấy sẽ làm việc ở đây, cuộc sống giống như người bình thường."

Cuối cùng, ba Đông Lí vẫn không thể nào khống chế được hốc mắt đã ươn ướt. Ông không muốn yếu thế ở trước mặt Đông Lí Lê Hân, chỉ là ông thực sự không kiềm chế được nữa rồi. Nhiều năm như vậy, ông vẫn luôn cố ý không nghĩ đến, không chạm vào. Hôm nay vì Đông Lí Lê Hân, ông nhắm mắt xé ra vết thương của mình, vết thương đâm đũa máu giấu ở trong lòng ông, phơi bày ra ngoài. Nếu Đông Lí Lê Hân vẫn không thể hiểu ông như cũ, vậy ông cũng bất lực rồi.

So với trí nhớ của mình, hoàn toàn giống như người ba khác, trong lòng của Đông Lí Lê Hân chợt có chút không thoải mái. Lúc này, hắn đột nhiên nhớ lại một số chuyện. Hình như chính là từ khi hắn năm tuổi, cha mẹ hắn mới bắt đầu không ngừng chiến tranh. Chỉ là khi đó hắn mới năm tuổi, đối với rất nhiều chuyện ẩn tượng đã mơ hồ.

Hắn biết tình cảm cha mẹ hắn bất hòa, nhưng cũng không biết nguyên nhân lại là dạng này. Các loại tư vị cảm xúc hỗn hợp ở chung một chỗ, làm cho tâm tình của hắn nhất thời phức tạp tới cực điểm.

"Con có thể không nhớ rõ lắm, tất cả mâu thuẫn giữa ta và mẹ con, đều là bộc phát khi con bắt đầu năm tuổi. Kể từ ta biết rõ chân tướng của sự tình, ta cũng không có cách nào, bản thân không có chí tiến thủ. Ta biết, mẹ con là vô tội, nhưng là ta khống chế không được chính mình. Mẹ con chịu đựng nhiều năm, rốt cuộc vẫn rời đi. Nếu ông nội con có thể giấu giếm ta cả đời, đại khái ta và mẹ con sẽ không chia tay. Nhưng hôn nhân của chúng ta, cả đời đều chỉ có thể là bề ngoài và không ai biết." Ngồi im hồi lâu, cuối cùng

ba Đông Lí cũng bình tĩnh lại nói nốt mấy lời cuối cùng. Bỗng chốc, ông giống như một lá vậ, co quắp dựa vào ghế tựa. Đưa tay cầm ly rượu, ông yên lặng nhấp từng ngụm từng ngụm chất lỏng màu đỏ trong ly rượu.

Tâm tình của Đông Lí Lê Hân mấy hôm nay đã vô cùng phức tạp rồi, trong phút chốc, lại xuất hiện một cỗ nặng nề không thể hình dung. Hân rất muốn nói vài lời, nhưng là hân thật sự không biết mình có thể nói cái gì. An ủi? Khuyên giải? Hay là một nụ cười xóa hết thù hận? Hình như cũng cũng không ổn.

Ba Đông Lí nhìn Đông Lí Lê Hân thủy chung trầm mặc không nói, nghiêm túc hỏi: "Con trai, con hiểu chưa?" (chết cười với vị này). Nói ra chuyện này, ông cũng không có lòng riêng gì. Ông chỉ là lấy một góc độ một người làm ba, hi vọng con trai của mình không gặp phải tổn thương tương tự nữa. Lặp lại bi kịch cũ.

Đông Lí Lê Hân nhìn ba hân một cái, không có làm ra bất kỳ phản ứng nào. Yên lặng ăn hết tất cả thịt nướng hân nướng cùng ba mình, sau đó liền yên lặng đứng dậy cáo từ rời đi.

Lái xe chẳng có mục đích ở trên đường lớn, Đông Lí Lê Hân không nén được tâm tình càng ngày càng phức tạp ở đáy lòng, chuyển hướng đi đến nhà mẹ hân. Dem chuyện ba hân nói cho hân biết, tất cả đều nói cho mẹ của hân. Nào có thể đoán được, bộ dáng mẹ của hân cũng không có vẻ kinh ngạc chút nào.

"Mẹ biết. Chuyện này, mẹ đã biết." Mẹ Đông Lí khẽ mỉm cười, bình tĩnh cho trả lời.

Đông Lí Lê Hân vẫn tưởng rằng mẹ của hân sau khi nghe chuyện này xong, sẽ cực kỳ kinh ngạc. Chưa từng nghĩ, người bị kinh sợ vẫn là chính mình. Hân vẫn cho là mẹ của hân cũng như hân, cho tới bây giờ cũng không biết chân tướng sự việc.

"Là sau khi mẹ chia tay với ba con mới biết, nếu như trước khi chia tay đã biết, mẹ có thể không sẽ rời đi. Mẹ yêu ông ấy." Một loại ăn ý giống như đã đạt thành hiệp nghị ngoài miệng với ba Đông Lí, mẹ Đông Lí đột nhiên cũng không có cất giữ chút nào mà nói ra tâm sự của mình. Thậm chí ngay cả tình cảm của bà đối với ba Đông Lí, cũng thổ lộ ra.

Đông Lí Lê Hân yên lặng nhìn mẹ của hắn, một điểm này, thật ra thì hắn đã biết. Không có yêu, bà cũng sẽ không bị thương.

"Ngày chúng ta kết hôn, mẹ đã biết ngay, ba con không yêu mẹ. Nhưng là, ông ấy đối với mẹ rất tốt. Cho nên, mẹ cũng an tâm. Cho đến có một ngày, đột nhiên ông ấy thay đổi thành một người khác. Mẹ mới hiểu được, không thương chính là không thương, bất luận ông ấy đè nén như thế nào, cũng cuối cùng cũng có một ngày bộc phát." Mẹ Đông Lí thở dài một cái, mặc dù sau khi chia tay với ba Đông Lí, cuộc sống của bà có thể nói là tuyệt vời. Nhưng chuyện cất giấu trong lòng, không phải ai cũng sẽ biết. Có chút đau đớn, cũng không phải dựa vào thời gian là có thể lấp đầy .

Đông Lí Lê Hân không có đáp lời, lại nắm thật chặt tay của mẹ hắn.

Mẹ Đông Lí vỗ nhẹ tay Đông Lí Lê Hân, an ủi cười cười. "Không sao, đã là chuyện đã qua. Trong lòng mẹ cũng đã tha thứ ba con rồi. Mẹ bị tổn thương tình cảm, cho nên mẹ có thể hiểu lúc đó ông ấy có bao nhiêu thống khổ. Ít nhất người mẹ đã từng yêu còn sống, mà người ông ấy yêu sâu đậm, đã chết." Có lúc nghĩ như vậy nghĩ, trong lòng ít nhiều vẫn có thể lấy được một chút an ủi. Cũng làm cho ba không nhận được đồng tình với ba của Đông Lí Lê Hân. Người đàn ông khiến cho bà vừa yêu vừa giận.

"Mẹ." Đông Lí Lê Hân không nhận được gọi mẹ của hắn một tiếng, chỉ là lời an ủi, hắn vẫn nói không ra một câu. Trong lòng hắn rất loạn, vô cùng hỗn loạn, giống như có ngàn vạn dòng suy nghĩ sai lầm đan vào nhau. Làm cho hắn trong lúc nhất thời tuyệt không thể làm rõ.

"Hân Hân, nếu như con không muốn tái diễn bi kịch của ba con, khi con gặp được người phụ nữ mình yêu, con nhất định phải kiên trì. Bất luận gặp phải khó khăn gì, cũng nhất định phải kiên trì." Mẹ Đông Lí trở tay cầm hai tay của Đông Lí Lê Hân, nắm thật chặt. Bà vô cùng nghiêm túc nhìn thẳng hai mắt của Đông Lí Lê Hân, bà muốn con trai của bà hạnh phúc. Bà muốn con của bà có thể có được hôn nhân vui vẻ .

"Vâng, con biết rồi." Đông Lí Lê Hân nặng nề gật đầu một cái, bộ dáng mẹ của hắn vô cùng nghiêm túc, làm cho hắn nói không được hắn tuyệt sẽ không thích bất kỳ người phụ nữ nào. Mặc dù, hắn biết rõ mình đang nói dối. Đột nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Sơ không hề phòng bị chột lóe lên ở trong đầu hắn, làm cho hắn nhất thời bị kinh sợ giật mình.

Ha ha, nhất định là hắn rất muốn nhìn thấy con của hắn rồi. Mới có thể đột nhiên nghĩ đến người phụ nữ kia. Không biết Lan Sơ và đứa con của hắn, hiện tại như thế nào.

vì trời mưa nên phá sản kế hoạch đi chơi. òa òa. chán thế. mãi mới có ngày nghỉ

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Cố Nhân

Nhìn vào điện thoại di động, đọc tin tức Hồng Quyên gửi cho mình. Chân mày Lan Sơ nhện không được thật chặt nhãn lại với nhau. So với hoài nghi trong lòng trở thành sự thật, cô càng hy vọng là mình lần đầu làm mẹ nên quá mức nhạy cảm cùng cẩn thận.

Quả nhiên, Mẫn Huyền cũng không phải bảo vệ của khách sạn kia.

Mang theo một khẩu súng ở bên người, lại ngồi trên xe riêng hào hoa người của khác, làm sao có thể sẽ là một nhân viên bảo an bình thường của khách sạn?

Chỉ là, sau khi vạch trần lời nói dối của đối phương thì sao. Hiện tại, Lan Sơ chỉ có thể nghĩ tới một vấn đề, Mẫn Huyền rốt cuộc là người như thế nào? Hẳn đến gần cô và cục cựa, là trùng hợp hay là âm mưu? Nếu là theo phân tích của Hoàn Oanh, tám phần cô ấy sẽ nói là Mẫn Huyền muốn của cô. Cô biết mình đáng đáp không khó nhìn, nhưng là không đến nỗi đẹp mắt đến khắp nơi ai cũng sẽ đối với cô vừa thấy đã yêu. Thậm chí hoàn toàn không để ý thân phận của cô là bà mẹ độc thân.

Nhưng nếu Mẫn Huyền không phải là vì cướp sắc cô, vậy hần hần là muốn cướp tiền của cô sao?

Một bà mẹ độc thân, có thể có bao nhiêu tiền? Còn nữa, hẳn có vô số cơ hội xuống tay với cô và cục cựa. Dù là chỉ chỉ là cướp đi khối ngọc Trường Mệnh Tỏa kia, hẳn cũng sẽ có thu hoạch không nhỏ. Vấn đề là, cho tới nay, hẳn đều là đang bảo vệ cô cùng cục cựa. Chưa bao giờ có chút dấu hiệu nào có thể hay là muốn uy hiếp cô cùng cục cựa.

Lúc Lan Sơ đang trầm tư, dì Vương ở phòng bếp chuẩn bị bữa trưa, vừa khê hát vừa làm bữa cơm trưa cân đối dinh dưỡng. Bà bày thức ăn xong, vừa lau tay vừa đi đến ngoài cửa phòng ngủ Lan Sơ, hướng trong phòng kêu một tiếng. "Tiểu Nam, ăn cơm á."

Lan Sơ suy nghĩ quá nhập tâm, nên không nghe được tiếng gọi của dì Vương.

"Tiểu Nam, có thể ăn cơm á!" Dì Vương cảm giác có chút kỳ quái, đề cao âm lượng, lại lặp lại một lần.

"A?" Lan Sơ ngẩn ra, theo tiếng nói quay đầu lại. Thấy là dì Vương, có chút hồi hồn.

Dì Vương vẻ mặt hòa ái cười cười, kiên nhẫn lặp lại lời nói lần nữa: "Cơm trưa xong rồi, ăn cơm đi."

"Vâng." Lan Sơ gật đầu một cái, giấu điện thoại di động. Đứng dậy đi tới trước giường nhỏ của cục cưng, thấy cục cưng đang ngủ say, liền không có quấy rầy nó. Tâm sự nặng nề đi theo dì Vương đến phòng ăn.

Mặc dù chuyện của Mẫn Huyền khiến cho mình thật sự không có khẩu vị, nhưng vì không để cho dì Vương lo lắng, Lan Sơ vẫn như cũ ăn vô cùng vui vẻ như trước kia. Cho đến miễn cưỡng ăn xong lượng cơm bình thường ăn, mới buông bát đũa, trở về trong phòng ngủ.

Cục cưng không biết đã tỉnh lúc nào, ngoan ngoãn nằm trên giường nhỏ của mình, ê a chơi đùa với tay mình.

Lan Sơ không khỏi đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng, yên lặng ngồi chốc lát, cô quyết định mang cục cưng đi ra ngoài tản bộ. Chỉ cần vừa nghĩ tới không điều tra ra được thân phận của Mẫn Huyền đang ở sát vách nhà cô, trong lòng cô liền không cầm được bốc lên từng trận khí

lạnh. Trước khi cô chưa rõ rốt cuộc nên ứng phó Mẫn Huyền như thế nào, cô chỉ có thể tạm thời tận lực tránh hấn.

May mắn khí trời bên ngoài cũng không tệ lắm, tuy là sau giữa trưa, nhưng ánh mặt trời không mãnh liệt. Trời không có dấu hiệu muốn mưa.

Lan Sơ đổi tã cho cục cưng, uống chút nước. Liền công cụ cứng ra cửa.

Như là trộm lặng lẽ mở cửa ra, Lan Sơ hừ một cái bỏ chạy đi xuống lầu. Bởi vì Mẫn Huyền thường sẽ rất trùng hợp ở thời điểm cô mở cửa đột nhiên xuất hiện. Vì để ngừa lại cùng Mẫn Huyền trùng hợp đụng phải, cô chỉ có bỏ chạy thật nhanh.

Một hơi sai bước ra khỏi tiểu khu, Lan Sơ mới dám thở phào nhẹ nhõm. Dọc theo đường phố, từ từ tản bộ đi về phía trước.

Lan Sơ tự cho là thành công tránh được Mẫn Huyền. Không biết, Cô vừa ra khỏi cửa, Mẫn Huyền liền nhanh chóng đi theo. Chỉ là hấn vẫn từ từ đi theo phía sau cô, không để cho cô phát hiện. Hấn cũng không phải là ngu ngốc, hấn đương nhiên biết lúc Lan Sơ cẩn thận ra cửa là muốn tránh né hấn. Hấn thật ra thì có thể không cùng ra ngoài, nhưng vì bảo đảm an toàn Lan Sơ và đứa bé. Hấn không có lựa chọn nào khác.

Lan Sơ mang theo cục cưng không ngừng đi về phía trước, trong đầu hò hét loạn lên tất cả đều là có liên quan đến chuyện của Mẫn Huyền. Nhưng là cô nghĩ tới nghĩ lui, chính là không nghĩ ra. Không có chỗ phát tiết nghi vấn, cuối cùng tất cả đều hóa thành vô lực thở dài.

Mẫn Huyền yên lặng ở sau lưng Lan Sơ, mắt thấy cô hơi có chút ủ rũ cúi đầu tựa như không ngừng than thở. Khi hấn thấy Lan Sơ không biết lần thứ bao nhiêu thở dài thì hấn đúng là vẫn không nhịn được tăng nhanh bước chân, xuất hiện ở trước mặt của Lan Sơ và đứa bé. " Cô Nam, thế nào lúc này mang đứa nhỏ ra ngoài tản bộ a?"

Đột nhiên, trước mắt bị chính người mình không muốn gặp nhất ngăn lại, Lan Sơ không khỏi cảm thấy một hồi kinh ngạc. Mẫn Huyền chẳng lẽ là âm hồn sao? Hẳn vì sao có thể như là âm hồn bất tán luôn đi theo cô? "Anh, anh cái người này là mới vừa tan việc sao?"

Mẫn Huyền thuận miệng trả lời: "Không có, tôi ra ngoài để mua ít đồ, nhìn thấy cô, nên chạy tới đây chào hỏi." Nói xong, hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhỏ của cục cưng đang ở gác ở trên vai của Lan Sơ.

"À." Lan Sơ không có hơi sức đáp một tiếng, cô cảm thấy, cô thật sự nên đổi lại chỗ ở rồi. Nếu không, bất luận cô ở nhà hay là đi ra ngoài, cũng không biện pháp chân chính tránh Mẫn Huyền. Nếu sau khi cô dọn nhà, vẫn như cũ còn có thể thường xuyên nhìn thấy Mẫn Huyền. Đến lúc đó, đại khái cô cũng chỉ có thể trở về hang ổ mới là được rồi. Đối mặt với một người đàn ông cố ý đến gần mình, cô mang theo cục cưng, chỉ có thể tránh.

"Cô Nam, cô làm sao vậy, bộ dạng giống như tâm tình không tốt, gặp phải chuyện gì sao?" Thấy thế, Mẫn Huyền trực tiếp hỏi ra ngoài. Đây là lần đầu tiên hắn thấy bộ dáng ỉu xìu của cô từ trước đến nay. Rõ ràng là gặp phải chuyện khổ sở.

"Không có." Lan Sơ cứng rắn nặn ra mím cười, lắc đầu một cái. Nếu không phải là cô sợ mình có thể sẽ bị phanh thây giết người diệt khẩu, cô thật sự rất muốn dứt khoát hỏi Mẫn Huyền, hắn không phải là tội phạm đang lẩn trốn chứ, nếu không tại sao hắn muốn nói dối lừa gạt cô? Từ biểu hiện của hắn nhìn thấy, hắn quả thật không giống như người muốn thương tổn cô cùng cục cưng.

"Ừ. Cô chờ tôi một chút." Nhìn Lan Sơ trợn mắt nói lời bịa đặt, Mẫn Huyền suy nghĩ một chút, đột nhiên xoay người chạy tới cửa hàng tiện lợi đối diện đường lớn.

Lan Sơ không khỏi nháy mắt hai cái, đi cũng không được, chờ cũng không xong.

Rối rắm chạy vào cửa hàng tiện lợi, Mẫn Huyền nhanh chóng lấy một cây kẹo que tròn dẹp màu cầu vồng lại chạy về đến trước mặt cô.

Mẫn Huyền khóe miệng giương lên thật cao, hết sức hào phóng đem kẹo que đưa cho Lan Sơ. "Cho cô."

"Cho tôi? Tôi cũng không phải là trẻ con." Khóe miệng Lan Sơ nhất thời không kiềm chế được giật giật liên hồi. Cô thật đúng là không hiểu nổi Mẫn Huyền rốt cuộc đang suy nghĩ gì, lại có thể nghĩ đến dùng kẹo que dụ dỗ cô vui vẻ.

Mẫn Huyền giơ kẹo que nửa ngày, Lan Sơ cũng không đưa tay đón lấy (tội nghiệp soái ca). Đại khái là cái tư thế này thật sự có chút xấu hổ, hãnh nhìn Lan Sơ một chút, lại nhìn kẹo que trong tay. Sau đó, hãnh chột xoay người đưa lưng về phía Lan Sơ, cách giấy gói, bẻ kẹo que gãy thành hai nửa. Tiếp đó, hãnh cầm một nửa ngậm vào trong miệng. Lúc này mới quay người lại đối mặt với Lan Sơ.

Kẹo que quá lớn, mặc dù đã bị gãy thành hai nửa, Mẫn Huyền muốn ngậm toàn bộ vào trong miệng, vẫn như cũ có chút miễn cưỡng. Hơn nữa, hãnh lại cố ý tăng thêm một chút kì quái. Vì vậy, Lan Sơ nhìn thấy tình cảnh như vậy. Mẫn Huyền miệng cùng mặt, gần như bị kẹo que kéo căng thành hình bán nguyệt (?????). Đôi môi khi đóng khi mở, giống như là cá rời khỏi nước vậy. Tức cười khiến Lan Sơ không biết nên hình dung như thế nào.

Lan Sơ buồn cười, lại cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Đang chuẩn bị nhận lấy một nửa kẹo que còn dư lại trong tay Mẫn Huyền thì nháy mắt, một chút trí nhớ giống như đã trôi qua thật lâu, đột nhiên không hề phòng bị xông lên tim của cô. Khiến cô theo bản năng liền mở miệng gọi ra. "Tề. Kỳ?"

Đột nhiên nghe được tên gọi ngay cả mình dường như cũng đã sắp quên, Mẫn Huyền không nhận được một phen sửng sờ. Sau khi lấy lại tinh thần, tâm tình lập tức trở nên phức tạp. Giống như là có chút vui vẻ, có chút kích động, đồng thời lại cảm thấy kinh ngạc, hoặc là do dự. Thật dài thở ra một hơi, hẳn xác nhận suy đoán của Lan Sơ. "Cô. Vẫn còn nhận ra tôi đây. Ha ha."

"Anh thật sự là Tề kỳ?" Lan Sơ không thể tin được nhìn Mẫn Huyền, một giây trước rõ ràng hẳn vẫn là Mẫn huyền, làm sao một giây kế tiếp liền biến thành em trai hàng xóm, nhỏ hơn cô hai tuổi vẫn ở chỗ sâu nhất trong trí nhớ của cô?

Mẫn Huyền cười cười, bắt đầu giúp Lan Sơ nhớ lại, cũng là chứng minh hẳn thật sự là người mà trong lòng cô đang nghĩ tới. "Ngọc Trường Mệnh Tỏa cô cho đứa nhỏ đeo, là tôi đưa cho cô, lúc ấy cô không chịu nhận, tôi lừa cô nói là nó có ma lực, chỉ cần đeo nó, bất luận gặp chuyện gì, đều có thể gặp dữ hóa lành, cô mới miễn cưỡng nhận lấy." Lúc đầu, hẳn cũng không nghĩ nhanh như vậy sẽ để cho Lan Sơ nhận ra hẳn là ai. Chỉ là hẳn hành động vô tình, dường như cũng mong mỏi Lan Sơ có thể sớm một chút nhận ra hẳn rốt cuộc là ai.

Lan Sơ trợn to hai mắt, ngu ngơ nhìn Mẫn Huyền gằn trong gang tấc. Kinh ngạc ngay cả nói cũng không nói được.

"Ngày đó cô ở nhà tôi thấy cái lắc tay bằng len, đoán chừng cô đã quên mất. Cô lúc còn rất nhỏ, thì đã có hứng thú với đan len, cái lắc tay bằng len sợi kia, cô đan đi đan lại vài chục lần mới miễn cưỡng móc thành hình dáng. Nhưng cô chính là không hài lòng, vốn là muốn vứt bỏ, là tôi nhất định muốn cô đưa cho tôi." Đại khái là bị Lan Sơ lây bệnh, lần này đến phiên Mẫn Huyền không ngừng than thở. Trừ Lan Sơ, chuyện đã qua, hẳn một mực không muốn hồi tưởng. Vậy mà, mỗi lần khi hẳn nhớ tới Lan Sơ. Đồng thời lại lơ đãng lật lên những kí ức vô cùng vụn vụn Lan Sơ càng thêm kinh ngạc, cặp mắt trừng lớn dường như muốn nổ ra.

Mẫn Huyền giơ tay lên, dùng ngón tay chọc chọc cái trán Lan Sơ, muốn cho cô từ trong cơn chấn kinh phục hồi tinh thần lại. Nếu là cô chỉ cố ngẩn người, không nghe thấy lời của hắn nói, vậy hắn chẳng phải là nói vô ích sao?" Còn có cái bớt sau lưng tôi, cô còn nhớ rõ không? Cô là người đầu tiên nói bớt của tôi có hình dáng đẹp mắt, cô nói, nó tuyệt không xấu xí, hồng hồng, tròn trịa, rục rờ tựa như mặt trời."

"Anh, tôi, tôi, tôi, không phải, cái kia, anh." Rốt cuộc, sau khi kinh ngạc cực độ, Lan Sơ cũng tìm được giọng nói của mình. Nhưng cô lại im lặng làm thinh nói không lên một câu hoàn chỉnh. Cô vội vàng liên tiếp hít thở sâu nhiều lần, cố gắng làm cho mình trước tình tảo lại. Lúc này mới sắp xếp lại ngôn ngữ, vẻ mặt thành thật mà hỏi: "Anh, nếu anh là Tề kỳ, tại sao muốn gạt tôi nói anh là Mẫn Huyền?"

"Bây giờ tôi thật sự là Mẫn Huyền, không phải Tề kỳ." Mẫn Huyền áy náy cười cười, nói thật.

Lan Sơ không hiểu. "Tại sao?"

Mẫn Huyền thở dài một cái, trả lời: "Sơ Sơ, chúng ta không gặp nhau đã nhiều năm rồi."

Lan Sơ nhất thời liền hiểu ý trong lời nói của Mẫn Huyền. Muốn nói thêm gì nữa, chỉ là đột nhiên trong lúc này, cô thật không biết nên nói những gì. Chỉ là, điều cô không hiểu à Mẫn Huyền nếu biết rõ cô là ai, tại sao vừa bắt đầu không nói rõ với cô? Nếu mà hắn sớm nói rõ, cô cũng sẽ không suy nghĩ lung tung, hoài nghi tới hoài nghi lui rồi.

"Mệt không, đi về trước đi, trở về rồi hãy nói." Mẫn Huyền có thể hiểu tâm tình Lan Sơ lúc này, nói xong, hắn dùng lực ôm bả vai Lan Sơ.

"Được." Lan Sơ gật đầu một cái, đi theo Mẫn Huyền cùng nhau trở về. Biết Mẫn Huyền chính là hàng xóm cũ khi còn bé của mình, điều này làm

cho cô buông xuống không ít đề phòng. Nhưng là, cô cũng không có vì vậy liền bỏ quên trên người Mẫn Huyền vẫn tồn tại một cỗ tà khí như cũ.

Vậy mà, khi về đến nhà, hai người ngồi xuống mặt đối mặt chuẩn bị trò chuyện. Hình như Mẫn Huyền và Lan Sơ đều cảm thấy lúng túng cũng không biết nên nói ra từ đâu.

Trầm mặc hồi lâu, Lan Sơ thật vất vả nghĩ được lời dạo đầu thì Mẫn Huyền lại bị một cú điện thoại gọi đi.

Lặng lẽ đi tới cửa sổ sát đất trước phòng ngủ, đưa mắt nhìn Mẫn Huyền ở dưới lầu càng đi thì càng xa. Thoáng chốc, trí nhớ như nước thủy triều đánh về phía Lan Sơ. Làm cho cô khó có được một loại tâm tình sâu nảo.

Khi còn bé, Mẫn Huyền thật sự rất đáng thương, ba ham cờ bạc, mẹ thì lãng nhãng. Mẫn Huyền chẳng những thường không có cơm ăn, chỉ cần cha mẹ hăn lúc nào tâm tình không tốt, thì hăn cũng sẽ bị coi như thùng xả giận đánh một trận. Mới vừa rồi bộ dáng Mẫn Huyền đem nửa khối kẹo que ngậm vào trong miệng dụ dỗ cô bật cười, chính là phương pháp cô thường dùng để dụ dỗ Mẫn Huyền vui vẻ. Mặc dù có chút ngu, nhưng phương pháp này luôn vô cùng hữu hiệu khiến Mẫn Huyền nín khóc mỉm cười.

Khi đó, cô luôn là gạt mẹ dạ xoa của mình, đem đồ ăn trong nhà len lén đưa cho Mẫn Huyền ăn. Thật ra thì những chuyện này, mẹ cô vẫn luôn biết. Bà chỉ là làm bộ không biết thôi. Huống chi, chính bà cũng thường chăm sóc Mẫn Huyền.

Nhưng là có một ngày, cha mẹ của Mẫn Huyền xảy ra ngoài ý muốn, cùng qua đời. Mẫn Huyền trở thành cô nhi, liền bị mang đi.

Từ đó về sau, cô liền chưa từng gặp Mẫn Huyền một lần.

Qua hai năm, cha cô bệnh qua đời. Mẹ của cô mang theo cô đến nơi khác ở. Cô không biết Mẫn Huyền có trở lại nơi bọn họ ở lúc đầu để tìm hay không, cho dù đi, đại khái cũng không tìm được cái gì. Cô và mẹ cô sau khi rời đi không bao lâu, chỗ đó liền bị phá bỏ. Hiện tại, đã sớm thay đổi hoàn toàn.

Một giọt lệ trong suốt ướt át, không tiếng động lướt qua gương mặt của Lan Sơ. Cô không khỏi giơ tay lên lau, nhìn dấu vết ướt át trên mu bàn tay, không khỏi có chút đờ đẫn. Tại sao nghĩ đi nghĩ lại, cô đột nhiên cảm thấy nhớ nhung có chút muốn khóc? Là vì quá khứ Mẫn Huyền, hay là vì người ba mất sớm của cô? Có lúc, muốn nhớ lại xác thực không cách nào thường xuyên nhớ tới. Mỗi lần nhớ tới, trong lòng cũng sẽ chua xót không dứt.

Mẫn Huyền vừa đi ra ngoài, cho đến đêm khuya mới trở về.

Xưa nay vốn ngủ sớm dậy sớm Lan Sơ chẳng những không có đi nằm ngủ thật sớm, thậm chí đèn phòng ngủ vẫn còn sáng. Bản thân lại ngồi ở trong phòng khách, chán đến chết nhìn xem chương trình tivi.

Vội vội vàng vàng xử lý xong mọi chuyện để chạy về, Mẫn Huyền cho là Lan Sơ nhất định đã buồn ngủ. Khi hẳn thấy phòng ngủ Lan Sơ đèn vẫn sáng, khoe miệng lập tức giương lên một chút ý cười. Hẳn biết, Lan Sơ đang đợi hẳn. Vì vậy, hẳn vội vã tăng nhanh bước chân, một đường chạy lên lầu. Sau khi bình phục hô hấp thật tốt, nhẹ nhàng nhấn chuông cửa nhà Lan Sơ.

Lan Sơ không chút nào ngoài ý muốn đêm khuya còn có người tới cửa. cô ném điều khiển ti vi trong tay xuống, đi tới cửa trước, không hỏi một tiếng, liền trực tiếp mở cửa. "Vào đi."

"Cục cưng ngủ?" Mẫn Huyền nhìn phương hướng phòng ngủ Lan Sơ một chút, hỏi một câu phi thường vô nghĩa.

"Ừ." Lan Sơ gật đầu một cái, hỏi: "Muốn uống trà quả không?" Nói xong, cô đã đi hướng phòng bếp. Bất luận cô và Mẫn Huyền có phải người quen cũ hay không, cũng không thể để hai người ngồi không nói chuyện phiếm. Phải có uống chút trà, ăn một chút gì đó.

"Được." Mẫn Huyền đáp ứng một tiếng, đi tới trước bàn trà ngồi xuống.

Lan Sơ từ trong tủ lạnh cầm mấy khối bánh ngọt ra ngoài, cơm tối đặt ở trong khay. Tiếp đó, đem quả trà cô đã sớm làm xong cũng bưng ra ngoài đặt ở trong khay. Sau đó, tìm thêm ra hai ly thủy tinh cùng hai khối bánh ngọt cùng nhau bỏ vào khay. Cuối cùng, cô bưng khay trở lại phòng khách. Đem khay để giữa bàn trà.

Mẫn Huyền cũng không có khách khí, tự nhiên uống một chén lớn trà quả. Vừa uống trà, vừa ăn bánh ngọt.

Đợi đến khi Mẫn Huyền ăn hai khối bánh ngọt, Lan Sơ mới quan sát Mẫn Huyền, mở miệng nói: "Anh bây giờ sống rất tốt." Nếu ngày đó cô nhìn thấy xe riêng chính là xe của Mẫn Huyền, vậy năng lực kinh tế của hắn bây giờ cũng sẽ không quá kém.

"Cũng được." Mẫn Huyền gật đầu một cái, lại xúc một miếng bánh ngọt lớn bỏ vào trong miệng.

"Anh không phải là bảo vệ của khách sạn, anh bây giờ đang làm gì?" Lan Sơ trực tiếp nói thẳng, nếu là người quen cũ, có chút vấn đề ngược lại dễ dàng nói rõ rồi.

Mẫn Huyền ngẩng đầu nhìn Lan Sơ, chăm chú hỏi: "Nếu như tôi nói, tôi chính là tổng giám đốc của khách sạn đó, cô tin không?" Nếu như có thể lừa gạt được, hẳn hi vọng có thể tiếp tục dấu diếm. Tốt nhất Lan Sơ vĩnh viễn cũng không cần biết.

"Không tin." Lan Sơ liếc Mẫn Huyền một cái, vô cùng dứt khoát lắc đầu một cái. Ngay cả khách sạn kia Mẫn Huyền người này cũng không có, hẳn như thế nào có thể sẽ là tổng giám đốc của khách sạn đó. Hồng Quyên mặc dù tra được không nhiều tư liệu, nhưng đã đủ để cô biết Mẫn Huyền nói láo rồi. Dĩ nhiên, nếu như hẳn tiếp tục lừa gạt cô, cô cũng không có biện pháp vạch trần tất cả lời nói dối của hẳn. Còn nữa, hẳn mặc dù có nói phét, nhưng cũng không có thương tổn đến cô. Cô cũng chưa cần thiết cần phải đánh vỡ nồi cát hỏi đến cùng rồi.

Mẫn Huyền cười có chút bất đắc dĩ, nói: "Tôi thật sự chính là tổng giám đốc, chỉ là không phải khách sạn kia mà thôi."

"Khó trách anh ngồi trên xe riêng xa hoa như vậy." Lan Sơ bừng tỉnh hiểu ra, thấy chiếc xe ngày đó, thật sự là của Mẫn Huyền. Chỉ là, hẳn phí sức gạt cô như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

"Cái gì?" Mẫn Huyền nhất thời không có phản ứng kịp.

"Sau hôm tôi và cục cưng bị người ta vây ngày thứ hai, tôi thấy anh từ một chiếc xe riêng bước xuống." Lan Sơ không có giấu diếm, đem chuyện mình thấy nói ra. Xem ra ngày đó cô ẩn núp rất kín đáo, nếu không, Mẫn Huyền sẽ phải biết cô đang nói cái gì.

Lan Sơ nhắc nhở, Mẫn Huyền mới hiểu được, không khỏi có chút áy náy. "Thật xin lỗi."

"Không có sao, tôi chỉ không hiểu, anh tại sao không trực tiếp nói với tôi anh chính là Tề Kỳ." Lan Sơ để ly thủy tinh trong tay xuống, nói ra vấn đề cô muốn biết nhất cũng không hiểu nhất. Cô cũng không phải là nhất định phải biết, nếu như Mẫn Huyền cảm thấy khó xử, cô có thể không biết.

"Lần đầu tiên khi gặp cô ở khách sạn, tôi đã muốn nói rồi, nếu không, tôi sẽ không phải người đem số điện thoại di động của tôi nói cho cô biết." Vừa nghĩ tới hành động Lan Sơ xoay người liền đem số điện thoại của

mình ném vào thùng rác, Mẫn Huyền liền không nhìn được đỡ khóc đỡ cười. Hẳn có thể lý giải, nhưng là, nghĩ như thế nào, cũng làm cho hẳn cảm giác mình rất thảm. Thậm chí ngay cả số điện thoại cho đi cũng không còn.

"Nếu lúc đó anh viết là hai chữ Tề kỳ này, tôi nhất định sẽ không vứt bỏ." Lan Sơ vô cùng bất đắc dĩ, chuyện kia thật không thể trách cô. Đối lại là người khác, đoán chừng cũng sẽ làm như vậy.

"Lúc ấy quá vội vàng, tôi không phải là chính mình, tôi khó mà nói." Mẫn Huyền nhìn Lan Sơ một cái, rót vào miệng nửa ly trà quả.

Lan Sơ không nhìn được hỏi tới. "Vậy sau đó thì sao?" Mẫn Huyền dời đến sát vách nhà cô, đã không phải là chuyện một ngày hai ngày rồi. Hẳn tùy thời đều có thể nói cho cô biết, hẳn chính là Tề kỳ năm đó, em trai hàng xóm ngày đó của cô.

"Sau là muốn nói, nhưng không biết nên nói thế nào. Xa cách nhiều năm như vậy, đột nhiên gặp lại, loại tâm tình này, cô có thể hiểu." Mẫn Huyền cười khổ, giống như lần đầu tiên gặp nhau đem lời không nên nói lại nói ra ngoài. Sau đó càng tiếp xúc càng không nói ra được. Không phải là không muốn, là hoàn toàn không biết nên nói thế nào. Tất cả trí nhớ hẳn đối với Lan Sơ, chính là khi bọn họ còn bé. Đảo mắt qua nhiều năm như vậy, cho dù hẳn chưa bao giờ quên qua Lan Sơ. Đột nhiên gặp nhau, hẳn cũng không nghĩ ra lời đạo đầu như thế nào. Bất luận hẳn bây giờ là người nào, đối mặt Lan Sơ, hẳn chẳng qua chỉ là Tề Kỳ năm đó.

"Ai. Anh bây giờ sống tốt là được, những năm này, ngược lại thật có chút không yên tâm về anh. Anh cũng thế, sau khi đi liền bật vô âm tín rồi. Ít nhất nên thông báo cho tôi, anh sống có tốt hay không, để cho tôi an tâm. Uống công tôi cho kẹo ăn nhiều năm như vậy." Lan Sơ nói xong, không khỏi bắt đầu nổi lên khi dễ Mẫn Huyền. Hẳn cũng không phải là không có năng lực khôi phục liên lạc với cô. Chẳng lẽ là hiện tại hẳn phát tài, sợ cô tiểu nhân bắt buộc hẳn báo đáp nhân tình khi xưa sao?

"Ha ha. Cô thật là hẹp hòi, còn nhớ tới những thứ kẹo kia. Tôi đền cô là được rồi." Mẫn Huyền không kiềm chế được nở nụ cười, Lan Sơ luôn là như vậy, bất luận thời điểm nào, cũng có thể làm cho hần vui vẻ.

Lan Sơ hung hăng liếc Mẫn Huyền một cái, bưng chén lên, uống hai hớp trà. Thật ra thì, trong lòng cô cũng không hề cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm. Cô thủy chung mơ hồ cảm giác Mẫn Huyền giống như có chỗ nào không đúng lắm. Nhưng nếu phải truy đến cùng, cô lại không nói ra được là nơi nào có cái gì không đúng. Có thể là bởi vì bọn họ đã quá nhiều năm chưa từng gặp mặt đi.

"Ba của đứa bé. Thật sự vứt bỏ hai người sao?" Đối với cái vấn đề này, Mẫn Huyền vẫn canh cánh trong lòng. Nếu thật sự có người làm thương tổn Lan Sơ cùng đứa bé. Hần tuyệt sẽ không bỏ qua cho người kia.

Lan Sơ có chút kỳ quái, hỏi ngược lại: "Làm sao vậy?"

"Tôi có thể giúp cô dạy dỗ tên khốn kia." Mẫn Huyền nói thật, chuyện này hần sẽ không gạt Lan Sơ.

"Không cần, người kia đã bị báo ứng." Lan Sơ sửng sốt, vội vàng nói láo. Mẫn Huyền cũng dừng ăn no rồi việc thực sự tính toán đòi cho cô cái công đạo gì. Chỉ sợ đến lúc đó người bị đòi công đạo không phải cái người ba không tồn tại đó, mà là cô gan lớn trộm mầm móng của người ta, lại trộm con gái của người ta.

"Vậy sao? Vậy thì tốt." Mẫn Huyền không biết thật giả trong lời nói của Lan Sơ, nhưng nếu cô nói như vậy, hần liền tin tưởng cô. Cho dù cô thật sự nói láo, tin tưởng cô cũng có lí do của mình. Hần sẽ không cố ý đi làm trái với ý nguyện của cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tình Cảm Của Mẫn Huyền

Kể từ sau khi nói một cách thẳng thừng thân phận của hai người, Mẫn Huyền gần như dính mình ở nhà Lan Sơ.

Phàm là lúc hăn rãnh rỗi, hăn nhất định sẽ nương nhờ trong nhà Lan Sơ, giúp đỡ làm việc nhà, chăm sóc cục cưng. Một đoạn thời gian này, cho cục cưng ăn sữa tươi, thay tã, thậm chí là tắm, Mẫn Huyền đều làm hết.

Vừa bắt đầu, Lan Sơ cũng không cảm thấy có cái gì không ổn. Cho đến khi cô tình cờ phát hiện, lúc Mẫn Huyền ở trên chộc cục cưng, lại dạy cục cưng gọi hăn là ‘ba’. Lần một lần hai, Lan Sơ làm bộ không để ở trong lòng. Nhưng về sau lặp lại bảy tám lần, trong lòng Lan Sơ có cảm giác không hiểu. Cô không biết Mẫn Huyền có ý gì, hăn cũng không có nói qua hăn muốn làm cha nuôi đứa bé.

Hiện tại bảo bối còn nhỏ, cho nên mỗi lần đáp lại Mẫn Huyền đều là giọng nói ê a. Nhưng đợi đến khi bảo bối biết nói, rất có thể nó sẽ thật sự xem Mẫn Huyền trở thành ba mình. Đây cũng chính là điều khiến trong lòng Lan Sơ cảm giác không thoải mái.

Hơn nữa, Mẫn Huyền chiếm cứ phần lớn thời gian ở chung của cô và cục cưng.

Không chỉ có là ở nhà, thời điểm cô muốn dẫn cục cưng ra cửa tản bộ, cũng sẽ bị Mẫn Huyền đoạt đi công việc ôm cục cưng. Một người đàn ông trưởng thành, dùng khăn lưng dành cho trẻ con bọc một đứa bé khéo léo đáng yêu ôm ở trước người, bất luận thấy thế nào đều vô cùng hấp dẫn con mắt. Mỗi lần do Mẫn Huyền cõng cục cưng cùng cô cùng nhau ra ngoài tản

bộ thì bọn họ nhất định sẽ trở thành đối tượng bị người vây xem. Đối với việc này, Mẫn Huyền luôn là một bộ dáng cười tít mắt, vẻ mặt giống như nhật được bảo vật. Lại khổ Lan Sơ. Cô có thể từ trong ánh mắt người khác thấy được hoặc hâm mộ, hoặc tò mò, thấy cô và Mẫn Huyền, người quen đều hiểu lắm quan hệ của 2 người. Cô không thích hiểu lắm như vậy, vô cùng không thích.

Đang lúc Lan Sơ âm thầm tính toán muốn như thế nào mới có thể thuyết phục Mẫn Huyền quá mức nhiệt tình thì không nghĩ tới, phiền toái thế nhưng tìm tới trước cửa nhà mình.

Khó có được Mẫn Huyền có chuyện muốn làm, sáng sớm liền bị điện thoại gọi về ra ngoài. Lan Sơ giống như là vui vẻ ăn tết. Cô vội vã chuẩn bị túi xách của mình, công cụ cứng ra cửa.

Khí trời không phải quá tốt, trời u ám, tựa hồ tùy thời sẽ mưa.

Chỉ là Lan Sơ đã chuẩn bị chu toàn, không thèm để ý khí trời sẽ thay đổi như thế nào.

Công cụ cứng đi ra khỏi tiểu khu, Lan Sơ liền sau sắc cảm nhận được, lúc bất tri bất giác cứng hơn năm tháng đã lớn, lại cao không ít. Trước bởi vì Mẫn Huyền vẫn cướp ôm cứng, cô không có cơ hội tự mình cảm nhận. Quả nhiên, mẹ vẫn là nên thời khắc ở chung một chỗ cùng cứng, mới có thể càng khắc sâu cảm nhận được cứng lớn lên.

Đại khái là bởi vì tâm tình tốt vô cùng, Lan Sơ công cụ cứng liên tiếp đi qua bốn năm con đường, cũng không cảm thấy mệt mỏi. Thậm chí càng đi càng hưng phấn, càng đi càng vui vẻ.

Khi cô sắp đi tới con đường thứ sáu, thì nháy mắt một người phụ nữ nhìn qua rất trẻ tuổi, lại lộ ra một cổ lão luyện, hơi thở sắc bén của phụ nữ xinh đẹp, chặn lại đường đi của cô.

Người phụ nữ không che giấu chút nào nhìn cô từ trên xuống dưới, giống như là đang quan sát một hàng hóa đợi bán.

Đang lúc Lan Sơ không giải thích được, thời điểm không nhìn được muốn chủ động mở miệng hỏi thăm, người phụ nữ chợt giành mở miệng trước. "Ừ. Dáng dấp không tính là khó coi, nhưng thật ra có cảm giác vô cùng khéo léo." Nói xong, khóe miệng của người phụ nữ hơi giơ lên. Tựa hồ đối với ngoại hình Lan Sơ, bước đầu coi như hài lòng.

"Xin hỏi cô là?" Lan Sơ kỳ quái nhíu lông mày, cô và người phụ nữ này giống như hoàn toàn không biết. Hơn nữa, cô ta đang nói cái gì? Bộ dáng cô đẹp mắt hay khó coi, liên quan gì tới cô ta?

"Tôi muốn mời cô uống ly cà phê, không biết cô có nể mặt hay không." Người phụ nữ đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo), vẻ mặt cười cười nhìn Lan Sơ. Tuy là hỏi ý Lan Sơ, chỉ là giọng nói của cô ta lại nghe không ra chút ý tứ trưng cầu nào.

"Cái đó, chúng ta hình như không quen biết." Lan Sơ bị hành động quái dị của người phụ nữ làm cho hồ đồ, người phụ nữ này chắc không có vấn đề gì. Ban ngày, sao lại ở ngoài đường phố tùy tiện ngăn lại một người phụ nữ xa lạ, hơn nữa còn muốn mời đối phương uống cà phê. Nghĩ thế nào, đều có chút giống như là đàn ông tiếp cận với phụ nữ.

Người phụ nữ cười cười, đúng tình hợp lý trả lời: "Tôi hiện tại liền quen biết với cô."

"Tôi mang theo cục cưng có thể không tiện." Lan Sơ vô cùng bất đắc dĩ, cô ngược lại rất hứng thú với người phụ nữ cá tính này. Vấn đề là, cô mang theo cục cưng, đoán chừng không có gì biện pháp chuyên tâm cùng cô ta đi uống cà phê.

"Không sao, tôi không ngại." Người phụ nữ không sao cả nhún vai một cái, ghé đầu liếc mắt nhìn cục cưng trong ngực Lan Sơ.

Bất chợt, trong giây lát Lan Sơ giống như đã hiểu ra cái gì. Cô thử dò xét quan sát người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp trước mắt này, thận trọng nói: "Cái đó, tôi. . . . Không phải đồng tính, tôi thích đàn ông, cô hiểu ý của tôi không." (cái gọi là giết người không dao chính là đây. Ha ha ha)

Miệng của người phụ nữ rõ ràng co quắp, nhìn Lan Sơ trong lúc nhất thời giống như không biết nên nói những gì.

Lan Sơ bị cô ta nhìn trong lòng tóc dựng thẳng, vội vàng khoát tay giải thích. "Cái đó, thật xin lỗi, tôi không có ác ý gì, tôi không phải là kỳ thị đồng tính, tôi chỉ là nói tương đối thẳng mà thôi." Cô thật đúng là nói chuyện không dùng đến não, tại sao có thể trực tiếp mà nói ra như vậy. Ngộ nhỡ đối phương thật sự là đồng tính, vậy cô chẳng phải là đã đả thương lòng của người ta, lại đả thương tự ái của người ta sao? Khó có được có một người phụ nữ sẽ coi trọng cô, cô kích động làm cái gì? Không thể tình táo một chút để xử lý vấn đề sao?

Hồi lâu, người phụ nữ thật sâu thở ra một hơi, giống như để cho mình bình tĩnh lại. Sau đó, cô ta nhìn chăm chăm Lan Sơ, từng chữ từng câu, vô cùng rõ ràng trả lời: "Tôi cũng vậy không thích phụ nữ!"

"A, vậy thì tốt, vậy thì tốt." Lan Sơ nhất thời liền thở phào nhẹ nhõm, cô quả nhiên tố chất thần kinh quá nhạy cảm quá rồi. Cô làm sao lại có thể suy nghĩ lung tung liên tưởng với đồng tính rồi? Người làm mẹ, xác thực có tiềm ẩn một ít bệnh thần kinh. Giống như là vị mẹ dạ xoa, lại giống như chính cô.

"Xin mời." Người phụ nữ không hề nữa cùng Lan Sơ lãng phí thời gian, hướng cô làm một cái đưa tay ra hiệu mời.

Đang lúc này, Lan Sơ đột nhiên nghe được truyền đến từ sau lưng một hồi tiếng bước chân vô cùng chính tề. Theo bản năng quay đầu nhìn lại, hai người đàn ông khôi ngô, không biết từ lúc nào ngăn chặn đường đi của cô.

Căn cứ vào tình huống trước mắt, Lan Sơ chỉ có thể thỏa hiệp gật đầu. "Được rồi." Đối phương đồng dạng là phụ nữ, cô ta cũng sẽ không làm ra chuyện quá phận đi. Chỉ là, cô còn giống như nghe qua một câu nói khác. Câu nói kia hình như là: độc nhất lòng dạ đàn bà.

Lan Sơ vốn tưởng rằng người phụ nữ sẽ trực tiếp mang cô đến quán cà phê gần đó, kết quả cô ta lại dẫn cô tới trước một chiếc xe riêng dừng ở ven đường. Sau đó tự mình mở cửa xe, đứng ở một bên, mời cô lên xe.

Lan Sơ âm thầm cắn răng, lấy tay bảo vệ đầu nhỏ của cục cưng, thận trọng chui vào trong xe.

Xe giống như một phòng cá nhân nhỏ. Ngồi xuống, ngược lại còn có chút thoải mái.

Người phụ nữ đóng cửa xe, từ bên kia lên xe, ngồi ở bên cạnh Lan Sơ. Mà hai người đàn ông trước đó chặn đường đi của Lan Sơ lại lên ghế lái cùng ghế lái phụ.

Xe chậm rãi chạy. Người phụ nữ không nói một lời, hai người đàn ông trước mặt cũng không nói chuyện.

Không khí vô cùng trầm mặc, khiến tâm tình Lan Sơ không nhịn được có chút nặng nề. Cô nghiêng đầu nhìn cảnh vật ngoài cửa xe một đường không ngừng vụt qua về phía sau cực nhanh, tâm tình không kiềm chế được thấp thỏm. Cô hình như không đặc tội với người nào đi. Trừ năm người kỳ quái xa lạ lần đó vây quanh cô, lại bị Mẫn Huyền cưỡng chế rời đi. Trong đó có một người chính là phụ nữ, nhưng là người phụ nữ kia và người phụ nữ này tuyệt đối không phải là cùng một người. Còn nữa, Mẫn Huyền hình như cũng đã đem chuyện kia xử lý rõ ràng.

Lan Sơ thấp thỏm cũng không có kéo dài quá lâu, không lâu lắm, xe liền dừng ở ngoài cửa một quán cà phê khá yên lặng.

Người phụ nữ xuống xe trước, sau đó cô ta hơi có chút phong phạm thân sĩ đi tới bên này Lan Sơ, tỉ mỉ thay cô mở cửa xe, mời cô xuống xe.

Lan Sơ cảm thấy rất kỳ quái, người phụ nữ xa lạ này đối với cô hình như khá lịch sự. Nhưng là cô vẫn còn không có chút đầu mối nào, hoàn toàn không biết cô ta là ai. Càng không biết rốt cuộc cô ta muốn nói với cô cái gì, hoặc là muốn làm cái gì.

"Tôi yêu Huyền ca, bất luận tôi lấy phương thức gì tồn tại ở trong sinh mệnh của anh ấy đều không quan trọng, chỉ cần tôi có thể cùng anh ấy ở chung một chỗ là được." Cô vẫn rất có tự tin, nhưng là hôm nay, ở đây, tất cả tự tin của cô đều bị đánh vỡ ở trước mặt người phụ nữ khéo léo này. Chỉ là, cô không hối hận, cũng sẽ không oán hận bất luận kẻ nào. Dù sao con đường này, là chính cô lựa chọn. Cô sẽ luôn cố gắng, cô sẽ tiếp tục kiên trì, trừ phi Mẫn Huyền cũng không cần cô.

Dẫn Lan Sơ đi vào quán cà phê, người phụ nữ trực tiếp tìm một chỗ an tĩnh nhất, vắng vẻ nhất ngồi xuống. Sau đó, cô ta gọi cho Lan Sơ một ly trà buổi, còn mình là một ly cà phê.

Phục vụ viên cầm thực đơn vừa đi ra, người phụ nữ chợt lấy ra một gói thuốc thơm, chuẩn bị đốt lửa.

Thấy thế, Lan Sơ vội vàng lên tiếng ngăn cản. "Cái đó, xin lỗi, trước tiên có thể không cần hút thuốc không? Đối với đứa bé không tốt." Mùi thuốc với cô không sao, nhưng với cục cưng sẽ không tốt. Thời điểm cô mang thai, ngay cả Bạch Nhã cũng không dám ở trước mặt cô hút thuốc.

"A, ngại quá, tôi quên mất." Người phụ nữ sửng sốt, nhìn cục cưng trong ngực Lan Sơ một chút, áy náy cười cười. "Ha ha. Thật đúng là người làm mẹ."

Lan Sơ gợn gàng dứt khoát mà hỏi: "Cô tìm tôi có chuyện gì?" Nếu không phải đồng tính, vậy đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ xa lạ thì

nhất định là có chuyện muốn nói với cô. Cô không muốn quanh co lòng vòng, bất luận chuyện tốt hay là chuyện xấu, sớm nói sớm giải thoát.

"Vưu Hải Lâm, là tên của tôi." Người phụ nữ cũng không giống như vôi vữa tỏ rõ ý đồ tìm đến của mình, đầu tiên vẫn tự giới thiệu mình.

"A." Lan Sơ gật đầu một cái, tên thật ra vô cùng dễ nghe. Người cũng bộ dạng xinh đẹp.

Đột nhiên, người phụ nữ tự xưng là Vưu Hải Lâm thẳng tắp nhìn chăm chú vào đôi mắt của Lan Sơ, nói gần từng chữ: "Tôi là người phụ nữ của Mẫn Huyền."

"A!" Lan Sơ không khỏi một hồi kinh ngạc, nhưng cô nhanh chóng phản ứng lại, hỏi: "A. Có chuyện gì không?" Kỳ quái, phụ nữ của Mẫn Huyền vì sao sẽ đột nhiên chạy đến tìm cô? Hơn nữa, phần lớn thời gian của Mẫn Huyền dường như đều là chôn mình ở nhà cô. Nếu như hẳn có phụ nữ mà nói, sẽ không có nhiều thời giờ nương nhờ ở nhà cô như vậy đi. Chẳng lẽ, đây chính là lí do người phụ nữ trước mắt này chủ động tìm tới cửa?

"Cũng không có gì chuyện gấp gáp, tôi chính là muốn giúp Huyền ca xem xét một chút." Nói xong, Vưu Hải Lâm tiếp tục đánh giá đến Lan Sơ. Giống như là đối với Lan Sơ tiến hành một vòng phân tích mới.

Lan Sơ không rõ chân tướng, xem xét? Có ý tứ gì? Cô chắc không phải nghe lầm? Cô thế nào hoàn toàn nghe không hiểu đối phương đang nói cái gì.

"Đứa nhỏ này, là của Huyền ca." Vưu Hải Lâm không để ý đến Lan Sơ vẻ mặt nghi vấn, đem tầm mắt rơi vào trên người đứa bé đang ngủ say. Trong ánh mắt, rõ ràng toát ra một tia cảm xúc hâm mộ.

"À? Không phải, tôi và Mẫn Huyền quan hệ gì cũng không có. Chúng tôi chẳng qua là hàng xóm mà thôi." Lan Sơ bị dọa sợ giật mình, cô biết người thường sẽ hiểu lầm quan hệ giữa cô và Mẫn Huyền. Nhưng thời điểm khi cô thật sự nghe được có người nói ra như vậy, vẫn như cũ không cách nào khống chế được kinh ngạc. Xem ra cô thật sự rất cần thiết, nên cùng Mẫn Huyền giữ một khoảng cách mới được rồi.

"Vậy sao?" Vưu Hải Lâm dường như cũng không để ý quan hệ thật sự giữa cục cưng và Mẫn Huyền, tự nhiên nói: "Nhưng là Huyền ca đối với cô vô cùng để ý."

Lan Sơ đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên người phục vụ bưng cà phê cùng trà buổi đi tới.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể trước ngậm miệng lại, cái gì cũng không nói.

Đợi đến phục vụ bày trà buổi của cô và cà phê của Vưu Hải Lâm lên bàn rồi rời đi, cô mới đem lời phải nói lúc trước nói ra. "Đại khái hẳn chỉ là trả ơn mà thôi, khi còn bé, tôi thường giúp đỡ hẳn." Lan Sơ cũng không phải qua loa tắc trách, cô vẫn cho là như vậy. Nếu đổi lại là cô, cô nhất định cũng sẽ làm như vậy.

"Khi còn bé?" Vưu Hải Lâm hơi nhíu nhíu mày, giống như nghĩ tới điều gì.

"Đúng, khi còn bé, chúng tôi lúc nhỏ cũng là hàng xóm. Nhưng đã xa cách nhau nhiều năm rồi, gần đây mới gặp lại." Lan Sơ không chút nào giấu giếm, nếu Vưu Hải Lâm thật sự là bạn gái của Mẫn Huyền. Chuyện kia vậy dễ làm hơn nhiều. Cô đã không chịu nổi nhiệt tình của Mẫn Huyền. Làm hại cô cùng cục cưng cũng không có thời gian ở chung rồi. Cô mới là mẹ của cục cưng. Mẫn huyền nhiều lắm coi như là cậu.

"Ha ha. Tôi biết cô là ai rồi, khó trách Huyền ca sẽ đối với cô để ý." Nghe vậy, khóe miệng Vưu Hải Lâm chột nâng lên một chút khổ sở,

ánh mắt cũng âm đạm mấy phần.

Lan Sơ vội vàng giải thích. "Cô không nên hiểu lầm, tôi chỉ coi Mẫn Huyền là em trai. Chuyện của hắn, tôi thật sự một chút cũng không biết. Hiện tại biết, tôi sẽ tránh xa Mẫn Huyền, cô không cần lo lắng." Nhìn xem, bọn họ đã làm gì. Cũng thiệt thòi Vu Hãi Lâm tính khí tốt. Nếu nếu đổi lại là người khác, khẳng định đã sớm lấy nước dội cô. Nhưng phàm là phụ nữ bình thường, thì nhất định sẽ không chịu nổi bạn trai của mình ngày ngày cùng với phụ nữ khác, cùng với con người khác, mà không phải chính mình.

Khóe miệng Vu Hãi Lâm khổ sở càng sâu hơn, cô vô cùng khẳng định trả lời: "Vô dụng, Huyền ca sẽ không để cho cô cách xa anh ấy."

"Cái đó, tôi thật sự có chút hồ đồ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Lan Sơ vô lực thở ra một hơi, tại sao cô cùng Vu Hãi Lâm nói nửa ngày, thủy chung có chút cảm giác ông nói gà bà nói vịt?

Vu Hãi Lâm nhanh chóng che giấu khổ sở ở khóe miệng, không sao cả cười cười, nói: "Không có việc gì, cô coi như hôm nay tôi không có tới tìm cô đi."

"Vu tiểu thư, cô thật sự là bạn gái Mẫn Huyền sao?" Lan Sơ không nhịn được nghi vấn, Vu Hãi Lâm là thật sự nghe hiểu giải thích của cô, hay là tấm lòng cô ấy thật sự rộng rãi đến nỗi người bình thường không cách nào đạt được? Cô ấy thế nào tuyệt không tức giận, chỉ là giống như có một chút thất vọng mà thôi.

"Không phải." Vu Hãi Lâm lắc đầu một cái, bưng lên chén cà phê, nhấp một ngụm cà phê. Tiếp đó, mới bổ sung: "Tôi là tình nhân của anh ấy. Chúng tôi ở chung một chỗ đã mười năm rồi."

"Tình nhân? Mười năm? Hắn kết hôn? !" Lan Sơ cảm giác năng lực lý giải của mình tựa hồ thoái hóa vô cùng nghiêm trọng, cô lặp lại sắp xếp lại

tin tức của Vưu Hải Lâm, làm thế nào cũng không sắp xếp ra một sự tình hợp lý. Mười năm trước, Mẫn Huyền nhiều lắm là chính là 17,18 tuổi. Vậy đã sớm kết hôn sao? Nếu không, hẳn tại sao có thể có một tình nhân đã chung sống mười năm?

Vưu Hải Lâm lần nữa lắc đầu một cái. "Không có."

"Vậy sao cô là tình nhân?" Lan Sơ thật sự không cách nào hiểu, nếu Mẫn Huyền còn chưa có kết hôn, vậy Vưu Hải Lâm vì sao lại là tình nhân? Cô ấy rõ ràng chính là bạn gái Mẫn Huyền.

"Bởi vì anh ấy còn có người phụ nữ khác, mà tôi là có địa vị nhất. Nói tôi là bạn gái, không thích hợp. Huống chi, người dưới tay hẳn cũng gọi tôi là chị dâu." Vưu Hải Lâm nhíu mày, sau khi giải thích xong, lại nhấp ngụm cà phê. Thành công che giấu nồng đậm mất mát ở trong mắt cô. Địa vị của cô, đại khái sẽ rất nhanh xảy ra biến hóa đi.

"Mẫn Huyền này, cái tốt không học, học cái xấu, chờ tôi nhìn thấy hẳn, tôi nhất định sẽ mạng chết hẳn!" Lan Sơ tức giận vô cùng, cô ghét nhất người không chịu trách nhiệm với tình cảm. Mẫn Huyền còn chưa có kết hôn mà, cũng đã bắt đầu bừa bãi quan hệ nam nữ rồi. Hơn nữa, cũng đã lấy của Vưu Hải Lâm mười năm thanh xuân, lại còn không cưới người ta. Hẳn đây là muốn làm cái gì? Cần phải phá hủy tất cả thanh xuân của Vưu Hải Lâm, hẳn mới chịu bỏ qua sao? Đến lúc đó, chỉ sợ Vưu Hải Lâm nhất định sẽ bị hẳn vô tình vứt bỏ.

"Anh ấy không có gì lỗi, lấy thân phận địa vị của anh ấy, có mấy người phụ nữ là rất bình thường." Vưu Hải Lâm nói hết sức bình tĩnh, bình tĩnh khiến Lan Sơ cơ hồ cũng có chút không thể tưởng tượng nổi. Cô không nhìn được hỏi Vưu Hải Lâm. "Các người ở chung một chỗ cũng mười năm rồi, tại sao còn không kết hôn?" Cũng đã mười năm rồi, Vưu Hải Lâm chẳng lẽ sẽ không chết tâm sao?

"Ha ha. Bởi vì trong lòng anh ấy chỉ có một người, mà người kia không phải là tôi." Vưu Hải Lâm ngoài miệng nói gió nhẹ nước chảy, nhưng cô lại không giấu được khổ sở càng thêm nồng đậm ở trong mắt của mình.

Lan Sơ kinh ngạc mà nhìn Vưu Hải Lâm, người phụ nữ trẻ tuổi này, rốt cuộc là có bao nhiêu thích Mẫn Huyền? Thế nhưng có thể không cần bất kỳ danh phận, không thèm để ý Mẫn Huyền có một lòng hay không, cứ như vậy một mực yên lặng đi theo Mẫn Huyền. Cô không hiểu, Mẫn Huyền rốt cuộc là tốt bao nhiêu? Thế nhưng có thể khiến cho một phụ nữ bỏ ra cho hẳn như vậy. Đối với lần này, Mẫn Huyền sẽ không cảm thấy mắc nợ day dứt, sẽ không cảm thấy đau lòng sao?

"Không tin phải không? Ha ha." Vưu Hải Lâm đột nhiên cười khờ ra tiếng. "Tôi yêu Huyền ca, bất luận tôi lấy phương thức gì tồn tại ở trong sinh mệnh của anh ấy đều không quan trọng, chỉ cần tôi có thể cùng anh ấy ở chung một chỗ là được." Cô vẫn rất có tự tin, nhưng là hôm nay, ở đây, tất cả tự tin của cô đều bị đánh vỡ ở trước mặt người phụ nữ khéo léo này. Chỉ là, cô không hối hận, cũng sẽ không oán hận bất luận kẻ nào. Dù sao con đường này, là chính cô lựa chọn. Cô sẽ luôn cố gắng, cô sẽ tiếp tục kiên trì, trừ phi Mẫn Huyền cũng không cần cô.

Lan Sơ không nhịn được một phen nắm chặt tay Vưu Hải Lâm, vô cùng nghiêm túc hỏi: "Tim của cô sẽ không đau sao?" Đây căn bản không phải yêu, đây hoàn toàn là tự ngược đãi mình.

Vưu Hải Lâm ngẩn ra, không có đáp lời. Cô đau, cô làm sao sẽ không đau.

Thấy Vưu Hải Lâm trầm mặc không nói, Lan Sơ rất muốn nói lời khuyên bảo cô ấy một chút. Chỉ là, lời đến khước miệng lại bị cô nuốt trở vào. Thật ra thì, cô căn bản cũng không biết mình phải nói những thứ gì. Dù sao cô và Vưu Hải Lâm mới lần đầu tiên gặp mặt. Cô không biết mình nói, có thể

trúng tâm sự của cô ấy hay không. Nếu không trúng, vậy tất cả lời nói của cô đều chỉ là nói nhảm. Nói không chừng còn làm tâm tình của Vưu Hải Lâm càng thêm hồng bết.

Hồi lâu, Vưu Hải Lâm đột nhiên uống cạn cà phê của mình, nói với Lan Sơ: "Tôi đưa cô trở về đi thôi, thời gian lâu dài, đoán chừng Huyền ca rất lo lắng."

Lan Sơ lẳng lẳng nhìn Vưu Hải Lâm, không khỏi bật thốt lên. "Nếu như Mẫn Huyền không cưới cô, vậy hẳn từ đầu đến đuôi thật sự chính là tên khốn kiếp." Cô không phải đang an ủi Vưu Hải Lâm, đây là suy nghĩ chân thật của cô. Cô cho là cuộc sống khi còn bé của Mẫn Huyền, sẽ làm hẳn thay đổi hiểu được biết quý trọng. Chưa từng nghĩ, hẳn thế nhưng lại biến thành một người như vậy.

Vưu Hải Lâm bất đắc dĩ cười cười, không hề nói gì nữa, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

Lan Sơ lấy được đồ đạc của mình, từ từ đi theo ra ngoài.

Vưu Hải Lâm đưa Lan Sơ đến gần tiểu khu liền đi. Nhìn xe Vưu Hải Lâm đi mất, tâm tình của Lan Sơ đột nhiên nặng nề tới cực điểm. Cũng không phải cô cảm thấy mình có lỗi với Vưu Hải Lâm, mà là cô thật sự có chút đau lòng cho người phụ nữ vừa trẻ tuổi vừa đẹp này. Cô không nhận được nghĩ đến mẹ dạ xoa. Mặc dù nhân duyên giữa mẹ cô và cha cô tương đối ít, không thể đầu bạc răng long. Nhưng là cha cô rất thích mẹ cô, đối với mẹ cô tốt vô cùng. Đoạn hôn nhân ngắn ngủi của mẹ cô và cha cô, tuyệt đối là rất hạnh phúc. Cho nên mẹ cô mới có thể nhiều năm như vậy vẫn không có tái hôn. Bất luận có nhiều khổ cực, thủy chung kiên trì một mình mang theo cô.

Nhưng là, Vưu Hải Lâm là biết rõ Mẫn Huyền có người phụ nữ khác, vẫn kiên trì chờ đợi. Hai chủng loại này cảm giác là hoàn toàn không đồng

dạng. Mẹ cô sau nhiều năm mặc dù vẫn luôn cô độc như vậy, nhưng là bà có quá khứ vô cùng hạnh phúc để nhớ lại. Mà Vuơ Hải Lâm, cô ấy rất cuộc có cái gì đây? Cho dù cô ấy tự nhận là tất cả đều tốt đẹp, nhưng là đáng giá không? Tương lai biết như thế nào?

Một đường chậm rì rì về đến nhà, Lan Sơ có chút bức tức chỉ là điên cuồng nhấn chuông cửa nhà Mẫn Huyền mấy chục lần. Không người nào trả lời để cho cô hiểu, Mẫn Huyền tên khốn kiếp đó vẫn chưa về.

Lan Sơ không do dự nữa, cô quyết định tối hôm nay nhất định phải cùng Mẫn Huyền nói chuyện thật tốt một chút.

Nhưng kỳ quái là hôm nay Mẫn Huyền đi ra ngoài thật lâu cũng không có trở lại.

Lan Sơ đợi từ buổi sáng đến buổi chiều, lại từ buổi chiều chờ đến buổi tối. Cho đến đêm khuya, vẫn như cũ không có đợi được Mẫn Huyền. Nhưng Lan Sơ quyết tâm nhất định phải đợi được Mẫn Huyền. Cô bật đèn phòng ngủ, chuẩn bị xong trà quả cùng điểm tâm, yên lặng ngồi ở trong phòng khách chờ.

Cuối cùng, rốt cuộc cô cũng thành công chờ được Mẫn Huyền cũng đã là rạng sáng hai ba giờ rồi.

Kéo thân thể mệt mỏi về đến nhà, Mẫn Huyền vốn không muốn quấy rầy Lan Sơ nữa, nhưng hẵn thấy phòng ngủ Lan Sơ đèn vẫn sáng, trong lòng có chút lo lắng. Vừa lên lầu, trước hết nhấn chuông cửa nhà cô.

Lan Sơ gần như là bật lên từ trên ghế salon, chạy chậm vọt tới cửa trước, một phen mở cửa. Đột nhiên thấy Mẫn Huyền, Lan Sơ chưa thờ bình thường nhất thời tức giận liền có một loại khuynh hướng muốn nổi trận lôi đình. Cô nhàn nhạt khạc ra một câu nói, xoay người trở về phòng khách ngồi xuống. "Vào đi."

"Thế nào còn chưa ngủ à?" Mẫn Huyền cảm giác có chút kỳ quái, Lan Sơ giống như đang tức giận (bingo). Là bởi vì hăn trở về quá muộn sao?

"Ngồi đi." Lan Sơ chỉ chỉ vị trí đối diện, rót cho Mẫn Huyền một chén trà.

"Làm sao vậy?" Mẫn Huyền không nhịn được liền hỏi, hôm nay Lan Sơ vô cùng có cái gì không đúng. Đây là lần đầu tiên hăn thấy Lan Sơ tức giận.

"Mẫn Huyền, anh rốt cuộc làm việc gì?" Lan Sơ cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp bắt đầu đặt câu hỏi.

"Buôn bán." Mẫn Huyền trả lời có chút khuôn sáo cái nào cũng được.

"Buôn bán cái gì?" Lan Sơ không buông tha, giống như là nhất định làm rõ ràng nghề nghiệp của Mẫn Huyền. Cô chân chính muốn hỏi cũng không phải cái vấn đề này. Nhưng cô sợ mình hỏi quá mức trực tiếp, sẽ làm Mẫn Huyền sinh ra hoài nghi. Cô không thể để Mẫn Huyền biết được chuyện Vu Hài Lâm có tới tìm cô. Nếu hăn biết rồi, nói không chừng sẽ đem trách nhiệm đổ lên trên đầu Vu Hài Lâm đi. Cô ấy đã đủ đáng thương rồi, cô không thể khiến cho cô ấy bị tổn thương nhiều hơn.

"Vận chuyển hàng hóa" Mẫn Huyền giải thích đại khái, chỉ là vẫn không đủ thẳng thắn. Tại sao Lan Sơ lại đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với công việc của hăn? Chẳng lẽ cô ấy biết được cái gì sao? Hăn vẫn luôn rất cẩn thận, cô ấy làm sao sẽ phát hiện có vấn đề?

Lan Sơ tiếp tục hỏi thăm một vấn đề. "Anh kết hôn rồi?" Thái độ giống như đang thẩm vấn phạm nhân.

"Không có." Cái vấn đề này, Mẫn Huyền ngược lại trả lời vô cùng dứt khoát.

"Anh có bạn gái không?" Lan Sơ không biến sắc, tiếp tục hỏi. Đúng, đây mới là vấn đề cô muốn hỏi.

"Không có." Mẫn Huyền lắc đầu một cái, càng thêm dứt khoát, tuyệt đối không có chút nào do dự.

Lan Sơ thất vọng, cũng khó trách Mẫn Huyền khiến Vu Hài Lâm chờ đợi mười năm vô ích, lại đồng thời hòa hảo kết giao với mấy người phụ nữ khác. Thời điểm đang đối mặt cô, hẳn đều có thể trọn tròn mắt nói mò, huống chi là chuyện khác? Cô không nhịn được thở dài một cái, tình ý sâu xa khuyên: "Anh tuổi cũng không nhỏ, nếu là ngày nào đó gặp phải một người phụ nữ thật lòng với anh, nhất định phải quý trọng."

"Cô làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?" Mẫn Huyền nhú lông mày, quả nhiên hôm nay Lan Sơ rất không thích hợp.

Lan Sơ trả lời: "Hôm nay mẹ tôi gọi điện thoại cho tôi, gọi tôi trở về." Cô nói vô cùng tự nhiên, giống như mẹ cô thật sự gọi điện thoại tới cho cô. Xét thấy chuyện của Mẫn Huyền và Vu Hài Lâm, cô quyết định đổi một thành phố khác.

"Trở về?" Mẫn Huyền nhất thời liền nhú chặt chân mày, chuyện này sao lại đột ngột như vậy?

"Ừ." Lan Sơ gật đầu một cái, giải thích: "Tôi rời khỏi nhà, chỉ là vì đến chỗ khác sinh con. Hiện tại cục cưng đã sáu tháng tuổi, đúng lúc đi về. Hơn nữa, tôi cũng nghĩ tới mẹ tôi."

"Cô có thể đón mẹ cô tới đây a, không đến mức khiến cô và đứa nhỏ trở về." Mẫn Huyền thử khuyên, hẳn biết bây giờ Lan Sơ là một người mang theo đứa bé lưu lạc ở bên ngoài. Nhưng hẳn không nghĩ tới cô thế nhưng lại nói muốn đi. Đứa bé còn nhỏ như vậy, cô ấy mang theo đứa bé đi tới đi lui chẳng lẽ sẽ không cảm thấy giày vò sao? Hơn nữa, đối với đứa bé cũng ảnh hưởng không tốt.

Lan Sơ cười cười, cố gắng để cho giọng của mình bình thản hơn một chút. "Bà ấy tuổi lớn như vậy rồi, không thích ứng được vùng đất khác, cũng không muốn bị giày vò. Mà bà ấy cũng thích ở quê, lại nhớ thời gian trước kia, sắp về với ông bà đi."

Mẫn Huyền không nói lời nào, yên lặng nhìn Lan Sơ. Trong ánh mắt có thứ gì đó đang lưu chuyển.

Lan Sơ cũng không nói chuyện, cô cần nói cũng đã nói xong rồi. Mẫn Huyền làm cho cô quá thất vọng, cô nói không thông, cũng chỉ có thể rời đi.

Mẫn Huyền ngồi im một lúc rồi đứng dậy rời đi.

Lan Sơ thở ra một hơi, trong lòng rất không thoải mái. Cục cưng còn nhỏ như vậy, thật ra thì cô không muốn đi lại. Nhưng nói xong với Mẫn Huyền những lời này, cô cảm thấy phải đổi lại thành phố. Cô không ngốc, cô có thể đoán ra ý tứ Vu Hải Lâm không có nói rõ trong lời nói. Cũng có thể mơ hồ cảm thấy nhiệt tình của Mẫn Huyền đối với cô, cũng không hẳn là bởi vì báo ân.

Nếu hôm nay Vu Hải Lâm không xuất hiện, có lẽ cô sẽ tiếp tục giả vờ ngốc nghếch. Cho đến ngày nào đó Mẫn Huyền không nhìn được vén bức rèm, mới nghĩ tới biện pháp giải quyết. Nhưng là hôm nay Vu Hải Lâm xuất hiện, cô cũng không có biện pháp tiếp tục làm bộ rồi. Cô phải mau đem chuyện này giải quyết tốt. Dù là cô không muốn vì vậy mà phải lăn qua lăn lại một phen.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Bị Mẫn Huyền Giam Cầm

Một khi Lan Sơ quyết định muốn rời khỏi, liền lập tức bắt tay vào chuẩn bị.

Mà trong thời gian nửa tháng cô chuẩn bị rời đi, Mẫn Huyền cũng không có trở lại nhà cô một lần nào nữa.

Đối với lần này, Lan Sơ có chút thất vọng, lại có chút bất đắc dĩ. Nhiều lần, cũng muốn chủ động đi theo chào hỏi, trò chuyện với Mẫn Huyền. Cuối cùng, cũng bị cô nhện xuống. Nếu vô ý, cô thì không nên cho Mẫn Huyền một ít hi vọng nào.

Nếu chỉ có một mình, có lẽ trong khoảng thời gian hai ba ngày cô có thể thu thập xong tất cả tài sản rời đi. Hiện tại có thêm bảo bối Niếp Niếp của cô, vì không để cho bảo bối bị giày vò, cũng vì không để cho mình bỏ sót cái gì. Lan Sơ cố ý dùng thời gian nửa tháng, từng điểm từng điểm sửa sang lại. Cho đến khi xác nhận nhiều lần không có sai sót.

Sáng sớm hôm chuẩn bị lên đường, Lan Sơ vẫn còn nhấn chuông cửa nhà Mẫn Huyền. Nhưng chưa từng nghĩ, cô liên tiếp nhấn vài chục lần, bên trong nhà thủy chung cũng không có người ra ngoài mở cửa. Không xác định được Mẫn Huyền rốt cuộc là không muốn gặp lại mình, hay là người cũng không có ở nhà. Lan Sơ trong lòng không cách nào khống chế cảm xúc xuống thấp mấy phần. Cô vô lực thở dài một cái, về đến nhà, muốn đợi đến thời điểm sắp lên đường lại đi tìm Mẫn Huyền lần nữa. Nếu khi đó cô như cũ không tìm được Mẫn Huyền, vậy cô cũng chỉ có thể yên lặng rời đi.

Thời gian thoáng một cái đã đến buổi trưa.

Ăn xong cơm trưa, Lan Sơ một lần cuối cùng ra cửa đi tới ngoài cửa nhà Mẫn Huyền. Liên tục nhấn chuông cửa mấy chục lần. Cho đến khi thật sự xác định sẽ không có người ra ngoài cửa, cô mới hoàn toàn buông tha.

Liên lạc tài xế xe taxi, Lan Sơ dùng khăn lưng rất quen thuộc quần cục cứng đang ngủ, chuẩn bị lên đường.

Cô vừa kéo đồng hành lý tùy thân và cần gửi vận chuyển tới cửa, chuông cửa liền vô cùng đúng lúc vang lên.

Cho là tài xế taxi đã tới, Lan Sơ không hỏi một tiếng, liền trực tiếp mở cửa. Trong nháy mắt, cả người cô liền sững sờ ở tại chỗ .

Người tới cũng không phải tài xế xe taxi, là Mẫn Huyền đã nhiều ngày không thấy. Lúc này, vẻ mặt hẩn không có biểu cảm đứng ở ngoài cửa. Không nói một lời nhìn Lan Sơ. Phía sau hẩn có hai người đàn ông xa lạ đi theo. Vóc người cũng hết sức to con.

Lan Sơ ngơ ngác nhìn Mẫn Huyền đột nhiên xuất hiện, không biết nên nói những gì.

"Tôi đưa cô đến sân bay." Mẫn Huyền nhàn nhạt phun ra một câu nói, nói xong, đã xoay người đi xuống lầu.

Hai người đàn ông đi theo Mẫn Huyền tới này, lập tức vào nhà bắt đầu giúp Lan Sơ cầm hành lý. Một người hai thùng, vừa vận bốn thùng hành lý, bị bọn họ hai người duy nhất vác xuống lầu.

Lan Sơ thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng khóa chặt cửa. Vội vội vàng vàng đuổi theo. Mẫn Huyền người này cũng quá làm bừa rồi, sớm không nói hẩn muốn đưa cô đi. Vậy cô sẽ không cần phải liên lạc công ty xe taxi đi? Hiện tại cô còn phải gọi điện thoại hủy bỏ hẹn trước, nếu không, tài xế xe taxi nhất định sẽ bị hành động cho leo cây của cô làm tức chết.

Thời điểm khi Lan Sơ đi đến lầu dưới, hành lý của cô đã bị cất vào trong xe Mẫn Huyền.

Mẫn Huyền yên lặng không nói gì ngồi ở trong xe chờ. Hai người đàn ông đi theo hẳn, một đã ngồi ở chỗ tài xế rồi. Một người khác, là chờ ở trước cửa sau của xe. Thấy Lan Sơ xuống lầu, hướng cô đưa tay ra hiệu xin mời.

Trong phút chốc, Lan Sơ không biết vì sao, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác không yên lòng. Hôm nay Mẫn Huyền hoàn toàn giống như là thay đổi thành một người khác. Hẳn thật sự tức giận như vậy sao?

"Lan tiểu thư, mời lên xe." Đại khái là Lan Sơ quá mức kéo dài, người đàn ông chờ ở trước cửa xe lễ phép nhắc nhở cô một tiếng.

"À." Lan Sơ ngẩn ra, vội vàng cúi đầu chui vào trong xe, ngồi ở bên cạnh Mẫn Huyền.

Không bao lâu, xe bắt đầu chậm rãi chạy nhanh. Không bao lâu, liền ra khỏi tiểu khu.

Mẫn Huyền vẫn luôn không mở miệng nói một câu, không khí bên trong xe quá trầm mặc, khiến Lan Sơ có chút xấu hổ. Đáy lòng cảm giác bất an, cũng theo đó không ngừng sâu hơn.

"Cái đó, anh, giữ gìn sức khỏe." Kìm nén hơn nửa ngày, Lan Sơ đúng là vẫn không nhịn được kiên trì nhắm mắt mở miệng. Cô đã sắp đi, không khí cũng không thể vẫn bế tắc như vậy. Mẫn huyền người này cũng thế, thế nào hẹp hòi như vậy.

Nào có thể đoán được, Mẫn Huyền chẳng những không có đáp lời. Thậm chí còn một bộ dáng giống như căn bản cũng không có nghe thấy lời Lan Sơ nói.

Lan Sơ không khỏi nhíu mày, khẽ cắn răng, giống như đồ trẻ con khuyen: "Đừng nóng giận, tôi vốn là cũng không tính toán ở chỗ này lâu dài." Mặc dù bây giờ Mẫn Huyền thật sự thay đổi có chút không giống. Nhưng hẳn dù sao vẫn là hàng xóm cũ của cô. Tách ra nhiều năm như vậy thật vất vả mới gặp lại một lần. Kết quả, bọn họ lại phải tách ra. Không biết sau này vẫn còn có thể có cơ hội gặp mặt hay không. Có lẽ gặp mặt lại, có thể là chuyện của rất nhiều năm về sau.

Mặc dù Lan Sơ có lòng muốn hòa hoãn không khí hơi có chút ngột ngạt giữa mình và Mẫn Huyền, nhưng là Mẫn Huyền ngoan cố không đổi cũng không chịu phối hợp chút nào. Hẳn lẳng lẳng nhìn ngoài cửa sổ, đối với lời nói của Lan Sơ ngoảnh mặt làm ngơ.

Lan Sơ không có biện pháp, định cũng không nói chuyện cùng Mẫn Huyền nữa. Cô cũng muốn xem một chút, chờ đến sân bay, hẳn còn có thể nhìn được không nói với cô một lời nào nữa không. Nếu là hẳn thật sự không để ý đến cô, sẽ không có khả năng ở ngày cuối cùng, còn cố ý chạy tới đưa cô đi.

Xe không nhanh không chậm đi ở trên đường lớn. Lái xe vô cùng vững vàng. Có thể thấy được tài xế lái xe của Mẫn Huyền không tầm thường.

Mắt thấy xe xuyên qua đường phố phồn hoa, đường đi giống như đang chạy đến hướng sân bay. Lan Sơ liền buông lỏng cảnh giác, không có quá chú ý cảnh vật ngoài xe có có cái gì khác lạ hay không. Cho dù cô vẫn chuyên tâm chú ý, cũng phân biện không rõ. Trừ những đường đi gần tiểu khu, những nơi còn lại của thành phố, cô cơ hồ cũng không có đi qua. Còn nữa cô ngồi xe của Mẫn Huyền, Mẫn Huyền không đến nỗi sẽ hại cô.

Trải qua phố xá phồn hoa sầm uất, xe chạy qua khu vực bắt đầu từ từ vắng vẻ.

Lan Sơ biết, đường đến sân bay xác thực có một đoạn tương đối vắng lạnh. Trong lòng cũng chưa có gia tăng chú ý.

Nhưng là, khiến Lan Sơ không tưởng được chính là địa phương xe đi qua, chẳng những càng ngày càng yên lặng, thậm chí còn bắt đầu xuất hiện những tảng lớn đất đai cùng rừng rậm. Cùng với đường đến sân bay trong ấn tượng của cô không có giống nhau chút nào.

Trong lòng Lan Sơ có nghi vấn, nhưng nghĩ tới người đưa cô đi là Mẫn Huyền. Mặc dù trong lòng có bất an, nhưng vẫn là cố nén xuống. Đường đến sân bay cũng sẽ không chỉ có một đi. Có lẽ Mẫn Huyền mang cô đi đường tắt cũng không chừng. Mặc dù trong lòng không ngừng thuyết phục mình, vậy mà mắt thấy cảnh vật càng ngày càng vắng vẻ, Lan Sơ vẫn là không kiềm chế được bắt đầu hoảng hốt rồi. Cô mấp máy môi, hít một hơi thật sâu, để cho giọng của mình tự nhiên một chút. "Lúc nào thì đến à? Ngồi một lát tôi có chút choáng váng đầu rồi."

"Sắp rồi." Mẫn Huyền mấp máy môi, lãnh đạm phun ra hai chữ. Ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Lan Sơ một cái.

Lan Sơ nhìn ngoài cửa sổ một chút, tiếp tục tiếp tục hỏi. "Con đường này thật vắng vẻ, theo tôi thời điểm đi con đường kia giống như không phải một con đường. Đây là sửa lại đường sao?" Phản ứng của Mẫn Huyền vô cùng lãnh đạm, chẳng những không có làm cho cô an tâm. Ngược lại khiến cô càng thêm hoảng loạn. Sẽ không phải là bởi vì cô muốn rời khỏi, cho nên Mẫn Huyền quyết định đem cô diệt khẩu đi.

Mẫn Huyền lại không nói, duy trì tư thế cũ không nhúc nhích.

"Anh có cần hẹp hòi như vậy hay không?" Lan Sơ không chịu được cũng tức giận, đáy lòng bất an, nhất thời bị phóng đại tới cực điểm. Thật sự không phải là cô đang suy nghĩ lung tung, Mẫn Huyền giờ phút này cho cô cảm giác vô cùng không tốt.

Mẫn Huyền hình như quyết định biện pháp đối phó với hành động điều bộ màu mè, ỡng ẹo rùng mình của Lan Sơ. Bất luận Lan Sơ nói gì, hẳn chính là không rãnh để ý.

Lan Sơ không còn cách nào, chỉ có thể ngậm miệng lại. Tâm tình thấp thỏm chờ đợi sớm một chút đi tới sân bay.

Nhưng sự thực cuối cùng lại chỉ nghiệm chứng bất an ở đáy lòng Lan Sơ.

Lại qua hơn nửa giờ, xe cuối cùng cũng ngừng lại. Nhưng nó cũng không có dừng ở cạnh sân bay, mà là dừng ở bên trong vườn hoa của một biệt thự vô cùng tĩnh mịch. Bốn phía biệt thự, tường cao vòng quanh. Ở cổng lại có sáu nhân viên bảo vệ. Rất có một loại cảm giác khẩn trương như trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Sau khi xe lái vào cổng, cho đến ngoài cửa lớn chủ trạch mới dừng lại.

Hai người đàn ông đi theo Mẫn Huyền đến nhà Lan Sơ lập tức xuống xe. Lấy ra hành lý của Lan Sơ, không hỏi một tiếng, liền trực tiếp chuyển vào trong nhà.

Lan Sơ sững sờ nhìn xem một loạt biến hóa này, thật lâu không tìm về được thần trí. Cho đến khi Mẫn Huyền mở cửa xe bên người cô ra, an tĩnh đứng ở bên ngoài cửa xe, chờ cô xuống xe. Lan Sơ không hiểu nhìn về phía Mẫn Huyền, muốn từ trên mặt của hẳn tìm được đáp án. Vậy mà vẻ mặt Mẫn Huyền thủy chung không chút thay đổi, trên mặt chưa từng xuất hiện chút tâm tình dao động nào.

Lan Sơ nhíu chặt chân mày, hỏi: "Anh đây là ý gì? Tôi muốn đến sân bay." Cô không phải đang nằm mơ, bất an đáy lòng cô sẽ không trở thành sự thật chứ. Mẫn Huyền xác thực có cái gì không đúng. Kinh sợ, một loại kinh sợ chưa bao giờ có thoáng chốc xông lên tim của cô.

"Đứa bé còn nhỏ như vậy, chịu không được giày vò, chờ cục cứng hai ba tuổi rồi, trở về cũng không muộn." Mẫn Huyền đáp phi sở vấn, hăn sẽ không đưa Lan Sơ đến sân bay. Hăn sẽ không trơ mắt nhìn Lan Sơ rời đi. Hăn tuyệt không lặp lại chuyện nhiều năm như vậy, hăn một khắc đều chưa từng quên cô cứ như vậy biến mất trước mắt hăn. Nhưng nếu cô không xuất hiện nữa, hăn sẽ nhịn không đi quấy rầy cô. Nếu chính cô xuất hiện lần nữa, hăn vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ mặc cô rời đi như vậy.

Lan Sơ lông mày nhíu lại chặt hơn, từng chữ từng câu, kiên định hô: "Tôi muốn đến sân bay!"

"Tôi sẽ đón dì tới đây, chờ đứa bé lớn một chút rồi, rồi tiếp tục kế hoạch." Mẫn Huyền không mấy may chút nào để ý yêu cầu của Lan Sơ. Đợi đến khi cảm xúc Lan Sơ tỉnh táo một chút, hăn sẽ chăm sóc cô, đón mẹ cô đến đây. Như vậy, mẹ con bà cháu ba người bọn họ có thể một nhà đoàn tụ.

"Tề Kỳ ——!" Lan Sơ không thể nhịn được nữa rống to một tiếng, Mẫn Huyền rốt cuộc muốn làm cái gì? Hăn tại sao có thể hoàn toàn không chú ý tới nguyện vọng của cô, tự tiện quyết định thay cô.

Mẫn Huyền lạnh lùng nhìn Lan Sơ, chợt hỏi ngược lại: "Chúng ta tách ra nhiều năm như vậy, thật vất vả mới gặp lại, cô nói đi thì đi, cô có để ý cảm nhận của tôi không?" Hăn ở trong lòng của Lan Sơ, thật sự một chút cũng không quan trọng sao? Cô kia khi còn bé, vì cái gì phải chăm sóc hăn? Cho dù lúc ấy bọn họ cũng chỉ là trẻ con, hăn đối với cô, nhất định có ý nghĩa đặc biệt đi. Cô thế nào nhẫn tâm tổn thương hăn như vậy?

Lan Sơ cố ý giả bộ ngu. "Tôi để ý đến cảm nhận gì của anh? Chúng ta về sau liên lạc nhiều hơn không được sao?" Là cô quá gấp sao? Cô không nên như lần trước, lặng yên không tiếng động biến mất. Mà phải có thời gian nói trước cho Mẫn Huyền chuẩn bị. Nếu không, hiện tại như thế nào lại ầm

ĩ thành cái bộ dạng này? Nhưng là hối hận, hiển nhiên đã không còn kịp rồi.

"Cô muốn nói tôi có cảm nhận gì?" Mẫn Huyền cau mày, hỏi ngược lại.

"Cùng tôi không liên quan." Lan Sơ cúi đầu, cố ý để cho thái độ của mình đối với Mẫn Huyền càng lãnh đạm một chút. Mẫn Huyền quả nhiên đã không còn là Mẫn Huyền ngày trước cô từng biết rồi. Cô không nên xem nhẹ thời gian có thể thay đổi bản tính, năng lực của một người.

Nghe vậy, biểu tình của Mẫn huyền nhất thời liền lạnh xuống mấy phần. Hắn không hề lãng phí thời gian cùng Lan Sơ, trực tiếp ra lệnh: "Xuống xe."

"Tôi muốn đến sân bay!" Lan Sơ nói gì cũng không thể thỏa hiệp, một khi cô thỏa hiệp, cô không biết mình làm như thế nào mới có thể rời đi tòa nhà giống như nhà tù tường đồng vách sắt.

Mẫn Huyền đề cao âm lượng. "Xuống xe!"

Lan Sơ cố đề xuống thật sâu lo lắng ở đáy lòng, cắn răng trả lời: "Tôi nói, tôi muốn đến sân bay."

Mẫn Huyền mím môi, không nói thêm gì nữa. Chợt, hắn đưa tay, trực tiếp kéo Lan Sơ từ trong xe ra ngoài. Nhưng hắn cố ý không có đụng chạm tới đứa bé, rất rõ ràng, hắn không muốn thương tổn đến đứa bé.

"Anh làm gì vậy? Tôi muốn đến sân bay!" Lan Sơ vùng vẫy, muốn chạy trốn kiềm chế của Mẫn Huyền. Lại bất đắc dĩ cô căn bản là đánh không thắng cánh tay khỏe mạnh của Mẫn Huyền.

Hai người một đường lôi lôi kéo kéo, cuối cùng, Lan Sơ vẫn là bất lực bị Mẫn Huyền kéo tới lầu ba, hắn dùng thời gian nửa tháng, tỉ mỉ vì cô và đứa bé chuẩn bị xong một gian phòng ngủ lớn.

Đem Lan Sơ dẫn vào trong phòng ngủ, Mẫn Huyền tiện tay liền đóng cửa lại. "Đây là phòng của cô và đứa nhỏ, về sau hai người sẽ ở lại đây."

"Anh nghe không hiểu tôi đang nói cái gì sao?" Lan Sơ vô cùng tức giận, cô chưa từng tức giận như vậy bao giờ.

Mẫn Huyền nhàn nhạt nhìn Lan Sơ, hỏi: "Vưu Hải Lâm đi tìm cô đúng không?"

Lan Sơ sửng sốt, không có đáp lời. Mẫn Huyền làm sao biết được chuyện Vưu Hải Lâm đi tìm cô? Cô không có liên lụy đến Vưu Hải Lâm đi.

"Cô nên biết rõ, tôi đối với cô là tâm tình gì, cô đột nhiên nói đi thì đi, hoàn toàn không chịu cho tôi một chút cơ hội cùng thời gian, cô là muốn thành toàn cho tôi và Vưu Hải Lâm hay là suy nghĩ muốn thành toàn cho tôi và người phụ nữ khác?" Thấy thế, Mẫn Huyền thở ra một hơi, làm mềm giọng của chính mình. Mặc dù Lan Sơ tổn thương trái tim của hắn, hắn vẫn là không nỡ quá mạnh mẽ cứng rắn đối với Lan Sơ. Hôm nay làm như vậy, hoàn toàn là hắn vạn bất đắc dĩ. Hắn chỉ là muốn giữ Lan Sơ ở lại.

Lan Sơ liếc mắt nhìn Mẫn Huyền, xoay người đưa lưng về phía hắn, trả lời: "Anh vĩnh viễn cũng chỉ là em trai hàng xóm của tôi mà thôi."

"Nghĩ ngợi thật tốt, cơm tối tôi sẽ tự mình chuẩn bị cho cô." Mẫn Huyền trong lòng đau xót, nói xong cũng rời khỏi phòng ngủ.

"Tề Kỳ!" Lan Sơ đuổi kịp cửa, nhưng Mẫn Huyền đã đóng cửa lại. Thử mấy lần, cô đều không có cách nào mở cửa phòng ngủ, xem ra chắc là khóa trái từ bên ngoài.

Đối mặt với cửa chính phòng ngủ khép chặt, Lan Sơ không nhịn được thật sâu thở dài một cái. Cô thật sự không nên buông lỏng đối với cảnh giác với Mẫn Huyền. Quả nhiên, không dùng đến não sẽ gánh chịu hậu quả, cô căn bản cũng không có bao nhiêu hiểu biết với em trai hàng xóm. Chỉ dựa

vào một chút xíu trí nhớ khi còn bé kia, hoàn toàn chính là sai lầm. Theo như vừa rồi cô đã thấy tất cả, đều đủ để chứng minh, Mẫn Huyền cũng không phải là người làm ăn bình thường gì. Trừ phi, hẳn là vì ép buộc cô, gần đây mới bố trí bảo vệ. Nếu không, thân phận của hẳn rốt cuộc sẽ là như thế nào? Là một người như thế nào?

Chậm rãi từ cánh cửa chính đi tới trước cửa sổ sát đất, nhìn tình huống bên ngoài cửa sổ. Nháy mắt, lòng của Lan Sơ, hoàn toàn rơi xuống tận đáy cốc. Một nơi canh phòng nghiêm ngặt như vậy, cô còn mang theo cục cứng, phải như thế nào mới có thể trốn đi ra ngoài?

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Mẫn Huyền Thổ Lộ

Mẫn Huyền đối với việc chăm sóc Lan Sơ và đứa bé, tuyệt đối là cẩn thận. Ăn, mặc, ở, đi, tất cả đều là tự mình tỉ mỉ xử lý. Trừ bỏ ý nghĩ ban đầu của Lan Sơ cũng không phải là muốn ở nhà Mẫn Huyền, trừ bỏ Lan Sơ không thể mang theo cục cưng không thể đi ra khỏi cổng. Không thể không nói, cuộc sống Lan Sơ ở nhà Mẫn Huyền, thật thoải mái tới cực điểm.

Chỉ là bởi vì cũng không phải là chủ ý lúc đầu, cho nên, bất luận Lan Sơ và cục cưng được Mẫn Huyền chăm sóc tốt như thế nào. Trong lòng Lan Sơ đều thủy chung khó bình ổn hậm hực. cô kiên quyết không cùng Mẫn Huyền nói một câu, cũng không cho Mẫn Huyền có bất kỳ cơ hội đến gần cục cưng.

Đối với lần này, Mẫn Huyền bất lực. Hẳn có thể uy hiếp Lan Sơ, nhưng hẳn không hy vọng Lan Sơ vì thế càng thêm căm hận hẳn.

Hai lần chuyển đi chuyển lại như vậy, cục cưng cũng đã hơn sáu tháng tuổi rồi.

Khu vực cách xa thành phố, nhiệt độ, luôn là sẽ thấp một chút. Cho dù là ở rừng núi vắng vẻ, gió nhẹ nhàng khoan khoái, cũng đã mơ hồ để lộ ra hương vị đầu mùa hè.

Lan Sơ thường ôm cục cưng, đứng ở trước cửa sổ sát đất phòng ngủ, nhìn tường cao bốn phía. Rõ ràng trong lòng muốn bay nhảy ra ngoài, nhưng lại bất đắc dĩ không có thêm đôi cánh. Nhưng nếu cô là một người độc thân, có lẽ cô có thể miễn cưỡng thoát ra ngoài. Nhưng cô hiện tại

mang theo cục cưng. Dù là cô có bản lĩnh, dưới tình huống không người nào trong ứng ngoài hợp, cô cũng chỉ có thể là có lòng mà vô lực.

Không thể trốn, không thể đi. Lan Sơ chỉ có gửi hy vọng vào Mẫn Huyền có thể mau chút nghĩ thông suốt. Nhưng nếu một loạt phản ứng này của hần, là bởi vì cô quá mức vội vàng cho nên trong đầu hần nhất thời nổi lên mâu thuẫn. Vậy cô có thể cho nhiều hần một ít thời gian, để cho hần từ từ tiêu hóa cùng hiểu. Sau đó, để cô tự do.

Tưởng tượng luôn là tốt đẹp, vậy mà suy nghĩ thực tế trong lòng Mẫn Huyền, Lan Sơ tự nhiên không thể nào biết được.

Thỉnh thoảng, cô cũng sẽ nghĩ tới nghiêm túc trao đổi cùng Mẫn Huyền một lần. Nhưng ngày trước cô quá mức trầm mê trong thí nghiệm, thật không quá am hiểu thuyết phục người khác. Cô không có lòng tin thuyết phục Mẫn Huyền, càng lo lắng mình sẽ làm mọi chuyện hỏng bét hơn.

Đếm mặt trời mọc mặt trời lặn, mỗi ngày không có việc gì làm lần đầu tiên Lan Sơ có cảm giác sống một ngày bằng một năm. Hành động không tự do, Lan Sơ đối với chuyện gì đều không có hứng thú. Thời gian cũng không như dĩ vãng đuổi đi dễ như vậy.

Tâm tình xuống thấp liên tiếp qua bảy tám ngày. Sáng sớm ngày thứ chín, Lan Sơ chợt nghênh đón vị khách đầu tiên ở nhà Mẫn Huyền —— Vưu Hải Lâm.

Sáng sớm, ăn sáng xong không bao lâu, Lan Sơ ôm cục cưng chạy tới vườn hoa đi tản bộ.

Một lát sau, Mẫn Huyền như thường ngày ra cửa. Nhưng là, Mẫn Huyền chân trước vừa mới ra cửa, chân sau đã có một chiếc xe riêng khiến Lan Sơ nhìn cảm thấy có một chút xiu quen mắt.

Mặc dù nhìn có chút quen mắt, nhưng Lan Sơ cũng không có quá chú ý. Cũng không phải là nhà cô, bất kể người nào tới khăng định đều không liên quan đến cô.

Cho đến khi Lan Sơ thấy Vưu Hải Lâm hơn nửa tháng trước kia từng đi tìm chính mình từ trong xe xuống, cũng hướng về phía mình và cục cựa, mỉm cười từng bước từng bước đi tới. Cô mới hoảng hốt nghĩ đến, Vưu Hải Lâm chờ sau khi Mẫn Huyền đi mới tới cửa thăm hỏi, nói vậy người cô ấy chân chính muốn gặp chính là mình.

"Chị Lan." Chậm rãi đi tới trước mặt của Lan Sơ và đưa bé, Vưu Hải Lâm nhẹ giọng lên tiếng chào hỏi với Lan Sơ.

Lan Sơ nhìn thẳng Vưu Hải Lâm, hỏi: "Là tên khốn kiếp nào gọi cô tới gặp tôi vậy?" Đầu óc Mẫn Huyền đoán chừng thật sự là bị hư, nếu không, hẳn làm sao dám để Vưu Hải Lâm đến gặp cô? Hẳn chẳng lẽ không biết, cô chẳng những sẽ không cảm kích hẳn, thậm chí sẽ được càng thêm khinh bỉ hẳn sao? Hẳn rốt cuộc muốn có bao nhiêu tàn nhẫn, mới để Vưu Hải Lâm người phụ nữ yêu hẳn, chạy tới thăm tình địch lớn nhất mình?

"Không phải, là tự tôi muốn đến." Vưu Hải Lâm lắc đầu một cái, đối với việc Lan Sơ dùng từ cảm thấy hơi có chút bất đắc dĩ. Xem ra, Lan Sơ thật sự rất ghét Mẫn Huyền. Cô ấy đối với Mẫn Huyền tất cả đều là căm hận, tất cả đều viết rõ ràng ở trên mặt.

"Cô làm sao có thể một chút cũng không để ý?" Lan Sơ chăm chú nhìn Vưu Hải Lâm, nghĩ muốn tức giận, nhưng lại không làm được. Vưu Hải Lâm không có tranh giành, là chuyện của cô ấy. Cô ấy không vui vẻ, cũng là chuyện của cô ấy. Cô không có tư cách dùng ánh mắt của mình, để đánh giá cuộc đời và nguyện vọng của cô ấy.

"Tôi yêu Huyền ca." Vưu Hải Lâm trả lời hết sức thản nhiên. Đúng, cô yêu Mẫn Huyền. Bất luận Mẫn Huyền đối với cô như thế nào, cô đều

thương hẳn.

Lan Sơ thở dài một cái, không nhin được nói: "Cô không phải là yêu, cô đây là mù quáng, ngu ngốc."

"Tôi biết rõ. Tôi chính là mù quáng như vậy, ngu ngốc như vậy." Vưu Hải Lâm gật đầu bất đắc dĩ, khóe miệng nâng lên nhất mạt khổ sở. Chỉ có thể trách người đàn ông cô yêu là Mẫn Huyền, yêu triệt để như vậy, mù quáng như vậy. So với đau đớn phải chịu đựng khi rời đi Mẫn Huyền, những việc xảy ra trước mắt cô, ngược lại tốt đẹp hơn một chút. Cô vẫn luôn hiểu rõ ràng, ở trong lòng của Mẫn Huyền, không có bất luận kẻ nào có thể thay thế sự tồn tại của người đó. Địa vị của cô, cũng chỉ là thấp hơn một bậc so với người này. Đối với cô thuần túy tự nguyện mà nói, đây đã là kết quả tốt nhất rồi. Ít nhất cô cảm thấy mình hạnh phúc.

Lan Sơ không phản bác được, đối mặt Vưu Hải Lâm cố chấp như vậy, cô có thể nói những thứ gì đây? Cô vội vã muốn rời đi, chẳng phải là vì để Vưu Hải Lâm chịu tổn thương ít hơn sao? Kết quả lại làm thành cái bộ dáng này.

Vưu Hải Lâm đưa tay vuốt ve đầu nhỏ của cục cưng, sau đó tay chỉ vào lương đình lớn mang phong cách phương Tây ở bên cạnh vườn hoa, nói: "Chúng ta đến kia bên đi ngồi đi."

"Ừ." Lan Sơ liếc mắt nhìn lương đình lớn, ôm cục cưng đi tới.

Lan Sơ và Vưu Hải Lâm ở đình nghỉ mát ngồi xuống không bao lâu, người giúp việc liền bưng trà quả và điểm tâm đưa tới.

Vưu Hải Lâm bưng lên bình trà quả, trước rót cho Lan Sơ một chén. Sau đó, mới rót đầy cái chén trước mặt mình.

Người mùi trái cây thơm ngát từ trong chén không ngừng tản mát ra, Lan Sơ theo bản năng bưng chén lên, uống một hớp lớn. Đại khái là Mẫn Huyền

lầm tưởng cô thích uống trà quả, sau khi tới nhà Mẫn Huyền, cô uống nhiều nhất chính là trà. Chỉ là tay nghề đầu bếp nhà Mẫn Huyền khá vô cùng. So với trà quả tự cô làm uống ngon nhiều.

"Chị Lan." Vưu Hải Lâm nắm cái chén, nhìn Lan Sơ một chút, muốn nói lại thôi. Đứng ở góc độ người thứ ba, muốn thuyết phục một người tiếp nhận một người khác mà mình hoàn toàn không thích người đó, hình như xác thực có chút khó khăn. Huống chi, cô không ghét Lan Sơ, thậm chí rất thích Lan Sơ. Mặc dù lần gặp mặt này, vẫn chỉ là lần thứ hai gặp mặt của họ. Nếu không phải cô quá yêu Mẫn Huyền, cô thật sự không muốn miễn cưỡng tâm nguyện của Lan Sơ.

Lan Sơ vừa trêu chọc cục cứng ở trong ngực, vừa hướng Vưu Hải Lâm nói: "Có lời gì cứ việc nói thẳng đi." Vưu Hải Lâm cố ý chạy tới chào hỏi cô, làm sao có thể sẽ không có lời nào muốn nói với cô. Về phần cô ấy sẽ nói những thứ gì, cô không muốn đoán.

Vưu Hải Lâm mím môi, giống như là do dự một chút, nhưng vẫn là mở miệng. "Trước lúc tôi chưa gặp chị, trong lòng chị xem Huyền ca là gì?"

"Em trai hàng xóm." Lan Sơ nói thật, trả lời cực kỳ dứt khoát. Vưu Hải Lâm quả nhiên là tới giúp Mẫn Huyền nói chuyện, nếu không Mẫn Huyền đại khái cũng sẽ không cho phép Vưu Hải Lâm tới thăm cô.

Nghe vậy, Vưu Hải Lâm không khỏi tò mò. "Chị đối với anh ấy, thật sự một chút cũng không động tâm sao?" Bất kỳ một người phụ nữ nào, cũng không có khả năng có thể chống lại ân cần và yêu thương của một người đàn ông ưu tú như vậy. Huống chi Mẫn Huyền đối với Lan Sơ là cực kỳ ân cần. Mặc dù cô ấy là người mẹ độc thân, chỉ là cô ấy như vậy, chẳng lẽ không phải càng cần một người đàn ông an ủi tâm hồn sao?

"Tôi nhất định phải động lòng với hắn sao?" Lan Sơ cảm thấy kỳ quái, Mẫn Huyền rốt cuộc là có bao nhiêu tài giỏi, cô tại sao nhất định phải động

lòng với hẳn? Đàn ông cô cũng không phải là chưa từng thấy qua, ba của con cô chính là Đông Lí Lê Hân đấy.

Vưu Hải Lâm không nói gì, bị ghen mà nói không thốt nên lời. Xác thực, Lan Sơ không hề thích Mẫn Huyền.

Lan Sơ không nói thêm gì nữa, tiếp tục trêu chọc cục cưng. Chờ Vưu Hải Lâm sắp xếp lại suy nghĩ thật tốt, mở miệng nói chuyện lần nữa thì giải quyết từng việc một cho thật tốt.

"Huyền ca thật sự rất thích cô, nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ anh ấy cũng không có quên cô. Anh ấy vẫn luôn rất muốn đi tìm cô, nhưng vì bảo vệ cô, cho nên anh ấy mới luôn chịu đựng." Trầm mặc chốc lát, Vưu Hải Lâm đem những thứ mình thấy được trên người Mẫn Huyền, nhưng thứ mình cảm nhận được, một năm một mười tiết lộ ra ngoài. Cô hi vọng Lan Sơ có thể cảm động đối với điều này, có lúc nguồn gốc động lòng, rất có thể chính là cảm động. Rốt cuộc phải khuyên Lan Sơ như thế nào, thật ra thì cô không có đầu mối chút nào.

"Vậy bây giờ? Vì cái gì hẳn không chịu nổi rồi hả?" Lan Sơ hỏi trắng ra, nếu Mẫn Huyền thật bảo vệ cô như vậy, sau khi bọn họ ở khách sạn vô tình gặp nhau, thì hẳn không nên tìm đến cô. Chứ đừng nói hiện tại cô bị hẳn giam lỏng.

Vưu Hải Lâm không nhịn được vì Mẫn Huyền giải thích. "Cô nếu như không chủ động xuất hiện, anh ấy có thể nhịn được. Anh ấy đã hoàn toàn không ôm hi vọng hai người sẽ gặp lại nữa, nhưng bây giờ gặp lại rồi, anh ấy như thế nào có thể buông tay?" Cô không có nói láo, càng không có nói ngoa. Tất cả lời của cô, tất cả đều cảm nhận chân thực của Mẫn Huyền.

Nhìn Vưu Hải Lâm cố gắng vì Mẫn Huyền giải thích, Lan Sơ không nhịn được trầm mặc lại. Cô lẳng lặng nhìn Vưu Hải Lâm, hồi lâu đều không nói một lời.

Vưu Hải Lâm bị Lan Sơ nhìn có chút chột dạ, không tiếng động buông thông mí mắt xuống.

Thấy thế, Lan Sơ cúi đầu nhìn trong ngực, cục cựa tự mình chơi rất vui vẻ, tự đáy lòng phát ra một vấn đề cô nhất định phải hỏi. "Hải Lâm, thời điểm cô nói với tôi chuyện này, cô có nghĩ qua tình cảnh tương lai của mình sao?"

Vưu Hải Lâm ngẩn ra, không có đáp lời. Cái vấn đề này, cô một mực cố ý tránh. Bởi vì, cô không dám nghĩ.

"Nếu tôi đón nhận Mẫn Huyền, cô cảm thấy Mẫn Huyền còn có thể để cho cô tiếp tục theo hã sao? Nhưng nếu hã thật sự yêu tôi giống như như lời cô nói, sau khi hã có tôi, hã không thể nào còn tiếp nhận được người phụ nữ khác. Coi như hã tiếp nhận được, tôi cũng không đồng ý. Nếu như tôi tiếp nhận được, vậy chỉ có một khả năng. Tôi đối với Mẫn Huyền không có một chút tình cảm nào, tôi thuần túy là bị hã ép buộc." Vưu Hải Lâm trầm mặc, khiến Lan Sơ đối với cô lại sinh ra mấy phần đồng tình cùng đau lòng. Cô ấy tại sao có thể ngu như vậy? Cô ấy rõ ràng còn trẻ như vậy, xinh đẹp như vậy. Lại cứ muốn làm thiêu thân lao vào lửa. Biết rõ sẽ ở trong lửa sẽ hóa thành tro bụi, nhưng vẫn như cũ còn muốn nhào vào trong lửa. Mà Mẫn Huyền, hã tại sao có thể tàn nhẫn như vậy? Coi như hã không thương Vưu Hải Lâm, mười năm gần nhau, hã cũng không thể đối với cô ấy lãnh khốc như vậy.

Vưu Hải Lâm mấp má môi, cố gắng nặn ra vẻ mỉm cười, trả lời: "Tôi hiểu rõ, tôi không để ý." Mẫn Huyền vui vẻ, cô liền vui vẻ. Mẫn Huyền hạnh phúc, cô liền hạnh phúc. Đồng dạng, Mẫn Huyền không vui, cô sẽ gấp mười lần, gấp trăm lần không vui vẻ. Cô có thể thống khổ, cô có thể khổ sở. Nhưng là, cô không muốn Mẫn Huyền thống khổ, không muốn Mẫn Huyền không vui.

"Cô thật sự không để ý sao? Cô kiên trì mười năm, Mẫn Huyền nói không cần cô thì chính là không cần cô rồi, cô thật sự có thể không để ý sao? Cô thật sự có thể cười chúc phúc hẳn và người phụ nữ khác đâu bạ rằng long sao?" Khóe miệng Lan Sơ không kiềm chế được nâng lên một chút giễu cợt. Vưu Hải Lâm cũng không phải yêu vĩ đại, cô ấy căn bản là người ngu ngốc. Chắp tay đem người đàn ông mình yêu đưa cho người khác, không phải ngu ngốc là cái gì? Huống chi khi cô ấy thỉnh cầu việc này, một chút thích thú cũng không có. Cùng ép bán có cái gì khác nhau?

Lan Sơ lên tiếng chất vấn, khiến Vưu Hải Lâm không khỏi có chút chần chờ. Nhưng cuối cùng, vẫn là gật đầu. "Tôi có thể."

"Sau đó thì sao? Cô tính toán tự sát, hay là có ý định quên quá khứ, bắt đầu cuộc sống mới?" Lan Sơ hỏi càng thêm không khách khí. Nếu bạo lực có thể giải quyết vấn đề, cô thật sự muốn cho Vưu Hải Lâm mấy bạt tai, đem cô ấy hoàn toàn đánh tỉnh.

Vưu Hải Lâm hít một hơi thật sâu, vô cùng nghiêm túc trả lời: "Tôi sẽ rời đi thật xa, vĩnh viễn đều không quấy rầy Huyền ca nữa."

Lan Sơ thẳng thắn. "Tại sao tôi lại cảm thấy cô sẽ tự sát?" Nếu như Vưu Hải Lâm thật sự yêu Mẫn Huyền yêu đến ngay cả bị hấn ném bỏ cũng có thể không quan tâm, vậy cô ấy một người còn tiếp tục sống sao? Thái độ cô ấy yêu Mẫn huyền, chính là một loại thái độ tự hủy hủy, tự làm khổ mình.

Vưu Hải Lâm chần động, miệng mở rộng, muốn phản bác lại nhưng một câu cũng không nói ra được. Bởi vì, nếu thật sự có một ngày như vậy, có lẽ cô thật sự sẽ sống không nổi nữa. Mặc dù cô nhất định sẽ tác hợp cho Mẫn Huyền.

Lan Sơ thật dài một cái, chân thành thực lòng khuyên ngược trở lại: "Mẫn Huyền thật sự rất tốt, nhưng tôi thật sự không thương hẳn. Không thương chính là không thương, tôi không có cách nào làm trái với ý nguyện

của chính tôi. Tựa như cô không có cách nào không thương Mẫn Huyền vậy. Nếu cô thật sự rất thích Mẫn Huyền, vậy thì thương hẳn thật tốt mà không cần phải đưa hẳn cho người khác." Dễ dàng có thể chấp tay nhường cho người khác, cũng sẽ không là tình yêu rồi. Thay vì nói Vu Hả Lâm vĩ đại, chẳng bằng nói cô ấy đã rơi tuyệt vọng sâu thẳm.

Nói đến mức này, Vu Hả Lâm một câu cũng không thể nói được nữa rồi. Cô đau lòng Mẫn Huyền, không muốn làm cho anh khổ sở, mới có thể chủ động yêu cầu tới gặp Lan Sơ, muốn giúp anh khuyên Lan Sơ. Nhưng kết quả như thế này, muốn cô như thế nào đi thông báo cho Mẫn Huyền?

"Hả Lâm, thật xin lỗi." Lan Sơ đột nhiên không giải thích được hương Vu Hả Lâm nói một câu xin lỗi. Tiếp đó, cô cầm lên bình trà, đem tất cả trà quả trong ấm trà còn dư lại, tất cả đều đổ xuống đầu Vu Hả Lâm. Nước trà trong nháy mắt liền ướt đầm tóc dài Vu Hả Lâm, theo gương mặt của cô không ngừng trượt xuống. Hạt quả càng rải đầy một đầu.

Vu Hả Lâm nhếch nhác ngẩng đầu nhìn Lan Sơ, trong đôi mắt không có chút nào tức giận. Cô lập tức hiểu dụng ý của Lan Sơ.

"Thật xin lỗi, như vậy có lẽ cô có thể trả lời Mẫn Huyền rồi." Lan Sơ áy náy thở dài một cái, nói xong, liền đem bình trà hung hăng quăng xuống đất. Chỉ nghe 'xoảng' một tiếng giòn tan, bình trà thủy tinh xinh đẹp, thoáng chốc vỡ vụn thành những mảnh nhỏ (cv là tan xương nát thịt nhưng mình thấy k hợp lắm nên chém lại).

"Cám ơn." Vu Hả Lâm cười cười, đứng dậy rời đi.

Đại khái là nghe được tiếng bình trà vỡ vụn, người giúp việc nhanh chóng chạy tới. Tay chân lạnh lẽo quét sạch sẽ, sau đó liền đi.

Lan Sơ nhìn phương hướng Vu Hả Lâm biến mất xa xa, tâm tình càng thêm trở nên nặng nề. Cô cũng là chợt nghĩ đến Mẫn Huyền có thể phân công người giám thị cô và Vu Hả Lâm, nên cô mới có thể đột nhiên đối

với Vu Hả Lâm làm ra hành động quá đáng như vậy. Nếu như Vu Hả Lâm không chịu một chút uất ức, Mẫn Huyền đại khái sẽ cho rằng là Vu Hả Lâm làm việc không dụng tâm thôi.

Một hồi trò cười, Lan Sơ cũng không tâm tình tản bộ nữa.

Cô ôm cục cưng đi vào chủ trạch, trực tiếp trở về phòng ngủ. Vừa thích thú xem tivi, vừa chơi đùa cùng với cục cưng. Chịu đựng qua thời gian cơm trưa, sau khi cho cục cưng ngủ, cô cũng định bò lên giường.

Vừa bắt đầu, trong lòng cảm thấy áp lực ngọt ngào, Lan Sơ lăn qua lộn lại như thế nào cũng không ngủ được. Năm nửa ngày mới mơ mơ màng màng giống như ngủ thiếp đi.

Lúc này, Mẫn Huyền bình thường đều sắp gần tối về mới có thể trở về, lại nhanh chóng chạy về.

Trở lại, hần liền chạy thẳng tới phòng ngủ Lan Sơ.

Nhưng nếu Lan Sơ biết Mẫn Huyền sẽ sớm trở lại như vậy, hơn nữa còn có thể lập tức tới tìm cô, cô tuyệt đối sẽ không ngủ trưa. Vấn đề là, cô cũng không biết, cho nên cô ngủ. Hơn nữa còn ngủ thiếp đi.

Khe khẽ đẩy cửa phòng ngủ Lan Sơ, Mẫn Huyền liếc mắt liền thấy được Lan Sơ ở trên giường. Hần vốn định xoay người rời đi, không đi quấy rầy Lan Sơ ngủ. Vậy mà hai chân của hần, cũng không chịu khống chế, từ từ hướng về phía Lan Sơ. Hần thậm chí còn trở tay đóng lại cửa phòng ngủ.

Nhìn đứa bé đang ngủ say ở trên giường nhỏ một chút, Mẫn Huyền đứng lại ở trước giường Lan Sơ. Lặng lặng nhìn cô. Rất khó tưởng tượng, nhìn qua Lan Sơ biết điều như vậy, thế nhưng lại cầm bình trà quả dọi lên đầu Vu Hả Lâm, còn ném vỡ bình trà. Cô thật sự ghét hần như vậy sao? Ngay cả người ngoài nói với cô chuyện của hần, cô đều không thể chịu được. (tự

dưng thấy thương Vưu Hải Lâm và Mẫn Huyền, yêu phải người không nên yêu)

Không tiếng động than thở một hơi, Mẫn Huyền yên lặng ngồi xuống bên mép giường. Giơ tay lên, nhẹ nhàng, thận trọng xoa gương mặt của Lan Sơ. Hẳn cho là khi còn bé ở cùng nhau, có thể làm cho hẳn ít nhất cũng chiếm được một vị trí nhỏ ở trong lòng của Lan Sơ. Sự thật lại hoàn toàn ngược lại. Xác thực cô không có cự tuyệt quen biết với hẳn, nhưng cô như thế nào lại không chịu để cho hẳn đến gần hơn nữa. Hẳn không hiểu, là hẳn đối với cô còn chưa đủ tốt? Hay là bởi vì trong lòng cô vẫn nhớ kỹ ba của đứa bé? Cho nên hẳn không thể tiến vào trong tim cô. Hoặc là, cô bị ba của đứa bé tổn thương quá sâu, hoàn toàn không còn tin tưởng vào bất kỳ một người đàn ông nào nữa?

Lan Sơ ngủ cũng không sâu, lúc Mẫn Huyền ngồi xuống mép giường mang đến động tĩnh hơi nhỏ, liền truyền đến thần kinh cảm giác của Lan Sơ. Khi bàn tay thô ráp của hẳn nhẹ nhàng vuốt ve đến gương mặt của cô thì Lan Sơ liền mơ mơ màng màng thanh tỉnh lại.

Mở hai mắt ra, đột nhiên thấy gương mặt Mẫn Huyền gần trong gang tấc, Lan Sơ nhất thời kinh hãi. Cô tuyệt đối là theo bản năng, liền lăn một vòng từ bên kia giường nhảy xuống giường. Cách giường, về mặt phòng bị nhìn Mẫn Huyền. Cô lại buông lỏng đề phòng. Cô sớm nên đoán được hôm nay sau khi Vưu Hải Lâm tới, Mẫn Huyền có thể sẽ trở lại sớm. Cô chỉ là không có nghĩ đến, hẳn sẽ đã sớm trở lại như vậy.

Phản ứng của Lan Sơ, không khỏi khiến Mẫn Huyền có cảm giác có chút bị thương. Hẳn cố gắng khắc chế xung động đáy lòng mình, trên mặt tràn đầy nghiêm túc hỏi: "Cô thật chán ghét tôi như vậy sao?"

"Anh đem tôi nhốt ở nơi này, anh cảm thấy tôi sẽ không ghét anh sao?" Lan Sơ cảm thấy buồn cười, Mẫn Huyền đây không phải là đang nói nói nhảm sao? Đối thành cô nhốt hẳn, hẳn sẽ cảm thấy cao hứng sao? Bởi vì

hắn thích cô, cho nên cô nên giả bộ chính mình vô cùng vui vẻ khi bị hắn giam lỏng sao?

"Tôi chỉ là hy vọng cô có thể cho tôi một chút thời gian cùng cơ hội, thử tiếp nhận tình cảm của tôi đối với cô." Mẫn Huyền tự biết đui lý, nếu không phải là Lan Sơ bất chợt nói đi muốn đi, hắn tuyệt đối sẽ không ra hạ sách này. Dù là Lan Sơ trong lúc nhất thời không thể tiếp nhận hắn, chỉ cần cô không đi, hắn cũng sẽ không nhất thời xúc động đem cô nhốt ở nhà mình. Nếu không gặp, hắn có thể căn răng không gặp. Một khi đã gặp, muốn hắn như thế nào còn nhịn được?

"Tôi cũng vậy đã nói qua, anh vĩnh viễn đều chỉ là em trai hàng xóm." Lan Sơ quả thật không chịu cho Mẫn Huyền chút cơ hội nào. Đừng nói có sự tồn tại của Vu Hả Lâm, nếu không có sự tồn tại Vu Hả Lâm, cô cũng không nhất định sẽ tiếp nhận.

Mẫn Huyền không nhịn được đứng lên, vừa nói vừa đến gần Lan Sơ. "Chuyện quá khứ, cũng đã qua, tôi hiểu cô chịu rất nhiều tổn thương, nhưng là cô không thể vì vậy liền cự tuyệt mọi người."

Lan Sơ lui về phía sau mấy bước, trả lời: "Cái này cùng quá khứ không có quan hệ."

Thấy thế, Mẫn Huyền dừng bước. Yên lặng nhìn Lan Sơ hồi lâu, đột nhiên, hắn không kiềm chế được đem câu nói chôn dấu ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng, thổ lộ ra. "Lan Sơ, anh thật sự vô cùng yêu em."

"Thật xin lỗi, tôi không thương anh." Mẫn Huyền lời còn chưa dứt, Lan Sơ đã bật thốt lên lời nói cự tuyệt. Cô ghét Mẫn Huyền cưỡng bách cô, cô ghét Mẫn Huyền cứng rắn làm trái với nguyện vọng của cô như thế. Đông Lí Lê Hân muốn cùng cô tranh giành đứa bé, cuối cùng cũng không có giành thắng cô. Huống chi là Mẫn Huyền hiện tại rõ ràng muốn cưỡng bách cô tiếp nhận tình cảm của hắn? Trong miệng nói là hi vọng cô cho hắn cơ

hội cùng thời gian, trên thực tế hẳn căn bản cũng không có cho cô quyền cự tuyệt. Nếu không, cô hiện tại cũng sớm đã bay đến vùng khác đi.

Lan Sơ cự tuyệt dứt khoát tới cực điểm, khiến cả người Mẫn Huyền thoáng chốc liền lạnh xuống mấy phần. Hắn nhíu chặt mày, lạnh lùng nhìn Lan Sơ. Bất chợt, nhắc chân sai bước tiến tới gần Lan Sơ.

Lan Sơ cả kinh, vội vàng muốn tránh, cũng không có nơi để trốn.

Mẫn Huyền bước ba bước lớn, liền chắn trước mặt của Lan Sơ. Tiếp đó, hắn duỗi cánh tay dài một cái, gặt gao đem Lan Sơ ôm vào trong ngực.

Lan Sơ kiên quyết không chịu thỏa hiệp, cố gắng giãy giụa. Lại bất đắc dĩ người nhỏ bé có bao nhiêu sức lực. Dáng người cách xa, làm cho cô hoàn toàn không lay chuyển được Mẫn Huyền một chút nào.

"Anh sẽ không buông tay, vĩnh viễn." Mẫn Huyền dán lỗ tai Lan Sơ, giống như lập lời thề nói ra quyết tâm của mình, sau đó liền lập tức buông lỏng cánh tay, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng ngủ Lan Sơ.

Ngỡ ngác nhìn Mẫn Huyền hung hăng đóng sầm cửa phòng ngủ, Lan Sơ không nhận được sừng sờ kinh hãi ngay tại chỗ.

Mẫn Huyền thật sự vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay sao? Vậy cô sẽ không thể trông cậy vào hắn có một ngày nào đó sẽ tự mình nghĩ thông, sau đó đưa cô và cục cưng an toàn rời đi? Chính là cô nghĩ cũng đừng nghĩ có thể quang minh chính đại từ cửa lớn nhà Mẫn Huyền đi ra ngoài.

Nếu như Mẫn Huyền không thả cô đi, vậy cô phải làm như thế nào mới có thể rời đi?

Lan Sơ sừng sờ đi tới trước giường nhỏ của cục cưng, cúi đầu nhìn cục cưng ở bên trong giường nhỏ vẫn ngủ vô cùng ngọt ngào như cũ, tâm tình

trở nên nặng nề dị thường. Bất luận như thế nào, cô nhất định phải rời đi. Cô tuyệt không thể vì vậy liền thỏa hiệp chấp nhận.

Cúi người xuống, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cục cưng, Lan Sơ chợt phát hiện, bộ dáng cục cưng, tựa hồ cùng Đông Lí Lê Hân bắt đầu có mấy phần tương tự. Trước kia, cho tới bây giờ cô cũng không có chú ý tới bộ dáng của cục cưng. Hôm nay nhìn kỹ, mới phát hiện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng, ít nhiều vẫn có chút bóng dáng của Đông Lí Lê Hân.

Bỗng nhiên, Lan Sơ nghĩ tới một khả năng. Đông Lí Lê Hân thật sự buông tha tiếp tục điều tra tung tích của cô và cục cưng rồi sao?

Nếu như cô có thể nghĩ được một biện pháp, để lộ ra đầu mối của mình. Hân có kịp thời bị bắt được manh mối này hay không? Cũng tiếp tục điều tra đầu mối cô cho, một đường truy xét được hành tung cùng hoàn cảnh của cô và cục cưng?

Lấy suy đoán cô mà nói trước mắt với thân phận cùng địa vị của Mẫn Huyền, đại khái chỉ có Đông Lí Lê Hân mới có thể tìm hãm được. Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh tuyệt đối bất lực.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Dấu Vết

Tin tức Lan Sơ muốn đổi thành phố sống, cũng gửi đi trước mười hai ngày đều là bí ẩn thông báo cho Hồng Quyên. Từ sau mười hai ngày này, Lan Sơ không có sẽ liên lạc với Hồng Quyên lần nào nữa.

Ngày trước, vì không để cho Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh lo lắng, mỗi năm ngày, sẽ bí mật gửi tin tức một lần cho Hồng Quyên. Loại liên lạc này, Lan Sơ vẫn chưa từng gián đoạn. Lần này, là lần đầu tiên Lan Sơ vượt quá năm ngày, thậm chí là vượt qua mười ngày cũng không có liên lạc với Hồng Quyên một chút nào.

Vốn là, Hồng Quyên cũng không yên tâm Lan Sơ một người mang theo đứa bé ở bên ngoài. Một ngày lại một ngày đợi không được tin tức của Lan Sơ, càng làm cho cô lòng như lửa đốt. Muốn chủ động liên lạc với Lan Sơ, lại sợ Đông Lí Lê Hân có thể một mực âm thầm theo dõi tin tức của Lan Sơ.

Qua mười hai ngày chịu đựng sống một ngày bằng một năm, Hồng Quyên cũng không thể chịu đựng được nữa. Cô hỏa tốc báo cho Bạch Nhã và Hoàng Oanh. Chuẩn bị ba người cùng nhau phân tích một chút.

Lúc nửa đêm nhận được tin nhắn của Hồng Quyên chỉ có bốn chữ ‘hết sức khẩn cấp’ này, Bạch Nhã và Hoàng Oanh lập tức chạy tới nhà cô.

Trước sau nghênh đón Bạch Nhã và Hoàng Oanh vào nhà mình, Hồng Quyên cảnh giác đi tới ban công, quan sát tình huống dưới lầu nhà cô và khu vực gần đây một chút. Xác định mình không thấy nhân vật khả nghi hoặc là chiếc xe khả nghi nào thì mới quay trở vào phòng khách.

"Xảy ra chuyện gì?" Nhìn Hồng Quyên vẻ mặt nghiêm túc từ ban công đi tới, Hoàng Oanh không nhịn được nhú lông mày.

Hồng Quyên liếc mắt nhìn Bạch Nhã và Hoàng Oanh, đi tới vị trí giữa hai người bọn họ ngồi xuống, trầm giọng nói: "Lan Sơ đã 12 ngày không có liên lạc với mình."

"12 ngày? Vì sao bây giờ cậu mới nói?" Bạch Nhã thiếu chút nữa thì nhảy dựng tại chỗ, cũng đã gần nửa tháng, Hồng Quyên thế nhưng cho tới bây giờ mới thông báo cho cô và Hoàng Oanh.

"Trước đó Lan Sơ nói muốn đổi thành thị khác, lúc đó còn liên lạc với mình. Nhưng sau đó lại không có tin tức." Hồng Quyên giải thích qua loa, trước mắt gấp cũng không làm gì được. Cô tìm Bạch Nhã và Hoàng Oanh đến, chính là muốn ba người cùng nhau thương lượng phân tích một chút. Xem chuyện này rốt cuộc xử lý như thế nào mới thích hợp nhất an toàn nhất.

Lông mày Hoàng Oanh cơ hồ khép lại thành một chữ đại. "Cậu không liên lạc với cậu ấy sao?" Kể từ sau khi Lan Sơ rời đi, ba người bọn họ cũng chưa từng có không lo lắng không nhớ thương. Chợt nghe chuyện Lan Sơ gần nửa tháng cũng không có tin tức, còn có thể ngồi nói chuyện, cũng đã là vô cùng tình tảo rồi.

"Không có, mình sợ bại lộ hành tung của cậu ấy." Hồng Quyên lắc đầu một cái, nếu không phải là lo lắng vấn đề của Đông Lí Lê Hân, cô đã sớm gọi điện thoại cho Lan Sơ rồi.

"Vậy làm sao bây giờ? Cũng đã 12 ngày. Tiếp tục chờ, hay là trực tiếp liên lạc với Lan Sơ một chút." Bạch Nhã cảm giác muốn điên rồi. Ở cùng một thành thị ngược lại dễ làm, cách xa như vậy. Chạy tới đều phải tốn thời gian, huống chi là lập tức giải quyết vấn đề.

"Nini còn nhỏ như vậy, Lan Sơ một mình mang theo nó, thật là sốt ruột chết người rồi." Hoàng Oanh càng cân nhắc càng lo lắng, nắm chặt thành nắm đấm, không ngừng lay động thân thể, hiển nhiên cô đã không ngồi yên.

Lời Hoàng Oanh vừa nói ra, Hồng Quyên và Bạch Nhã tất cả đều trầm mặc lại. Ba người bọn họ, có ai không sốt ruột?

"Nếu không, tự mình sẽ đi một chuyến?" Hồng Quyên suy nghĩ một chút, quyết định tự mình đi tìm Lan Sơ hỏi cho rõ ràng một chút. Vừa xác định an nguy bên ngoài của Lan Sơ và đứa bé, thuận tiện cũng thăm con gái nuôi của mình. Bảo bối cũng đã hơn sau tháng tuổi, cô lại ngay cả mặt cũng không được nhìn qua.

Hoàng Oanh hỏi ngược lại. "Đây không phải là càng dễ dàng bại lộ hành tung của Lan Sơ hơn sao?" Ngay cả điện thoại cũng không dám gọi, trực tiếp tới cửa đi tìm chẳng phải là mục tiêu rõ ràng hơn.

"Mình có thể xin đi công tác." Hồng Quyên đại khái là đã có kế hoạch.

Bạch Nhã cũng nhíu chặt chân mày, nhắc nhở: "Nếu Đông Lí Lê Hân một mực điều tra, hẳn sẽ phát hiện ra thôi."

"Đi công tác ngược lại rất là bình thường, nhưng nếu như cậu không có bất kỳ lý do hợp lý nào, vậy nhất định sẽ bị hoài nghi." Hoàng Oanh phụ họa bổ sung đôi câu. Nếu Hồng Quyên thật có thể tự mình đi một chuyến, đó đương nhiên là không còn gì tốt hơn. Vấn đề là, muốn như thế nào mới có thể đi hợp tình hợp lý, tuyệt sẽ không bị hoài nghi.

"Mình biết rồi, mình sẽ an bài tất cả." Hồng Quyên gật đầu một cái trả lời, đáy lòng đã có kế hoạch. "Như vậy, mình tới thành thị Lan Sơ muốn thay đổi trước đó xem một cái. Lúc trước cậu ấy nói cho mình biết, cậu ấy sẽ vào ở khách sạn nào. Nếu ở bên đó không tìm được cậu ấy, mình lại đến thành phố cậu ấy dừng lại trước kia để tìm."

"Hay." Bạch Nhã tán đồng gật đầu một cái, cái phương pháp này ngược lại có vẻ khả thi.

"Nếu như có vấn đề gì, nhất định phải lập tức liên lạc với chúng mình, chúng mình sẽ cùng nhau chạy tới." Nếu không phải là bởi vì lấy thân phận của Hồng Quyên dễ dàng xuất hành hơn, Hoàng Oanh thật muốn hiện tại liền tự mình trực tiếp xuất phát đi tìm Lan Sơ.

"Sẽ không có vấn đề , nhất định là Lan Sơ vội vàng nên đã quên." Bạch Nhã cố gắng lạc quan phản bác một câu.

Nhưng Hồng Quyên và Hoàng Oanh cũng không có ai lên tiếng ủng hộ. Không phải họ không muốn lạc quan, họ chỉ là lo lắng quá mức vấn đề an toàn của Lan Sơ và đứa bé. Trước khi họ có thể xác định chắc chắn, họ không có biện pháp giả bộ lạc quan. Như vậy sẽ làm họ lo lắng hơn.

Ban đêm đầu mùa hè, vốn là mùa thích hợp với giấc ngủ nhất. Một buổi tối này, chỉ sợ Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh, ba người nhất định là khó có thể ngủ say rồi.

Vậy mà ở đây buổi tối hôm nay. Giống nhau không ngủ ngon còn có một người khác, đó chính là Đông Lí Lê Hân.

Thời gian Lan Sơ mang theo đứa con biến mất đã hơn nửa năm. Thời gian nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn lại tuyệt không ngắn. Nhưng là, hẳn thủy chung không có được một chút tin tức nào có liên quan đến Lan Sơ. Hẳn duy nhất có thể xác định chính là Lan Sơ và đứa con hẳn là trải qua cũng không tệ lắm. Nếu không, Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh như thế nào lại vẫn luôn không lộ ra chút sơ hở nào? Họ có thể trấn định như vậy, liền có thể chứng minh tình huống của Lan Sơ và đứa bé cho tới bây giờ.

Hẳn thật sự cũng không muốn đối với Lan Sơ và đứa bé làm chuyện gì, tại sao bọn họ lại phòng hấn chặt như vậy? Hẳn chỉ là muốn gặp đứa con

của hắn một lần. Hắn có một dự cảm, con của hắn nhất định là một cô con gái vô cùng đáng yêu. (chính xác)

Tuy là đầu mùa hè, nhưng gió núi ban đêm, ít nhiều vẫn có một chút lạnh lẽo.

Đông trong lê hân khoác áo choàng tắm, đứng ở trước cửa sổ sát đất gió thổi thật lâu, mới đóng cửa sổ, lên giường ngủ. Nhưng là, sau khi lên giường, hắn vẫn không ngủ được như cũ. Cho đến rạng sáng, mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp.

Ngày thứ hai, trời vừa sáng hắn liền không khỏi thanh tỉnh lại.

Không biết vì sao, trong nháy mắt Đông Lí Lê Hân mở hai mắt ra, trong lòng liền bắt đầu mơ hồ có một loại tâm tình kỳ quái. Tựa hồ có chút không yên lòng.

Nhanh chóng rửa mặt xong, bữa ăn sáng tùy ý lấy ăn một chút, Đông Lí Lê Hân trực tiếp xuất phát đi công ty.

Thời gian vẫn còn rất sớm, cả trong công ty, trừ bỏ nhân viên bảo vệ, Đông Lí Lê Hân tuyệt đối là người đầu tiên tới công ty người.

Ngồi thang máy đi thẳng lầu cao nhất, hắn yên lặng một mình vượt qua vắng ngắt, yên tĩnh xử lý công việc. Từng bước từng bước đi vào trong phòng làm việc của mình.

Ở trước bàn làm việc ngồi xuống, Đông Lí Lê Hân lại bắt đầu một ngày làm việc mới.

Kỳ quái là theo thời gian trôi qua từng chút một. Đáy lòng Đông Lí Lê Hân một cỗ cảm xúc không yên lòng, chẳng những không có biến mất. Ngược lại bắt đầu thay đổi càng thêm rõ ràng một chút.

Mà loại cảm giác không an tĩnh, làm cho người ta uể oải cả buổi chiều, rất cuộc lấy được xác minh.

Ba giờ chiều, Uông Tĩnh Phong đột nhiên hấp tấp xông vào phòng làm việc của Đông Lí Lê Hân. Hắn xông vào quá nhanh, cho tới khi hắn đẩy ra cửa chính phòng làm việc, thiếu chút nữa cả người đụng úp sấp trên cửa đi.

"Tra được, rất cuộc tra được!"

Uông Tĩnh Phong kích động nhào tới trước bàn Đông Lí Lê Hân xử lý công việc, nắm chặt tập giấy ở trên tay có khoảng 4, 5 tờ một cái bóp liền đặt trước mặt của Đông Lí Lê Hân.

Nghe vậy, trái tim của Đông Lí Lê Hân đột nhiên căng thẳng, lập tức liền cầm lên tư liệu Uông Tĩnh Phong mang tới cẩn thận lật xem.

Tĩnh Phong thở hồng hộc, hắn liên tiếp hít thở sâu vài hơi, mới thoảng bình phục hô hấp của mình. Sau đó, đối với Đông Lí Lê Hân giải thích: "Từ mười một giờ trưa đến xế chiều hai giờ, Lan tiêu thư một mực dùng chính thẻ tín dụng của mình tiêu phí. Cho nên, lập tức liền tra được. Tin tức hai giờ sau, bọn họ vẫn còn truy xét, bởi vì vội vàng thông báo cho cậu, cũng chỉ đem thông tin hai giờ trước đưa tới." Lúc này, hắn có thể hoàn toàn thờ phào một cái rồi. Nếu là vẫn luôn không tìm được Lan Sơ, hắn thật sự hoài nghi Đông Lí Lê Hân có phải hay không để cho hắn cả đời phải đi tìm như vậy.

Đông Lí Lê Hân không có đáp lời, yên lặng nhìn tài liệu.

"Chỉ là, tôi cảm thấy có chút kỳ quái, cô ấy vẫn dấu kín vô cùng tốt, tại sao hôm nay lại đột nhiên đem hành tung của mình hoàn toàn bại lộ ra ngoài?" Khoảnh khắc Uông Tĩnh Phong lấy được tài liệu, trong lòng trước tiên liền sinh ra nghi vấn như vậy. Thời điểm đang muốn nghiêm túc suy nghĩ một chút, mới đột nhiên nhớ tới một người khác có thể sẽ là tin tức rất hữu dụng. "A, đúng rồi, còn có một chuyện, thời điểm nửa đêm hôm qua,

Hồng cảnh quan gọi Bạch Nhã và Hoàng Oanh đến nhà cô ấy đi. Nhưng hai người ở nhà Hồng cảnh quan không có nán bao lâu liền đi. Sau đó, buổi trưa, Hồng cảnh quan hình như đi công tác. Nhưng thành phố cô ấy muốn đi, cùng thành phố chỗ Lan Sơ thư ở không phải cùng một chỗ." Tin tức của Lan Sơ quá mức đột ngột, thế cho nên hẳn không có thời gian suy xét liên hệ hai chuyện trong lúc này.

Đông Lí Lê Hân ngẩng đầu liếc nhìn Đông Lí Lê Hân, hơi nhú lông mày. Chẳng lẽ Lan Sơ và đứa bé xảy ra chuyện gì sao? Nếu không, bọn Hồng Quyên vẫn luôn không có bất cứ động tĩnh gì làm sao có thể đột nhiên có động tĩnh? "Tiếp tục điều tra." Trước khi mọi chuyện điều tra rõ ràng, suy đoán lung tung chỉ làm lãng phí thời gian.

"Được." Uông Tĩnh Phong gật đầu một cái, xoay người muốn đi. Nhưng lại không nhìn được quay người lại, hỏi: "Đông Lí, bây giờ đã tra được, cậu định làm gì?"

"Mình không có ý định làm gì." Đông Lí Lê Hân ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Uông Tĩnh Phong một cái, nói xong, liền không để ý tới hẳn nữa.

Uông Tĩnh Phong có chút bận tâm, nhưng là trước mắt cũng không tiện nói gì. Chỉ có thể an tĩnh rời đi khỏi phòng làm việc của Đông Lí Lê Hân, tiếp tục đi thăm dò tìm tin tức của Lan Sơ và đứa bé.

Nhìn mấy tờ giấy thật mỏng trong tay, tức thì Đông Lí Lê Hân cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, lại không nhìn được càng thêm lo lắng. Nghi ngờ của Uông Tĩnh Phong không phải không có lý. Lan Sơ vẫn luôn ẩn núp vô cùng tốt, tại sao cô ấy lại đột nhiên lại đem hành tung của mình lộ ra ngoài? Trùng hợp Hồng Quyên lại đang lúc này đi công tác rồi.

Sau đó, tin tức Uông Tĩnh Phong điều tra được, làm cho Đông Lí Lê Hân và Uông Tĩnh Phong càng thêm kỳ quái.

Cũng không biết là từ nguyên nhân gì, Lan Sơ giống như là cố ý làm bại lộ hành tung của mình. Cô chẳng những dùng thẻ tín dụng của mình để tiêu phí, thậm chí còn tiêu phí gần như suốt cả ngày.

Một người rõ ràng ăn núp vô cùng tốt, đột nhiên làm ra chuyện khác thường như vậy, khác thường giống như là muốn cố ý để người khác biết. Chẳng lẽ là thật sự đã xảy ra chuyện gì?

Đồng dạng nghi vấn lần nữa sinh ra, lúc này Đông Lí Lê Hân yêu cầu Uông Tĩnh Phong dùng tốc độ nhanh, điều tra tất cả tin tức có thể tra được có liên quan đến Lan Sơ. Sau, hần đi nhà của mẹ hần, quyết định xin mẹ của hần giúp một tay. Cùng hần một chỗ, lấy cớ đi du lịch, mẹ con hai người cùng nhau đến thành phố Lan Sơ ở xem một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đưa quyết định như vậy mới hai ngày, Đông Lí Lê Hân và mẹ của hần liền đồng loạt xuất phát. Tối hôm đó, hai người liền đi tới thành phố Lan Sơ từng ở. Sau khi xuống máy bay, bọn họ lại vào ở khách sạn Lan Sơ từng ở tạm thời ở qua.

Vừa mới ở khách sạn dàn xếp tốt, Đông Lí Lê Hân liền không nhịn được đi trước tiểu khu Lan Sơ từng ở qua đó.

Vậy mà, khi hần thuận lợi tìm tới cửa, thời điểm người mở cửa cũng tuyệt đối không phải Lan Sơ. Hơn nữa, đối phương có lòng tốt nói cho, Lan Sơ rời đi từ nửa tháng trước.

Kết quả này, khiến Đông Lí Lê Hân không kiềm chế được có chút thất vọng, nhưng mà lại không thể làm gì. Chỉ có thể trước về khách sạn liên lạc với Uông Tĩnh Phong, hy vọng có thể từ chỗ Uông Tĩnh Phong lấy được nhiều tin tức hơn. Nhưng là, Uông Tĩnh Phong cũng không có cung cấp nhiều tin tức hữu dụng như hần mong muốn.

Hồng Quyên và Đông Lí Lê Hân, mẹ Đông Lí gần như là trước sau xuống máy bay.

Cô ở thành phố Lan Sơ chuẩn bị tới không có tìm được Lan Sơ, liền lập tức khởi hành đi tới địa phương Lan Sơ liên lạc lần cuối cùng với cô. Sau khi xuống máy bay, cô thậm chí ngay cả chuyện dừng chân cũng không kịp suy tính, liền lập tức chạy tới trước tiểu khu Lan Sơ từng ở.

Đồng dạng, kết quả cô thu được là thất vọng giống như Đông Lí Lê Hân. Chỉ là, bởi vì thời gian Đông Lí Lê Hân tới cửa so cô sớm hơn một chút, cho nên, cô cũng vì vậy có thêm một tin tức vô cùng hữu dụng. Cô biết ở trước cô không bao lâu, có một người đàn ông dáng dấp vô cùng tốt, lại vô cùng lạnh như băng cũng đã đến tiểu khu này tìm kiếm Lan Sơ.

Tin tức này, khiến Hồng Quyên nhất thời liền cảnh giác. Đàn ông đẹp mắt lại lạnh như băng, trừ Đông Lí Lê Hân còn ai vào đây. Nhưng là, hẳn làm sao sẽ tìm tới chỗ này? Hơn nữa, thời gian thế nhưng lại trùng hợp như vậy.

Kéo vali hành lý từ trong tiểu khu ra ngoài, Hồng Quyên chạy theo hướng cùng với Đông Lí Lê Hân và mẹ Đông Lí vào ở cùng một khách sạn. Cô không muốn cách tiểu khu Lan Sơ từng ở quá xa. Muốn tìm đầu mối, đương nhiên là địa phương cách tương đối gần mới có lợi thế.

Ở khách sạn thoải mái tẩy đi một thân mệt mỏi, Hồng Quyên gần như một ngày cũng chưa ăn gì, đi đến vườn hoa của nhà hàng ở tầng thứ năm mươi của khách sạn định dùng bữa. Chưa từng nghĩ, cô lại không ngờ có thể bắt gặp Đông Lí Lê Hân và mẹ Đông Lí cũng đang dùng cơm ở vườn hoa của nhà hàng.

Bỗng nhiên ở vườn hoa trong nhà hàng thấy Hồng Quyên, Đông Lí Lê Hân ngược lại không cảm thấy kinh ngạc. Hẳn đã sớm đoán được, mục đích Hồng Quyên đi công tác thực sự, nhất định là có liên quan đến Lan Sơ.

Cho nên, thời điểm khi hắn thấy Hồng Quyên, hắn không có né tránh. Mục đích hắn và mẹ của hắn cùng nhau tới cũng là vì Lan Sơ. Hơn nữa, hắn không chút nào muốn thương tổn Lan Sơ và đứa bé. Hắn chỉ là muốn xác định vấn đề an toàn của Lan Sơ và đứa bé một cái, cũng thừa nhận muốn gặp mặt đứa bé một lần. Chỉ cần lần này nhìn thấy, hắn sẽ lập tức rời đi. Về sau, cũng sẽ không quấy rầy Lan Sơ và đứa bé nữa.

Vì vậy, Đông Lí Lê Hân thoải mái hướng Hồng Quyên vẫy vẫy tay. Sau đó, hắn đứng dậy đi tới trước mặt của Hồng Quyên, lãnh đạm muốn mời nói: "Cùng nhau dùng cơm thôi."

"Được." Hồng Quyên nhìn Đông Lí Lê Hân một chút, không có cự tuyệt. Nên tới không tránh được, huống chi ở chỗ này nhìn thấy Đông Lí Lê Hân lại cũng chưa chắc là chuyện xấu. Nhưng nếu Lan Sơ và đứa bé thật sự gặp vấn đề an toàn gì, một mình Đông Lí Lê Hân, tuyệt đối hữu dụng hơn so với mười người các cô. Về phần chuyện sau này, vậy thì để về sau suy nghĩ thêm.

Mẹ Đông Lí tựa hồ tuyệt không tò mò thân phận của Hồng Quyên. Bà chỉ là ngẩng đầu liếc nhìn Đông Lí Lê Hân và Hồng Quyên, khẽ mỉm cười, tiếp đó lại dùng cơm.

Đông Lí Lê Hân gọn gàng dứt khoát bắt đầu đặt câu hỏi: "Cô cũng là đến tìm Lan Sơ ."

"Vì sao anh biết hành tung của cô ấy?" Hồng Quyên cũng hỏi trực tiếp, cho dù Đông Lí Lê Hân thật sự là thông qua cô mới tra được tin tức của Lan Sơ. Vậy hắn tựa hồ cũng có thể đi theo cô tới thành phố kia trước. Mà không phải nơi này.

Đông Lí Lê Hân không có giấu diếm. "Ta tra được thông báo thẻ tín dụng của Lan Sơ, liền tìm tới đây." Loại thời điểm này, hắn tốt nhất cùng Hồng Quyên liên thủ.

"Thông báo thẻ tín dụng?" Hồng Quyên không khỏi nhú lông mày, cái gì thông báo thẻ tín dụng? Cô thế nào không biết.

"Đúng, chính là vào cái ngày cô đi công tác đó." Đông Lí Lê Hân gật đầu một cái, nếu không phải là Lan Sơ tự động bại lộ, hẳn có lẽ đến bây giờ cũng còn không có chút đầu mối nào. Coi như hẳn lần theo đầu mối là Hồng Quyên đi công tác để thăm dò, đại khái cũng không tra được thứ gì.

Hồng Quyên hai mắt tỏa sáng, hỏi: "Vậy Lan Sơ còn ở thành phố này?" Chỉ cần Lan Sơ còn ở lại thành phố này thì dễ làm rồi. Cô sợ nhất Lan Sơ có thể mang theo đứa bé đến những thành phố khác. Hoặc giả là bị người khác dẫn tới những thành phố khác.

"Ừ. Ngày đó, cô cơ hồ tiêu phí suốt cả ngày, chính là dùng thẻ tín dụng của cô ấy." Đông Lí Lê Hân đem tất cả tình huống mình biết đều nói ra.

Hồng Quyên mấp máy môi, không có đáp lời. Cơ hồ có thể không cần phân tích cái gì nữa, Lan Sơ nhất định là gặp phải nguy hiểm. Nếu không, cậu ấy như thế nào có thể sẽ trực tiếp đem hành tung của mình hoàn toàn để lộ ra? Cậu ấy nhất định là nghĩ đến Đông Lí Lê Hân có thể vẫn còn đang tra xét manh mối của cô, mới có thể cố ý làm như vậy. Nếu không, nếu có chuyện gì, cậu ấy đại khái có thể trực tiếp liên lạc với mình.

Đông Lí Lê Hân không hy vọng Hồng Quyên đang nghĩ biện pháp tìm kiếm Lan Sơ đồng thời lại còn phải phòng bị hẳn. Đơn giản, trước tiên đem ý nghĩ của mình nói cho Hồng Quyên. "Tôi tới chỉ là muốn nhìn thấy mặt đứa bé một lần. Chỉ cần Lan Sơ và đứa bé bình an vô sự, sau khi nhìn thấy đứa bé, tôi liền rời đi."

"Anh xác định?" Hồng Quyên nửa tin nửa ngờ nhìn Đông Lí Lê Hân. Trong thời gian Lan Sơ biến mất nửa năm này, xác thực Đông Lí Lê Hân không có làm ra bất kỳ chuyện gì cực đoan. Thậm chí cũng không có làm khó cô và bọn Bạch Nhã một chút nào. Lời của hẳn, ngược lại có mấy phần

có thể tin. Chỉ là, hẳn giống như cũng không có buông tha tìm kiếm tin tức của Lan Sơ và đứa bé. Cùng sau khi gặp mặt đứa bé, hẳn xác định hẳn thật sự có thể bỏ xuống được đứa con sao? Bảo bối đáng yêu như vậy.

"Xác định." Đông Lí Lê Hân trịnh trọng gật đầu một cái, nhưng nếu hẳn nhất định phải lấy được đứa bé, vậy hơn nửa năm nay, Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh như thế nào có thể sẽ vẫn bình an vô sự? Hẳn có vô số biện pháp, cạy miệng của các cô.

"Vậy sao? Nói như vậy, thì tôi có thể đón Lan Sơ và đứa bé về, cô ấy một mình mang theo đứa con lưu lạc ở bên ngoài, tôi thật sự vô cùng không yên lòng." Bất luận Đông Lí Lê Hân nói thật hay giả, Hồng Quyên cũng nghiêng về chân thành. Nếu như là thật, Lan Sơ và đứa bé có thể quang minh chính đại trở về.

Đông Lí Lê Hân trầm mặc một chút, chuyển chủ đề nói chuyện dời đến trên người của đứa bé. "Đứa nhỏ. Đã nửa tuổi đi."

"Ừ, là một cô con gái, vô cùng đáng yêu, đáng đáp so thiên sứ còn có thể đáng yêu hơn." Hồng Quyên không hề giấu giếm Đông Lí Lê Hân nữa, dù sao lần này hẳn nhất định sẽ được nhìn thấy Lan Sơ và đứa bé.

Đông Lí Lê Hân trong lòng mềm nhũn, hỏi: "Nó có tên là gì?" Hẳn dự cảm, quả nhiên không có sai. Lan Sơ sinh ra quả nhiên là một cô con gái vô cùng đáng yêu. Đúng như hẳn mong muốn, tựa hồ cũng như Lan Sơ mong muốn.

"Ni Hinh." Hồng Quyên dứt khoát nói ra tên tuổi của bảo bối, nhưng không có tiết lộ họ của bảo bối.

Đông Lí Lê Hân không nói thêm gì nữa, 'Ni Hinh', rất rõ ràng là đồng âm với tên của hẳn. Không nghĩ tới Lan Sơ ngược lại rất có lòng. Thế nhưng lại đặt cho đứa bé một cái tên như vậy. Cực kỳ dễ nghe, lại thích hợp với đứa bé.

Thấy thế, mẹ Đông Lí vẫn chưa từng dừng dùng cơm rồi cuộc mở miệng. "Xin hỏi cô có ảnh của đứa bé không? Tôi thật sự rất muốn nhìn."

Hồng Quyên có chút do dự, nhưng vẫn là lấy ra ví tiền của mình, từ trong ví tiền móc ra tấm hình đưa cho mẹ Đông Lí. Thời khắc cô đặt tấm hình này ở trong ví tiền, là thời điểm bảo bối trăm ngày, Lan Sơ lặng lẽ chụp rồi gửi cho bọn họ. Ba người bọn họ cũng coi như bảo bối trân quý.

"A. Cháu gái của ta tại sao có thể đáng yêu như thế." Không hề phòng bị, đột nhiên nhìn thấy tấm hình của đứa bé, mẹ Đông Lí nhất thời liền có cảm giác mình cả trái tim cũng hòa tan. Đứa bé này, thật sự là rất đáng yêu. Mặc dù trên trán rõ ràng có bóng dáng của Đông Lí Lê Hân, nhưng lại đáng yêu vô cùng cho dù ai thấy cũng sẽ không nhìn được thân phục. Bà nắm tấm hình nhìn thật lâu, mới rất không cam lòng đưa cho Đông Lí Lê Hân.

Khoảnh khắc Đông Lí Lê Hân nhận lấy tấm hình, trái tim thoáng chốc liền mãnh liệt xúc động. Loại xúc động này giống như cùng lần đó bản thân hẳn cảm nhận được máy thai của đứa bé vậy. Khiến cho hẳn kinh ngạc, lại có một loại cảm xúc không biết làm sao.

"Lan Sơ chăm sóc con rất tốt, hai người không cần lo lắng." Hồng Quyên suy nghĩ một chút, vẫn là tính khuyên giải an ủi một câu. Nhìn bộ dạng Đông Lí Lê Hân và mẹ của hẳn như phát ra từ đáy lòng, bọn họ sẽ không phải bởi vì không thể thường xuyên gặp đứa bé, mà cảm thấy khổ sở chứ. Dĩ nhiên, chờ sau khi Đông Lí Lê Hân kết hôn, có đứa con của chính mình, có lẽ loại cảm giác này sẽ nhạt đi thôi.

"Ha ha. Việc này tôi đây rất tin tưởng." Mẹ Đông Lí không hoài nghi chút nào, có thể thông minh trực tiếp ở trong tầm mắt của Đông Lí Lê Hân chạy thoát. Như thế nào có thể sẽ không chăm sóc tốt con của mình? Cô bé chạy trốn giỏi như vậy, nhất định sẽ quý trọng.

Đông Lí Lê Hân thật sự rất muốn cất giữ tấm hình của đứa bé, nhưng cuối cùng, hẳn vẫn là đem tấm hình trả lại cho Hồng Quyên.

Hẳn không thể cũng không có biện pháp mang theo tấm hình của đứa bé. Hơn nữa, Hồng Quyên vừa rồi đã nói rồi, cô ấy rất muốn đón Lan Sơ và đứa bé về. Đây cũng có nghĩa là về sau hẳn còn có cơ hội gặp lại đứa bé . Chỉ cần hẳn có thể khai thông Lan Sơ thật tốt. Có lẽ mỗi tháng, thậm chí là mỗi tuần lễ hẳn cũng có thể gặp mặt đứa bé một lần.

Ni Hinh của hẳn, thật sự rất đáng yêu a! Tựa như Lan Sơ vậy, thật là đáng yêu.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Thân Phận Thực Sự

Xác định Đông Lí Lê Hân sẽ không làm khó Lan Sơ và đứa bé, chuyện Hồng Quyên làm, ngược lại có thể buông tay ra rồi.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Hồng Quyên liền bắt đầu đi chung quanh khu vực gần tiểu khu Lan Sơ từng ở qua, cẩn thận tiến hành công việc tìm kiếm đầu mối. Mà Đông Lí Lê Hân ở lại trong khách sạn, tùy thời chờ đợi tin tức mới của Uông Tĩnh Phong.

Nửa ngày trôi qua, hai người cũng không có thu hoạch gì.

Tùy ý ăn xong bữa trưa, Hồng Quyên chuẩn bị mở rộng phạm vi, tiếp tục tìm kiếm. Đúng lúc này, chợt nhận được điện thoại của Đông Lí Lê Hân. Hồng Quyên vô cùng kích động lập tức chạy về khách sạn gặp Đông Lí Lê Hân.

Sau khi hai người gặp nhau ở cửa chính bên ngoài khách sạn, chạy thẳng tới một trung tâm thương mại lớn ở nơi phần hoa nhất trong thành phố.

Trước lúc Đông Lí Lê Hân điện thoại liên lạc cho Hồng Quyên một khắc (15 phút), Uông Tĩnh Phong cuối cùng cũng không phụ sự kỳ vọng báo cho Đông Lí Lê Hân một tin tức. Thông báo thẻ tín dụng của Lan Sơ lại xuất hiện.

Dọc theo đường đi, Hồng Quyên khẩn trương tới cực điểm. Cô không xác định mình và Đông Lí Lê Hân có thể tới đó liền mang Lan Sơ đi được hay không.

Đông Lí Lê Hân thủy chung với bộ dáng lạnh như băng, làm cho người ta đoán không ra tâm tình của hắn.

Hai người bằng tốc độ nhanh nhất, chạy tới trung tâm mua sắm nơi xuất hiện thông báo thẻ tín dụng của Lan Sơ, Đông Lí Lê Hân lấy điện thoại ra, căn cứ vào nhắc nhở chi tiết của Uông Tĩnh Phong. Tìm kiếm một chỗ lại một chỗ.

Hiển nhiên, hôm nay Lan Sơ lại muốn làm ra một hành động điên cuồng mua đồ. Chỉ là trong khoảng thời gian Đông Lí Lê Hân và Hồng Quyên chạy tới trung tâm mua sắm, Lan Sơ cũng đã liên tục chà thẻ tín dụng bốn năm lần. Hơn nữa mỗi một lần thông báo số tiền đều không thấp.

Đông Lí Lê Hân và Hồng Quyên từ lâu một tìm đến lâu ba, lại từ lâu ba tìm đến lâu năm. Mỗi một lần, cũng muộn một bước so với Lan Sơ. Lâu trên lâu dưới tìm kiếm hơn một giờ, bọn họ vẫn không có thành công tìm được Lan Sơ. Tốc độ cà thẻ tín dụng, đương nhiên là nhanh hơn rất nhiều lần so với tốc độ bọn hắn đi bộ. Mới có thể khiến cho bọn hắn mỗi lần tới một chỗ, thời gian vẫn luôn chậm nửa nhịp.

Cùng Đông Lí Lê Hân một trước một sau đi đến năm phút đồng hồ nơi Lan Sơ vừa mới cà thẻ tín dụng, Hồng Quyên cơ hồ muốn điên rồi. Cô và Đông Lí Lê Hân đã liên tục vồ hụt 7, 8 lần. Điều này làm cho cô không nhận được có chút hoài nghi, người sử dụng thẻ tín dụng của Lan Sơ đến tột cùng có phải Lan Sơ hay không. Nếu không, tại sao Cô và Đông Lí Lê Hân tìm đến tìm đi như vậy, thủy chung không có phát hiện bóng dáng của Lan Sơ. Cùng ở bên trong một trung tâm thương mại, chắc chắn sẽ có vô tình gặp được đi.

"Hải Lâm, cô thật sự không cần khách khí với tôi, thấy thích nhất định phải nói cho tôi biết."

Đang lúc Hồng Quyên suy nghĩ có nên dù bất cứ giá nào trực tiếp sử dụng truyền thanh của trung tâm mua sắm hay không thì đột nhiên, một giọng nói quen thuộc, bỗng nhiên ở trong đám người mơ hồ truyền tới. Trái tim Hồng Quyên đột nhiên chấn động, lập tức tìm theo tiếng nói vừa nghe được.

Mặc dù chỉ là một gò má, hơn nữa cách xa nhau một đoạn. Nhưng Hồng Quyên vẫn là lập tức nhận ra Lan Sơ.

Lúc này, Lan Sơ đang đẩy một chiếc xe em bé cực kỳ xinh đẹp phong cách cung đình Châu Âu, còn vừa nói vừa cười với một người phụ nữ hoàn toàn xa lạ mà cô không hề biết đi hướng ngược lại về phía trước.

Sự phát hiện này, khiến Hồng Quyên nhất thời hai mắt tỏa sáng, nhắc chân muốn đuổi theo. Nháy mắt rồi lại dừng bước chân. Cơ hồ là trong cùng một lúc, cô cảnh giác phát hiện, sau lưng Lan Sơ còn có hai người đàn ông trẻ tuổi dáng người to con. Từ trên người bọn họ toát ra hơi thở phòng bị, rất rõ ràng bọn họ là đang bảo vệ Lan Sơ. Hoặc là, bọn họ đang khống chế tự do hành động của Lan Sơ.

Hồng Quyên nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, kéo Đông Lí Lê Hân đang đi hướng ngược lại, nhỏ giọng nói: "Lan Sơ ở trước mặt."

Nghe vậy, lúc này Đông Lí Lê Hân xoay người lại, theo nhìn theo hướng Hồng Quyên chỉ. Trong khoảnh khắc tầm mắt tiếp xúc một màn kia thấy được bóng dáng khéo léo của Lan Sơ trong đám người, trái tim của hân không hề phòng bị đột nhiên căng thẳng, khiến cho hân lại một lần nữa có một loại cảm giác không biết làm sao.

"Thấy hai người đàn ông kia không? Đoán chừng Lan Sơ đang bị họ khống chế." Hồng Quyên muốn che giấu một phen khoác cánh tay Đông Lí Lê Hân, cố làm ra vẻ thân mật, vội vàng nói ra cách nhìn của bản thân.

"Trước mặt Lan Sơ có thể tự do đi ra ngoài mua đồ như vậy, chứng tỏ chắc

hắn không phải là cảnh ngộ của bắt cóc. Nhưng nếu như cậu ấy tự nguyện, vậy cậu ấy tuyệt sẽ không làm ra cử động khác thường như vậy. Cho nên, nhất định là cô ấy bị người khác khống chế hành động tự do."

"Cô xác định chỉ có hai người đàn ông này sao?" Đông Lí Lê Hân không để lại dấu vết tìm tòi chung quanh xong, nhưng nếu chỉ có hai người đàn ông này, vậy hắn và Hồng Quyên tuyệt đối có thể thuận lợi mang theo Lan Sơ và đứa nhỏ.

"Tôi không xác định." Hồng Quyên lắc đầu một cái, chính là bởi vì cô không xác định, cô mới không dám tùy tiện tiến lên. Nếu không, vừa rồi cô khẳng định trực tiếp liền vọt tới trước mặt của Lan Sơ đi.

Đông Lí Lê Hân mấp má môi, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Hồng Quyên cũng không nói nữa, hai người sóng vai, từ từ đi theo phía sau Lan Sơ.

"Như vậy, tôi trước đi đối mặt với Lan Sơ. Nếu như cậu ấy chủ động gọi tôi, vậy thì chứng tỏ cậu ấy không có bị bắt luận kẻ nào khống chế. Mà nếu như cậu ấy đối với tôi làm như không thấy, vậy chúng ta nhất định phải vạch ra một kế hoạch vẹn toàn mới có thể hành động." Hồng Quyên suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định mạo hiểm tiến lên để Lan Sơ phát hiện ra sự tồn tại của cô. Nếu Lan Sơ không có gặp phải bất cứ phiền phức gì, vậy cậu ấy nhất định sẽ lập tức kích động liền một phát bắt được cô, nhiệt tình gọi cô. Ngược lại, vậy tất nhiên là có vấn đề. Cứ như vậy, ngược lại có thể phân biệt rất rõ ràng được tình cảnh trước mắt của Lan Sơ rốt cuộc là như thế nào.

"Tôi đi." Đông Lí Lê Hân kéo Hồng Quyên lại. "Coi như cô đang chờ tôi." Nói xong, Đông Lí Lê Hân buông Hồng Quyên ra, trực tiếp bước nhanh đi về phía trước. Cho đến khi vượt qua Lan Sơ một đoạn, hắn mới dừng bước lại, tùy ý nhìn hàng hóa gần đấy một chút.

Tiếp đó, hắn bắt đầu xoay người đi trở về. Tâm mắt lơ đãng quét một vòng Lan Sơ và đưa bé trong xe con nít.

Lan Sơ đẩy cục cứng trong xe con nít rất đẹp, quay đầu nhìn tuyệt đối là rất đắt. Cho nên, cho dù Đông Lí Lê Hân quang minh chính đại vây xem, cũng hết sức bình thường.

Đông Lí Lê Hân từ từ kéo gần khoảng cách giữa mình và Lan Sơ hơn. Dùng dư quang khóe mắt, hắn có thể khẳng định nhất định Lan Sơ đã nhìn thấy hắn rồi. Nhưng là thời điểm khi bọn hắn gặp thoáng qua, Lan Sơ lại không có làm ra bất kỳ phản ứng nào. Tựa hồ hắn và đám người đang đi lại ở bên cạnh đều giống nhau, chỉ là sự tồn tại một người trong đám người xa lạ.

Sau khi sát vai đi qua Lan Sơ và đưa bé, Đông Lí Lê Hân bước đến, vẫn không nhanh không chậm như cũ.

Hồng Quyên biết dụng ý của Đông Lí Lê Hân, vì vậy, tự mình nghênh đón. "Cậu ấy bị khống chế." Cô vẫn trợn to hai mắt, quan sát động tĩnh của Lan Sơ. Rất đáng tiếc, phản ứng của Lan Sơ khiến cho cô thất vọng. Cậu ấy quả nhiên gặp phải phiền toái lớn. Ở nơi đất khách quê người, muốn giải quyết, ít nhiều vẫn sẽ có chút phiền toái.

"Chúng ta bây giờ trở về khách sạn." Đông Lí Lê Hân không chút do dự nào, nếu cần xác định đã xác định xong. Hơn nữa, hắn cũng nhìn thấy những người ở bên cạnh Lan Sơ. Có những tin tức này, quá trình điều tra nhất định sẽ có đột phá rất lớn. Hiện tại, chỉ cần xác định một điều nữa là ai khống chế Lan Sơ, thì có thể bắt đầu nghĩ biện pháp đối phó thích hợp rồi.

"Hiện tại?" Hồng Quyên khép lại lông mày, lúc này, cô thật sự không cách nào rời đi. Chỉ cần Lan Sơ không rời đi, cô cũng không muốn rời đi.

Đông Lí Lê Hân nhắc nhở: "Nếu như mà toi vẫn đi theo Lan Sơ, nhất định sẽ bị phát hiện. Tôi mới vừa rồi đã chụp ảnh cùng video." Đầu mỗi đã

tìm được, vậy thì không nên lãng phí một chút xíu thời gian nữa. Kéo dài càng lâu, càng bất lợi. Mặc dù bây giờ nghĩ lại, Lan Sơ và đứa bé tựa hồ là an toàn. Nhưng người nào có thể bảo đảm, ngày mai, những ngày sau đó cũng sẽ an toàn?

"Đúng rồi, người phụ nữ đi chung với cậu ấy, có thể tên là Hải. Lâm?" Hồng Quyên bỗng nhiên hồi tưởng lại lời Lan Sơ nói trước đó, mặc dù cô nghe không phải quá rõ, nhưng vẫn là có một chút ấn tượng.

"Tốt." Đông Lí Lê Hân gật đầu một cái, đầu mỗi càng nhiều càng tốt.

"Vậy thì anh về trước khách sạn đi, tôi lại bám theo. Chỉ có một người, mục tiêu sẽ không phát hiện được." Hồng Quyên do dự một chút, quyết định một mình lưu lại, tiếp tục nhìn chăm chăm Lan Sơ. Sự tồn tại của Đông Lí Lê Hân quả thật rất dễ thấy, nếu như chỉ có mình cô vậy thì không thành vấn đề.

Đông Lí Lê Hân cũng không miễn cưỡng, nhưng lại cố ý dặn dò một câu, "Nhất định phải cẩn thận."

"Tôi hiểu rồi." Hồng Quyên vẻ mặt nghiêm túc, loại chuyện như vậy cô chỉ có thể rõ ràng hơn so với Đông Lí Lê Hân. Cô biết so với so với Đông Lí Lê Hân mà nói, tâm tình của cô có thể càng không dễ khống chế. Chỉ là, cái này cũng không sẽ làm trở ngại đến lý trí của cô. Trừ phi Lan Sơ đang ở trước mắt cô gặp chuyện không may, nếu không, cô sẽ cẩn răng khắc chế tâm tình của mình.

Giao hẹn xong, vì vậy so với Đông Lí Lê Hân trở về khách sạn.

Hồng Quyên không nhanh không chậm, tiếp tục cách một đoạn đi theo Lan Sơ. Muốn lấy được nhiều đầu mối hơn.

Không biết nguyên nhân có phải là từ lúc Đông Lí Lê Hân bị Lan Sơ nhìn thấy hay không, sau đó Lan Sơ vền vẹn đi dạo ba bốn nơi nữa, liền

không có rời khỏi trung tâm thương mại.

Hồng Quyên thận trọng rời khỏi trung tâm thương mại. Khi cô thấy Lan Sơ và đứa bé, cùng người phụ nữ mà cô không biết, còn có hai người đàn ông trẻ tuổi lên một chiếc xe tư nhân, cô lập tức lấy điện thoại di động ra. Vừa giả gọi điện thoại, vừa nhanh chóng hướng về phương hướng chiếc xe rời khỏi, liền chụp mười mấy tấm hình.

Đợi đến khi không nhìn thấy bóng dáng chiếc xe nữa thì cô mới lòng tràn đầy lo lắng ngăn lại một chiếc taxi, chạy về khách sạn.

Sau khi đem hình mình chụp được gửi Đông Lí Lê Hân, Hồng Quyên lập tức liên lạc với Hoàng Oanh cùng Bạch Nhã, yêu cầu họ dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới. Hiện tại, cô và Đông Lí Lê Hân đã đã xác định được tình huống của Lan Sơ. Có một số việc, lấy thân phận của Đông Lí Lê Hân, hẳn có thể sẽ không tiện tự mình ra mặt. Mà nếu như có Bạch Nhã và Hoàng Oanh ở đây, tự nhiên sẽ so với cô một người ra trận mang Lan Sơ về sẽ có hiệu suất cao hơn.

Bạch Nhã và Hoàng Oanh một mực lo lắng chờ đợi tin tức của Hồng Quyên, sau khi hai người nhận được điện thoại của Hồng Quyên, họ lập tức lấy tốc độ nhanh nhất lên đường. Lúc đêm khuya, liền kịp thời chạy tới thành phố Lan Sơ và Hồng Quyên đang ở.

Ba người vây trong phòng ở khách sạn, đem nguồn gốc nguyên nhân sự tình phân tích một lần. Vừa cẩn thận nghiên cứu hình Đông Lí Lê Hân và Hồng Quyên chụp được, tâm tình của Bạch Nhã và Hoàng Oanh cũng không nhịn được nặng nề mấy phần.

Lan Sơ và đứa bé không bị bắt cóc, đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng vấn đề là có thể khống chế được hành động tự do của Lan Sơ, ép cậu ấy không thể không bại lộ hành tung của mình, vô cùng muốn cho Đông Lí Lê Hân nhận được tin tức của mình, tuyệt đối không có khả năng sẽ là nhân

vật tầm thường. Nhưng nếu có thể nói xuôi được, đó là đương nhiên có thể bình an vô sự. Ngộ nhỡ nói không thông, các cô muốn dẫn Lan Sơ đi, có lẽ sẽ khó khăn không khác nào muốn từ trong tay tội phạm bắt cóc cứu Lan Sơ ra. Mà cực kỳ khó giải thích nhất là Lan Sơ lại mang theo bảo bối. Nếu như chỉ có một mình Lan Sơ, chuyện kia ngược lại có thể dễ làm hơn rất nhiều. Cũng đúng, nếu không phải là bởi vì có bảo bối ở đây, Lan Sơ có lẽ cần bản cũng không cần cầu cứu Đông Lí Lê Hân. Một mình cậu ấy thì sẽ có biện pháp thuận lợi chạy trốn.

Ba người mang bụng đầy tâm sự, cho đến rạng sáng mới ngủ.

Kết quả ngày thứ hai, trời mới vừa sáng, Đông Lí Lê Hân liền lục đục gọi ba người các cô tỉnh dậy.

Vừa nghe nói Ôn Tinh Phong đã tra rõ thân phận của đối phương, Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh cơ hồ đều là từ trên giường nhảy xuống, nhào vào phòng vệ sinh tắm qua loa xong liền tụ tập đến phòng của Đông Lí Lê Hân.

"Lan Sơ làm sao sẽ liên quan đến người của Hồng bang?" Nhanh chóng quét qua một lần tài liệu Ôn Tinh Phong gửi tới, chân mày Hoàng Oanh lập tức gắt gao nhăn lại với nhau. Lan Sơ rốt cuộc đang làm gì? Rõ ràng là người thành thật nhất vai trò thấp nhất trong bọn họ, nhưng bây giờ thế nào cô ấy ngược lại thành người gây rắc rối giỏi nhất? Cũng đã làm mẹ, thế nào còn có thể quạ đen như vậy.

Bạch Nhã mặc dù không quá rõ ràng tình huống cụ thể của Hồng bang, nhưng chỉ bằng vào thân phận của đối phương, cô cũng đã cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi. "Năm nay Lan Sơ thu hoạch thật đúng là không nhỏ, cậu ấy thế nào lại chọc phải Hồng bang? Cậu ấy đắc tội họ sao?" Nếu không phải là Lan Sơ nhất định sinh một cô con gái có gen hoàn mỹ, vậy cậu ấy chính là 100 đời cũng không thể sẽ có quan hệ với Đông Lí

Lê Hân. Như vậy hiện tại nhân vật số một Hồng bang này, cậu ấy rốt cuộc là thế nào chộc phải đây? Chẳng lẽ cậu ấy lại đi mượn mồm mống sao.

Hoàng Oanh hơi có chút bất đắc dĩ phun ra một hơi, nói: "Chỉ cần một tập đoàn Hồng Vận mà nói, xác thực không có cách nào đối đầu cùng với tập đoàn Đông Lí, nhưng là thế lực của Hồng bang cũng không thể khinh thường. Mà ở phía sau màn thao túng tập đoàn Hồng Vận chính là Hồng bang."

Hồng Quyên nhìn Hoàng Oanh một chút, lại nhìn Đông Lí Lê Hân một chút. Chuyện Hồng bang, cô cũng biết. Nhưng cô chỉ là biết, cũng không hiểu rõ. Nghe Hoàng Oanh nói như thế, nghĩ lại một chút tư liệu Uông Tĩnh Phong điều tra được. Xem ra Lan Sơ chộc phải, quả nhiên không phải là phiến toái nhỏ bình thường.

"Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta là trực tiếp đánh đến tận cửa đi, hay là lén lén lút lút trộm Lan Sơ và Nini ra?" Bạch Nhã cảm giác mình sắp phát điên, nếu là một con lừa nhỏ (????), một mình cô là có thể giải quyết. Bây giờ là không biết có bao nhiêu con lừa nhỏ, coi như cô và Hồng Quyên, Hoàng Oanh ba người toàn bộ ra trận, đoán chừng cũng không giải quyết được vấn đề gì.

"Ngày mai, tôi trực tiếp đi thăm hỏi người này." Vẫn trầm mặc không nói, Đông Lí Lê Hân chột lãnh đạm mở miệng. Chuyện này chỉ có thể hãn đi giải quyết. Đứa nó là con gái ruột thịt của hãn, người làm ba này tại sao có thể không tự mình ra mặt?

Hồng Quyên không xác định chắc chắn, hỏi: "Anh có thể thuyết phục hãn?" Nếu Đông Lí Lê Hân ra mặt nói một lần là có thể đem tất cả mọi chuyện giải quyết toàn bộ, vậy cô và Bạch Nhã, Hoàng Oanh còn phải lo cái gì?

"Tôi sẽ thuyết phục hẳn." Đông Lí Lê Hân vẻ mặt không chút thay đổi, vì đứa bé, hẳn phải làm được.

Hồng Quyên nhìn Bạch Nhã một chút, lại nhìn Hoàng Oanh một chút, ba người trao đổi một ánh mắt với nhau. Hiện nay, cũng chỉ có thể trước hết để cho Đông Lí Lê Hân đi thử một lần rồi. Có thể thử thì tốt nhất, không được vậy thì tìm biện pháp khác.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Vợ Con Của Hãn

Bầu trời thật quang đãng.

Gió chậm rãi lay động những bông hoa trên giàn hoa trồng ở ngoài lan can.

Đứng ở vườn hoa không trung tầng thứ năm mươi của khách sạn ngắm xuống, tất cả lầu dưới đều có vẻ hết sức nhỏ bé

Đông Lí Lê Hãn yên lặng ngồi ở một vị trí dán chặt trước lan can, vừa thong thả thưởng thức cà phê, vừa chẳng có mục đích ngắm nhìn phương xa. Lúc này, hãn đang đợi một người, một người không chế được hành động tự do của Lan Sơ và đứa bé.

Ngày hôm qua sau khi đã điều tra xong thân phận của đối phương, hãn cũng đã thông qua đường giây hữu hiệu, gửi lời mời đến người kia. Nếu như hãn chỉ là một người bình thường, có lẽ đối phương sẽ không đến nơi hẹn. Nhưng hãn là CEO tập đoàn Đông Lí, tin tưởng đối phương cũng sẽ không cự tuyệt lời mời của hãn. Về phần đối phương khi nào đến, sau khi đến có hay không sẽ đối với hãn tiến hành quan sát một đoạn thời gian. Vậy hãn cũng không thể biết được, cũng sẽ không lãng phí thời gian cùng tinh lực đi suy tính. Hãn chỉ muốn nhất định bảo trì chút thoải mái trước mắt này, tin tưởng đối phương sẽ rất nhanh xuất hiện.

Quả nhiên, Đông Lí Lê Hãn mới uống xong nửa ly cà phê, thì có một người không nhanh không chậm đi tới bên cạnh hãn. "Xin hỏi, là Đông Lí tiên sinh sao?"

Đông Lí Lê Hân ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười lễ phép, lên tiếng: "Là tôi. Mẫn tiên sinh mời ngồi."

"Không biết Đông Lí tiên sinh tìm tôi có chuyện gì?" Mẫn Huyền hỏi trực tiếp, CEO tập đoàn Đông Lí tự mình chạy đến bên này tìm hân. Thật sự là có chút ly kỳ. Ngày trước, Hồng Vận cùng Đông Lí chưa bao giờ có bất kỳ liên lạc.

"Mẫn tiên sinh cũng chưa có dùng cơm đi, không bằng cùng nhau ăn một bữa?" Đông Lí Lê Hân đáp phi sở vấn, thời gian vừa tới bữa trưa, tại sao có thể không cùng ăn đây? Chuyện của Lan Sơ và đứa nhỏ, là nhất định phải nói. Chỉ là, đối phương đã ở trước mắt hân rồi. Tinh táo xử lý, dĩ nhiên không phải chuyện xấu.

"Được." Mẫn Huyền gật đầu một cái, không hề hỏi thăm cái gì nữa. Dù sao người hân đối mặt là Đông Lí Lê Hân, không cần vội vàng như vậy.

Lấy được đáp ứng của Mẫn Huyền, Đông Lí Lê Hân giơ tay lên gọi phục vụ. Sau khi hai người gọi xong món ăn, Đông Lí Lê Hân liền không nói thêm gì nữa, tiếp tục nhàn hạ uống cà phê của hân.

Thấy thế, Mẫn Huyền cũng không nói chuyện. Người muốn nói chuyện không nóng nảy, hân nóng nảy làm gì.

Hai người cứ yên lặng ngồi như vậy, cho đến khi phục vụ đem bữa ăn toàn bộ dâng đủ, thời điểm hai người bắt đầu cùng ăn, Đông Lí Lê Hân mới giống như tán gẫu mở miệng nói chuyện.

"Trong khoảng thời gian này, vợ và con gái tôi nhờ Mẫn tiên sinh chăm sóc rồi. Cảm ơn." Đông Lí Lê Hân nói gió nhẹ nước chảy, hơi thở tuyệt không có chút áp bức hoặc cường thế. Giống như chỉ là hai người bạn ôn chuyện bình thường.

Mẫn Huyền không khỏi kinh ngạc, vợ và con gái? Chẳng lẽ Đông Lí Lê Hân ám chỉ Lan Sơ và đứa bé? Nhưng là Lan Sơ thế nào lại là vợ Đông Lí Lê Hân? Nếu cô thật sự là vợ Đông Lí mà nói, vậy cô vẫn còn một mình mang theo con gái chạy đến nơi đất khách để sinh sống sao?

Đông Lí Lê Hân giờ giờ lên khoe miệng, lộ ra nhất mạt mỉm cười vô cùng cứng chiều, nhàn nhạt giải thích: "Lan Sơ chính là vợ tôi, đứa nhỏ tên gọi là Ni Hinh, cùng đồng aamm với tên tôi."

Mẫn Huyền thu hồi nghi ngờ đáy lòng, hỏi: "Không biết Đông Lí tiên sinh có chứng cứ gì để chứng minh?" Nếu như Đông Lí Lê Hân thật sự là chồng trước của Lan Sơ, vậy trong miệng cô kể lại, bởi vì nguyên nhân ngoại tình mà ly hôn với chồng, nhất định chính là Đông Lí Lê Hân rồi. Một người đối với tình cảm, đối với hôn nhân không phụ trách, có tư cách gì dùng thể diện ở trước mặt hẳn nói tới chuyện của Lan Sơ và đứa bé.

"Anh có thể đi trở về hỏi vợ tôi một chút, xem cô ấy nói thế nào." Đông Lí Lê Hân nói thản nhiên. Lan Sơ trước khi quyết định dụ hẳn tới đây, chắc đã nghĩ xong đối sách đi. Lấy thông minh của cô, có thể nói chuyện sẽ tốt hơn.

"Nếu cô ấy là vợ của anh, tại sao cô ấy lại mang theo đứa bé phiêu bạt đất khách?" Mẫn Huyền một chút cũng không nóng nảy, so với Đông Lí Lê Hân nói, hẳn tin tưởng Lan Sơ nói hơn.

"Đông Lí thị chỉ cần con trai, mà tôi và Lan Lan đều vô cùng muốn con gái. Vì có thể để cho Nini thuận lợi chào đời, tôi mới bí mật dàn xếp cho cô ấy ở bên ngoài sinh con." Đông Lí Lê Hân hơi thở dài một cái, giọng nói bất đắc dĩ, giống như theo lời hẳn nói tất cả đều là sự thật. So với lý do lộn xộn lung tung khác mà nói, lý do này hẳn là có sức thuyết phục nhất. So với con gái mà nói, Đông Lí thị dĩ nhiên càng cần có con trai.

" Đông Lí tiên sinh thật đúng là yên tâm." Mẫn Huyền ý tứ không rõ cười cười, trong lòng bắt đầu có chút dao động.

Đông Lí Lê Hân vô cùng tự nhiên bổ sung đôi câu. "Nếu không, cô ấy một mình mang theo con gái, sẽ không trôi qua cuộc sống nhẹ nhàng tự tại như vậy, càng không thể sử dụng thẻ tín dụng không có giới hạn." May mắn hẳn đã cho Lan Sơ chi phiếu trống không. Mới có thể để cho cô trắng trợn lộ ra tin tức của mình như vậy.

Mẫn Huyền khẽ nhú lông mày, không nói gì.

Hắn đã từng tò mò, Lan Sơ tại sao có thể có năng lực kinh tế mạnh như vậy. Tiểu khu đó cô từng ở, cũng không phải là tiểu khu bình thường. Mà hai bảo mẫu chuyên nghiệp lương cao, cũng là một khoản chi tiêu đáng kể. Cô và đứa bé về mặt sinh hoạt cũng chưa từng có bất kỳ tiết chế. Cô mỗi ngày 24h ở bên cạnh làm bạn của đứa nhỏ, ít nhất phải có số tiền đáng kể để dành, mới có thể được nhẹ nhàng như thế, thích ý sống qua ngày.

"Vốn là theo kế hoạch của chúng tôi, đợi đến khi Nini tròn một tuổi, tôi liền tới đón họ trở về. Nhưng không nghĩ tới, mẹ con hai người thế nhưng lại bị Hồng bang chăm sóc một phen. Nếu không phải là Lan Lan chột điên cuồng lộ ra tin tức, tôi cũng sẽ không gấp gáp liền chạy tới như vậy." Nói tới chỗ này, Đông Lí Lê Hân áy náy cười cười. Tựa hồ cả sự tình, đều là hẳn và Lan Sơ để cho Mẫn Huyền làm loạn thêm. Đứng đầu Hồng bang, tự nhiên sẽ không là nhân vật tầm thường. Đang cùng người như vậy nói chuyện với nhau thì cảm xúc tuyệt không thể nóng vội. Nếu không, không chừng với một đôi lời như vậy, dẫn cuộc nói chuyện cũng lâm vào cục diện bế tắc. Hẳn hi vọng Lan Sơ và đứa nhỏ có thể bình an, thuận lợi thoát khỏi kiểm chế của Mẫn Huyền. Nhưng có thể làm được việc này hay không, sẽ phải xem hẳn có thể thành công thuyết phục Mẫn Huyền hay không.

"Tin tức?" Mẫn Huyền dần dần nhú chặt chân mày, hẳn chột hiểu rõ ra, khó trách mấy ngày nay Lan Sơ lại thích tiêu tiền như vậy. Không chút nào

đau lòng một lần lại một lần tiêu phí số tiền lớn. Hơn nữa, cô còn kiên trì muốn dùng chính tiền của mình. Thì ra là đây tất cả, cũng là vì để Đông Lí Lê Hân nhanh chóng phát hiện hành tung của mình. Ha ha. Hãn hình như quá mức tin tưởng Lan Sơ rồi.

"Dĩ nhiên, tôi nói nhiều như vậy cũng vô ích, Mẫn tiên sinh đi về hỏi hỏi vợ tôi thì cái gì cũng rõ ràng. Bất kể nói thế nào, tôi vẫn muốn cảm ơn Mẫn tiên sinh, nếu không có Mẫn tiên sinh bảo vệ, Lan Lan cùng Nini không chừng sẽ xảy ra nguy hiểm như thế nào." Đông Lí Lê Hân nói cực kỳ thành khẩn, giống như sự thật đúng như lời hãn nói vậy, Mẫn Huyền chỉ là đang giúp hãn bảo vệ Lan Sơ cùng đứa bé. Chưa từng có bất kỳ loại hành động giống như hạn chế hoặc giam lỏng.

Mẫn Huyền không có đáp lời, cũng đã nói đến mức này rồi, hãn còn có cái gì để nói hay sao? Hãn đương nhiên sẽ về đi hỏi Lan Sơ. Nhưng hãn thật sự không hi vọng là Lan Sơ đang nói dối. Mặc dù, hãn đã dao động.

Đông Lí Lê Hân yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác, ngắm nhìn phương hướng xa xa, giống như đang nói một chuyện cùng mình không có chút quan hệ chuyện nào vậy: "Trước kia, Lan Lan là sinh mạng của tôi, hiện tại, Nini cũng là sinh mạng của tôi. Không có họ, tôi cũng như không có sinh mạng vậy. Cho nên, tôi nhất định sẽ dùng toàn lực của mình để bảo vệ họ thật tốt."

Nói xong, hãn không có ý định mở miệng nói một câu nào nữa. Bắt đầu ưu nhã nghiêm túc ăn trưa. Đầu bếp nhà hàng này tài nghệ cũng không tệ lắm. Giống như có thể vượt qua đầu bếp nhà hãn rồi.

Mẫn Huyền cố đè xuống lo lắng đáy lòng, không chút hoang mang ăn xong bữa trưa của mình sau đó mới cáo từ rời đi.

Đông Lí Lê Hân không giữ lại, sau khi một mình ăn xong bữa trưa của mình, tiếp tục ung dung, thoải mái uống cà phê, ngắm phong cảnh. Tựa hồ

vừa rồi hẳn chưa từng gặp mặt Mẫn Huyền, chưa từng cùng bất luận kẻ nào nói chuyện với nhau.

Vừa ra khỏi khách sạn, Mẫn Huyền trực tiếp chạy về nhà.

Đối với chuyện của Lan Sơ và Đông Lí Lê Hân, trong lòng hẳn vẫn còn nghi vấn, điều này làm cho hẳn không có biện pháp an tâm làm bất cứ chuyện gì. Hẳn trước hết muốn loại bỏ sạch sẽ nghi vấn ở đáy lòng, vậy thì hẳn có thể yên tâm xử lý mọi chuyện.

Lan Sơ đã ăn cơm trưa, mang theo cục cứng đi dạo ở trong hoa viên một lát. Liền trở lại phòng ngủ, chuẩn bị ngủ trưa.

Nào có thể đoán được, cô chân trước mới vừa vào cửa phòng ngủ, mới đem cục cứng bỏ vào trong giường nhỏ. Chân sau, Mẫn Huyền liền vội vàng xông vào phòng ngủ của cô. Về mặt cô nhất thời liền cảnh giác nằm rào chắn giường trẻ con. Mặt tràn đầy phòng bị nhìn Mẫn Huyền. Cô cũng không có quên chuyện đã xảy ra lần đó, Mẫn Huyền ở thời điểm cô ngủ trưa xông vào phòng ngủ của cô.

Mẫn Huyền đi đến trước mặt của Lan Sơ, gợn gàng dứt khoát mà hỏi: "Chồng em là ai?"

Lan Sơ vô cùng ngạc nhiên, không có lập tức trả lời. Đại não lập tức bắt đầu nhanh chóng vận chuyển. Mẫn Huyền gấp như vậy vội vàng chạy trở về, hơn nữa đột nhiên lại hỏi cô một vấn đề như vậy, tuyệt đối không có khả năng chỉ là nhất thời hứng thú. Ngày hôm trước cô vừa mới ở trong trung tâm thương mại nhìn thấy Đông Lí Lê Hân, chẳng lẽ hành động khác thường của Mẫn Huyền lúc này là bởi vì Đông Lí Lê Hân?

"Chồng em rốt cuộc là ai?" Thấy Lan Sơ trầm mặc, Mẫn Huyền cơ hồ khẳng định Lan Sơ sẽ cho ra đáp án như thế nào. Nhưng là hẳn không muốn chết tâm. Hẳn nhất định phải chính tai nghe được Lan Sơ nói ra, hẳn có thể tin tưởng.

Lan Sơ mấp má môi, làm như do dự muốn từ chối một phen, mới có chút hơi khó trả lời: " Đông Lí Lê Hân."

Mẫn Huyền trong lòng đau xót, đối với quan hệ thực sự của Lan Sơ và Đông Lí Lê Hân, cảm thấy một hồi tuyệt vọng. Hắn ẩn nhẫn được trái tim đang không ngừng khoếch tán mùi vị đau đớn, ngay sau đó hỏi vấn đề thứ hai. "Tại sao em phải một mình mang theo đứa con sống một cuộc sống lưu lạc ở bên ngoài?"

"Vì. Sinh Nini." Lan Sơ thở dài một cái, nhìn Mẫn Huyền vẻ mặt nghiêm túc một chút, cũng không phải quá tình nguyện trả lời cái vấn đề này. Vậy mà, cô không dám nói thêm cái gì. Bởi vì, cô không cách nào xác định được Đông Lí Lê Hân có gặp Mẫn Huyền hay không, hơn nữa không thể nào biết được bọn họ nói với nhau những gì. Cô chỉ có thể vừa nhìn mặt mà nói chuyện, vừa thử dò xét vừa tính toán tìm kiếm câu trả lời tương đối đáng tin.

Mẫn Huyền không nói gì nữa, mặc dù hắn chỉ hỏi hai vấn đề. Nhưng sự thật đã chứng minh, là Lan Sơ đang nói dối. Thậm chí ngay cả chuyện ly hôn vì ngoại tình, đều là gạt người.

Thấy Mẫn Huyền không nói lời nào, Lan Sơ âm thầm suy nghĩ, quyết định thêm dầu thêm mắm. Để quan hệ vợ chồng của cô và Đông Lí Lê Hân, giống như thật một chút. "Thật xin lỗi, là tôi cố ý sử dụng thẻ tín dụng của chính mình, mục đích là muốn dẫn dụ chồng tôi tới đây nhanh hơn một chút, sau đó đón hai mẹ con tôi về nhà. Tôi thật sự một chút cũng không ghét anh, nhưng là tôi đã có chồng, có gia đình rồi." Cô cũng không hoàn toàn nói láo, thật sự ý định của cô là cố ý dụ Đông Lí Lê Hân đến đây càng sớm càng tốt. Không nghĩ tới người này thật sự không có làm cho cô thất vọng, hẳn quả nhiên một mực cẩn thận chú ý hành tung của cô.

Mẫn Huyền nắm chặt tay, đau đớn trong lòng càng sâu. Hắn không muốn biết những thứ này, hẳn biết đã đủ nhiều rồi.

Lan Sơ hơi có chút đau lòng thở dài một hơi, tiếp tục nói: "Coi như vứt bỏ tất cả, tôi cũng không có biện pháp tiếp nhận tình cảm của anh, bởi vì tôi yêu chồng tôi, yêu rất sâu rất sâu. Nếu như không có anh ấy, tôi sẽ sống không nổi. Nini là sinh mệnh của tôi, nhưng mà anh ấy cũng đồng dạng là sinh mệnh của tôi." (phải nói là 2 anh chị rất ăn ý)

Mẫn Huyền thoáng chốc chấn động, hoàn toàn tuyệt vọng. Lan Sơ và Đông Lí Lê Hân nói thế nhưng lại hoàn toàn giống nhau như đúc. Nếu bọn họ không phải một đôi người yêu ăn ý mười phần, bọn họ như thế nào có thể nói ra lời nói giống nhau như vậy?

Thấy Mẫn Huyền càng thêm trầm mặc, Lan Sơ vội vàng ngậm miệng lại, lại không dám nhiều thêm một chữ. Nói nhiều lỗi nhiều, có mấy lời này tin rằng cũng đã đủ rồi. Cho nên, cô vẫn là ngậm miệng thôi.

Mẫn Huyền yên lặng nhìn Lan Sơ. Nhìn thật lâu, mới đột nhiên xoay người rời khỏi phòng ngủ của Lan Sơ.

Lan Sơ dựa vào giường trẻ con chờ đợi thật lâu, thấy Mẫn Huyền quá nhiên vẫn không hề quay đầu lại nữa, cô lập tức liền thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, cô không sai nói cái gì. Hiện tại liền xem Mẫn Huyền có thể nhất thời hồ đồ tính toán đánh bạc tất cả với Đông Lí Lê Hân, còn có liều mạng với cô nữa hay không. Nếu hãn thật sự yêu cô như vậy, hãn cũng sẽ không làm trái với nguyện vọng của cô nữa rồi. Dù sao, cô cũng yêu người khác, hơn nữa cô cũng đã có gia đình rồi. Nếu hãn còn không chịu buông tay, vậy thì hãn căn bản không phải yêu cô, mà chỉ là muốn đoạt lấy cô thôi. Chỉ là đến lúc đó, không biết Đông Lí Lê Hân tên kia sẽ làm như thế nào? Hãn sẽ không tiếc tất cả đem cô và cục cưng về sao? Hay là từ đó liền mặc kệ cô và cục cưng tự sinh tự diệt ở trong nhà Mẫn Huyền? Dù sao, cô và Đông Lí Lê Hân cũng không có một chút xíu quan hệ. cục cưng lại bị cô cưỡng quyết mang đi. Hãn không ra tay tương trợ, ngược lại một chút cũng không kì lạ.

Mẫn Huyền lão đảo nghiêng ngả một đường đi ra từ trong phòng ngủ của Lan Sơ. Trong lúc nhất thời, hấn lại chột không biết mình rốt cuộc muốn làm cái gì. Qua một hồi lâu, mới chuyển sang đi đến thư phòng của hấn.

Vô lực ngồi xuống ở trước bàn làm việc, Mẫn Huyền cúi thấp đầu, gặt gao vùi vào trong lòng bàn tay của mình.

Hấn vẫn luôn cho rằng Lan Sơ vẫn còn độc thân, cho dù cô từng trải qua hôn nhân, nhưng hiện tại cô vẫn độc thân. Mà tất cả này, giống như là ông trời ấn định thành dạng này, bọn họ nhất định phải ở cùng nhau. Cho nên, khi gặp lại hấn, cô mới có thể khôi phục trạng thái độc thân. Để cho hấn có thể có cơ hội, cùng với cô nối lại tiền duyên. (đoạn này chắc ai cũng hiểu... chỉ mình tôi k hiểu a ^^)

Vậy mà, hấn vạn lần không ngờ, sự thật thế nhưng lại tàn nhẫn như vậy.

Khó trách nói gì Lan Sơ cũng không chịu tiếp nhận hấn, rõ ràng cũng không ghét hấn, nhưng vẫn bài xích tiếp cận của hấn.

Thì ra nguyên nhân lại là đơn giản, buồn cười như vậy. Cô đã có gia đình, có chồng, có một người đàn ông hoàn toàn sáp nhập vào trong sinh mạng của cô.

Nếu bọn họ cuộc đời này nhất định vô duyên, tại sao còn muốn cho hấn gặp lại được Lan Sơ? Nhiều năm như vậy, hấn vẫn cắn răng cố nén không đi tìm cô, không đi quấy rầy cô. Lại cứ đem cô đưa đến trước mắt của hấn. Cái này bảo hấn như thế nào buông tay? Cái này bảo hấn thế nào cam tâm?

Hấn yêu Lan Sơ, thật sự, thật sự rất yêu cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Cùng Hãn Về Nhà

Cả ngày nay, Mẫn Huyền vẫn một mình ở trong thư phòng. Thậm chí ngay cả cơm tối cũng không có ăn.

Ngay đêm đó thời điểm không có người, hãn rốt cuộc yên lặng rời khỏi thư phòng, không tiếng động lại xuất hiện ở trong phòng ngủ Lan Sơ.

Lan Sơ và đứa bé cũng đã ngủ say, Mẫn Huyền ngây ngốc đứng ở trước giường, thật lâu nhìn Lan Sơ ở trên giường. Đau đớn trong lòng, không thể khống chế từ từ phóng đại. Trước cho là Lan Sơ là độc thân, hãn đều chưa từng miễn cưỡng cô. Huống chi hiện tại hãn đã biết, cô vẫn luôn có chồng cùng gia đình.

Hãn không muốn buông tay, vậy mà trước mắt, thế nhưng hãn lại không thể không buông tay.

Mẫn Huyền lại một lần nữa đi đến thư phòng của mình, lấy ra điện thoại di động của mình, gửi đi một cái tin nhắn. Sau đó hãn ném điện thoại di động xuống, tắt đèn trong thư phòng. Một mình lẳng lặng ở trong bóng tối ngồi cả đêm.

Ngày thứ hai, Lan Sơ ngồi ăn điểm tâm, trong thời gian mang cục cứng đi tản bộ, Mẫn Huyền tự mình giúp Lan Sơ thu thập xong tất cả hành lí của cô. Cũng trực tiếp để người giúp việc đưa lên xe.

Nhìn phòng ngủ lớn của Lan Sơ bất chợt trống rỗng, Mẫn Huyền chỉ cảm thấy trước ngực từng trận hít thở không thông.

Căn rặng rời khỏi phòng ngủ của Lan Sơ, dẫn Lan Sơ vẫn còn ở trong vườn hoa tản bộ ra xe, Mẫn Huyền tuyệt đối là ép buộc mình để tài xế đem xe từ gia đình hẳn chạy ra ngoài.

Cho dù Lan Sơ ngu chẳng nữa, lúc này cô cũng đã đoán được Mẫn Huyền muốn làm gì. Xem ra, ngày hôm qua những lời cô nói với hẳn nói đã có hiệu quả rồi. Mẫn Huyền rất cuộc quyết định để cô tự do. Về phần hẳn hiện tại muốn đưa cô đi đâu, cô nghĩ, trước mắt người đang đợi cô, vô cùng có khả năng chính là Đông Lí Lê Hân. Nhưng so với Mẫn Huyền mà nói, cô ngược lại càng muốn đi cùng Đông Lí Lê Hân. Hồng Quyên từng nói với cô, Đông Lí Lê Hân giống như đã thay đổi kế hoạch, không có ý định để cho cô rời khỏi đứa bé.

Không biết đã trải qua bao lâu, Mẫn Huyền vẫn nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, chợt mở miệng. "Nếu như hẳn đối với em không tốt, em có thể tới tìm tôi." Luận tâm tư, hẳn thật sự không hy vọng hôn nhân của Lan Sơ quá mức hạnh phúc. Bởi vì cô không hạnh phúc, cô mới có thể rời khỏi Đông Lí Lê Hân. Mà hẳn, cũng mới có cơ hội lại nhìn thấy Lan Sơ lần nữa. Thậm chí, chăm sóc cô cả đời.

"Tề Kỳ." Lan Sơ trong lòng chợt nhói đau, không khỏi có một loại cảm giác ray rứt. Cô muốn nói rất nhiều, nhưng ngay cả một câu hữu dụng cô đều nói không ra được.

"Ngay cả hẳn thay lòng đổi dạ, tôi cũng sẽ không thay đổi tâm, coi như em vĩnh viễn đều không tiếp nhận tôi, tôi cũng sẽ đối với em thật tốt. Cho nên, nếu như em gặp phải khó khăn gì, hãy tới tìm tôi. Coi như là tôi đang trả ơn đi." Mẫn Huyền vẫn không nhìn Lan Sơ một cái, giống như tất cả những lời hẳn nói đều chỉ là đang lăm bằm lâu bầu. Hẳn nhìn chăm chăm vào cảnh vật ngoài cửa sổ không ngừng trôi về phía sau cực nhanh, đáy lòng đau đớn, lại một lần nữa phóng đại vô hạn.

Lan Sơ mấp má môi, không nhin được nói xin lỗi. "Thật xin lỗi."

Mẫn Huyền nhẹ nhàng thở dài một cái, trả lời: "Nói linh tinh, em nào có lỗi với tôi, là tôi thực xin lỗi em."

Không biết vì sao a, đột nhiên, Lan Sơ cảm thấy trong lòng hết sức khó chịu. Cô rõ ràng lập tức có thể lấy lại tự do, thành công thoát khỏi sự kiềm chế của Mẫn Huyền rồi. Vậy mà, cô lại không có chút nhẹ nhõm cùng vui vẻ nào khi lấy được tự do.

"Chăm sóc thật tốt Nini, đáng vẻ thật xinh đẹp, tin tưởng khi nó lớn lên, nhất định là đại mỹ nữ." Mẫn Huyền rất cuộc quay đầu lại, nhưng tầm mắt của hấn trực tiếp liền rơi vào trên người của đứa bé. Cố ý không nhìn tới mặt của Lan Sơ, không nhìn thẳng vào mắt cô.

Lan Sơ có chút không chịu nổi không khí thương cảm như vậy, không khỏi bật thốt lên. "Tề Kỳ, Hải Lâm thật sự rất thích anh."

"Tôi biết." Mẫn Huyền gật đầu một cái, lại đem tầm mắt ném ra ngoài cửa sổ.

"Nếu như có thể, không nên phụ lòng cô ấy, coi như anh không yêu cô ấy, cũng không cần làm khó cô ấy." Lan Sơ âm thầm thở dài ở trong lòng một cái, cô nói điều này đều là nói nhảm. Cô không thích Mẫn Huyền, có thể không chấp nhận hấn. Vậy Mẫn Huyền không thích Vưu Hải Lâm, tại sao lại nhất định phải đối với Vưu Hải Lâm có hồi báo? Nếu như người trong lòng Mẫn Huyền là Vưu Hải Lâm, thật là tốt biết bao.

"Tôi biết rồi." Mẫn Huyền lần nữa gật đầu một cái, đáy lòng đau đớn, dần dần biến thành một loại cảm giác tê tâm liệt phế.

Nhìn Mẫn Huyền như vậy, tâm tình của Lan Sơ thật sự không sáng sủa được. Cô không nhịn được nhẹ giọng gọi cái tên ngày trước của Mẫn Huyền. "Tề Kỳ."

Mẫn Huyền quay đầu lại, trong lòng hơi có mong đợi nhìn Lan Sơ. Hắn không biết mình rốt cuộc ở mong đợi điều gì, nhưng hẳn chính là không thể không được cảm thấy mong đợi.

"Bảo trọng thật tốt." Lan Sơ nghĩ thật lâu, lại chỉ có thể nói ra một câu như vậy. Cô thật sự không biết mình nên nói cái gì, cũng không biết có lời gì có thể làm cho Mẫn Huyền có cảm giác khá hơn một chút. Cô cự tuyệt như vậy, bất luận cô nói gì cũng sẽ không có tác dụng đi.

Ánh mắt Mẫn Huyền tối sầm lại, đúng là vẫn còn thất vọng. Lan Sơ yêu người khác, hẳn lại còn có thể kỳ vọng cái gì? Hẳn căn bản cũng không nên mong đợi. Vừa rồi hẳn thật đúng cho là Lan Sơ sẽ nói ra cái gì để cho hắn vui vẻ. Cuối cùng, sự thật lại chỉ chứng minh kỳ vọng càng cao, thất vọng càng lớn.

Đến đây, hai người cũng không nói câu nào nữa.

Lan Sơ có lòng muốn nói, nhưng cô thủy chung không tìm được một câu thích hợp để nói với Mẫn Huyền.

Mẫn Huyền cũng không phải là không muốn nói, hẳn đã không còn lời để nói.

Sau khi yên lặng gần một giờ, xe Mẫn Huyền chậm rãi dừng ở ngoài cửa lớn khách sạn mà Đông Lí Lê Hân đang ở.

Hai người đàn ông ngồi ở ghế lái cùng chỗ cạnh tài xế, lập tức xuống xe đem hành lý Lan Sơ ra.

Ngay sau đó, một người trong đó mở cửa xe cho Lan Sơ. Ý bảo cô có thể xuống xe.

Lan Sơ nhìn một chút Mẫn Huyền đang ở bên cạnh vẫn như cũ không muốn nhìn mình một lần, yên lặng xuống xe.

Cơ hồ là một giây kế tiếp, người giúp Lan Sơ mở cửa xe lập tức đóng cửa xe, ngồi trở lại trong xe.

Sau đó, xe Mẫn Huyền lập tức liền chạy đi.

Lan Sơ sững sờ đứng ở chỗ cô xuống xe, nhìn xe Mẫn Huyền càng đi càng xa, cuối cùng vô ảnh vô tung biến mất. Cô biết mình có thể rất quá đáng, rất ích kỷ. Nhưng là cô vẫn là nhịn không được vì Mẫn Huyền chưa tạm biệt với cô mà cảm thấy có chút khổ sở.

Giờ khắc này chia li, để cho cô không khỏi đột nhiên cũng nhớ tới lần đầu tiên bọn họ chia li khi còn bé.

Ngày đó thời điểm Mẫn Huyền bị mang đi, cô mới từ trường học trở về. Chỉ kém một chút, bọn họ mà có thể mặt đối mặt mà nói một tiếng ‘gặp lại’. Nhưng thời điểm khi cô chạy về nhà, cô chỉ thấy một chiếc xe tải đi mất.

Lần này, bọn họ rõ ràng có thời gian, nhưng bọn họ vẫn như cũ không thể nói một tiếng ‘gặp lại’ thật tốt.

Rốt cuộc là cô thay đổi, hay là Mẫn Huyền thay đổi? Trong lúc hoảng hốt, cô mới phát hiện, cô đối với Mẫn Huyền hình như thật sự quá mức tuyệt tình rồi. Nếu cô xử lý chuyện này thật tốt, bọn họ cũng không dẫn đến tình trạng này. Mặc dù Mẫn Huyền đối với những người phụ nữ khác không chung tình, nhưng người tổn thương trai tim của hãh cũng là cô. Quả báo của hãh, tại sao lại để cho cô thực hiện?

"Lan Sơ."

Đang lúc Lan Sơ tự mình càng lún càng sâu trong suy nghĩ, bên tai của cô đột nhiên truyền đến một giọng nói hết sức quen thuộc lại có chút xa lạ. Cô không khỏi ngơ ngẩn, theo bản năng quay đầu lại tìm theo tiếng nói. Quả nhiên là Đông Lí Lê Hân.

Đứa bé ở trong ngực Lan Sơ, không biết từ lúc nào lại đang ngủ thiếp đi ở trong ngực của cô. Thời điểm khi cô xoay người đối mặt với Đông Lí Lê Hân, vẻ mặt khi ngủ của đứa bé sạch sẽ trong suốt đến mức tận cùng, thoáng chốc sẽ làm cho trái tim của Đông Lí Lê Hân không hề phòng bị đột nhiên bị chấn động một cái.

Thấy thế, Lan Sơ cúi đầu nhìn cục cưng ở trong ngực một chút, nói với Đông Lí Lê Hân: "Tên của cục cưng là Ni Hinh."

Đông Lí Lê Hân nhìn đứa bé không dời mắt, hỏi: "Tôi có thể ôm nó sao?"

"Có thể." Lan Sơ nói xong, liền đưa cục cưng vào trong ngực Đông Lí Lê Hân. "Cám ơn." Chuyện này, Đông Lí Lê Hân có một trăm lý do mặc kệ cô. Chỉ là không nghĩ tới, Đông Lí Lê Hân không so đo hiềm khích lúc trước vẫn giúp đỡ cô. Dĩ nhiên, không biết hẳn có thể để cho cô trả một cái giá thật là lớn hay không.

Đông Lí Lê Hân không có đáp lời, thân thể cứng ngắc, lại vô cùng thận trọng ôm đứa bé. Cái loại cảm giác mềm nhũn đó, lại một lần nữa xông lên trong đầu của hắn. Không biết làm sao cảm giác cũng càng thêm mãnh liệt rồi.

"Tôi không muốn tách ra cùng cục cưng." Lan Sơ gợn gàng dứt khoát biểu đạt ra ý nghĩ của mình, đúng vậy, chỉ cần Đông Lí Lê Hân không tách cô cùng cục cưng, vậy bất luận cô phải trả ra như thế nào cô đều có thể chịu đựng. Nhắc tới cũng kỳ quái, ban đầu cô đến tột cùng là vì cái gì lại nhất thời cao hứng muốn sinh con đây? Trước mắt, tất cả hình như đều khác xa so với kế hoạch ban đầu rồi.

"Tôi biết, chúng ta lên phòng nói đi." Đông Lí Lê Hân gật đầu một cái, đưa hành lý cho phục vụ, để đối phương giúp đỡ Lan Sơ mang hành lý lên lầu.

Lan Sơ thuận theo đi theo sau lưng Đông Lí Lê Hân, vừa bắt đầu, cô thật đúng là có chút bận tâm. Không biết Đông Lí Lê Hân có phải vẫn là bộ dáng người khác thiếu hẳn mấy chục triệu hay không. Thời gian cách hơn nửa năm, cảm giác hẫng hình như không có lạnh lẽo giống như trong trí nhớ của cô. Nhất là mới vừa rồi thời điểm khi hẫng nhận lấy cục cứng, cô rõ ràng có thể cảm thấy nội tâm hẫng kích động cùng kinh hoàng. Cái loại phản ứng đó, cùng với lần đầu tiên cô ôm cục cứng vào trong ngực cảm giác vô cùng giống nhau. Vì vậy, cô đương nhiên liền không hề cảm thấy lo lắng nữa. Cô gần như có thể khẳng định, Đông Lí Lê Hân sẽ không để cho cô và cục cứng tách ra. Cho nên, cô cũng không vội từ trong ngực Đông Lí Lê Hân ôm cục cứng trở về. Nói thật, bộ dạng Đông Lí Lê Hân ôm cục cứng, cực kỳ đẹp trai. Hơn nữa, tựa hồ cục cứng cũng ngủ yên ổn hơn.

Hai người một trước một sau đi, phục vụ mang theo hành lý đi theo sau hai người.

Đông Lí Lê Hân chưa bao giờ cẩn thận đường đi như vậy, cảm giác ôm cục cứng ở trong ngực, giống như hẫng ôm là cái gì trân bảo hiếm thấy.

Thang máy đi tới tầng lầu chỗ ở hẫng ở, không nhanh không chậm tìm được cửa phòng khách sạn. Đông Lí Lê Hân một tay ôm đứa bé, một tay móc ra thẻ mở cửa phòng. Sau đó, hẫng dẫn đầu đi vào, Lan Sơ không chậm trễ chút nào cùng đi vào.

Đợi đến khi phục vụ đặt toàn bộ hành lý Lan Sơ vào phòng, cũng đóng kỹ cửa phòng, sau đó Đông Lí Lê Hân chủ động mở miệng. "Tôi sẽ không để cho cô tách khỏi Nini, cô có thể tiếp tục sống cùng Nini, tôi chỉ muốn thỉnh thoảng có thể nhìn thấy Nini là được." Mặc dù mấy câu nói đó là nói cho Lan Sơ nghe, nhưng tầm mắt Đông Lí Lê Hân vẫn giăng co ở trên người của đứa bé. Đáng yêu, thật sự là đáng yêu. Làm cho hẫng hoàn toàn không có chút hơi sức nào tiếp tục giữ vững vẻ mặt lạnh như băng của mình. Tất cả cảm giác, giống như cũng bị hòa tan thành nước. Để cho hẫng vô luận biểu lộ như thế nào, đều không thể lấy lại chút nào.

"Cám ơn." Lấy được bảo đảm của Đông Lí Lê Hân, Lan Sơ hoàn toàn yên tâm. Cô đoán không sai, Đông Lí Lê Hân xác thực sẽ không cưỡng bách cô tách khỏi con. Xem ra hơn nửa năm này, suy nghĩ của Đông Lí Lê Hân cũng chậm chậm xảy ra biến chuyển.

Đông Lí Lê Hân cuối cùng cũng hơi ngẩng đầu, nhìn Lan Sơ nói: "Chỉ là vì an toàn của cô và Nini, cô phải cùng tôi cùng nhau trở về." Điểm này là nhất định, không nói đến hẳn có thể bỏ công việc quá lâu hay không. Chỉ cần thành phố này có Mẫn Huyền tồn tại, bọn họ nhất định phải sớm một chút trở về. Nơi này, dù sao không phải địa phương bọn họ quen thuộc.

"Được." Lan Sơ không hề nghĩ ngợi, liền gật đầu đáp ứng. Cô sẽ rời đi, tất cả đều là bởi vì sợ Đông Lí Lê Hân sẽ cương quyết giành bảo bối Niếp Niếp của cô. Nếu hẳn sẽ không cùng cô đoạt lại cục cưng, thì đương nhiên là trở lại nhà của chính mình vẫn thoải mái nhất yên tâm nhất.

"Hồng cảnh quan, Bạch Nhã và Hoàng tiểu thư cũng tới." Đông Lí Lê Hân thuận miệng nói ra, vì không để cho cả sự tình xảy ra dao động ngoài ý muốn, Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh ngược lại vẫn cố nén không có xuất hiện. Hẳn không xác định được trong khách sạn có tai mắt của Mẫn Huyền hay không. Ngộ nhờ để Mẫn Huyền phát hiện ra điểm gì không đúng, vậy khi hẳn muốn dẫn Lan Sơ và đứa bé đi, nhất định sẽ không dễ dàng.

"Họ cũng tới?" Lan Sơ không thể tin được tròng lớn cặp mắt, ba tên kia như thế nào nhìn được không có lao ra đụng ngã cô và cục cưng đây? Điều này thật sự là quá thần kỳ. Họ thế nhưng lại nghe Đông Lí Lê Hân điều khiển.

Đông Lí Lê Hân thấy không phải Lan Sơ kinh ngạc, mà là cảm thấy trên mặt của cô tựa hồ có mấy phần mỗi mệ, liền đề nghị: "Cô trước tiên có thể nghỉ ngơi một chút, một lúc nữa chúng ta sẽ phải lên đường đến sân bay rồi."

"Vậy bọn họ cũng theo chúng ta cùng nhau trở về sao?" Lan Sơ không nhìn được hướng Đông Lí Lê Hân xác định, cô sợ Đông Lí Lê Hân còn có kế hoạch khác, để bọn Hồng Quyên không có phương tiện ngồi cùng máy bay với cô và Đông Lí Lê Hân. Mặc dù cô cảm thấy khả năng này không lớn.

"Ừ." Đông Lí Lê Hân gật đầu một cái, hắn nghiêm túc ôm đứa bé, đem toàn bộ lực chú ý đặt ở trên người của đứa bé.

"Đông Lí tiên sinh, cảm ơn anh." Lan Sơ không nhìn được một lần nữa hướng Đông Lí Lê Hân nói cảm ơn, cô thật không nghĩ tới, Đông Lí Lê Hân lại có lòng tốt như vậy. Hi vọng phần tốt bụng này của hắn có thể vẫn kéo dài nữa, không cần sau này trở về liền trở mặt rồi.

Trong mắt Đông Lí Lê Hân, cơ hồ chỉ còn lại cục cứng. Hắn vẫn động tác cứng nhắc ôm cục cứng, lại như thế nào cũng không bỏ cục cứng xuống được. Cục cứng thân thể thật mềm, mềm làm cho hắn không khỏi lo lắng, cục cứng có thể hay không sau một giây liền hòa tan. Da cục cứng vô cùng mềm mại, non nớt làm cho hắn không khỏi sợ, chất liệu vải quần áo của mình, có thể hay không không đủ nhẫn bóng, làm cho cục cứng cảm thấy không thoải mái.

Thấy cái bộ dáng này của Đông Lí Lê Hân, Lan Sơ vô cùng yên tâm ngồi xuống nghỉ ngơi. Đông Lí Lê Hân dù sao cũng là cha ruột của cục cứng, khiến một người mẹ rời khỏi con của mình, đích xác rất tàn nhẫn. Nhưng khiến một người cha rời khỏi con của mình, cũng tàn nhẫn giống như nhau.

Nếu Đông Lí Lê Hân không ép buộc cô rời khỏi cục cứng, vậy cô như thế nào lại không một lần nữa cướp đoạt lại cục cứng vốn cũng không nhiều thời gian chung đụng với hắn. Huống chi từ khi cục cứng chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên Đông Lí Lê Hân nhìn thấy cục cứng. Coi như hắn muốn ôm cục cứng trở lại thành phố của bọn họ, cô cũng sẽ không nói cái gì, càng sẽ không cảm thấy có cái gì.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Vô Cùng Đáng Tiếc

Lan Sơ vốn tưởng rằng Đông Lí Lê Hân sẽ luôn luôn ôm cục cưng, cho đến khi bọn hắn rời thành phố này về nhà. Nhưng chưa từng nghĩ, vừa lên máy bay, Đông Lí Lê Hân liền đem cục cưng nhẹ nhàng đưa về trong ngực Lan Sơ. Sau đó, cùng mẹ hắn đến khoang hạng nhất.

Đối với lần này, Lan Sơ cũng không có ý kiến gì. Lấy thân phận của Đông Lí Lê Hân, hắn đại khái là sợ sẽ bị người ngoài biết sự thật hắn đã có một cô con gái. Với hắn mà nói, có lẽ sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn. Nhưng cuộc sống của cô và cục cưng, thì nhất định sẽ bị làm long trời lở đất.

Hơn nửa năm chưa từng gặp mặt mặt, ba vị bạn tốt một đường vừa nói vừa cười về đến nhà, Lan Sơ cũng vui vẻ thoải mái.

Có bọn Hồng Quyên ở đây, mang hành lý, công việc dọn dẹp phòng cũng không tới phiên cô động thủ. Cô chỉ việc ôm cục cưng, tìm một góc thoải mái chờ là được.

Bởi vì Lan Sơ nguyên bản là không có kế hoạch muốn định cư ở bên ngoài thành phố, cô vốn chỉ ở ngoại thành tránh phong ba một hai năm, đợi đến khi Đông Lí Lê Hân kết hôn, hoặc là quên đi sự tồn tại của cô và cục cưng liền trở lại. Cho nên, cô không có hủy bỏ nhà trọ của cô. Nếu không, đột nhiên từ ngoại thành chạy trở về, cô liền chỗ ở cũng không có. Mặc dù cô có thể lựa chọn trở về nhà mẹ dạ xoa của mình, nhưng là tất cả hàng xóm đều rất quen thuộc. Cô chợt mang theo cục cưng trở về, không chừng sẽ bị những bà tám bàn tán thành cái dạng gì.

Cô không quan tâm những người nhàm chán nói chuyện linh tinh, vậy không có nghĩa là cô nên cho những người đó đề tài chế tạo bát quái lúc nhàn hạ. Huống chi, người như vậy phần lớn không có khẩu đức.

Vệ sinh quét dọn nhà trọ Lan Sơ cũng không có tốn quá nhiều thời gian. Thời điểm Lan Sơ không có ở đây, Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh một tháng lại đến hai ba lần, giúp đỡ dọn dẹp trong phòng để tránh bụi bặm. Cho nên khi nhà trọ Lan Sơ được sử dụng lần nữa thì mới có thể ở trong thời gian nhanh nhất đã quét dọn sạch sẽ.

"Ừ. Vẫn là nhà của mình thoải mái nhất." Lan Sơ ôm cục cưng, kiểm tra vệ sinh chung quanh. Mắt thấy đã xa cách hơn nửa năm, có chút xao xuyến. Cô không nhận được hơi có chút cảm khái. Có câu nói: "Ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó của mình". Lời nói này đúng là không sai. Bất luận bên ngoài ở có bao nhiêu thoải mái, thúy chung không bằng ở trong nhà của chính mình càng buông lỏng càng tự tại hơn.

"Đó là đương nhiên." Nghe được Lan Sơ cảm khái, Hồng Quyên vừa dùng khăn lông lau tay, vừa từ trong phòng vệ sinh đi ra. Cô trực tiếp đi tới trước mặt của Lan Sơ, hướng bảo bối mở vòng tay. "Đến đây, bảo bối Nini của mình, để mẹ nuôi ôm nha." Đây tuyệt đối là lần đầu tiên từ trước tới nay, Hồng Quyên xuất hiện biểu tình dịu dàng như vậy. Chỉ đồ thừa bảo bối thật sự là đáng yêu làm cho không người nào có thể chống đỡ, cô muốn không dịu dàng cũng không được.

Nào có thể đoán được, Lan Sơ lại ôm cục cưng tránh né, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Mình nói mẹ nuôi Hồng, cậu toàn thân bẩn thỉu, còn ôm cái gì? Cũng không sợ ô nhiễm đến con gái bảo bối của mình, muốn ôm trước tắm rửa sạch mới có thể ôm." Mới làm xong vệ sinh, trên người có thể có bao nhiêu sạch sẽ. Cục cưng còn nhỏ như vậy, cậu cũng không sợ cục cưng hít thở vật bẩn trên người cậu sao.

"Hiện tại tắm kiểu gì?" Hồng Quyên bất mãn, cô liều mạng giúp đỡ Lan Sơ sửa sang lại hành lý dọn dẹp phòng như vậy, kết quả ngay cả bảo bối cũng không chịu để cho cô ôm một cái. Người này cũng quá keo kiệt rồi, cô là mẹ nuôi của bảo bối nha.

"Tùy cậu thích tắm thì tắm." Lan Sơ vô cùng phách lối nhú mày, đem vấn đề chuyển dời đến vấn đề ăn cơm. "Mình đói bụng, các cậu tính toán ở nhà làm bữa tiệc lớn cho mình ăn, hay là mời mình đi ra ngoài ăn một bữa ăn siêu cấp lớn?" Giãng co một ngày, cô thật đúng là có chút đói rồi.

"Gây họa lớn như vậy, cậu lại vẫn không biết xấu hổ để cho bọn mình phục vụ cậu, hôm nay không cho phép ăn cơm." Bạch Nhã hung hăng oán Lan Sơ một cái, quyết định làm khó cô.

"Chuyện liên quan gì tới mình." Lan Sơ mất hứng nhú lông mày, cũng không phải là chính cô chủ động gây ra phiền phức, làm gì tính nợ ở trên đầu cô.

Hoàng Oanh ở bên cạnh chọc chọc bả vai Lan Sơ, vẻ mặt bất quái mà hỏi: "Thành thực trả lời, cậu là thế nào trêu chọc tới Hồng bang vậy? Cậu có phải hay không ăn no không có chuyện làm, lại chạy đi trộm mầm móng của hắn?" Cái vấn đề này, cô đã nín nhịn thật lâu. Từ sau khi cô biết thân phận của Mẫn Huyền, vẫn ghen cho tới bây giờ. Cô nhất định phải lập tức làm rõ ràng cái vấn đề này, nếu không buổi tối cô nhất định sẽ không ngủ được.

"Hồng bang cái gì? Người nào à?" Lan Sơ nghi hoặc nhìn Hoàng Oanh, lời nói không đầu không đuôi, là ai và ai a?

"Mẹ nó, cậu thế nhưng không biết Hồng bang là ai?" Bạch Nhã không chịu được trợn trắng cả mắt, trước kia sau khi Lan Sơ trộm hết mầm móng của Đông Lí Lê Hân, cũng hết sức quả quyết liền đem đối phương quên không còn một móng.

Lan Sơ thành thực lắc đầu. "Không biết." Đứng đầu Hồng bang liên quan gì tới cô?

"Chính là cái gì Mẫn, Mẫn cái gì ấy." Bạch Nhã nghĩ nhắc nhở một câu, nhưng cô cũng không có nhớ tên của đối phương.

"Cậu nói là Mẫn Huyền?" Lan Sơ bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là Hoàng Oanh nói Mẫn Huyền.

"Đúng đúng, chính là hắc." Hoàng Oanh vội vàng gạt đầu một cái, trong hai tròng mắt sáng lên ánh sáng bát quái, càng thêm rực rỡ.

Lan Sơ nhìn Hoàng Oanh, suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Hồng bang là cái gì?" Nghe qua Mẫn Huyền giống như giả mạo quả thật rất tốt. Nếu không, nhà của hắc cũng không thể sẽ hào hoa như vậy.

"Cái người này con heo a! Ba ngày không cho phép ăn cơm!" Bạch Nhã thiếu chút nữa không có giơ chân, Lan Sơ chẳng lẽ không phải người bị hại sao? Thế nào luôn là hỏi gì cũng không biết? Bị người ta giam lỏng, thế nhưng cũng không biết nguyên nhân. Huống chi còn là mang theo bảo bối cùng nhau bị giam lỏng .

"Làm gì á..., không biết thì có quan hệ gì, thật sự mình không biết chứ sao. Một mình mình mang theo cục cứng, đi những đâu để điều tra?" Lan Sơ cực kỳ uất ức, cô không có bất kỳ công cụ điều tra, muốn cô như thế nào đi thăm dò lai lịch Mẫn Huyền? Nếu là hắc không muốn chủ động nói cho cô biết, cô căn bản cũng không có khả năng cạy miệng của hắc.

"Đừng nói nhảm, nói mau, cậu là như thế nào câu được Mẫn Huyền đó?" Hoàng Oanh vội muốn chết, việc cấp bách là muốn làm rõ ràng Lan Sơ rốt cuộc là như thế nào đem Mẫn Huyền đó thu vào tay. Mà không phải Lan Sơ có biết thân phận thực sự của đối phương hay không.

"Cái gì gọi là câu đợc? Nói thật là khó nghe." Lan Sơ liếc Hoàng Oanh một cái, trả lời: "Bọn mình lúc nhỏ là hàng xóm sát vách."

"Hàng xóm?"

Đừng nói Hoàng Oanh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Bạch Nhã và Hồng Quyên cũng đều cảm thấy hết sức kinh ngạc. Họ ngàn tính vạn tính, cũng không có tính đến, bản thân Lan Sơ và Mẫn Huyền có thể chính là người quen.

"Ừ, trước kia khi nhà hẵn gặp chuyện không may, chúng mình vẫn là hàng xóm." Lan Sơ thở dài một cái, giọng nói thay đổi có một chút bất đắc dĩ.

"Cái người hàng xóm này thật là có bản lĩnh, thế nhưng trở thành người đứng đầu Hồng bang." Hoàng Oanh vỗ vỗ bả vai Lan Sơ, suy nghĩ một chút Lan Sơ đối với thí nghiệm khoa học gần như trầm mê giống như biến thái, tựa hồ cô có một hàng xóm rất giỏi, hình như cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Lan Sơ nói thật: "Hẳn khi còn bé rất đáng thương, vẫn bị cha mẹ hẵn ngược đãi. Sau đó, sau khi cha mẹ hẵn xảy ra ngoài ý muốn qua đời, hẳn liền bị người của cô nhi viện mang đi. Về phần hẳn tại sao phải biến thành cái gì đứng đầu Hồng bang, mình thật sự một chút cũng không biết." Cô nghĩ, Mẫn Huyền lúc nhỏ, sở dĩ lại thâm trầm như vậy, đại khái cũng là bởi vì hẳn sẽ có thành tựu của ngày hôm nay thôi.

Hoàng Oanh lại hỏi: "Chuyện cách đây nhiều năm như vậy, các cậu là thế nào nhận ra đối phương?" Không nghĩ tới Lan Sơ còn có chuyện xưa như vậy, cô nhất định phải quyết tâm hỏi đến cùng. Ngay cả một chi tiết cũng không thể bỏ qua.

"Hẳn trước kia đưa cho mình một khối ngọc Trường Mệnh Tỏa, ngày đó mình ôm cục cứng đến nhà hàng có vườn hoa ở không trung chơi, bị hẳn

thấy được, cứ như vậy nhận ra." Vì để tránh cho quá nhiều nghi vấn, Lan Sơ không có giải thích quá cặn kẽ. Quay đầu lại nhìn một chút những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, cô thật sự hy vọng chuyện gì cũng không xảy ra. Mặc dù cảm giác về đến nhà thật vô cùng tốt, nhưng cô vẫn là tình nguyện chưa từng gặp lại Mẫn Huyền. Để cho cô hiện tại vừa cảm giác thật xin lỗi Vuư Hải Lâm, lại cảm thấy giống như có chút thật xin lỗi Mẫn Huyền.

"Chính là thứ cậu đeo trước kia?" Hồng Quyên lập tức liên tưởng tới lần đầu tiên Lan Sơ bị tên cướp để mắt tới, lúc ấy cô vì khối ngọc Trường Mệnh Tỏa, còn hung hăng nói với cô ấy mấy câu.

"Ừ." Lan Sơ gật đầu một cái, nhưng mà bây giờ, Trường Mệnh Tỏa đó, cô vẫn không thể để cục cưng mang theo. Lần này nếu không phải là đi quá vội vàng, cô nhất định sẽ đem khối Trường Mệnh Tỏa kia trả lại cho Mẫn Huyền. Dù sao, đó không phải là của cô.

"Nhà hần khi đó cũng rất có tiền sao? Trường Mệnh Tỏa đó có trị giá không ít tiền." Bạch Nhã rốt cuộc cũng chen vào một câu, nghe tới nghe lui, còn thật sự có chút ý tứ.

Lan Sơ thoáng nhớ lại. "Hình như là bảo vật gia truyền nhà hần, bà nội cho hần." Nguyên nhân lúc ấy cô không muốn nhận, hình như cũng là bởi vì Mẫn Huyền nói cho cô biết, khối Trường Mệnh Tỏa kia là vật gia truyền nhà hần. Mặc dù khi đó bọn họ cũng còn rất nhỏ, nhưng cô đại khái có thể cảm thấy, tầm quan trọng của khối Trường Mệnh Tỏa kia. Còn nữa, cô vẫn luôn cảm thấy Mẫn Huyền rất đáng thương, cô không thể nhận đồ vật của hần. Chỉ là sau đó, cô hình như vẫn là bị Mẫn Huyền lừa gạt nhận.

Hoàng oanh vẻ mặt hòa hoãn hướng Lan Sơ cười cười, nói: "Hần đối với cậu thật sự hào phóng."

Lan Sơ điều chỉnh sắc mặt, nói: "Mình cảm thấy hấn làm như vậy là vì bảo vệ vật gia truyền nhà hấn. Ba hấn nghiện đánh bạc, nếu như bị ba hấn thấy được, nhất định sẽ cầm đi đánh bạc đi. Cho mình, ngược lại còn có thể bảo đảm." Trước kia, cô cũng không có cân nhắc qua phương diện này. Bây giờ suy nghĩ một chút, lúc ấy xuất phát điểm của Mẫn Huyền chắc là cái bộ dáng này.

"A! Chuyện xưa thật là đẹp a." Hoàng Oanh không khỏi cảm khái, chuyện xưa của Lan Sơ và Mẫn Huyền, thật sự là quá đẹp.

Lan Sơ không nhìn được trợn trắng cả mắt, Hồng Quyên và Bạch Nhã vô cùng ăn ý đồng thời trợn trắng mắt với Hoàng Oanh. Họ ai cũng không nhìn ra những hồi ức này của Lan Sơ rất cuộc đẹp ở chỗ nào.

Hoàng Oanh tuyệt không để ý mình bị trợn mắt mấy cái, cô dùng cùi chó huých huých hông của Lan Sơ, nhú mày hỏi: "Mình nói Lan Sơ, cậu đối với hấn thật sự một chút cũng không động tâm sao? Nói thế nào cậu cũng là thanh mai trúc mã."

"Động lòng? Tại sao phải động lòng? Mình chỉ yêu bảo bối Niếp Niếp của mình." Lan Sơ tiếp tục hướng Hoàng Oanh trợn trắng mắt, nếu cô đối với đàn ông cảm thấy hứng thú, cô cũng sẽ không hao tổn nhiều tinh lực như vậy, chạy tới chỗ Đông Lí Lê Hân mượn giống sinh con rồi. Cô ngay cả Đông Lí Lê Hân đều không cảm thấy hứng thú, huống chi là Mẫn Huyền không chung thủy.

"Cái đó Mẫn Huyền cũng quá đần, nếu đổi lại là mình, nhất định mình sẽ trước tiên đem tất cả công cụ Lan Sơ có thể liên lạc với bên ngoài tiêu hủy hết. Nếu không phải là Lan Sơ còn có thể cà thẻ tín dụng của mình để tiêu phí, như thế nào có thể sẽ dẫn dụ được Đông Lí Lê Hân. Nếu cho Mẫn Huyền đầy đủ thời gian, nói không chừng ngày nào đó Lan Sơ đã cùng người khác ở lâu sinh tình rồi. Cái đó Mẫn Huyền dáng dấp cũng rất đẹp trai, cùng Đông Lí Lê Hân mỗi người mỗi vẻ. Thật sự là đáng tiếc. Mẫn

Huyền thật đáng thương." Hoàng Oanh nói xong, đột nhiên lại nổi lên đồng tình với Mẫn Huyền. Mặc dù Đông Lí Lê Hân mới là cha ruột của bảo bối, nhưng là nhìn thế nào, giống như Lan Sơ vẫn nên ở chung một chỗ với Mẫn Huyền hơn. Mẫn Huyền đối với Lan Sơ tình cảm sâu như vậy, hai người vừa là thanh mai trúc mã. Cuối cùng lại không thể dắt tay, thật sự là đáng tiếc.

"Cậu rốt cuộc có để mình ăn cơm hay không? Mình sắp chết đói rồi!" Lan Sơ trực tiếp đổi chủ đề, còn dài dòng như vậy, cô thật sẽ đói đến mức ngực dán vào lưng. Còn nữa, chủ đề Mẫn Huyền đã kéo dài lâu rồi, cô không muốn tiếp tục. Đối với chuyện của Mẫn Huyền, trong lòng cô cũng không có để chịu.

"Chúng ta đi ra ngoài ăn đi, nấu cơm khẳng định không còn kịp rồi." Hồng Quyên phụ họa một câu, cô cũng không muốn nghe Hoàng Oanh nói nhảm nữa.

"Mình muốn ăn lẩu cùng thịt nướng." Lan Sơ lúc này quyết định, hôm nay cô muốn thả cái bụng, cuồng ăn thịt.

Hoàng Oanh rất không thức thời chen giữa Lan Sơ và Hồng Quyên, tiếp tục dài dòng. "Này này, các cậu chớ đổi chủ đề, chẳng lẽ các cậu không cảm thấy rất đáng tiếc sao? Mẫn huyền đối với Lan Sơ si tình như vậy, hôm nay Lan Sơ bỏ lỡ đàn ông tốt như vậy, về sau đi đâu sẽ gặp được một người đàn ông tốt hơn? Các cậu chẳng lẽ muốn Lan Sơ cả đời là người phụ nữ độc thân sao?" Coi như không kết hôn, cũng nên nói một chút chuyện yêu đương đi. Đàn ông tốt cũng không phải là lúc nào cũng cũng có thể gặp được, không biết quý trọng, tương lai Lan Sơ nhất định sẽ hối hận. Đợi sau khi bảo bối trưởng thành, chính là thời điểm cậu ấy cô độc.

"Cậu trước giải quyết vấn đề đại sự của mình rồi lại nói." Lan Sơ nhú lông mày, trả lời: "Còn nữa... Mẫn Huyền cũng không phải đàn ông tốt. Hẳn mặc dù còn chưa có kết hôn, nhưng là hẳn đã có một đồng lớn tình

nhân rồi. Cậu có phải cảm thấy đáng tiếc, vậy cậu tự mình đi đi, mình ghét nhất đàn ông như vậy." Đây coi là đàn ông tốt gì? Trên người bạn như vậy, ai nguyện ý thì người đó đi, dù sao cô sẽ không cần. Cho dù là trước hôn nhân muốn chơi chơi một lần, cũng không phải sẽ có quan hệ hòa hợp với mấy người phụ người như vậy. Lúc ấy cô chọn mầm móng của Đông Lí Lê Hân, chính là bởi vì cảm thấy sự sạch sẽ của hắn, gen có thể tương đối hoàn mỹ. Nếu không, cô tìm ai để mượn?

Hoàng Oanh không phục nhìn chăm chăm Lan Sơ. "Đại sự cuộc đời của mình cũng đã sớm giải quyết."

"Mình đói bụng, chúng ta đi ăn đi." Lan Sơ lập tức liên tưởng đến Nam Vinh Dịch Khiêm xui xẻo đó không biết đã bị Hoàng Oanh YY bao nhiêu lần, xoay người liền đi hướng ra bên ngoài.

"Mình còn chưa nói xong!" Hoàng Oanh lập tức đuổi theo.

"Câm miệng." Hồng Quyên không nhin được vỗ Hoàng Oanh một cái, nói không ngừng, nghe rất phiền.

Bạch Nhã đi cuối cùng, tỉ mỉ khóa kỹ cửa nhà trọ Lan Sơ. Đến đây, bốn người cuối cùng thuận lợi ra cửa đi ăn cơm.

Nhìn lại hình ảnh không có một bóng người, ngồi ở trước màn hình hiển thị, Đông Lí Lê Hân cũng đứng dậy rời khỏi thư phòng. Nhưng chân mày hắn lại bất giác khẽ khép chặt cùng nhau. Thấy Lan Sơ và đứa bé đều bình an, hắn rất yên tâm. Chỉ là hắn không nghĩ tới, Lan Sơ sẽ cùng bọn Hồng Quyên nói đến chuyện của Mặc Huyền. Càng không có nghĩ tới, Mặc Huyền và Lan Sơ chính là thanh mai trúc mã. Sự thật này, làm cho hắn trong lòng không khỏi có một chút không thoải mái. Hình như là có chút bận lo lắng cho đứa bé, lại hình như là hắn quá mức lo lắng cho đứa bé rồi.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Nguy Cơ Đồng Thời

Mặc dù ông nội Đông Lí phản đối không chỉ một lần, nhưng bà nội Đông Lí vẫn là căn cứ từ tâm nguyện của mình, vẫn như cũ thường kêu hai người con gái Lam gia đến Đông Lí thị chơi. Thậm chí so với trước kia còn thường xuyên hơn.

Vì thế, ông nội Đông Lí và bà nội Đông Lí xảy ra không ít mâu thuẫn. Nhưng bà nội Đông Lí chính là muốn làm theo ý mình, không chịu thỏa hiệp với ông nội Đông Lí chút nào. Phải làm người ác, tự ông làm đi. Bà sẽ không vì suy nghĩ ích kỷ của ông, làm khó hai chị em khiến người khác yêu thích như vậy.

Đầu mùa hè, khí hậu dễ chịu. Trong hậu hoa viên của chủ trạch Đông Lí thị, tất cả thực vật đều xanh um tươi tốt, vô cùng tốt.

Đá cẩm thạch xây dựng mà thành, trong lương đình phong cách cung đình Châu Âu cổ kính. Một bà già và hai thiếu nữ, ba người phụ nữ, đang vui vẻ phẩm trà, đánh cờ. Hai năm gần đây, bà nội Đông Lí si mê chơi cờ. Bất luận cờ gì, cũng hết sức mê muội. Thời điểm mỗi một lần Lam Mộng Kỳ cùng Lam Hạ Nhụy tới cửa thăm hỏi, cũng nhất định sẽ bồi bà nội Đông Lí chơi cờ thật lâu.

Ba người ngồi ở trong đình, một mặt mũi hòa ái hiền lành, hai trẻ tuổi ngọt ngào diễm lệ. Đứng ở ngoài hoa viên xa xa nhìn vào, ba người như vậy ngược lại tạo nên một hình ảnh duy mỹ có chút ấm áp.

Lam Mộng Kỳ và Lam Hạ Nhụy vẫn ngây ngô ở đến thời gian qua bữa trưa. Hai người cùng với bà nội Đông Lí cùng nhau ăn cơm trưa, đợi đến

khi bà nội Đông Lí chuẩn bị đi ngủ trưa thì mới cáo từ rời đi.

Đỗ dành bà nội Đông Lí vô cùng vui vẻ, điều này làm cho Lam Mộng Kỳ và Lam Hạ Nhụy cao hứng cực kỳ. Trên đường về nhà, cảm xúc của hai người tương đối tốt.

Nửa đường, Lam Mộng Kỳ chợt nhận được điện thoại của trợ lý mình. Vốn định cùng Lam Hạ Nhụy cùng nhau về nhà, cô quyết định tự mình đi một chuyến đến phòng làm việc của trợ lý. Cô đem tài xế cùng xe để lại cho Lam Hạ Nhụy, mình lại gọi xe rời đi.

Nửa tiếng sau, Lam Mộng Kỳ thuận lợi đi tới phòng làm việc của trợ lý. Một khu dân cư tư nhân, một gian phòng làm việc cá nhân vô cùng bí ẩn.

"Rốt cuộc chuyện gì, gấp như vậy để tôi tự mình tới đây?" Vừa vào cửa, Lam Mộng Kỳ liền gọn gàng dứt khoát hỏi thăm. Mặc dù hôm nay tâm tình cô rất tốt, cũng không đại biểu cô nguyện ý đi một chuyến tay không.

Trợ lý đóng kín cửa, dứt khoát trả lời: "Người phụ nữ kia trở lại."

Lam Mộng Kỳ trong lúc nhất thời không có phản ứng được, kỳ quái hỏi: "Người phụ nữ nào?"

"Chính là người phụ nữ họ Lan." Trợ lý nhìn Lam Mộng Kỳ một cái, cô thật sự cho rằng sau khi người phụ nữ kia đi, tất cả vấn đề liền được giải quyết rồi. Chỉ cần bản thân vấn đề vẫn tồn tại, vậy sớm muộn có một ngày sẽ bộc phát ra lần nữa.

Quả nhiên, Lam Mộng Kỳ cả kinh, vội vàng hỏi: "Trở về lúc nào?" Không phải cũng đã đi hơn nửa năm rồi sao? Làm sao sẽ đột nhiên nói trở về thì trở về rồi hả ?

"Mấy ngày trước." Trợ lý nói xong, từ trên bàn làm việc cầm lấy mấy tấm hình, đưa tới trước mặt của Lam Mộng Kỳ.

Lam Mộng Kỳ một phen nhận lấy mấy tấm hình, nhanh chóng nhìn qua một lần. Hai lông mày xinh đẹp nhất thời liền gắt gao nhăn lại với nhau. "Cô ta trở lại làm cái gì? Cô ta không phải đã rời đi rồi sao?" Lam Mộng Kỳ tức giận đem tấm hình ném trên mặt đất, cùng sử dụng gót giày cao gót hung hăng hướng tấm hình dẫm mấy cái.

"Hơn nữa, cô ta không phải một mình trở về, cô ta còn dẫn theo một đứa bé thật đáng yêu, là một bé gái. Nhìn số tuổi đứa bé, hẳn là con của Đông Lí tiên sinh." Trợ lý không có ngăn cản hành động của Lam Mộng Kỳ, tiếp tục bổ sung lời nói mà hẳn vẫn chưa nói hết. Hiện tại chuyện này cũng đã xử lý không tốt, trước khi đứa bé chưa ra đời cũng đã không giải quyết được. Huống chi đứa con đã được sinh ra rồi?

"Cô ta không phải chỉ cần đứa bé sao? Cô ta bây giờ trở về liền không sợ Đông Lí sẽ đem đứa bé mang đi sao?" Lam Mộng Kỳ bàn chân dẫm càng thêm dùng sức, mỗi một cái, cũng chính xác vô cùng thẳng tắp dẫm ở bên trong tấm hình trên mặt người kia. Giống như là muốn dùng cái này để nghiền rủa đối phương.

"Tôi hoài nghi rất có thể chính là Đông Lí tiên sinh tự mình đi đón họ trở về." Trợ lý vốn không muốn lăm mồm, nhưng suy nghĩ một chút, hẳn vẫn là không nhịn được nói ra. Hẳn vẫn luôn có chút cảm thấy kỳ quái, Đông Lí Lê Hân và mẹ hẳn nói muốn đi du lịch, liền vội vội vàng vàng trực tiếp xuất phát đi du lịch? Nơi bọn họ đi du lịch, cũng không phải là địa điểm du lịch gì, mà là một thành phố lớn hết sức bình thường. Chẳng lẽ nói Đông Lí Lê Hân và mẹ hẳn chỉ là muốn đi ra ngoài cảm thụ một chút những phong tục tập quán của thành phố khác sao? Này giống như rất không có khả năng rồi.

"Tại sao nói như vậy?" Lam Mộng Kỳ cuối cùng vẫn dừng lại chân, vẻ mặt thành thật chờ trợ lý giải thích.

Trợ lý mấp máy môi, đem một chút tin tức hẩn không nghĩ nói cho Lam Mộng Kỳ, thổ lộ ra, "Ngày cô ta trở về, chính là ngày Đông Lí tiên sinh và mẹ hẩn đi du lịch trở về, hơn nữa bọn họ hình như là ngồi cùng chuyến bay. Địa điểm lên đường cũng là cùng thành phố." Biết một cái tin như vậy, trong lòng Lam Mộng Kỳ nhất định sẽ không dễ chịu. Nói không chừng còn nhất thời xúc động, làm ra một chút chuyện thiếu suy tính. Nhưng nếu như không nói, trong lòng Lam Mộng Kỳ có lẽ lại thêm một chút phòng bị. Cân nhắc xong, hẩn vẫn là nên nói ra.

"Anh xác định?" Thái độ Lam Mộng Kỳ càng thêm âm trầm, cô rõ ràng vẫn luôn theo dõi rất chặt. Người phụ nữ kia rốt cuộc là dùng biện pháp gì để hấp dẫn lực chú ý của Đông Lí Lê Hân?

"Xác định." Người trợ lý khẳng định gật đầu một cái. "Cho nên, tôi mới có thể gấp gấp như vậy đi tìm cô." Loại chuyện như vậy, ở Lam gia nhất định là không có tiện nói chuyện với nhau .

Lam Mộng Kỳ nắm chặt hai quả đấm, tức giận một câu cũng nói không nên lời rồi. Lúc trước cùng bà nội Đông Lí chơi rất vui vẻ, tâm tình tốt cũng triệt để trở thành hư không. Cô có thể dỗ bà nội Đông Lí cao hứng thì thế nào? Đến bây giờ, Đông Lí Lê Hân ngay cả con mắt cũng không có nhìn qua cô một cái. Nếu như Đông Lí Lê Hân không chịu nghe lời nói của bà nội, vậy tất cả cố gắng của cô thì có ích lợi gì?

Thấy thế, người trợ lý không khỏi hỏi: "Muốn áp dụng hành động gì sao?" Bất luận Lam Mộng Kỳ muốn làm cái gì, đều là làm cho sớm để dàng giải quyết sạch sẽ hơn.

"Trước theo dõi một chút lại nói, nếu cô ta thức thời không đi trêu chọc Đông Lí, vậy coi như xong. Nếu không, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cô ta." Lam Mộng Kỳ hít một hơi thật sâu, quyết định trước không cần bứt dây động rừng, nhưng ánh mắt của cô lại ngoan lệ tới cực điểm. Trước kia mấy kế hoạch cũng không có thành công, nói vậy trong lòng đối phương cũng

sớm đã có phòng bị rồi. Tùy tiện hành động, chưa chắc là có thể chiếm được tiện nghi gì. Hoặc là bất động, một khi đã động thủ nhất định phải thành công. Đối phương lại không phải người ngu, làm sao có thể liên tục để cho cô có cơ hội xuống tay?

"Được, tôi hiểu rồi." Trợ lý thở phào nhẹ nhõm, xem ra Lam Mộng Kỳ cũng còn phân rõ nặng nhẹ. Hắn chỉ sợ cô ả sẽ kích động.

Tựa hồ là sự ăn ý tương thông giữa hai chị em, trong thời gian Lam Mộng Kỳ đang cùng trợ lý của cô nói chuyện với nhau, Lam Hạ Nhụy đã về đến nhà chỉ trễ hơn một chút cũng nhận được tin tức giống như vậy. Chỉ là người cung cấp cho cô những tin tức này chính là trợ lý riêng của cô.

Đến đây, tâm tình của hai chị em tất cả đều bị phá hư hầu như không còn rồi.

Nhưng còn có một người, đang ở thành phố khác, Mẫn Huyền ở nơi này trong một ngày, hẳn vốn chỉ là tâm tình bi thương, cũng bị lây nhiễm sắc thái tức giận.

Vừa bắt đầu, hắn cũng không có suy tính quá nhiều. Chỉ là hỏi qua Đông Lí Lê Hân và Lan Sơ, liên tin tất cả lời của bọn họ đều là lời nói thật. Chưa bao giờ có chút hoài nghi nào, hai người kia có phải hay không đều ở đây nói láo.

Cho đến sau khi Đông Lí Lê Hân và Lan Sơ vội vội vàng vàng rời đi, hắn mới chợt nhớ tới. Hắn tựa hồ chưa từng nghe nói qua tập đoàn Đông Lí có tin vui gì. Mặc dù giữa tập đoàn Hồng Vận cùng tập đoàn Đông Lí không có bất kỳ liên lạc, nhưng loại chuyện như vậy, hắn không đến nỗi sẽ không thu được bất kỳ tin tức nào.

Vì vậy, lúc này hắn để cho người khác đi điều tra Đông Lí Lê Hân và Lan Sơ một chút. Kết quả, hắn vạn lần không ngờ, Đông Lí Lê Hân và Lan Sơ đều chưa kết hôn. Hơn nữa, ở giữa hai người cơ hồ không có liên hệ gì.

Mất đi rất bi thương cùng thống khổ, nháy mắt đối mặt lửa gạt cùng phản bội, thoáng chốc liền biến thành một cỗ lửa giận hủy thiên diệt địa.

Mẫn Huyền gắt gao nhìn chăm chăm tấm hình Lan Sơ trong tay, lần đầu tiên hẳn cảm thấy hận Lan Sơ. Cô có thể không chấp nhận hẳn, cô có thể không thương hẳn, nhưng là tại sao cô có thể chà đạp tim của hẳn như vậy?

Đang lúc Mẫn Huyền đầy ngập lửa giận không chỗ phát tiết thì ngoài thư phòng đột nhiên vang lên một tràng tiếng gõ cửa. Ngay sau đó, một người bảo vệ trẻ tuổi, đẩy cửa đi vào thư phòng. Nhỏ giọng mà nói ra: "Mẫn tiên sinh, Vưu tiểu thư tới."

"Bảo cô ấy xéo đi!" Mẫn Huyền trực tiếp liền rống trả lại. Bây giờ, ai hẳn cũng không muốn gặp. Hẳn hận không thể đem Lan Sơ từ tấm hình kéo ra ngoài, lớn tiếng chửi vắn cô, tại sao muốn lừa gạt hẳn như vậy, tại sao muốn đùa bỡn lòng tin của hẳn đối với cô như vậy!

"Huyền ca, em có lời muốn nói với anh." Nghe thấy Mẫn Huyền rống giận, Vưu Hải Lâm đã đợi ở ngoài cửa liền trực tiếp đi đi vào.

Mẫn Huyền hỏi: "Em muốn nói gì?" Hẳn ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Vưu Hải Lâm một cái.

Thấy thế, người bảo vệ trẻ tuổi đó, cùng một người đàn ông khác đang ngồi trong thư phòng, cùng nhau yên lặng lui ra ngoài.

Vưu Hải Lâm đi tới bên cạnh Mẫn Huyền, nhìn những tấm hình rải rác đầy bàn, trả lời: "Chuyện chị Lan và Đông Lí tiên sinh em đã biết."

"Sau đó?" Mẫn Huyền ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Vưu Hải Lâm một cái. Nếu không phải là Vưu Hải Lâm ban đầu nhiều chuyện đi gặp Lan Sơ, chuyện này cũng sẽ không phát triển trở thành cái bộ dạng ngày hôm nay. Nếu như không phải là nghe lời Lan Sơ, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Vưu Hải Lâm.

"Chuyện này cứ như thế trôi qua đi, chị Lan làm như vậy, chỉ là từ bản năng làm mẹ, muốn bảo vệ con gái của chị ấy." Vu Hài Lâm thở dài một cái, Lan Sơ đã thành một người mẹ, nhất định là trong lòng chị ấy đối với tất cả mọi người lúc nào cũng duy trì đề phòng rất cao. Mẫn Huyền không để ý nguyện vọng của chị ấy, mạnh mẽ mang chị ấy tới nhà anh. Đương nhiên là chị ấy có thể nghĩ hết tất cả biện pháp rời đi. Mà điểm này, Mẫn Huyền không thể trách cứ Lan Sơ.

Mẫn Huyền xì mũi coi thường. "Đây cùng đứa bé có quan hệ gì?" Hần là thật tâm thương yêu đứa bé, thậm chí đã đem đứa bé trở thành con gái ruột thịt của mình, Lan Sơ cần bảo vệ đứa bé ở điểm nào?

"Có thể là chị ấy sợ anh sẽ dùng đứa bé để uy hiếp chị ấy." Vu Hài Lâm nói lời thật lòng. Mẫn Huyền không có làm như vậy, chẳng qua là trước mắt không có làm như vậy mà thôi. Ai cũng không thể bảo đảm sau này anh sẽ không làm như vậy. Nếu Lan Sơ vẫn không chịu tiếp nhận Mẫn Huyền, hẳn thật sự có thể kiên nhẫn đợi, mà không làm ra hành động ép buộc gì sao?

Mẫn Huyền lạnh lùng cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Cho nên, bất luận cô đối với anh làm cái gì cũng không có lỗi sao? Hay là, đây vẫn luôn là kết quả em mong đợi, khiến anh ở bên cạnh em?"

Vu Hài Lâm trong lòng đau xót, cố nén tổn thương Mẫn Huyền dùng lời nói gây ra cho cô, kiên nhẫn tiếp tục khuyên: "Huyền ca, anh tỉnh táo suy nghĩ một chút, anh đem chị Lan nhốt ở nơi này, là vì cái gì? Đứng ở góc độ của chị Lan nhìn, không phải là chứng cứ anh bức ép chị ấy tốt nhất sao? Nếu không, tại sao anh muốn giam giữ chị ấy?"

"Anh nếu như không có cho cô ấy tự do hành động, cô ấy như thế nào có thể sẽ có cơ hội dẫn người của tập đoàn Đông Lí tìm tới?" Mẫn Huyền từ chối cho ý kiến, sớm biết như thế, không bằng hẳn thật sự cưỡng ép Lan Sơ cho rời.

Vưu Hải Lâm lắc đầu một cái, hỏi ngược lại. "Nhưng là không cho phép chị Lan rời khỏi anh, không phải sao?"

Mẫn Huyền giải thích: "Anh chỉ là muốn cô ấy cho anh một chút thời gian!" Từ khi vừa mới bắt đầu, hẳn chỉ có một yêu cầu đơn giản như vậy.

"Cho nên anh có thể giam lỏng chị Lan sao?" Vưu Hải Lâm từng chữ từng câu, mỗi một câu cũng đâm trúng nơi yếu đuối nhất của Mẫn Huyền.

Mẫn Huyền ánh mắt lạnh lùng nhìn Vưu Hải Lâm, nếu như cô còn tiếp tục nói nhảm, hẳn không bảo đảm mình có thể hiện tại liên đới với cô làm ra chuyện gì quá phận hay không. "Nhìn em đã đi theo anh mười năm tình cảm, anh không trách em, hiện tại, lập tức cúp đi!"

"Huyền ca, chị Lan cũng đã đi về, anh bây giờ so đo, thì có ý nghĩa gì? Anh vẫn không đi quấy rầy chị ấy, không phải là vì bảo vệ chị ấy sao? Chẳng lẽ anh không muốn tiếp tục bảo vệ chị ấy sao?" Vưu Hải Lâm biết Mẫn Huyền đã rất tức giận rồi, nhưng cô vẫn là nhắm mắt nói xong lời nói trong lòng. Chuyện đã qua chính là đã qua, cũng đã đến hôm nay, tại sao còn nhất định đem chuyện đã qua lật lại lần nữa làm khó lẫn nhau?

"Cúp ——!" Mẫn Huyền nhất thời liền gào to.

Vưu Hải Lâm bất đắc dĩ, chỉ có thể xoay người rời đi. Cô cũng chỉ có thể vì Lan Sơ làm được đến đây, về phần Mẫn Huyền có bị cô thuyết phục hay không cô không có một chút xíu lòng tin. Chỉ mong Lan Sơ có thể thành công tránh được Mẫn Huyền một kiếp này.

Mẫn Huyền bưng bưng oán hận hung hăng ném những tấm hình trong tay xuống mặt bàn, đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất. Nhìn vườn hoa rõ ràng vắng lạnh rất nhiều, ánh mắt của hẳn không nhìn được lại âm đạm mấy phần. Hẳn cơ hồ cũng đã có thói quen trong nhà này có sự tồn tại của Lan Sơ và đứa bé. Không có Lan Sơ và đứa bé, nơi này làm sao có thể coi

là nhà? Chẳng qua chỉ là một phòng ốc tương đối lớn mà thôi. Hãn thật là muốn có một mái nhà, một ngôi nhà chân chính, vui vẻ.

Không biết đã trải qua bao lâu, Mẫn Huyền đi từ từ trở lại trước bàn đọc sách. Lần nữa cầm lên tấm hình của Lan Sơ, nhìn thật lâu, một chút cũng không dời được tầm mắt. Nếu Lan Sơ và Đông Lí Lê Hân thật sự là vợ chồng, hay là cô và người khác là vợ chồng, hãn cũng có thể tìm được một lý do đi bắt buộc mình không cần lại đi quấy rầy Lan Sơ. Nhưng là bây giờ, hãn cũng không tìm được bất kỳ lý do để cho mình không nên đi làm như vậy nữa. Huống chi, hãn cũng sớm đã buông tay không được rồi. Cho dù trong đầu hãn còn có một tia lý trí hơi yếu ngăn cản để cho mình không cần đi làm như vậy, hãn cũng đã khống chế không được chính mình.

Hãn muốn đi tìm Lan Sơ, hãn muốn mang cô về bên người mình. Hãn muốn cùng Lan Sơ còn có đứa nhỏ xây dựng một mái nhà, một mái nhà chỉ thuộc về ba người bọn họ. Chỉ cần Lan Sơ có thể tiếp nhận hãn, hãn nguyện ý buông tha tất cả. Không có Lan Sơ, tất cả hãn có thì coi là cái gì? Từ trước đến bây giờ, hãn chân chính muốn chỉ có Lan Sơ.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Ba Hân Hân

“Tôi muốn gặp mặt Nini, có thể không?”

Nhìn trong điện thoại di động chợt thêm một cái tin nhắn, Lan Sơ không nhìn được hiểu kỳ chớp mắt mấy cái. Giọng điệu này, thái độ này thật sự là Đông Lí Lê Hân tên kia không? Nghiêng đầu liếc cục cứng trong giường nhỏ đang vẫn chơi hết sức sung sướng một cái, Lan Sơ dứt khoát gật đầu một cái. Nhanh chóng gửi cho Đông Lí Lê Hân một cái tin nhắn trả lời. ‘Để Ông tiên sinh tới đón tôi đi.’

Đông Lí Lê Hân không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hẳn còn tưởng rằng Lan Sơ sẽ cự tuyệt. Hắn vội vã gọi điện thoại cho Ông Tĩnh Phong, đem Ông Tĩnh Phong còn đang ngủ dựng dậy. Yêu cầu hắn dùng tốc độ nhanh nhất đem con và Lan Sơ đón đến nhà hắn .

Đã một tuần lễ rồi, hẳn mỗi ngày đều cố nén không muốn quấy rầy Lan Sơ và bảo bối quá nhiều. Nhưng là, càng thông qua máy theo dõi nhìn càng nhiều, hẳn lại càng không cách nào kiềm chế đáy lòng thương nhớ đối với bảo bối. Trong quang thời gian làm việc, bởi vì có quá nhiều công việc cần hắn xử lý. Hắn ngược lại có thể phân tâm. Vậy mà đến Chủ nhật, hẳn liền vô kế khả thi. Mới có thể lấy phương thức gửi tin nhắn, hỏi ý Lan Sơ. Cũng may, cô đáp ứng rất sáng khoái.

Đáng thương Ông Tĩnh Phong bị Đông Lí Lê Hân nô dịch cực kỳ tàn ác, thật vất vả có một có thể nghỉ ngơi vào chủ nhật. Nhưng vẫn là bị Đông Lí Lê Hân sáng sớm quấy rầy giấc ngủ. Hắn cũng chỉ có thể bắt đắ dĩ trước tiên tạm thời làm xong công việc, sau đó sẽ về nhà ngủ bù.

Một lòng nghĩ muốn sớm đi về nhà, Ưông Tĩnh Phong tùy ý mặc vào bộ quần áo thoải mái, rồi xuất phát đến nhà Lan Sơ. Cơ hồ là chạy vội đem Lan Sơ và đứa bé thuận lợi đưa đến nhà Đông Lí Lê Hân, sau đó hân lập tức liền chạy đi.

Biết bảo bối sắp đến, Đông Lí Lê Hân lần đầu có một loại tâm tình vội vàng. Hắn thậm chí không có cách nào ở trong đại sảnh chờ, mà lựa chọn ở trong hoa viên vừa tản bộ, vừa chờ đợi. Như vậy, hắn có thể trước tiên liền gặp được bảo bối Ni Hình của hắn rồi.

Xe Ưông Tĩnh Phong mới vừa lái vào cửa lớn nhà Đông Lí Lê Hân, Đông Lí Lê Hân đã đợi ở trong hoa viên lập tức nghênh đón. Mở cửa xe, đem bảo bối từ trong xe ôm ra. Đông Lí Lê Hân hoàn toàn không có ý định đi để ý tới Ưông Tĩnh Phong như một làn khói chạy mất. Hắn thậm chí trọng ôm bảo bối, thân thể khẩn trương lại bắt đầu thay đổi cương cứng. Lần trước thời điểm ôm bảo bối, bảo bối đã ngủ say. Thế nhưng lần này bảo bối đã tỉnh. Đông Lí Lê Hân tự nhiên cảm thấy một hồi không biết làm sao.

"Anh thả lỏng một chút, không cần khẩn trương như vậy. Thân thể quá cứng nhắc, ôm Nini sẽ không thoải mái." Nhìn phản ứng của Đông Lí Lê Hân tựa như người máy, Lan Sơ cảm thấy buồn cười. Người này làm sao lại cứng nhắc thành cái bộ dáng này? Hắn còn sợ làm rơi bảo bối hay sao?

"Thả lỏng như thế nào?" Đông Lí Lê Hân quay đầu lại nhìn về phía Lan Sơ, trong ánh mắt hơi có chút ý vị nhờ giúp đỡ. Hắn không dám buông lỏng, hắn sợ mình có thể sẽ không cẩn thận thương tổn đến bảo bối mềm yếu như thế.

"Giống như anh bình thường là được rồi." Lan Sơ đi lên trước, trêu chọc bảo bối bị Đông Lí Lê Hân ôm. Bảo bối lập tức liền cười chỉ thấy lợi không thấy mắt.

"Bình thường như vậy." Đông Lí Lê Hân âm thầm suy nghĩ, trầm ngâm bắt đầu nghĩ biện pháp khôi phục lại trạng thái bình thường của mình.

Thấy thế, Lan Sơ rất không nể tình trực tiếp dội cho Đông Lí Lê Hân một thùng nước lạnh. "Đừng lại lạnh như băng, Nini nhất định sẽ không thích anh." Người này chẳng lẽ là núi băng đầu thai sao? Hãn cũng không thể một ngày 24h, thời thời khắc khắc, từng giây từng phút đều lạnh như băng như vậy.

Nghe vậy, thân thể Đông Lí Lê Hân thay đổi càng thêm cứng ngắt. Rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể giống như bình thường đây?

Bảo bối tự nhiên nghe không hiểu Lan Sơ và Đông Lí Lê Hân nói gì, nhưng nó tựa hồ thật tò mò về Đông Lí Lê Hân lúc này ôm nó vào lòng. Đôi tay không ngừng ở trên người Đông Lí Lê Hân chộp tới bắt đi, thậm chí còn nóng lòng muốn thử chộp được trên mặt của hãn.

Trong lòng Đông Lí Lê Hân thoáng chốc một hồi mềm mại không nói rõ được, thân thể rốt cuộc từ từ buông lỏng xuống. Không hề cứng ngắt máy móc nữa.

"Ừ, không tệ không tệ, chính là cái dáng vẻ này, Nini vẫn còn rất thích anh." Lan Sơ hết sức hào phóng biểu dương Đông Lí Lê Hân một phen. Ôm nhiều hơn một chút, đoán chừng Đông Lí Lê Hân cũng sẽ không còn khẩn trương cứng ngắt như vậy.

Nghe được Lan Sơ nói, tâm tình của Đông Lí Lê Hân nhất thời thật tốt, nói: "Đầu bếp đang chờ cô a, đi xem một chút thôi."

"Ai da, chú đầu bếp của tôi, tại sao tôi có thể quên ông ấy?" Nói xong, Lan Sơ quay người bỏ chạy hướng cửa trước. Trực tiếp vọt vào trong phòng bếp đi. Vừa xông lên còn vừa cao giọng hô buồn nôn như vậy: "Chú đầu bếp, cháu thích chú đầu bếp nhất, chú đang ở đâu?"

"Lan Lan, cháu đã về rồi, trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi." Nghe được tiếng kêu khoa trương của Lan Sơ, chú đầu bếp vội vàng từ trong phòng bếp chạy ra. Sải bước đi đến trước mặt của Lan Sơ, bộ mặt từ ái nhìn Lan Sơ.

"Chú đầu bếp, nửa năm không thấy, chú thật giống như càng ngày càng trẻ tuổi." Lan Sơ vượt mông ngựa, lúc rời đi cô chưa chào hỏi với chú đầu bếp, tin tưởng chú đầu bếp nhất định gánh chịu không ít tâm tư đi.

"Được rồi, đừng tăng bốc nữa, ăn đồ cháu thích, chú cũng sớm đã chuẩn bị cho cháu tốt lắm." Nói xong, chú đầu bếp dẫn Lan Sơ tới phòng bếp. Giống như hiến vật quý nhất bày đầy trên mấy mâm ở trên bếp lò. May mắn Đông Lí Lê Hân sớm nói trước với mình, nếu không nhất định ông sẽ kích động luống cuống tay chân.

"Oa! Chú đầu bếp, chú thật tốt." Nhìn món ngon mỗi mâm đều đầy đủ sắc hương vị, Lan Sơ cảm động cơ hồ muốn lệ nóng quanh tròng rồi. Cô ăn tới ăn đi, thủy chung vẫn cảm thấy tay nghề chú đầu bếp hợp cô khẩu vị nhất. Nếu là về sau cũng có thể ngày ngày ăn được thức ăn ngon chú đầu bếp đặc biệt cho làm cho cô, thật là tốt bao nhiêu. Cô không phải có thể làm mặt dày đi theo Đông Lí Lê Hân, để chú đầu bếp tiếp tục đến cô làm? Vừa có chú đầu bếp làm đồ ăn ngon cho cô, vừa lại có mẹ dạ xoa giúp một tay mang theo bảo bối, vậy cô ngược lại có thể vui mừng vô cùng rảnh rỗi tự tại rồi.

"Đến đây, ngồi ăn nóng, lạnh cũng không thơm." Nói xong, chú đầu bếp bưng lên hai cái mâm, đưa đến trong phòng ăn.

Lan Sơ cũng không có khách khí, bưng hai cái mâm đến phòng ăn, sau đó an vị bắt đầu ăn rồi. Đem Đông Lí Lê Hân và bảo bối vẫn còn ở trong vườn hoa hoàn toàn ném ra sau gáy đi đi. Cô làm như vậy, cũng là muốn cho Đông Lí Lê Hân và bảo bối một ít thời gian. Hai người bọn họ là cha

và con gái, nhưng mà hiếm khi thấy mặt như vậy. Cô tốt bụng, sao lại đi chiếm dụng quá nhiều thời gian của bọn họ?

Nghĩ như vậy, Lan Sơ liền càng thêm yên tâm thoải mái tiếp tục cả người hoàn toàn đắm chìm ở trong thức ăn ngon mà chú đầu bếp đặc biệt vì cô chuẩn bị.

Bên này Lan Sơ ăn sung sướng, bên kia, Đông Lí Lê Hân vẫn là tiếp xúc khẩn trương nhưng lại không có từ bỏ.

Hắn rất muốn có cơ hội cùng bảo bối đơn độc chung đụng, nhưng là hắn vừa sợ bảo bối sẽ bài xích hắn người cha xa lạ này. Từ đó khóc rống không nghỉ. Đến lúc đó, hắn hoàn toàn không biết nên như thế nào để dành an ủi bảo bối.

May mắn là, Lan Sơ tránh đi cũng đã thật lâu rồi, Bảo bối thủy chung là một bộ dáng cười mỉ mỉ không ngừng bắt lấy mặt hắn. Bắt được rồi, lực chú ý lại chuyển dời đến thăm thực vật ở trong vườn hoa. Nhìn chăm chăm bằng một đôi mắt to, thẳng tắp nhìn chăm chăm hoa cỏ trong vườn hoa.

"Nini đang nhìn cái gì đấy?" Đông Lí Lê Hân mấp máy môi, học cách nói chuyện của Lan Sơ với bảo bối, cũng thử cùng bảo bối nói một câu nói. Sau đó, hắn theo phương hướng tầm mắt của bảo bối, đi tới trước một bụi hoa màu vàng óng mà bảo bối đang quan sát. Đưa tay hái một đóa nhỏ màu vàng, giơ lên trước mắt bảo bối.

Bảo bối lập tức toét miệng, đưa tay muốn đi túm lấy bông hoa. Đông Lí Lê Hân lại dời đến bên cạnh, không để cho bảo bối trực tiếp bắt được. Một điểm này, hắn cũng là học của Lan Sơ. Mỗi lần hắn nhìn máy theo dõi thấy cái gì, cũng sẽ mơ hồ lưu lại ấn tượng.

Càng không bắt được, bảo bối đã cố gắng xem thêm sức lực. Đối với Đông Lí Lê Hân trêu chọc tuyệt không tức giận, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngược lại thay đổi càng thêm rực rỡ.

Đông Lí Lê Hân thở phào nhẹ nhõm, may mắn hẳn mỗi ngày đều sẽ nhìn màn hình giám sát. Nếu không, hẳn thật đúng là không có chút đầu mối nào, rốt cuộc muốn như thế nào chơi cùng bảo bối. Hơn nữa, thông qua quan sát của hẳn đối với Lan Sơ và bảo bối. Hẳn phát hiện, bảo bối Ni Hình của hẳn tuyệt đối là một đứa bé vô cùng ngoan. Hẳn cơ hồ cũng không có thấy bảo bối khóc rống bao giờ.

Đông Lí Lê Hân vốn muốn cùng bảo bối ở trong hoa viên nán lại một chút thời gian, nhưng là chơi không bao lâu, hẳn phát hiện bảo bối liền không có hứng thú với bất cứ thứ gì. Đối thành tóm quần áo của hẳn, bộ dạng giống như không có tinh thần gì.

Sự phát hiện này, khiến Đông Lí Lê Hân không khỏi một trận sốt ruột. Vội vàng ôm bảo bối chạy đến phòng ăn đi tìm Lan Sơ, còn tưởng rằng bảo bối là nơi nào không thoải mái. "Cái đó, Nini giống như không có tinh thần gì, nó là nơi nào không thoải mái?"

Lan Sơ quay đầu lại liếc mắt nhìn Đông Lí Lê Hân và bảo bối, trong miệng đầy thức ăn, mơ hồ không rõ trả lời: "A, Nini mệt nhọc, muốn ngủ rồi."

Nghe vậy, Đông Lí Lê Hân yên tâm. Đi tới trước mặt của Lan Sơ, chuẩn bị đem bảo bối trả lại trong ngực Lan Sơ.

Lan Sơ đưa tay ngăn cánh tay Đông Lí Lê Hân lại, nói: "Anh ôm là được, ôm một lúc, tự nó liền ngủ thôi." Chẳng qua là mệt nhọc mà thôi, người nào ôm chả là mệt. Hơn nữa, đáng vẻ Đông Lí Lê Hân rõ ràng rất muốn tự mình ôm, tại sao còn muốn đem bảo bối đưa cho cô ôm?

"Vậy sao?" Đông Lí Lê Hân nhìn Lan Sơ một chút lại nhìn bảo bối trong ngực một chút. Thật sự đơn giản như vậy sao?

"Ừ." Lan Sơ gật đầu một cái, chỉ chỉ phương hướng phòng khách. "Đến trong đại sảnh đi." Cô bây giờ đang hưởng thụ thức ăn ngon, ngay trước

mặt bảo bối, cô liền không thể thả bụng ăn. Vậy rất có thể sẽ âm ỉ đến bảo bối.

"Được." Đông Lí Lê Hân hết sức cẩn thận đem bảo bối đổi một tư thế, ôm thân thể bảo bối vào trong ngực. Đi từ từ đến đại sảnh, chờ nó ngủ.

Bảo bối ê a giơ lên tay nhỏ bé lại bắt Đông Lí Lê Hân mấy cái, mơ mơ màng màng ngủ say.

Thấy thế, Đông Lí Lê Hân chỉ có thể vẫn ôm nó, không biết bước kế tiếp nên làm như thế nào. Gia đình hắn cũng không có chuẩn bị giường nhỏ cho trẻ con, cho nên, hắn không có biện pháp giống như Lan Sơ đem bảo bối bỏ vào trong giường trẻ con như vậy. Hắn nghĩ đem bảo bối mang tới phòng ngủ của hắn, thả vào trên giường của hắn đi, lại không biết Bảo Bảo có thể thích ứng giường ngủ của hắn hay không.

Suy nghĩ một chút, Đông Lí Lê Hân vẫn là ôm bảo bối đi đến phòng ngủ của hắn. Hắn nghĩ, so với giường ngủ của hắn mà nói, hắn cao thấp không ổn định ôm bảo bối như vậy. Mới có thể thật sự khiến nó ngủ không thoải mái.

Dùng động tác nhẹ vô cùng ôn nhu đem bảo bối thả vào trên giường, Đông Lí Lê Hân học bộ dạng Lan Sơ, muốn cởi áo khoác cho bảo bối. Vậy mà, nhìn công việc cởi quần áo cho bảo bối như vô cùng đơn giản, làm lại vô cùng không dễ dàng. Thân thể bảo bối quá nhỏ quá mềm mại, tay Đông Lí Lê Hân không dám dùng một chút xíu hơi sức. Sợ mình thoáng vừa dùng lực, sẽ thương tổn đến nó. Mà dạng cẩn thận này, kết quả chính là Đông Lí Lê Hân cởi áo cho bảo bối nửa ngày, chỉ là mở được nút áo khoác của bảo bối.

Cuối cùng, Đông Lí Lê Hân thật sự không có biện pháp. Định liền không cởi áo khoác cho bảo bối. Trực tiếp kéo chăn mỏng, đắp lên trên người của bảo bối. Nhưng là, chăn mềm của hắn rất lớn. Hắn sợ nó sẽ không chịu nổi

sức nặng của chẵn, dù chỉ là một góc. Hấn dứt khoát tự mình cũng chui vào trong chẵn, dùng thân thể của mình giúp bảo bối chống đỡ tất cả sức nặng của chẵn mỏng.

Đại khái là bởi vì Đông Lí Lê Hân tỉ mỉ che chở, bảo bối ngủ rất say sưa rất trầm, không có bị ảnh hưởng chút nào.

Đông Lí Lê Hân chăm chú nhìn bảo bối đang ngủ say, trong lòng không nhận được có một loại cảm xúc cảm khái. Trên cái thế giới này, tại sao có thể có một đứa bé đáng yêu như vậy? Sạch sẽ trong suốt giống như là thiên sứ như vậy.

Sau khi Lan Sơ ăn uống no đủ, cuối cùng cũng nhớ đến Đông Lí Lê Hân và bảo bối. Kết quả, từ phòng ăn đi ra, cô lại không có tìm được Đông Lí Lê Hân và bảo bối ở trong đại sảnh. Xuyên thấu qua cửa sổ sát đất ngó nhìn vườn hoa, cũng không thể thấy bóng dáng của Đông Lí Lê Hân.

Lan Sơ hơi giật giật đầu óc, trực tiếp đi lều ba phòng ngủ của. Lúc này, khăng định bảo bối cũng đã ngủ thiếp đi. Nếu như Đông Lí Lê Hân không có ý định vẫn ôm bảo bối ngủ, vậy hấn sẽ tìm nơi để bảo bối xuống. Nơi hấn có thể lựa chọn, trừ phòng ngủ của hấn ra, sẽ không còn nơi nào khác thích hợp hơn.

Khe khẽ đẩy mở cửa phòng phòng ngủ khép hờ của Đông Lí Lê Hân, đứng ở ngoài cửa, Lan Sơ liếc mắt liền thấy được Đông Lí Lê Hân và bảo bối cùng nhau nằm ở trên giường.

Màn này, khiến khóe miệng Lan Sơ không nhận được giơ lên. Chuẩn bị không tiếng động bỏ đi, không đi quấy rầy thời gian chung đụng khó có được của Đông Lí Lê Hân và bảo bối. Cũng trong nháy mắt xoay người, phát hiện chuyện không đúng lắm. Cô không nhận được nhìn kỹ hai mắt Đông Lí Lê Hân, không nhận được liếc mắt. Rốt cuộc là bảo bối đỡ Đông Lí Lê Hân ngủ, hay là Đông Lí Lê Hân đỡ bảo bối ngủ. Hấn như thế nào

mình cũng ngủ thiếp đi? Hẳn sẽ không sợ thời điểm lật người, không cần thận áp đến bảo bối sao?

Vì an toàn bảo bối, Lan Sơ vẫn là đi vào trong phòng ngủ của Đông Lí Lê Hân, đi tới bên người Đông Lí Lê Hân, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Đông Lí Lê Hân đột nhiên chấn động, đột nhiên mở hai mắt ra.

Lan Sơ khẽ thấp giọng nói, hỏi: "Làm sao anh cũng ngủ thiếp đi?" Cũng không phải là vì hôm nay muốn gặp mặt bảo bối sao, Đông Lí Lê Hân hưng phấn một buổi tối cũng không ngủ. Mới có thể ở thời điểm ôm bảo bối lên giường liền ngủ mất đi.

"Xin lỗi." Đông Lí Lê Hân có chút xấu hổ từ trên giường xuống, hắn mới biết vừa rồi là chuyện gì xảy ra, thế nào đột nhiên liền ngủ mất rồi hả ?

Lan Sơ cười cười không sao cả, giải thích: "Này không có gì, tôi là sợ thời điểm anh không chú ý lật người, có thể sẽ đè lên bảo bối. Cho dù là tôi, cũng chưa bao giờ ngủ trên cùng một giường, chính là sợ sau khi mình ngủ, sẽ bỏ quên sự tồn tại của bảo bối." Nhìn bảo bối ngủ, mình cũng có thể rất dễ dàng liền ngủ mất. Bởi vì bảo bối ngủ sạch sẽ trong suốt ngủ, làm cho người khác cảm thấy rất buồn lòng, rất an tâm.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Học Bỏ Túc Làm Ba

Đông Lí Lê Hân mấp máy môi, hẳn vốn chỉ là lo lắng bảo bối có thể sẽ không cách nào chịu đựng được sức nặng của chần. Lại suýt nữa mang đến nguy hiểm lớn hơn cho bảo bối. Lấy hình thể hẳn, nếu không cẩn thận đụng vào bảo bối, nhất định sẽ bị thương.

"Còn có chần quá lớn, Nini đập không ấm." Lan Sơ nhắc cái chần lại dài vừa rộng của Đông Lí Lê Hân, lúc đầu Đông Lí Lê Hân và bảo bối cùng nằm ở trên giường, cho nên cô thấy không sao cả. Hiện tại Đông Lí Lê Hân xuống giường, cô lập tức phát hiện vấn đề.

"Tôi không có chần nhỏ." Đông Lí Lê Hân trả lời có chút bất đắc dĩ, đây là lần đầu tiên cực cương đến nhà hẳn, hẳn hoàn toàn không biết mình cần chuẩn bị những thứ gì. Lan Sơ trước đó cũng không có nhắc nhở. Mà chính hẳn, vui vẻ suy nghĩ nhanh một chút được nhìn thấy bảo bối, dĩ nhiên là không nghĩ tới chuyện khác rồi.

Lan Sơ suy nghĩ một chút, nói: "Anh lấy áo choàng tắm ra đây? Lấy áo choàng tắm của anh đập cho Nini."

"Được." Đông Lí Lê Hân gật đầu một cái, xoay người từ trong tủ quần áo cầm hai áo choàng tắm hoàn toàn mới ra ngoài.

Lan Sơ sờ sờ chất liệu vải của áo choàng tắm Đông Lí Lê Hân lấy tới, hỏi: "Thế nào đều là hoàn toàn mới hay sao?" Mặc dù chất liệu vải mới rất mềm mại, nhưng so với sợi vải áo choàng tắm đã qua nước mà nói, vẫn là kém một chút.

Đông Lí Lê Hân không rõ chân tướng nhìn Lan Sơ, hoàn toàn mới là không tốt sao?

"Để tôi xem." Lan Sơ lại hít hà mùi vị áo choàng tắm, quả quyết đẩy tay Đông Lí Lê Hân ra. Chất liệu cao cấp tới đâu, cũng vẫn sẽ có một tia mùi vị lúc sản xuất.

"Tại sao?" Đông Lí Lê Hân không hiểu, chẳng lẽ là hai cái áo choàng tắm hoàn toàn mới chất lượng không tốt sao? Hắn không thấy như vậy.

Lan Sơ cười cười, trả lời: "Giặt qua nước mới hoàn toàn sạch sẽ." Không có tự mình chăm sóc bảo bối, quả nhiên cái gì cũng không hiểu. Mình mới mua quần áo cũng không thể lập tức liền mặc vào, huống chi là đồ vật cho bảo bối dùng?

"A." Đông Lí Lê Hân còn chưa phải quá hiểu, nhưng hắn nghe lời đi đổi hai áo choàng tắm đã giặt tới đây.

Lan Sơ cầm lấy áo choàng tắm, vén chần lên thì mới phát hiện, Đông Lí Lê Hân thế nhưng lại để bảo bối mặc áo khoác đi ngủ. Vì vậy, cô lại không nhìn được nói nhỏ. "Thế nào chưa cởi áo cho Nini, sau khi tỉnh ngủ dễ dàng bị lạnh." Mặc dù bây giờ đã là đầu mùa hè rồi, nhưng khí trời vẫn có một chút lạnh lẽo, không thể quá mức khinh thường.

"Tôi sẽ không cởi." Đông Lí Lê Hân nói thật, bảo bối nhỏ như vậy nhu nhược thế kia, hắn không dám dùng một chút hơi sức.

"Anh cái người làm ba này, thậm chí ngay cả quần áo cũng sẽ không cởi." Lan Sơ liếc mắt, Đông Lí Lê Hân thật sự đúng là mới vào cửa làm ba, xem ra cô phải học bổ túc cho hắn thật tốt mới được. Không thể chỉ là sẽ cùng bảo bối chơi, cái gì khác cũng sẽ không làm.

Đông Lí Lê Hân không có đáp lời, bảo bối không có ở bên cạnh, những chuyện này hắn căn bản không thể nào biết được.

"Tới đây, nhìn kỹ lắm." Lan Sơ vỗ vỗ vị trí bên cạnh bảo bối, ý bảo Đông Lí Lê Hân ngồi xuống nghiêm túc học. Trước kia có thể sẽ không, nhưng về sau hẳn phải hội.

Đông Lí Lê Hân yên lặng ngồi xuống vị trí Lan Sơ chỉ định, chăm chú nhìn mỗi một động tác của Lan Sơ.

Vì để cho Đông Lí Lê Hân có thể học dễ dàng hơn, Lan Sơ cố ý thả chậm tốc độ, từng điểm từng điểm đem áo khoác của bảo bối cởi ra. Sau khi cởi xong hết, cô lại từ từ lần nữa đem áo khoác mặc vào cho bảo bối. Lặp lại hai lần, mới hướng Đông Lí Lê Hân nói: "Đến, anh hãy thử xem nhìn."

Đông Lí Lê Hân ngẩng đầu nhìn Lan Sơ một cái, cầm lấy áo khoác của bảo bối, thận trọng hướng trên người của bảo bối. Mặc dù đã xem qua ba lượt, nhưng tự mình động thủ cũng sẽ là một chuyện khác. Hẳn quá lo lắng sức lực trên tay mình có thể sẽ thương tổn tới bảo bối, cho tới khi hẳn vẫn là bộ dạng giống như trước thời điểm mình cởi quần áo cho bảo bối, mặc vào như thế nào, cũng không có biện pháp cầm quần áo mặc lên trên người của bảo bối đi.

Thấy thế, Lan Sơ đơn giản nắm tay Đông Lí Lê Hân, tay cầm tay mang theo hẳn mặc quần áo cho bảo bối. Mặc dù tốc độ chậm chút, nhưng cũng miễn cưỡng mặc xong quần áo cho bảo bối. Tiếp đó, cô tiếp tục nắm tay Đông Lí Lê Hân, hướng dẫn hẳn cởi quần áo cho bảo bối. Sau khi lặp lại luyện tập bốn năm lần, Đông Lí Lê Hân cơ bản có thể linh hoạt mặc quần áo cùng cởi quần áo cho bảo bối.

Thật may là bảo bối ngủ say, Đông Lí Lê Hân và Lan Sơ lặp lại giày vò như vậy, thế nhưng cũng không còn bị làm tỉnh. Khiến Đông Lí Lê Hân lại lo lắng vô ích.

Lan Sơ đắp áo choàng tắm của Đông Lí Lê Hân cho bảo bối, nói: "Chờ Nini tỉnh ngủ, tôi lại dạy anh thay ta cho Nini như thế nào, bú sữa, cho ăn

bữa phụ, còn có tắm rửa." Hôm nay cô cần phải huấn luyện Đông Lí Lê Hân học bổ túc sơ cấp thành ba.

Đông Lí Lê Hân ngẩn người, không khỏi có chút hưng phấn, lại có chút luống cuống. Không nghĩ tới Lan Sơ sẽ nguyện ý dạy hẳn những chuyện này. Hẳn nhất định phải mau học được chăm sóc bảo bối như thế nào.

"Nếu như về sau mỗi Chủ nhật anh đều muốn thấy Nini, tốt nhất là ở phòng ngủ của anh chuẩn bị một giường trẻ con, nếu không Nini cũng chưa có nơi ngủ." Lan Sơ nhìn chung quanh phòng ngủ của Đông Lí Lê Hân một cái đơn giản mà có chút lạnh lẽo, bắt đầu giao phó chi tiết vấn đề. Tin tưởng về sau từng chủ nhật, Đông Lí Lê Hân cũng sẽ rất muốn cùng bảo bối gặp mặt. Trước khi bảo bối hiểu chuyện, mỗi chủ nhật cũng để cho bảo bối tới nhà Đông Lí Lê Hân ở hai ngày, cô ngược lại có thể đồng ý.

"Được." Đông Lí Lê Hân gật đầu một cái, lập tức cầm lấy điện thoại cá nhân của mình, nhanh chóng gửi cho Ưông Tĩnh Phong một cái tin nhắn.

Cho là Đông Lí Lê Hân đang dùng điện thoại di động ghi chép, Lan Sơ hài lòng giơ giơ lên khoe miệng, tiếp tục nói. "Nếu như muốn mang Nini đi ra bên ngoài tản bộ, tốt nhất chuẩn bị một cái xe đẩy nữa. Vẫn ôm ở trên người, khẳng định là không có thuận tiện bằng xe đẩy. Chỉ là nếu anh có hơi sức, có thể vẫn ôm. Hoặc là dùng khăn lưng vác ở trên người."

Đông Lí Lê Hân tưởng tượng một chút hình dáng khăn lưng, hỏi: "Dùng khăn lưng. Nini sẽ thoải mái sao?" So với khăn lưng mà nói, hẳn là dùng cánh tay ôm thoải mái hơn thôi.

"Dùng khăn lưng ôm cũng sẽ thoải mái nhất, nhưng mà bây giờ khí trời tương đối nóng, không thích hợp khăn lưng. Anh có thể xem chất liệu vải làm khăn lưng một chút phải tương đối mềm mại một chút, ôm Nini ở trước mặt, như vậy tầm mắt Nini sẽ rất rộng, có thể để cho nó hấp thu rất nhiều sự vật mới mẻ." Lan Sơ tuyệt đối là thầy giáo tốt một trăm phần, không keo

kiệt chút nào đem kinh nghiệm mình chăm sóc bảo bối. Chỉ giáo cho Đông Lí Lê Hân, về sau chủ nhật cô sẽ có thời gian làm chuyện của mình. Cô đều đã rất lâu không có làm thí nghiệm bảo bối rồi.

"Được." Đông Lí Lê Hân lập tức lại chuẩn bị gửi gửi cho Uông Tĩnh Phong một cái tin nhắn khác. Bất luận cái gì chuyện, chỉ cần là đối với Nini sẽ tốt, hẳn sẽ làm tốt tất cả.

"Anh trông Nini đi, tôi đến phòng khách đi năm." Lan Sơ chợt ngáp một cái thật dài, nói xong, đứng dậy liền hướng bên ngoài đi. Sau khi ăn uống no đủ sẽ là dễ dàng mệt rã rời, cô phải tìm nơi ngủ bù mới được. Một mình mang bảo bối, tiêu phí không ít tinh lực. Nếu trước mắt có Đông Lí Lê Hân trông coi giúp, vậy cô cũng không cần hao nhiều tâm tư như vậy.

Đông Lí Lê Hân nhìn Lan Sơ đã đi ra khỏi phòng ngủ của hẳn một chút, lại nhìn một chút bảo bối ở trên giường vẫn như cũ ngủ rất say sưa. Có chút không biết làm sao. Ngộ nhờ bảo bối tỉnh lại trước so với Lan Sơ thì làm thế nào? Mà ở trước khi bảo bối tỉnh lại, hẳn phải làm cái gì?

Sợ mình sẽ ngủ lền nữa, Đông Lí Lê Hân cầm một quyển sách, mang cái ghế. Vừa đọc sách, vừa coi chừng bảo bối. Chỉ là, sự chú ý của hẳn căn bản đều ở trên người của bảo bối, cơ hồ không làm sao xem sách.

Đảo mắt, một giờ trôi qua. Trên giường bảo bối đột nhiên nhẹ nhàng vẫy một cái tay nhỏ bé, mở mắt.

Đông Lí Lê Hân sửng sốt, vội vàng ném sách xuống, nhưng không biết phải làm gì.

Bảo bối chớp một đôi mắt to trong suốt, nhìn Đông Lí Lê Hân, không khóc cũng không náo. Chốc lát, ngược lại ê a nở nụ cười. Đôi tay không ngừng hướng phương hướng Đông Lí Lê Hân bắt đầu quơ múa.

Thấy thế, Đông Lí Lê Hân vội vàng đưa tay chuẩn bị ôm bảo bối lên. Khi hẳn kéo áo choàng tắm đắp người bảo bối thì mới phản ứng kịp, bảo bối còn không có mặc áo khoác. Vì vậy, hẳn trước lấy áo khoác của bảo bối, hơi có chút thấp thỏm mặc quần áo cho bảo bối, sau đó mới từ trên giường bế nó lên.

Cũng là vào lúc này, Đông Lí Lê Hân mờ ảo mà cảm thấy mình hình như ngửi thấy một cỗ mùi có chút thối thúi. Hẳn hướng trên người của bảo bối hít hà, phát hiện mùi vị là từ trên người của bảo bối tản mát ra. Hẳn không khỏi nhìn lên nhìn xuống bảo bối đánh giá một chút, lập tức liên tưởng đến, bảo bối tựa hồ phải thay đổi tã rồi. Nhưng là hẳn sẽ không đổi, hơn nữa trong phòng ngủ của hẳn cũng không có tã của nhóc con. Hẳn chỉ có thể ôm bảo bối nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ của hẳn, chạy đến phòng khách lầu hai đi tìm Lan Sơ.

May mắn Lan Sơ từng ở qua mấy lần cái gian phòng khách kia, Đông Lí Lê Hân trực tiếp liền đi tìm cô. Nhưng là, trên giường Lan Sơ lại một bộ dáng rõ ràng ngủ rất say, thậm chí còn hơi ngáy khò khò.

Đông Lí Lê Hân nhẹ nhàng lắc lắc bả vai Lan Sơ, nói: "Lan Sơ, Nini hình như phải thay đổi tã rồi."

Cũng không biết là Đông Lí Lê Hân lay lực độ quá nhẹ, hay là Lan Sơ ngủ quá sâu rồi, cô thế nhưng không có một chút xíu phản ứng. Hoàn toàn không có dấu hiệu muốn tỉnh táo.

"Lan Sơ, mau tỉnh lại, Nini phải thay đổi tã rồi, Lan Sơ!" Bất đắc dĩ, Đông Lí Lê Hân chỉ có thể gia tăng lực độ lay động thân thể Lan Sơ, âm lượng cũng đi theo tăng lên mấy đề xi ben.

Nhưng là, trên giường Lan Sơ vẫn không có phản ứng.

Tư thế một tay ôm bảo bối, khom lưng lay động Lan Sơ, thật sự không thể nào dễ dàng. Vì vậy, Đông Lí Lê Hân nghĩ đến trước tiên đem bảo bối

thả vào bên người Lan Sơ, lại nghĩ biện pháp đánh thức Lan Sơ. Kết quả, bảo bối lại bắt lấy quần áo của hắn, không chịu xuống. Mà lúc này, một cái tay của Đông Lí Lê Hân, đã chống ở trên chần.

Đang lúc Đông Lí Lê Hân không biết nên ôm bảo bối của mình không chịu phối hợp như thế nào cho phải, trên giường Lan Sơ đột nhiên trở mình một cái. Cô nghiêng người, lập tức làm động tới ngăn chặn Đông Lí Lê Hân kéo cái chần. Đông Lí Lê Hân không hề phòng bị, trên tay đột nhiên vừa trượt, trọng tâm cả người liền đánh về phía Lan Sơ ở trên giường. Một giây kế tiếp, hắn cảm thấy đôi môi của mình, giống như đụng phải một thứ hết sức mềm mại gì đó. Âm ấm làm trơn mềm, mang theo một tia mùi thơm thoang thoang, rất thoải mái, rất mê người.

Đông Lí Lê Hân trong lòng chấn động, lập tức thẳng người lên. Quả nhiên, trận kia mềm mại chính là đôi môi Lan Sơ. Cúi đầu nhìn lại bảo bối ở trong ngực, nó vẫn như cũ bắt lấy quần áo của hắn không chịu buông tay nhỏ bé ra.

Đại khái là vừa rồi bị Đông Lí Lê Hân đột nhiên đè ép như vậy, Lan Sơ chợt chầm chậm mở hai mắt ra. Nhìn Đông Lí Lê Hân ôm bảo bối đứng ở trước giường, cô không khỏi xoa xoa cặp mắt. Phát hiện mình không phải đang nằm mơ, vẻ mặt bừng tỉnh hiểu ra. "A, Nini đã tỉnh à nha?"

"Nini hình như phải thay đổi tã rồi." Đông Lí Lê Hân mấp má môi, không nhịn được có chút khẩn trương.

"Vậy thì thật là tốt, anh bây giờ mà có thể học một ít làm thế nào thay tã cho Nini." Lan Sơ cười cười, lập tức từ trên giường nhảy xuống. Đầu tiên cô từ trong phòng tắm cầm một cái khăn tắm sạch sẽ trải lên trên giường, tiếp đó, cô cầm lấy túi của mình, lục từ trong túi lấy ra tã sạch sẽ, khăn giấy ướt, phấn xoa người cùng túi rác nhỏ. Từng thứ một thứ đặt ở bên cạnh khăn tắm. Làm xong những thứ này, sau đó Lan Sơ bắt đầu chỉ huy Đông Lí Lê Hân. "Đến, đem Nini thả vào trên khăn tắm."

Đông Lí Lê Hân gật đầu một cái, muốn đem bảo bối thả vào trên khăn tắm. Nhưng chưa từng nghĩ, bảo bối vẫn như cũ nằm thật chặt quần áo của hắn.

"Nini làm sao sẽ thích anh như vậy?" Lan Sơ tò mò nháy mắt hai cái, ôm thân thể bảo bối, giúp đỡ Đông Lí Lê Hân cùng nhau đặt xuống dưới.

"Nini, thay tã nha."

Dưới sự nỗ lực cùng nhau của Đông Lí Lê Hân và Lan Sơ hai người, bảo bối cuối cùng không địch lại, vẻ mặt không cam lòng bị bỏ vào trên khăn tắm.

Trong lòng Lan Sơ không khỏi có chút bất bình, cô ngày ngày hầu hạ tên tiểu tử này, cũng còn không thấy tiểu tử dính cô như vậy. Đông Lí Lê Hân mới ôm cho tới trưa, thậm chí ngay cả buông ra một cái cũng không chịu. Nếu không phải là ngay trước mặt Đông Lí Lê Hân, cô nhất định phải đánh cái mông nhỏ của nó.

"Đem váy Nini kéo lên, đem ta trên trên người nó cởi ra." Vốn là Lan Sơ còn muốn làm mẫu cho Đông Lí Lê Hân trước, nhưng nếu nó thích hắn như vậy, vậy cô cũng không còn cần thiết làm mẫu làm cái gì rồi.

Đông Lí Lê Hân tự nhiên không thể nào biết được trong lòng Lan Sơ đang suy nghĩ gì, hắn lập tức căn cứ theo chỉ thị của Lan Sơ kéo váy của bảo bối. Cẩn thận, miễn cưỡng đem tã trên người trên người bảo bối kéo xuống. Quả nhiên, kéo tã xuống thấy thối thối. Kỳ quái là rõ ràng hắn phải cảm thấy ghê tởm, nhưng trong lòng hắn lại không có cảm giác bài xích chút nào.

Thấy Đông Lí Lê Hân đem tã bỏ vào túi rác, sau đó Lan Sơ tiếp tục chỉ huy. "Sau đó dùng khăn giấy ướt lau sạch sẽ cái mông của Nini, rồi xoa phấn lên người, mặc tã sạch sẽ là được." Với lần đầu tiên mà nói, Đông Lí Lê Hân làm coi như không tệ. Nếu như chuyện về sau cũng có thể làm

thuận lợi, vậy thì không có vấn đề gì rồi. Đồi thêm mấy lần nữa, nhất định có thể lên tay.

Cũng may, Đông Lí Lê Hân không có phụ sự kỳ vọng của Lan Sơ. Mặc dù làm xong tất cả mọi chuyện, không phải vô cùng trôi chảy, nhưng cũng không có xuất hiện vấn đề lớn lao gì.

Thay tã sạch sẽ, bảo bối hiển nhiên vô cùng cao hứng. Không ngừng đập chân nhỏ, ê a cười cười.

"Không tệ không tệ, rất có tiền đồ." Lan Sơ không nhịn được dùng sức vỗ vỗ bả vai Đông Lí Lê Hân, tán dương đôi câu. Thật không nghĩ tới người như Đông Lí Lê Hân, cư nhiên với những chuyện của bảo bối lại có thể tỉ mỉ, kiên nhẫn như vậy. Xem ra, Đông Lí Lê Hân thật sự rất thích bảo bối. Nếu không, đoán chừng hẳn cũng không chịu thay tã cho bảo bối. Kéo tã thối, vẻ mặt cũng không đổi. Cho dù trong lòng thương yêu chẳng nữa, thời điểm đổi mặt với mùi thối, cũng không thể có tâm tình tốt gì. Hơn nữa, ở trong ấn tượng của cô, tính khí của Đông Lí Lê Hân ác liệt tới cực điểm.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Con Rể Hoàn Mỹ

Đối mặt với khen ngợi của Lan Sơ, Đông Lí Lê Hân biểu hiện hết sức bình tĩnh. Hắn theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn Lan Sơ, không hiểu lực chú ý lại rơi vào trên đôi môi của Lan Sơ.

Lan Sơ bị ánh mắt quái dị của Đông Lí Lê Hân nhìn có chút kỳ quái, không khỏi hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì." Đông Lí Lê Hân ngẩn ra, nhanh chóng quay đầu đi.

Lan Sơ không lãng phí thời gian nữa, bắt đầu nghiêm túc dạy bổ túc cho Đông Lí Lê Hân. Chẳng những đem mỗi một chuyện Đông Lí Lê Hân cần học lặp lại cẩn kẽ nói rõ nhiều lần. Còn vô cùng kiên nhẫn tự tay dạy Đông Lí Lê Hân.

Đại khái là Đông Lí Lê Hân học nghiêm túc, bất luận chuyện gì, Lan Sơ đã dạy một lần, còn kém không nhiều lắm cũng có thể làm tốt. Lặp lại luyện tập mấy lần, căn bản tất cả đều nắm vững.

Chỉ là, may mắn đáng giá nhất đối với Lan Sơ và Đông Lí Lê Hân, hẳn là bảo bối bị giăng co cả ngày vẫn luôn rất phối hợp. Điều này cũng đủ để chứng minh, bảo bối thật rất thích Đông Lí Lê Hân. Bất luận động tác của hắn có phải khiến nó không thoải mái hay không, nó thủy chung cũng cười mị mị nhìn Đông Lí Lê Hân. Tay nhỏ bé không ngừng hướng trên mặt Đông Lí Lê Hân quơ múa.

Bảo bối thật sự thích mình, khiến Đông Lí Lê Hân vô cùng hưởng thụ. Thời điểm học tập càng thêm cố gắng.

Ông Tĩnh Phong bị Đông Lí Lê Hân buộc làm thêm giờ, chỉ có thể chấp nhận thực hiện giao phó của Đông Lí Lê Hân đi mua đồ, nhanh chóng mua xong, vội vàng đến trước khi gần tối, đưa đến nhà Đông Lí Lê Hân.

Thấy đồ bảo bối cần dùng cũng trang bị đầy đủ hết rồi, buổi tối hôm đó, lại lười đi đi lại lại Lan Sơ và bảo bối liền không khách khí cùng nhau ở tại nhà Đông Lí Lê Hân. Mục tiêu của bảo bối là Đông Lí Lê Hân, mà mục tiêu của cô dĩ nhiên chính là thức ăn ngon chú đầu bếp làm.

Cuối tuần này, mẹ con hai người, cũng chơi hết sức tận hưởng.

Vậy mà, lúc Lan Sơ và bảo bối sung sướng vô hạn vui ở nhà của Đông Lí Lê Hân hưởng thụ vui vẻ của mình. Mẫn Huyền sớm đã có hành động, bí mật đi tới nhà mẹ Lan Sơ chào hỏi. Không chỉ có đỡ mẹ Lan Sơ vô cùng vui vẻ, tại chỗ liền gọi là con rể tương lai, thiếu chút nữa không có trực tiếp liền đem Lan Sơ bán cho hẳn.

Vì vậy, khi ngày thứ hai Lan Sơ mang theo bảo bối vẫn chưa thỏa mãn từ nhà Đông Lí Lê Hân trở lại nhà trọ của mình. Cô lập tức bị mẹ cô ngăn ở ngoài cửa.

"Lan Lan, đã về rồi!"

Thời điểm Lan Sơ đang định tìm chìa khóa mở cửa, thành linh, cửa thế nhưng từ bên trong bị người mở ra. Ngay sau đó, mẹ cô bày ra vẻ mặt tươi cười so mặt trời còn rực rỡ hơn, liền xuất hiện ở trước mắt cô. Cô không khỏi sửng sờ tại chỗ, cho đến khi mẹ cô đoạt lấy bảo bối ở trong ngực cô, mới thoáng hồi phục thần trí.

"Ôi, Tiểu Nini, để bà ngoại ôm." Mẹ Lan Sơ vẻ mặt từ ái ôm bảo bối trong ngực Lan Sơ, vừa trêu chọc, vừa xoay người đi tới phòng khách ngồi xuống.

Lan Sơ ngơ ngác khóa chặt cửa, không nhìn được thử dò xét tính hỏi một câu. "Mẹ, mẹ. Không có sao chứ?" Rõ ràng mẹ cô cười vui vẻ, rục rờ như vậy. Nhưng nhìn ở trong mắt cô, thật sự có chút không bình thường. Để cho cô không hiểu cảm thấy trong lòng từng trận sợ hãi.

"Mẹ có thể có chuyện gì? Mẹ rất tốt." Mẹ Lan Sơ liếc Lan Sơ một cái, tiếp tục tâm tình tốt đẹp chính là trêu chọc bảo bối.

Lan Sơ hỏi trắng ra: "Vậy sao mẹ cười thành cái bộ dáng này?" Dù là trúng giải thưởng lớn, mẹ cô cũng không nhất định cười thành cái bộ dáng này, cổ quái, thật sự là rất cổ quái rồi. Trong này nhất định có cái gì mờ ám.

Mẹ Lan Sơ lạnh lùng cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Thế nào, mẹ con liền không thể có thời điểm tâm tư tốt sao?" Đứa nhỏ này là ăn no không có chuyện làm sao? Ba ngày không đánh liền ngứa da?

"Có thể, thế nào lại không thể." Chính là thật là quý dị. Phía sau nửa câu này, Lan Sơ không dám nói ra. Cô không xác định chắc chắn sau khi mình nói xong, mẹ cô có thể hay không lập tức liền biến thân thành người khác. Cô tình nguyện chịu được mẹ cô tâm tình tốt giống như biến thái, cũng không cần đi đối mặt với cổ họng siêu cường thẳng lợi của mẹ dạ xoa. Như vậy ít nhất lỡ tai có thể thoải mái một chút.

Mẹ Lan Sơ đùa bảo bối một lúc, chợt nhìn như vô tình thuận miệng hỏi một câu. "Lan Lan, con còn nhớ rõ hàng xóm trước kia của chúng ta không?"

"Cái gì hàng xóm?" Đang sửa sang lại quần áo bảo bối Lan Sơ nhất thời không có phản ứng kịp.

"Tề Kỳ, còn nhớ rõ sao? Chính là đứa bé rất đáng thương lớn lên từ nhỏ với con." Mẹ Lan Sơ nhìn Lan Sơ, trong ánh mắt trộn lẫn chút mong đợi.

Lan Sơ cả kinh, không biến sắc gật đầu một cái. "A, làm sao vậy?" Mẹ cô làm sao sẽ đột nhiên đề cập đến Mẫn Huyền?

"Nó đã trở lại." Mẹ Lan Sơ lúc này cười như nở hoa, bà cũng biết, từ nhỏ Lan Sơ cứ như vậy chăm sóc đứa trẻ kia, nhất định là đối với hấn có ý. Kể từ sau khi đứa bé rời đi, Lan Sơ liền chưa cùng bất kỳ nam sinh vật nào có quá nhiều tiếp xúc. Hiển nhiên, trong lòng nó nhất định là tưởng nhớ đứa trẻ kia. Nếu không, tính cách của nó làm sao sẽ đột nhiên thay đổi bất thường rồi hả ?

"A, phải không?" Lan Sơ trừng lớn cặp mắt, không cách nào che giấu nội tâm kinh ngạc. Mẫn Huyền làm sao sẽ đột nhiên trở về? Hấn chẳng lẽ biết cái gì sao. Dù sao lúc ấy cô và Đông Lí Lê Hân hợp sức nói dối với hấn. Cái này nếu để cho hấn biết chân tướng của sự tình, hấn nhất định sẽ tức điên thôi.

"Không nghĩ tới đứa bé kia sẽ có tiền đồ như vậy, người cũng bộ dáng đẹp mắt, so với mấy minh tinh trên ti vi đẹp mắt hơn nhiều." Mẹ Lan Sơ cười thấy răng không thấy mắt, trêu chọc bảo bối trong ngực khanh khách cười không ngừng.

"A. Ha ha." Lan Sơ chỉ cảm thấy một hồi chột dạ, Mẫn Huyền cũng tức giận chạy đến tìm mẹ cô rồi, vậy hấn nhất định là quyết tâm muốn tìm cô báo thù. Làm sao đây? Người ta đứng đầu Hồng bang gì đó, muốn cô lấy cái gì đi phòng bị?

Thấy thế, mẹ Lan Sơ nhú mày, vẻ mặt thần bí hỏi: "Lan Lan, con nói thật cho mẹ, con có phải thích đứa bé Tề Kỳ kia hay không?" Nhìn phản ứng của Lan Sơ, nhất định là rất thích rồi.

"Không thích." Lan Sơ vội vàng dùng sức lắc đầu một cái, mẹ cô lại nói đi đâu rồi?

"Thật sự không thích?" Mẹ Lan Sơ hiển nhiên không tin, cười hơi có chút gian trá.

Lan Sơ nhú nhú mày, thấy thế nào cũng cảm thấy mẹ cô như con sói già. Cô cái khó ló cái khôn, cật miệng nói bậy: "Con thích cha đẻ của Nini."

"Con không phải nói là con căn bản cũng không biết cha đẻ Nini là ai sao?" Mẹ Lan Sơ lập tức hỏi ngược lại, rất có một loại cảm giác khí thế bức người. Hôm nay, bà cần phải khiến Lan Sơ thẳng thắn đối diện với chính lòng mình. Không thích người khác không sao, hiện tại người trong lòng nó cũng đã trở lại, nó còn muốn dẫn đo cái gì. Chẳng lẽ nó tình nguyện bỏ qua cũng không nguyện ý dừng cảm một lần?

"Con nói mẹ sẽ tin? Mẹ gạt con, con liền sẽ không lừa mẹ sao?" Lan Sơ bất đắc dĩ, chỉ có thể nghĩ biện pháp nói sang chuyện khác. Lúc này, cô tình nguyện bị mẹ mắng to một trận, cũng không nguyện ý cùng mẹ cô trao đổi chuyện của Mẫn Huyền. Cái gì cũng không biết, còn muốn giúp chỉ làm rắc rối thêm.

Quả nhiên, mẹ Lan Sơ có chút không cao hứng."Con đứa bé chết tiệt này, mẹ lừa con cái gì?"

"Con hỏi mẹ tại sao không kết hôn lần nữa, mẹ nói bởi vì ba là người ưu tú nhất thiên hạ, nếu như không tìm được người so với ba ưu tú hơn, mẹ sẽ không tái hôn, thật ra thì căn bản là đang gạt người." Lan Sơ nhắm mắt nói nhăng nói cuội. Quyết định chủ ý, nhất định phải khiến mẹ cô tức giận quên chuyện của Mẫn Huyền. Ngoài cái đó ra, cô thật sự không nghĩ ra biện pháp khác. Nói đến đây, cô thật đúng là đáng thương. Từ ngược đãi này nhảy đến một loại trạng thái ngược đãi khác. Mẹ cô thật không hổ là mẹ dạ xoa.

"Mẹ nói sai sao? Ba con chẳng lẽ không phải người ưu tú nhất khắp thiên sao?" Mẹ Lan Sơ nhất thời liền bắt đầu kích động, trong lúc nhất thời lại quên chuyện Mẫn Huyền mình đang thảo luận cùng Lan Sơ.

Lan Sơ tiếp tục thêm vào. "Ba rất ưu tú, chỉ là, người so với ông ưu tú hơn còn nhiều mà, gần đây con biết một chú đầu bếp, liền so ba mạnh hơn nhiều. Chú đầu bếp làm món ăn rất ngon, con cho tới bây giờ cũng chưa từng ăn món ăn ngon như vậy. Ba con làm được gì? Ông ấy chỉ là xin chào, đối với đứa con gái này cũng không như thế nào. Ít nhất ông ấy ngay cả thức ăn cũng không làm ra được." Nói xong, cô còn phối hợp giọng điệu của mình, liếc mẹ của cô một cái. Cô thật là quá bất hiểu, vì chặn lại miệng của mẹ già, thế nhưng lại lòi chuyện sai lầm của người cha đã qua đời nhiều năm.

"Con cái người khinh người này, ba con thật sự là yêu thương con nhiều năm như vậy, người khác làm bữa cơm liền đem con bắt cóc mất, vậy sao con không đi gọi ông chú kia làm ba?" Mẹ Lan Sơ tức giận vô cùng, nếu không phải là trong ngực đang ôm cháu ngoại không có tiện xuống tay, nói không chừng bà liền đuổi đánh Lan Sơ rồi.

"Ừ, đây cũng là ý kiến hay, ngày mai con liền hỏi chú đầu bếp một chút, xem chú ấy có nguyện ý làm ba con hay không." Lan Sơ tán thành gật đầu một cái, hơn nữa còn nghiêm túc suy nghĩ. Giống như là đang suy nghĩ muốn như thế nào mở miệng với chú đầu bếp vậy.

"Cút!" Mẹ Lan Sơ phát điên, chỉ vào hướng cửa trước, muốn đuổi Lan Sơ đi.

Lan Sơ vội vàng chui vào phòng bếp, đứng ở trong phòng bếp hướng mẹ của cô tiếp tục ồn ào, "Mẹ, đây là nhà trọ của con, mẹ bảo con lặn đi đâu? Nếu mẹ không vui vẻ, liền đi về nhà mình nha, con cũng sẽ không ngăn mẹ."

"Con, cái tên nhóc đáng chết này!" Mẹ Lan Sơ cúi đầu tìm nửa ngày, tìm không thấy công cụ gì để sử dụng. Nhất là cháu ngoại vẫn còn ở trong ngực của bà, khuôn mặt nhỏ nhắn cười mị mị. Bà chỉ có thể bỏ qua suy nghĩ muốn dạy dỗ Lan Sơ thật kỹ một bữa.

"Ngay trước mặt Nini, mẹ không thể khiêm tốn một chút sao? Cũng không sợ hù đến cháu gái bảo bối sao." Lan Sơ liếc mẹ cô một cái, thật là, cũng đã thẳng cấp làm bà ngoại. Kết quả tính khí vẫn là nóng nảy như vậy. Cũng không biết cha cô năm đó là thế nào nhịn được. Nói không chừng, cha cô thật sự là bị mẹ cô khi dễ đến chết.

"A a, Nini không sợ a, bà ngoại hiểu rõ Nini nhất rồi." Nghe vậy, mẹ Lan Sơ lúc này mới phản ứng được, nên dễ dàng cháu ngoại thật tốt, tránh cho bảo bối bị kinh sợ. Cũng chính là tại lúc này, bà chợt nhận ra có chỗ không đúng lắm. "Ồ, không đúng, ta mới vừa rồi đang nói tới cái gì?"

"Cái gì cũng đừng nói ahhh... Mẹ chỉ cần một ngày không tái hôn nữa, cũng đừng nghĩ bắt con kết hôn, huống chi con hiện tại con gái cũng đã có, mẹ nên ít quan tâm chuyện của con đi, trước giải quyết đại sự cả đời của mẹ rồi hãy nói." Lan Sơ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần đem suy tính của mẹ cô ngay lúc đó tách ra là tốt rồi. Chỉ cần trong lòng mẹ cô không còn có cái ý tưởng đáng sợ gì nữa, vậy cô chính là bị mẹ cô điên cuồng mắng một trăm lần cũng đáng giá.

"Tùy con, dù sao, ta liền thích đứa bé Tề kỳ kia, trừ nó ra, ta ai cũng không đáp ứng, ta liền nhận định nó là con rể tốt của ta rồi !" Mẹ Lan Sơ thẳng thắn. Bà không biết trong lòng Lan Sơ nghĩ như thế nào, bà cũng không muốn biết. So với Lan Sơ mà nói, đương nhiên là ba nhìn người tương đối chính xác một chút. Bà cảm thấy Tề kỳ đứa nhỏ này so với ai khác đều dựa vào chính mình. Nếu đàn ông tốt như vậy Lan Sơ đều không vừa lòng, vậy còn không bằng xuất gia làm ni cô thôi.

"Thôi đi, mẹ thì có ánh mắt gì, ba Nini có thể so với Tề Kỳ mạnh hơn một ngàn một vạn lần." Lan Sơ xì mũi coi thường, nếu không phải là vết nhơ của Mẫn Huyền quá lớn, mặc cho Đông Lí Lê Hân là CEO của một trong tứ đại tập đoàn, hẳn cũng tuyệt đối không kém hơn so với Mẫn Huyền. Nhưng là, cố tình Mẫn Huyền liền phạm vào đại kỵ của cô. Cô ghét nhất đàn ông đối với tình cảm không chung thủy, đùa bỡn phụ nữ. Bằng không, cha đẻ bảo bối Niếp Niếp nhà cô có thể không phải là Đông Lí Lê Hân, mà là Nam Vinh Dịch Khiêm, thậm chí là Tây Môn Hạo Vũ rồi.

"Vậy sao? Vậy người khác ở đâu?" Mẹ Lan Sơ giọng mang khinh thường, cháu gái cũng đã gần một tuổi rồi, bà cũng không thấy cha đẻ của bảo bối mà theo lời Lan Sơ thì mạnh hơn Tề Kỳ một ngàn một vạn lần xuất hiện một lần nào.

"Con lại không có ý định kết hôn, muốn người khác làm cái gì?" Lan Sơ cảm giác có chút nhức đầu, rõ ràng nói hay lắm chỉ cần cô có con, mẹ cô cũng sẽ không xen vào chuyện cô kết hôn hay không kết hôn nữa. Thế nào quay đầu lại, mẹ cô ngược lại quản nhiều hơn. Mẫn Huyền coi như thật sự rất tốt thì thế nào? Mẹ cô cũng không nghĩ lại, lấy một người đàn ông tốt như vậy đảm đương dọn dẹp cục diện rối rắm này của cô, tâm tình người ta sẽ là cái dạng gì? Lại dựa vào cái gì? Mẹ cô nói chuyện cũng thật quá tốt, da mặt làm sao lại dày thành bộ dáng này?

Mẹ Lan Sơ vừa lạnh lùng cười một tiếng, "Con cũng đừng lừa gạt mẹ con nữa, một người đàn ông trưởng thành, đối với mình việc làm một chút cũng không phụ trách, hẳn chính là mạnh hơn so với Tề Kỳ, có thể mạnh tới đâu? Dù thế nào đi nữa hẳn vĩnh viễn cũng không thể vào mắt của mẹ con được." Lan Sơ có thể thích người khác, cũng có thể cùng những người khác kết hôn. Trừ cha đẻ của bảo bối, bà ai cũng có thể miễn cưỡng đáp ứng.

"Là con không cần hẳn phụ trách, mẹ rốt cuộc nghe có hiểu không à?" Lan Sơ không khỏi phiền lòng tới cực điểm, cô cũng là ăn no rồi việc

không có chuyện làm, cùng mẹ cô nói bậy cái gì đây? Cô không muốn kết hôn, mẹ cô còn có thể cầm dao bắt cô đi kết hôn hay sao?

"Nấu cơm đi, mẹ đói bụng." Mẹ Lan Sơ không hề nói loạn (cv là sửa bậy, mình thấy thô nên đổi lại) nữa, đem chủ đề chuyển dời đến chuyện khác.

"Muốn làm thì tự mẹ làm, con muốn tắm cho Nini." Nói xong, Lan Sơ đi đến trước mặt mẹ cô, một phen liền đoạt lấy bảo bối. Sau đó, ôm bảo bối chuyển sang đi phòng tắm.

"Đứa bé chết tiệt này!" Mẹ Lan Sơ cắn răng nghiêng lợi, thở phì phò vào phòng bếp đi làm cơm. Bà vẫn là không tin, loại chuyện này, Lan Sơ có thể thắng được bà. Bà chính là thích đứa bé Tề Kỳ kia, bà chính là muốn cho Tề Kỳ làm con rể của bà. Có bản lãnh, Lan Sơ thật sự cả đời vô tâm không kết hôn. Nếu không, con rể hoàn mỹ của bà cũng chỉ có thể là Tề Kỳ.

Ở phòng vệ sinh tắm cho bảo bối, tâm tình Lan Sơ cũng không tốt chút nào.

Cô không nghĩ ra tại sao Mẫn Huyền lại đột nhiên trở lại, hơn nữa rõ ràng đã đi gặp mẹ cô rồi. Nếu không, mẹ cô cũng sẽ không cứng rắn như vậy, kiên trì muốn Mẫn Huyền làm con rể để phụng dưỡng bà.

Nếu như nói Mẫn Huyền là muốn báo thù, tựa hồ có chút không giống. Hãn đại khái có thể trực tiếp tìm tới cửa, đem cô hung hăng đánh một trận, thậm chí là hướng cô đòi hỏi tiền tổn thất tinh thần. Nhưng hãn cố tình người đầu tiên gặp lại là mẹ cô, trở về rót một đồng mật ngọt vào tai mẹ cô. Hãn làm như vậy mục đích là cái gì? Chỉ là muốn mẹ cô đứng ở phía hãn, ủng hộ hãn sao?

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Ba Huyền Huyền

Hiển nhiên, Lan Sơ không có dự liệu được, mẹ dạ xoa lần này làm thật .

Ngày trước, bất luận mẹ cô dài dòng như thế nào chuyện muốn cô sống chết phải kết hôn, cũng chưa từng cưỡng bách cô đi xem mắt hoặc là chuyện gì khác. Vậy mà lần này, phản ứng của bà chẳng những rất kịch liệt. Thậm chí còn rất có một loại tư thế không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Đang ở lúc cô cùng mẹ cô mới vừa kết thúc âm ỉ ngày thứ hai, nhà trọ của cô đón một vị khách không mời mà đến. Trong thời gian cô mang theo bảo bối đi ra ngoài tản bộ một chút, Mẫn Huyền cũng không biết từ chỗ nào chui ra. Khi cô mang theo bảo bối về đến nhà, Mẫn Huyền đã ở trong căn hộ của cô rồi. Hơn nữa, hắn còn mang một cái tạp dề trẻ con, chen chúc ở trong phòng bếp giúp mẹ cô cùng nhau chuẩn bị bữa trưa.

Lan Sơ không nhịn được nhìn chăm chăm Mẫn Huyền nhìn cực kỳ lâu, nhưng thủy chung không thể từ trên người hắn nhận thấy được chút oán hận cùng hơi thở phẫn nộ nào. Cô lừa gạt hắn như vậy, hắn thật sự một chút cũng không tức giận sao?

"Làm sao vậy Sơ Sơ? Đói bụng sao? Anh mới vừa làm thịt gà cuốn, nếu đói bụng, em trước tiên có thể ăn một miếng." Một mực trong phòng bếp bận việc Mẫn Huyền chột quay người lại, khóe miệng giương lên thật cao, lộ ra nụ cười hết sức sáng lạn.

Lan Sơ khẽ nhíu nhíu mày, mang theo bao bối xoay người đi phòng ngủ.

Đem bảo bối thả vào trên giường lớn của mình, mặc cho bảo bối bò qua bò lại, Lan Sơ cảm giác có chút trăm mối vẫn không có cách giải thích.

Mẫn Huyền tên kia rốt cuộc muốn làm cái gì? Báo thù? Không giống. Theo đuổi cô? Cô không phải đã cự tuyệt rất rõ ràng sao? Cho dù yêu Đông Lí Lê Hân là nói láo, cũng không thích hẳn lại là ngay cả đồ quý báu cũng không có thật như vậy.

"Sơ Sơ." Lan Sơ vừa mới suy nghĩ lung tung một hồi, vốn là ở trong phòng bếp làm việc, Mẫn Huyền đột nhiên đi vào phòng ngủ của cô. Một người đàn ông trưởng thành, lại mang một cái tạp dề nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu tới cực điểm. Bộ dáng kia, thấy thế nào cũng tức cười.

Lan Sơ nhìn thẳng ánh mắt của Mẫn Huyền, lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì không?" Nên đến sẽ đến.

Mẫn Huyền xoa xoa nước trên tay, mang cái ghế, đối diện Lan Sơ ngồi xuống, sau hỏi ngược lại: "Em vẫn còn ở giận anh sao?"

"Anh không phải là tới báo thù sao?" Lan Sơ đi thẳng vào vấn đề. Trước mặt người thông minh còn nói lung tung cái gì? Bất luận Mẫn Huyền rốt cuộc là muốn báo thù hay có mục đích gì khác, vội vàng đem mọi chuyện giải quyết sạch sẽ thật sớm. Cô thật sự không có hơi sức cũng không có tinh lực sẽ cùng Mẫn Huyền dây dưa cái gì.

"Thời điểm mới vừa biết quả thật có chút tức giận." Mẫn Huyền khổ sở cười cười, "Nhưng là, anh quá yêu em, anh cũng hiểu rõ, em làm như vậy là bởi vì bất đắc dĩ." Từng có một lần đau như vậy, hẳn thật sự rất muốn bắt chấp tất cả trả thù Lan Sơ. Nhưng đợi đến khi hẳn trở lại thành phố xa cách đã lâu, thấy sinh hoạt không buồn không lo của Lan Sơ. Tất cả tức giận cùng oán hận của hẳn, trong khoảnh khắc liền biến mất vô ảnh vô tung. Hẳn yêu Lan Sơ, bất luận cô có phải liên hiệp với người ngoài lừa gạt hẳn cũng không quan hệ. Dù sao cô lừa gạt hẳn, cũng không có mang đến bất kỳ tổn thất nào. Chỉ là nội tâm tổn thương mà thôi.

"Vậy anh đuổi theo tới đây là muốn làm cái gì?" Lan Sơ vẻ mặt giễu cợt, không phải đến báo thù, đó chính là tới đây đưa cùng cô. Nói trắng ra là, Mẫn Huyền chính là không muốn tôn trọng ý nguyện cá nhân của cô.

Nghe vậy, Mẫn Huyền yên lặng nhìn Lan Sơ, hồi lâu cũng không có đáp lời.

Đang ở thời điểm Lan Sơ phỏng đoán lung tung Mẫn Huyền có phải trợn tròn mắt ngủ thiếp đi hay không, Mẫn Huyền lại bỗng nhiên lại mở miệng. "Sơ Sơ, cho anh một cơ hội được không? Thử tiếp nhận anh, có thể không?" Mẫn Huyền hỏi, cực chân thành, nghe được ra, mỗi một chữ mỗi một câu của hắn tất cả đều phát ra từ nội tâm của hắn. Thậm chí ngay cả ánh mắt, cũng dính vào một loại sắc thái cầu xin.

"Tề Kỳ, anh nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi ghét nhất đàn ông đối với tình cảm bất trung, bất luận kẻ nào, chỉ cần phạm vào đại kỵ của tôi, vậy tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tiếp nhận hắn." Đối mặt Mẫn Huyền như vậy, Lan Sơ không nhịn được có chút mềm lòng. Cô thật ra thì cũng không ghét Mẫn Huyền, huống chi bọn họ khi còn bé có quan hệ từng thân thiết như vậy. Chỉ là, cô không có cách nào làm trái với nguyên tắc của mình. Có lẽ chuyện khác, cô có thể thỏa hiệp. Nhưng chỉ là vấn đề này, cô không có cách nào khiến mình thỏa hiệp.

"Chuyện đã qua, anh không có cách nào thay đổi, về sau, anh sẽ làm tốt." Mẫn Huyền thở dài một cái, hắn không hiểu tại sao Lan Sơ lại để ý quá khứ không có cách nào sửa đổi như vậy. Cô là cuộc sống cùng tương lai hắn, cũng không phải là lướt qua hắn.

Lan Sơ xì mũi coi thường, "Nhưng là những quá khứ này cũng không có người cưỡng bách anh nhất định phải đùa bỡn tình cảm của phụ nữ, không phải sao? Anh nói anh yêu tôi, nhưng có thể không để ý ý nguyện của tôi, đem tôi giam lỏng ở trong nhà anh. Anh nói anh vì giúp tôi, cố nén không tới tìm tìm tôi, nhưng là anh cuối cùng không phải vẫn tới sao? Anh nếu

cuối cùng vẫn là không bỏ được tôi, tại sao ban đầu muốn đi trêu chọc nhiều phụ nữ như vậy? Cố định thì có vài người, vậy không cố định sẽ có bao nhiêu? Coi như lui vạn bước mà nói, những thứ kia đều là chuyện quá khứ, nhưng là, thật xin lỗi, tôi là một người thích sạch sẽ, tôi không có cách nào chịu được anh đã từng cùng nhiều phụ nữ xảy ra quan hệ thật sự như vậy." Quá khứ xác thực không quan trọng, thế nhưng quá khứ bẩn, muốn cô như thế nào tiếp nhận? Dù là cô tùy tiện liên tưởng tới tình cảnh Mẫn Huyền cùng phụ nữ khác làm loạn, cũng sẽ không lý do cảm thấy một hồi ghê tởm mãnh liệt.

Mẫn Huyền không phản bác được, nếu như Lan Sơ nhất định nói như vậy, hẳn thật sự không có cách nào phản bác. Hẳn là rất dơ, thật sự rất dơ. Chỉ là muốn hẳn như thế nào nói cho Lan Sơ, hẳn chưa bao giờ tự nguyện biến thành bẩn như vậy.

Ở ngoài cửa nghe lén, trong lòng mẹ Lan Sơ cũng mơ hồ cảm giác có chút không thoải mái. Nghĩ vọt vào ngăn cản Lan Sơ tiếp tục nói nữa, lại cảm thấy không thích hợp. Bất kể như thế nào, nói toạc ra hết rồi, trong lòng mọi người liền cũng sáng tỏ rồi.

"Chuyện với Đông Lí Lê Hân, tôi xác thực lừa anh, chỉ là, cha ruột Nini, đích xác là Đông Lí Lê Hân. Tôi lúc ấy một lòng chỉ muốn một đứa bé có gen hoàn mỹ, không muốn kết hôn, mới có thể xuống tay đối với hẳn, mượn mầm móng của hẳn. Tôi lựa chọn hẳn, trừ đi gen của hẳn tương đối hoàn mỹ, nguyên nhân lớn nhất chính là, hẳn rất sạch sẽ. Hẳn miệng ngậm một chiếc chìa khóa vàng ra đời, còn có thể giữ mình trong sạch, anh gặp gỡ qua nhiều biến cố như vậy, tại sao làm không được? Không cần mượn cớ nói gì là nhu cầu sinh lý, chẳng lẽ Đông Lí Lê Hân không phải đàn ông sao sao? Hẳn cũng chưa từng cần những thứ này sao?" Lan Sơ mấp máy môi, định đem thân phận thật của bảo bối nói cho Mẫn Huyền. Dù sao cô bây giờ đã không cần phòng bị Đông Lí Lê Hân nữa rồi, để Mẫn Huyền

biết cũng không sao. Người khác cô dĩ nhiên sẽ không nói, với Mẫn Huyền cô vẫn tin được.

Mẫn Huyền không nhin được nhúu lông mày, về chuyện cha đẻ đứa bé, hẳn không có điều tra, nhưng từng có phỏng đoán. Không nghĩ tới, quả nhiên Đông Lí Lê Hân thực sự là ba của đứa bé. Nhưng đó cũng không phải quan trọng. "Sơ Sơ, thực lực của Hồng bang cùng thực lực của tập đoàn Đông Lí hoàn toàn không giống nhau. Hồng bang cũng không phải bang phái bình thường, Hồng bang tồn tại trong bóng tối, em hiểu không?"

"Cho nên? Cho nên anh phải đùa bốn phụ nữ sao? Cho nên anh có thể tùy tiện vứt bỏ người phụ nữ đi theo anh mấy năm, thậm chí đã có thời gian mười năm sao? Anh không cảm thấy anh như vậy rất tàn nhẫn sao? Anh không cảm thấy anh như vậy rất quá đáng sao?" Lan Sơ càng nói càng không khách khí, càng nói càng có chút tức giận bất bình. Mẫn Huyền nói vứt bỏ liền vứt bỏ, hẳn đương nhiên không có tổn thất gì, chỉ có những người phụ nữ xui xẻo này? Đặc biệt là Vu Hải Lâm, cuộc sống nào có nhiều cái thời gian mười năm có thể bị lãng phí như vậy?

Mẫn Huyền lần nữa cảm thấy không phản bác được, hẳn đột nhiên cảm thấy mình và Lan Sơ giống như là người của hai hành tinh. Rõ ràng hẳn nói cũng là tiếng Trung Quốc, nhưng Lan Sơ giống như là nghe không hiểu. Hoặc là, cô chỉ là làm bộ không hiểu.

"Chúng ta cũng đã không phải trẻ con nữa rồi, mình nên phụ trách chuyện mình làm. Bất luận là trong quá khứ, nếu anh đã làm, sẽ phải phụ trách." Liên tiếp nói nhiều lời như vậy, Lan Sơ đã không biết còn có thể nói thêm gì nữa rồi. Thực là bất đắc dĩ, cô chỉ có thể ôm bảo bối tránh đi ra ngoài.

"Ăn cơm đi, cơm đã làm xong rồi." Xem như là mặc Lan Sơ đã hết lời, hẳn Mẫn Huyền chợt đem vấn đề chuyển một cái, nói xong, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Lan Sơ không nhin được phát điên, cô vừa rồi nói nhiều như vậy, Mẫn Huyền tất cả đều coi như gió bên tai rồi sao?

Nhìn Mẫn Huyền một thân cô đơn hướng đến phòng bếp, mẹ Lan Sơ nhất thời dâng lên đồng cảm. Bà hai bước đi vào phòng ngủ của Lan Sơ, đổ ập xuống liền là một trận chỉ trích không ngừng, "Con sao tuyệt tình làm cái gì? Con căn bản cũng không biết đứa bé Tề Kỳ kia đã trải qua những chuyện gì. Không biết cũng không cần nói loạn!"

"Vậy tự mẹ đi cùng Tề Kỳ, con không có hứng thú." Lan Sơ liếc mẹ cô một cái, ôm bảo bối, quay lưng về phía mẹ cô. Nói cho cùng, còn không phải là mẹ cô gây họa.

"Cái đứa bé đáng chết này, lát nữa sẽ thu thập con." Mẹ Lan Sơ hai mắt nhìn về hướng phòng bếp, thấy Mẫn Huyền đã ngồi trước nồi canh rồi, lập tức để lại một câu tàn nhẫn cho Lan Sơ, liền chạy tới phòng bếp chiếu cố đi giúp Mẫn Huyền.

Lan Sơ từ trong lỗ mũi nặng nề phun ra một hơi, lấy số tuổi mẹ già của cô, bà như thế nào tiếp nhận được Mẫn Huyền từng có quá khứ huy hoàng có rất nhiều phụ nữ chứ? Mẹ cô không chịu tái hôn, thật chẳng lẽ chỉ là vì cô sao? Còn không phải là bởi vì chính bà không đón nhận được những người đàn ông khác, mới vẫn không muốn tái hôn sao? Chính bà còn không làm được chuyện này, tại sao muốn cưỡng bách đứa con gái đáng thương này?

Mặc dù tâm tình không tốt, nhưng Lan Sơ cũng không có ngược đãi dạ dày của mình được. Mặc dù cơm trưa là Mẫn Huyền cùng nàng mẹ cùng nhau làm, cô vẫn là cuồng ăn đặc biệt ăn một phần lớn. Cơm nước xong, cô đem cửa phòng ngủ đóng lại, bắt đầu ngủ trưa.

Một giấc ngủ đến xế chiều ba bốn giờ, mới phát hiện trên giường trẻ con không thấy bảo bối. Lan Sơ lúc này liền từ trên giường nhảy bản lên, vọt

tới phòng khách, lại thấy Mẫn Huyền đang mang theo bảo bối cùng nhau chơi đùa. Ngược lại là mẹ cô, chân chính không biết tung tích.

Thấy Lan Sơ trong trong ngoài ngoài tìm tới tìm lui, Mẫn Huyền chủ động mở miệng giải đáp nghi vấn của Lan Sơ. "Mẹ em đi dạo phố rồi, bảo là muốn mua cho mình vài bộ quần áo mới để mặc." Quần áo mới, ai không thích mặc? Huống chi, hẳn lại đưa cho mẹ Lan Sơ thẻ tín dụng không giới hạn.

"Vì sao anh không cùng đi, loại thời điểm này không phải vừa đúng có thể lấy lòng sao?" Lan Sơ hơi có chút khinh bỉ liếc Mẫn Huyền một cái, mẹ cô không thể nào biết vô duyên vô cớ chạy đi mua quần áo, nói vậy kết quả hẳn là người kia giật giây.

"Anh thấy Nini một mình nằm ở giường trẻ con đáng vẻ trông rất nhàm chán, liền lưu lại bồi Nini chơi." Mẫn Huyền trả lời thẳng thắn, hẳn chuyên tâm trêu chọc bảo bối nằm ở trên mặt thảm hơn, từ đầu đến cuối cũng không có ngẩng đầu nhìn Lan Sơ một cái. Giống như sự tồn tại của Lan Sơ với hắn đã không quan trọng.

"Tốt lắm, bây giờ anh không có chuyện gì rồi, anh có thể đi nha." Lan Sơ vừa nói liền đi tới bên người Mẫn Huyền, cúi người xuống, một tphen liền đem bảo bối ôm vào trong ngực.

Đối với biến chuyển đột nhiên xuất hiện này, bảo bối không cao hứng vùng vẫy một cái, tay nhỏ bé không ngừng đưa về phía Mẫn Huyền.

"Anh đáp ứng mẹ em, chờ bà trở lại." Mẫn Huyền đứng lên, vừa nói vừa đưa bàn tay to của hắn đến trước mặt của bảo bối, để bảo bối có thể bắt lấy bàn tay hắn.

"Vậy được, rự anh chậm rãi chờ đi, tôi muốn mang Nini đi ra ngoài tản bộ." Nói xong, Lan Sơ chuyển sang phòng ngủ. Chuẩn bị sửa sang túi của mình một chút, sau đó mang bảo bối trốn ra bên ngoài đi. Nếu trước khi cô

đi dạo trở lại, Mẫn Huyền vẫn như cũ còn nương nhờ nhà cô không đi, vậy cô chỉ có thể chạy đến mượn chỗ của Hồng Quyên.

Mẫn Huyền nhắc chân theo sát hai bước, "Anh cùng đi với hai người."

Lan Sơ lạnh lùng cười một tiếng, không khách khí hỏi: "Thế nào, anh lại muốn giam lỏng tôi sao?" Đây cũng là một trong những nguyên nhân cô không thích Mẫn Huyền. Chỉ cần hằm ở đây, cô cơ hồ không có tự do gì.

Mẫn Huyền bị câu hỏi của Lan Sơ làm nghẹn ngay tại chỗ, hằm không miễn cưỡng nữa. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Lan Sơ vào phòng ngủ.

Lan Sơ nhanh chóng sửa sang lại túi xách lớn của cô một chút, công bảo bối ở trên lưng, chuẩn bị ra cửa đi tản bộ.

Mẫn Huyền đưa Lan Sơ ra đến ngoài cửa, đợi đến khi Lan Sơ đi vào thang máy, mới đem cửa đóng lại.

Cửa vừa mới khóa kỹ, thái độ Mẫn Huyền lập tức liền lạnh mấy phần. Hằm chột nhanh chóng kiểm tra trong căn hộ của Lan Sơ. Đem năm máy theo dõi cỡ nhỏ thập phần tiên tiến chia ra giấu ở trong nhà Lan Sơ tìm được bỏ vào trong túi. Nghiền nát, vứt vào bồn cầu.

Sau đó, hằm lấy ra máy theo dõi cỡ nhỏ tiên tiến hơn mà mình mang tới. Lặng lẽ cài đặt ở trong phòng ngủ của Lan Sơ cùng trong phòng khách. Lập lại xác nhận, không có bất kỳ sơ hở nào về sau, hằm vô cùng nhàn nhã ở trong phòng khách ngồi xuống. Mở ti vi, nhàm chán mở một kênh lại đổi một kênh.

Mang theo bảo bối ra bên ngoài đi tản bộ, Lan Sơ vội vàng dùng tin nhắn, đem chuyện Mẫn Huyền nói cho Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh. Nàng muốn họ sớm chuẩn bị sẵn sàng, đừng khắp nơi chạy loạn. Bởi vì, cô không biết lúc nào thì sẽ đột nhiên mang theo bảo bối đi tìm nơi nương tựa đến nhà bất luận kẻ nào của một trong số họ. Cũng không thể đợi đến khi

cô bị buộc bất đắc dĩ, thời điểm thật sự muốn rời nhà trốn đi, lại không tìm được một chỗ đặt chân.

Nhận được tin nhắn của Lan Sơ, lúc này Hồng Quyên liền trực tiếp trả lời. Để Lan Sơ trực tiếp đến nhà cô, tránh cho chạy đi chạy lại thành dê vào miệng hổ.

Lan Sơ mặc dù đồng ý, cũng không tính toán trước làm như vậy. Dù sao hiện tại cô mang theo bảo bối, rời nhà trốn đi tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Coi như cô không lấy hành lý của mình, cũng không thể không chuẩn bị cho bảo bối. Chỉ là sữa bột bảo bối ăn, thức ăn phụ trợ và chuẩn bị tã, là có thể chiếm không ít trọng lượng, huống chi là cái khác? Không có hai túi hành lý lớn, nhất định là cô và bảo bối không đi được. Mặc dù những thứ đồ này cô đều có thể mua ngay bây giờ, nhưng vấn đề là, cô và bảo bối nếu như không ở trong nhà Hồng Quyên lâu dài. Những thứ đồ mua bây giờ nên xử lý như thế nào?

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Cuộc Chiến Của Ba Người

Ngồi ở trong xe, nhìn tầng lầu phòng trọ Lan Sơ ở, Đông Lí Lê Hân không nhìn được có chút do dự. Hân không xác định chắc chắn, chính mình dạng tùy tiện tới chơi, có thích hợp hay không.

Mẫn Huyền đuổi theo tới đây không cần gấp gáp, nhưng là, Mẫn Huyền chẳng những biết hân đang cài đặt máy theo dõi trong nhà Lan Sơ. Hơn nữa, còn tìm được từng cái một, để cho máy theo dõi của hân không cách nào tiếp tục công việc nữa. Đối với lần này, hân không thể không cảm thấy lo lắng.

Hân có thể không hề giám thị nhất cử nhất động của Lan Sơ và bảo bối nữa, nhưng hân không thể mặc cho Mẫn Huyền sống ở trong nhà Lan Sơ, mình lại cái gì cũng không biết. Vì vậy, suy tính tới suy tính đi, hân vẫn là quyết định tự mình đến nhà Lan Sơ nhìn một chút. Trừ đi xác định Lan Sơ và bảo bối an toàn ra, càng để Mẫn Huyền hiểu, hân mọi lúc đều chú ý đến Lan Sơ và bảo bối.

Cuối cùng do dự một chút, Đông Lí Lê Hân vẫn là xuống xe. Từng bước từng bước đi về phía nhà trọ Lan Sơ.

Lúc này, Lan Sơ đang mang theo bảo bối vui ở trong phòng ngủ chơi đùa. Mà Mẫn Huyền cùng mẹ cô đang ở trong phòng bếp nghiên cứu món ăn ngon mới. Nói đến buồn cười, đây là lần đầu tiên mẹ cô đối với việc làm thức ăn ngon cảm thấy hứng thú như vậy.

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Lan Sơ ôm bảo bối hữu một cái liền từ trong phòng ngủ chạy ra. Vội vã đi ra trước mẹ cô cùng Mẫn Huyền ở trong

phòng bếp, chạy như bay đến cửa trước, cũng một phen mở cửa. Khi cô nhìn người tới lại là Đông Lí Lê Hân thì cô không nhịn được sững sờ ngay tại chỗ. Cho đến khi thanh âm của bảo bối ở trong ngực ê a càng ngày càng vang dội, vùng vẫy muốn tìm nơi nương tựa trong lồng ngực Đông Lí Lê Hân, động tác càng ngày càng kịch liệt thì cô mới không thể không hồi thần.

"Nini có phải hay không muốn ba rời hả? Nào, ba ôm." Đông Lí Lê Hân đối với Lan Sơ khẽ mỉm cười, giang hai cánh tay, đem bảo bối đón vào trong ngực của mình. May mắn có bảo bối ở đây, nếu không, hẳn thật sự không thể giải thích được dụng ý mình đột nhiên tới cửa thăm hỏi.

"A! Không sai không sai, Nini có thể rất nhớ anh, tôi cũng vậy nhớ anh muốn chết, mau vào đi!" Lan Sơ ngẩn ra, thuận nước đẩy thuyền, vội vàng mời Đông Lí Lê Hân vào nhà. Cô cũng không tin, thấy Đông Lí Lê Hân ưu tú như vậy, mẹ cô sẽ không động lòng. So với Mẫn Huyền mà nói, đương nhiên vẫn là Đông Lí Lê Hân hơn một chút.

Nếu như không phải là Lan Sơ chạy nhanh, người mở cửa nhất định sẽ là mẹ Lan Sơ. Thấy Lan Sơ đi mở cửa, mẹ Lan Sơ vốn định cũng trở về phòng bếp. Cũng rất không lúc để cho bà nghe được đoạn đối thoại của Lan Sơ và Đông Lí Lê Hân. Bà lập tức liền ngăn ở phòng khách, vẻ mặt bắt bẻ, cay nghiệt nhìn Đông Lí Lê Hân từ trên xuống dưới. "Lan Lan, vị tiên sinh này là ai à?"

Lan Sơ nhìn Mẫn Huyền đi theo từ trong phòng bếp đi ra một chút, trả lời thành thật: "Ba Nini, Đông Lí Lê Hân, CEO của tập đoàn Đông Lí."

Mẫn Huyền nhú nhú mày, không biến sắc. Hắn còn tưởng rằng, Đông Lí Lê Hân sẽ không chủ động tới nhà Lan Sơ.

"Tập đoàn Đông Lí? Cái gì tập đoàn Đông Lí? Chưa nghe nói qua." Mẹ Lan Sơ quyết định không cho Đông Lí Lê Hân một chút xíu mặt mũi, theo

ý bà, một người đàn ông không muốn chịu nửa điểm trách nhiệm đối với con ruột của mình cùng mẹ của đứa bé, tuyệt sẽ không phải là đàn ông tốt.

"Anh qua đây giúp tôi cầm ít đồ, sau đó chúng ta mang Nini đi công viên đi một vòng." Lan Sơ cố ý không nhìn mẹ cô cùng Mẫn Huyền, nói xong, liền lôi kéo Đông Lí Lê Hân đi phòng ngủ cầm thứ gì ra cửa. Không chọc nổi vẫn là tránh đi, cô cũng không muốn ở nhà lãng phí thời gian cùng tinh lực nghe mẹ cô dài dòng. Không nghĩ tới mẹ cô cũng đã chính mắt thấy được Đông Lí Lê Hân rồi, kết quả thái độ vẫn là ác liệt như vậy.

Mẹ Lan Sơ một phen ngăn Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân lại, đổ ập xuống mà hỏi: "Con không phải đã mang Nini đi dạo công viên rồi sao? Hơn nữa cũng sắp ăn cơm tối, con còn chạy loạn cái gì?"

"A!" Lan Sơ giống như là đột nhiên phát hiện ra cái gì, mím cười vồ vồ bả vai mẹ già cô, nói: "Mẹ, thật ngại, con quên nói cho hai người biết biết, tối hôm nay con không ăn cơm ở nhà, hai người từ từ ăn vậy."

"Vậy sao con không nói sớm, làm xong mới nói!" Nghe vậy, âm lượng của mẹ Lan Sơ nhất thời tăng gấp đôi. Thật sự cho là bà không nhìn ra được sao? Đông Lí Lê Hân này căn bản là tạm thời tới cửa thăm hỏi.

Mắt thấy Lan Sơ lại sắp cùng mẹ cô cãi vả, Đông Lí Lê Hân không nhịn được giúp một tay giảng hòa. "Như vậy đi, buổi tối chúng ta hay là ở nhà ăn đi, ăn xong lại mang Nini đi ra ngoài tản bộ cũng được." Hẳn làm sao sẽ không hiểu ý tưởng Lan Sơ vội vã muốn tránh đi ra ngoài. Nhưng nếu như làm trái với ý nguyện của mẹ Lan Sơ quá mức, chỉ sợ chuyện sẽ thay đổi càng phiền toái hơn.

"Được rồi, vậy thì nghe lời anh." Lan Sơ cười ngọt ngào, thân mật khoác lên cánh tay Đông Lí Lê Hân. Sau đó không quá khách khí hỏi mẹ cô, "Vậy lúc nào thì ăn cơm?"

"Chờ!" Mẹ Lan Sơ tức giận rống to một tiếng, xoay người vào phòng bếp.

"Chúng ta đến phòng ngủ đi chơi." Thấy Mẫn Huyền thủy chung không nói một lời nhìn mình và Đông Lí Lê Hân, Lan Sơ cười mỉ mỉ lôi kéo Đông Lí Lê Hân chạy hướng phòng ngủ, coi sự tồn tại của Mẫn Huyền chỉ là một trận không khí. Lợi dụng mẹ cô đi đối phó cô, chán ghét của cô đối với Mẫn Huyền lại mạnh mẽ tăng thêm một phần.

Mẫn Huyền hít sâu một hơi, chuyển sang phòng bếp, tiếp tục giúp mẹ Lan Sơ chuẩn bị cơm tối. Theo hiện tại, mẹ Lan Sơ vẫn là thích hơn hẳn. Trừ phi Lan Sơ cùng mẹ cô đoạn tuyệt quan hệ, nếu không, tâm tình mẹ của cô, cô ít nhiều vẫn còn cần suy tính. Cho dù cô không suy tính, cô cùng Đông Lí Lê Hân cũng không có nhiều khả năng thành công đi tới cùng nhau. Lấy thế lực cùng địa vị tập đoàn Đông Lí, hôn nhân chỉ có thể là một thủ đoạn lợi ích. Sau lưng gia đình Đông Lí Lê Hân, tuyệt đối không có khả năng đáp ứng để Lan Sơ trở thành nữ chủ nhân mới của Đông Lí thị.

Vì để ngừa thời gian Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân đơn độc chung đụng quá dài, mẹ Lan Sơ và Mẫn Huyền đều không lãng phí thời gian. Hai người cố gắng làm trong thời gian ngắn nhất chuẩn bị xong cơm tối, bốn người lớn cộng thêm một đứa bé, cùng nhau ngồi ở trong phòng ăn ăn cơm tối.

Một cái bàn, Lan Sơ cùng Mẫn Huyền mặt đối mặt, Đông Lí Lê Hân là cùng mẹ Lan Sơ mặt đối mặt.

Bảo bối do Đông Lí Lê Hân ôm, vừa ngồi vào bàn cơm, Lan Sơ cũng không khách khí bắt đầu cuồn ăn. Mặc cho mẹ của mình và Mẫn Huyền đối với Đông Lí Lê Hân tiến hành các loại nhả đao công kích. Khó có được mẹ cô đem tinh lực giày vò chuyển dời đến trên người của Đông Lí Lê Hân, cô đương nhiên là muốn nắm chặt thời gian hưởng thụ thật tốt một chút bình tĩnh khó có được. Đợi cô ăn uống no đủ, cô mới có thể nghĩ đến biện pháp tốt giải cứu đông Đông Lí Lê Hân.

"Đưa Nini cho tôi đi, anh ôm Nini ăn cơm, nhất định sẽ không có biện pháp ăn cơm." Vừa ngồi vào, Mẫn Huyền liền đưa tay chuẩn bị ôm đứa bé. Lấy thân phận của Đông Lí Lê Hân, hẳn chắc chắn sẽ không chăm sóc bảo bối.

"Không cần gấp gáp, tôi có thể ăn." Đông Lí Lê Hân cười cười, quả quyết cự tuyệt. Con gái của hắn, còn chưa tới phiên người ngoài tới quan tâm.

"Nhưng cậu là khách, nào có đạo lý để khách ôm trẻ con ăn cơm." Mẫn Huyền khách khí tới cực điểm, giống như Đông Lí Lê Hân là khách tới nhà hắn thăm hỏi vậy.

Đông Lí Lê Hân khước miệng nụ cười sâu hơn, thẳng thắn trả lời: "Tôi là ba của Nini."

"Tề Kỳ nói không sai, cậu là khách, đưa con bé cho Tề Kỳ đi, Tề Kỳ không phải người ngoài." Thấy thế, mẹ Lan Sơ mở miệng hát đệm. Bộ dáng đẹp mắt có ích lợi gì, chuyện gì cũng sẽ không làm, ngay cả trẻ con cũng ôm không tốt, lại vẫn không biết xấu hổ công bố mình là cha ruột đứa bé. Ruột thì thế nào? Có bản lĩnh liền gánh vác trách nhiệm tương ứng với đứa bé đi.

Lan Sơ vốn không muốn can thiệp đông chiến tranh giữa Mẫn Huyền và Đông Lí Lê Hân, nhưng lời mẹ cô nói, cô thật sự không thích nghe. Vì vậy, cô vô cùng dứt khoát liền nói ra. "Anh và người giúp việc tranh cái gì? Lúc ăn cơm, đứa bé đương nhiên là giao cho người giúp việc chăm sóc. Nhanh ăn cơm đi, ăn xong chúng ta mang Nini đi chơi." Nếu Đông Lí Lê Hân là người ngoài, vậy Mẫn Huyền coi là ci gì? Đông Lí Lê Hân ít nhất còn là ba của con gọi c, mà Mẫn Huyền là ci gì? Nhưng mà chỉ đúng là một vị hùng xm thật lâu trước đy thôi. (cu này qu hiếm >_

"Đọc." Đông Lí Lê Hân phi hợp gật đầu một cái, đem bảo bi trong ngực đưa cho Mẫn Huyn.

Nhưng l, mẹ Lan Sơ mất hứng. Lan Sơ cho dù ghét Mẫn Huyn đi chẳng nữa, cũng không cần xut khẩu đả thương người như vậy. "Lan Sơ, sao con khng lễ phép như vậy? T Kỳ lúc nào th thình người giúp việc rồi hả?"

Lan Sơ không chút no yếu thế, không khch khí hỏi ngược lại: "Nếu nh mà cha ruột của con gi con cũng có th coi như l người ngoi, vậy T Kỳ khng phải người giúp việc vậy l cái g? Chẳng lẽ mẹ giám n hồ đồ rồi sao? Ngay cả người no là người ngoài cũng khng phản rõ sao?"

Mẹ Lan Sơ khng phản bước đọc, bị nghẹn một câu ni cũng không trả lời đọc.

Lan Sơ liêu mạng, vừa tự mnh anh, vừa không ngừng gp thức ăn cho Đông Lí Lê Hân. Giống như l chỉ sợ mẹ cô v Mẫn Huyền nhn không hieu vậy, đối vi Đông Lí Lê Hân mun có nhiều ân cần thì có bấy nhiêu ân cần. Không phải là lấy lòng sao? Cô cũng không phải là không biết.

Mẹ Lan Sơ nhìn cẩn rắng nghiêng lợi, chỉ là ngại vì Mẫn Huyền, bà không muốn tranh chấp với Lan Sơ. Đừng nhìn Lan Sơ giống như cả ngày lẫn đêm cũng vô tâm vô phế, tư tưởng so với người bình thường còn thông minh hơn. Ngày trước Mẫn Huyền cãi vả cùng Lan Sơ, bị thương tổn chỉ sẽ là Mẫn Huyền. Mà bà cũng không thể nào tranh luận thắng Lan Sơ.

Đến đây, bữa cơm tối này, bốn người cuối cùng cũng có thể an tĩnh bắt đầu ăn cơm rồi.

Lan Sơ ăn nhanh nhất, hai ba lần liền giải quyết hết hai chén cơm cùng một đồng lớn món ăn. Cô nghĩ như thế nào cũng cảm thấy tức giận, liền đem tức giận biến thành thực lực. Thả bụng, ăn một bữa lớn.

Đông Lí Lê Hân thật ra thì cũng không đói, hăn ăn không nhiều lắm. Cho nên, Lan Sơ mới vừa buông chén đĩa xuống, hăn liền theo sát ăn xong rồi.

Đúng lúc này, Mẫn Huyền chợt ôm bảo bối đứng lên, không nói một lời hướng đi phòng ngủ.

Đông Lí Lê Hân nhanh chóng ngăn Mẫn Huyền lại, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Tôi thay ta cho Nini." Mẫn Huyền khách khí cười cười, nói thật.

"Để tôi đổi đi, anh tiếp tục ăn cơm." Nói xong, Đông Lí Lê Hân cường ngạnh đem bảo bối ôm trở về trong lòng ngực mình. Quen cửa quen nẻo đi tới phòng ngủ Lan Sơ, chuẩn bị thay tã cho bảo bối.

Ánh mắt của Mẫn Huyền không khỏi tối sầm, hăn không nghĩ tới Đông Lí Lê Hân thế nhưng cũng sẽ thay tã. Đang muốn theo sau tìm một chút hư thật, rồi lại bị Lan Sơ ngăn lại. "Anh nhanh ăn cơm đi, đổi tã cho Nini xong, đoán chừng anh cũng không có khẩu vị ăn cơm."

Nghĩ đến kế hoạch Lan Sơ cơm nước xong sẽ mang bảo bối đi ra ngoài tản bộ, Mẫn Huyền lập tức trở về bàn cơm, tính toán trước khi Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân mang theo đứa bé ra cửa thì hăn cũng giải quyết xong cơm tối. Như vậy, hăn liền có lý do đi Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân cùng đi ra ngoài tản bộ. Hăn tuyệt không để cho Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân có quá nhiều thời gian đơn độc chung đụng. Hơn nữa, bọn họ còn cùng có một cô con gái bảo bối đáng yêu như vậy .

Mẹ Lan Sơ như nhìn thấu ý tưởng của Mẫn Huyền, vội vàng gấp cho Mẫn Huyền một đồng lớn món ăn. Ăn no xong, mới có hơi sức cùng tình địch chiến đấu. Mặc dù bà cũng không hiểu rõ Đông Lí Lê Hân, nhưng rất dễ nhận thấy, hăn một chút cũng khó đối phó. (sai lầm khi khinh địch, đừng đánh giá qua bề ngoài)

Thay xong tã cho bảo bối, lại sửa sang túi xách thật tốt. Lan Sơ để Đông Lí Lê Hân ôm bảo bối, cùng đi tản bộ.

Đã sớm chuẩn bị sẵn sàng Mẫn Huyền lập tức cùng đi ra ngoài. Hai lớn một nhỏ, thoáng chốc liền thay đổi thành ba lớn một nhỏ.

Đối với việc này, Lan Sơ vô cùng bất đắc dĩ. Mẫn Huyền muốn đi theo, cô cũng đuổi không đi. Nếu hăn không sợ lúng túng, vậy hăn liền theo thôi. Dù sao, cô chỉ cần cố gắng coi hăn thành không khí là được.

Hiển nhiên, Mẫn Huyền cũng không cam lòng mình như không khí mà tồn tại. Hăn không chút khách khí chen chúc ở giữa Đông Lí Lê Hân và Lan Sơ, thỉnh thoảng trêu chọc bảo bối một cái, hoặc là quấy rầy Lan Sơ một cái. Thật cũng không có vẻ dư thừa.

Nhưng đi lại ở trên đường cái, tổ hợp ba người như vậy, thật sự vô cùng hấp dẫn con mắt. Một đường đi tới công viên, người lúng túng ngược lại biến thành Lan Sơ.

Một cước nhảy vào địa phận công viên, Lan Sơ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù trong công viên người cũng không ít, cũng may diện tích công viên trước mặt siêu cấp lớn. Cho dù người nhiều hơn nữa, cũng sẽ không đặc biệt chú ý tới cô và Đông Lí Lê Hân còn có Mẫn Huyền mang theo bảo bối, tổ hợp ba lớn một nhỏ kỳ quái.

Nhưng là, có Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền ở đây, người làm mẹ như cô, rõ ràng dư thừa ra ngoài. Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền tranh nhau trêu chọc, ôm ấp bảo bối. Bất luận cô nhúng tay như thế nào, cũng giành không được. Cuối cùng vẫn là cô theo ở phía sau, Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền hai người vây quanh bảo bối đi ở phía trước. Người không biết, nhất định sẽ lầm tưởng là giữa Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền có cái gì.

Ở trong công viên vòng vo một hồi, bảo bối chọt không quá cao hứng rầm rì lên tiếng.

Thấy thế, Lan Sơ lập tức lấy ra một bình sữa, muốn cho bảo bối uống sữa. Kết quả, cô cầm bình sữa vừa mới chen đến trước mặt của Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền, liền bị Mẫn Huyền một phen đã đoạt đi bình sữa.

"Nini khát nước a, được, Dady cho con ăn." Nói xong, Mẫn Huyền ôm thân thể bảo bối, muốn đem bảo bối ôm vào trong ngực của mình. Nhưng Đông Lí Lê Hân cũng không chịu buông tay, cánh tay dài của hân đuổi một cái, ngăn trở Mẫn Huyền. Còn đoạt lấy bình sữa trong tay Mẫn Huyền. Sau đó, hân vể mặt cứng chiều nói với bảo bối ở trong ngực: "Nini, uống nước nào, ba cho con ăn."

"Như vậy sẽ làm Nini bị sặc, đưa Nini cho tôi." Lan Sơ không thể nhịn được nữa, tức giận từ trong tay Đông Lí Lê Hân đoạt lại bình sữa, còn đem bảo bối ôm lấy. Tiếp đó, cô đi tới ven đường ngồi xuống một cái ghế. Để bảo bối nghiêng dựa vào trong ngực cô uống sữa.

Bảo bối cười mị mị ôm bình sữa, bẹp bẹp uống một hồi lâu.

Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền canh giữ ở một bên, hai người yên lặng nhìn. Hai người chỉ lo chiếm đoạt bảo bối, tuy nhiên cũng bỏ quên thời điểm cho bảo bối ăn uống cái gì, mấu chốt là không thể đi động.

Lan Sơ vừa cho bảo bối uống sữa, vừa không khách khí cho Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền mỗi người một cái liếc mắt. Hai người cũng không có kinh nghiệm gì, lại còn dám cùng cô tranh giành. Không biết xấu hổ sao? Nếu không phải là cô kịp thời cản lại, bảo bối không chừng sẽ bị sặc thành cái dạng gì. Coi như không có bị bị sặc, cũng nhất định sẽ uống không thoải mái.

----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 79.2

Lan Sơ vốn không muốn can thiệp đông chiến tranh giữa Mẫn Huyền và Đông Lí Lê Hân, nhưng lời mẹ cô nói, cô thật sự không thích nghe. Vì vậy, cô vô cùng dứt khoát liền nói ra. "Anh và người giúp việc tranh cái gì? Lúc ăn cơm, đứa bé đương nhiên là giao cho người giúp việc chăm sóc. Nhanh ăn cơm đi, ăn xong chúng ta mang Nini đi chơi." Nếu Đông Lí Lê Hân là người ngoài, vậy Mẫn Huyền coi là cái gì? Đông Lí Lê Hân ít nhất còn là ba của con gái cô, mà Mẫn Huyền là cái gì? Nhưng mà chỉ đúng là một vị hàng xóm thật lâu trước đây thôi. (câu này quá hiểm >_

"Được." Đông Lí Lê Hân phối hợp gật đầu một cái, đem bảo bối trong ngực đưa cho Mẫn Huyền.

Nhưng là, mẹ Lan Sơ mất hứng. Lan Sơ cho dù ghét Mẫn Huyền đi chăng nữa, cũng không cần xuất khẩu đả thương người như vậy. "Lan Sơ, sao con không lễ phép như vậy? Tề Kỳ lúc nào thì thành người giúp việc rồi hả?"

Lan Sơ không chút nào yếu thế, không khách khí hỏi ngược lại: "Nếu như mà cha ruột của con gái con cũng có thể coi như là người ngoài, vậy Tề Kỳ không phải người giúp việc vậy là cái gì? Chẳng lẽ mẹ già nên hồ đồ rồi sao? Ngay cả người nào là người ngoài cũng không phân rõ sao?"

Mẹ Lan Sơ không phản bác được, bị nghẹn một câu nói cũng không trả lời được.

Lan Sơ liêu mạng, vừa tự mình anh, vừa không ngừng gấp thức ăn cho Đông Lí Lê Hân. Giống như là chỉ sợ mẹ cô và Mẫn Huyền nhìn không hiểu vậy, đối với Đông Lí Lê Hân muốn có nhiều ân cần thì có bấy nhiêu ân cần. Không phải là lấy lòng sao? Cô cũng không phải là không biết.

Mẹ Lan Sơ nhìn cẩn răng nghiêng lợi, chỉ là ngại vì Mẫn Huyền, bà không muốn tranh chấp với Lan Sơ. Đừng nhìn Lan Sơ giống như cả ngày lẫn

đêm cũng vô tâm vô phế, tư tưởng so với người bình thường còn thông minh hơn. Ngày trước Mẫn Huyền cãi vả cùng Lan Sơ, bị thương tổn chỉ sẽ là Mẫn Huyền. Mà bà cũng không thể nào tranh luận thắng Lan Sơ.

Đến đây, bữa cơm tối này, bốn người cuối cùng cũng có thể an tĩnh bắt đầu ăn cơm rồi.

Lan Sơ ăn nhanh nhất, hai ba lần liền giải quyết hết hai chén cơm cùng một đồng lớn món ăn. Cô nghĩ như thế nào cũng cảm thấy tức giận, liền đem tức giận biến thành thực lực. Thả bụng, ăn một bữa lớn.

Đông Lí Lê Hân thật ra thì cũng không đói, hăn ăn không nhiều lắm. Cho nên, Lan Sơ mới vừa buông chén đĩa xuống, hăn liền theo sát ăn xong rồi.

Đúng lúc này, Mẫn Huyền chợt ôm bảo bối đứng lên, không nói một lời hướng đi phòng ngủ.

Đông Lí Lê Hân nhanh chóng ngăn Mẫn Huyền lại, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Tôi thay ta cho Nini." Mẫn Huyền khách khí cười cười, nói thật.

"Để tôi đổi đi, anh tiếp tục ăn cơm." Nói xong, Đông Lí Lê Hân cường ngạnh đem bảo bối ôm trở về trong lòng ngực mình. Quen cửa quen nẻo đi tới phòng ngủ Lan Sơ, chuẩn bị thay tã cho bảo bối.

Ánh mắt của Mẫn Huyền không khỏi tối sầm, hăn không nghĩ tới Đông Lí Lê Hân thế nhưng cũng sẽ thay tã. Đang muốn theo sau tìm một chút hư thật, rồi lại bị Lan Sơ ngăn lại. "Anh nhanh ăn cơm đi, đổi tã cho Nini xong, đoán chừng anh cũng không có khẩu vị ăn cơm."

Nghĩ đến kế hoạch Lan Sơ cơm nước xong sẽ mang bảo bối đi ra ngoài tản bộ, Mẫn Huyền lập tức trở về bàn cơm, tính toán trước khi Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân mang theo đứa bé ra cửa thì hăn cũng giải quyết xong cơm tối. Như vậy, hăn liền có lý do đi Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân cùng đi ra

ngoài tản bộ. Hẳn tuyệt không để cho Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân có quá nhiều thời gian đơn độc chung đụng. Hơn nữa, bọn họ còn cùng có một cô con gái bảo bối đáng yêu như vậy .

Mẹ Lan Sơ như nhìn thấu ý tưởng của Mẫn Huyền, vội vàng gấp cho Mẫn Huyền một đồng lớn món ăn. Ăn no xong, mới có hơi sức cùng tình địch chiến đấu. Mặc dù bà cũng không hiểu rõ Đông Lí Lê Hân, nhưng rất dễ nhận thấy, hẳn một chút cũng khó đối phó. (sai lầm khi khinh địch, đừng đánh giá qua bề ngoài)

Thay xong tã cho bảo bối, lại sửa sang túi xách thật tốt. Lan Sơ để Đông Lí Lê Hân ôm bảo bối, cùng đi tản bộ.

Đã sớm chuẩn bị sẵn sàng Mẫn Huyền lập tức cùng đi ra ngoài. Hai lớn một nhỏ, thoáng chốc liền thay đổi thành ba lớn một nhỏ.

Đối với việc này, Lan Sơ vô cùng bất đắc dĩ. Mẫn Huyền muốn đi theo, cô cũng đuổi không đi. Nếu hẳn không sợ lúng túng, vậy hẳn liền theo thôi. Dù sao, cô chỉ cần cố gắng coi hẳn thành không khí là được.

Hiển nhiên, Mẫn Huyền cũng không cam lòng mình như không khí mà tồn tại. Hẳn không chút khách khí chen chúc ở giữa Đông Lí Lê Hân và Lan Sơ, thỉnh thoảng trêu chọc bảo bối một cái, hoặc là quấy rầy Lan Sơ một cái. Thật cũng không có vẻ dư thừa.

Nhưng đi lại ở trên đường cái, tổ hợp ba người như vậy, thật sự vô cùng hấp dẫn con mắt. Một đường đi tới công viên, người lúng túng ngược lại biến thành Lan Sơ.

Một cước nhảy vào địa phận công viên, Lan Sơ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù trong công viên người cũng không ít, cũng may diện tích công viên trước mặt siêu cấp lớn. Cho dù người nhiều hơn nữa, cũng sẽ không đặc biệt chú ý tới cô và Đông Lí Lê Hân còn có Mẫn Huyền mang theo bảo bối, tổ hợp ba lớn một nhỏ kỳ quái.

Nhưng là, có Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền ở đây, người làm mẹ như cô, rõ ràng dư thừa ra ngoài. Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền tranh nhau trêu chọc, ôm ấp bảo bối. Bất luận cô nhúng tay như thế nào, cũng giành không được. Cuối cùng vẫn là cô theo ở phía sau, Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền hai người vây quanh bảo bối đi ở phía trước. Người không biết, nhất định sẽ lầm tưởng là giữa Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền có cái gì.

Ở trong công viên vòng vo một hồi, bảo bối chợt không quá cao hứng rầm rì lên tiếng.

Thấy thế, Lan Sơ lập tức lấy ra một bình sữa, muốn cho bảo bối uống sữa. Kết quả, cô cầm bình sữa vừa mới chen đến trước mặt của Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền, liền bị Mẫn Huyền một phen đã đoạt đi bình sữa.

"Nini khát nước a, được, Dady cho con ăn." Nói xong, Mẫn Huyền ôm thân thể bảo bối, muốn đem bảo bối ôm vào trong ngực của mình. Nhưng Đông Lí Lê Hân cũng không chịu buông tay, cánh tay dài của hân đuổi một cái, ngăn trở Mẫn Huyền. Còn đoạt lấy bình sữa trong tay Mẫn Huyền. Sau đó, hân vẻ mặt cứng chiều nói với bảo bối ở trong ngực: "Nini, uống nước nào, ba cho con ăn."

"Như vậy sẽ làm Nini bị sặc, đưa Nini cho tôi." Lan Sơ không thể nhịn được nữa, tức giận từ trong tay Đông Lí Lê Hân đoạt lại bình sữa, còn đem bảo bối ôm lấy. Tiếp đó, cô đi tới ven đường ngồi xuống một cái ghế. Để bảo bối nghiêng dựa vào trong ngực cô uống sữa.

Bảo bối cười mị mị ôm bình sữa, bẹp bẹp uống một hồi lâu.

Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền canh giữ ở một bên, hai người yên lặng nhìn. Hai người chỉ lo chiếm đoạt bảo bối, tuy nhiên cũng bỏ quên thời điểm cho bảo bối ăn uống cái gì, mấu chốt là không thể đi động.

Lan Sơ vừa cho bảo bối uống sữa, vừa không khách khí cho Đông Lí Lê Hân cùng Mẫn Huyền mỗi người một cái liếc mắt. Hai người cũng không có kinh nghiệm gì, lại còn dám cùng cô tranh giành. Không biết xấu hổ sao? Nếu không phải là cô kịp thời cản lại, bảo bối không chừng sẽ bị sặc thành cái dạng gì. Coi như không có bị bị sặc, cũng nhất định sẽ uống không thoải mái.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Bắt Đầu Đối Nhà

Sau khi dứt cho cục cứng uống hết sữa, ba người lại ở trong công viên vòng vo nửa vòng. Đột nhiên, Lan Sơ lôi kéo Đông Lí Lê Hân hướng đi trở về.

Mẫn Huyền không chút nào yếu thế, gắt gap đuổi theo sau lưng Lan Sơ và Đông Lí Lê Hân.

Nhưng khi ba người đi tới lầu dưới nhà trọ Lan Sơ thì Lan Sơ chợt đi theo Đông Lí Lê Hân cùng nhau chui vào trong xe của hắn. Tiếp đó, Đông Lí Lê Hân đang ở trước mắt Mẫn Huyền lái xe đi xa.

Từ trong kính chiếu hậu nhìn Mẫn Huyền vẻ mặt âm trầm, Lan Sơ khỏi phải nói rất cao hứng. Khi cô mở cửa, nháy mắt thấy Đông Lí Lê Hân, cô cũng đã không nhịn được suy nghĩ, cô có nên mang theo cục cứng đi đến nhà Đông Lí Lê Hân tránh hai ngày. Kết quả không nghĩ tới, ngay trước mặt Đông Lí Lê Hân, mẹ cô vẫn như cũ che chở Mẫn Huyền như vậy. Hơn nữa, khó có được Đông Lí Lê Hân tự mình tới cửa thăm cô và bảo bối, cô tại sao không mượn cơ hội này đi ra ngoài tránh một chút đây? Cô và bảo bối không ở nhà, cô xem mẹ cô và Mẫn Huyền hai người có thể làm ra trò gì.

Lan Sơ càng nghĩ càng cao hứng, cuối cùng không kiềm chế được cười gian ra tiếng. Trêu chọc bảo bối trong ngực cũng đi theo cười rất vui vẻ.

Đông Lí Lê Hân nhìn Lan Sơ một cái, không nhịn được hỏi nói: "Làm sao vậy?"

"Thấy bộ dạng Mẫn Huyền cực kỳ tức giận kia, tôi liền cao hứng." Lan Sơ nói thật, nói xong lại một hồi cười gian. Ngày hôm nay dân chúng thật sự cao hứng a.

Đông Lí Lê Hân cười cười, hỏi tiếp: "Chuyện hăn đuổi theo tới đây được, vì sao cô không có nói cho tôi biết?" Hăn vẫn chịu đựng không ra cửa, không liên lạc, chính là muốn đợi Lan Sơ chủ động cùng hăn liên lạc. Chỉ là, cho đến hôm nay hăn tự mình tới cửa cũng không có đợi được.

"Tôi vốn là muốn đến chỗ Hồng Quyên tránh một đoạn thời gian, cho nên, cũng không muốn quấy rầy anh." Lan Sơ tuyệt đối không có nói láo, mặc dù thật sự cô có một chút lòng riêng. Cô dĩ nhiên biết so với Hồng Quyên mà nói, thân phận và địa vị của Đông Lí Lê Hân sẽ còn có lực uy hiếp hơn. Vấn đề là, cô không muốn làm lớn chuyện. Mẫn Huyền sẽ không quá đáng, cô cũng không muốn quá mức làm khó hăn.

"Nhưng tôi sớm muộn gì cũng biết, cô sớm đi nói cho tôi biết, tôi cũng sớm một chút làm gì đó." Đông Lí Lê Hân giọng nói lãnh đạm, vậy mà trên thực tế, hăn thật ra thì có chút cao hứng khi Lan Sơ muốn dẫn bảo bối đến nhà hăn tránh né Mẫn Huyền.

"Làm cái gì? Anh còn có thể cưỡng chế Mẫn Huyền rời đi sao? Lấy thế lực của cộng thêm tập đoàn Hồng Vận mà nói, một điểm này yêu cầu tập đoàn Đông Lí, cũng không phải dễ dàng đi." Lan Sơ liếc Đông Lí Lê Hân một cái, rất không nể tình nói thẳng mặc kệ sự thực tập đoàn Đông Lí không thể dễ dàng nằm trong tay Hồng bang và tập đoàn Hồng Vận.

"Cô đã biết." Đông Lí Lê Hân không khỏi lại nhìn Lan Sơ một cái, hăn còn tưởng rằng cô không có tim không có phổi cái gì cũng không quá quan tâm rõ ràng. Cho dù rõ ràng hiểu, cũng sẽ không nhớ.

"Ừ." Lan Sơ gật đầu một cái, hơi có chút bất đắc dĩ. Hoàng Oanh ngay cả chuyện của Hồng bang đều điều tra cho cô nhiều như vậy, cô muốn không

biết cũng không được.

Đến đây, dọc theo con đường này, hai người đều không nói nữa.

Đông Lí Lê Hân chuyên tâm mở cửa xe của hắn, mà Lan Sơ vẫn không ngừng trêu chọc bảo bối. Cho đến khi bảo bối mệt ngủ thiếp đi, cô mới ôm bảo bối, vừa vỗ nhẹ thân thể bảo bối, vừa nhẹ giọng ngâm nga khúc hát ru trợ giúp bảo bối ngủ.

Nghe Lan Sơ ngâm nga khúc hát, tâm tình của Đông Lí Lê Hân, bỗng nhiên một mảnh yên tĩnh. Hắn hoảng hốt có chút ảo giác, như vậy hắn và Lan Sơ còn có bảo bối đáng yêu, hoàn toàn chính là một nhà ba người hạnh phúc. Bọn họ hiện tại phải trở về, là nhà của ba người bọn họ cùng sống, không hề chỉ là nhà của một mình hắn nữa.

Nghĩ tới đây, trái tim Đông Lí Lê Hân không hề phòng bị đột nhiên chấn động. Hiển nhiên, hắn bị ảo giác của chính mình đột nhiên toát ra làm cho giật mình như vậy. Nhưng là, khẽ ghé mắt, nhìn vẻ mặt từ ái của Lan Sơ ôm trong ngực bảo bối vô cùng đáng yêu thì tim của hắn đúng là vẫn không thể không được dần dần thay đổi mềm mại. Mặc cho hắn kháng cự như thế nào, cũng không cách nào ngăn trở một thay đổi chân thật nhất, vi diệu nhất trong trái tim của mình.

Lan Sơ ở nhà Đông Lí Lê Hân, tuyệt đối là một trăm phần trăm đã quen cửa quen nẻo.

Mới vừa xuống xe, cô liền hết sức dứt khoát đem bảo bối ném cho Đông Lí Lê Hân chăm sóc. Còn mình, là dứt khoát làm ổ trong phòng bếp cùng chú đầu bếp cùng nhau nghiêm túc nghiên cứu thức ăn ngon.

Đông Lí Lê Hân bao dung cười cười, đem bảo bối vẫn còn ngủ say như cũ ôm đến phòng ngủ của hắn, bỏ vào trong giường trẻ con. Tiếp đó, hắn lập tức liên lạc với Uông Tĩnh Phong. Để cho cậu ta trong thời gian ngắn nhất, đem tất cả nhu yếu phẩm cần thiết cho cuộc sống của Lan Sơ và bảo

bồi đều trang bị đầy đủ hết. Hãn nghĩ, Lan Sơ và bảo bồi sẽ ở lại trong nhà hãn một đoạn thời gian. Hãn hi vọng họ có thể ở thoải mái.

Thật ra thì một điểm này, Đông Lí Lê Hân hoàn toàn không cần phải quan tâm. Chỉ cần có chú đầu bếp ở đây, Lan Sơ nhất định sẽ ở vô cùng thoải mái. Cô ở đây thoải mái, vậy bảo bồi nhất định cũng sẽ cực kỳ thoải mái.

Ngày ngày hưởng thụ chú đầu bếp cố ý vì mình làm thức ăn ngon, Lan Sơ căn bản liền quên mình rốt cuộc là tới nhà Đông Lí Lê Hân làm cái gì. Cô không ra khỏi cửa, ngày ngày đắm chìm ở trong thức ăn ngon chú đầu bếp làm. Dù sao có Đông Lí Lê Hân cùng người giúp việc ở đây, căn bản không tới lượt cô đi chăm sóc bảo bồi. Cô có thể rất yên tâm thoải mái ngày ngày ăn ngủ, ngủ rồi ăn.

Chỉ là, đối với hiểu biết của Lan Sơ với thức ăn ngon, chú đầu bếp tựa hồ còn có ý khác.

Hãn trừ ngày ngày nghiên cứu thức ăn ngon mới làm cho Lan Sơ ăn ra, ông còn bắt đầu lên lớp cho Lan Sơ. Thời điểm mỗi khi ông muốn làm cái gì, ông cũng sẽ kéo Lan Sơ đến trong phòng bếp vây xem. Sau đó, vừa làm vừa tỉ mỉ giảng giải cho Lan Sơ quá trình và từng bước làm các loại món ăn ngon.

Mặc dù Lan Sơ học cũng không phải rất nghiêm túc, nhưng kết quả lại khiến chú đầu bếp hết sức hài lòng. Ông truyền thụ cách làm món ăn ngon, Lan Sơ bình thường chỉ nhìn qua một lần, sau đó học qua một lần, phần lớn có thể hưởng không hưởng chính làm được. Mùi vị cũng sẽ không có sai lệch quá lớn.

Vì vậy, chú đầu bếp càng dạy hơn hăng say rồi.

Lan Sơ vì có thể ngày ngày được ăn món ăn ngon này nọ, chỉ có thể miễn cưỡng đi theo chú đầu bếp tu luyện tài nấu nướng của cô. Sau đó lặng

lẽ đem toàn bộ món ăn chú đầu bếp làm ăn hết, đem đồ ăn cô tự mình làm ném cho Đông Lí Lê Hân ăn. >_<

Ăn quen tay nghề chú đầu bếp, Đông Lí Lê Hân làm sao có thể sẽ không phân biệt được đâu là món ăn của chú đầu bếp đại thúc và của Lan Sơ. Xuất phát từ một loại tâm lý kỳ quái, hẳn vẫn không có vạch trần. Hơn nữa mỗi một lần, cũng sẽ đem món ăn Lan Sơ làm, ăn sạch sẽ.

Cho dù là món ăn chú đầu bếp làm, Đông Lí Lê Hân cũng chưa bao giờ từng ăn sạch sẽ.

Đối với việc này, chú đầu bếp chỉ để ở trong mắt. Chỉ có Lan Sơ thủy chung không có tim không có phổi, chỉ quan tâm tới cái miệng rất biết ăn của mình.

Cũng không biết là thế nào, chú đầu bếp chột bắt đầu trộm trở lên lưỡi. Ông cứ thế dùng một bàn thức ăn ngon đầy đủ sắc hương vị, dẫn dụ Lan Sơ đáp ứng chia sẻ một nửa công việc của ông. Ông mỗi ngày làm đồ ăn ngon cho Lan Sơ, Lan Sơ mỗi ngày đều làm đồ ăn ngon cho Đông Lí Lê Hân.

Sức mạnh của thức ăn ngon là vô địch. Lan Sơ chẳng những đáp ứng, còn làm hết sức dụng tâm. Hơn nữa, cô giống như vấn đề gì cũng không có phát giác ra được.

Liên tiếp ở trong nhà Đông Lí Lê Hân bảy tám ngày, thời điểm khi Lan Sơ ở trong phòng khách thấy Đông Lí Lê Hân vừa gọi điện thoại vừa ôm bảo bối đi tới đi lui, mới bỗng nhiên nhớ tới, cô hình như có lẽ đã có rất nhiều ngày không cùng liên lạc với bên ngoài.

Sau khi giúp đỡ chú đầu bếp cùng nhau thu thập xong phòng bếp, Lan Sơ quả quyết trở lại phòng ngủ của mình, lấy điện thoại di động ra, mở máy. Cô nghĩ, mấy ngày nay, đoán chừng mẹ cô gọi điện thoại cô sắp muốn gọi hỏng rồi. Chỉ là, cô cũng không lo lắng mẹ cô có vấn đề gì. Lúc đi, Mẫn Huyền đều thấy được. Cho nên, mẹ cô khẳng định rất rõ ràng cô đi nơi

nào. Cô là sợ Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh không biết, vô duyên vô cớ lại lo lắng cho cô và bảo bốt một thời gian.

Quả nhiên, Lan Sơ vừa mở máy, nhất thời liền có vô số thông báo phục vụ có tin nhắn tràn vào điện thoại di động của cô. Cô nhận một cái mở một cái ra xem, rậm rạp chẳng chịt tất cả đều là số điện thoại của mẹ cô.

Lan Sơ xem nửa ngày, thật sự không có kiên nhẫn nhìn xuống. Đang lúc cô muốn ném điện thoại di động xuống, dư quang khóe mắt lại liếc thấy một số xa lạ gửi tin nhắn tới. Cô tiện tay nhấn một cái, mở tin nhắn. Vừa bắt đầu, cô còn tưởng rằng là quảng cáo bỏ đi gì. Chưa từng nghĩ, người gửi lại là Mẫn Huyền. Mà nội dung tin nhắn, cũng làm cho cô cảm thấy kỳ quái.

Cái gì mà Đông Lí Lê Hân ở trong căn hộ của cô cài đặt máy theo dõi?

Cô biết máy theo dõi là vật gì, nhưng cô không biết Đông Lí Lê Hân tại sao muốn cài đặt máy theo dõi ở nhà cô.

Trong nhà chỉ cô hai người cô và bảo bối, hẳn muốn giám thị những gì? Khiến cô nghĩ không hiểu là Đông Lí Lê Hân tên kia rốt cuộc là vào thời điểm nào len lén chạy đến nhà cô đi cài đặt máy theo dõi? Cô thế nhưng lại không có cảm giác chút nào.

Mang theo lòng tràn đầy nghi vấn, Lan Sơ có chút dằn dặt đi tới phòng vệ sinh đi tắm. Nếu cô đã đem điện thoại di động mở máy, vậy kế tiếp chuyện cô cần làm, dĩ nhiên chính là thoải mái tắm. Cô muốn trước tiên nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó đi đối phó với điện thoại oanh tạc đoạt mệnh của mẹ cô. Chỉ là, trong đầu cô chỉ suy nghĩ tới bí mật mà Mẫn Huyền vừa cung cấp cho cô, lại quên muốn tắm rửa phải chuẩn bị xong quần áo sau đó mới đi tắm.

Đông Lí Lê Hân mang theo bảo bối ở phòng khách chơi không bao lâu, bảo bối liền náo loạn lên. Cố tình lúc này người giúp việc cùng chú đầu bếp

cũng đã tan việc. Đông Lí Lê Hân bất đắc dĩ, chỉ có thể ôm bảo bối rời khỏi phòng khách. Muốn Lan Sơ giúp một tay chăm sóc bảo bối một chút, hẳn đi rót sữa tươi cho bảo bối.

Tiện tay gõ cửa, Đông Lí Lê Hân trực tiếp đẩy cửa vào.

Trùng hợp Lan Sơ lúc này vẫn còn ở trong phòng vệ sinh, cô không có nghe được tiếng gõ cửa của Đông Lí Lê Hân. Khi cô lau khô nước trên người, muốn mặc quần áo thì mới phát hiện ra mình không có lấy quần áo tắm rửa. Vì vậy, cô tương đối hào sảng trực tiếp liền trần truồng từ trong phòng vệ sinh đi ra. Dù sao sẽ không có người tùy tiện xông vào phòng ngủ của cô, mà nhà Đông Lí Lê Hân lại không có hàng xóm. Cô thân thể trần truồng ở trong phòng ngủ của mình đi đi lại lại thì có quan hệ gì?

Hai người cứ như vậy một vào một ra, vô cùng đúng lúc mặt đối mặt.

Lan Sơ ngơ ngác nhìn Đông Lí Lê Hân không biết từ lúc nào, xuất hiện im hơi lặng tiếng ở trong phòng ngủ của cô. Đại khái là Đông Lí Lê Hân xuất hiện quá mức đột nhiên, khiến Lan Sơ bị kinh sợ thật lớn. Thế cho nên đầu óc của cô như bị mắc kẹt, trong lúc nhất thời lại hoàn toàn quên mất phản ứng, hoặc giả là cô căn bản cũng không biết nên phản ứng như thế nào đi.

Đồng dạng, Đông Lí Lê Hân cũng mắt choáng váng. Hẳn kinh ngạc nhìn Lan Sơ từ trong phòng vệ sinh đi ra, trên người không mảnh vải che thân. Rõ ràng là rất muốn nhanh chóng làm ra phản ứng gì, vậy mà hành động thực tế, thế nhưng hẳn lại là sững sờ tại chỗ. Hai mắt lại ngay cả nháy mắt cũng không nháy mắt, trực tiếp nhìn chăm chăm Lan Sơ.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Vô Cùng Lúng Túng

Hai người ngây ngốc, ngỡ ngác nhìn nhau. Cho đến khi bảo bối ở trong ngực Đông Lí Lê Hân lại mất hứng làm ầm ĩ, hai người bộ dáng sợ hãi mới hồi hồi trở lại.

"A ——!"

Giống như giết heo vậy, Lan Sơ đột nhiên hét một tiếng, xoay người liền hướng phòng vệ sinh chạy. Nhưng cô chạy quá mau, không thấy rõ phương hướng liền nhào tới. Chỉ nghe ‘bùm’ một tiếng, Lan Sơ vô cùng dứt khoát cả người trực tiếp đụng phải cạnh cửa trên vách tường phòng vệ sinh.

Thấy thế, đang muốn mang theo bảo bối chạy đi Đông Lí Lê Hân nhất thời lại dừng bước, ân cần dò hỏi: "Cô không sao chứ!"

"A!" Vừa nghe thấy giọng của Đông Lí Lê Hân, bị đụng thất lạc bát tố (cái này mình k hiểu nên để nguyên) Lan Sơ giống như bị điện giật chấn động toàn thân, mò mẫm vội vàng trốn vào phòng vệ sinh. Kết quả, dưới chân chợt trượt, cô lập tức liền tương đối bi thống, tương đối nhếch nhác té nằm trên đất. Thân thể cùng mặt đất cứng rắn va chạm, đau khiến Lan Sơ mồ hôi lạnh cũng chảy ra ngoài.

"Cô làm sao vậy?" Nghe từ trong phòng vệ sinh truyền tới các loại kêu thảm thiết, Đông Lí Lê Hân bị sợ giật mình. Hắn vội vàng đem bảo bối thả vào trên giường, sải bước đi hướng phòng vệ sinh. Chỉ thấy Lan Sơ ướm nhẹp nằm trên đất, giùng giảng làm như muốn bò dậy. Nhưng cô bò nửa ngày cũng không thể bò dậy.

"Anh vào để làm gì, mau đi ra!" Lan Sơ điên rồi, liều mạng giơ tay lên muốn nắm chắc thứ gì đem thân thể mình che lấp. Nhưng cô nằm trên mặt đất bắt nửa ngày cũng không bắt được thứ gì.

Đông Lí Lê Hân sững sốt, vèo một cái liền chạy ra khỏi phòng vệ sinh. Từ trong tủ quần áo tìm được áo choàng tắm của Lan Sơ, mới lại chạy trở lại phòng vệ sinh. Hắn mím chặt đôi môi, đem áo choàng tắm hướng trên người của Lan Sơ khẽ quấn, lại cúi người xuống, dễ dàng liền đem Lan Sơ vẫn còn ở giùng giăng muốn đứng lên bế lên. Tiếp đó, hắn nhanh chóng đi ra phòng vệ sinh, đem Lan Sơ bỏ vào trên giường.

Lan Sơ mặt đỏ tới mang tai, căn bản cũng không dám nhìn Đông Lí Lê Hân. Cố tình lúc này, bảo bối cũng ở trên giường, ê a bò đến bên người Lan Sơ, tay nhỏ bé trực tiếp đã bắt được áo choàng tắm chỉ là khoác lên trên người cô.

"A! Nini, con làm gì đấy?" Trên bả vai chợt lạnh, Lan Sơ mới phát hiện bảo bối cư nhiên ở lôi kéo áo choàng tắm của cô. Cô bị giật mình vội vàng bắt được áo choàng tắm, không khách khí đẩy bảo bối sang một bên.

Nào có thể đoán được, bảo bối chẳng những không biết hối cải, còn muốn tiếp tục tới kéo áo choàng tắm của Lan Sơ.

Lan Sơ phát bực, giơ tay lên ở trên mông đít nhỏ của bảo bối vỗ hai cái. Bảo bối lúc này mới không tình nguyện chuyển sang hướng nơi khác bò.

"Cô. Nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi rót sữa tươi cho Nini." Đông Lí Lê Hân lần nữa điều chỉnh hô hấp của mình, muốn đè nén một cỗ nhiệt huyết dâng trào kịch liệt ở đáy lòng. Có chút lúng túng dạn dò đôi câu, sau đó hắn tựa như chạy trốn vội vàng rời khỏi phòng ngủ của Lan Sơ

Nghe được động tĩnh lúc cửa phòng đóng lại phát ra, Lan Sơ lập tức thờ dài một hơi. thần kinh căng thẳng vừa buông lỏng, cô mới phát hiện, lúc được che đậy, nơi bị đụng phải có bao nhiêu đau. Nhìn bảo bối bò ở bên

cạnh đang vui mừng, cô không nhận được có chút phiền não. Tên tiểu tử này, sớm không đói bụng muộn không đói bụng, thế nào cố tình muốn ở lúc này đói bụng? Nếu không phải là bởi vì tên tiểu tử này vẫn chỉ là một tiểu bảo bối, cô thật muốn hoài nghi nó có phải là cố ý tự cấp cho Đông Lí Lê Hân và cô cơ hội lúng túng hay không.

Lan Sơ càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, không khách khí lại ở trên móng đít nhỏ của bảo bảo võ mấy cái. Sau đó, cô vội vàng mặc quần áo thật tốt, chỉ sợ Đông Lí Lê Hân lúc nào thì lại xông vào.

Đông Lí Lê Hân một hơi chạy đến phòng bếp, cũng không biết là hân chạy quá nhanh, hay là còn nguyên nhân gì. Hô hấp của hân, không khỏi hết sức dồn dập. Tốc độ tim đập, cũng so bình thường loạn hơn rất nhiều.

Hân cố nén tâm tình có chút phức tạp quá đáng, bắt đầu rót sữa tươi cho bảo bối. Vậy mà, bất luận hân tập trung tinh thần pha sữa tươi như thế nào, hình ảnh Lan Sơ không một mảnh vải che thân, cũng thủy chung không cách nào khống chế không ngừng xuất hiện ở trong đầu của hân. Làm cho hân khó có thể kiềm chế huyết mạch căng phồng, hạ thể thậm chí mơ hồ có một cỗ xung động muốn rục rịch.

Đông Lí Lê Hân hơi có chút không chịu được hít một hơi thật sâu, hân không nên mất khống chế như vậy.

Không phải là vô ý thấy được thân thể Lan Sơ sao? Hân cũng không phải là chưa có xem qua. Bọn họ ngay cả con gái cũng đã sinh, chuyện nên làm, loại nào chưa làm qua? Mặc dù đối với với chuyện đêm hôm đó, hân không có chút trí nhớ nào.

Mặc dù trong lòng là nghĩ như vậy, nhưng lúc Đông Lí Lê Hân rót sữa tươi đã pha xong, sau đó hân vẫn còn do dự. Hân có thể cứ như vậy coi như không có chuyện gì xảy ra đem sữa tươi đến phòng ngủ Lan Sơ đút cho bảo bối sao? Giống như bất luận như thế nào làm, cũng có chút lúng túng.

Lan Sơ trong phòng ngủ đợi nửa ngày cũng không thấy Đông Lí Lê Hân cầm sữa tươi đi lên, chỉ có thể tự mình ôm lấy bảo bối đi xuống lầu tìm Đông Lí Lê Hân. Bình thường cho dù là đói bụng như thế nào cũng sẽ không nháo như vậy, hôm nay bảo bối tựa hồ cực kỳ không nghe lời, bất luận cô dụ dỗ như thế nào đều vô dụng. Xem ra, bảo bối Niếp Niếp của cô là thật sự đói bụng lắm. Mặc dù mới trải qua chuyện vừa rồi, giữa người lớn với nhau có thể sẽ tương đối lúng túng. Nhưng không thể vì vậy làm bảo bối vô tội một mọt. Cô thật sự không thể nhắm mắt làm ngơ để cho bảo bối Niếp Niếp của cô đói thêm một giây đồng hồ nào nữa.

Ở trong đại sảnh không có tìm được Đông Lí Lê Hân, Lan Sơ mang theo bảo bối đi đến phòng bếp tìm. Quả nhiên, Đông Lí Lê Hân còn vùi ở trong phòng bếp, tựa hồ đang ngăn người. Lan Sơ nuốt ngụm nước miếng, hít sâu một hơi. Sau đó, nhắm mắt hỏi: "Cái đó, sữa tươi pha xong chưa? Nini đói bụng một mực ầm ỹ."

"A, được rồi." Đông Lí Lê Hân ngẩn ra, vội vàng hồi hồn đi tới trước mặt của Lan Sơ, nhận lấy bảo bối. Sau đó ôm bảo bối đi tới đại sảnh ngồi xuống, bắt đầu cho bảo bối uống sữa tươi.

Bảo bối thật sự đói bụng lắm, tay bé ôm chết bình sữa dùng sức hút.

Lan Sơ lặng lẽ nhìn Đông Lí Lê Hân chuyên tâm ở trong đại sảnh dứt cực cứng uống sữa tươi, không nhìn được thở phào nhẹ nhõm. May mắn có cực cứng ở đây, hai người vây quanh bảo bối cũng không tìm được thời giờ để lúng túng. Nếu không, cô khẳng định ngay nhìn cũng không dám nhìn Đông Lí Lê Hân.

Ngoài mặt, Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân giống như cũng không chuyện gì. Nhưng là trên thực tế, lần lúng túng ngoài ý muốn này vẫn mang đến ảnh hưởng.

Hai người giống như trong một đêm ước định gì đó, bắt đầu ăn ý cùng nhau tránh né. Cho dù có đụng phải nhau, cũng đều sẽ nghĩ biện pháp nhanh chóng tách ra. Đừng nói gì đến ánh mắt hay trao đổi lời nói.

Vậy mà trên thực tế, vẫn luôn chỉ là Lan Sơ tự mình đang cố gắng trốn tránh. Chỉ cần cô và Đông Lí Lê Hân mỗi lần chạm mặt nhau lúc dừng lại thêm chốc lát, sẽ liền phát hiện, Đông Lí Lê Hân cũng không có tránh né. Hắn thậm chí là có chút nhớ nhung muốn nói chuyện với cô. Nhưng nếu cô cho Đông Lí Lê Hân đầy đủ thời gian, có lẽ đáy lòng cô một điểm nhỏ lúng túng cũng sớm đã bị hóa giải rồi.

Đối với lần này, Đông Lí Lê Hân vẫn cảm thấy bất đắc dĩ đồng thời lại bất lực. Hắn rất muốn cùng Lan Sơ khôi phục lại trạng thái trong quá khứ, nhưng thủy chung không tìm được cơ hội thích hợp cùng Lan Sơ nói vài câu bình thường. Hắn nghĩ, nếu không có bảo bối ở đây, đoán chừng coi như là ở dưới một mái hiên, hắn cũng không còn nhìn thấy Lan Sơ.

Càng đọc càng ghét một số người

Đang lúc Đông Lí Lê Hân không biết nên làm sao phá giải cục diện bế tắc giữa mình và Lan Sơ, thời điểm Lan Sơ cố gắng kéo dài tránh né Đông Lí Lê Hân, mẹ Lan Sơ không biết là từ đâu tra được địa chỉ nhà Đông Lí Lê Hân, đột nhiên tìm tới cửa. (còn ai trồng khoai trên đất này nữa. hử)

Mẹ Lan Sơ tới cũng thật là khéo, đúng lúc là Chủ nhật, Đông Lí Lê Hân và Lan Sơ tất cả đều ở đây. Bà ở dưới lầu nhà trọ của Lan Sơ tùy tiện chặn chiếc taxi, liền khí thế hung hăng xông về nhà Đông Lí Lê Hân.

Nghe được tiếng chuông cửa thì Lan Sơ đang vui ở trong phòng ngủ của cô xem phim truyền hình. Cho nên, cô cũng không biết người đến là ai, cũng không muốn đi quan tâm. Đây là nhà Đông Lí Lê Hân, bất luận là ai tới, đều không liên quan tới cô.

Đồng dạng, Đông Lí Lê Hân cũng không biết là người nào tới. Hắn đang mang theo bảo bối ở trong hoa viên tản bộ chơi đùa.

Người giúp việc đi tới cửa trước trả lời chuông cửa, người tới cũng không khách khí la hét nói là mẹ Lan Sơ. Người giúp việc không làm chủ được, chỉ có thể chạy đến vườn hoa, đi hỏi thăm Đông Lí Lê Hân.

Đông Lí Lê Hân vô cùng kinh ngạc, vừa sai người giúp việc trước tiên mời mẹ Lan Sơ tiến vào, vừa vội vàng chạy đến phòng ngủ Lan Sơ, muốn tìm Lan Sơ thương lượng đối sách.

"Lan Sơ, mẹ cô tới." Chạy quá nhanh, Đông Lí Lê Hân liền cửa cũng không kịp gõ liền trực tiếp đẩy cửa vào. Còn chưa có nhìn thấy Lan Sơ cũng đã không kịp đợi trước tiên đem mục đích đến nói sáng tỏ ra ngoài.

"Mẹ tôi? Làm sao có thể, bà lại không biết địa chỉ nhà anh." Nghe vậy, Lan Sơ nơi nào còn nhớ được lúng túng. Cô giống như là bị kim châm, cả người từ trên ghế salon nhảy bắn lên. Nhà Đông Lí Lê Hân xa như vậy hẻo lánh như vậy, mẹ cô là thế nào đi tới tìm? Bà cũng không sợ mình bị người ta lừa bán sao.

Đông Lí Lê Hân vể mặt thành thật gật đầu một cái, "Là thật, tôi đã bảo người giúp việc mời bà ấy vào." Hắn cũng hi vọng không phải thật, dựa vào người giúp việc miêu tả. Hắn căn bản có thể khẳng định, người tới nhất định là mẹ Lan Sơ. Thật ra thì nếu người đến là mẹ Lan Sơ, hắn tựa hồ cũng không cần khẩn trương. Đây là nhà hắn, Lan Sơ cũng là tự nguyện muốn chạy đến nhà hắn để tránh né Mẫn Huyền. Nhưng là rất kỳ quái, vừa nghe nói là mẹ Lan Sơ, trong lòng hắn nhưng lại một hồi khẩn trương. Giống như là ở lo lắng, mẹ Lan Sơ có thể sẽ càng thêm không thích hắn.

"Một mình bà ấy chạy tới, tại sao không có bị người xấu lừa bán hết?" Lan Sơ thở dài một cái, giống như cô rất thất vọng mẹ cô thuận lợi đến

được nhà Đông Lí Lê Hân, mà trên đường không có xảy ra chút gì ngoài ý muốn.

Đông Lí Lê Hân khóe miệng không nhin được liên tiếp co quắp vài cái, Lan Sơ và mẹ thật sự là mẹ con ruột thịt sao?

"Làm sao bây giờ a?" Lan Sơ vẻ mặt buồn bực nhìn Đông Lí Lê Hân, cô vốn định đợi đến khi Mẫn Huyền rời đi mới trở về nhà. Chưa từng nghĩ mẹ cô thế nhưng lại không kịp đợi tìm tới trước. Nói cách khác, Mẫn Huyền nhất định còn không có rời đi. Nói không chừng lần này mẹ cô mặc dù có thể một mình tìm tới cửa, chính là chủ ý cùi bắp của tên Mẫn Huyền kia xuất ra.

Đông Lí Lê Hân không khỏi hỏi ngược lại, "Cô cứ nói đi?" Hăn là tìm đến Lan Sơ thương lượng đối sách, nếu như Lan Sơ cũng không biết, vậy hăn cũng không biết. Người đến là mẹ Lan Sơ, không phải mẹ của hăn.

Lan Sơ nặng nề thở dài một cái, suy nghĩ một chút, trả lời: "Trước tôi từng nói qua với mẹ tôi, nói người yêu tôi yêu là anh, anh lát nữa đừng để lộ ra."

"Được." Đông Lí Lê Hân gật đầu một cái, trong lòng mơ hồ sinh ra cảm giác vui sướng.

"Có thể không nói chuyện, chúng ta đừng nói, thật sự nhin không được rồi, tôi sẽ nói. Nếu không được nữa thì, để chú đầu bếp và người gips việc cùng nhau đẩy bà ấy đi ra ngoài." Lan Sơ hết sức dứt khoát làm quyết định, nơi này là nhà Đông Lí Lê Hân, cô không thể để cho mẹ cô ở trong nhà Đông Lí Lê Hân phá hư. Nếu là mẹ cô để lời nói qua đầu, vậy cô cũng chỉ có thể không khách khí. Dù sao Đông Lí Lê Hân là vô tội, cô không thể để cho người vô tội xui xẻo chịu dính líu.

Đông Lí Lê Hân khóe miệng không cách nào khống chế lần nữa co quắp, hăn hiện tại chưa bao giờ suy nghĩ sẽ bất kính với mẹ Lan Sơ. Nhưng là

Lan Sơ là con gái ruột thịt, vì sao sẽ đối với mẹ mình không khách khí như vậy?

Trong lòng có biện pháp ứng đối, Lan Sơ cũng liền an tâm đi xuống dưới. Cô chậm rì rì lấy ra một cái cô thích nhất, váy dài hữu nhàn mà Đông Lí Lê Hân bảo Uông Tĩnh Phong đặt mua cho cô, sửa sang lại tóc một chút, rửa mặt. Lúc này mới lôi kéo Đông Lí Lê Hân đang ôm bảo bối đợi ở ngoài cửa đi xuống lầu gặp mẹ cô.

Trong đại sảnh, mẹ Lan Sơ sớm bị người giúp việc mời tiến vào, ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, ưu nhã uống trà quả chú đầu bếp làm. Thời điểm khi bà nhìn thấy Lan Sơ và Đông Lí Lê Hân từ trên lầu đi xuống, bà không nhúc nhích.

Thấy mẹ của cô rõ ràng cố ý rửa mặt ăn mặc một phen, Lan Sơ không nhận được khinh bỉ bĩu môi.

Cố gắng trên mặt nở nụ cười sáng lạn, Lan Sơ tựa như làm nũng chen đến bên cạnh mẹ cô ngồi xuống. "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Mẹ Lan Sơ tức giận hung hăng oán Lan Sơ một cái, hỏi ngược lại: "Mẹ mà không tới, con tính toán lúc nào thì về nhà?"

"Mẫu Huyền lúc nào sẽ rời đi, con liền về nhà lúc đó." Lan Sơ nói thật, cái nhà trọ của cô cũng sớm đã không phải là nhà cô. Ngày ngày bị người ngoài chiếm cứ, cũng có thể coi như là nhà sao?

Mẹ Lan Sơ giương mắt quét Đông Lí Lê Hân một vòng, hơi có chút nhẹ nhàng hỏi: "Hắn ở trong căn hộ của con lắp đặt máy theo dõi, con chẳng lẽ không biết?"

Lan Sơ dùng sức gật đầu một cái, trả lời: "Con biết rõ a, con làm sao sẽ không biết, là con để cho anh ấy lắp đặt, con không hy vọng anh ấy bỏ qua mỗi một ngày Nini lớn lên, cho nên con cố ý để cho anh ấy ở trong căn hộ

của con lắp đặt máy theo dõi." Sau đó, cô vừa nói xong, đột nhiên hỏi ngược lại: "Chỉ là, con thật sự rất tò mò, mẹ làm sao biết được chuyện này?" Nếu không phải là mẹ cô nhắc tới, cô đã nhớ không nổi cái tin nhắn ngày đó Mẫn Huyền gửi cho cô rồi. Coi như Đông Lí Lê Hân thật sự ở nhà cô lắp đặt máy theo dõi thì thế nào, so với Mẫn Huyền mà nói, Đông Lí Lê Hân không biết an toàn gấp bao nhiêu lần. Hơn nữa, mục đích hẳn lắp máy theo dõi, sẽ chỉ là muốn bảo vệ cô cùng cực căng. Tuyệt sẽ không là muốn hại cô cùng cực căng.

Nghe được mẹ Lan Sơ hỏi thăm thì Đông Lí Lê Hân không nhịn được có chút kinh hãi. Nhưng chưa từng nghĩ, Lan Sơ thế nhưng lại bảo vệ cho hẳn như vậy. Điều này làm cho đáy lòng của hẳn, không hiểu vì sao sinh ra vài tia vui sướng.

Mẹ Lan Sơ tựa hồ có chút lúng túng, không khỏi đề cao âm lượng, hét lên: "Ta cũng không phải là ngu ngốc, ta có thể không phát hiện được sao?"

"Là Mẫn Huyền giở trò quỷ đi, địa chỉ cũng là anh ta đưa cho mẹ đi." Lan Sơ giấu cợt cười cười, đối với Mẫn Huyền cảm giác chán ghét nhất thời lại thâm sâu khắc cốt mấy phần. Anh ta tại sao nhất định phải dụ dỗ mẹ cô? Hẳn không thể quang minh chính đại theo đuổi cầu xin cô sao? Tại sao cần phải dùng những thứ thủ đoạn hèn hạ này? Hơn nữa còn vô sỉ lợi dụng mẹ cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Người Đàn Ông Dịu Dàng

Mẹ Lan Sơ nhấp một miếng trà, nửa thật nửa giả nói: "Là ta bắt hẳn nói cho ta biết."

"Mẹ, chuyện của con, mẹ không nên can thiệp, nếu không, con vĩnh viễn cũng sẽ không về nhà." Lan Sơ thở dài một cái, nhìn thẳng vào mắt mẹ cô, nói vẻ mặt thành thật.

Mẹ Lan Sơ cũng không để ý tới Lan Sơ, mà là chuyển sang vừa liếc nhìn Đông Lí Lê Hân ôm bảo bối ngồi ở đối diện hỏi: "Con nói con thương cậu ta, vậy cậu ta yêu con sao? Con cảm thấy cậu ta sẽ yêu con sao? Con tính toán cả đời thù thân cho người đàn ông không thương con sao, cứ như vậy yên lặng nuôi con cho hẳn sao?" Nói tới chỗ này, mẹ Lan Sơ dừng một chút. Nhưng không đợi Lan Sơ trả lời, bà lại lập tức bổ sung: "Chuyện Mẫn Huyền, ta dĩ nhiên sẽ không cưỡng bách con, ta cũng không cưỡng bách được con. Nhưng là, nếu như con tính toán cùng người đàn ông này qua cả đời, ta chính là có chết cũng sẽ không đồng ý như vậy!"

"Con yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu con." Lan Sơ liền không hề nghĩ ngợi, liền bật thốt lên. Nhưng sau khi lời ra khỏi miệng, không khỏi có chút sững sờ. Nói dối như vậy, cô làm sao có thể nói thẳng như vậy? Liền chính cô cũng có chút phân biệt không rõ thật giả rồi.

Đông Lí Lê Hân không để lại dấu vết nhìn Lan Sơ một cái, tâm tình lại có chút quái dị phức tạp.

Mẹ Lan Sơ cười cười vô cùng ôn hòa, hỏi tiếp: "Vậy sao? Vậy các người tại sao không kết hôn? Nini cũng đã gần một tuổi rồi, các người tính toán

lúc nào thì mới kết hôn?"

"Mẹ, mẹ đừng quấy rối, gia đình chúng ta là cái dạng gì, gia đình anh ấy là cái dạng gì." Lan Sơ nhíu nhíu mày, cô vì sao cảm giác mình nói với mẹ mình những lời đó tất cả đều đều thúì cùng một dạng đây? Cô đều đã nói rất rõ ràng, nhưng mẹ cô vẫn là muốn làm theo ý mình, hoàn toàn không suy tính tâm tình cùng ý nguyện của cô.

"Gia đình của chúng ta thế nào? Bọn họ là người, chúng ta cũng là người, có cái gì khác nhau sao? Nếu như gia đình của hần không đồng ý, vậy thì chỉ có thể nói là gia đình của cậu ta không xứng với chúng ta. Chúng ta tối thiểu là người, bọn họ là người sao?" Mẹ Lan Sơ càng nói càng thái quá, bà thật chỉ là không hy vọng Lan Sơ bị thương tổn. Nếu một người đàn ông là thật tâm yêu một người phụ nữ, hần tuyệt không để cho cô gái đó không hề danh phận vì mình sinh con dưỡng cái, đi theo bên cạnh mình như vậy. Nếu không, hần nhất định sẽ rời đi thật xa, sẽ không dễ dàng tới quấy rầy.

"Mẫn Huyền đi, con liền về nhà, Mẫn Huyền không đi, con vĩnh viễn sẽ không về nhà. Mẹ nếu nói sẽ không cưỡng bách con, vậy làm phiền mẹ bảo Mẫn Huyền về sau vĩnh viễn cũng không cần trở lại nhà con. Nếu không, con liền cả đời cùng ba Nini sống như vậy." Lan Sơ không muốn cùng mẹ cô nói nhảm, thật ra thì mấu chốt mọi chuyện chính là Mẫn Huyền. Nếu không phải là Mẫn Huyền tên kia vẫn đi theo cản trở, cô cùng mẹ cô đến mức trở nên giống như kẻ thù sao?

Mẹ Lan Sơ để ly trà trong tay xuống, mặt trịnh trọng cam kết: "Vậy con bây giờ hãy cùng ta trở về, ta sẽ ở trước mặt con bảo Mẫn Huyền bảo nó đi thật xa."

"Con không tin mẹ." Lan Sơ quả quyết cự tuyệt, chỉ cần Mẫn Huyền một ngày không đi, cô liền một ngày không rời khỏi nhà Đông Lí Lê Hân.

Mẹ Lan Sơ âm lượng nhất thời lại tăng vọt lên nhiều lần, "Ta là mẹ con!"

"Con đã sớm nói con không thích Mẫn Huyền, nhưng mẹ không phải vẫn là để Mẫn Huyền tới nhà con ở sao? Trước khi Mẫn Huyền không có rồi khỏi thành phố này, con sẽ không về nhà. Chuyện này là chính mẹ làm ra, con sẽ không giúp mẹ giải quyết." Lan Sơ hạ quyết tâm chính là không đi, chỉ cần cô vẫn nương nhờ nhà Đông Lí Lê Hân không chịu trở về, mẹ cô liền nhanh chóng sẽ bị buộc bất đắc dĩ, nghiêm túc đi xử lý cho xong chuyện của Mẫn Huyền. Trừ phi mẹ cô hoàn toàn buông tha ý tưởng muốn tác hợp cho cô và Mẫn Huyền, nếu không, cô cũng sẽ không chút nào thỏa hiệp.

"Đến đây, ném thử một chút nước quả đá bào ta mới vừa làm, khí trời nóng như vậy, có chút nước đá bào làm bớt nóng."

Đang lúc mẹ Lan Sơ khống chế không được muốn nổi đóa thì chú đầu bếp bưng một khay, chợt không hề phòng bị liền xông vào trong đại sảnh. Ông đi thẳng tới bên cạnh Lan Sơ và mẹ Lan Sơ, đem nước hoa quả đá bào đặt ở trong khay bày đầy bàn trà, nước hoa quả đá bào rất là dụ người để ở trước mặt họ trên bàn trà.

"Oa a! Nhìn thật là tuyệt a!" Lan Sơ hai mắt tỏa sáng, lập tức liền ôm lấy cái mâm, bắt đầu ăn nước đá bào. Đem mẹ cô gạt sang một bên.

Mẹ Lan Sơ tức giận vô cùng, muốn phát tác, nhưng khi trước mặt đầu bếp và Đông Lí Lê Hân bà lại không thể phát tác. Cuối cùng, bà chỉ có thể đứng đứng dậy, chuẩn bị rời đi. Nhưng nếu không có người ngoài ở đây, bà hôm nay nói gì cũng phải đem Lan Sơ lôi trở về.

Lan Sơ làm bộ không nhìn thấy, tiếp tục ăn nước đá bào. Đông Lí Lê Hân muốn đứng dậy đưa tiễn, nhưng bị chú đầu bếp đưa tay ngăn lại.

"Mẹ Lan Sơ, bà phải đi?" Chú đầu bếp cầm khay đuổi theo mẹ Lan Sơ, một mực đi theo đến cửa trước.

Mẹ Lan Sơ hờ hững, một lòng phải đi. Nhưng bà lại mở không ra được cửa chính.

Thấy bộ dạng mẹ Lan Sơ cũng mở không ra được cửa chính, chú đầu bếp không chút hoang mang khuyên: "Bây giờ khẳng định bà không có biện pháp trở về, bà trước ngồi một chút, tôi bảo tài xế tới đón bà."

Mẹ Lan Sơ nhìn chú đầu bếp một cái, suy nghĩ một chút từ thị khu đến nhà Đông Lí Lê Hân khoảng cách xa như vậy, bà quả thật không có biện pháp tự mình trở về. Chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp, đi theo vị đầu bếp đến phòng ăn.

Chú đầu bếp vội vàng chuẩn bị cho mẹ Lan Sơ một chút điểm tâm cùng hoa quả và các món nguội, hơn nữa còn đem một bình trà quả để ở trong tủ lạnh mà Lan Sơ thích nhất đem ra ngoài chiêu đãi mẹ Lan Sơ.

Mẹ Lan Sơ đang nổi nóng, liên tiếp uống hai chén trà quả, mới phát giác được trong lòng thư thái chút. Cũng là tại lúc này, bà chợt nghĩ đến, tựa hồ chính mình nên bày tỏ. "Trà này uống rất ngon."

Chú đầu bếp cười cười, giải thích: "Đây là trà quả Lan Sơ thích nhất."

Mẹ Lan Sơ không có đáp lời, ôm cái ly, lại nhấp vài hớp trà quả. Cũng khó trách Lan Sơ không nguyện ý về nhà, ở nhà Đông Lí Lê Hân khẳng định ở so với nhà trọ của chính nó thoải mái hơn. Nếu không phải Lan Sơ và Đông Lí Lê Hân là tình huống đặc thù, bà thật đúng là muốn lưu lại hưởng thụ vài ngày.

Thấy mẹ Lan Sơ tựa hồ dần dần bình tĩnh lại, chú đầu bếp bắt đầu ân cần khuyên bảo, "Mẹ Lan Sơ, tôi biết bà là lo lắng cho Lan Sơ, chỉ là, bà thật ra thì có thể yên tâm, Đông Lí tiên sinh mặc dù luôn luôn lạnh như băng, nhưng là hẳn thật sự là người đàn ông rất thật tốt." Ít nhất vẫn khác ba vị CEO của các tập đoàn kia, Đông Lí Lê Hân tuyệt đối là tốt hơn không chỉ một nghìn lần.

"Vậy thì thế nào? Cậu ta và Lan Lan liền con gái đều đã có, cũng vẫn không muốn phụ trách với nó sao?" Mẹ Lan Sơ không khách khí trực tiếp hỏi ngược lại, chỉ cần không chịu phụ trách với Lan Sơ và bảo bối, vậy Đông Lí Lê Hân liền chó má đều không bằng.

"Việc này, bà thật sự oan uổng Đông Lí tiên sinh. Đông Lí tiên sinh không phải là không muốn cùng Lan Sơ kết hôn, là Lan Sơ vẫn không đáp ứng." Đối với mẹ Lan Sơ cố chấp, chú đầu bếp không thể không nói dối. Trên thực tế, ông tung ra lời nói dối này cũng không coi là thái quá. Nếu Đông Lí Lê Hân ngày nào đó thật sự hướng Lan Sơ cầu hôn, ông cảm thấy Lan Sơ tám chín phần mười sẽ cự tuyệt.

Mẹ Lan Sơ xì mũi coi thường, "Vậy sao? Tôi thật đúng là không nhìn ra." Lan Sơ không phải vẫn một mực cự tuyệt Mẫn Huyền sao? Nhưng là Mẫn Huyền người ta vẫn một mực cố gắng.

"Tôi biết bà có thể không tin, nhưng ở vị trí người đứng xem, tôi cảm giác so sánh hai người, phải là Lan Sơ không thể nào thích Đông Lí tiên sinh. Ngược lại thì Đông Lí tiên sinh thích Lan Sơ hơn. Thật sự, tôi không lừa bà." Chú đầu bếp nói thật, lấy tính tình Đông Lí Lê Hân, cậu ấy đang trước mặt của Lan Sơ bày đủ loại phản ứng cùng biểu hiện, cũng đã rõ ràng tiết lộ tâm sự của cậu ấy. Chẳng qua cậu ấy hiện tại có thể còn không rõ ràng, hoặc là cậu ấy đã rõ ràng nhưng vẫn trốn tránh.

Chú đầu bếp nói chân thành, mẹ Lan Sơ không khỏi nhú lông mày, "Nhưng là Lan Lan nói nó rất thích Đông Lí Lê Hân."

"Cô ấy nói như vậy, đại khái là không muốn để bà can thiệp chuyện của cô ấy nữa. Cô ấy hiện tại cũng không phải là đứa trẻ, cũng có con gái của mình, dĩ nhiên không muốn lại bị cha mẹ của mình can thiệp." Chú đầu bếp theo lý phân tích, mới vừa rồi ông nghe được đối thoại giữa Lan Sơ và mẹ Lan Sơ, ông căn bản có thể xác định được ý muốn của Lan Sơ.

Mẹ Lan Sơ không nhịn được lại trầm mặc, Lan Sơ xác thực không chỉ một lần nói với bà là cô sẽ không kết hôn. Bà cũng không phải thật sự muốn can thiệp Lan Sơ cái gì, bà chỉ là một người mẹ trong lòng yêu thương con gái của mình.

Chú đầu bếp tiếp tục khích lệ, "Bà không có ngày ngày nhìn thấy hai người bọn họ, cho nên, không có biện pháp hiệu. Tôi là ngày ngày nhìn bọn họ chung sống, tôi có thể khẳng định, Đông Lí tiên sinh đối với Lan Sơ tuyệt đối có tình cảm. Về phần Lan Sơ, liền khó nói." Đều nói người đứng xem sáng suốt, người trong cuộc mơ hồ. Ông hi vọng giữa Đông Lí Lê Hân và Lan Sơ có thể sớm làm rõ ràng. Ông cảm giác, hai người bọn họ thật sự rất thích hợp với nhau. Một giống như núi băng vạn năm không thay đổi, một người khác lại giống như một suối nước nóng. Như vậy hai người ở chung một chỗ, nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc.

Mẹ Lan Sơ thở dài một cái, không nói thêm gì nữa. Giống như là đem không vui ở trong lòng biến thành sức mạnh vậy, bắt đầu tỉ mỉ tiêu diệt điểm tâm cùng trái cây mà vị đầu bếp này chuẩn bị cho bà.

Chú đầu bếp không nhịn được giơ giơ lên khóe miệng, một điểm này, Lan Sơ và mẹ cô thật đúng là giống nhau.

Trong thời gian mẹ Lan Sơ cùng chú đầu bếp ở trong phòng ăn nói chuyện một chút, Lan Sơ đã thần tốc tiêu diệt hết hai bàn nước quả đá bào. Cô thậm chí cũng không hỏi Đông Lí Lê Hân ngồi ở đối diện có hứng thú với nước quả đá bào hay không, liền vô cùng dứt khoát một mình ăn sạch.

Ăn xong nước đá bào, Lan Sơ tương đối khéo léo dọn dẹp xong cái mâm, chuẩn bị cầm đến phòng bếp đi rửa. Cũng đã thấy một màn ở chung hòa hợp giữa mẹ cô cùng chú đầu bếp liền dừng bước. Cuối cùng, cô thậm chí còn trở lại trong đại sảnh. Núp ở một bên, trong lòng âm thầm suy nghĩ. Cô nhớ lần trước cùng mẹ cô gây gổ thì cô đã từng nói muốn nhận chú đầu bếp làm ba. Chỉ là, thay vì chính cô đi nhận thức chú đầu bếp làm ba, còn

không bằng trực tiếp đem mẹ cô kín đáo đưa cho chú đầu bếp sẽ hoàn mỹ hơn một chút. Cứ như vậy, cô chẳng những có thể hợp pháp hợp lý có một người ba mới, đại sự cả đời của mẹ cô cũng có thể giải quyết.

"Cô làm sao vậy?" Thấy thế, Đông Lí Lê Hân cảm thấy kỳ quái. Trước không phải vẫn còn rất sung sướng ở ăn nước đá bào sao? Thế nào quay người lại liền thay đổi nghiêm túc như vậy rồi hả ?

"Nếu như chú đầu bếp làm ba tôi thì thật là tốt." Lan Sơ hướng Đông Lí Lê Hân nhíu mày, lộ ra vẻ mặt gian trá.

Đông Lí Lê Hân có chút kinh ngạc, suy nghĩ của Lan Sơ có phải cũng quá nhiều hay không?

TỔNG GIÁM ĐỐC, CHO TÔI MƯỢN SINH EM BÉ

Noãn Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Đại Kết Cục

Mặc dù Đông Lí Lê Hân đối với chuyện Lan Sơ muốn tác hợp mẹ của cô cùng đầu chú bếp cũng không có tỏ thái độ, vậy mà khi hành động, thế nhưng hăn lại là một trăm phần trăm ủng hộ.

Kể từ mẹ Lan Sơ đã tới nhà Đông Lí Lê Hân lần đầu tiên về sau, Đông Lí Lê Hân thường sẽ để chú đầu bếp sau thời gian tan ca thuận tiện đưa những thứ gì đó đến nhà trọ Lan Sơ. Dùng đến cái này gia tăng thời gian chung đụng cùng cơ hội gặp mặt cho chú đầu bếp và mẹ Lan Sơ. Thậm chí, hăn còn có thể cho chú đầu bếp nghỉ. Để chú đầu bếp đi chỉ giáo tài nấu nướng cho mẹ Lan Sơ.

Lan Sơ mặc dù rất hi vọng mình mẹ có thể đối với chú đầu bếp ưu tú động lòng, nhưng cô lại không nghĩ ra cái biện pháp tác hợp tốt. Nếu không có Đông Lí Lê Hân ở đây, cô cũng chỉ có thể là con ruồi không đầu giống nhau đi loạn.

Cũng không biết là Đông Lí Lê Hân và Lan Sơ tích cực tác hợp có tác dụng, hay là mẹ Lan Sơ rốt cuộc nghĩ thông suốt. Giãng co một thời gian ngắn, mẹ Lan Sơ cuối cùng là thuyết phục Mẫn Huyền. Để cho hăn tôn trọng lựa chọn của Lan Sơ, không cản trở lại quấy rầy Lan Sơ.

Mẫn Huyền cũng không phải sáng khoái bình thường, ngày thứ hai cũng không xuất hiện nữa rồi. Tựa hồ thật sự đã rời đi rồi.

Lan Sơ lại đợi một đoạn thời gian, xác định về sau Mẫn Huyền cũng không có xuất hiện nữa, quyết định mang theo bảo bối trở về phòng trọ của mình.

Đông Lí Lê Hân ôm bảo bối trong ngực, nhìn Lan Sơ đang bận việc trước bếp lò, không nhịn được hỏi: "Cô hiện tại trở về có tốt không?" Thời gian Lan Sơ cùng bảo bối cũng đã ở nhà hẳn hơn một tháng, hẳn đã thành thói quen có Lan Sơ cùng bảo bối làm bạn. Nếu như Lan Sơ mang theo bảo bối đi, vậy trong nhà lại chỉ còn một mình hẳn rồi. Hẳn cũng không sợ tịch mịch, ngày trước, hẳn vẫn là tịch mịch. Chỉ là, hẳn giống như có một ít. . . . Không nỡ để Lan Sơ rời đi.

"Có cái gì không tốt hay sao? Mẫn Huyền không phải đã đi rồi sao?" Lan Sơ vừa bận việc, vừa đáp lời. Nếu như lúc này cô ngẩng đầu lên, cô sẽ thấy, thái độ Đông Lí Lê Hân phức tạp hơi có chút quái dị.

Đông Lí Lê Hân mấp má môi, thuận miệng mà đáp: "Tôi là nói, cô không phải là đang tác hợp mẹ cô cùng chú đầu bếp sao? Cô hiện tại trở về, sẽ không ảnh hưởng đến bọn họ sao?"

"Tôi trở về mới tác hợp cho bọn họ tốt hơn, anh chỉ cần để chú đầu bếp lấy lấy có chăm sóc tôi cùng Nini, để cho chú ấy trực tiếp đến nhà trọ tôi đi, như vậy mẹ tôi cùng chú đầu bếp có thể ngày ngày ở cùng một chỗ." Nói xong, Lan Sơ đắc ý cười cười, chuyện này cô cũng sớm đã lên kế hoạch tốt lắm. Nếu không phải là cô liều mạng cũng muốn đem mẹ cô tác hợp cho chú đầu bếp, cô thật sự là có điểm không nghĩ trở về. Không thể phủ nhận, ở nhà Đông Lí Lê Hân xác thực rất thoải mái. Một điểm này, cái phòng trọ nhỏ của cô tuyệt đối là không có cách nào đánh đồng.

Đông Lí Lê Hân không nói gì, hẳn không tìm được lý do có thể để phản đối.

Vừa nghĩ tới kế hoạch hoàn mỹ của mình, tâm tình của Lan Sơ liền vô cùng tốt. Cô vừa bận việc, vừa cười nhỏ. Giống như cô vô cùng đang mong đợi có thể sớm trở về.

Đông Lí Lê Hân ôm bảo bối, nhìn Lan Sơ tâm tình khá vô cùng, trong lòng hơi có chút không có cảm giác. Hãn rất muốn hỏi, đối với việc rời đi nhà hãn, cô cứ như vậy cao hứng sao? Chẳng lẽ khi cô ở nhà hãn còn chưa đủ thoải mái sao?

Nhưng cuối cùng, Đông Lí Lê Hân không hỏi ra miệng. Hãn yên lặng xoay người đi ra phòng bếp, mang theo bảo bối đi vườn hoa.

Giữa hè, nhất là thời điểm vạn vật sức sống bừng bừng. Vườn hoa một mảnh tươi tốt phồn thịnh, rừng cây cành lá rậm rạp. Tức thì mặt trời chói chang nhô lên cao, gió nhẹ đưa tới cũng là một chút cảm giác lạnh lẽo. Khí hậu như vậy, thật hợp lòng người.

Nhưng là, cảm xúc của Đông Lí Lê Hân, lại vô lý có chút xuống thấp. Hãn, không muốn Lan Sơ rời đi. Hãn rất muốn nói thật với Lan Sơ, nhưng lại sợ Lan Sơ sẽ bị dọa đến. Cô vẫn như vậy không có tim không có phổi, không chùng lại suy nghĩ lung tung. Còn nữa, nếu cô một lòng muốn tác hợp mẹ của cô cùng chú đầu bếp. Nhưng nếu hãn không để cho cô đi, cô nhất định sẽ mất hứng. Hãn không hy vọng cô mất hứng.

Tác phong của Lan Sơ tuyệt đối là mười phần hành, nghĩ đến liền bắt đầu lập tức hành động. Cơm trưa mới ăn xong, cô liền gấp không thể chờ tìm Ưng Tĩnh Phong tới, để cho hãn đưa cô cùng bảo bối về nhà. Thời điểm tới đây, cô cũng không có mang hành lý gì, cho nên lúc trở về cũng giống nhau có thể rất dễ dàng. Về phần Đông Lí Lê Hân đặt mua gì đó cho cô cùng bảo bối, chờ sau này thời điểm cô cùng bảo bối trở lại cho vợ con Đông Lí Lê Hân lại dùng là được.

Đưa mắt nhìn xe Ưng Tĩnh Phong, chở Lan Sơ cùng bảo bối đi mất, Đông Lí Lê Hân cơ hồ là cố nén mới không có xông lên phía trước ngăn lại xe Ưng Tĩnh Phong. Một loại chân tình xa lạ, ở trong đầu của hãn chậm rãi quanh quẩn. Làm cho hãn không hiểu, rồi lại khó có thể kháng cự.

Chỉ là, mang theo bảo bối vôi vàng về đến nhà Lan Sơ cũng không có nhiều thoải mái. Ở nhà Đông Lí Lê Hân trụ hơn một tháng, trong lúc nhất thời, đối với nhà trọ của cô, ngược lại trở nên hết sức xa lạ. Nhưng là, vì tác hợp mẹ cô cùng chú đầu bếp, bất luận có nhiều khó khăn, cô đều có thể chịu được. Chỉ cần giải quyết đại sự cả đời của mẹ cô, vậy cô về sau có thể thanh tỉnh cái tai rồi.

Vậy mà, Lan Sơ vụn vụn không nghĩ tới, Mẫn Huyền căn bản cũng không có rời đi. Cô về đến nhà ngày thứ hai, đơn độc mang theo bảo bối đi ra ngoài tản bộ thì liền bị Mẫn Huyền cùng mấy tên thủ hạ của hãn ngấn ở trong công viên.

"Em là tự mình đi theo anh, hãy để cho anh mời em?" Mẫn Huyền mặt không chút thay đổi nhìn Lan Sơ đã có hơn một tháng chưa từng thấy qua mặt, cả người phát ra một cỗ khí cường thế. So với âu phục hừ nhàn hãn mặc trên người, hoàn toàn không phải cùng một loại cảm giác.

Lan Sơ lạnh lùng cười một tiếng, dùng một loại giọng giễu cợt hỏi ngược lại: "Có lựa chọn thứ ba sao?" Bất luận loại nào, cũng cũng không phải là cô tự nguyện. Vậy hãn cần gì phải hỏi này nọ? Đối trá không che giấu.

Mẫn Huyền hết sức dứt khoát lắc đầu một cái, đáp lời: "Không có."

"Vậy anh còn nói cái rắm gì?" Lan Sơ nghiêng đầu sang chỗ khác, lười phải nhìn Mẫn Huyền một cái. Cô thật sự không hiểu, rốt cuộc là Mẫn Huyền điên rồi hay là cô không bình thường. Tại sao bất luận cô đối với Mẫn Huyền như thế nào, hãn đều không rõ ràng ý tứ trong lời nói của cô? Hãn miễn cưỡng cô như vậy thú vị sao? Quay đầu lại, hãn cái gì cũng không thể lấy được.

"Mời." Mẫn Huyền đưa ta ra hiệu xin mời, xoay người đi tới bãi đậu xe.

Lan Sơ không nói một lời, cùng yên lặng đi theo. Cô cũng biết mẹ cô làm việc không đáng tin cậy, cô ăn no rồi việc mới có thể nghĩ đến muốn trở về

căn hộ nát của cô. Nếu không, cô hiện tại nhất định là đang nhàn nhã tự đắc vui ở nhà Đông Lí Lê Hân, hưởng thụ chú đầu bếp làm cho cô thức ăn ngon.

Khi Lan Sơ ở bãi đậu xe thấy ba chiếc xe riêng màu đen giống nhau thì lòng của Lan Sơ không khỏi chìm xuống. Rất dễ nhận thấy, Mẫn Huyền đến có chuẩn bị. Điều này cũng có nghĩa, cho dù Đông Lí Lê Hân cùng Hồng Quyên liên thủ muốn làm cái gì, cũng không còn biện pháp mạnh mẽ làm được. Bởi vì, Mẫn Huyền bị ép tới đường cùng, rất có thể sẽ làm ra hành động quá khích gì. Tới khi đó, an toàn của cô và bảo bối cũng sẽ không có bất kỳ đảm bảo hữu hiệu nào.

Dọc theo đường đi, Mẫn Huyền không nói một lời. Lan Sơ cũng không tự nhiên sẽ nhiều chuyện đi nói gì với Mẫn Huyền. Nếu không phải là trước mặt nhiều người như vậy, cô tuyệt đối sẽ có khả năng liều mạng cùng Mẫn Huyền. Nếu bạo lực có thể để người ta thanh tỉnh mà nói, cô thật muốn đem Mẫn Huyền trực tiếp đánh cho tỉnh táo lại. Nhìn hăn có phải hay không còn muốn tiếp tục để tâm vào chuyện vụn vặt.

Đáng được ăn mừng chính là, Mẫn Huyền cũng không có trực tiếp đem Lan Sơ mang tới phi trường đi. Chỉ là đến trước một khu biệt thự như khách sạn ở vùng núi ngoại thành.

Mẫn Huyền lựa chọn, là một biệt thự xa nhất yên lặng nhất. Mặc dù xa hoa giống nhau, lại an tĩnh có chút tĩnh mịch.

Từ sau khi Lan Sơ bị đưa đến phòng ngủ Mẫn Huyền vì cô an bài, vẫn đóng cửa không ra. Trừ dứt cục cứng ăn cái gì đó, cô thủy chung cự tuyệt ăn cơm. Cô không muốn liên lụy Đông Lí Lê Hân, cũng không muốn phiền toái Hồng Quyên. Còn nữa, coi như lần này Đông Lí Lê Hân cùng Hồng Quyên cứu cô đi ra ngoài, cũng chưa chắc có thể hoàn toàn giải quyết chuyện này. Cô đang đánh cược, đánh cược Mẫn Huyền có thể hay không ích kỷ không quan tâm sống chết của cô. Cô lấy chính tính mạng của mình

để đánh cuộc, cô xem hẳn có phải thật sự muốn đánh cuộc tính mạng của cô mới bằng lòng bỏ qua.

Mẫn Huyền vẫn cố nén không để ý tới Lan Sơ, nhưng khi hẳn biết được Lan Sơ đã cả ngày cũng không có ăn gì, hẳn vẫn là không nhịn được chạy tới phòng ngủ của Lan Sơ, muốn khuyên cô ăn cơm. Cô giận dữ như vậy, sẽ không sợ thương tổn đến đứa bé sao?

Bàn tay cầm tay cầm của cánh cửa, chuẩn bị đẩy cửa vào thì Mẫn Huyền không nhịn được chần chờ một chút. Suy nghĩ một chút, hẳn đầu tiên là giơ tay lên gõ cửa, mới đẩy cửa đi vào.

Lúc này, Lan Sơ đang ôm bảo bối ngồi ở bên cửa sổ chơi đùa. Bảo bối bị cô trêu chọc y y nha nha cười không ngừng. Không biết, Lan Sơ kỳ thật rất đói. Cô vẫn luôn ham ăn uống, suốt cả một ngày không ăn gì, với cô mà nói, tuyệt đối là một loại hành hạ. Nếu không phải đối phương là Mẫn Huyền, cô thật là có chút không kiên trì được.

Thấy Lan Sơ nửa ngày cũng không nhìn mình một lần, Mẫn Huyền chỉ có thể trực tiếp nói ý đồ đến đây. "Tại sao không ăn cơm?" Hẳn biết mình hỏi một câu nhảm nhí, hẳn biết rõ nguyên nhân Lan Sơ không chịu ăn cơm. Nhưng hẳn vẫn không thể không hỏi.

"Thế nào, tôi ngay cả điểm này cũng không có tự do sao? Như vậy xin hỏi, tôi không phải cũng không thể đi nhà cầu?" Lan Sơ liền mí mắt cũng không giơ, cặp mắt thủy chung dịu dàng nhìn chăm chú vào bảo bối trong ngực cô, giống như Mẫn Huyền ngay cả không khí cũng không bằng. Lòng dạ biết rõ vấn đề, cần gì phải lãng phí hơi sức cùng nước miếng?

"Em đã cả ngày chưa từng ăn gì." Mẫn Huyền từng bước từng bước đi từ từ đến gần Lan Sơ, rõ ràng rất muốn đến gần, nhưng bước chân không cách nào khống chế có chút do dự. Hẳn vẫn là không muốn quá miễn cưỡng Lan Sơ.

"Tôi thích, tôi cao hứng, tôi nguyện ý, tôi vui vẻ, không thể được sao?" Lan Sơ vẫn ngay cả nhìn cũng không nhìn Mẫn Huyền một cái, tự nhiên trêu chọc bảo bối ở trong ngực.

"Em như vậy sẽ làm bị thương đến Nini?" Mẫn Huyền nhẹ giọng nhắc nhở, nếu Lan Sơ đói bụng, chịu liên lụy sẽ chỉ là đứa bé. Cô bây giờ là một người mẹ, bảo vệ con mình chẳng lẽ không phải quan trọng nhất sao? Cô thật sự yên tâm đem con của mình giao cho người khác dưỡng dục chăm sóc sao?

Lan Sơ làm bộ nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Mẫn Huyền, "Không có a, Nini vẫn luôn ăn ngon ngủ ngon, hoàn toàn không có bị tổn hại a." Mẫn Huyền có thể nhịn được thời gian một ngày không đến để ý cô, xem ra vẫn có sự nhẫn nại nhất định. Không biết, nếu như cô hai ngày không ăn cơm, hẳn sẽ phản ứng như thế nào. Chờ qua ba bốn ngày về sau, hẳn lại là phản ứng như thế nào đây? Chỉ mong cô còn có thể dùng hai chân của mình từ trong phạm vi Mẫn Huyền khống chế đi ra ngoài.

"Em lấy thân thể chính mình cùng anh đánh cược, cực khổ cũng chỉ là chính em." Mẫn Huyền mấp máy môi, khắc chế giọng điệu của mình. Lan Sơ đang cùng hắn giận dỗi, hắn càng ép, cô chỉ càng nghịch phản.

Nghe vậy, Lan Sơ ngẩng đầu lên, đối với Mẫn Huyền khẽ mỉm cười, trả lời: "Tôi cao hứng, tôi thích."

"Em cùng hắn căn bản cũng không yêu nhau, tại sao lừa anh một lần lại một lần?" Mẫn Huyền bất đắc dĩ xoay người, nhưng không cách nào kiềm chế hỏi vấn đề ở chỗ sâu nhất trong lòng hắn. Tiếp nhận hắn, thật sự khó như vậy sao? Nhưng nếu trong lòng Lan Sơ có người khác, hẳn có thể lý giải. Nhưng cô ai cũng không thương, tại sao thì không thể thử tiếp nhận hắn?

"Tôi và anh ta yêu hay không yêu, căn bản cũng không phải là vấn đề mấu chốt, vấn đề là, tôi không thương anh, tôi đối với anh không có một chút tình cảm nào. Hơn nữa, nói thật, bị anh ép buộc như vậy, tôi thật đúng là có chút yêu ba Nini." Lan Sơ vẻ mặt thành thật nhìn Mẫn Huyền, nếu đối với suy nghĩ của Mẫn Huyền mà nói, cô cùng Đông Lí Lê Hân có yêu nhau thật hay không quan trọng như vậy, cô có thể thành toàn hẳn. Cùng lắm thì, cô cùng Đông Lí Lê Hân thật sự yêu nhau là được. Không phải là yêu sao? Bây giờ còn không đơn giản.

Mẫn Huyền không quay đầu lại, giống như một loại vùng vẫy giấy chết trả lời: "Hắn không thương em."

"Làm sao anh biết anh ta không yêu tôi?" Lan Sơ có chút buồn cười, mặc dù hẳn không phải bác sĩ, nhưng cô cơ bản đã có thể khẳng định, đầu óc Mẫn Huyền tuyệt đối có vấn đề.

"Nếu như hẳn yêu em, hẳn không tiếc mạng của mình tới cứu em cùng Nini." Mẫn Huyền vừa nói, vừa đi về phía cửa phòng ngủ. Hẳn biết, hẳn không thể nào thuyết phục Lan Sơ ăn cái gì. Đợi đến thời điểm cô thật sự không chịu được, có lẽ. Tự cô sẽ ăn.

"Nếu như mà tôi thương anh ta, tôi cũng giống nhau vậy không tiếc mạng của mình để bảo toàn an toàn của hẳn." Lan Sơ hướng về phía bóng lưng Mẫn Huyền, vô cùng kiên định khạc ra sự trả lời của mình. Kỳ quái, cô cũng chỉ là vừa mới bắt đầu suy tính, có muốn hay không thật sự cùng Đông Lí Lê Hân yêu nhau. Làm sao trong lòng lập tức lại có một loại không khỏi kiên định? Giống như, cô đã yêu Đông Lí Lê Hân vậy.

Lời của Lan Sơ, khiến Mẫn Huyền rời đi bước chân khẽ dừng một chút. Nhưng chỉ chốc lát, hẳn liền sai bước rời khỏi phòng ngủ Lan Sơ. Nếu như yêu cùng không thương thật sự có thể đơn giản như thế, vậy hẳn cũng sớm đã buông tha tình cảm với Lan Sơ. Chính là bởi vì tình cảm cũng không phải hẳn muốn quên là có thể quên được, hẳn mới sẽ không buông tay

được. Hãn thậm chí đã từng nỗ lực muốn yêu Vu Hài Lâm. Vậy mà, bất luận hãn cố gắng như thế nào, giấu ở chỗ sâu nhất trong lòng hãn chính là cái người kia, thủy chung đều là Lan Sơ.

Mẫn Huyền vốn tưởng rằng Lan Sơ nhiều lắm là kiên trì một ngày rưỡi hoặc là hai ngày, sẽ không chịu được tự mình ăn cơm. Nhưng là rất dễ nhận thấy, hãn tính toán sai lầm. Toàn bộ ba ngày, Lan Sơ trừ uống nước, thậm chí ngay cả trái cây cũng có thể nhịn được không ăn một miếng. Bất luận hãn dùng thức ăn ngon dẫn dụ như thế nào, Lan Sơ cũng không có hợp tác.

Coi như trước hãn cũng không rõ ràng Lan Sơ là nhất thời giận dữ, hay là nghiêm túc. Ba ngày đi qua, hãn cũng có thể rõ ràng. Chỉ là đây cũng không phải là hãn nghĩ muốn hiểu rõ ràng. Hãn lo lắng, rồi lại bất lực. Phương pháp duy nhất có thể giải quyết chuyện Lan Sơ tuyệt thực, hãn không phải là không biết. Hãn từng không chỉ một lần muốn đi làm, nhưng hãn không làm được.

Hãn thật không làm được. Nếu hãn có thể làm được, hãn và Lan Sơ như thế nào có thể sẽ đi tới bước này?

Rạng sáng 0 giờ, Mẫn Huyền không có chút nào buồn ngủ, yên lặng đi tới phòng ngủ Lan Sơ.

Nhìn trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Sơ rõ ràng đã gầy một vòng, trái tim của hãn rất đau. Hãn nhìn Lan Sơ thật lâu, giống như qua một thế kỷ, hãn mới lại an tĩnh rời đi phòng ngủ Lan Sơ, một mình đi tới vườn hoa.

Bầu trời sao vùng ngoại thành, chính là tương đối rõ ràng trong sáng. Hơi ngửa đầu, cả bầu trời tựa hồ đang ở trước mắt. Đầy sao lóe ra, khiến đêm đen vô ích, cũng tăng thêm mấy phần náo nhiệt.

Mẫn Huyền yên lặng nhìn trời, cực kỳ lâu. Lâu đến hãn không thể tiếp tục chịu được trên cổ đau nhức thì mới chậm rãi cúi đầu. Tiếp đó, hãn lấy

điện thoại di động ra, do dự bấm số điện thoại cá nhân của Đông Lí Lê Hân.

Lúc này, Đông Lí Lê Hân cũng chưa chớp mắt. Lan Sơ cùng bảo bối đã mất tích toàn bộ ba ngày rồi. Hắn biết, nhất định là Mẫn Huyền làm. Nhưng hắn vẫn không tra được dấu vết. Khi điện thoại di động vang lên, bỗng nhiên xuất hiện một số điện thoại xa lạ điện tới thì hắn lập tức liên tưởng đến đối phương nhất định là Mẫn Huyền.

Đông Lí Lê Hân nhanh chóng đề xuống nút trả lời, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Lan Sơ ở nơi nào?"

"Anh yêu cô ấy sao?" Mẫn Huyền không đáp hỏi ngược lại, hắn cần một lý do, một lý do thật lớn đủ để thuyết phục hắn buông tha đoạn tình cảm đã tồn tại trong lòng hắn kéo dài hai mươi năm.

"Yêu." Đông Lí Lê Hân bật thốt lên, điều này làm cho hắn không khỏi có chút ngạc nhiên. Tại sao nói dối cái này, hắn lại nói giống như thật?

"Anh tính toán chứng minh như thế nào?" Mẫn Huyền tiếp tục hỏi, Đông Lí Lê Hân cùng Lan Sơ có phải yêu nhau thật vậy hay không, hoặc là, bọn họ có khả năng yêu nhau hay không. Chỉ cần thí nghiệm một lần, liền rõ ràng rồi.

Đông Lí Lê Hân hỏi ngược lại, "Anh muốn cho tôi chứng minh như thế nào?" Không biết vì sao a, giờ khắc này, hắn chợt có một loại quyết tâm hết sức kỳ quái. Chỉ cần Lan Sơ và bảo bối có thể bình an trở về, hắn có thể vì họ làm bất cứ chuyện gì. Thậm chí còn là chuyện rất có khả năng uy hiếp đến an toàn tính mạng hắn.

Mẫn Huyền lạnh lùng cười một tiếng, trả lời: "Dùng mạng của anh đổi mạng của cô ấy và Nini." Nếu như không phải sống chết mới thâm tình, vậy thì tuyệt không có khả năng thuyết phục hắn. Hắn không thể bảo đảm mình sẽ không miễn cưỡng Lan Sơ.

"Được." Đông Lí Lê Hân không chút do dự, có lẽ là bởi vì hân sớm đã có phòng bị trong lòng.

"Cảnh sát cũng đừng dẫn theo, anh nên biết, tôi là dạng nhân vật gì." Nói xong, Mẫn Huyền không đợi Đông Lí Lê Hân phản ứng, liền trực tiếp cúp điện thoại. Sau đó, hân dùng hình thức tin nhắn, đem địa chỉ gửi đi cho Đông Lí Lê Hân. Hân không có hơi sức dùng giọng nói của mình đem địa chỉ nói cho Đông Lí Lê Hân. Hân không muốn cùng Đông Lí Lê Hân nói nhảm, càng không muốn nghe được giọng nói của Đông Lí Lê Hân. Đối mặt một người đàn ông đoạt đi người phụ nữ cuộc đời này hân thích nhất, hân không có biện pháp khách khí, cũng không muốn khách khí.

Bên kia, Đông Lí Lê Hân vừa lấy được địa chỉ, liền không kịp chờ đợi lên đường. Hân lo lắng cho bảo bối, lo lắng cho Lan Sơ hơn. Trước kia, Mẫn Huyền tuyệt không để cho hân nhúng tay vào chuyện giữa anh ta và Lan Sơ. Hôm nay, anh ta chợt dắt hân xuống nước, hân không xác định có phải Lan Sơ đã gặp phải nguy hiểm gì hay không. Hay là, Mẫn Huyền không thể nhìn được nữa thẹn quá thành giận rồi sao?

Nhưng là, lấy yêu của Mẫn Huyền với Lan Sơ., anh ta sẽ xuống tay không được. Thì ngược lại chính hân, rất có thể sẽ bị làm khó. Chỉ là, nếu như Mẫn Huyền làm khó một lần, là có thể đem chuyện này hoàn toàn giải quyết, cũng có thể bảo đảm an toàn của Lan Sơ và bảo bối. Vậy hân tình nguyện bị Mẫn Huyền làm khó.

Lúc rạng sáng, giao thông rõ ràng lưu loát rất nhiều.

Dọc theo đường đi, Đông Lí Lê Hân cơ hồ đem tốc độ xe tăng đến mức cao nhất, muốn trong thời gian ngắn nhất chạy tới địa điểm Mẫn Huyền chỉ định.

Bởi vì là khách sạn Sơn Trang, địa điểm mục tiêu vô cùng minh xác. Đông Lí Lê Hân không có lãng phí một chút xíu thời gian, trực tiếp liền

chạy tới biệt thự Mẫn Huyền và Lan Sơ ở. Ở ngoài cửa bị thủ hạ ngăn lại Mẫn Huyền, sau đó hấn một thân một mình đi vào biệt thự, ở trong phòng khách gặp được Mẫn Huyền đang tự rót trà uống.

Mẫn Huyền nhíu chặt mày, cổ nén xung động đáy lòng như muốn sôi trào quan sát một hồi. Rốt cuộc, hấn không chịu được nâng tay, gọi tới hai người đàn ông trẻ tuổi mặc quần áo thoải mái giống nhau, giống như chỉ là khách du lịch. Để cho bọn họ tiến lên kéo Lan Sơ lại, định đem cô kéo tới nơi khác.

"Mẫn Huyền, anh quên chính anh đã nói sao? Không cho chạm vào Lan Sơ ——!" Đông Lí Lê Hân thoáng chốc liền bộc phát, hấn thiếu chút nữa lấy thân thể vô dụng của mình đụng vỡ cửa sổ ở lan can, từ lầu hai nhảy xuống giải cứu Lan Sơ. Rõ ràng đã nói xong, chuyện này đúng là chuyện giữa hai người đàn ông bọn họ. Mẫn Huyền không nên đem Lan Sơ và bảo bối liên lụy vào. Lan Sơ là một người trưởng thành đầy đủ, nhưng là bảo bối còn nhỏ như vậy. Ngộ nhỡ bọn họ thương tổn tới bảo bối thì làm thế nào?

"Mẫn Huyền, nếu như người dám động đến một sợi lông của Đông Lí Lê Hân, tôi lập tức chết ở trước mặt anh!" Lan Sơ nghiêng đầu một phát bắt được y phục Mẫn Huyền, từng chữ từng câu từ trong hàm răng nặn ra lời thề của cô.

Cô không phải đang uy hiếp Mẫn Huyền, cô cũng cũng không phải tin ăn nói lung tung. Nếu Mẫn Huyền thật xuống tay với Đông Lí Lê Hân, vậy cô chỉ có thể lấy cái chết tạ tội. Tất cả là bởi vì cô mà ra, người đáng chết là cô, không phải Đông Lí Lê Hân.

Nghe vậy, Đông Lí Lê Hân càng thêm lo lắng, chỉ sợ Lan Sơ nhất thời xúc động sẽ làm ra cái chuyện gì điên rồ. Hấn đỡ ngoài lan can cửa sổ căn phòng, đưa cổ dài hướng Mẫn Huyền lần nữa hô: "Anh muốn chính là mạng của tôi, bây giờ lập tức đưa Lan Sơ cùng Nini rời đi, nếu không, tôi

chính là liều mạng mất cả tập đoàn Đông Lí cũng nhất định sẽ làm cho Hồng bang từ nơi này trên địa cầu biến mất ——!"

Nếu Lan Sơ thật sự xảy ra chuyện gì, hẳn nhất định sẽ cùng Mẫn Huyền liều mạng. Nhất định sẽ.

"Mẫn Huyền, anh." Lan Sơ còn muốn nói gì đó, lại bị một màn bên trong cửa sổ dọa cho ngẩn ra. Cô nhìn thấy, có người đánh lén sau lưng Đông Lí Lê Hân. Đông Lí Lê Hân không hề phòng bị bị người kia đánh té ngã.

"Đông Lí Lê Hân ——!" Lan Sơ sửng sốt chừng mười giây đồng hồ, sau khi phản ứng kịp, cô bắt đầu giống như nổi điên muốn đi vào trong biệt thự. Lại bị hai người đàn ông nhẹ nhàng kia ngăn ở ngoài.

Mẫn Huyền hướng về phía hai người kia gật đầu một cái, sau đó, hẳn giống như du hồn dẫn đầu đi đến trong phòng khách ngồi xuống. Tất cả sự kiện đã thật ra thì rất rõ ràng rồi, nhưng hẳn chưa từ bỏ ý định, hẳn không muốn nhanh như vậy mất hi vọng. Ít nhất, hẳn muốn để Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân hưởng qua uy hiếp cái chết, sau đó mới có thể miễn cưỡng chết tim của mình.

Không bao lâu, Lan Sơ giãy giụa bị kia hai người đàn ông trẻ tuổi kéo vào phòng khách. Ngay sau đó, Đông Lí Lê Hân cũng bị hai người đàn ông từ trên lầu đi xuống đẩy ngã xuống đất.

"Lê Hân!" Vừa nhìn thấy Đông Lí Lê Hân, Lan Sơ liền cực kỳ xung động nghĩ nhào qua, nhưng hành động lại vẫn như cũ không được tự do. Hai người đàn ông trẻ tuổi nắm thật chặt cánh tay của cô, giống như là chỉ sợ vừa buông tay, cô sẽ làm ra cử động nguy hiểm gì.

"Tôi không sao." Đông Lí Lê Hân miễn cưỡng đối với Lan Sơ cười cười, cái ót sau gáy chuyển đến một cảm giác đau đớn bén nhọn, làm cho hẳn

không thể khống chế cảm thấy từng trận chóng váng. Hấn cảm thấy trên cổ tựa hồ có một ít ướt át.

Nhìn Đông Lí Lê Hân vẻ mặt suy yếu nở nụ cười, Lan Sơ đột nhiên bình tĩnh lại. Cô yên lặng chuyển sang Mẫn Huyền, dùng một giọng nói thương lượng nói: "Mẫn Huyền, tôi đi với anh, chỉ cần anh bỏ qua cho Đông Lí Lê Hân cùng Nini."

"Mẫn tiên sinh, nếu như anh phải mang Lan Sơ đi, trước hết giết chết tôi rồi nói." Đông Lí Lê Hân cũng nhìn về phía Mẫn Huyền, giọng nói kiên định không che giấu quyết tâm hẳn muốn bảo vệ Lan Sơ chút nào.

Mẫn Huyền nhìn Lan Sơ một chút lại nhìn Đông Lí Lê Hân một chút, chợt nâng lên tay phải của hẳn.

Lúc này, một người đàn ông tuổi còn trẻ đứng ở phía sau, nhanh chóng đem một vật bỏ vào trong lòng bàn tay hẳn. Bề ngoài màu đen, lóng lánh lạnh như băng. Đó là một khẩu súng, một khẩu súng giảm âm thanh.

Thấy thế, Lan Sơ cả kinh, cũng không biết là từ nơi nào bộc phát ra một cỗ lực lượng kinh người. Cô bất chấp tất cả phá vỡ khống chế hành động tự do của hai người đàn ông đối với cô, giống như nổi điên vọt tới trước mặt của Đông Lí Lê Hân, dùng thân thể của mình chặn trước Đông Lí Lê Hân.

Mẫn Huyền cầm súng, nhìn Lan Sơ vẻ mặt thấy chết không sờn, không nói một lời. Tim của hẳn đang rỉ máu, một loạt phản ứng của Lan Sơ, cũng giống như đao kiếm, nhấn tâm đâm chết trái tim của hẳn.

Đông Lí Lê Hân mượn cơ hội muốn đem Lan Sơ bảo hộ sau lưng mình, lại không lay chuyển được kiên quyết của Lan Sơ.

Lan Sơ nháy mắt cũng không nháy nhìn Mẫn Huyền, nếu như hẳn đối với cô xuống tay được, cô không ngại hẳn nổ súng với cô. Chỉ hy vọng hẳn sau khi nổ súng với cô, có thể bỏ qua cho Đông Lí Lê Hân cùng bảo bối vô

tội. Hoặc là hướng cô nổ súng, hoặc là sẽ để cho cô cùng Đông Lí Lê Hân mang theo bảo bối cùng nhau bình yên vô sự rời đi.

Mẫn Huyền làm như vô tình nâng tay, trong nháy mắt liền đem họng súng nhắm ngay đầu Đông Lí Lê Hân.

Lan Sơ cơ hồ là theo bản năng, lập tức quay người sang, đem bảo bối nhét vào trong ngực Đông Lí Lê Hân. Cũng sử dụng lực kéo Đông Lí Lê Hân quỳ trên đất. Sau đó cô giang hai cánh tay, ôm chặt lấy đầu Đông Lí Lê Hân. Hơn dùng thân thể của mình, đem tất cả vị trí trí mạng trên thân thể Đông Lí Lê Hân vững vàng che chắn .

Nếu như đã đến thời điểm này, Mẫn Huyền còn muốn tiếp tục thử dò xét, vậy hiển nhiên đã không có ý nghĩa gì rồi. Lan Sơ liều mạng đều muốn bảo hộ Đông Lí Lê Hân chu toàn, cái này đã hoàn toàn nói rõ, Đông Lí Lê Hân trong lòng cô chiếm cứ vị trí có bao nhiêu quan trọng. Hắn vô lực rũ tay xuống, lẳng lẳng buông súng nằm trong tay xuống.

Hắn thua, thua triệt để.

Nếu hắn không có vôi vàng đuổi theo bức bách Lan Sơ, tin tưởng lòng của cô, hiện tại vẫn là rỗng tuếch như cũ. Hắn thà trong lòng của cô ai cũng không có, cũng không nguyện ý cô đem tâm giao phó cho người đàn ông khác.

Trước kia, hắn còn có một chút xú cơ hội. Sau này, ngay cả một chút cơ hội cũng không có.

Nhưng là, đây tất cả có thể trách ai? Là chính bản thân hắn quá gấp, là hắn không có để ý Vuơ Hải Lâm thật tốt. Nếu không, đợi một thời gian, Lan Sơ đối với hắn có lẽ cũng có một ngày sẽ lâu ngày sinh tình. Hoặc là, thời điểm cô rốt cuộc muốn kết hôn an định lại, người đầu tiên cô lựa chọn chính là hắn.

Mẫn Huyền ở đáy lòng thở dài một cái, hồi lâu, hần vẫn là mở miệng, "Các người đi đi." Đi thôi, đều đi đi, rồi đi thật xa, vĩnh viễn cũng không cần để cho hần thấy được. Hần không nỡ tổn thương Lan Sơ, cũng chỉ có thể trơ mắt mất đi cô. Chỉ là, chỉ cần suy nghĩ một chút, người đàn ông Lan Sơ yêu so với hần ưu tú hơn. Nay tựa hồ có chút tác dụng có thể tạo được một chút an ủi.

Lan Sơ kinh ngạc quay đầu lại, quả nhiên thấy Mẫn Huyền đã bỏ súng xuống. Cô không để ý tới Mẫn Huyền nói rốt cuộc là thật hay giả, cô lập tức kéo Đông Lí Lê Hân đang ôm bảo bối ở trong ngực đứng lên, hai người dìu nhau, nhanh chóng đi ra ngoài.

Vừa đi ra khỏi cửa lớn của biệt thự, hai liền ăn ý cùng nhau lên xe.

Đông Lí Lê Hân dùng tốc độ nhanh nhất khởi động xe, dùng một loại tốc độ gần như điên cuồng đua xe, vọt ra khỏi khách sạn Sơn Trang.

Nhìn cảnh vật hai bên đường đi không ngừng trôi về phía sau cực nhanh, mặc dù hai người đã dần dần cách xa phạm vi thể lực của Mẫn Huyền, nhưng Đông Lí Lê Hân cùng Lan Sơ cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Đông Lí Lê Hân một hơi lái xe đến nửa đường, xác định phía sau không có nhân vật khả nghi theo dõi, sau đó hần đột nhiên đem xe dừng ở ven đường.

"Anh làm sao vậy?" Lan Sơ cả kinh, vội vàng quay đầu lại tra xét. Cô thật bị Mẫn Huyền dọa sợ rồi, cô thật lo lắng khi Đông Lí Lê Hân dừng xe lại, bọn họ nếu bị Mẫn Huyền bắt trở về. Đến lúc đó, cô thật sự không có bất kỳ biện pháp giải quyết vấn đề rồi.

Đông Lí Lê Hân không nói gì, hần giơ tay lên lui về phía sau đầu sờ soạng một cái. Quả nhiên, hần mò tới vết máu. Khó trách cái ót cùng cổ của hần lại luôn luôn đau bén nhọn, quả nhiên chảy máu.

"Anh, anh, anh, anh ở đây chảy máu, anh ở đây chảy máu!" Đột nhiên thấy trên bàn tay Đông Lí Lê Hân có vài dấu vết màu đỏ, Lan Sơ cũng hoảng chế không nổi nữa âm thanh kinh sợ thét lên. Đông Lí Lê Hân bị thương, hẳn đang chảy máu. Làm thế nào, cô nên làm cái gì? Bọn họ bây giờ đang ở trước không thôn xóm sau không nhà trọ, cô nên làm thế nào với Đông Lí Lê Hân?

Đông Lí Lê Hân vội vàng cầm tay nhỏ bé lạnh như băng của Lan Sơ, ôn thanh trấn an nói: "Tôi không sao, đừng lo lắng."

"Anh đang chảy máu!" Lan Sơ bây giờ không có biện pháp tỉnh táo, cái ót Đông Lí Lê Hân đang chảy máu, làm sao có thể sẽ không có chuyện gì.

"Cô gọi điện thoại cho Ông Tĩnh Phong, bảo hẳn lập tức dẫn thầy thuốc gia đình đến nhà tôi đi." Đông Lí Lê Hân vừa chỉ huy Lan Sơ gọi điện thoại cho Ông Tĩnh Phong, vừa từ trong xe lấy ra một chiếc khăn lông sạch sẽ, bưng kín sau ót của hẳn. Hẳn nghĩ, nếu là hẳn không chọn lựa một biện pháp gì đó, Lan Sơ nhất định sẽ vẫn kinh hoảng luống cuống.

Lan Sơ nhất thời gạt đầu như bằm tỏi, lục tìm lấy ra điện thoại di động của mình, sau nhiều lần ấn nhầm số, mới ấn được số điện thoại của Ông Tĩnh Phong. Dem lời Đông Lí Lê Hân giao phó cô..., thông báo cho Ông Tĩnh Phong.

Tạm thời dùng khăn lông bịt kỹ cái ót của mình, Đông Lí Lê Hân đạp chân ga, mang theo Lan Sơ tiếp tục lên đường. Hẳn phải hãy mau lái xe trở về nhà hẳn, lấy tình huống của hẳn và Lan Sơ bây giờ, bọn họ tuyệt đối không thích hợp ở bên ngoài quá lâu.

Hai người mang theo bảo bối hữu kinh vô hiểm (k hiểu câu này nên mình để nguyên cv) trở lại nhà Đông Lí Lê Hân. Ông Tĩnh Phong cùng thầy thuốc gia đình Đông Lí Lê Hân đã kịp thời chạy tới. Tất cả mọi người bị bộ

dạng nhếch nhác, tiều tụy của Đông Lí Lê Hân cùng Lan Sơ dọa cho giật mình.

Đông Lí Lê Hân đem bảo bối giao cho người giúp việc đi chăm sóc, sau đó nhờ chú đầu bếp chăm sóc tốt cho Lan Sơ, sau đó, mới cùng thầy thuốc gia đình đi phòng ngủ của hân kiểm tra chữa trị cái ót bị thương của hân.

Lan Sơ ăn một chút thức ăn dễ dàng tiêu hóa, tắm rửa sạch sẽ, liền bị chú đầu bếp tỉ mỉ khuyên đi ngủ. Đại khái là bị kích thích không nhỏ, hay hoặc giả là ở nhà Đông Lí Lê Hân làm cho cô rất an tâm. Mới nằm xuống, cô liền ngủ say.

Vết thương của Đông Lí Lê Hân cũng không lo ngại, chỉ là một chút vết thương ngoài da. Hiển nhiên người đánh lén Đông Lí Lê Hân, đã khống chế lực độ trên tay. Cũng không phải thật sự đả thương hân.

Xử lý tốt vết thương của Đông Lí Lê Hân, thầy thuốc gia đình liền cùng Ông Tỉnh Phong cùng nhau đi.

Lan Sơ tiêu hao quá nhiều tinh lực, một giấc này ngủ đặc biệt sâu. Trong lúc đó, Đông Lí Lê Hân đến nhìn cô mấy lần, nhưng cô đều không có bị giật mình tỉnh lại. Mà thấy cô đang ngủ say sưa, Đông Lí Lê Hân cũng không nhẫn tâm quấy rầy. Còn nữa, chính hân cũng muốn nằm trên giường nghỉ ngơi nhiều.

Một giấc ngủ đến gần tối, Lan Sơ cuối cùng bị đói tỉnh.

Bò dậy ăn chút gì, cô không nhịn được đi nhìn Đông Lí Lê Hân. Nhìn Đông Lí Lê Hân vẫn còn đang nghỉ ngơi, cô không muốn quấy rầy, chỉ có thể trở lại phòng ngủ của mình. Chán đến chết nhìn TV một hồi, mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi

Đông Lí Lê Hân ở một giờ sau cũng tỉnh lại. Ăn xong cơm tối, hân suy xét nhiều lần. Hân quyết định để chú đầu bếp mang theo bảo bối trước tạm

thời đến nhà trọ của Lan Sơ, do chú đầu bếp cùng mẹ Lan Sơ cùng nhau chăm sóc bảo bối. Căn cứ vào thân thể cùng trạng thái tinh thần của hần và Lan Sơ bây giờ, chỉ sợ mấy ngày nay bọn họ rất không có khả năng chiêu cố tốt bảo bối.

Lưu luyện không rời đưa chú đầu bếp cùng bảo bối đi, đợi đến khi người giúp việc cũng tan việc về sau. Đông Lí Lê Hân lần nữa đi tới phòng ngủ, thấy Lan Sơ nằm ở trên giường không nhúc nhích, hần không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Lan Sơ tham ăn có thể nằm là tốt rồi, điều này chứng tỏ, cô rất nhanh là có thể khôi phục như cũ. Buông xuống lo lắng đối với Lan Sơ, Đông Lí Lê Hân cũng trở về phòng ngủ đi nghỉ ngơi.

Nhưng là, hần ban ngày ngủ quá nhiều, này trong lúc nhất thời, hần bây giờ không có biện pháp ngủ lần nữa. Bất đắc dĩ, hần chỉ có thể cầm vài cuốn sách, tựa vào đầu giường nhìn lên sách .

Kỳ quái là, Đông Lí Lê Hân từ phòng ngủ Lan Sơ rời đi không bao lâu, Lan Sơ đang ngủ say chợt không hiểu liền tỉnh lại. Cô yên lặng nhìn ngoài cửa sổ đầy sao lóe lên bầu trời đêm, một mình an tĩnh nằm cực kỳ lâu.

Sau đó, cô đột nhiên bò xuống giường, mở cửa đi ra khỏi phòng ngủ. Cô muốn đi xem Đông Lí Lê Hân, kể từ sau khi trở lại nhà Đông Lí Lê Hân, cô vẫn không có cơ hội cùng Đông Lí Lê Hân nói một câu nói. Hôm nay liên lụy hần bị thương, bất luận như thế nào, cô cũng muốn biểu đạt cảm kích cùng áy náy của mình.

Đọc theo cầu thang đi lên lầu ba, Lan Sơ thấy cửa phòng ngủ Đông Lí Lê Hân đang đóng . Điều này làm cho cô lầm tưởng Đông Lí Lê Hân đã ngủ, vì vậy trực tiếp đẩy cửa đi vào. Mở cửa sau mới phát hiện, Đông Lí Lê Hân cũng không có đang ngủ, mà là đang đọc sách.

Sự phát hiện này khiến Lan Sơ không nhịn được sửng sốt, theo bản năng hỏi một câu vô nghĩa, "Anh đã tỉnh?"

"Có phải hay không đói bụng, chú đầu bếp có giữ lại đồ ăn khuya cho cô." Đông Lí Lê Hân ngẩng đầu thấy Lan Sơ vẻ mặt mơ hồ nhìn mình, còn tưởng rằng Lan Sơ là đói tình. Nói xong, hắn để sách xuống, chuẩn bị đi lấy đồ ăn khuya cho Lan Sơ. Hắn không có coi thường, Lan Sơ trước đây hưởng hắn rộng cái câu kia đã ba ngày cũng không có ăn rồi. Thời gian ba ngày này, muốn như thế nào mới có thể bồi bổ trở lại?

Lan Sơ chỉ chỉ đầu Đông Lí Lê Hân, hỏi: "Đầu của anh còn đau không?"

"A, không có gì, chỉ là trầy trút da, không sao cả." Đông Lí Lê Hân không để ý cười cười, nói xong lấy tay sờ sờ cái ót của mình, ý bảo Lan Sơ không cần lo lắng cho hắn.

Lan Sơ mím môi, nhìn Đông Lí Lê Hân gần trong gang tấc, giống như có thật nhiều lời muốn thốt ra. Nhưng trong lúc nhất thời, tâm tình của cô lại phức tạp không biết nên nói cái gì cho phải. Càng không hiểu là, nụ cười của Đông Lí Lê Hân, lại làm cho cô không thể khống chế có một loại cảm giác khẩn trương cùng áy náy bất an. Cô không biết mình ngày trước có cảm giác này hay không, nhưng trước mắt, cô có thể vô cùng rõ ràng cảm thấy loại tâm tình này không làm cho cô thoải mái.

Đông Lí Lê Hân cũng không có nhận thấy Lan Sơ không ổn, một lòng muốn đi lấy đồ ăn khuya cho cô. Lấy trình độ yêu thích của Lan Sơ đối với thức ăn ngon, ba ngày không ăn, nhất định là nhận hết hành hạ.

Vậy mà, đang ở thời điểm Đông Lí Lê Hân sắp bước qua Lan Sơ. Lan Sơ đột nhiên theo bản năng quay người lại, từ phía sau ôm chặt lấy Đông Lí Lê Hân.

Đông Lí Lê Hân sửng sốt, cả người cứng ở tại chỗ.

Trái tim của Lan Sơ không ngừng run rẩy, cho tới thân thể của cô cũng run rẩy theo.

Cô cứ như vậy lẳng lẳng ôm Đông Lí Lê Hân, cái gì cũng không nói. Chỉ là thật chặt, dán sát mặt mình ở sau lưng rộng rãi của Đông Lí Lê Hân. Nghe tiếng tim đập càng ngày càng hỗn loạn của hắn, nhịp đập con tim của cô, cũng loạn theo đó.

Hồi lâu, Đông Lí Lê Hân dịu dàng nắm tay nhỏ bé của Lan Sơ, để cho cô buông lỏng ra hắn. Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên xoay người một cái, liền đem Lan Sơ thật chặt ôm vào trong ngực của hắn.

Lan Sơ hai mắt nhắm lại, tham lam ngửi nhẹ hơi thở trên người Đông Lí Lê Hân khiến cho cô cực kỳ an tâm. Lúc trước còn có chút cảm xúc lo âu, dần dần bình phục xuống.

Chuyện về sau, tựa hồ cứ như vậy thoải mái xảy ra.

Lan Sơ không biết mình là lúc nào thì bị Đông Lí Lê Hân ôm lên giường, cũng không biết bọn họ là lúc nào thì biến thành thẳng thắn nhìn nhau. Khi cô từ đám mây khoái hoạt từ từ tỉnh táo lại. Mới phát hiện, cô cùng Đông Lí Lê Hân đã triền miên suốt đêm.

Vậy mà cả sự kiện, giống như là nước chảy thành sông như vậy. Cô thủy chung không có bất kỳ kháng cự, thậm chí sâu trong nội tâm là có chút chờ đợi cùng nghênh hợp

Ngày thứ hai, tâm tình Đông Lí Lê Hân cực tốt, cho phần lớn người giúp việc tan việc sớm. Về phần chú đầu bếp tiếp tục sống ở trong nhà Lan Sơ, giúp đỡ mẹ Lan Sơ chăm sóc bảo bối. Mà phía công ty, hắn cũng nhờ ba hắn và Uông Tĩnh Phong cùng nhau trông coi.

Còn hắn, dĩ nhiên vẫn là cùng với Lan Sơ. Hai người đều ở nhà, 24h dính vào nhau không xa rời nhau.

Nhưng quá đáng tiếc chính là, hai người vui vẻ cũng không có kéo dài quá lâu.

Hai người bám dính ở trong nhà toàn bộ năm ngày, Đông Lí Lê Hân rất cuộc vẫn bị ba hăn và Uông Tĩnh Phong cùng nhau thúc giục trở về công ty. Nhưng là, hăn ngày thứ nhất về công ty, sáng sớm liền nhận được điện thoại của ông nội hăn. Trong điện thoại, ông nội hăn cực kỳ cứng rắn mệnh lệnh hăn lập tức chạy tới Đông Lí thị. Nói là có chuyện quan trọng cùng hăn thương lượng.

Trực giác Đông Lí Lê Hân mách bảo chuyện không hề đơn giản, lúc này liền gọi điện thoại cho cha mẹ hăn. Để cho hăn cha mẹ cần phải khi hăn trở về Đông Lí thị, kịp thời chạy tới nhà hăn, bảo vệ tốt Lan Sơ cùng bảo bối.

Kể từ khi Đông Lí Lê Hân cùng ba hăn giải trừ hiểu lầm với nhau, giữa cha mẹ hăn, dần dần có đủ loại dấu hiệu muốn hợp lại. Thời điểm Đông Lí Lê Hân gọi điện thoại cho mẹ hăn, ba hăn đã thật ra thì đã đến ở nhà mẹ của hăn.

Nhận được điện thoại của Đông Lí Lê Hân, ba Đông Lí cùng mẹ Đông Lí lập tức lên đường chạy tới nhà Đông Lí Lê Hân. Dem Lan Sơ cùng bảo bối bảo vệ nghiêm mật.

Lần nữa xác định Lan Sơ cùng bảo bối không có bất kỳ tai họa ngầm nào, lúc này Đông Lí Lê Hân mới không lo lắng lắm trở về Đông Lí thị.

Đọc theo đường đi, Đông Lí Lê Hân không kiềm chế được tâm sự nặng nề. Trong khoảng thời gian này hăn và Lan Sơ đi qua đi lại, tin tưởng ông nội hăn khẳng định cũng sớm đã nhận được tin tức. Chỉ là như vậy cũng tốt, hăn vừa đúng có thể mượn cơ hội này hướng tới ông nội hăn ngả bài. Nếu như ông nội hăn không đồng ý, vậy thì hăn cùng lăm cũng không làm CEO của tập đoàn Đông Lí bỏ đi này là được rồi. Nghĩ đến ông nội hăn từng làm qua mấy chuyện kia, hăn thật sự không có hứng thú sẽ tiếp tục làm CEO của tập đoàn Đông Lí. Hăn thà làm một người bình thường, cũng sẽ không cúi đầu trước người ông nội âm hiểm, ác độc.

Đông Lí Lê Hân không nhanh không chậm, thời gian cơm trưa đã qua sau đó mới tới Đông Lí thị. Một cước bước vào đại sảnh chủ trạch, hẳn liền cảm thấy đè nén. Trong không khí, cảm giác khẩn trương càng vi diệu hơn.

Quản gia dẫn Đông Lí Lê Hân tới phòng khách, liền lui ra. Lúc này trong phòng khách, chỉ có một mình ông nội Đông Lí.

Đông Lí Lê Hân đứng ở một bên, lễ phép lên tiếng chào hỏi, "Ông nội."

"Ngồi." Ông nội Đông Lí mặt không chút thay đổi nhìn Đông Lí Lê Hân một cái, dùng ngón tay chỉ vị trí bên cạnh mình.

Đông Lí Lê Hân chủ động hỏi: "Gặp như vậy tìm con tới đây, là chuyện gì?" Hẳn không muốn ở Đông Lí thị quá lâu, tốt nhất vài ba lời nói hết, hẳn liền rời đi. Hẳn không thích cái chỗ này, từ đầu chí cuối đều không thích.

"Con xem một chút đi, đây là đối tượng kết hôn ta chọn cho con." Ông nội Đông Lí cũng không quanh co lòng vòng, nói xong, ông liền từ bên cạnh cầm lên một sấp văn kiện, bỏ vào trước mặt của Đông Lí Lê Hân.

Đông Lí Lê Hân ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn một cái, trái lười: "Con đã tìm được người con muốn kết hôn." Quả nhiên, ông nội hẳn vội vã như vậy tìm hẳn tới là vì chuyện này. Cho dù là trước kia thời điểm trong lòng hẳn người nào cũng không có, hẳn cũng sẽ không tùy tiện đáp ứng cùng ông nội hẳn an bài người kết hôn, huống chi hẳn bây giờ đã có Lan Sơ cùng bảo bối.

Ông nội Đông Lí không chút nào cảm thấy bất ngờ, ông lạnh lùng nhìn Đông Lí Lê Hân, hỏi ngược lại: "Chính là người phụ nữ ba chết sớm, gia đình đơn thân, không có gì cả?"

"Đúng, chính là cô ấy, con muốn cùng cô ấy kết hôn." Đông Lí Lê Hân cũng không kinh ngạc, hẳn biết ông nội hẳn khẳng định cũng sớm đã làm điều tra. Nếu không, ông sẽ không dễ dàng làm ra quyết định gì.

"Cô bình thường hồ đồ như thế nào, ta mặc kệ con, nhưng là ứng cử viên kết hôn, nhất định phải do ta chọn." Ông nội Đông Lí trên mặt thủy chung không có bất kỳ biểu tình gì, lúc còn trẻ, hồ đồ cũng không có quan hệ, chỉ cần thời điểm đối mặt chuyện lớn có thể thu ở tâm là được. Nếu như chưa có hồ đồ đủ, cho dù sau khi cưới ở bên ngoài chơi hoa cỏ một chút cũng có thể cho phép. Nhưng là, thân phận nữ chủ nhân của Đông Lí thị, là tuyệt đối không thể từ một người cái gì cũng không có như vậy tới gánh vác.

"Vậy sao? Vậy con không làm CEO của tập đoàn Đông Lí là được." Đông Lí Lê Hân không để ý cười cười, nói ra một câu nói hãnh muốn nói nhất. Ngồi lên vị trí này, cho tới bây giờ đều không phải là nguyện vọng của hãnh. Chỉ vì hãnh họ Đông Lí.

Ông nội Đông Lí cuối cùng vẫn là không kèm chế được tâm tình của mình, "Khốn kiếp!" Ông sẽ luôn luôn như vậy để mặc cho Đông Lí Lê Hân, là ông vẫn luôn cảm thấy Đông Lí Lê Hân là một đứa bé nghe lời. Chưa từng nghĩ, nó đúng là vẫn còn di truyền khuyết điểm của ba nó.

Đông Lí Lê Hân giận quá hóa cười, hãnh vẻ mặt thành thật nhìn ông nội của hãnh, từng chữ từng câu, nói rõ ràng: "Ông nội, không cần dùng biện pháp từng đối phó với ba con đi đối phó với con, con cùng ba con bất đồng, nếu như mà người yêu con xảy ra chuyện gì, con nhất định sẽ chôn theo cô ấy." Không thể không may mắn, Lan Sơ của hãnh thân thể rất khỏe mạnh. Mỗi ngày đều như vậy không có tim không có phổi, ăn ngon ngủ ngon, đoán chừng cô chính là muốn có chút vấn đề gì cũng sẽ không thật sự có vấn đề gì.

Ông nội Đông Lí mấp má môi, không hề cùng Đông Lí Lê Hân nói thêm cái gì nữa. Ông giơ tay lên hướng sau lưng vẫy vẫy, lập tức liền có hai người đàn ông thân hình cao lớn đi tới."Mang thiếu gia đi nghỉ ngơi."

"Ông nội, ông coi như giam lỏng con cũng sẽ không có tác dụng." Đông Lí Lê Hân lạnh lùng cười một tiếng, vô cùng phối hợp đi theo hai người

đàn ông này. Hẳn biết, chuyện ngày hôm nay không thể nào đơn giản như thế liền giải quyết. Ông nội hẳn quả nhiên có chuẩn bị. Đại khái là nếu như hẳn cúi đầu thỏa hiệp, là có thể đạt được tự do. Nếu không, hẳn đoán chừng sẽ tiếp tục bị giam lỏng. Cho đến hẳn cúi đầu.

Nghe vậy, ông nội Đông Lí nắm tay lại, nhưng thờ ơ.

Bà nội Đông Lí từ vườn hoa vừa tiến đến, liền nhìn thấy Đông Lí Lê Hân bị hai người đàn ông hình thể cao lớn hộ tống lên lầu đi. Bà nhất thời liền nhanh chóng vọt tới trước mặt ông nội Đông Lí, liên tục hỏi: "Hân Hân làm sao? Ông muốn đổi với Hân Hân như thế nào?"

Ông nội Đông Lí giống như không có nghe được gì vậy, đối với bà nội Đông Lí hờ hững.

"Chuyện của con, tôi không quản được, nhưng là chuyện của cháu trai tôi nói cái gì đều muốn trông nom. Ông nếu như dám đả thương Hân Hân, tôi liền liều mạng với ông." Bà nội Đông Lí giọng nói kiên quyết, nói xong, bà cũng không để ý tới ông nội Đông Lí nữa, đi theo lên lầu, muốn nhìn một chút Đông Lí Lê Hân rốt cuộc sẽ bị như thế nào. Khó trách ông lại đột nhiên muốn bà đi vườn hoa cắt tỉa hoa cỏ gì đó, nguyên lai là bởi vì ông muốn một mình đối phó Đông Lí Lê Hân. Nếu là biết cháu trai bảo bối của bà sẽ đến, bà nói gì cũng sẽ không đáp ứng đi vườn hoa tu bổ hoa cỏ.

Ông nội Đông Lí quả đấm nắm chặt hơn, chỉ là, ông vẫn không có chút động tĩnh nào. Thân là người của Đông Lí thị, nên khắp nơi vì Đông Lí thị suy nghĩ. Nếu như không làm được một điểm này, vậy thì không xứng với làm ông chủ của Đông Lí thị.

Đông Lí Lê Hân quả nhiên bị ông nội Đông Lí giam lỏng, làm thành đáp lại, Đông Lí Lê Hân bắt đầu tuyệt thực. Lan Sơ còn có thể vì hẳn làm được tuyệt thực ba ngày, hẳn một đại nam nhân, còn có thể không làm được sao?

Cứ như vậy, nhưng làm bà nội Đông Lí sẽ lo lắng. Ngày ngày quây âm ỉ, muốn ông nội Đông Lí thỏa hiệp với Đông Lí Lê Hân.

Nhưng là, ông nội Đông Lí cứ thế cắn răng cố nén, nói gì cũng không đồng ý.

Bà nội Đông Lí không còn cách nào, chỉ có thể gọi điện thoại báo cho cha Đông Lí cùng mẹ Đông Lí.

Vốn là hai ba ngày cũng không trông thấy Đông Lí Lê Hân trở lại, Lan Sơ cũng đã sắp không được. Nếu không phải là cha Đông Lí cùng mẹ Đông Lí ngăn, cô khẳng định cũng sớm đã vọt tới Đông Lí thị đi tìm Đông Lí Lê Hân. Biết được Đông Lí Lê Hân bị giam lỏng cũng tuyệt thực, cô càng thêm không nhịn được nghĩ vọt tới Đông Lí thị đi liều mạng. May mắn, cô vẫn bị cha Đông Lí cùng mẹ Đông Lí kéo lại.

Mặc dù cha Đông Lí cùng mẹ Đông Lí thay phiên gọi điện thoại cho ông nội Đông Lí, nhiều lần uy hiếp ông nội Đông Lí. Vậy mà, bọn họ cũng không tự mình ra mặt. Bởi vì, bọn họ không cách nào xác định, thời điểm khi bọn họ trở về Đông Lí thị, có thể hay không có người chạy đến nhà Đông Lí Lê Hân uy hiếp an toàn tính mạng của Lan Sơ và bảo bối. Nếu bọn họ không thể bảo đảm Lan Sơ và bảo bối an toàn, vậy tình cảnh của Đông Lí Lê Hân chỉ biết khó khăn hơn. Chỉ cần ông nội Đông Lí không thể làm gì với Lan Sơ và bảo bối, Đông Lí Lê Hân mới có thể toàn lực cùng ông đối kháng.

Bà nội Đông Lí cùng cha Đông Lí, mẹ Đông Lí ở trong điện thoại thương lượng nhiều lần, thời gian thoáng một cái đã vượt qua ba ngày. Đông Lí Lê Hân bị giam lỏng tuyệt thực đã toàn bộ ba ngày rồi.

Lan Sơ nôn nóng cả đêm đều ngủ không yên, cô chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé, ba ngày không ăn đồ, cũng sẽ không làm sao. Nhưng là Đông Lí Lê Hân cao lớn như vậy, đừng nói ba ngày không ăn đồ, chính là một ngày

không ăn đồ hãn khẳng định cũng sẽ không chịu nổi. Huống chi, xuất thân hãn từ nhỏ chính là miệng ngậm chìa khóa vàng, đâu chịu nổi khổ như vậy?

Cha Đông Lí cùng mẹ Đông Lí nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng. Đối với Đông Lí Lê Hân lo lắng cũng không giới hạn phóng đại.

Rốt cuộc, bà nội Đông Lí không chịu nổi. Bà quyết định, cho dù đánh cược cái mạng già cả bà, cũng nhất định phải đem Đông Lí Lê Hân bình yên vô sự mang ra khỏi Đông Lí thị.

Vì vậy, ở ngày thứ tư lúc đêm khuya. Bà nội Đông Lí cùng thân tín của mình, cầm đao kềm lấy cổ của mình xuất hiện ở ngoài cửa phòng ngủ Đông Lí Lê Hân bị giam lỏng. Đơn giản chỉ cần buộc hai thủ vệ trông chừng Đông Lí Lê Hân, ngậm chặt miệng, trơ mắt nhìn thân tín của bà nội Đông Lí, đem Đông Lí Lê Hân bí mật đưa ra khỏi Đông Lí thị.

Sau khi làm xong tất cả, bà nội Đông Lí mang cái ghế an vị ở ngoài cửa phòng ngủ ông nội Đông Lí chờ.

Bà nghĩ, ông nội Đông Lí nhất định sẽ có rất nhiều lời nói muốn cùng bà nói. Vừa vặn, bà cũng có rất nhiều lời nói phải nói. Thay vì để ông nội Đông Lí lãng phí thời gian đi tìm bà, còn không bằng bà tự mình chờ ông trước tốt hơn.

Mặc dù thời gian tuyệt thực đã tròn ba ngày, nhưng cũng may Đông Lí Lê Hân thể chất đủ vững vàng. Mặc dù hơi sức có chút suy yếu, nhưng thực chất còn chưa có xuất hiện ảnh hưởng quá lớn.

Khoảnh khắc ki hãn đi suốt đêm về nhà, Lan Sơ giống như nổi điên từ trên lầu vọt xuống. Trực tiếp nhào vào trong ngực Đông Lí Lê Hân, thất thanh khóc rống. Cũng không quản Đông Lí Lê Hân có phải đã ba ngày chưa từng ăn đồ hay không, thân thể chịu được cô va chạm như vậy hay không.

Thấy thế, cha Đông Lí cùng mẹ Đông Lí yên lặng đi vào phòng bếp vì Đông Lí Lê Hân chuẩn bị bữa ăn sáng. Làm cha mẹ, bọn họ dĩ nhiên rất lo lắng cho Đông Lí Lê Hân. Nhưng mà trước mắt, trong mắt Đông Lí Lê Hân đại khái chỉ dung hạ được một mình Lan Sơ.

Lan Sơ ôm Đông Lí Lê Hân ước chừng khóc mười phút, mới miễn cưỡng khắc chế tâm tình của mình. Cô hai mắt đắm lệ ở trong ngực Đông Lí Lê Hân ngẩng đầu lên, ngẩng đầu nhìn gương mặt tiêu tụy của Đông Lí Lê Hân, nghẹn ngào mắng: "Chẳng lẽ anh là ngu ngốc sao? Em tuyệt thực anh cũng tuyệt thực, anh đây là trộm cắp anh hiểu không? Anh nha lại không thể có điểm sáng ý sao? Một người đàn ông to lớn, động một chút là tuyệt thực, cũng không phải là phụ nữ!"

Nghe vậy, Đông Lí Lê Hân không khỏi có chút dở khóc dở cười. Lan Sơ của hã làm sao sẽ đáng yêu như thế? Cô luôn có năng lực như vậy, khiến cho hã dở khóc dở cười, rồi lại vô cùng thả lỏng. "Về sau anh không bao giờ tuyệt thực nữa."

Nụ cười của Đông Lí Lê Hân, khiến tâm tình của Lan Sơ khống chế không được vừa đau đớn lại một bên hòa tan vào. Cô mím chặt đôi môi, hồi lâu, mới cuối cùng là phun ra lời cô muốn nói, nhưng vẫn đều không nói ra miệng cái câu nói kia. "Hân. Em yêu anh."

"Anh biết rõ, em cũng yêu anh." Đông Lí Lê Hân trái tim chấn động, lại một lần nữa thật chặt ôm Lan Sơ. Hã biết, hã cái gì cũng biết. Hã cũng không phải là cộc gỗ, hã làm sao có thể lại không biết Lan Sơ cũng yêu hã đây? Chỉ là, hai người bọn họ thật đúng là phản ứng chậm lụt. Không phải ép đến sống chết trước mắt thì mới bừng tỉnh hiểu ra đối phương ở trong lòng mình cuối cùng có bao nhiêu trọng yếu. Nhưng như vậy cũng tốt, tình cảm của bọn họ, rõ ràng khắc sâu lại có thể vẫn nước chảy đá mòn. Chỉ có tình cảm như vậy, mới có thể chân chính đầu bạc răng long. Đồng dạng, liền trôi qua thời gian cả đời.

Bị giam lỏng ba ngày Đông Lí Lê Hân trở lại, trong nhà không khí nhất thời liền xảy ra biến chuyển lớn long trời lở đất. Ngay cả Uông Tĩnh Phong chịu đủ Đông Lí Lê Hân bóc lột, cũng liền ban đêm chạy tới, cùng nhau ăn mừng Đông Lí Lê Hân trở về.

Nhưng trái lại tình huống của Đông Lí thị, sẽ không thể nào lạc quan rồi.

Ông nội Đông Lí sáng sớm vừa tỉnh lại, liền nhìn thấy bà nội Đông Lí chờ ở ngoài cửa phòng ngủ của ông. Trong lòng ông lộ bộ, lập tức đoán được Đông Lí Lê Hân nhất định đã bị bà nội Đông Lí thả đi rồi. Nhắc chân muốn đi tra xét thì lại bị bà kéo lại.

"Không cần đi nhìn, tôi đã đem Hân Hân đưa đi." Bà nội Đông Lí lạnh nhạt nhìn ông nội Đông Lí, cảm xúc trên mặt không có chút nào sợ hãi hoặc là hối hận. Nhưng nếu thật muốn hối hận, bà cũng chỉ biết hối hận năm đó không có toàn lực trợ giúp ba của Đông Lí Lê Hân. Mới đưa đến một cuộc bi kịch gia đình xảy ra.

"Ồ ồ!" Ông nội Đông Lí nhất thời liền rống lên, ông cố nén không đau lòng Đông Lí Lê Hân là vì cái gì? Còn không phải là vì Đông Lí Lê Hân cùng cả Đông Lí thị?

Bà nội Đông Lí thanh âm lớn hơn, nghĩa chánh ngôn từ (lời nói chính nghĩa) liền rống trở về, "Ồ ồ cái gì? Rốt cuộc là ai hồ đồ? Ông nhất định để Hân Hân chết đói mới bằng lòng bỏ qua sao? Con trai không có bị ông bức tử, đó là ông vận khí tốt. Trước kia không có bức tử con trai, cho nên hôm nay liền nhất định phải bức tử cháu trai sao ——?" Đông Lí Lê Hân cũng đã ba ngày chưa từng ăn qua một chút xiu đồ, như vậy cũng còn không chịu bỏ qua, vậy ông phải tới lúc nào mới bằng lòng bỏ qua? Thật muốn đi tới bước để Đông Lí Lê Hân đói chết mới hối hận sao?

"Tôi đây là vì toàn bộ Đông Lí thị!" Ông nội Đông Lí nắm chặt hai quả đấm, nếu không phải là đối phương là bà nội Đông Lí, ông khẳng định một

bạt tai liền quăng tới.

"Ông đây là vì chính ông!" Bà nội Đông Lí lạnh lùng cười một tiếng, nhẩn tâm vạch trần ông nội Đông Lí.

Ông nội Đông Lí hít sâu một hơi, không để ý tới bà nội Đông Lí nữa. Chuyển sang hai thủ vệ để cho Đông Lí Lê Hân chạy, nói: "Đi thiếu gia mang về."

Bà nội Đông Lí cũng chuyển sang hai thủ vệ kia, vẻ mặt kiên quyết quát: "Các người ai dám động đến, ta liền lập tức chết ở trước mặt các người!" Dù sao Đông Lí Lê Hân nếu là đã xảy ra chuyện gì, bà cũng sống không nổi nữa. Bà còn không bằng chết trước Đông Lí Lê Hân. Nếu ông nội Đông Lí thật không nhớ một chút xíu tình cảm vợ chồng giữa bọn họ, vậy bà chết cũng liền chết rồi.

"Bà!" Ông nội Đông Lí tức giận vô cùng, muốn phát tác nhưng không biết nên phát tác như thế nào.

Bà nội Đông Lí nhìn thẳng hai mắt ông nội Đông Lí, từng chữ từng câu, vô cùng nghiêm túc nói: "Ông nghe kỹ cho tôi, nếu như ông muốn bức tử Hân Hân, trước hết hãy bước qua thi thể của tôi rồi lại nói."

Ông nội Đông Lí sắc mặt u ám nhìn bà nội Đông Lí, miệng không dẫn đo trả lời: "Bà không xứng làm nữ chủ nhân Đông Lí thị."

Bà nội Đông Lí không để ý chút nào cười cười, hỏi ngược lại: "Ông cho rằng tôi nguyện ý làm sao?" Sau đó, bà giống như là nhớ lại thù mới hận cũ, giọng nói lần nữa bắt đầu kích động, "Thời điểm ngay từ lúc ông lần đầu tiên có người phụ nữ khác tôi liền đã không muốn làm cái gì nữ chủ nhân của Đông Lí thị rồi ! Tôi liền mong đợi ông sớm ngày bỏ vợ bỏ con, cố tình chính là ông không làm như vậy. Khi đó ông bỏ vợ bỏ con thật tốt? Tôi không bằng mang theo con trai trải qua cuộc sống dân chúng bình thường, ít nhất chúng ta sẽ không vẫn bị ông hành hạ!" Đúng vậy a, nếu

như năm đó bà có chút kiên quyết, có chút năng lực. Bà liền sớm mang theo ba Đông Lí Lê Hân rời đi Đông Lí thị rồi. Trách bà người mẹ vô năng này, mới đưa đến sau này một lần lại một lần xảy ra bi kịch.

"Vậy sao? Vậy tại sao bà không nói sớm? Bà nếu thật sự không muốn làm nữ chủ nhân, vì sao bà không tự mình rời đi?" Ông nội Đông Lí vẻ mặt giễu cợt nhìn bà nội Đông Lí, ánh mắt lạnh lùng, giống như là đang nhìn một người xa lạ.

"Con trai thuộc về ông, cháu trai thuộc về tôi." Bà nội Đông Lí cũng không muốn cùng ông nội Đông Lí lãng phí miệng lưỡi, bà ép buộc như thế, cũng chỉ chỉ là muốn bảo vệ tốt Đông Lí Lê Hân thôi.

"Muốn cút chính bà tự biến, bà chẳng qua là một người ngoài vô dụng, nhưng bọn chúng là người của Đông Lí thị tôi." Ông nội Đông Lí nghiêng đầu sang chỗ khác không hề nhìn bà nội Đông Lí một cái, thậm chí còn chán ghét vẫy vẫy, ý bảo bà nội Đông Lí mau cút.

"Ông." Bà nội Đông Lí quỳnh lên, chỉ cảm thấy ngực một hồi quặn đau. Khoảnh khắc bà giơ tay lên bịt miệng, cả người đột nhiên gục xuống không dậy nổi.

Ông nội Đông Lí trong lòng cứng lại, trong lúc nhất thời lại không có phản ứng.

Cho đến khi hai thủ vệ vọt tới bên cạnh bà nội Đông Lí, bế bà trở về phòng ngủ của bà. Cũng vội vàng tìm bác sĩ tới, ông nội Đông Lí mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Nhưng khi ông bồi hồi đi tới ngoài cửa phòng ngủ bà nội Đông Lí thì thế nhưng ông lại thấy hai thầy thuốc gia đình của Đông Lí thị cũng vừa lắc đầu mà thở dài vừa chậm rãi từ bên trong phòng ngủ của bà nội Đông Lí đi ra. Nhìn thấy ông, đều vô lực hướng ông lắc đầu một cái.

Trong lòng ông nội Đông Lí nhất thời một lộp bộp, giống như toàn bộ thế giới trong nháy mắt đang ở trước mắt ông sụp đổ. Làm cho ông giống như một đứa bé luống cuống, sững sờ đứng tại chỗ, thật lâu cũng không tìm về được thần trí.

Giống như là qua một thế kỷ, ông nội Đông Lí rốt cuộc có thể khống chế được hai chân của mình rồi. Ông như gió vọt vào phòng ngủ bà nội Đông Lí, trực tiếp nhào tới mép giường. Vừa vỗ nhẹ nhẹ khuôn mặt tái nhợt của bà nội Đông Lí, vừa vội vàng hô: "Bà nó, bà tỉnh tỉnh, bà không phải là muốn cháu trai sao? Tôi đem cháu trai cho bà là được. Bà mau tỉnh lại a!"

Kỳ quái là, sau khi nghe được ông nội Đông Lí bảo đảm, bà nội Đông Lí vẫn nhắm chặt hai mắt, thế nhưng từ từ mở hai mắt ra. Bà vẻ mặt vô cảm nhìn ông nội Đông Lí, nói: "Viết thỏa thuận ly hôn đi, tôi cái gì cũng không muốn, tôi chỉ muốn cháu trai."

"Không được." Ông nội Đông Lí trong lòng vừa chấn động, quả quyết cự tuyệt.

"Vậy ông lấy mạng của tôi đi." Nói xong, bà nội Đông Lí lại nhắm hai mắt lại.

"Tôi không đồng ý ly hôn, đều bao nhiêu tuổi rồi hả? Lúc này còn ly hôn, cũng không sợ người ngoài chê cười." Ông nội Đông Lí nổi cáu, cũng không phải là vợ chồng trẻ tuổi, ngày ngày nói ly hôn. Hai người cộng lại cũng sắp 200 tuổi rồi, ly hôn cái gì?

Bà nội Đông Lí không sao cả trả lời: "Tôi không sợ." Nếu là sợ người ngoài chê cười, vậy chuyện của Đông Lí Lê Hân bà cũng sẽ không ép buộc như vậy. Chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời của ông nội Đông Lí.

"Tôi không đồng ý." Ông nội Đông Lí nói gì cũng không chịu đáp ứng, lão thái bà này, định náo nhiệt ly hôn cái gì.

"Chuyện con trai cùng cháu trai, ông vĩnh viễn cũng không còn có thể lại can thiệp." Bà nội Đông Lí mượn cơ hội cùng ông nội Đông Lí đàm phán. Đông Lí Lê Hân cùng ba hăn chính là sinh mạng của bà, nếu bọn họ không sung sướng, bà làm bà nội, làm mẹ người, cũng không có gì cần thiết sống thêm nữa rồi. Ngày ngày nhìn hậu thế của mình không hạnh phúc, bà thân là ông cha có thể vui vẻ nơi nào? Còn không bằng sớm một chút nhắm hai mắt lại sạch sẽ hơn chút.

Ông nội Đông Lí mím môi không nói lời nào, hai chuyện này với ông mà nói cũng rất quan trọng.

"Ly hôn hay là để cho cháu trai tự do, chính ông chọn thôi." Bà nội Đông Lí ném xuống câu nói sau cùng, liền không hề cùng ông nội Đông Lí nói thêm một câu nào nữa. Bà xoay người, dùng phía sau lưng hướng về phía ông nội Đông Lí, bắt đầu ngủ bù. Vì Đông Lí Lê Hân, bà nhưng là một đêm cũng không có ngủ. Hiện tại bà phải nghỉ ngơi thật tốt. Người lớn tuổi, thật đúng là không thức được đêm.

Nhìn bà nội Đông Lí ngủ thật say, ông nội Đông Lí cuối cùng vẫn thỏa hiệp. Trước kia ông thật không có cảm thấy bà nội Đông Lí có bao nhiêu trọng yếu. Ở tại mới vừa rồi một phút kia, thời điểm khi ông thật cho là bà nội Đông Lí nếu không còn, ông mới biết, bà nội Đông Lí là trong cuộc đời ông tuyệt không thể thiếu hụt một phần. Cũng thế, bức tử bà nội Đông Lí cùng Đông Lí Lê Hân, một mình ông còn sống còn có cái ý nghĩa gì? Ông chính là mới có bản lãnh, cũng không còn biện pháp vẫn khiến Đông Lí thị phần vinh thêm. Chuyện của con, ông đã trông nom qua. Chuyện cháu trai, ông liền nghe theo nguyện vọng của bà nội Đông Lí thôi. Coi như là nhiều năm như vậy, ông đối với bà làm chút bồi thường.

Ông nội Đông Lí vừa mới thỏa hiệp, Đông Lí Lê Hân liền bắt đầu gióng trống khua chiêng chuẩn bị hôn lễ của mình và Lan Sơ.

Nhưng là tâm tình của Lan Sơ lại có một kiểu biến hóa không như vậy. Vừa bắt đầu, cô cũng không có đa tâm nghĩ cái gì. Cũng không có đi sâu cân nhắc qua chuyện cô có muốn muốn kết hôn cùng Đông Lí Lê Hân hay không. Cho đến khi Đông Lí Lê Hân dẫn cô, cùng ba Đông Lí, mẹ Đông Lí đi cùng. Ôm bảo bối, sau khi cùng nhau ở Đông Lí thị nhìn thấy ông nội Đông Lí cùng bà nội Đông Lí, tâm tình của cô liền không cách nào khống chế xảy ra biến chuyển. Cô không muốn cùng Đông Lí Lê Hân kết hôn, rất kỳ quái, cô rõ ràng yêu Đông Lí Lê Hân, nhưng cũng không muốn cùng hắn kết hôn.

Vậy mà, bất luận là nhà cô hay là nhà Đông Lí Lê Hân, tất cả đều tích cực náo nhiệt chuẩn bị hôn sự của cô và Đông Lí Lê Hân. Thì ngược lại cô chính xác là cô dâu giống như người không có việc gì, ngày ngày mang theo bảo bối rảnh rỗi đi khắp nơi.

Không bao lâu, ngày cưới liền định xong. Đông Lí Lê Hân lựa chọn ngày mười tháng mười thập toàn thập mỹ, cưới Lan Sơ trở thành vợ của hắn, trở thành nữ chủ nhân mới của Đông Lí thị.

Đối với lần này, tất cả mọi người vô cùng hưng phấn cùng mong đợi. Duy chỉ có Lan Sơ, vô luận như thế nào cô đều không có biện pháp cao hứng trở lại. Thậm chí, kháng cự trong lòng cô không muốn cùng Đông Lí Lê Hân kết hôn, cũng càng ngày càng mãnh liệt rồi.

Rốt cuộc, tại một ngày nào đấy, trong lòng ghen thật sự không chịu được Lan Sơ gọi điện thoại cho Bạch Nhã. Vội vội vàng vàng hẹn cô ấy đến một quán trà tương đối vắng vẻ gặp mặt.

Ngay từ đầu, Bạch Nhã còn tưởng rằng Lan Sơ xảy ra chuyện gì. Gấp gáp vội vàng hoảng sợ chạy tới quán trà, đem Lan Sơ lên xuống trái phải ra sức quan sát một chút, lại không phát hiện được Lan Sơ có chỗ nào không ổn.

Bạch Nhã đốt một điếu thuốc, thẳng thắn hỏi: "Nói đi, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"

Lan Sơ cũng không có ý định cùng Bạch Nhã quanh co lòng vòng, lời nói thật trả lời: "Mình không muốn kết hôn." Nếu ở trước mặt của Bạch Nhã cô đều không thể nói lời trong lòng, vậy cô sẽ không có người để bày tỏ rồi. Cho nên cô chỉ tìm một mình Bạch Nhã, là bởi vì cô cảm thấy, Bạch Nhã sẽ càng có thể hiểu tâm tình của cô.

"Cái gì?" Bạch Nhã mở to cặp mắt, không thể tin được nhìn Lan Sơ. Lỗi tai cô không có xuất hiện nghe nhầm đi.

Lan Sơ thở dài một cái, lập lại: "Mình không muốn cùng Đông Lí Lê Hân kết hôn." Cũng khó trách Bạch Nhã biết sẽ có phản ứng này, đoán chừng bất luận người nào nghe được, cũng sẽ kinh ngạc giống nhau. Ngay cả chính cô cũng vẫn cảm thấy không giải thích được.

"Tại sao?" Bạch Nhã không hiểu, đang êm đẹp, Lan Sơ vì sao đã không muốn kết hôn rồi hả ? Nếu là không muốn kết hôn, tại sao còn phải chuẩn bị hôn lễ?

"Mình cũng không biết." Lan Sơ lắc đầu một cái, về cái vấn đề này, cô đã nghĩ tới thật nhiều lần rồi. Nhưng cô nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra một giải thích hợp lý. Theo lý mà nói, cô yêu Đông Lí Lê Hân, sẽ phải vô cùng chờ đợi cùng hắn kết hôn. Huống chi, giữa bọn họ cũng đã có một cô con gái bảo bối vô cùng đáng yêu rồi.

"Cậu không phải là rất thích Đông Lí Lê Hân sao? Tại sao ngay cả mình vì sao không muốn cùng hắn kết hôn cũng không biết?" Bạch Nhã có chút vô lực, cái bộ dáng này của Lan Sơ thật đúng là đáng ăn đòn.

"Không sai, thật sự mình rất thích hắn, nhưng là, thích cùng kết hôn là hai chuyện khác nhau, mình thích hắn, đồng thời chính là mình cũng không

muốn cùng hẳn kết hôn." Lan Sơ vẻ mặt vô tội, chẳng lẽ mọi người yêu nhau khắp thiên hạ đều kết hôn sao? Cô không phải có chuyện như vậy đi.

"Cậu có phải ăn no rồi việc không có chuyện làm hay không, cần phải giày vò chút gì chuyện mới chịu? Cậu có biết có bao nhiêu người đang ghen tỵ cậu hay không? Cậu nha chớ không hiểu được quý trọng." Bạch Nhã nổi cáu, cô coi như là hiểu rõ, Lan Sơ chính là ăn no không có chuyện làm, không đánh không yên. Chỉ có người ngày ngày trôi qua quá thoải mái, mới có thể ăn no không có chuyện làm muốn tìm gọt. Cũng như Lan Sơ bây giờ, cô ấy tuyệt đối là ví dụ điển hình.

"Bạch Nhã, mình. Cuộc sống này thật không phải là loại mình nghĩ muốn...." Nín hồi lâu, Lan Sơ rút cuộc miễn cưỡng nghẹn ra một câu tương đối gần sát ngôn ngữ tâm sự của cô. Xác thực, cuộc sống hôn nhân cùng Đông Lí Lê Hân, thật không quá giống loại sinh hoạt trong lòng cô đã từng tưởng tượng sẽ trải qua.

"Như thế nào?" Bạch Nhã không khỏi nhíu lông mày, cô lần đầu tiên phát hiện, thật ra thì chuyện tâm tình của Lan Sơ cũng rất nặng.

Lan Sơ thở dài một cái, vừa suy tư vừa giải thích: "Mình chỉ muốn một gia đình nhỏ, vợ chồng hai người, cùng chung cố gắng, bình thản lại ấm áp trải qua cuộc sống gia đình tạm ổn của chúng ta. Ngày đó mình đến Đông Lí thị, mới đến ngoài cửa lớn, trong lòng mình thì có nghĩ ý niệm buông tha. Cái nhà kia quá lớn, lớn vượt quá phạm vi năng lực mình có thể tiếp nhận. Một nhà lớn như vậy, vậy là nhà hay sao? Mình không cảm thấy một chút xúu không khí của gia đình. Nếu như sau này cuộc sống của mình cùng Đông Lí Lê Hân cũng phải ở Đông Lí thị, vậy mình tình nguyện ngay từ đầu cũng không cùng Đông Lí Lê Hân kết hôn. Mình có thể khẳng định, cuộc sống ở Đông Lí, mình nhất định sẽ rất không vui vẻ."

Đúng, đây là tất cả nguyên nhân mà cô bài xích Đông Lí thị. Cô không thích ngôi nhà như vậy, càng không muốn ở tại loại chỗ này cả đời. Nơi đó,

có lẽ là một địa phương xa hoa xinh đẹp, nhưng trong này tuyệt đối không phải là một ngôi nhà. Một nơi ngay cả một chút xíu không khí cùng cảm giác gia đình cũng không có, tại sao có thể gọi là nhà?

"Cái người này ngu ngốc, Đông Lí thị khá lớn, mới có thể để cho cậu không cố kỵ chút nào làm loạn. Cậu tùy tiện tìm đất trống, muốn thí nghiệm thế nào, liền thí nghiệm thế ấy, ai dám ngăn cản cậu? Hơn nữa, cũng sẽ không tạo thành tổn thất cùng nguy hiểm gì. Đây không phải là tốt vô cùng sao?" Bạch Nhã không nhịn được liếc mắt, lấy sức lực Lan Sơ làm loạn, phòng ốc nhỏ nhất định sẽ gặp nạn. Có bao nhiêu địa phương lớn để cho cô ấy tùy tiện làm loạn chẳng lẽ không được sao? Cứ như vậy, cô ấy chính là 365 ngày, ngày ngày làm loạn thí nghiệm cũng không còn người sẽ quản cô.

"Thí nghiệm cùng nhà, không phải một khái niệm." Lan Sơ miễn cưỡng cười cười, một điểm này, cô không phải là không có nghĩ tới. Khi cô lần đầu tiên sinh ra ý niệm không muốn cùng Đông Lí Lê Hân kết hôn thì cô cũng đã nghĩ qua. Vậy mà, cho dù là thí nghiệm cô thích nhất, cũng không cách nào dẹp yên ý niệm cô không muốn cùng Đông Lí Lê Hân kết hôn.

"Vậy cậu muốn như thế nào? Ngay cả ngày cưới cũng định, cậu chẳng lẽ muốn từ hôn?" Bạch Nhã bất đắc dĩ nhìn Lan Sơ, cô ngược lại có thể lý giải cảm nhận của Lan Sơ. Vấn đề là, chú rể là Đông Lí Lê Hân, hẳn không phải là nhân vật bình thường gì. Gần ngày cưới, cô dâu bỏ chạy, vậy Đông Lí Lê Hân không phải làm chuyện cười cả đời cho người ta sao?

"Mình cũng không biết, mình chỉ là Thật sự không muốn kết hôn." Lan Sơ thất bại nằm ở trên bàn, cô nếu biết nên làm cái gì bây giờ, cô cũng sẽ không tìm đến Bạch Nhã. Chính là bởi vì cô không biết nên làm sao bây giờ, mới có thể muốn tìm người thương lượng. Kết quả thương lượng nửa ngày, cô còn chưa phải biết nên làm gì bây giờ. Qua mùa hạ chính là mùa thu, tháng mười sẽ rất nhanh tới trước mắt. Ngộ nhỡ trước tháng mười cô vẫn là suy nghĩ không thông, không nghĩ được biện pháp giải quyết tốt đẹp.

Đến lúc đó cô nên làm cái gì? Ở trong hôn lễ chạy trốn? Nhưng chú rể của cô là Đông Lí Lê Hân, cô có thể chạy trốn đi không? Nếu là tâm sự của cô bị Đông Lí Lê Hân biết, tên kia nhất định sẽ muốn bóp chết cô.

Bạch Nhã đưa cánh tay dài, vỗ nhẹ nhẹ cái trán Lan Sơ, một bộ dáng người lớn bỏ qua tức giận khuyên: "Hai người ở chung một chỗ, hai bên khẳng định đều sẽ mất đi một chút độc thân gì đó. Đây rất bình thường, kết hôn nha, là hai người sống qua ngày, không còn là một người. Vừa mới bắt đầu cậu có thể sẽ không có thói quen, thói quen về sau là tốt rồi." Chỉ mong Lan Sơ chỉ là không có thói quen.

"Nếu như mà mình bỏ lỡ là vui vẻ?" Lan Sơ không nhìn được hỏi ngược lại, vấn đề của cô như vậy, ngược lại thật có một loại cảm giác để tâm vào chuyện vụn vặt.

"Mình nói Lan Sơ, cậu có phải có bệnh sợ hãi trước khi kết hôn hay không? Nếu không, đang êm đẹp, vì sao cậu lại đột nhiên không muốn kết hôn rồi hả? Nếu cậu thật sự không muốn kết hôn, vậy cậu từ khi bắt đầu khẳng định cũng không muốn kết hôn, không thể nào trên nửa đường đột nhiên không muốn kết hôn rồi." Bạch Nhã suy nghĩ phóng khoáng, dùng sức liên tưởng. Cuối cùng cô cũng nghĩ được một lời giải thích đáng tin. Không sai, Lan Sơ nhất định là sợ hãi trước hôn nhân. Loại chuyện như vậy còn nhiều mà, Lan Sơ coi như sợ hãi trước hôn nhân cũng rất bình thường.

"Vậy sao?" Bạch Nhã giải thích, khiến tâm tình của Lan Sơ nặng hơn. Cô rất rõ ràng, cô không phải.

"Được rồi, chớ suy nghĩ lung tung nữa, có thời gian suy nghĩ lung tung, còn không bằng lập một kế hoạch về sau muốn làm Đông Lí phu nhân như thế nào. Là dịu dàng hiền huệ? Hay là dã man hung hãn?" Bạch Nhã rót cho Lan Sơ một ly trà, không cho phép cô tiếp tục suy nghĩ lung tung thêm. Phụ nữ một khi bắt đầu suy nghĩ lung tung, đây tuyệt đối là một chuyện rất kinh khủng.

Lan Sơ cười cười, không nói gì. Cô yên lặng nâng chung trà lên, đem trà Bạch Nhã rót cho cô uống một hớp đi xuống. Tư vị đắng chát ở đầu lưỡi của cô từ từ nở rộ. Nhưng sau đắng chát, lại có một tia không khỏi ngọt lành. Lan Sơ thưởng thức trà, trong lòng lúc sáng lúc tối. Cô giống như đã hiểu ra cái gì, vừa giống như trở nên càng thêm mê mang.

Cùng Bạch Nhã gặp mặt sau ngày thứ hai, Lan Sơ đột nhiên không chào mà đi.

Thời điểm ở phi trường chờ phi cơ, cô gửi cho Đông Lí Lê Hân một cái tin nhắn. Nói cho hẳn biết, cô chỉ là muốn trước khi cưới làm một người lữ hành lần nữa, để cho hẳn không cần vì cô lo lắng.

Nhưng là, nhận được một cái tin nhắn như vậy, Đông Lí Lê Hân làm sao có thể không lo lắng. Hẳn lập tức gọi điện thoại lại, nhưng là Lan Sơ đã tắt điện thoại di động.

Đông Lí Lê Hân không còn cách nào, chỉ có thể để Uông Tĩnh Phong xác định vị trí của Lan Sơ, tự mình tìm tới. Đuổi tới buổi tối ngày thứ hai, liền đuổi tới địa phương Lan Sơ du lịch.

Ban đêm nghe được tiếng gõ cửa, thời điểm mở cửa nhìn người tới lại là Đông Lí Lê Hân, Lan Sơ tuyệt không cảm thấy bất ngờ. Đông Lí Lê Hân muốn tra hành tung của cô, đó là quá dễ dàng. Trừ phi hẳn không muốn tra, nếu không muốn tìm ra hành tung của cô, tuyệt đối là chuyện trong giây phút.

Vừa vào cửa, Đông Lí Lê Hân liền không nhịn được vội vàng hỏi thăm, "Em làm sao vậy?" Lan Sơ đột nhiên rời đi, thật dọa hẳn giật mình.

"Em không phải đã nói rồi sao? Muốn một người một lần cuối cùng đi du lịch." Lan Sơ vừa nói, vừa xoay người đi tới trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn thành thị xa lạ xa xa dưới bóng đêm.

"Vậy em tại sao không đề cập sớm nói cho anh biết?" Đông Lí Lê Hân để xuống hành lý, đi tới sau lưng Lan Sơ, từ phía sau ôm lấy cô.

"Em cũng là đột nhiên nghĩ đến ." Lan Sơ thở dài một cái, nói: "Anh cũng không phải không biết tính cách của em, luôn là nghĩ đến cái gì thì làm cái đó." Thật ra thì chính cô cũng biết, cho dù cô cố ý chạy ra ngoài chơi một vòng như vậy. Đối với việc giải quyết chuyện cô không muốn cùng Đông Lí Lê Hân kết hôn, cũng không có gì tác dụng. Nhưng nếu như cô không đi được, cô sợ mình sẽ nhất thời xúc động làm ra quyết định khiến cho cô hối hận.

"Em đáng vẻ này, anh sẽ rất lo lắng." Đông Lí Lê Hân đem cằm đặt ở trên đỉnh đầu Lan Sơ, một ngày không ôm Lan Sơ một cái như vậy hẳn sẽ cảm thấy trong lòng rất bất an. Cô bé bỏng như vậy, giống như tùy thời cũng có thể sẽ theo bên cạnh hẳn trượt đi. Hẳn đã không thể chịu được Lan Sơ không có ở đây bên cạnh hẳn hàng ngày.

"Em biết." Tâm tình của Lan Sơ không nhịn được lại nặng nề mấy phần, Đông Lí Lê Hân càng đối tốt với cô, cô lại càng thấy bàng hoàng vô dụng. Cô không biết mình rốt cuộc là thế nào, càng không biết mình rốt cuộc muốn làm cái gì.

"Thật ra thì, em có tâm sự, đúng không." Đông Lí Lê Hân có chút bất đắc dĩ, kể từ khi hẳn mang Lan Sơ đến Đông Lí thị về sau, cô vẫn nản lòng, đáng vẻ nản chí. Mặc dù hẳn vẫn luôn rất bận, nhưng không có nghĩa là hẳn sẽ coi thường cảm xúc của Lan Sơ. Cho nên, thời điểm khi Lan Sơ đột nhiên một người chạy đi du lịch, hẳn mới có thể nóng nảy muốn tìm được cô như vậy. Hẳn cũng là, trong khoảng thời gian này không có bất chút thời gian cùng Lan Sơ thông suốt một chút. Hẳn một lòng nghĩ sớm một chút cùng Lan Sơ kết hôn, bất luận là việc nhỏ hay là đại sự, cơ hồ đều là hẳn làm chủ. Hẳn chưa bao giờ hỏi Lan Sơ có ý kiến gì.

"Hân, em không muốn kết hôn." Lan Sơ không muốn giấu giếm Đông Lí Lê Hân, hẳn có thể nhìn ra cô tâm tình không tốt, sớm muộn gì cũng có thể đoán được trong lòng cô đang suy nghĩ gì.

"Tại sao?" Đông Lí Lê Hân không khỏi kinh hãi, hẳn không phải là không biết chuyện tâm tình của Lan Sơ đang rất nặng nề. Nhưng hẳn thế nào cũng không nghĩ đến, Lan Sơ tâm sự nặng sẽ khiến cô không muốn cùng hẳn kết hôn.

Lan Sơ nói thật, "Hôn nhân của chúng ta, so với em hoàn toàn khác nhau." Ngày trước, cô căn bản cũng không có nghĩ tới muốn kết hôn. Hiện tại, cô sắp đối mặt hôn nhân, cô liền không thể không nghiêm túc. Cô không hy vọng trên đường thất bại, lại càng không nguyện ý bị bất cứ thương tổn gì. Cái loại tổn thương đó, tuyệt đối so với trò khôi hài Mẫn Huyền làm ra, khắc sâu ngàn vạn lần.

"Có cái gì không giống nhau?" Đông Lí Lê Hân không hiểu, bọn họ ở chung một chỗ không phải rất hạnh phúc sao? Hôn nhân hạnh phúc, làm sao sẽ không phải là hôn nhân Lan Sơ muốn? Chẳng lẽ, cô muốn hôn nhân không hạnh phúc sao? Hai người ngày ngày tranh cãi mới chịu?

Lan Sơ đột nhiên hỏi: "Anh biết hôn nhân cha mẹ em là như thế nào không?"

"Không biết." Đông Lí Lê Hân lắc đầu một cái, đối với chuyện của Lan Sơ, hẳn đều là thấy từ trong tài liệu. Vậy mà thay đổi nhỏ trong chuyện này, hẳn cũng không có thấy cái gì. Nhất là chuyện có liên quan giữa cha mẹ Lan Sơ. Trước kia không hỏi, là bởi vì có tài liệu. Hiện tại không hỏi, là bởi vì hẳn không muốn cưỡng bách Lan Sơ nói đến chuyện cô không muốn nhắc tới. Nếu như cô tin tưởng hẳn, nếu như cô muốn nói, cô nhất định sẽ chủ động nói với hẳn.

"Bọn họ chính là một đôi vợ chồng rất bình thường, làm việc với nhau, cùng nhau làm việc nhà, cùng nhau dưỡng dục con cái. Cuộc sống mặc dù cũng không giàu có, nhưng là thời điểm bọn họ đi chung với nhau, phát tán ra ngoài cái loại ánh sáng hạnh phúc đó, chính là cái gì đều không thể so sánh. Sau đó, ba bệnh qua đời, mẹ vẫn không có tái hôn. Mặc dù bà trên miệng nói là vì em, nhưng em biết rõ, đó là bởi vì bà quá yêu ba, ở trong lòng của bà, không có bất kỳ người nào có thể vượt qua ba." Lan Sơ hình dung vô cùng đơn giản, cũng đã đủ sáng tỏ. Đúng vậy, đây mới là hôn nhân cô muốn. Đây mới là kế hoạch xây dựng hôn nhân trong lòng cô vẫn miêu tả.

Đông Lí Lê Hân không nói gì, hẩn nhẹ nhàng xoay thân thể Lan Sơ, lẳng lặng nhìn cô. Hôn nhân như vậy, làm sao không phải là hẩn muốn.

"Đây mới là hôn nhân cùng cuộc sống em nghĩ muốn, đến chết cũng không đổi, dù là bình thân, dù là bình thường, cũng là hạnh phúc." Lan Sơ giơ tay lên, đặt ở vị trí trái tim Đông Lí Lê Hân. Nếu cô muốn kết hôn, vậy hôn nhân của cô nhất định phải hạnh phúc. Nếu không, cô tình nguyện không bắt đầu cuộc hôn nhân này.

Đông Lí Lê Hân ngắt khuôn mặt nhỏ bé của Lan Sơ, tràn đầy tự tin nói: "Chúng ta nhất định sẽ trôi qua so với cha mẹ em hạnh phúc hơn, khoái hoạt hơn." Lấy tính tình của hẩn và Lan Sơ, bọn họ chính là muốn không hạnh phúc cũng không thể. Huống chi bọn họ còn yêu nhau.

Lan Sơ thật sâu thở dài một cái, trong lòng thầm nói, cô không có loại tự tin này. Đông Lí Lê Hân dù sao không phải người bình thường, hẩn mọi lúc đều đối mặt các loại hấp dẫn cực lớn. Hẩn chỉ cần hơi chút phân tâm, thì có thể sẽ biến thành một người khác. Mẫn Huyền không phải như thế sao? Mẫn Huyền khi còn bé cùng Mẫn Huyền hiện tại, tuyệt đối là khác biệt trời vực.

"Nếu em thật sự không thích Đông Lí thị như vậy, vậy anh cũng không làm CEO gì nữa, anh nguyện ý cùng em cùng nhau qua cuộc sống của người bình thường." Đông Lí Lê Hân cầm tay nhỏ bé của Lan Sơ, vẻ mặt thành thật. Hắn có thể cảm nhận được là Lan Sơ bất an, nếu cô thật sự bất an như vậy, hắn có thể vứt bỏ tất cả những thứ hắn đang có. Vốn là những thứ đồ này không phải là của chính hắn, hắn cũng chỉ là may mắn sinh ra ở Đông Lí thị, lấy thứ có sẵn gì đó ở Đông Lí thị mà thôi.

Lan Sơ có chút kinh ngạc nhìn Đông Lí Lê Hân, cô biết Đông Lí Lê Hân nói được sẽ làm được. Chỉ là, đang êm đẹp, cứ như vậy bỏ qua cả tập đoàn Đông Lí, hắn thật sự sẽ một chút đều không cảm thấy đáng tiếc sao?

"Anh nói là lời thật lòng. Những ngày giàu sang, anh trải qua đủ rồi, anh chỉ muốn cùng em còn có Nini, cùng nhau trải qua cuộc sống gia đình của chúng ta. Chúng ta một nhà ba người, gắn bó kề cận bên nhau, cả đời đều không tách ra." Đông Lí Lê Hân cương chiều sờ sờ chóp mũi Lan Sơ, loại sinh vật phụ nữ này, thật đúng là đều cần dụ dỗ. Cho dù là không có tim không có phổi như Lan Sơ, trong xương cũng là phụ nữ tâm tư nhạy cảm.

Lan Sơ mấp má môi, không nhìn được hướng Đông Lí Lê Hân nói xin lỗi, "Thật xin lỗi." Cùng so với Đông Lí Lê Hân, cô thật sự rất ích kỷ.

"Có cái gì thật xin lỗi, là anh không nên đem thế giới của mình áp đặt cho em." Đông Lí Lê Hân cười cười ôn hòa, đem Lan Sơ kéo vào trong ngực. Cái người phụ nữ nhỏ bé này, hắn nên làm cái gì mới phải? Tay của cô rõ ràng nhỏ như vậy, làm sao có thể kiên cố nắm cả trái tim và lục phủ ngũ tạng của hắn như vậy?

Lan Sơ không biết nên nói gì, Đông Lí Lê Hân càng cái bộ dáng này, cô lại càng đau lòng.

Đông Lí Lê Hân trong giây lát liền nghĩ tới một chuyện, hắn thần thần bí bí tiến tới bên tai Lan Sơ, nói: "Mặt khác, anh muốn để cho mẹ em cùng

chú đầu bếp kết hôn trước chúng ta."

Lan Sơ nhất thời hai mắt tỏa sáng, lời nói của Đông Lí Lê Hân giống như là một chùm ánh sáng, tự phía chân trời thẳng tắp rơi vào trái tim của cô. Đông Lí Lê Hân hiểu cô, hẳn quả nhiên là hiểu cô. Cô chưa bao giờ đối với bất kỳ người nào nói lên tâm sự, hẳn thế nhưng dễ dàng nhìn thấu, xem thấu như vậy. Hơn nữa hẳn cũng đã đang làm rồi.

Cúi đầu nhìn Lan Sơ ở trong ngực rõ ràng hưng phấn, Đông Lí Lê Hân không nhìn được bật cười. "Trong lòng em đang suy nghĩ gì, anh làm sao có thể không rõ ràng? Anh đều đã tính xong, để cho mẹ em cùng chú đầu bếp, còn có cha mẹ anh cùng nhau cử hành hôn lễ. Để cho bọn họ trước chúng ta, kết hôn trước. Vốn là muốn cho em vui mừng, kết quả cái người này sao không có kiên nhẫn chạy mất, anh chỉ có thể trước nói cho em biết." Hẳn chỉ biết, Lan Sơ tính tình nóng vội, một chút kiên nhẫn cũng không có. Sớm biết như vậy, hẳn cũng không khảo nghiệm kiên nhẫn của Lan Sơ. Lúc ấy trực tiếp liền nói cho cô, cũng sẽ không giày vò thành như vậy.

Lan Sơ gắt gao ôm lại Đông Lí Lê Hân, vẻ mặt cảm kích trả lời: "Hân, cảm ơn anh."

"Sơ, em vĩnh viễn sẽ không biết, sự xuất hiện của em, đối với anh mà nói nặng bao nhiêu." Đông Lí Lê Hân cũng ôm sát thân thể Lan Sơ, ở bên tai của cô nhỏ giọng nỉ non. Thật sự, hẳn có thể mất đi toàn thế giới, nhưng hẳn tuyệt đối không thể mất đi Lan Sơ. Vĩnh viễn đều không thể.

Nghe lời nói Đông Lí Lê Hân ở bên tai nỉ non, tâm tình không ổn định của Lan Sơ thoáng chốc liền an định. Đông Lí Lê Hân hiểu cô, hai người tâm ý tương thông, vô luận như thế nào cũng nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc.

Đây mới là hạnh phúc cô muốn, đây mới là tình trạng hôn nhân cô muốn.

Giải trừ khai thông chướng ngại, hai người dứt khoát buông xuống tất cả mọi chuyện, ở đất khách tha hương vui vui vẻ vẻ chơi hơn một tuần lễ mới về nhà.

Vừa về tới nhà, Đông Lí Lê Hân cùng Lan Sơ liền bắt đầu vì chú đầu bếp cùng mẹ cô bôn ba nối dây tơ hồng.

Cũng không biết là thời gian không phụ người có tâm, hay là giữa mẹ Lan Sơ cùng chú đầu bếp cũng đã sinh ra ấn tượng tốt. Đông Lí Lê Hân cùng Lan Sơ tích cực giặt dây như vậy, dĩ nhiên cũng nối được dây tơ hồng cho hai người.

Tiếp đó, Đông Lí Lê Hân cùng Lan Sơ chuyển ánh mắt hướng ba Đông Lí cùng mẹ Đông Lí. Cứ thế khiến hai bên cha mẹ cam kết, trước khi bọn họ kết hôn, nhất định trước tiên đem hôn lễ cho cử hành. Chỉ là, bọn họ nhất trí yêu cầu, hôn lễ phải giản lược. Mời ít người nhà cùng bạn bè cùng nhau ăn bữa cơm, chơi một chút là được rồi.

Đến đây, tâm tình của Lan Sơ cuối cùng là hoàn toàn buông xuống.

Lan Sơ an tâm, tâm tình của Đông Lí Lê Hân cũng liền cùng theo một lúc bình tĩnh xuống. Tất cả bất an rong lòng hẳn, tất cả đều bởi vì Lan Sơ mà nên. Dĩ nhiên là phải do Lan Sơ cái người này buộc chuông tới tháo chuông mới được.

Đêm trước hôn lễ, Lan Sơ cùng với mẹ cô cùng nhau vui ở nhà trọ của cô. Giúp đỡ mẹ cô dọn dẹp hành lý. Sau khi kết hôn, mẹ cô sẽ phải dời đến nhà chú đầu bếp ở. Hành lý tự nhiên cũng phải cùng theo một lúc dời đi. Nếu như thời gian đầy đủ vậy còn đỡ, nhưng thời gian hôn lễ thật sự có chút khẩn trương. Cho tới thời điểm mẹ Lan Sơ đang bận chuẩn bị hôn lễ của Lan Sơ, cũng không có đầy đủ thời gian thu thập hành lý của mình.

Lan Sơ cùng mẹ cô hai mẹ con yên lặng sống chung một chỗ làm chuyện gì đó như vậy, thật sự có chút hiếm thấy. Lan Sơ cũng đã nhớ không nổi,

lần trước cô và mẹ cô an tĩnh hài hòa ngồi chung một chỗ như vậy cũng đã là chuyện lúc nào rồi. Trong ấn tượng, mẹ cô giống như luôn là đối với cô gào to rống lớn.

Giương mắt nhìn Lan Sơ vẻ mặt bình thản một chút, mẹ Lan Sơ không nhìn được mở miệng kêu một tiếng, "Sơ Sơ."

Lan Sơ tò mò nhìn mẹ cô một cái, hỏi: "Vâng? Làm sao vậy?" Gọi dịu dàng như thế, mẹ cô là tính toán muốn làm cái gì?

Mẹ Lan Sơ buông quần áo đang gấp ở trong tay, nhìn thẳng đôi mắt Lan Sơ, vẻ mặt thành thật trả lời: "Sau khi kết hôn nên thật sự trưởng thành, không cần giống như trước kia không có tim không có phổi như vậy."

"Con ngay cả con gái cũng đã có, kết hôn coi là cái gì." Lan Sơ thiếu chút nữa nhìn không được hưởng mẹ cô mắt trợn trắng. Cô đều đã là người làm mẹ, những chuyện này cô còn không biết sao? Không có gì có thể so với việc làm mẹ này càng có thể làm cho người ta nhanh chóng lớn lên.

Mẹ Lan Sơ cười cười, lời nói thắm thía tiếp tục nói tiếp, "Con gái và hôn nhân không giống nhau, trước khi kết hôn, là một người sống qua ngày, coi như con mang theo con gái, cũng chỉ là một mình con mang theo con gái sống qua ngày. Sau khi kết hôn, chính là hai người sống qua ngày. Trong lúc găng bó, nhất định sẽ có thời điểm va chạm sứt mẻ. Chỉ cần không phải vấn đề liên quan đến tính nguyên tắc, hai người bao dung nhân nhượng lẫn nhau thì sẽ trôi qua rồi. Đừng quá tích cực, cũng đừng quá tùy hứng. Đối phương săn sóc con, đồng dạng con cũng phải săn sóc đối phương, không thể để cho một mình đối phương vì con trả giá." Bà biết Lan Sơ đã trưởng thành, nhưng ở trong mắt của người làm mẹ như bà, Lan Sơ vĩnh viễn đều là bảo bối nhỏ của bà. Con gái phải xuất giá rồi, bà người mẹ này như thế nào có thể sẽ yên tâm? Trừ sợ Lan Sơ tùy hứng, lo lắng hơn Lan Sơ sẽ ở gia đình chồng trải qua không vui.

"Con hiếu." Lan Sơ có chút cảm động, mẹ ruột của mình chính là bất đồng. Cô chợt nhớ tới lúc mình đi học, thời điểm mỗi một lần cô phải về trường học, mẹ cô đều nhét cho cô một đồng lớn đồ ăn vặt. Dù là chỉ có hai giờ đồng hồ đường xe, mẹ cô cũng chỉ sợ cô sẽ đói chết ở trên đường. Khi đó, cảm giác mẹ cô quan tâm có chút dài dòng. Bây giờ trở về cúi đầu nghĩ lại, lúc ấy mẹ cô kín đáo đưa cho cô mỗi một thứ đồ ăn vặt, cũng bao hàm nồng đậm tình yêu của một người mẹ với con gái.

Lan Sơ chính là đang cảm khái muôn vàn, nào có thể đoán được, mẹ già của cô giọng nói đột nhiên biến đổi, lại đổi về bộ dáng dạ xoa ngày trước, "Con biết cái gì? Ngay cả yêu cũng không nói qua, thế nhưng không biết xấu hổ nói con biết."

Lan Sơ bất đắc dĩ trợn trắng cả mắt, mắt công cô mới vừa rồi cảm khái cũng muốn khóc. Nhưng ngẫm lại, mẹ cô ngày mai sẽ phải gả cho chú đầu bếp, cô nhìn một chút cũng sẽ qua. Không cần thiết ở trong ngày đại hỉ này cùng mẹ cô nảy sinh tranh chấp. "Mẹ cùng ba trước kia ở chung như thế nào, con dĩ nhiên biết. Con chỉ cần học theo là được."

"Đó là bởi vì ba con là người tốt." Mẹ Lan Sơ hơi có chút đặc ý, bà chọn đàn ông, có thể không được không?

Lan Sơ cong môi lên, ra vẻ không vui hỏi ngược lại: "Mẹ, mẹ có ý gì, mẹ là muốn nói Lê Hân không tốt sao?" Cô cũng không cảm thấy cha cô tốt bao nhiêu. Có nhà ai cha thích nhất không phải là con gái mình? Nhưng cha cô thích nhất lại là mẹ cô.

Mẹ Lan Sơ lông mày khẽ nướng, không nhìn được trêu trọc nói: "Ồ, con khi nào thì che chở nó như vậy?"

"Ai kêu nói chuyện với mẹ không dễ nghe." Lan Sơ liếc mẹ cô một cái, người đàn ông của cô, cô không che chở vậy muốn để ai tới hộ? Người ngoài nếu dám hộ, xem cô chính chết họ như thế nào.

"Ta có nói sai sao? Nó được nuông chiều từ bé, ai biết có thể có cái tính khí thối gì hay không?" Mẹ Lan Sơ cười gian hai tiếng, cố ý chọc giận Lan Sơ. Con rể này, bà đã sớm dò thăm rõ ràng. Nếu không bà thế nào cam lòng đem con gái bảo bối của bà gả cho nó. Nếu nó thực sự có can đảm có cái tính khí thối gì, bà dù liều mạng cũng phải bắt nó dọn dẹp sạch sẽ.

"Đó cũng là tự con chọn, con thích." Lan Sơ đắc ý gật gù, vẻ mặt nhật được bảo vật. Nói thật, có thể nhật được Đông Lí Lê Hân bảo vật lớn như vậy, cô tuyệt đối là một trăm phần trăm kiếm được lợi nhuận lớn rồi.

"Con biết là tốt rồi." Mẹ Lan Sơ bất đắc dĩ lắc đầu, thấy Lan Sơ thích Đông Lí Lê Hân như vậy, bà cảm thấy vô cùng cao hứng. Lưỡng tình tương duyệt, luôn là vui sướng nhất hạnh phúc nhất.

"Con vẫn luôn biết." Lan Sơ vẫn còn đắc chí, càng đắc chí lên mặt.

Mẹ Lan Sơ một phen cầm tay nhỏ bé của Lan Sơ, lời nói nhỏ nhẹ đem lời cuối cùng bà muốn nói nói ra ngoài, "Người là chính con chọn, nếu lựa chọn, sau này nắm thật tốt. Nếu như sau này trôi qua không vui, không sung sướng, thì lúc trước không nên lựa chọn như vậy. Sau khi kết hôn, cũng không thể dễ dàng nói đi là có thể đi. Như vậy là không tôn trọng hôn nhân, cũng là không tôn trọng đối với chính mình. Bị ủy khuất, cho dù là mười ngày nửa tháng con không nói với nó một câu, cũng không thể nói đi thì đi. Con cảm thấy uất ức, đối phương cũng nhất định sẽ có thời điểm ủy khuất. Nếu như lúc uất ức đã bỏ đi, vậy nhà còn là nhà sao? Tất cả đều bỏ đi rồi." Bà có muốn tái hôn hay không, tái hôn với ai, hôn nhân sau này không hạnh phúc cũng không quan trọng. Chỉ có Lan Sơ hạnh phúc, bà mới có thể hạnh phúc.

"Mẹ, con có không hiểu chuyện như vậy sao? Tính cách của con, mẹ còn không rõ ràng lắm sao?" Lan Sơ cầm lại tay của mẹ cô, cảm giác bàn tay trong tay mình thô ráp, khiến cho cô không nhận được lại có chút cảm khái. Năm tháng vô tình, mẹ cô già thật rồi.

"Mẹ biết rõ, nhưng là, mẹ còn hi vọng con gái bảo bối của mẹ hạnh phúc a. Chỉ có con gái bảo bối của mẹ hạnh phúc, mẹ mới có thể hạnh phúc." Nói xong, mẹ Lan Sơ nước mắt đùng là vẫn còn không nhịn được rơi xuống. Nếu như con gái bảo bối của bà không hạnh phúc, bà như thế nào có thể hạnh phúc được. Chỉ cần con gái bảo bối của bà hạnh phúc, bà chính là chết cũng sẽ mỉm cười.

Thấy thế, nhất thời lỗ mũi Lan Sơ chua xót, thiếu chút nữa không nhịn được cũng rơi xuống nước mắt. Cô nhẹ nhàng quơ quơ tay của mẹ cô, nói: "Được rồi được rồi, hai mẹ con chúng ta cũng sẽ hạnh phúc được rồi." Ngày đại hỉ mà khóc lóc, làm cho trong lòng bà khổ sở là không được.

Mẹ Lan Sơ gật đầu một cái, giơ tay lên lau nước mắt trên mặt.

"Chú đầu bếp nấu ăn thật ngon, mẹ, về sau mẹ cứ việc bóc lột chú đầu bếp, không cần khách khí. Chú ấy thích nhất làm đông tây cho người khác ăn." Vuốt bàn tay đã thô ráp của mẹ mình, Lan Sơ đau lòng nói cho mẹ cô chủ ý cùi bắp. Dù sao chuyện chú đầu bếp thích làm nhất chính là nấu cơm, vậy hãy để cho chú ấy làm tốt là được rồi. Huống chi, chú đầu bếp nhìn qua so với mẹ cô cường tráng hơn nhiều.

"Mẹ biết." Mẹ Lan Sơ không khỏi nín khóc mỉm cười, cô con gái này, bà coi như là không có phí công nuôi.

Mẹ con hai người nắm thật chặt tay của đối phương, nhìn nhau cười một tiếng, sau tiếp tục làm việc dọn dẹp hành lý. Thời gian quá gấp, nếu họ không nắm chặt thời gian, sẽ dọn dẹp không xong rồi.

Ngày thứ hai, sau khi mang tất cả mọi thứ thật tốt. Đông Lí Lê Hân cùng và Lan Sơ mang theo bảo bối, đi cùng hai bên cha mẹ, cùng nhau đến một khách sạn ở đã sớm đặt trước, ăn một bữa tiệc lớn. Mấy người thương lượng xong, cuối cùng tham dự hôn lễ hai bên cha mẹ, chỉ có Đông Lí Lê Hân, Lan Sơ cùng bảo bối hai người bé nhỏ này. Có con cái cùng cháu gái

ở đây, đâu cần phải mời người khác? Bọn họ thậm chí ngay cả ông nội Đông Lí Lê Hân cùng bà nội cũng không có mời tới đây.

Làm xong hôn sự hai bên cha mẹ, hiện tại tất cả mọi người bắt đầu tập trung lực chú ý ở trên hôn sự của Đông Lí Lê Hân và Lan Sơ. Trong hôn lễ, đầu bếp chính dĩ nhiên là việc tốt không nhường ai, đã trở thành người cha mới của Lan Sơ chú đầu bếp.

Vì ở trong hôn lễ phát huy tài nghệ cao hơn, cha mới của Lan Sơ cũng hao tổn không ít tinh lực. Mỗi ngày đều tràn đầy sức lực, không ngừng nâng cao tài nấu nướng của mình. Chỉ vì để cho con gái mới của ông có một hôn lễ hoàn mỹ hơn.

Tất cả mọi người giống trống khua chiêng chuẩn bị hôn lễ, trừ Lan Sơ chính xác là cô dâu, vẫn như cũ vẫn là mỗi ngày không có tim không có phổi nói chuyện phiếm khắp nơi. Nếu không phải là áo cưới phải do đúng cô dâu tới thử, Lan Sơ nói không chừng liền đem chuyện thử áo cưới để cho người khác đi làm.

Càng quá phận chính là, khi tất cả mọi người đang thèm thường thân hình tuyệt đẹp vô cùng của cô ấy khi mặc áo cưới thì cô thế nhưng không có hứng thú ngáp mấy cái. Giống như cô mặc là không phải là áo cưới của mình, muốn kết hôn cũng không phải là chính cô vậy.

Chuẩn bị hôn lễ, cứ như vậy đâu vào đấy tiếp tục chuẩn bị.

Lan Sơ lúc rồi rãnh, không chế không được liền nghĩ đến Mẫn Huyền cùng Vưu Hải Lâm. Do dự thật lâu, cô mới dưới sự cho phép cùng khích lệ của Đông Lí Lê Hân, bỏ qua quá khứ gửi cho Mẫn Huyền một lời mời.

Thật ra thì, nếu như không phải là bởi vì gây ra nhiều không vui như vậy, Mẫn Huyền tuyệt đối cũng coi là em trai tốt của cô. Cô biết lời mời này của mình có thể sẽ làm khó Mẫn Huyền. Nhưng ý định ban đầu của cô dĩ nhiên không phải muốn làm khó hãn, cô chỉ là muốn thông qua phương thức như

thế nói cho Mẫn Huyền. Cô không hận hấn, cũng không giận hấn. Cô hi vọng bọn họ đều có thể có cuộc sống thật tốt. Nhất là Mẫn Huyền, hấn đã trải qua nhiều đau khổ như vậy, cô thật lòng hi vọng hấn có thể thu được hạnh phúc chân chính.

Mẫn Huyền tới cực nhanh, ngày thứ hai khi hấn nhận được lời mời, liền chạy tới nhà Lan Sơ. Chuẩn bị luôn luôn ngốc nghếch đến khi hôn lễ Lan Sơ đi qua, mới rời đi. Hơn nữa, hấn còn dẫn theo một người khác tới đây, đó chính là Vưu Hải Lâm.

Khi Lan Sơ nhận được điện thoại của Vưu Hải Lâm muốn mời cô uống ly cà phê thì trong lòng cô không lý do cảm thấy một hồi kích động. Để điện thoại xuống, cô liền vội vội vàng vàng đi đến nơi hẹn trước. Vưu Hải Lâm tới, liền chứng tỏ Mẫn Huyền khẳng định cũng đã tới. Mà Mẫn Huyền lần này tới lại đem Vưu Hải Lâm theo, liền chứng tỏ giữa bọn họ có thể đã có tiến triển mới. Xem ra Mẫn Huyền đúng là vẫn còn hiểu, đối với hấn mà nói, Vưu Hải Lâm mới là người quan trọng nhất kia.

Vưu Hải Lâm chọn lựa quán cà phê, giống quán cà phê lần đầu tiên cô và Lan Sơ gặp mặt nói chuyện. Là một vị trí yên lặng, quán cà phê trang hoàng cực kỳ ấm áp.

Lan Sơ vội vội vàng vàng chạy tới quán cà phê, liếc mắt một cái đã cảm thấy Vưu Hải Lâm ngồi ở bên cửa sổ giống như trở nên béo hơn một chút. Cô cơ hồ là nhảy nhót đi đến trước mặt của Vưu Hải Lâm, đặt mông ngồi ở vị trí đối diện Vưu Hải Lâm. "Hải Lâm, cô phải giảm cân, cô nhìn rõ ràng mướt mà hơn một chút."

Vưu Hải Lâm hướng Lan Sơ cười cười, trả lời: "Ha ha. Em mang thai."

"Mang thai? Thật sự?" Lan Sơ nhất thời liền trừng lớn cặp mắt, không dám tin nhìn Vưu Hải Lâm. Mẫn Huyền tiểu tử kia làm việc thật là có hiệu

suất. Lúc này mới bao lâu, thế nhưng khiến Vưu Hải Lâm mang thai.

"Ừ, là thật, đã có hơn một tháng." Vưu Hải Lâm đại khái đoán một chút thời gian, gật đầu một cái.

"Oa, chúc mừng chúc mừng, quá tuyệt vời!" Lan Sơ kích động một phen cầm tay Vưu Hải Lâm, hưng phấn không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào. Vưu Hải Lâm mang thai, vậy có nghĩa là Mẫn Huyền đã thật sự nghĩ thông rồi. Chỉ cần hãn không hề để tâm vào chuyện vụn vặt nữa là tốt rồi. Như vậy cho hãn, với Vưu Hải Lâm cùng cô mà nói, đều là một chuyện tốt.

"Nini cũng đã gần một tuổi rồi, em đây mới mang thai hơn một tháng, có cái gì tốt chúc mừng. Em còn muốn, nếu như là sinh con trai, liền cưới Nini làm vợ. Nini tương lai nhất định là một đại mỹ nữ, con dâu có bộ dạng này, em nhất định sẽ bị phụ nữ khắp thiên hạ hâm mộ." Vưu Hải Lâm bất đắc dĩ cười cười, con gái Lan Sơ cũng đã gần một tuổi rồi. Cô hiện tại mới bắt đầu mang thai, thời gian này dù thế nào đuổi theo cũng không đuổi kịp. Chỉ là, nhiều lắm là nhỏ hơn hai tuổi. Nếu như cô sinh con trai, vậy vẫn là có cơ hội đem Nini lấy về nhà làm con dâu của cô.

"Em nói lời này có phải cũng quá sớm rồi hay không hả ? Ép duyên là không đúng. Nếu như con trai nhà em không đủ đẹp trai, chị cũng không ưng con rể này." Lan Sơ liếc Vưu Hải Lâm một cái, bảo bối Nini của cô cũng còn không tới một tuổi. Thế nhưng đã có người đã bắt đầu nghĩ đến nó, vậy say này cô không phải sẽ không nắm giữ được nữa sao? Con gái đáng yêu như vậy, nhất định phải bảo vệ thật tốt mới được. Nếu không thì, cô sẽ để cho Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh tới dạy bảo Nini của cô một chút công phu phòng thân. Ai dám đến gần con gái cô, liền chinh người đó.

"Ha ha. Khí sắc của chị vẫn là tốt như vậy." Nhìn vẻ mặt sáng rỡ của Lan Sơ, Vưu Hải Lâm không nhịn được cảm khái. Bất luận cô lúc nào

gặp mặt Lan Sơ, chị ấy dường như đều là sáng chói như vậy. Giống như vĩnh viễn cũng không có chuyện phiền lòng.

"Chị đây là không có tim không có phổi." Lan Sơ dừng một chút, đem vấn đề chuyển dời đến trên người của Vu Hãi Lâm cùng Mẫn Huyền, "Hắn đối với em tốt không?" Đây mới là vấn đề cô quan tâm nhất. Nếu như Mẫn Huyền đối với Vu Hãi Lâm không tốt, vậy cô phải tìm Mẫn Huyền nói một chút mới được.

"Ừ, rất tốt." Vu Hãi Lâm gật đầu một cái, cũng không có nói láo. Kể từ sau khi Mẫn Huyền trở về, hắn thật sự đối với cô rất tốt. Hơn nữa là càng ngày càng tốt.

Lan Sơ lại hỏi: "Các người muốn kết hôn sao?" Vu Hãi Lâm cũng đã mang thai, Mẫn Huyền không đến nỗi còn muốn để cho Vu Hãi Lâm không minh không bạch, không danh không phận tiếp tục cùng hắn như vậy chứ. Hắn chịu để Vu Hãi Lâm sinh con cho hắn, vậy là chứng tỏ, hắn đã thừa nhận thân phận cùng địa vị của Vu Hãi Lâm.

Vu Hãi Lâm cười thần bí, nhỏ giọng trả lời: "Hắn nói, chờ sau khi chị kết hôn, chúng em liền kết hôn." May mắn Lan Sơ xuất hiện lần nữa ở trong thế giới của Mẫn Huyền. Nếu không, cô có thể cả đời đều chỉ có thể lấy thân phận tình nhân đi theo Mẫn Huyền.

"Vậy thì tốt." Lan Sơ thở phào nhẹ nhõm, giống như là buông xuống một gánh nặng trong lòng. Bất chợt, cô lại nghĩ tới một vấn đề khác, cô không chút khách khí liền hỏi, "Đúng rồi, những người đàn bà bên ngoài của hắn đâu? Cũng giải quyết rồi sao?"

"Hình như cũng đã chia tay." Đối với cái vấn đề này, Vu Hãi Lâm thật sự không rõ lắm. Mẫn Huyền nguyện ý cưới cô, nguyện ý để cho cô sinh con cho hắn, cũng đã ban ơn lớn nhất rồi. Về phần chuyện khác, cô không muốn hỏi, cũng không muốn đi hỏi. Cô ngày trước chấp nhận được những

người phụ nữ kia, về sau giống nhau cũng chấp nhận được. Chỉ cần cô ở trong lòng Mẫn Huyền chiếm tỷ lệ nhiều nhất là tốt rồi.

"Không thể hình như, là phải nhất định khiến hấn và những người phụ nữ kia đoạn tuyệt toàn bộ quan hệ." Lan Sơ vẻ mặt nghiêm túc, chuyện khác Vu Hãi Lâm cũng có thể giả bộ hồ đồ, nhưng loại chuyện như vậy tuyệt đối không thể. Nếu Mẫn Huyền cũng đã quyết định muốn kết hôn cùng Vu Hãi Lâm, vậy tối thiểu nên cho cô ấy đầy đủ tôn trọng. Bên này kết hôn, bên kia vẫn như cũ có tình nhân, đây coi là chuyện gì xảy ra? Hấn chẳng lẽ là muốn cho con của hấn sau khi chào đời có một mẹ ruột, sau đó còn có mấy mẹ nhỏ sao?

"Không quan trọng." Vu Hãi Lâm nói ra cảm giác không để ý từ tận đáy lòng, cô nếu là thật sự để ý, vậy cô không có khả năng sẽ cùng Mẫn Huyền thời gian dài như vậy. Mười năm, là một đoạn thời gian rất dài.

"Đây cũng không phải là chuyện gì không quan trọng, chẳng lẽ em hi vọng con của em bị ảnh hưởng không tốt sao? Suy nghĩ một chút nếu như em sinh con gái, con gái em tương lai sau khi kết hôn, bị ủy khuất như thế, em chịu được sao? Mẫn Huyền đã là sắp làm ba rồi, hấn không thể không hiểu chuyện như vậy nữa." Lan Sơ nói gì cũng không đồng ý Vu Hãi Lâm qua loa cho xong chuyện giả bộ hồ đồ như vậy, đây chính là vấn đề liên quan đến tính nguyên tắc, không phải chuyện nhỏ.

"Em hiểu rồi, em sẽ nói với anh ấy." Vu Hãi Lâm vẻ mặt bất đắc dĩ, chỉ có thể đáp ứng. Cô nếu không đáp ứng, đoán chừng Lan Sơ một phen nhiệt huyết sôi trào.

"Em đừng nói với hấn, để chị nói với hấn, nếu hấn không nghe, chị liền để chồng chị đi giết hấn." Lan Sơ vẻ mặt tuyên thệ, giống như cô thật sự tính toán nói Mẫn Huyền không thông, liền tiêu diệt Mẫn Huyền vậy.

Vưu Hải Lâm vẻ mặt lo lắng nhìn Lan Sơ, yếu ớt gọi một tiếng." Chị Lan."

"Nhìn em lo lắng, chị đùa giỡn với em thôi." Lan Sơ có chút không chịu được trợn trắng cả mắt, Vưu Hải Lâm thật đúng là thích Mẫn Huyền thích vô cùng. Ngay cả chút đùa giỡn nhỏ cũng có thể hù dọa cô ấy.

Vưu Hải Lâm xin lỗi cười cười, nhưng trong tươi cười lại tràn đầy hạnh phúc cùng ấm áp.

"Hải Lâm, em bây giờ hạnh phúc sao? Nói thật ra." Nhìn Vưu Hải Lâm như vậy, Lan Sơ vì cô cảm thấy vô cùng cao hứng. Cô chưa bao giờ thấy Vưu Hải Lâm cười qua như vậy, xem ra, cô ấy bây giờ thật sự là hạnh phúc. Nhưng là, cô vẫn là nhịn không được mở miệng muốn hỏi một câu. Không nghe thấy Vưu Hải Lâm khẳng định phát ra từ đáy lòng, cô không có cách nào yên tâm với cô ấy.

"Hạnh phúc, hơn nữa, em tin tưởng em sẽ hạnh phúc hơn vậy." Vưu Hải Lâm dùng sức gật đầu một cái, tựa như Lan Sơ nói như vậy. Nếu như cô không hạnh phúc, vậy Mẫn Huyền liền có lỗi với cô rồi. Cho nên, cô nhất định sẽ hạnh phúc, hơn nữa cô sẽ cả đời hạnh phúc như vậy.

"Em hạnh phúc là tốt rồi. Đợi đến khi em cùng Mẫn Huyền kết hôn, hẳn dần dần sẽ hồi tâm. Đến lúc đó, em nhất định sẽ hạnh phúc hơn." Lan Sơ nhìn Vưu Hải Lâm một hồi lâu, xác định mỗi một chữ mỗi một câu của cô ấy đều là phát ra từ nội tâm của cô ấy, cô lúc này mới hoàn toàn yên lòng. Đã từng có một thời gian, cô vẫn cảm thấy đau lòng. Cô thật sự lo lắng Mẫn Huyền sẽ luôn luôn không thông suốt, phụ Vưu Hải Lâm cả đời. Bây giờ nhìn lại, Vưu Hải Lâm cũng coi là vén ra mây mù thấy trăng sáng rồi. Cô ấy kiên trì nhiều năm như vậy, lại chờ không được tình cảm của Mẫn Huyền, vậy thì thật sự là quá không nên.

"Ừ, em hiểu rõ, em biết rồi." Vưu Hải Lâm cười cười, cô có thể đợi nhiều năm như vậy, cũng không phải là vẫn tin chắc Mẫn Huyền cuối cùng có một ngày sẽ vì cô hồi tâm sao? Mặc dù Lan Sơ xuất hiện, từng một lần phá hủy tự tin của cô. Nhưng nếu như không phải Lan Sơ xuất hiện, cô không chừng còn phải chờ thêm bao nhiêu năm.

Nên hỏi, nên nói cũng đã hỏi xong, nói xong rồi. Lan Sơ bắt đầu lôi kéo Vưu Hải Lâm, nói cho cô ấy kinh nghiệm làm mẹ của mình đã trải qua. Cô nhiệt tình kéo Vưu Hải Lâm, một lần tán gẫu chính là nhiều giờ. Cho đến khi Đông Lí Lê Hân gọi điện thoại thúc giục cô về nhà thì cô mới vẫn chưa thỏa mãn cùng Vưu Hải Lâm chia tay, rời khỏi quán cà phê.

Lan Sơ cùng Vưu Hải Lâm gặp mặt lần này, tuyệt đối là vui vẻ. Phần vui vẻ này, cũng làm cho Lan Sơ cố lấy dũng khí, chủ động hẹn gặp Mẫn Huyền. Chỉ là, vì suy nghĩ an toàn của cô, cô cố ý lựa chọn một quán trà lớn ở nơi phố xá sầm uất. Nhưng nếu tạm thời có biến cố gì, cô cũng có thể từ trong đám người thoát thân. Hơn nữa, cũng dễ dàng gọi Đông Lí Lê Hân giải cứu cô.

Mẫn Huyền vụn vụn không nghĩ tới Lan Sơ hoàn toàn nguyện ý đơn độc cùng hãn gặp mặt, vừa nghe xong điện thoại của Lan Sơ, hãn lập tức ra cửa. So thời gian ước định, ước chừng sớm hơn hai giờ đồng hồ. Nhưng hãn vẫn chờ vô cùng vui vẻ.

Trong thâm tâm, đối với việc gặp mặt Mẫn Huyền, Lan Sơ vẫn còn có chút thấp thỏm. Trải qua hai lần biến cố, cô không xác định Mẫn Huyền có thể làm ra biến cố lần thứ ba hay không.

Ở bên ngoài quán trà chần chờ thật lâu, Lan Sơ mới đi vào quán trà. May mắn, Mẫn Huyền tựa hồ vì để cho cô an tâm, cố ý chọn một vị trí gần cửa sổ. Mà không phải phòng bao gì.

"Tới rồi." Vừa nhìn thấy bóng dáng của Lan Sơ, Mẫn Huyền lập tức đứng dậy chào đón.

Lan Sơ nhìn bàn trà một chút, hỏi: "Anh có phải đã chờ rất lâu rồi hay không?" Cô cảm giác Mẫn Huyền hình như đã uống vài bình trà. Hẳn tới sớm như vậy, cũng sẽ không vì bố trí âm mưu hại cô chứ.

"Tạm tạm, không lâu lâu." Mẫn Huyền cười cười, giơ tay lên rót ly trà cho Lan Sơ. Sơ Lan Sơ đối với hấn vẫn có nghi ngờ, hấn cũng rót cho mình một chén, hơn nữa ở ngay trước mặt Lan Sơ, một hơi uống vào.

Lan Sơ cầm ly trà, nghĩ đến ngày hôm qua cùng Vu Hả Lâm nói những lời đó, cô không nhịn được mở miệng. "Ngày hôm qua, tôi cùng Hả Lâm đã gặp mặt, cô ấy nói, các người sắp kết hôn." Nói thật, cô xác thực hình như có chút nhiều chuyện rồi. Chỉ là, vì hạnh phúc của Vu Hả Lâm cùng Mẫn Huyền sau này, cô cũng chỉ có thể làm một bà tám dài dòng.

"Ừ, ý định của anh là tham gia hết hôn lễ của em, trở về sẽ cùng Hả Lâm cử hành hôn lễ, đến lúc đó, hi vọng em có thể tới tham gia." Mẫn Huyền gật đầu một cái, đại khái nói kế hoạch của mình một chút. Đó cũng không phải hấn tạm thời quyết định, lần đó sau khi trở về, hấn đã có quyết định. Mà ở trong tất cả những người phụ nữ của hấn, Vu Hả Lâm cùng hấn thời gian dài nhất, đối với hấn cũng thật lòng nhất. Huống chi, Lan Sơ cũng rất thích cô. Hấn có thể phụ lòng những người phụ nữ khác, nhưng hấn không thể phụ lòng Vu Hả Lâm.

"Đó là đương nhiên ." Lan Sơ không chút do dự đáp ứng, chỉ cần Mẫn Huyền thật sự đã không còn để tâm vào chuyện vụn vặt nữa, cô sẽ không cố ý cùng hấn xa cách. Huống chi, tương lai bọn họ thật sự có thể sẽ trở thành thông gia.

Nói đến đây, hai người chợt cũng không có lời để nói nữa. Đại khái trong lòng mỗi người, đều có một loại cảm giác cảnh còn người mất.

Lan Sơ liên tiếp uống bốn năm ly trà, mới tìm được đề tài, tiếp tục nói, "Chưa tới tám chín tháng, anh cũng sẽ làm ba, về sau, không cần cần quấy nữa, thành thực một chút."

"Anh hiểu." Mẫn Huyền nghe lời gật đầu một cái, hẳn hiểu được ý tứ trong lời nói của Lan Sơ. Hẳn nói qua, hẳn sẽ không quấy rầy Lan Sơ nữa, hẳn thật sự sẽ không trở lại quấy rầy cô. Nếu khi đó, hẳn không có lòng tham muốn làm gì, có lẽ trước mắt, hẳn có thể gần gũi cùng Lan Sơ.

"Hồng bang. Nếu như có nguy hiểm, vẫn là suy nghĩ nên đổi nghề đi, Hải Lâm nói, tương lai muốn cưới Nini làm con dâu, tôi không hi vọng con gái bảo bối của tôi gả cho một gia đình không an toàn." Chuyện này, Lan Sơ đã sớm muốn khuyên Mẫn Huyền. Cô biết, Hồng bang không thể nào chỉ là bang phái bạch đạo. Nhưng phàm là có yếu tố đen tối, liền nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Nếu muốn thành gia, muốn sinh con dưỡng cái. Mẫn Huyền vẫn là quay lại nghề đứng đắn là tốt nhất. Đây cũng là phụ trách đối với đứa bé chưa ra đời của hẳn.

"Được, anh biết rồi." Mẫn Huyền vẫn như cũ nghe lời gật đầu một cái, giống như là nghe theo lời nói của Lan Sơ.

"Chuyện đã qua, liền cho qua đi, không cần vì hạnh phúc không thuộc về mình, mà bỏ lỡ hạnh phúc mình chính thức có được." Lan Sơ thở dài một cái, cô có thể khuyên cũng chỉ có những thứ này. Về phần rốt cuộc muốn làm như thế nào, chỉ có thể dựa vào bản thân Mẫn Huyền.

"Được." Mẫn huyền một bộ dáng mườì phần ngoan ngoãn, Lan Sơ nói gì hẳn liền nghe cái đó.

Cứ như vậy, Lan Sơ liền có chút không có lời nào để nói. Vẫn luôn là cô nói Mẫn Huyền gật đầu, nói như vậy có ý nghĩa gì.

Đại khái là cảm thấy Lan Sơ lúng túng, Mẫn Huyền luôn là chủ động mở miệng hỏi. "Anh ta đối với em tốt không?" Thấy bộ dáng Lan Sơ rạng rỡ, là

hắn biết, Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân nhất định cuộc sống rất hạnh phúc. Nếu không, cô không thể nào có thể sáng chói như vậy. Từ trong ra ngoài, rõ ràng là ánh sáng hạnh phúc.

"Rất tốt." Lan Sơ mị mị cười một tiếng, khẳng định gật đầu một cái.

"Nghe nói, vì cùng em kết hôn, hắn chịu không ít khổ đau." Mẫn Huyền nhớ lại mình từng đi điều tra, đối với việc Lan Sơ lựa chọn Đông Lí Lê Hân, thực sự là chính xác. Ít nhất người đàn ông kia rất có trách nhiệm.

"Ừ, tôi tuyệt thực ba ngày, hắn cũng tuyệt thực ba ngày." Lan Sơ nói giọng nhẹ nước chảy, giống như cô cùng Đông Lí Lê Hân chỉ là ba ngày không thú vị lắm như vậy.

"Ha ha. Các người thật là một đôi trời sinh." Ngoài miệng mặc dù là nói như vậy, nhưng trong lòng Mẫn Huyền cũng rất không có tư vị. Tâm tình của hắn thật ra thì rất mâu thuẫn. Hắn mặc dù hi vọng Lan Sơ lấy được hạnh phúc, vừa hy vọng cô trải qua không hạnh phúc. Như vậy, có lẽ cô mới có cơ hội hối hận mình không có tiếp nhận tình cảm của hắn. Hắn biết loại ý nghĩ này của mình có chút vụn vụn. Vậy mà, hắn chính là không cách nào khống chế mâu thuẫn giãy giụa trong lòng mình.

Lan Sơ ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới mình còn không vấn đề để hỏi, vì vậy, cô lập tức dùng một loại giọng điệu thăm tra hỏi: "Đúng rồi, anh cùng những người phụ nữa ở bên ngoài kia đoạn tuyệt lui tới sao?"

"Đã cũng dứt." Mẫn Huyền gật đầu một cái, sau khi trở về, hắn cũng đã lập tức cắt đứt.

"Vậy là được, về sau đừng duy trì thứ tình cảm với những người như vậy nữa." Nhớ tới hành vi hoa tâm kia của Mẫn Huyền, Lan Sơ vẫn cảm thấy tức giận bất bình. Cô ghét nhất loại đàn ông đối với tình cảm không chung thủy này.

"Nếu như mà cha mẹ anh một năm kia không có mất đi, chúng ta bây giờ, có lẽ đã là người một nhà rồi." Mẫn Huyền chăm chú nhìn Lan Sơ, người phụ nữ đáng yêu lại tốt đẹp như vậy, một người phụ nữ hẳn đã yêu hai mươi năm, lại không thể trở thành người phụ nữ của hẳn. Hẳn từng không chỉ một lần oán hận cha mẹ hẳn. Bọn họ hành hạ hẳn ngược đãi hẳn cũng không quan trọng, nhưng bọn họ lại khiến hẳn mất đi người phụ nữ quan trọng nhất cả đời này của hẳn. Hẳn tình nguyện tiếp tục bị cha mẹ hẳn hành hạ ngược đãi, cũng không nguyện ý ngày ấy bỏ đi, bỏ lỡ cơ hội cùng Lan Sơ ở chung một chỗ cả đời.

"Cũng chưa chắc, nếu như anh nhất định phải cùng Vu Hải Lâm gặp nhau, cũng gần nhau cả đời. Vậy chúng ta khẳng định còn có thể bởi vì chuyện khác mà tách ra. Nói không chừng, chúng ta thậm chí ngay cả biết cũng sẽ không biết." Lan Sơ cũng không quá tán thành lời của Mẫn Huyền, mặc dù xác thực có loại khả năng kia. Nhưng là, nếu bọn họ nhất định phải tách ra. Coi như cha mẹ của Mẫn Huyền không có chết sớm, bọn họ cuối cùng cũng vẫn là biệt ly. Khi còn bé mơ hồ xa cách, chung quy so với bọn hẳn sau khi thật sự trở thành một người nhà, tổn thương lẫn nhau khi đã xa cách có lẽ sẽ tốt đẹp một chút.

"Vậy sao?" Mẫn Huyền không khỏi cười khỗ, nếu như ngày nào đó thật phát minh máy thời gian. Hẳn thật sự rất muốn trở lại quá khứ nghiệm chứng một lời Lan Sơ nói. Nhưng nếu đúng như Lan Sơ nói như vậy, hẳn cũng liền chết cũng nhắm mắt.

"Nhất định là như vậy." Lan Sơ dùng sức gật đầu một cái, cẩn thận phân tích nói: "Tôi nhất định phải cùng Đông Lí Lê Hân ở chung một chỗ, mà anh nhất định là phải cùng Vu Hải Lâm ở chung một chỗ. Cho nên, quỹ đạo vận mạng mới có thể phát triển như vậy. Nếu không, tại sao phải làm điều thừa để cho chúng ta tách ra? Số mạng đại khái có thể để cho chúng ta tiếp tục làm hàng xóm, tiếp tục làm thanh mai trúc mã lớn lên, anh nói có đúng không?" Thời điểm mỗi tình đầu, cô cũng từng nghĩ tới nếu như Mẫn

Huyền không đi, bọn họ có thể sẽ trở thành người yêu thanh mai trúc mã. Nhưng là, trên cái thế giới này vĩnh viễn không có nếu như. Cuộc đời của bọn họ, nhất định sẽ có một lần chia ra kia. Cho dù làm lại, cũng vẫn chạy không khỏi vận mạng an bài cùng trên cột.

"Có lẽ là vậy." Mẫn Huyền giương mắt nhìn Lan Sơ một chút, yên lặng uống xong một ly trà. Đối với Lan Sơ phân tích như vậy, hẳn còn có thể nói cái gì đây?

Lan Sơ biết mình nói lời như vậy, trong lòng của Mẫn Huyền chắc chắn sẽ không quá tốt, dù sao hẳn đối với cô cảm tình không phải sâu bình thường. Vấn đề là có chút khúc mắc nếu như không sớm cởi ra, ngày ngày tích lũy sẽ chỉ càng thêm khắc sâu. Cô hi vọng Mẫn Huyền có thể thật sự gỡ nút thắt trong trái tim. Hẳn buộc chặt mình như vậy, người thống khổ cũng sẽ chỉ là chính hẳn. Huống chi tương lai, bọn họ muốn làm thông gia. Cũng không thể bởi vì chuyện của trưởng bối, làm khó bọn nhỏ đi.

Lần này gặp mặt, Lan Sơ cùng Mẫn Huyền thật ra thì cũng không có bao nhiêu lời có thể nói. Cô chỉ là chẳng qua cảm thấy, bọn họ nên đơn độc gặp mặt một lần. Bất luận lời nói có thể nói ra hay không, đã gặp mặt, chung quy so với tránh né không thấy mặt cũng tốt hơn.

Nếu Mẫn Huyền biết mình đã tha thứ cho hẳn, tin tưởng trong lòng hẳn cũng có thể để xuống gánh nặng không ít.

Yên tâm buông xuống gánh nặng, hẳn có thể để trống nhiều nơi hơn để Vưu Hải Lâm tiến vào chiếm giữ trái tim của hẳn. Hẳn đã lựa chọn Vưu Hải Lâm, nhất định phải phụ trách với cô ấy. Dù là hẳn bây giờ còn chưa có yêu cô ấy, về sau cũng sẽ yêu cô ấy. Cho dù không yêu, cũng phải nỗ lực đi yêu.

Cả đời dài như vậy, cô không tin Mẫn Huyền sẽ thủy chung không có cách nào đối với Vưu Hải Lâm lâu ngày sinh tình. Ngay cả ba của Đông Lí

Lê Hân cũng có thể đối với mẹ của hân lâu ngày sinh tình huống chi là Mẫn Huyền cùng Vưu Hải Lâm?

Hai người nhìn nhau chẳng nói gì ngồi hai giờ đồng hồ, uống bốn năm bình trà, sau đó Lan Sơ rốt cuộc không chịu được đứng dậy muốn cùng Mẫn Huyền tạm biệt. Nhưng Mẫn Huyền cũng đúng lúc này hướng cô thỉnh cầu một chuyện, hân hi vọng Lan Sơ có thể cùng hân trở lại nơi bọn họ đã từng làm hàng xóm, lại vừa đi, nhìn một chút. Bởi vì có lẽ về sau, hân cũng sẽ không trở về thành phố này nữa rồi.

Có lẽ đợi đến khi tình cảm của hân đối với Lan Sơ thật sự phai nhạt, sau đó hân sẽ mang theo người nhà trở lại. Thuận tiên hân và Lan Sơ làm thông nhà. Nhưng ở lúc này, hân không muốn trở lại cái chỗ này .

Lan Sơ không có cự tuyệt, thật ra thì, cô cũng rất muốn trở về lần nữa nhìn một chút. Xem nơi cô từng trải qua. Cho dù chỗ đó đã sớm hoàn toàn thay đổi.

Mặc dù hai người cũng có xe, nhưng là, Lan Sơ cùng Mẫn Huyền lại vô cùng ngu ngốc lựa chọn đi bộ cộng thêm đi xe buýt. Giống như bọn họ khi còn bé cùng nhau đi bộ, cùng nhau ngồi xe buýt như vậy.

Mặc dù người Lan Sơ yêu là Đông Lí Lê Hân, có thể cùng Mẫn Huyền cùng nhau đi như vậy. Trong lòng cô vẫn không cách nào kiềm chế cảm thấy đau xót. Thế sự xoay vần biến hóa, đích xác là kinh người. Khiến người trải qua nhớ lại, chung quy không nhận được thương cảm cùng cô đơn.

Từ chợ trung tâm một đường đi bộ cộng thêm xe buýt chạy tới thành Tây, hao phí gần ba giờ của Lan Sơ và Mẫn Huyền. Đi bộ chậm, thời điểm ngồi xe buýt, trên đường lại hết sức hỗn loạn. Thời gian hao tổn dĩ nhiên là nhiều hơn một chút.

Khi Lan Sơ và Mẫn Huyền dừng bước ở cửa chính bên ngoài cư xá mà bọn họ đã từng ở qua thì hai người giống như trong nháy mắt trở lại tuổi thơ. Chỉ là, đối mặt với bọn họ, đã không còn là một mảnh khu dân cư như trước kia. Mà là một tòa lại một tòa nhà cao tầng.

Lan Sơ chột vô cùng hào phóng đưa tay dắt tay Mẫn Huyền, khi còn bé, cô vốn là như vậy dắt Mẫn Huyền về nhà. Khi đó Mẫn Huyền, bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ, hình thể vô cùng gầy yếu. Chỉ so với hăn với tuổi của cô, xem ra giống như lớn hơn hăn ba bốn tuổi. Cho nên, cô đặc biệt bảo vệ Mẫn Huyền. Giống như cô thật sự là chị ruột của hăn.

Mẫn Huyền cảm kích nhìn Lan Sơ một cái, trở tay nắm chặt tay nhỏ bé của Lan Sơ. Từ lúc nào bắt đầu, tay của Lan Sơ thay đổi càng ngày càng nhỏ đây? Hăn vẫn luôn nhớ, nhiệt độ trong lòng bàn tay Lan Sơ khi đó. Lúc ấy, tay của hăn thậm chí so với Lan Sơ nhỏ hơn. Cô luôn là đem hăn tay ủ trong lòng bàn tay của mình sưởi ấm cho hăn. Chính là một loại ấm áp, thật sâu khắc vào trái tim của hăn. Để cho hăn muốn quên cũng không thể quên.

"Em trai, chị dẫn em về nhà có được hay không?" Lan Sơ quơ quơ cánh tay của Mẫn Huyền, vừa nói vừa bước lên phía trước hai bước.

Mẫn Huyền học thanh âm khi còn bé, yếu ớt đáp ứng một tiếng. "Được."

"Đói bụng không, chị một lát trộm đồ ăn tốt hơn cho em ăn." Lan Sơ tiếp tục lôi kéo Mẫn Huyền đi về phía trước, nhớ lại bọn họ khi còn bé thường nói mấy câu đối thoại như vậy.

"Cảm ơn chị." Mẫn Huyền hết sức khéo léo gật đầu một cái, lễ phép hướng Lan Sơ nói cảm ơn.

Lan Sơ nổi lên mặt vẻ thất vọng lại đau lòng, cảm khái muôn vàn nói: "Nếu em biến thành người nhà của chị thật là tốt, như vậy ba em cùng mẹ em cũng sẽ không đánh em, em cũng có cơm ăn rồi."

"Em cũng muốn như vậy." Mẫn Huyền lập tức lộ ra vẻ mặt ao ước, giống như là đang ảo tưởng cuộc sống hạnh phúc khi hẳn trở thành người nhà của Lan Sơ.

"Nếu em trở thành người nhà của chúng ta, vậy chị sẽ là chị gái của em rồi." Nói xong, nước mắt Lan Sơ, chọt bất tri bất giác chảy xuống. Có một việc, cô vẫn thật sâu chôn ở đáy lòng. Bất luận kẻ nào cũng không biết, cô cũng chưa từng nói với bất luận kẻ nào. Sự tình bị cô chôn sâu, thậm chí ngay cả chính cô cũng có chút nhớ không rõ lắm rồi. Thật ra thì, những năm kia tình cảm của cô cùng Mẫn Huyền giống nhau. Nhưng là, cô vẫn là cô của năm đó, nhưng Mẫn Huyền lại đã sớm không còn là Mẫn Huyền của năm đó. Biến hóa của hẳn quá lớn, lớn khiến cho cô như thế nào đều không thể tìm thấy bóng dáng của hẳn khi còn bé. Cô thích, là thời điểm Mẫn Huyền khi còn nhỏ. Cho nên, cô như thế nào cũng không thể tiếp nhận nổi một Mẫn Huyền cô vô cùng không thích .

Mẫn Huyền cố đè xuống trong lòng một trận lại một trận đau đớn, cố nén không có đi thay Lan Sơ lau nước mắt. Tiếp tục dùng giọng nói khi còn bé của mình hỏi: "Chị, sao chị lại khóc?"

"Tề Kỳ thật đáng thương." Lan Sơ miễn cưỡng khống chế được thanh âm của mình, không để cho mình ghen ngào.

"Chị, đừng khóc, Tề Kỳ không đáng thương." Mẫn Huyền vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay Lan Sơ, tựa như khi còn bé vậy, an ủi Lan Sơ.

"Tề Kỳ nhất định phải cố lên, nghe người lớn nói, khi còn bé chịu khổ nhiều, tương lai còn dài mới có thể dễ dàng thành người." Lan Sơ hít sâu một hơi, đem từng lời khích lệ cô đã nói qua với Mẫn Huyền, nói lại một lần nữa.

"Được, em nhất định sẽ trở nên nổi bật." Mẫn Huyền vẻ mặt kiên quyết, vẻ mặt cùng khi hẳn còn bé giống nhau như đúc.

Lan Sơ cũng không nói được nữa, nói cho cùng, là cô khích lệ Mẫn Huyền, mới làm cho hấn biến thành một người khác. Chỉ là, nếu như Mẫn Huyền không thay đổi, hấn nhất định sẽ bị tổn thương nhiều hơn. Thậm chí có thể sẽ nguy hiểm tính mạng của hấn. Vì sinh tồn, bất luận là người nào cũng sẽ thay đổi. Điều này không trách được Mẫn Huyền, chỉ có thể nói, bọn họ thật sự nhất định là vô duyên.

Nếu như nói cùng Vuư Hải Lâm gặp mặt là vui vẻ, như vậy Lan Sơ cùng Mẫn Huyền gặp mặt, tuyệt đối là tâm tình nặng nề. Ngày đó, bọn họ ở địa điểm cũ, vẫn ngây ngô đến gần tối mới tự mình rời đi. Sau đó, Lan Sơ rốt cuộc bắt đầu an tâm chờ đợi ngày cưới đến.

Tiền bước mùa hạ ẩm ướt, cuối thu khí trời sáng khoái, bắt đầu làm cho người ta trở nên thoải mái.

Trước hôn lễ cả đêm, Lan Sơ cuối cùng cũng gặp được Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh. Hai năm qua xảy ra quá nhiều chuyện, bốn người cũng càng ngày càng trở nên bận rộn, mỗi người đều có chuyện phiền não. Cho tới khi bọn họ bốn người cũng không có cách nào giống như ngày trước thường tụ hội như vậy nữa. Nếu không phải là Lan Sơ lập tức sẽ lập gia đình, nói không chừng bốn người bọn họ vẫn không thể tụ hội.

Hồng Quyên, Bạch Nhã và Hoàng Oanh ở một khách sạn cấp năm sao tương đối lớn, mở ra một gian 'phòng cho tổng thống'. Cùng nhau vì Lan Sơ ăn mừng đêm độc thân cuối cùng.

Bốn người tận tình điên cuồng náo loạn hơn nửa đêm, cho đến khi cũng có chút kiệt sức, mới cùng nhau an tĩnh nằm ở trên sofa lớn ngoài ban công. Bốn người cùng nhau ngược nhìn bầu trời, câu có câu không tán gẫu.

Nghỉ ngơi một lúc, Hoàng Oanh lần nữa đánh. Cô duỗi dài cánh tay, lướt qua Bạch Nhã, một ngón tay dùng sức đâm Lan Sơ, giọng mang nhạo báng

nói: "Mình cũng đã sớm nói, Lan Sơ cuối cùng nhất định sẽ cùng Đông Lí Lê Hân kết hôn, các cậu lúc ấy đều không tin. Lan Sơ còn nói cái gì chỉ cần đưa bé không cần đàn ông, nhìn một chút, nhìn một chút, kết hôn sớm nhất đúng là cậu."

Lan Sơ vuốt vuốt cánh tay bị đâm làm đau, tức giận trả lời: "Vì sao cậu không nói mình tuổi cũng là lớn nhất?" Cô cũng không phải là cố ý muốn cùng Đông Lí Lê Hân kết hôn. Nếu không phải là Mẫn Huyền vẫn đi theo gây rối, cô cũng không có khả năng cùng Đông Lí Lê Hân phát triển.

"Vậy thì có quan hệ gì, dù sao cậu kết hôn sớm nhất là được." Hoàng Oanh bĩu môi, Lan Sơ nhất thời cao hứng muốn sinh con thì cô đã dự đoán đến, Lan Sơ nhất định sẽ là người kết hôn sớm nhất trong bốn người bọn họ. Con cũng sinh, giữa Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân làm sao có thể sẽ không sinh ra tia lửa được? Lan Sơ cũng không phải là phụ nữ xấu xí gì. Huống chi coi như là phụ nữ xấu, tính tình Lan Sơ cũng là vô cùng hấp dẫn người.

"Cậu hâm mộ ghen ghét rồi hả ? Cậu nếu muốn kết hôn, ngày mai đi bắt người đàn ông cùng mình cùng nhau kết hôn không được sao?" Lan Sơ không khách khí lấy một ngón tay đâm ngược trở lại Hoàng Oanh, người này xuống tay thật đúng là hung ác, giống như không lấy tiền vậy.

Hoàng Oanh liếc Lan Sơ một cái, giọng nói kiên quyết trả lời: "Mình mới không cần kết hôn."

"Gạt người." Lời Hoàng Oanh nói, Lan Sơ ngay cả nửa chữ đều không tin. Hoa si nhất đúng là Hoàng Oanh, cô ấy không muốn kết hôn mới lạ.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc Lan Sơ, Hồng Quyên không nhịn được chen miệng, "Nói thật, Lan Sơ quả thật rất có ánh mắt chọn người, Đông Lí Lê Hân đích xác là một người đàn ông tốt hiếm có. Một điểm này, Bạch Nhã thì không được. Tây Môn Hạo Vũ đó, mình đều lừa nói đến hắn." Chỉ theo

đuôi gen hoàn mỹ Lan Sơ cuối cùng lại chọn được một người đàn ông tốt nhất. Người ngốc quả nhiên có phúc của ngốc, Lan Sơ cả ngày lẫn đêm không có tim không có phổi, lại hái được trái cây ngọt ngào nhất.

"Này này này, chuyện liên quan gì tới mình? Bây giờ không phải là đang khen ngợi Lan Sơ sao? Tại sao phải nhắc đến mình." Bạch Nhã lập tức kháng nghị, nói Lan Sơ là được, tại sao muốn kéo đến trên đầu cô. Là Tây Môn Hạo Vũ có vấn đề, liên quan gì tới cô. Nếu như một người có lòng muốn gạt người, người bị lừa có thể làm gì đi phòng bị?

"Mình đây là đang nhắc nhở cậu, về sau nên dùng mắt nhìn người." Hồng Quyên giống như trưởng bối, vỗ nhẹ nhẹ bả vai Bạch Nhã. Giống như Bạch Nhã còn là một nữ sinh tuổi vị thành niên tính tình phản nghịch.

Bạch Nhã không khách khí đẩy ra bàn tay quấy rối của Hồng Quyên, lớn tiếng trả lời: "Phải dùng tới cậu nhắc nhở sao? Mình cũng không phải là ngu ngốc."

"Ai biết được." Hồng Quyên cười gian hai tiếng, thở ra miệng đầy mùi rượu. Cô giống như thật sự có chút uống nhiều quá. Lan Sơ phải lập gia đình rồi, cô chính là cao hứng không bỏ được. Bất tri bất giác không có khống chế mức độ, dĩ nhiên là cũng uống quá nhiều.

"Này, cậu có phải muốn đánh nhau phải không?" Bạch Nhã vẫn như cũ vẫn hay nóng nảy như vậy, xắn tay áo lộ cánh tay chuẩn bị cùng Hồng Quyên đánh nhau. Dám kích cô, nhìn cô có bóp chết Hồng Quyên hay không.

"Đến đây đi, chúng ta rất lâu không có luyện qua." Hồng Quyên nói xong, thật sự tính toán tiếp chiêu. Nếu là ăn mừng, đương nhiên là muốn náo nhiệt một chút mới tốt.

Hoàng Oanh kéo lại Hồng Quyên cùng Bạch Nhã, mắng: "Hai người các cậu có thể ngừng nghị một chút hay không? Lan Sơ ngày mai sẽ phải lập

gia đình, về sau cậu ấy chính là bà chủ gia đình rồi. Quý trọng chút thời gian cùng cậu ấy ở chung thôi. Đợi cậu ấy trở thành người Đông Lí, các cậu chính là muốn cùng cậu ấy gặp mặt, người ta cũng không có thời gian tiếp kiến các cậu." Muốn đánh nhau lúc nào thì không thể đánh, hai người không có năng lực phân biệt tốt xấu. Đây là đánh nhau sao? Đây rõ ràng chính là uống rượu.

"Này này, lời nói như thế nào khó nghe như vậy, thật giống như mình là loại tiểu nhân nịnh bợ." Lan Sơ không nhịn được kháng nghị, cô ngày mai đã lập gia đình, Hoàng Oanh cũng không nói với cô một chút lời hữu ích, còn một lần lại một lần dùng lời nói chèn ép cô.

"Cái này ai biết được?" Hoàng Oanh nhún vai một cái, vẻ mặt bí ẩn.

"Mình đâm chết người." Lan Sơ nổi giận, hung hăng hướng một ngón tay đâm lên cánh tay của Hoàng Oanh.

Hồng Quyên đôi tay gối lên đầu, đột nhiên cảm khái muôn vàn mà hỏi: "Các cậu ai còn nhớ chúng ta là thế nào quen nhau?"

"Làm sao có thể không nhớ, tình cảnh lúc ấy vẫn còn rất khôi hài." Bạch Nhã vừa nói vừa không nhịn được cười ra tiếng, tình cảnh bốn người bọn họ lần đầu tiên gặp mặt nếu như bị chụp lại, nhất định sẽ khiến tất cả những người thấy đều cười đau bụng.

Hoàng Oanh vội vàng phụ họa, "Chính là, Bạch Nhã cho là Lan Sơ đang bị người khi dễ, đi lên nhận lo chuyện bất công của thiên hạ, kết quả Hồng Quyên tưởng lầm là Bạch Nhã đang khi dễ Lan Sơ, mình vốn là chỉ là đi ngang qua vậy xem, lại xui xẻo bị Hồng Quyên cùng Bạch Nhã cho làm liên lụy. Cuối cùng, chúng ta liền thay đổi thành bộ dạng ngày hôm nay." Lúc ấy bốn người bọn họ đánh nhau thành một đoàn, hoàn toàn không biết là người nào đang đánh người nào. Đánh bốn người cũng sưng mặt sưng mũi, chặt vật không chịu nổi. Đáng thương cô lúc ấy mới mua váy, cứ thế

bị xé ra thành kiểu nghệ thuật trừu tượng cực kỳ hiện đại. Trên đường trở về, cũng bị không ít người nhìn thành quái vật.

Bạch Nhã nói tiếp: "Lúc ấy nhìn bộ dáng Lan Sơ nhu nhu nhược nhược, mình còn tưởng rằng cậu ấy là gặp cảnh khốn cùng." Bất luận thấy thế nào, trong đó bốn người bọn họ, đều là Lan Sơ có bộ dáng vô hại nhất, nhu nhược nhất. Cũng không trách cô lúc ấy lại nhịn không được tiến lên lo chuyện bất công của thiên hạ. Đối thành Hồng Quyên hoặc là Hoàng Oanh thấy trước, họ khẳng định cũng sẽ trực tiếp xông lên giúp một tay.

"Thật ra thì lợi hại nhất chính là Lan Sơ, cậu ấy tùy tiện xuất cái gì đó ra ngoài, đều có thể làm cho đối phương bị thương." Hồng Quyên không khỏi tự giễu cười cười, bất luận cô cùng Bạch Nhã công phu quyền cước có bao nhiêu lợi hại. Cũng đánh không lại thí nghiệm lợi hại của Lan Sơ. Những thứ của cô ấy, đều là vũ khí có diện tích sát thương lớn.

Hoàng Oanh tương đối phối hợp khinh bỉ nhìn Lan Sơ một cái, "Đúng vậy đúng vậy, Lan Sơ rất trong ngoài không thống nhất rồi."

"Người ta dụ dàng nhất là được rồi." Lan Sơ lần nữa khởi xướng kháng nghị, ba tên này rốt cuộc là tới giúp cô ăn mừng, hay là cố ý muốn tới tức chết cô?

"Cậu dụ dàng cái rắm, ít nhất chúng tớ ai cũng không dám đi mê gian đàn ông." Bạch Nhã không khách khí hướng trên mông đít Lan Sơ đạp một cước. Cũng khó vì trạch nữ Lan Sơ cái người ngày ngày chỉ biết là làm loạn thí nghiệm sẽ nghĩ tới đi mê gian một người đàn ông để sinh con. Cũng không biết cậu ấy là suy nghĩ lung tung thế nào ra ngoài.

"Mình nếu không đi mê gian thì làm sao sẽ tìm được người đàn ông tốt như vậy? Cái người này chính là rõ ràng đang ghen tỵ." Lan Sơ đạp lại Bạch Nhã một cước, nói chuyện cứ nói, làm gì luôn táy máy tay chân? Họ cũng không phải là người dã man.

"Ai muốn ghen ty cậu." Nói xong, Bạch Nhã lại vỗ Lan Sơ một cái.

Lan Sơ đang muốn phản kích, lại bị Hồng Quyên kéo. Hồng Quyên vẻ mặt thành thật nhìn Lan Sơ, chân thành nói: "Lan Sơ, cậu nhất định phải hạnh phúc, hơn nữa, phải hạnh phúc cực kỳ lâu, hạnh phúc cả đời."

Lan Sơ cười cười, cam kết: "Mình hiểu rõ, Đông Lí Lê Hân nếu dám không để cho mình hạnh phúc, mình liền phế hẳn."

"Ừ, đến lúc đó đừng quên gọi chúng tớ, chúng ta có thể mua bóng đi vây xem." Hoàng Oanh nhất thời vẻ mặt mong đợi, giống như Lan Sơ lập tức muốn lên diễn tuồng phế bỏ Đông Lí Lê Hân.

"Cậu nha ước gì mình trôi qua không hạnh phúc đúng không." Lan Sơ không khách khí chọc chọc hai nơi mềm mại nhất của Hoàng Oanh, cũng nhân tiện còn tặng kèm một bàn tay.

Hoàng Oanh cười hì hì nhú mày, trả lời: "Ai nói, mình dĩ nhiên hi vọng cậu hạnh phúc, nhưng là, cuộc sống dài như vậy, có một số việc, ai biết được?" Nếu Đông Lí Lê Hân thật sự dám để cho Lan Sơ không hạnh phúc, cô tuyệt đối sẽ xuất hiện đầu tiên, không cần Lan Sơ tự mình động thủ, cô sẽ giúp đỡ cậu ấy phế bỏ Đông Lí Lê Hân.

"Được rồi, Đông Lí Lê Hân không phải người như vậy, hẳn không thể nào khiến Lan Sơ không hạnh phúc." Thấy Lan Sơ một bộ dáng muốn ăn Hoàng Oanh, Hồng Quyên vội vàng hoà giải. Nói giỡn là nói giỡn, nhưng đùa giỡn không thể quá đáng.

Bốn người lại mở hàn huyên một hồi, cuối cùng, cũng nặng nề ngủ say.

Thật may là tháng mười còn không phải là quá lạnh, trên người của bốn người cũng đều đắp thảm dày. Nếu không bọn họ lộ thiên ngủ ở ban công như vậy, ngày thứ hai khẳng định đều sẽ cảm.

Hôn lễ của Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân, là cử hành vào buổi tối.

Bốn người một giấc ngủ đến giữa trưa ngày thứ hai, lúc này mới vội vội vàng vàng chạy tới du thuyền chỗ bến tàu sắp cử hành hôn lễ. Lan Sơ là cô dâu, Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh dĩ nhiên chính là phù dâu của cô. Mà phù rể, tương ứng chính là ba vị bạn tốt của Đông Lí Lê Hân.

Trừ trang điểm làm kiểu tóc, Lan Sơ cũng không có quá nhiều chuyện phải làm. Việc cần cô làm, Đông Lí Lê Hân cũng đã vì cô sắp xếp xong xuôi. Mà phía bên cô lại cơ hồ không có họ hàng gì, cho nên, cô có thể đúng lý hợp tình cùng ba vị bạn xấu của mình vui ở trong phòng nghỉ ngơi dưỡng sức của cô dâu. Giống như hôm nay muốn kết hôn là người khác không phải chính cô.

Cho đến lúc hôn lễ mới bắt đầu, Lan Sơ mới hậu tri hậu giác không khỏi cảm khái. Gia đình nhà chồng cô thật đúng là tài đại khí thô (giống như vô cùng giàu có). Tựa hồ hiện tại cô mới phản ứng được, hôn lễ của cô cùng Đông Lí Lê Hân là được tổ chức ở một du thuyền cực lớn siêu hào hoa.

May mắn cô xưa nay chính là một người không có tim không có phổi, nếu không, trong hôn lễ cô nhất định sẽ khẩn trương lại làm ra trò cười cho thiên hạ.

Còn nữa, Đông Lí Lê Hân vẫn vững vàng dắt tay của cô. Cho dù cô phải đi giày cao gót khó chịu, cũng có thể đi trôi chảy lại không phí sức. Cũng vì vậy, suốt cả buổi hôn lễ, cũng hết sức thuận lợi lại thành công. Tuyệt đối là hôn lễ vô cùng hoàn mỹ mà Đông Lí Lê Hân cùng người ba mới của Lan Sơ kỳ vọng.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Hồng Quyên, Bạch Nhã cùng Hoàng Oanh lặng lẽ kéo Lan Sơ. Lúc này, Lan Sơ mới biết, ba vị bạn xấu của cô đều đang khóc. Giống như là bọn họ đang cười con gái, mà không phải mẹ cô đang cười con gái vậy.

Cuối cùng, cùng với tân khách chơi đến quá nửa đêm, Lan Sơ cùng Đông Lí Lê Hân cuối cùng mới được nghỉ ngơi.

Một cước đá rơi xuống giày cao gót trên chân, Lan Sơ tương đối bất nhả nằm chữa đại ở trên giường. Thấy thế, Đông Lí Lê Hân cởi bỏ áo khoác, ở bên chân của Lan Sơ ngồi xuống. Sau đó, hấn nằm lên chân nhỏ của Lan Sơ, êm ái xoa bóp cho lòng bàn chân của cô. Một đôi chân nhỏ đáng yêu như vậy, đi giày cao gót một ngày, nhất định mệt muốn chết rồi.

Đông Lí Lê Hân ma sát như vậy, đã sớm buồn ngủ ánh mắt cũng không mở ra được Lan Sơ tương đối dứt khoát đi nằm ngủ luôn. Hoàn toàn không để ý cô có phải đáng ngủ rất không hợp thời hay không.

Nghe tiếng ngáy của Lan Sơ, Đông Lí Lê Hân bất đắc dĩ cười cười, tiếp tục xoa bóp lòng bàn chân cho Lan Sơ. Khi hấn đem hai bàn chân nhỏ của Lan Sơ, cũng cẩn thận xoa bóp qua một lần. Hấn đỡ thân thể mềm nhũn của Lan Sơ dậy, thận trọng cởi bỏ quần áo trên người cô. Tiếp đó, hấn ôm ngang Lan Sơ vào phòng tắm. Nhẹ nhàng bỏ vào trong bồn tắm hình tròn đã đổ đầy nước nóng.

Ngâm trong nước ấm, khiến Lan Sơ trong ngủ mê thoải mái khẽ hừ một tiếng. Cô ở trong ngực Đông Lí Lê Hân cọ cọ, đối tư thế, tiếp tục ngủ say.

Đông Lí Lê Hân vốn không muốn ở thời điểm Lan Sơ ngủ say hướng cô đòi lấy, nhưng vẻ mặt Lan Sơ khi ngủ lại giống như cùng thiên sứ vậy, làm cho hấn không chế không được liền nhiệt huyết sôi trào lên.

Trong bồn tắm hung hăng giăng co một phen, Lan Sơ quả quyết bị dày vò mà tỉnh.

Hai người nghiêng người tựa sát lẫn nhau dựa vào mép bồn tắm lớn, cho đến khi nước nóng biến thành nước lạnh, hai người mới lười biếng từ trong bồn tắm ra ngoài.

Lan Sơ bọc áo choàng tắm đi tới trước cửa sổ phòng ngủ có các góc hình cầu, nhìn ra bên ngoài biển lớn, không nhìn được cảm khái ra tiếng. "Thật là đẹp!" Khó trách Đông Lí Lê Hân sẽ đem địa điểm tổ chức hôn lễ định ở trên du thuyền lớn. So với khách sạn cố định mà nói, đương nhiên vẫn là du thuyền xuất sắc hơn. Tất cả phương tiện giải trí cùng phục vụ đều là một hàng dài, tân khách dĩ nhiên là có thể chơi tận hứng hơn sung sướng hơn.

"Anh biết ngay em sẽ thích." Giọng của Đông Lí Lê Hân hơi có chút tự hào.

Lan Sơ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Đông Lí Lê Hân, cố ý làm khó hẩn tựa như hỏi: "Anh làm sao mà biết được?"

"Tâm sự của em anh đều biết." Đông Lí Lê Hân cười mỉ mỉ từ phía sau ôm Lan Sơ, đem cằm đặt ở trên đầu Lan Sơ.

"Vậy sao?" Lan Sơ bày tỏ hoài nghi.

"Đúng vậy." Đông Lí Lê Hân trả lời tương đối khẳng định.

Lan Sơ cười gian một tiếng, hỏi: "Vậy anh biết em bây giờ đang nghĩ cái gì sao?" Lần này, cô tuyệt đối là đang làm khó Đông Lí Lê Hân. Nếu hẩn có thể đoán được mới lạ.

"Không biết." Đông Lí Lê Hân nói thật. Đoán như vậy, hẩn làm sao đoán được.

"Anh không phải nói là anh biết tất cả tâm sự của em sao? Tự mình đoán đi." Lan Sơ đắc ý cười cười, cô cũng biết Đông Lí Lê Hân không thể nào đoán trúng toàn bộ tâm sự của cô.

"Cái này. Anh thật sự đoán không được." Đông Lí Lê Hân xoay thân thể Lan Sơ lại, cong môi lên, vẻ mặt ủy khuất nhìn cô.

Lan Sơ cười thần bí, mở ra đáp án, "Em đang suy nghĩ, em tháng này đi cả hình như chưa có tới."

"Cái gì đi cả?" Đông Lí Lê Hân nhất thời không có phản ứng được, tâm sự của Lan Sơ liên quan gì đến chuyện đi cả? Cô lúc nào thì có một đi cả rồi hả?

"Anh nói cái gì là đi cả?" Lan Sơ không chịu nổi trợn trắng cả mắt, Đông Lí Lê Hân rốt cuộc là quá thuần khiết rồi, vẫn là hãn thật chưa từng nghe nói đại danh từ đi cả là gì đi?

Đông Lí Lê Hân vẫn vẻ mặt mờ mịt, hãn thật không biết Lan Sơ đang nói đi cả cái gì.

"Kinh nguyệt của em đã chậm mấy ngày rồi." Lan Sơ thở dài một cái, đổi một cách nói tương đối đơn giản dễ hiểu.

Quả nhiên, Đông Lí Lê Hân lập tức phản ứng lại. Hãn vẻ mặt vui mừng ôm hông của Lan Sơ, không xác định chắc chắn mà hỏi: "Em nói là, em có thể lại mang thai?"

Lan Sơ không khách khí đẩy bàn tay quấy rối của Đông Lí Lê Hân đang ôm ở trên eo cô ra, trả lời: "Còn không xác định, là có thể thôi." Nếu cô thật mang thai, mới vừa rồi Đông Lí Lê Hân động tác mạnh như vậy, rất có thể sẽ thương tổn đến nó.

"Sơ Sơ, em thật sự là bảo bối lớn của anh!" Đông Lí Lê Hân kích động lần nữa ôm chặt Lan Sơ, thật tốt quá, hãn và Lan Sơ lại sắp có con. Hãn hi vọng Lan Sơ có thể sinh nhiều đứa nhỏ. Nhất là con gái, nhất định phải sinh thật nhiều. Mỗi đứa đều đáng yêu giống như Lan Sơ vậy. Vậy hãn người làm ba này liền quá hạnh phúc.

"Hân, em yêu anh." Lan Sơ vỗ nhẹ nhẹ cánh tay Đông Lí Lê Hân, bất chợt vô cùng nghiêm túc lần đầu tiên hướng tới hãn thổ lộ tâm tình của

mình.

Đông Lí Lê Hân cứng chiều dùng ngón tay chọc chọc chóp mũi của Lan Sơ, trả lời: "Anh cũng yêu em, bảo bối lớn của anh."

Ngoài cửa sổ, nơi biển lớn giao nhau, đã lộ ra một chút ánh sáng mặt trời. Đông Lí Lê Hân cùng Lan Sơ gắt gao ôm nhau ở chung một chỗ, hai người đều đem tầm mắt ném về phía chân trời.

Kèm theo chân trời càng ngày càng sáng ngời, từ phía sau nhìn, hình ảnh Đông Lí Lê Hân cùng Lan Sơ ôm nhau, là duy mỹ như thế.

Còn có cái gì có thể so với chuyện hai người lưỡng tình tương duyệt hạnh phúc bên nhau cả đời?

Bọn họ tin chắc, bọn họ nhất định có thể như vậy gần nhau một đời một kiếp. Không cách xa, nhất định không vứt bỏ. Một đời một kiếp, không xa không rời. Cứ gắt bó làm bạn với nhau như vậy vượt qua cuộc sống tương lai của bọn họ.

HẾT